ELISABETH ADLER

PROPRIETATEA UNEI DOAMNE

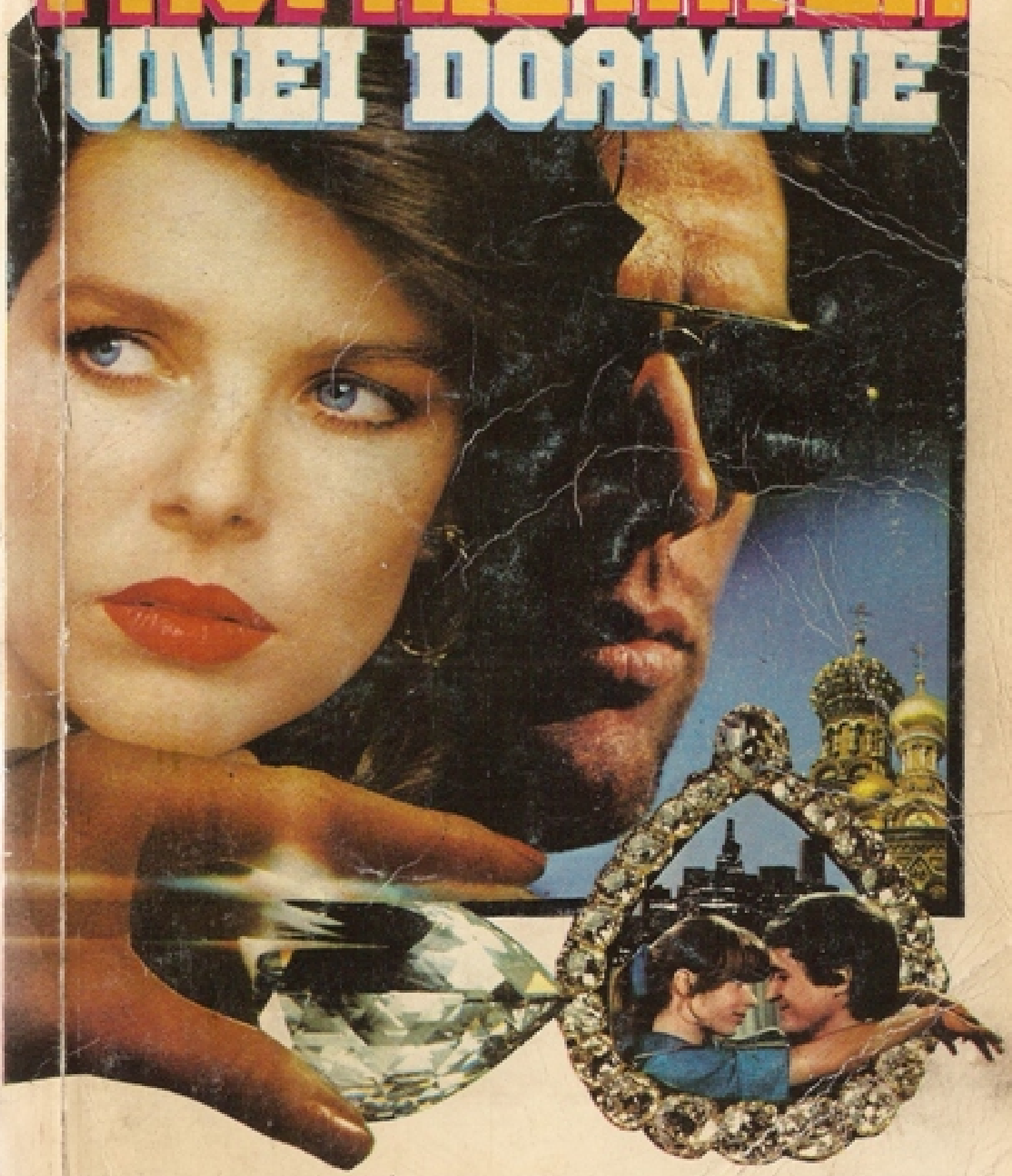

ELIZABETH ADLER

PROPRIETATEA UNEI DOAMNE

Traducere de Ani Florea
Titlul original: *The Property of a Lady*

Pentru soţul meu Richard
şi pentru fiica mea Anabelle,
cu dragoste.

PARTEA ÎNTÂI

Prolog

Bangkok

Fata care ieşise din taxiul cu aer condiţionat în faţa hotelului *Oriental* era înaltă; cu picioare lungi, lucioase, bronzate, părul negru, strălucitor îi unduia în jurul umerilor şi avea un chip care era un amestec de Orient şi Occident. În ciuda căldurii arzătoare şi a umidităţii, ea arăta proaspătă într-o rochie scumpă de in şi o pălărie cu boruri largi.

Trecu grăbită pe lângă fântâna arteziană şi cvartetul care cânta muzică de cameră în hol şi se îndreptă spre arcada de magazine din spatele hotelului.

— Sora mea a lăsat un pachet aici, îi spuse ea vânzătoarei dintr-un magazin de antichităţi. Mi-a zis să vin să-l iau în locul ei.

Luând pachetul cu eticheta *Jim Thompson – Magazin de mătăsuri,* se întoarse de-a lungul arcadei la terasa cu orhidee ce dădea spre râul Chao Phraya, unde comandă un ceai. Lăsând pachetul alături, îşi sorbi ceaiul fără grabă, urmărind traficul fluvial aglomerat. O jumătate de oră mai târziu, părăsi terasa, coborî treptele spre râu şi luă un taxi fluvial spre partea de jos a oraşului.

Acum mergea repede, depărtându-se de râu. Mai opri un taxi şi-i ceru şoferului să o ducă la hotelul *Dusit Thanai.*

La toaleta femeilor, se schimbă într-o bluză simplă şi un pantalon jeans, împături cu grijă eleganta rochie neagră de in şi o puse în pachet. Îşi strânse părul neted în coadă de cal, ţinută cu un elastic, şi îşi dădu cu un ruj mai deschis. Ieşind din hotel pe uşa din spate, îşi feri ochii cu o pereche de ochelari de soare *Ray-Ban* – nu o copie ieftină care se vinde la fiecare colţ de stradă din Bangkok, ci din cei scumpi – şi luă alt taxi spre Patpong Road.

Taximetristul rânji la ea prin oglinda retrovizoare. Ştia totul despre Patpong, cartierul cu baruri cu

felinare roşii, cluburi dubioase, saloane de masaj şi sex-magazine şi îşi închipui care-i era meseria. Ea îi ignoră încercările de a face conversaţie, îi plăti dându-i un bacşiş modest şi îşi continuă cu siguranţă drumul prin îngrămădeala de străduţe murdare. Se opri în faţa unei clădiri înguste, cenuşii, înghesuită printre altele o sută pe o stradă laterală, uitându-se la numele de pe o minusculă carte de vizită pătată, prinsă cu o pioneză pe o scândură. Satisfăcută, trecu în grabă prin faţa clinicii care oferea tratamente pentru boli venerice şi alte „neplăceri" sexuale, spre etajul al doilea, unde apăsă pe un interfon, aşteptă răspunsul, apoi îşi rosti liniştită numele. Uşa se deschise când o atinse, iar ea se strecură înăuntru, închizând-o bine în urma ei.

Se afla într-un coridor întunecos, îngust, mirosind slab a urină şi chimicale, la capătul căruia era o a doua uşă. Fără ezitare, o porni de-a lungul coridorului şi o deschise.

O lampă mică, foarte luminoasă, strălucea pe suprafaţa unui birou vechi, lăsându-l în semiîntuneric pe bărbatul ce stătea în spate, dar ea putu să vadă că era imens, o caricatură grotescă a unei forme umane. El îşi înălţă capul de la mica grămăjoară de pietre strălucitoare pe care le studia şi-brusc lumina îi cuprinse faţa.

— Intră, ia loc, spuse el.

Buzele i se răsfrânseră de silă când se aşeză în faţa lui. Avea nişte trăsături ca de porc. Ochii lui mici, pierduţi în falduri de carne, ca nişte pietricele cenuşii înfundate, o măsurau. I se adresă cu un accent gutural şi cu un ton aspru:

— Ţi-am spus deja: îţi pierzi timpul.

Ea scoase o bucăţică de hârtie neagră, moale, din cutele de mătase chinezească ale genţii pe care o purta şi i-o întinse.

— Cred că nu, domnule Abyss, replică ea, urmărindu-l cum o desfăcea repede şi observându-l cum gâfâie când văzu conţinutul.

Aruncă în direcţia ei o privire de neîncredere, apoi trase lampa puternică mai aproape. Ţinând la

ochiul drept lupa de bijutier, răsuci piatra preţioasă între degetele lui grase şi păroase ca un păianjen care prinde un fluture frumos. După câteva minute, scoase lupa şi puse piatra pe pătratul de catifea neagră din faţa sa. Se lăsă pe spate în fotoliul de piele prăpădit, încrucişându-şi mâinile pe stomacul imens. Ochii ei albaştri, migdalaţi, îi întâlniră privirile în tăcere.

În cele din urmă, el vorbi:

— Există doar un singur smarald de această mărime şi calitate în întreaga lume. Iar acela a dispărut de peste şaptezeci de ani. Pot să întreb cum a ajuns în posesia dumitale?

Ea ridică din umeri.

— Nu poţi. Să spunem doar că nu lucrez singură. Partenerii mei sunt interesaţi de părerea dumitale.

Se lăsă din nou tăcerea, în timp ce el privi spre ea, apoi spre uriaşul smarald aşezat între ei.

— E o piatră cu o tăietură perfectă, spuse el în cele din urmă. Nu pot face nimic ca să îmbunătăţesc arta şlefuitorului iniţial. Deci? Ce vreţi de fapt de la mine?

Aplecându-se în faţă, ea atinse piatra cu o unghie lungă, dată cu ojă roşie, şi spuse:

— Vreau să o tai în două bucăţi egale. Două smaralde în loc de unul.

I se păru că vede o strălucire de emoţie în ochii lui plumburii. Îl luase prin surprindere, atinsese o coardă sensibilă pe undeva.

— Să tai o piatră ca asta? Eşti nebună?

Întinse mâna într-un sertar şi scoase o sticlă de whisky şi un pahar mic, pătat. Ridică sticla interogativ, iar ea clătină din cap, urmărindu-l cum îşi umple paharul până sus şi îl dă peste cap. Îl umplu din nou, repede, şi de data asta ea observă că îi tremura mâna când goli paharul. Acest tremur era motivul pentru care Abyss, maestrul şlefuitor de pietre preţioase, ocupa acum o singură cameră, pe o stradă lăturalnică, murdară, din Bangkok, în locul marelui apartament cu birouri de la Paris pe care îl avusese în urmă cu douăzeci de ani. Un mare

şlefuitor de pietre preţioase寸u o mână nesigură nu mai avea nicio valoare. Şi, totuşi, nu exista nimeni în stare să facă ceea ce îi cerea ea. Era un risc discutat îndelung şi pe care erau gata să şi-l asume.

— Cunosc acest smarald, spuse el, răsucindu-l din nou între degetele lui grase. N-a mai fost văzut în Europa de când marea coroană a fost trimisă la Paris, la *Cartier,* ca să fie refăcută, în urmă cu optzeci de ani. Un smarald de nouăzeci de carate, de o asemenea perfecţiune… este unic.

— Exact. Este unic şi de aceea uşor de identificat. Îţi cerem să ne dai două smaralde, domnule Abyss, ca să fie imposibil de identificat cu precizie. Şi, totuşi, valoarea fiecărei pietre să se numere în milioane.

O strălucire de lăcomie fulgeră în ochii lui cenuşii, întoarse piatra pe o parte şi pe alta sub lampă, examinând-o cu atenţie sub lupa măritoare.

Ea îl urmărea, tensionată ca un arc. Pentru ea, lucrul era important; se afla acolo pentru că el era încă cel mai bun din lume, singurul care putea face o asemenea treabă.

— O să plătim bine, spuse ea încet. Şapte la sută.

Privirile li se întâlniră.

— Nu pot garanta nimic, îi spuse el. Ştii că smaraldul este cea mai fragilă dintre toate pietrele. O lovitură doar şi această bijuterie valoroasă ar putea fi făcută fărâme, bune pentru inele ieftine. Şi, de altfel, smaraldul întreg valorează cu mult mai mult decât ar putea valora vreodată două jumătăţi.

Ea îşi netezi părul deja neted şi îşi tamponă cu un şerveţel transpiraţia de la rădăcina părului. În cameră nu era aer condiţionat, iar căldura şi mirosul acru începeau s-o deranjeze. Spuse sec:

— Cât de repede se poate face?

Ochii lui dispărură în valurile de grăsime de pe faţă când îi zâmbi:

— Cincisprezece la sută, sugeră el încet.

Un chicotit îi ieşi din gât, transformându-se în tuse, în timp ce ea îl privea fix.

Îl consultaseră deja pe tipul din Israel şi pe celălalt din Amsterdam. Abyss era singurul, unica lor şansă.

— Zece la sută, spuse ea, dezlipindu-şi bluza de pe spatele umed, în timp ce se ridica în picioare. Se uită fix la mâna ce tremura ţinând smaraldul. Nu ştiu, adăugă ea cu îndoială. Poate Amsterdam ar fi mai bun totuşi…

— Zece, acceptă el repede.

— Ai la dispoziţie o lună, îi zise ea, luându-şi geanta.

El gâfâi.

— O lună? Imposibil. Trebuie să mânuiesc piatra, s-o studiez, să analizez fiecare punct… ar putea dura şi un an…

— O lună şi zece la sută. Asta-i înţelegerea. Poţi sau nu să faci treaba?

Unghiile ei cu ojă roşie băteau cu nerăbdare pe birou, în timp ce el o privea fix, şocat. Apoi, ochii îi dispărură din nou într-un zâmbet fără veselie.

— Hai să spunem că pentru mine va fi o încercare, răspunse el.

Ea aprobă din cap, apoi se întoarse, cu mâna pe uşă.

— Suntem foarte generoşi, domnule Abyss. Mai sunt şi altele acolo de unde provine asta. Ai putea fi un om foarte bogat, dacă nu devii prea hrăpăreţ. Frumoşii ei ochi migdalaţi îi studiau cu dispreţ cutele transpirate ale feţei. Şi dacă vei deveni, adăugă ea, partenerii mei vor şti ce au de făcut.

Lăsând ameninţarea să plutească în aer, închise încet uşa după ea. Se strecură prin coridorul întunecat în jos pe scări şi dispăru ca o umbră în mulţimea forfotitoare, la o oră când viaţa de noapte a Bangkok-ului era în plină desfăşurare zgomotoasă.

1

Moscova

Părul sur al bărbatului care ocupa biroul spaţios din Kremlin nu semnifica doar vârsta lui înaintată ci şi importanţa pe care o avea în cadrul Biroului Politic. Limuzina *Zil* a mareşalului Serghei Solovski rula pe culoarul central care, în traficul Moscovei, era rezervat de mulţi ani elitei. Petrecuse o îndelungată perioadă în Siberia în timpul regimului lui Stalin şi doi ani de exil prin ţară, când Bulganin, scos din minţi de puterea nelimitată pe care o deţinea, se dăduse la soţia lui, o tânără şi frumoasă balerină, care refuzase însă avansurile acestuia. Solovski preferase însă Siberia. Micile oraşe provinciale constituiau o sălbăticie mai tristă, care îi amintea de o copilărie pe care prefera să o uite.

Pe biroul lui stătea un catalog care făcea reclamă unei vânzări de bijuterii la firma *Christie* din Geneva. Alături de acesta se afla o notă din partea fratelui şi duşmanului lui, general-maior Boris Solovski, şeful KGB-ului. I se atrăgea atenţia asupra obiectului de la pagina cincisprezece, un smarald mare, nemontat, perfect. Citi din nou nota.

> *„Deşi această piatră preţioasă este ceva mai mică decât jumătate din greutatea smaraldului* **Ivanoff,** *nu încape îndoială că este o parte din aceeaşi bijuterie. Există doar una singură în lume de această calitate. Noi credem că smaraldul a fost tăiat şi acum este vândut în bucăţi separate, deşi cealaltă jumătate nu va ieşi la iveală, probabil, decât după ce va mai trece un timp. Având în vedere diamantul apărut pe piaţă anul trecut, despre care se credea, de asemenea, că provenea din aceeaşi*

sursă, credem că averea Ivanoff începe să iasă la iveală. În sfârşit."

Se uită din nou la catalog, controlând proveniența lui. Nu se dădea niciun nume. Smaraldul era descris doar ca fiind *„Proprietatea unei Doamne".* Serghei se lăsă pe spate, gândindu-se. Ştia ce anume urmărea fratele său. Era ceva mult mai valoros decât smaraldele şi mai puternic decât milioanele familiei Ivanoff păstrate în bănci elveţiene, în aşteptarea proprietarului. KGB-ul dorea ca oricine ar fi fost cei ce vindeau aceste bijuterii, să fie găsiţi şi aduşi în Rusia, înainte de a-i găsi altcineva. Iar Boris Solovski era personal interesat în această chestiune.

El îşi trecu degetele prin părul cenuşiu ca oţelul. Povestea familiei Ivanoff era întipărită pentru totdeauna în mintea lui. Trecutul l-a ajuns în cele din urmă şi acum, ironia sorţii, tocmai el va trebui să fie acela care să pună mecanismul în mişcare.

După ce apăsă butonul interfonului, îi spuse secretarei să-l cheme pe fiul său, Valentin Solovski, diplomatul.

Washington

La întâlnirea confidenţială de la Casa Albă se aflau o jumătate de duzină de bărbaţi: preşedintele, ministrul de externe, ministrul apărării, reprezentantul Agenţiei pentru controlul armamentului şi al dezarmării, şeful CIA şi reprezentantul Consiliului Naţional pentru Securitate. Exemplare din catalogul de la *Christie* stăteau pe masa ovală din faţa lor. Preşedintele se uită la ministrul de externe, în timp ce îl ascultau cu atenţie pe Cal Warrender, un bărbat inteligent, robust, de treizeci şi opt de ani, şi care reprezenta deja o forţă în Comitetul Naţional pentru Securitate. Cal parcurgea încolo şi încoace drumul delicat dintre Casa Albă şi Departamentul de Stat şi era bine văzut de ambele. Era considerat la Washington ca unul dintre tinerii bine situaţi şi în ascensiune.

Cal relata că fusese la firma *Christie,* la Geneva, în calitate de potenţial cumpărător şi luase cu el un specialist de la *Cartier.* El cercetase smaraldul şi era sigur că făcea parte din averea familiei Ivanoff.

— Se ştie că smaraldele sunt fragile, spuse Cal, iar încercarea de a tăia o piatră preţioasă ca smaraldul Ivanoff era un mare risc. Puteau să se aleagă în cele din urmă cu un milion de aşchii de sticlă verde, fără nicio valoare. A fost tăiat de un maestru şi ştim că în lume există doar trei oameni ce au capacitatea – şi curajul – de a face o asemenea treabă. Unul la Amsterdam, unul în Israel şi unul la Bangkok. Eu cred că dacă găsiţi şlefuitorul, veţi găsi şi misteriosul vânzător, anonima *„Doamnă”.*

Îi înmânã preşedintelui o reproducere a unei fotografii decolorate sepia, făcută în 1909 la St. Petersburg, în Rusia, îi arătă coroana cu diamante, având în centru marele smarald, şi îi spuse că femeia care nu zâmbea şi care purta coroana era frumoasa prinţesă Anuşka Ivanoff, în ziua căsătoriei ei.

— Fapt este, spuse preşedintele sec, că oricine ar fi în realitate femeia anonimă care vinde bijuteria, ea deţine răspunsul la o problemă pe care încercăm să o rezolvăm de peste şaptezeci de ani. Iar dacă Rusia o găseşte mai întâi, echilibrul puterii mondiale se va înclina mult în direcţia lor. Cursa a început, domnilor. Orice-ar fi, oriunde v-ar duce… găsiţi-o pe această *„Doamnă”*

Düsseldorf

Un bărbat înalt, uscăţiv, cu păr blond, păşea prin luxosul său birou din cadrul companiilor *Arnhaldt Group,* ale căror interese în afaceri mondiale se refereau la fier, oţel, armament, minerit şi construcţii. *Întreprinderile Arnhaldt* furnizaseră arme în toate războaiele de la Napoleon încoace, ieşind totdeauna, indiferent cine câştiga sau pierdea războiul, cu şi mai multă avere şi putere. Printre

corporaţiile de frunte ale lumii, acest grup era un centru al puterii.

Ferdie Arnhaldt se opri şi se uită pe fereastra biroului său impunător şi măreţ, dar nu vedea circulaţia încâlcită ce se desfăşura cu treizeci de etaje mai jos. Gândul îi era la catalogul de pe biroul lui, deschis la pagina cincisprezece. Ştia că posesoarea acestui smarald ameninţa securitatea şi stabilitatea imperiului *Arnhaldt.* Şi mai ştia că dacă o găsea pe acea *„Doamnă”* compania lui va fi cea mai bogată şi cea mai puternică din lume. Era vorba de tot sau nimic. Trebuia să o găsească, să trateze cu ea, înainte ca alte părţi interesate să ajungă la ea.

Geneva

Genie Reese măsura gânditoare treptele din faţa hotelului *Richmond.* Avea douăzeci şi opt de ani, era blondă; şi, după cum spusese cândva mama ei în glumă, „aproape splendidă. Dacă ai avea nasul niţeluş mai mic, obişnuia s-o necăjească, şi dacă ai avea părul cu trei nuanţe mai blond, ai putea fi o actriţă de cinema”.

De altfel, mama ei râdea şi era vioaie doar în zilele bune; majoritatea timpului nici măcar nu-i vorbea lui Genie. Mama ei murise în urmă cu câţiva ani, dar Genie se gândea că poate ar fi fost mulţumită de felul cum arăta ea acum.

Crescând, trăsăturile ei căpătaseră cumva proporţiile potrivite: nasul drăguţ nu mai arăta prea mare pentru faţa ei delicată şi, mulţumită magicianului de la salonul de coafură, părul ei era acum mai deschis cu trei nuanţe, aşa cum trebuia. Era înaltă, cu picioare minunate şi avea „stil”. Dar nu era actriţa de cinema din visele mamei ei; Genie era reporteră la reţeaua americană de televiziune.

De obicei, acoperea domeniul politic la Washington. În timp ce îşi aştepta echipa să se organizeze, se gândea furioasă la faptul că fusese trimisă la Geneva să transmită despre un eveniment fără importanţă. Plănuise să transmită discursul

crucial din Texas al preşedintelui, cu privire la industria petrolului, cercetase locul, găsise unghiurile… pentru ca apoi producătorul ei să-i spună că, fiind femeie, bijuteriile ar fi domeniul ei. Îl trimisese în Texas pe rivalul ei, Mick Longworth, iar pe Genie o trimisese la Geneva. De data aceasta, calmul ei bine cunoscut aproape că explodase şi abia îşi reţinuse lacrimi de supărare.

— Cui îi pasă ce bijuterii vând şi cumpără femeile bogate? întrebase ea furioasă.

— Tocmai asta-i, răspunsese el cu un rânjet enervant, care o făcea să dorească să-i tragă o palmă. Se zvoneşte că Washington-ul e interesat de asta, ca şi Rusia, de altfel.

El îi ghicise următoarea întrebare, spunându-i că nu ştia motivele, dar că ea trebuia să acţioneze şi să le descopere.

Şi astfel, după trei zile, se afla la Geneva, ca să asiste la vânzarea de bijuterii *Christie* de la hotelul *Richmond.* Echipa ei filmase sosirea clienţilor: bărbaţi discreţi, cu buzele strânse, în costume de oameni de afaceri, studiind catalogul de vânzări, şi femei importante, elegante, în costume *Chanel,* care îşi controlau profilul în oglinzile lungi şi bârfeau cu răutate.

Acum, totul se terminase şi o filmau pe ea, în faţa hotelului. Vântul care sufla răcoros dinspre lac îi flutură părul blond şi ea îşi scutură capul nerăbdătoare, închizându-şi pe jumătate ochii albaştri în strălucirea reflectoarelor.

— Şi aşa, începu ea, surprinzător, smaraldul – *„Proprietatea unei Doamne”* – a fost retras din vânzare doar cu câteva minute înainte de începerea licitaţiei. Zvonurile afirmă că era de aşteptat să se vândă cu cel puţin şapte milioane, dar s-a oferit cu mult mai mult într-o supralicitare particulară, încât vânzătorul s-a hotărât să accepte. Se spune că suma este de peste nouă milioane de dolari. Dar de ce oare s-a oferit, atât de mult? Specialiştii afirmă că piatra este perfectă şi unică. Dar zvonurile care circulă în oraş susţin că ar putea fi vorba de o jumătate din

smaraldul Ivanoff, văzut ultima oară pe coroana de curte a prinţesei Anuşka, soţia unuia dintre cei mai bogaţi prinţi ai Rusiei ţariste… şi, permiteţi-mi să vă spun, că erau peste două sute de familii princiare, toate foarte bogate. Dar prinţul Michael – Mişa Ivanoff – era cunoscut ca fiind mai bogat decât însuşi ţarul. Se povestea adesea la St. Petersburg că, din cauza cheltuielilor de întreţinere a marilor domenii ale ţarului, a duzinilor de palate şi a numeroşilor servitori şi curteni – precum şi a familiilor lor – erau momente când ţarului îi lipsea o rublă, două. Dar nu lui Mişa Ivanoff. Iar acesta avea o soţie frumoasă, care irosea banii ca apa. Anuşka Ivanoff era o coţofană acaparatoare: trebuia să aibă tot ce strălucea. La vremea ei, era cunoscută ca fiind cea mai importantă clientă a magazinului *Cartier.*

Despre smaraldul în discuţie se spune că a fost dăruit mai demult, unui prinţ, Ivanoff, de un maharajah, pe când acesta călătorea prin India. Prinţul îi adusese în dar gazdei sale un serviciu de aur curat, cu gândul să negocieze cumpărarea unor terenuri despre care se bănuia că au zăcăminte importante de minereuri. Nedorind să fie depăşit de oaspetele său, maharajahul scosese un smarald uriaş din podoaba de pe cap a celei mai adorate favorite a lui – se opri râzând – favorita şi cea mai adorată elefăntiţă. Se pare că maharajahul adora acea creatură mai mult decât pe numeroasele lui neveste. Prinţul Ivanoff a apreciat valoarea darului; nu doar piatra preţioasă în sine, ci şi faptul că aparţinuse celei mai stimate elefăntiţe. Se pare că prinţul era un om de afaceri destoinic şi a reuşit să adauge şi mai multe milioane în sipetele familiei Ivanoff. Erau atât de multe, încât nici măcar o generaţie sau două de cartofori şi risipitori nu le puteau împrăştia. Oricât de mult ar fi cheltuit, averea continua să crească.

Mai târziu, marele smarald a fost montat la Paris, de *Cartier,* în coroana de curte a prinţesei, cu douăzeci şi una de raze din diamante mari şi era atât de grea încât îi provoca dureri de cap când o purta la ocazii oficiale.

Oare familia Ivanoff ducea un trai prea ostentativ? Se pare că da, căci în ziua când a izbucnit revoluţia, stilul lor de viaţă strălucitor şi posesiunile extravagante i-au sortit familiei un sfârşit tragic. Despre prinţ se spune că ar fi ars de viu în reşedinţa lui de la ţară. Prinţesa a fugit cu soacra şi cei doi copii, Alexei de şase ani şi Xenia de trei ani, dar au fost prinşi iarna în pădurea îngheţată. S-a spus că au fost omorâţi şi trupurile lor au fost lăsate pradă lupilor. Faimoasa colecţie de bijuterii a prinţesei a dispărut, inclusiv marea coroană de curte şi smaraldul maharajahului. Deci, azi la *Christie,* la Geneva, s-a vândut oare o fărâmă de istorie? Este oare adevărat zvonul că mai multe guverne sunt în căutarea acestei pietre? Şi dacă da, atunci de ce? Tot ceea ce ştim este că bijuteria a fost vândută în particular, dar oare Rusiei? Sau Statelor Unite ale Americii? Vânzătoarea anonimă, identificată în acest catalog, doar ca *„o Doamnă”* şi apărată de caracterul secret ai sistemului bancar elveţian, este singura persoană care ar putea dezvălui secretul averii familiei Ivanoff, avere despre care se zvoneşte acum că ar fi fost închisă în siguranţă în seifurile băncii, căpătând în fiecare an dobândă, astfel încât a devenit azi una dintre cele mai bogate din lume. Ni se spune că e vorba de miliarde şi miliarde de dolari. Dar, cine cunoaşte răspunsul, nu-l dezvăluie. *„Doamna”,* despre care se presupune că a devenit azi mai bogată cu nouă milioane de dolari, este la fel de misterioasă ca şi fantoma prinţesei Anuşka Ivanoff. Odihneascăse în pace.

Genie lăsă jos microfonul, obosită.

— Asta-i, băieţi, zise ea echipei. Am s-o retransmit postului, dar acum vă invit la un pahar. Pentru că sunt obosită şi plictisită de afurisitele astea de bijuterii şi de zvonuri, şi aş prefera să fiu oriunde în lume, numai acum şi aici, nu.

Maryland

Bătrâna doamnă ţintuită în fotoliul ei mare de lângă fereastră întinse o mână fragilă, cu vene albastre, spre masa de lângă ea. Apăsă pe butonul de telecomandă, stinse televizorul şi se lăsă pe spate ostenită. Aşadar, se gândi ea, s-a întâmplat în sfârşit. Toţi aceşti ani în care s-a ascuns, toţi aceşti ani în care s-a luptat să-şi ţină promisiunea s-au spulberat într-o singură zi. Ea le atrăsese atenţia, dar, de data aceasta, avertismentului ei nu i se dăduse importanţă. Şi ştia că treaba se făcuse pentru ca ea, o bătrână doamnă obosită, să fie ţinută în lux. Vânzarea smaraldului Ivanoff era un act izvorât din dragostea pentru ea, dar un act de care ea nu mai avea nevoie.

Tuşi, trăgând cu greu aer în plămânii bolnavi, un lucru atât de obişnuit acum, încât nici nu-i mai dădu atenţie. Se gândi la fata pe care tocmai o văzuse la televizor, vorbind despre familia Ivanoff la fel de impersonal ca şi când ar fi fost pioni într-un joc de şah rusesc. Dar nu fusese nicidecum aşa. Ea ştia, pentru că fusese acolo. Ea ştia că în afara miliardelor de dolari şi a bijuteriilor, marile puteri mai urmăreau ceva. Ele erau pe urmele unui secret pe care numai ea, Missie O'Bryan, îl cunoştea, ea şi o ţigancă din Rusia care îi prezisese, cu mulţi ani în urmă, că pe umerii ei va cădea o mare răspundere. O răspundere care ar putea schimba lumea.

După ce deschise un sertar al micii mese de lângă ea, scoase o ramă de argint decorată bogat cu emailuri. În partea de sus era blazonul familiei Ivanoff, un cap de lup şi cinci pene de diamant legate cu rubine pe un fond de safir. Motto-ul familiei era scris cu litere ruseşti de aur: *„De partea Adevărului şi a Onoarei"* Se uită de aproape la fotografia sepia decolorată a prinţului Michael Alexandrovici Ivanoff, ai cărui înaintaşi serviseră la toate curţile imperiale, de la Petru cel Mare încoace, amintindu-şi când îl văzuse prima dată în uriaşul hol al palatului din St. Petersburg. Ezitase la uşă, uluită de măreţia lui. Privirea îi fusese atrasă ca de un magnet de bărbatul înalt, blond, frumos, ce stătea în

capul scării de marmură, cu mâna sprijinită pe zgarda unui câine mare, de culoarea chihlimbarului. După aceea, se întrebase mereu dacă într-adevăr timpul se oprise în loc atunci când li s-au întâlnit privirile. Oftând, puse fotografia înapoi în sertar. În toată viaţa ei plină de evenimente, nu fusese liberă să o scoată la iveală. Chipul lui Mişa, împreună cu secretele ei, fuseseră încuiate timp de peste şaptezeci de ani.

Desigur, pe atunci mai era încă Verity Byron, dar prinţul o strigase totdeauna „Missie", cu acea tandreţe specială în vocea lui adâncă, ce o făcea să-i treacă un fior pe şira spinării. Ea se îndrăgostise de el atunci şi îl mai iubea şi acum, mai mult decât pe oricare alt bărbat din viaţa ei încâlcită. Şi, în curând, dacă raiul era real, aşa cum credea ea, vor fi din nou împreună şi vor fi amândoi tineri şi frumoşi, iar dragostea lor va fi veşnică. Doar că atunci, desigur, va trebui să-i explice tot ceea ce se întâmplase. Va trebui să-i spună că a încercat să-şi ţină promisiunea.

Dar ştia că, înainte de a muri, va fi nevoită să explice adevărata poveste ultimei persoane rămase care o iubea cu adevărat. Aceleia care vânduse bijuteriile şi provocase cu inocenţă o criză internaţională.

Missie oftă, amintindu-şi de noaptea în care se încheiase vechea ei viaţă şi începuse cea nouă. Era întipărită atât de clar în mintea ei, încât nici timpul nu fusese în stare să-i întunece amintirea de groază şi vinovăţia atât de adâncă ce o făcuse să-şi dorească moartea şi să-şi îngroape amintirea odată cu ea.

Atunci ştia că, dacă închidea ochii, scena se va desfăşura din nou, cu fiecare amănunt mărunt şi groaznic, la fel cum se întâmplase noapte de noapte în lunga sa viaţă.

2

Rusia, 1917

Era cea mai neagră noapte din câte îşi amintea Missie. Vechea troică de lemn gonea fără zgomot pe o cărare invizibilă care îşi croia drum printre desişuri de mesteceni, spre pădure. După un timp, ochii i se obişnuiseră cu întunericul şi putea zări albul de promoroacă ce desena fiecare copac şi cristalele de gheaţă ce se formau pe învelitoarea de blană trasă peste gură ca să nu-i îngheţe răsuflarea. Apoi, mestecenii se uniră cu coniferele şi ajunseră deja în pădure, iar ea nu mai putea vedea nimic decât întunericul tot atât de gros şi palpabil ca o catifea îngheţată.

Uriaşul barzoi, Victor, era câinele favorit al prinţului Mişa, cu un cap mare şi blana groasă de câine rusesc de modă veche, crescut nu doar să gonească vulpile, ci să vâneze şi lupi. Victor părăsea rareori piciorul stăpânului său, dar acum alerga în faţa saniei, conducând echipa de câini prin pădure, pe o cărare îngheţată pe care doar el o vedea.

Nimeni nu vorbea. Se auzea doar fâşâitul tălpilor de metal care tăiau gheaţa şi respiraţia grea a câinilor. Şi era întuneric.

Missie se gândea la sărbătorirea de ieri a aniversării ei de optsprezece ani. *Varişnia,* frumoasa reşedinţă de la ţară a familiei Ivanoff, fusese umbrită de teamă şi tristeţe şi, în ciuda şampaniei şi a zâmbetului curajos al lui Mişa, ea ştiuse ce gândea el. Că aceasta era ultima sărbătorire în casa lui frumoasă. Putea fi chiar ultima oară când mai erau împreună. S-ar fi putut să nu mai vadă niciodată *Varişnia* şi să nu se mai vadă unul cu celălalt.

Majoritatea servitorilor dispăruseră deja; rămăseseră doar bucătarul şi camerista prinţesei Anuşka; aceştia, fiind francezi, se considerau deasupra unei „răscoale ţărăneşti” Dar ieri, la ordinul lui Mişa, luaseră şi ei un tren spre portul

baltic Tallin, unde urmau să găsească o cabină pe un vapor ce se îndrepta spre Europa. Missie refuzase să plece cu ei. Ea nu avea un cămin adevărat în Anglia acum, când tatăl ei murise, şi, în plus, era îndrăgostită fără speranţă de Mişa Ivanoff. Iar acum, fugea să-şi salveze viaţa, departe de revoluţionarii bolşevici care devastau ţara, ucigând şi jefuind fără milă.

Capul Xeniei se sprijinea de umărul ei, iar Missie mulţumea cerului că dormea. Pierdută în visele ei, ea nu-şi dădea seama de teama ce-i cuprinsese. Totuşi, nu se simţea bine din cauza greutăţii copilului care apăsa marea coroană de coastele ei.

Prinţesa Anuşka se hotărâse să nu-şi părăsească bijuteriile. Frumosul ei dormitor devenise un adevărat haos. Fabuloasele ei rochii de la Paris erau aruncate neglijent pe pat, iar blănurile elegante erau trântite nervos pe podea.

Toate sertarele de antilopă gri ale dulapului de bijuterii fuseseră scoase şi Niania, bătrâna rusoaică doică a copiilor, cosea în grabă, în tivuri şi corsaje, inelele cu rubine, broşele cu safire, şiragurile de diamante şi perle. Chiar şi tivul şorţuleţului de lână al Xeniei fusese cusut cu diamante. Dar Anuşka în persoană fusese cea care demontase capetele marii coroane, aşa încât să se potrivească strâns pe talia subţire a lui Missie. Fusese montată din nou la *Cartier,* cu ani în urmă. Mişa ignorase sfatul bijutierului de a folosi platina şi a insistat să folosească aurul aproape pur al monturii originale. Nu-şi dăduse seama niciodată că moliciunea aurului va fi atât de folositoare.

Anuşka legase cu panglici capetele coroanei la spatele lui Missie, „ca o cingătoare bijuterie” exclamase ea râzând. Ochii ei frumoşi străluceau tot atât de luminos ca şi bijuteriile, iar părul ei blond ca spicul de grâu îi cădea în dezordine pe umeri, dar Missie ştia că Anuşka Ivanoff mergea ca pe o stranie funie suspendată între exaltare şi disperare. Se uita la ea în întuneric, întrebându-se la ce se gândea oare acum.

Anuşka şedea liniştită, cu băiatul ei de şase ani, Alexei, ghemuit în pelerina ei de samur pe care insistase să o poarte; în ciuda protestelor lui Mişa care susţinuse că, pentru mai multă siguranţă, ar fi trebuit să se îmbrace ca nişte ţărănci şi servitori.

— Prostii, Mişa, replicase ea, luând buchetul de violete parfumate, cultivate special pentru ea în marile sere de la *Varişnia* şi prinzându-şi-le pe umăr. Ridicându-şi arogant bărbia, îl privise fix cu acel frumos şi straniu zâmbet slab care lui Missie i se părea totdeauna că avea contururi de oţel. În fond, spusese ea, cine ar îndrăzni să-i facă vreun rău soţiei celui mai mare prinţ din Rusia?

Înfăşurându-şi mai strâns braţele în jurul micuţei Xenia, Missie se ruga ca ea să aibă dreptate.

Mama lui Mişa, prinţesa Sofia, oftă când vechea troică se zgudui, trecând peste un şanţ îngheţat. Missie se uită la ea îngrijorată, dar în zăpada care cădea, abia de-i putea zări faţa.

Sofia avea şaptezeci şi cinci de ani, dar nimeni nu o considera o doamnă bătrână. Desigur, părul ei negru, des, avea şuviţe albe, dar structura frumoasă a oaselor rămăsese aceeaşi. Avea încă pielea netedă, iar ochii ei negri, luminoşi, moşteniţi de la un străbun ţigan, nu lăsau să le scape nimic. Se rugase de fiul ei să o lase să rămână la *Varişnia,* frumoasa reşedinţă de la ţară, unde venise pentru prima oară, în urmă cu cincizeci de ani, ca mireasă, sau la St. Petersburg, unde fusese înmormântat iubitul ei soţ în marea catedrală Sfinţii Petru şi Pavel.

— Sunt prea bătrână să plec acum, Mişa, îl rugase ea, recunoscându-şi vârsta pentru prima dată. Lasă-mă să stau aici cu tine şi să înfrunt, orice va să vină.

Dar el refuzase s-o asculte, spunându-i că el rămânea pur şi simplu să aibă grijă ca *Varişnia* să nu fie distrusă. Spusese că nu era niciun pericol şi că le va ajunge din urmă în Crimeea, în sudul îndepărtat al Rusiei, în câteva săptămâni. Amândoi ştiau că minţea, dar ea se supusese dorinţei fiului ei.

Ningea tot mai tare, zăpada schimbând întunecimea densă într-un alb mişcător, dar Victor

înainta mişcându-şi coada stufoasă ca un arc în furtună.

— Cred că mergem de mai bine de o jumătate de oră, spuse Sofia, în cele din urmă. Nu putem fi prea departe de linia ferată de la Ivanovsk.

Rămase cu gura căscată când o ploaie de gloanţe trosni brusc în noapte şi câinii de sanie săriră în sus, urlând de moarte, când troica grea scăpă de sub control pe cărarea îngheţată. Missie zări boturile căscate ale câinilor cu limbile atârnând, apoi troica se izbi de un copac şi ea fu aruncată într-un morman de zăpadă, având-o pe Xenia sub ea. Tremurând, înălţă capul aproape imperceptibil şi se uită în ninsoare. Anuşka zăcea la câţiva metri mai departe şi, chiar printre fulgii ce cădeau des, putea vedea sângele care îi uda părul şi păta linţoliul alb, îngheţat, de sub capul ei. Nu era nici urmă de Alexei şi Sofia.

Din pădure, venea zgomot de voci răguşite ce se certau şi se auzea scârţâitul încălţărilor pe zăpadă. Apoi, brusc, flacăra torţelor ţinute în sus.

Missie simţi un fior de groază de-a lungul şirei spinării, când se uită la ei. Nu erau soldaţi, ci o jumătate de duzină de ţărani bărboşi, cu haine grosolane pătate şi cu ciubote groase de pâslă. Aveau sticle şi puşti, iar unii purtau căciuli scumpe de blană. Era clar că jefuiseră, iar acum erau foarte beţi de vodca de cartofi furată, a cărei duhoare înţepătoare acoperea chiar şi mirosul curat de pin al pădurii. Ea închise strâns ochii, când ei se îndreptară spre ea, ascunzându-şi faţa şi rugându-se ca ei să nu observe că tremură.

— O ţărancă, spuse dispreţuitor unul dintre ei în ruseşte, ridicându-i haina veche, vătuită, de servitoare, cu degetele lui înnegrite. Îţi dai seama după cum miroase.

Ceilalţi râseră răguşit.

— E şi moartă, zise un altul, pun rămăşag. E plină de sânge… dar, ca să fim siguri…

Coastele lui Missie explodară de durere când o lovi cu piciorul, dar teama îi îngheţă în gât ţipătul.

Paşii lor scârţâiră pe zăpada îngheţată, în timp ce se îndepărtau. Ţinând în sus torţele aprinse, se adunară în jurul Anuşkăi. Părul ei blond se revărsa peste capa de samur şi perle uriaşe străluceau în urechile ei frumoase şi la gât. Brusc, deschise ochii şi se uită fix la cei şase bărbaţi care o înconjurau, privirea ei catifelată, auriu-cafenie, observând feţele lor aspre şi îmbrăcămintea ţărănească.

— Vă recunosc, o auzi Missie vorbind slab, sunteţi pădurari de pe moşia Ivanoff. Tu, Mikoian, ai venit la *Varişnia* cu copiii la serbarea de Paşti… şi tu, Rubakoff, şi cu fratele tău…

— Destul, strigă Mikoian. N-au să mai fie serbări de Paşi la moşia Ivanoff. Acum ne aparţine nouă, poporului, revoluţionarilor. O apucă de părul mătăsos cu mâinile lui murdare, pline de bătături. Şi de femei ca tine se vor bucura eroii noştri!

Missie surprinse durerea de pe faţa Anuşkăi când Mikoian îi înălţă capul şi îşi apropie de ea obrazul aspru, bărbos.

— Dar nu înainte de a descoperi noi singuri cu ce s-a bucurat prinţul toţi anii ăştia, ce ziceţi, tovarăşi?

Ei râseră şi îi întinseră o altă sticlă, iar el lăsă capul Anuşkăi să cadă cu cruzime înapoi în zăpadă şi, stând în picioare, dădu peste cap băutura arzătoare până o termină. Îşi lăsă capul pe spate, îşi curăţă flegma din gât şi scuipă. Anuşka gemu, întorcând capul plin de sânge. Mikoian îi dădu deoparte capa, iar ochii ei frumoşi se măriră de spaimă, în timp ce el îşi potrivea baioneta la puşcă.

Un strigăt subţire, strident, străbătu întunericul, în timp ce Alexei alergă dintre copaci spre mama sa.

— Nu… nu… nu… urla el. E prinţesa *maman,* las-o în pace, pleacă!

Ei se întoarseră, îndreptându-şi puştile spre mica siluetă care aluneca pe gheaţă, alergând spre mama sa. Lacrimi fierbinţi îi ardeau ochii lui Missie şi dorea să îndrăznească să se mişte, ca să-şi acopere urechile, să nu audă râsetele lor crude când îl apucară pe Alexei de guler, ţinându-l în sus ca pe un

căţel care se zbate, în timp ce el se ruga înnebunit să o lase în pace pe mama sa.

Mikoian sprijini vârful baionetei pe pieptul băiatului şi ochii cenuşii ai lui Alexei se făcură negri de spaimă.

— Aşa, uite-l pe prinţişorul însuşi strigând după maică-sa!

— Lasă-l în pace pe fiul meu, ordonă slab Anuşka, cu vocea cea mai regală posibil, sau jur pe Dumnezeu că soţul meu o să te biciuiască. O să atârnaţi pe cel mai înalt copac din *Varişnia*... toţi.

Mikoian îşi lăsă capul pe spate cu un hohot de râs.

— Uită-te prinţe, urlă el, aruncându-l pe Alexei mai aproape de mama sa. Ai să înveţi ceva ce n-au să te înveţe acasă în marile voastre palate! O lecţie din lumea adevărată! O lecţie despre lumea bărbaţilor ce poartă o ură de o mie de ani în inimile lor!

Alexei tremură când Mikoian se repezi cu baioneta la Anuşka şi îi tăie repede frumoasa ei rochie de lână de la gât la tiv.

Mikoian rămase mut, uitându-se fix la ea. Nu mai văzuse o asemenea femeie, numai piele netedă aurie îmbrăcată în mătase delicată şi dantelă.

Anuşka închise ochii şi se cutremură, când el întinse mână lui murdară şi o plimbă de-a lungul trupului ei. Avea în nas mirosul lui urât când mâna îi strânse crud pieptul, apoi, brusc, el scoase, un urlet furios.

— Ce avem aici? strigă el cu un mârâit, tăind cu baioneta cămaşa ei de mătase, aşa încât inelele cu diamante şi broşele ascunse căzură pe zăpadă. O clipă se lăsă tăcere, apoi ei se repeziră asupra prăzii strălucitoare, strigând obscenităţi de încântare.

— Bogăţii, bogăţii… îngăimau ei, băgându-şi în buzunare trofeele şi luând înghiţituri mari de vodcă. Se uitară din nou unul la altul, dându-şi seama că trebuia să mai fie ceva acolo de unde veneau astea.

Râzând, smulseră restul îmbrăcăminţii Anuşkăi, rupându-i perlele de la gât şi din urechi, rupând

căptuşeala capei de samur şi scoţând pumni de bijuterii. Când terminară, ea zăcea pe rămăşiţele blănii somptuoase, goală şi tremurând de frig şi teamă şi de durerea pricinuită de rănile ei.

— Aduceţi băiatul mai aproape, comandă Mikoian, când ei se înghesuiră în jurul ei, dorinţa arzându-le în priviri.

Lacrimile curgeau pe faţa micuţă, crispată, a lui Alexei care stătea tăcut, cu capul în jos, în strânsoarea celor care-l capturaseră. Apoi Mikoian începu să-şi descheie hainele şi lacrimi fierbinţi arseră pleoapele lui Missie când închise ochii ca să nu vadă grozăvia care se petrecea. Dar nu putea să nu audă exclamaţiile, râsetele, mârâielile lor bestiale şi ţipetele agonizante ale Anuşkăi. Şi sunetul nesfârşit al strigătelor băieţelului:

— Prinţesă *maman,* ah, prinţesă *maman…*

Missie ştia că, dacă avea să supravieţuiască în noaptea aceasta, va ţine minte pentru totdeauna aceste sunete.

Ei erau şase şi, înainte ca fiecăruia să-i fi venit rândul, Anuşka tăcu. Apoi, brusc, începu să râdă, un râs sălbatic, nebunesc.

Missie cunoştea râsul acesta. Îl auzise de multe ori, înainte. Dar de data asta era bucuroasă, pentru că ştia că însemna că Anuşka se retrăsese în lumea ei interioară, în care nimeni nu putea pătrunde şi nimeni nu-i putea face niciun rău.

— Opreşte-te, căţea! urlă bărbatul aplecat peste ea, privind-o fix, uimit, dar ea continua să râdă.

După ce îşi ridică puşca, Mikoian o îndreptă spre ochii ei maronii ca panseaua.

— Opreşte-te, îţi zic, făcu el cu împleticeală de beţiv.

Dar Anuşka nu-l auzea şi nu auzi pocnetul glonţului care îi despică fruntea, desfigurându-i frumuseţea într-o masă de oase sfărâmate şi carne însângerată.

Se lăsă tăcerea când bărbaţii se uitară mai întâi la Anuşka şi apoi din nou ia Mikoian, care mai ţinea puşca fumegândă. Bărbatul care îl ţinea pe Alexei îi

dădu drumul, dar băiatul nu fugi. Stătea pur şi simplu acolo, uitându-se înţepenit la ce rămăsese din chipul mamei sale.

— Ei şi? făcu Mikoian, ridicând din umeri. Al cui e rândul acum? Mai e caldă încă, şi n-aveţi nevoie de o faţă pentru ce o să faceţi.

Şi cu un hohot de râs aspru, următorul se trânti peste ea.

Missie îşi ascunse ochii şi se rugă. Se ruga pentru sufletul Anuşkăi şi pentru siguranţa băieţelului, deşi se întreba dacă nu ar fi fost mai bine să moară, decât să vadă ce vedea acum.

Bărbaţii continuau să bea şi să râdă zgomotos, fără să audă caii care se apropiau, dar Missie auzi şi se uită plină de speranţă spre pădure. Oare Mişa venea să o salveze în cele din urmă?

Căpitanul din Armata populară revoluţionară avea vreo treizeci de ani, obrazul ras şi frumos, un palton lung, albastru-cenuşiu, şi căciulă de blană. Cei doi tineri care erau cu el purtau uniforme de cazaci, iar caii lor erau de primă mână, animale de luptă, probabil capturate de la unul dintre regimentele de cavalerie ale ţarului.

— Doamne, şopti ofiţerul, uitând pentru o clipă că nu mai credea în El şi că toată credinţa lui era doar faţă de noul regim şi conducătorul acestuia, Lenin. Scoţându-şi pistolul, comandă oamenilor lui să descalece şi să ţintească, apoi brusc îl văzu pe Alexei.

— Aşteptaţi, şopti el agitat. Nu trageţi, e un copil acolo.

Mikoian şi ceilalţi ţărani mai erau încă răspândiţi pe zăpadă, urlând obscenităţi şi râzând beţi, uitându-se la următorul care era pe Anuşka.

Brusc, căpitanul alergă înainte, lovind sălbatic cu piciorul primul trup prăbuşit.

— Ridicaţi-vă, urlă el. Mâinile deasupra capului.

Ei se ridicară în picioare împleticindu-se, uluiţi, în timp ce el îl lovi cu piciorul pe cel de lângă Anuşka, iar tinerii locotenenţi îşi ridicară puştile şi ţintiră.

Ca eliberat dintr-o vrajă, Alexei o luă la fugă spre Missie. Se aruncă la pământ lângă ea şi îi luă mâna îngheţată în mâinile lui.

— Missie, Missie, se rugă el, ajută-mă, te rog, ajută-mă, Missie, mi-e atât de frică…

Ea închise ochii mai strâns, dorind din toată fiinţa ei să-l ia în braţe pe Alexei, să-l ţină şi să-l mângâie, să încerce să-i aducă puţină lumină în coşmarul pe care-l trăia, dar ştia că şi bărbaţii cei noi erau tot duşmani. Erau de un tip diferit, dar totuşi duşmani. Ei îl aveau deja pe Alexei şi, dacă încerca să mişte, însemna că o vor găsi şi pe Xenia. Ea ştia prea bine că soarta ambilor copii va fi în cele din urmă aceea de prizonieri ai noului regim. Se întări singură spunându-şi că nu-l putea ajuta, că nu trebuia să facă asta. Trebuia să o salveze măcar pe Xenia. Lacrimile lui Alexei îi ardeau mâinile şi ea se ruga în tăcere să aibă puterea de a-l ignora.

— Cretini beţivi, împuţiţi! Trebuie să staţi în coteţ cu porcii, urlă căpitanul. Puneţi-i în linie, le spuse oamenilor săi, iar aceştia îi împinseră pe ţărani în şir, cu puştile.

Apoi, comandă:

— Aduceţi băiatul aici la mine.

Ei îl aduseră pe Alexei să stea în fata lui. Faţa lui era cenuşie, iar ochii lui frumoşi erau încă plini de groază, când căpitanul îl privi de sus până jos.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, zise în cele din urmă. Dacă aş fi putut, te-aş fi scutit de ce s-a întâmplat în noaptea asta. Dar ce s-a făcut, s-a făcut şi trebuie să o iei ca un bărbat. Acum vreau să priveşti la ceva, băieţelule. Am să-ţi arăt cum Armata Poporului o va răzbuna pe mama ta.

Se uită rece la şirul de ţărani laşi, tocmai cei pentru care se presupunea că se face revoluţia. Apoi comandă:

— Foc.

Alexei îşi puse mâinile la urechi ca să nu audă urletele şi înjurăturile îngrozitoare, dar nu închise ochii. El privi trupurile lor răsucindu-se şi sărind, când îi atingeau gloanţele, aşteptând până când

încetară toate spasmele. Apoi îşi înălţă capul şi îl privi în tăcere pe căpitan drept în ochi.

— Vino, zise căpitanul, întinzându-i mâna, trebuie să plecăm acum. Dar Alexei alergă lângă mama sa. Îngenunchind. înfăşură cu tandreţe trupul ei gol, însângerat, cu blana de samur. După ce îi luă mâna îngheţată în ambele lui mâini, i-o acoperi cu sărutări. Apoi se aruncă la pământ, îngropându-şi capul în moliciunea blănii de la pieptul ei, aspirând mirosul familiar de violete pe care îl avea totdeauna. Alături de ea, ca o picătură de sânge proaspăt, pe zăpadă, zăcea un inel cu rubin. Instinctiv, mâna lui se închise peste el.

De la distanţă, se auzi zgomotul unei puternice explozii, iar cerul de deasupra brazilor înalţi se umplu de o strălucire portocalie.

— Au dinamitat *Varişnia!* strigă tânărul locotenent.

— Prostii! exclamă furios căpitanul Solovski. Nu poţi controla gloata ţărănească. Trebuie opriţi imediat, dacă vrem să ne atingem vreodată ţelurile.

Alexei se uita fix la cerul strălucitor. Faţa lui era lipsită de expresie, insensibilă oricărei emoţii. Puse mâna în buzunar şi aruncă acolo inelul.

— Haide, spuse din nou căpitanul Solovski. Trebuie să uiţi toate astea. Alexei îi întâlni privirea. Ai o viaţă nouă în faţa ta, spuse el mai aspru şi, cine ştie, poate că tu ai să ajuţi să se clădească noua Rusie, marea-ţară care va deveni ea însăşi. Râse la această ironie. Da, poate că tu vei face parte din noua generaţie de revoluţionari.

Alexei îl urmă ascultător când se îndreptară spre cai, iar căpitanul Solovski îl urcă pe şa în faţa lui.

— Lăsaţi cadavrele în seama lupilor, le spuse neglijent oamenilor săi, când porniră călare prin pădure. Mă îndoiesc că vor mai rezista până dimineaţă.

3

Grigori Konstantinov Solovski ţinu băiatul în siguranţă în faţa lui, pe cal, în drumul lung şi lat prin furtună, până la Dvorsk, cale de treizeci de kilometri spre sud. El apucă pe drumul periculos, aproape invizibil, de pe lângă halta Ivanovsk, unde liniile ferate erau aproape îngropate sub zăpadă şi doar semnalele şi fumul de la căsuţa feroviarului marcau mica gară particulară a familiei Ivanoff. Pe tot parcursul drumului, se întreba dacă nu cumva şi-a pierdut minţile.

Solovski era ofiţer în nou formata Armată Roşie. Era un om aspru, crescut cu severitate, iar în viaţa lui nu era loc de sentimente mai delicate. O viaţă pierdută, în plus, fie că era a lui sau a unui copil, nu prezenta importanţă. Pentru el conta doar cauza bolşevică, iar în mintea lui asta însemna poporul rus. Totuşi, faţa lipsită de apărare, îngrozită, a băiatului, atinsese o coardă sensibilă în el. Era aceeaşi figură întipărită pe propria sa faţă când trei dintre copiii săi muriseră de tifos, în urmă cu patru ani. El, care fusese tatăl mândru a patru feciori voinici, care plănuise că aceştia vor trăi într-o nouă Rusie, rămăsese doar cu un singur băiat. Iar acum, în acea pădure, pur şi simplu nu fusese în stare să mai lase un alt băiat să moară.

Ideea îi venise brusc. Ştia că era un risc şi că ar putea da naştere la îndoieli asupra devotamentului său faţă de cauza revoluţiei, dacă secretul lui ar fi fost descoperit vreodată. Dar studiase destul de mult mecanismul minţii omului ca să ştie că riscul era minim. Solovski se ocupa de soldaţii din linia întâi întorşi din ororile războiului cu Germania, studiase prizonierii care suferiseră torturi severe; ştia că oamenii aceştia vorbeau puţin şi nu puneau întrebări. Supravieţuiau cei care păstrau propria lor viziune asupra ororilor şi tragediei închisă într-un colţişor aparte în fundul creierului, şi care nu mai

ieşea niciodată la iveală. Cei care îşi aminteau înnebuneau.

Următoarele câteva săptămâni aveau să decidă viitorul prinţului Alexei Ivanoff. Băiatul avea să uite scena din pădure, avea să uite cine era şi scurta lui viaţă de până atunci. Va deveni astfel un orfan al revoluţiei şi fiul adoptiv al lui Grigori şi Natalia Solovski. Sau, pur şi simplu, îşi va pierde minţile. Fie ce-o fi.

Solovski era din Siberia unde oamenii erau duri şi curajoşi. Dacă n-ar fi fost aşa, n-ar fi supravieţuit.

Acum, căminul lui era în micul orăşel de provincie Polotsk, în locul de baştină al soţiei lui, în Bielorusia, unde viaţa era mai blândă şi cu mai multă verdeaţă.

Dar, în rarele ocazii când era acasă şi se relaxa cu prietenii la o masă cu nenumărate pahare de vodcă, le amintea mereu de superioritatea lui de „siberian”.

Când alcoolul tare punea stăpânire pe el, se ridica în picioare şi repeta o veche zicală.

„În Siberia” tuna el, vocea lui adâncă de bas impunând tăcerea, „în Siberia, patruzeci de grade sub zero nu înseamnă că e ger”. Făcea o pauză, uitându-se la cei ce-l ascultau, captându-le atenţia. „O sută de kilometri nu înseamnă o distanţă, o jumătate de litru de vodcă nu e băutură”. Ridica paharul ca să-i fie umplut, înainte de a adăuga cu un rânjet: „Şi patruzeci de ani nu înseamnă o singură femeie”. Apoi, dădea peste cap vodca dintr-o înghiţitură, în urlete de apreciere şi râsete, dar Solovski avea convingerea că tot ce spunea era adevărat.

Îşi aminti acum zicala, în timp ce puternicul lui cal de cavalerie se lupta prin furtună. Zăpada îngheţa chiar în timp ce cădea, iar animalul aluneca şi se împleticea, necheza şi îşi rotea ochii de spaimă.

Solovski se uită cu coada ochiului la oamenii săi, erau greu de recunoscut sub stratul de zăpadă. Doar ochii, mărginiţi cu gene albe, îngheţate, priveau înainte prin furtună. În tinereţea lui, trecuse prin

furtuni mai rele decât asta. Se vor îndrepta spre Dvorsk.

Înfăşură mai strâns poala mantalei sale lungi în jurul băiatului nemişcat, nefiind sigur dacă trăieşte sau e mort. Cum călăreau încet prin noaptea îngheţată, se gândi la propria sa copilărie şi cât de stranie era viaţa care făcuse ca el, fiul de ţăran din generaţie în generaţie, să ţină acum în mâinile sale destinul fiului unuia dintre cei mai mari prinţi ai Rusiei.

Grigori se născuse înainte de începutul secolului, fiind al cincisprezecelea copil al unui ţăran a cărui familie trăise în acelaşi sat, de când îşi puteau aduce aminte. Cei din familia Solovski erau înrudiţi prin căsătorii de-a lungul multor ani, cu toţi din sat, iar tatăl lui se căsătorise cu o verişoară de gradul doi – sau poate trei. Avusese în total şaisprezece copii, dintre care au supravieţuit copilăriei doar cinci, dar mama lui Grigori nu trăise destul de mult ca să devină o *babuşka,* o bunică. Se căsătorise la şaisprezece ani şi murise la numai treizeci şi cinci, deşi arăta ca o femeie bătrână.

Familia locuia într-o colibă construită de tatăl său pentru mireasa lui. Era făcută din buşteni veniţi în jos, pe râu, de la depozitele de cherestea din vastele şi nesfârşitele păduri ale nordului. Oraşul cel mai apropiat, Novosibirsk, consta dintr-un grup de colibe de lemn de pe malul râului Obi şi singurul motiv al existenţei acestuia era că recent terminata cale ferată transsiberiană trecea râul în acel loc.

Una dintre primele amintiri ale lui Grigori era aceea când fusese dus de tatăl său la halta de cale ferată ca să vadă un bărbat slab, cu barbă, care coborî din tren. Paloarea bărbatului se potrivea cu cerul cenuşiu, în timp ce îşi trecea privirea peste peisajul trist şi peste cei câţiva ţărani care îl priveau. Se uită spre tânărul băiat şi privirile sumbre li se întâlniră pentru o clipă. Un zâmbet trist lumină chipul bărbatului şi spuse: „Tu, băiete, eşti viitorul Rusiei. Să nu uiţi asta niciodată”. Când se urcă din nou în vagon şi trenul porni, tatăl lui îi spuse că

bărbatul acela era Vladimir Ilici Lenin, în drum spre exil în adâncul Siberiei. Mulţi ani mai târziu, când era student, Grigori citise ce scrisese Lenin despre Siberia în ziua aceea. „Este, spusese el, o sălbăticie goală, nelocuită şi fără oraşe” Iar Grigori ştia că avea dreptate, pentru că peisajul dezolant părea că se uneşte cu eternitatea şi nimicnicia.

Ambele surori mai mari ale lui Grigori se căsătoriseră cu tăietori de copaci şi plecaseră să trăiască în nordul îndepărtat. Nu le mai văzu niciodată. Cei doi fraţi ai lui s-au căsătorit cu verişoare şi s-au stabilit în Novosibirsk, oraş în dezvoltare, să lucreze la calea ferată, dar, pe cât îşi putea da seama Grigori, pe atunci de numai opt ani, nu o duceau mai bine decât tatăl lui.

Deşi nu avusese ocazia să observe o viaţă mai deosebită decât a sa proprie, ceva îi spunea că mai există şi altfel de viaţă decât cea ţărănească pe care o ştia. Uneori, stătea lângă marele pod de cale ferată care trecea peste râul Obi, întrebându-se cum era construit şi cine avea cunoştinţele necesare construirii unui asemenea edificiu, astfel încât să nu se prăbuşească şi cum de ajung să capete aceste cunoştinţe. El urmărea trenul care îşi continua drumul peste râu în călătoria lentă, de la Moscova, făcând semne cu mâna până când acesta dispărea în depărtare, lăsându-l cu gândul la călătorii ale căror chipuri le zărise pentru o clipă, înainte de a dispărea într-o altă lume. Oamenii aceia veneau din locuri despre care doar auzise, călătoreau în trenuri ce veneau din oraşe mari. Grigori nu ştia nici măcar cum arăta un „oraş”. Noaptea stătea treaz, ascultând şuieratul îndepărtat al trenului care răsuna trist peste câmpiile siberiene şi, când adormea în sfârşit, această imagine îl urmărea şi în vise. Trenul şi călătoriile lui erau un mister în plus pe care un băiat sărman ca el nu-l putea dezlega, pentru că el era la fel de ignorant şi analfabet ca şi înaintaşii săi ţărani.

După tradiţie, la şase ani fusese deja trimis să pască vacile, împreună cu ceilalţi băieţi din sat, iar la opt ani avansase la îngrijitul cailor. La vârsta de

şaisprezece ani avea să fie primit în *Skhod,* adunarea capilor de familie, şi considerat adult. Cu fetele din sat era altfel. Lor li se dădeau în grijă treburile casnice mai mărunte, să aducă apă de la râu, să strângă lemne şi, în general, să-şi ajute mamele la treburile casei. În acel sat îndepărtat, nu existase niciodată o şcoală, dar la Novosibirsk fusese construită una pentru copiii administratorilor şi supraveghetorilor locali ai căii ferate.

Într-o dimineaţă de iarnă, Grigori parcurse pe jos cei douăzeci de kilometri până la oraşul improvizat şi se prezentă la uşa micuţei şcoli din lemn. Învăţătoarea îl privi uimită. Era mărunt pentru vârsta lui, cu un trup îndesat de ţăran şi picioare puternice şi era înfofolit în straturi de îmbrăcăminte aspră ţesută în casă, cu tradiţionala cămaşă cu guler înalt şi pantaloni bufanţi şi un fel de pelerină pe deasupra. Purta *velenki,* cizme groase de pâslă legate de picior cu coajă de mesteacăn, iar sprâncenele lui stufoase străluceau de promoroaca dimineţii. Dar nu puteai greşi în privinţa intensităţii scopului său când o fixă cu ochii săi negri, adânci şi îi spuse că voia „să înveţe".

— Dar ce vrei să înveţi, fecioraşule? îl întrebase ea zâmbind, în timp ce căldura sobei vechi de teracotă îi topea gheaţa de pe sprâncene, trimiţând un şir de picături în jos, pe faţa lui.

Lui Grigori nu-i păsa.

— Totul, răspunsese el simplu.

Învăţătoarea oftase de mulţumire. Trecuse un alt an de învăţământ cu o generaţie de elevi fără bunăvoinţă, care ar fi preferat ca iarna să se dea cu sania şi să arunce cu bulgări de zăpadă unul în altul, iar vara, în zilele mai călduroase, să se bage în râu. Se simţea frustrată de cariera aleasă. În sfârşit, avea acum pe cineva care voia doar „să înveţe".

S-au făcut aranjamente ca Grigori să locuiască în micuţa casă a învăţătoarei, unde iarna dormea pe o scândură îngustă deasupra sobei care încălzea casa, iar vara dormea în mica tindă. Învăţătoarea îl învăţă să citească şi să scrie şi, după ce el ajunse să

stăpânească aceste materii, îi deschise întreaga lume prin geografie şi istorie, îi ascuţi şi mai mult mintea cu matematica şi cu probleme de ştiinţă. În schimb, el îi aducea apă şi lemne, ignorând bătaia de joc a altor copii pentru că făcea „treburi de fată”. Din când în când, tatăl lui lăsa la uşa ei preţioase pachete cu ouă proaspete şi unt.

Când Grigori avea aproape treisprezece ani, ea îşi dădu seama că-l învăţase tot ce putuse ea, dar el era capabil de mai mult. S-a cerut şi s-a obţinut o bursă la o şcoală din Moscova şi însăşi învăţătoarea îl însoţi pe elevul ei preţios în oraş. Dar, mai întâi, îl duse la croitorul din localitate care, cu noua prosperitate a Novosibirskului, se instalase acolo să facă treabă. Cetăţeanul acela îi făcu lui Grigori prima pereche de pantaloni adevăraţi şi o haină, pentru care plăti învăţătoarea. Roşind de mândrie, Grigori jură că într-un fel, într-o bună zi, îi va înapoia aceşti bani.

Simţindu-se ciudat în noile lui haine de oraş, Grigori călători, în sfârşit, cu trenul care trecuse atâţia ani pe lângă viaţa lui. Învăţătoarea îl lăsă la şcoală şi, sub privirile curioase ale copiilor de clasă mijlocie, îl sărută cu afecţiune luându-şi rămas bun, înainte de a-l părăsi ca să-şi viziteze familia din St. Petersburg. Grigori rămase singur şi îngrozit de noul său mediu.

Hainele lui noi fură schimbate cu o uniformă gri-bleu în stil militar şi el îşi ascunse groaza sub o mască de agresivitate. Dar asta nu-l oprea să roşească supărat când le auzea pe fete, sobre în rochiile cafenii şi şorţurile negre, chicotind cu mâna la gură despre noul „băiat sălbatic de la vânători”.

O lună mai târziu, draga lui învăţătoare muri într-un accident de tren lângă Moscova, în drumul de întoarcere în Siberia, iar un timp Grigori ar fi dorit să moară şi el. Ea era singura legătură între viaţa lui din trecut şi viaţa cea nouă, iar el singur nu ştia cum să facă faţă. Îi veni în ajutor ambiţia lui de oţel. Şi magia cursurilor.

Supravieţui în şcoală ţinându-se deoparte, ignorând ademenirile copiilor şmecheri de oraş, până când, în cele din urmă, îl lăsară în pace. La vârsta de optsprezece ani, era tot un singuratic, când intră la Colegiul Politehnic din St. Petersburg, cu o altă bursă. Studenţii erau în majoritate fii ai nobilimii sau ai militarilor şi ai funcţionarilor, foarte puţini dintre ei provenind din rândul clasei muncitoare şi încă şi mai puţini din ţărănime. Grigori nu avea afinităţi cu nici unii, dar căpătă o amară invidie pe fiii de nobili care îşi tratau studiile cu dispreţ şi fără grijă şi care cheltuiau în fiecare seară, pe băutură şi ţigări, mai mulţi bani decât îşi închipuise vreodată Grigori că ar putea avea în buzunar. O parte din fiinţa lui ar fi dorit să semene cu ei, dar cealaltă parte îi ura, deoarece ştia că acest lucru era imposibil. Atunci îşi dăduse seama că el şi alţii ca el – căci acum începuse să sporească numărul lor – formau o nouă clasă şi ştia că într-o zi aceasta va fi o forţă ce va trebui luată în considerare.

Tânărul Grigori era victimă de bunăvoie a noii ideologii. El absorbi cu nesaţ învăţătura lui Marx şi Engels, Troţki şi Lenin, pentru că aceştia atingeau o coardă sensibilă a sufletului său. El era omul căruia i se adresau, ţăranul care se ridicase mai sus de legăturile bocancilor, prin muncă susţinută şi educaţie. Dispunea de mintea şi calificarea de care va avea nevoie noul Partid Socialist Democrat al Muncii când va veni timpul revoluţiei şi, într-adevăr, aşa a fost. Grigori intră în Partid şi întrunirile secrete deveniră pentru el evenimentul principal al săptămânii. Curând, i se dădură de îndeplinit munci administrative minore, şi, prin hărnicia şi devotamentul său, îşi câştigă respectul conducătorilor locali.

Când absolvi Politehnica cu diplomă de inginer, primi o slujbă la compania de cale ferată din Moscova. În sfârşit, ştia cum să construiască podurile pe care le visase când era copil. Dar acel vis se transforma deja în altul, despre noua Rusie a poporului, pentru popor, o utopie în care în cele din

urmă urmau să fie eliminate toate categoriile sociale. Grigori credea cu adevărat în inima sa că, odată cu realizarea acestui lucru, toţi oamenii vor fi egali şi vor beneficia de prosperitatea ţării lor.

Deveni tot mai activ în Partid, călătorea în regiuni, recrutând membri şi încurajând comitetele locale ale muncitorilor sau „sovietele” să lupte pentru drepturile lor. Conducătorul bolşevic, Lenin, bărbatul pe care-l zărise pe peronul gării din Siberia în urmă cu douăzeci de ani, rămăsese idolul său.

Într-una din aceste călătorii o întâlni pe Natalia. Avea şaisprezece ani, vârsta pe care o avusese mama lui când se măritase cu tatăl lui, şi avea pielea albă, răcoroasă, obrajii roşii şi păr blond deschis, tipic regiunii Bielorusia. Natalia deveni a doua lui obsesie. Nu-i păsa că nu era şcolită. Ţăranul brunet, îndesat, era senzual îndrăgostit de albeaţa ei de lapte, plinuţă, blondă. Îi era de-ajuns doar să-i atingă pielea moale fără cusur, să-i sărute buzele roşii ca cireaşă, la fel de inocente ca şi ale lui, şi să-şi treacă mâinile prin părul ei aspru, galben. Familia ei îşi dădu seama că el reprezenta un noroc pentru Natalia, aşa că perechea fu căsătorită după o lună.

Grigori îşi luă mireasa în camera lui întunecată, care era „căminul” lui din Moscova, şi fata de la ţară se luptă cum putu ca să facă faţă vieţii din oraşul cel mare. Ţinea fierbinte samovarul de modă veche, ca să-i poată servi cu ceai pe „prietenii” lui când veneau la întruniri şi era şocată în sinea ei văzând că ei beau doar vodcă. Dar nu pricepea nimic din discuţiile lor despre „anarhie”, iar Grigori călătorea atât de mult încât deseori rămânea singură.

El ştia că ea era nefericită şi, după câteva luni, când era însărcinată cu primul lor copil, o duse înapoi la familia ei în Bielorusia, vizitând-o cât putea de des. Patru băieţi văzură lumina zilei unul după altul, la intervale scurte. El era fericit şi, cu timpul, prestigiul lui în Partid a crescut. Tocmai atunci l-a lovit tragedia, epidemia de tifos, care omorî multe mii de oameni, inclusiv pe trei dintre băieţii lui. Doar Boris, cel mai mic, scăpă.

În 1914, Rusia intră în război împotriva germanilor şi Grigori fu trimis în armată. Din cauza diplomei şi a îndemânării la călărie, a fost avansat subofiţer într-o unitate de cavalerie a armatei ţarului. Curând însă, războiul îşi luă obolul provocând mari pierderi Rusiei, aşa că deodată se trezi ridicat la rangul de căpitan plin. Era scârbit de pierderile inutile de vieţi pe care le vedea în fiecare zi pe front. Marşul pe drumurile înguste, gloduroase, ale Rusiei era încetinit, căruţele de aprovizionare abia că se târâiau, iar oamenii lui erau seceraţi de un duşman neiertător. Soldaţii îngheţaţi, flămânzi, erau ucişi sau mureau de dizenterie, iar el nu era în stare să facă ceva pentru ei.

Revoluţia, pentru care muncise atâţia ani, începu cu revolte la St. Petersburg în februarie 1917, din cauza lipsei de pâine şi cărbuni. După ce se întoarse de pe front, Grigori ajută la formarea noului Soviet militant al Uzinelor. Curând, ţarul Nicolae fu obligat să abdice. Dar, cu trecerea timpului, deveni clar că noul guvern era incapabil să rezolve lipsa alimentelor. Lenin reveni în Rusia şi, sub conducerea lui, începu Revoluţia din Octombrie.

Cel mai frumos moment pentru Grigori a fost acela când îi fu prezentat eroului său. Lenin arăta exact aşa cum şi-l amintea, cu faţa palidă, cu barbă, firav, cu o privire intensă, care lui Grigori i se păru că-i citeşte în suflet. Şi-a dat seama atunci că era în stare să-şi dea şi viaţa, la nevoie, pentru bărbatul acela, deoarece era convins că doar Lenin putea salva Rusia. Nu se abătuse niciodată de la această hotărâre.

Privi spre băiat, care stătea ghemuit sub mantaua sa largă. Acum avea să-şi dovedească lui însuşi că putea face un revoluţionar dintr-un vlăstar al clasei pe care o răsturnau.

***

Oraşul Dvorsk era doar o îngrămădire de case negre de lemn, răspândite una lângă alta de-a lungul

căii ferate. Grigori era încartiruit deasupra brutăriei şi, cu toate că brutarul n-avea decât o cantitate mică de făină ca să facă pâine, avea cel puţin căldură, avea totdeauna o strachină de supă fierbinte de cartofi şi o coajă de pâine neagră, amară, să mănânce şi un pahar sau două de vodcă preparată în casă, care să le spele gâtlejul. Oamenii lui dormeau pe podeaua brutăriei. După ce le zise să se încălzească şi să mănânce, Grigori călări spre gară. Trenul de St. Petersburg trebuia să sosească la şapte seara, dar ora venise şi trecuse şi tot nu se vedea niciun semn. Şeful gării nu primise nicio comunicare şi nimeni nu ştia când va sosi – puteau să aştepte ore, zile, chiar săptămâni…

După ce îi spuse şefului de gară să-l informeze de îndată ce va avea veşti, Grigori se întoarse călare, la brutărie şi îl duse pe Alexei sus, în camera lui, unde îl aşeză pe micul prici de fier care îi servea drept pat. Faţa băiatului era albă cum e creta, mâinile îi erau ca de gheaţă, dar avea ochii larg deschişi şi încă plini de amintirea groazei.

Grigori se aşeză lângă el pe pat, vorbindu-i liniştit în engleză, limba preferată a tuturor familiilor ruseşti de vază, şi pe care el o învăţase la Politehnică.

— Deci, tinere, începu el, după seara asta nu mai poţi fi considerat doar un băiat; acum trebuie să ne gândim la viitorul tău şi nu la trecut. Îi vorbi tăios. Vreau să-ţi scoţi din minte ce ai văzut. Tatăl şi mama ta au murit. Tu nu mai eşti fiul lui Mişa Ivanoff. Acum eşti fiul meu şi numele tău este Serghei… Serghei Solovski. Înţelegi?

Alexei aprobă din cap, uitându-se fix la Grigori cu ochi mari, cenuşii, de nepătruns. Ochii tatălui său.

De fapt, Alexei semăna atât de mult cu prinţul Mişa Ivanoff, pe care Solovski îl văzuse de multe ori la şedinţele Dumei, la Parlament, încât se temea că ar putea fi recunoscut. Se întrebă din nou dacă făcuse ce trebuia dar, ridicând din umeri, îşi spuse că era prea târziu acum să mai dea înapoi; va trebui

să ţină un timp băiatul mai ascuns. În plus, experimentul îl incita. Avea să răstoarne ordinea naturală a lucrurilor. El era un om obişnuit care, prin educaţia sa, devenise parte a noii elite. Acum el va transforma acest prinţişor din elită într-un om obişnuit, apoi va vedea ce va putea scoate din el.

După ce îi spuse băiatului să se culce, Grigori stinse lumânarea. Se înfăşură în manta, se întinse pe podea lângă el şi adormi în câteva minute.

4

Geneva

Cal Warrender se uita fix la paharul lui de şampanie, gândindu-se că ideea i se păruse bună în acel moment. Barul hotelului *Beau Rivage* era luminat discret şi luxos, dar, dincolo de ferestre, rafale de zăpadă pluteau în vânt ca apoi să se aşeze în straturi albe, moi. Furtuna neaşteptată determinase închiderea aeroportului din Geneva, iar el cina acum de unul singur şi era îngrijorat că nu reuşise să obţină smaraldul Ivanoff. Fusese învins de un adversar mai dibaci.

Valentin Solovski şedea tăcut la bar, bând vodcă împreună cu alţi doi ruşi. Arătau la fel de posomorâţi ca şi Cal şi acesta se întreba dacă nu cumva eşuase şi Valentin în încercarea de a cumpăra smaraldul şi, la fel ca şi el, nu avansase deloc pe firul ce ducea la „Doamna”. Totuşi, dacă ruşii n-au făcut-o, atunci cine oare cumpărase bijuteria Ivanoff?

Ştia că Valentin se afla acolo din aceiaşi motiv ca şi el: fusese delegat să o găsească pe „Doamna”. Iar atât el cât şi Valentin ştiau că o făceau nu atât pentru bani, cât mai ales pentru minele din India.

Cu ani în urmă, când prinţul Ivanoff se întâlnise cu maharajahul, au schimbat daruri între ei pentru a sărbători achiziţionarea de către prinţ a unor terenuri în statul Rajastan. Prinţul descoperise că terenul conţinea valoroase zăcăminte de tungsten, un element folosit la întărirea rezistenţei oţelului, şi a înţeles valoarea acestora într-o lume nouă, mecanizată. După revoluţie, ruşii au pretins proprietatea asupra minelor, afirmând că aveau documente legale semnate de prinţul Mişa Ivanoff, prin care acesta le ceda noii Republici Sovietice. Ei susţineau că, în orice caz, întrucât toate proprietăţile erau acum deţinute de stat, minele aparţineau de drept Rusiei. Pe atunci, autenticitatea documentelor

fusese pusă sub semnul întrebării, dar cum niciun membru ai familiei Ivanoff nu apăruse vreodată să infirme pretenţia lor, nu se mai făcuse nimic în această privinţă. Deşi minele erau valoroase, ele nu prezentaseră niciodată o importanţă deosebită pentru restul lumii. Totuşi, recent, s-a constatat că ele conţineau mari cantităţi de elemente strategice esenţiale pentru industria modernă, în special pentru apărare. Sau pentru război. Şi acum, lumea întreagă era gata să conteste proprietatea Rusiei.

Cal ştia că ruşii aveau o nevoie disperată de o semnătură Ivanoff pe actele de transfer, ca dovadă incontestabilă a pretenţiei lor. Dacă ar fi găsit-o ei primii pe acea „Doamnă" ar fi obţinut semnătura. Şi atunci ar fi devenit din nou puterea care intimida cel mai mult lumea.

Sorbi din şampania care ar fi trebuit să-i creeze o bună dispoziţie şi, eventual, să-i facă pe ruşi să creadă că sărbătorea cumpărarea smaraldului, ducându-se cu gândul la evenimentele din ultimele câteva săptămâni. Ceruse şi i se dăduse *carte blanche* ca să-şi facă propriile sale investigaţii în căutarea misterioasei proprietare a bijuteriilor. Ceruse să nu se amestece oameni grei de la CIA şi să nu se întreprindă investigaţii minuţioase de către FBI… voia ca acţiunea aceasta să fie doar a lui. Îşi dădea seama de importanţa ei şi ştia că îl va propulsa pe scara politică. În plus, dăduse deja peste un fir.

— Este o chestiune destul de simplă, le spusese cu uşurinţă la şedinţă. Tot ce am de făcut este să-i găsesc pe acei şlefuitori de pietre preţioase. Ei trebuie să ştie cine este proprietarul.

Totul începuse ca un joc. Mai întâi, plecase la Amsterdam, unde se întâlnise cu Peter Van Stalte, decanul şlefuitorilor, şi un om cinstit. Van Stalte spusese că smaraldul nu fusese văzut în oraş şi că lui personal nu i-ar fi plăcut această treabă.

— Prea riscant, spusese, încruntându-se şi trăgându-se de barba scurtă şi ascuţită. Nici cea mai

sigură mână din Amsterdam nu putea garanta succesul.

La Ierusalim, israelienii îi spuseseră nu numai că nu văzuseră smaraldul, dar că nici ei nu ar fi încercat să-l taie. Îi spuseseră că nu exista decât un singur om care ar fi putut încerca o asemenea tăiere cu şanse de reuşită: Gerome Abyss. Dar Abyss dispăruse din Paris şi din lumea şlefuitorilor de pietre preţioase cu ani în urmă, după o serie de dezastre implicând diamante mari şi costisitoare. Ridicând mâna ca pe o cupă la gură, Stein spusese: „Whisky-ul scoţian, asta l-a ruinat pe Gerome Abyss. S-a zvonit că a plecat la Hong Kong sau la Singapore. Sau poate la Bangkok?"

Cal urmase informaţiile Interpolului, potrivit cărora Abyss fusese văzut ultima oară la Bangkok, unul dintre principalele centre de pietre preţioase din Orientul Îndepărtat, dar căutările lui îl duseseră pe o stradă lăturalnică din Patpong, Se trezise privind fix pe o carte de vizită soioasă, prinsă de o uşă cojită. Nimeni nu răspunsese la sonerie şi cei de la Clinica de terapeutică sexuală de la primul etaj îi spuseseră că Abyss nu mai fusese văzut de săptămâni. Îi trebuiseră două zile de cercetări, din bar în bar, de-a lungul reţelei de străduţe împuţite din vecinătate, ca să-l găsească pe proprietarul casei şi când, în cele din urmă, dădu de el, ar fi dorit să nu-l fi găsit.

S-au întâlnit în biroul acestuia, în spatele unei firme strălucitoare de neon a unui „salon de masaj" şi bar. Muzică disco urla prin uriaşe difuzoare şi fete *thai,* pe jumătate goale, dansau lasciv pe o mică scenă, în timp ce clienţi plictisiţi apreciau, fără pudoare, calităţile lor. Când Cal întrebă de proprietar, apărură brusc din umbră doi paznici muşchiuloşi şi, fără nicio vorbă, îl apucară de braţe. Îl împinseră grăbiţi pe un coridor, în spatele barului, şi el trecu pe lângă „fetele pentru masaj" care stăteau în faţa unor cuşete cu perdele transparente, fumând şi bârfind, aşteptând să-şi aplice „îndemânările" clienţilor ce treceau mereu pe acolo.

Una îl strigă, plimbându-şi provocator mâinile peste farmecele ei dezgolite.

— Încearcă-mă pe mine, domnule, te fac să te simţi bine, spusese ea chicotind, când cei doi îl împinseră într-o cameră din spatele clădirii. Parfumul greu al femeii nu putea ascunde mirosurile greţoase de transpiraţie, amoniac şi dezinfectante puternice, iar el inhala bucuros aerul stătut din încăpere, uitându-se la bărbatul mic din spatele uriaşului birou.

Bărbatul pe care venise să-l vadă nu era *thai.* Era laoţian şi părea fără vârstă, cu o piele gălbuie fără riduri şi cu ochi atât de înguşti, încât nu puteai spune ce culoare aveau sau să le citeşti expresia. Era micuţ, mâinile lui de copil se jucau continuu cu un şir de mărgele de chihlimbar, iar uriaşul lui fotoliu din lemn de tei sculptat îl făcea să pară şi mai mic. O altă pereche de paznici ameninţători îi flancau fotoliul, iar Cal simţi brusc că i se usucă gâtul. Ştia de existenţa lumii interlope criminale din Bangkok, dar nu se aşteptase să dea peste ea în felul acesta. Oamenii ăştia îşi făceau meseria şi puteai paria că nu era vorba de meseria în care era el implicat. Ei erau vânzători de droguri, peşti, cămătari…

— Întrebarea mea e simplă, domnule, spusese el, politicos. Caut un şlefuitor de pietre preţioase pe nume Abyss.

Laoţianul îl privi în tăcere un minut, apoi îl întrebă cu o voce ţipătoare, stridentă:

— Pentru ce?

— Pentru ce? repetase Cal, nesigur.

— Pentru ce îl cauţi pe Abyss? Poate îţi datorează bani?

— Nu, a, nu. Abyss nu-mi datorează bani. Eu… am o treabă pentru el.

— Arată-mi piatra pe care vrei să ţi-o taie.

— Piatra? Cal simţi transpiraţia pe ceafă şi se întrebă cum de se băgase în treaba asta. Am lăsat-o la Amsterdam. E o piatră specială. Mi-am spus că doar Abyss ar putea să o taie.

Urmă o tăcere lungă şi el se strădui să-l privească fix în ochi pe laoţian, blestemându-se că se băgase singur în această situaţie prostească.

— Minţi, spuse laoţianul în cele din urmă, cu vocea lui piţigăiată. Abyss e un beţiv. Zilele lui ca şlefuitor s-au terminat, le-a pus capăt la Paris, cu mulţi ani în urmă. Acum câştigă atât cât îi trebuie ca să-şi plătească băutura, tăind şi şlefuind pietre comerciale mici, fără valoare. Dar nu câştigă destul ca să mă plătească pe mine. Domnul Gerome Abyss a dispărut acum două luni, rămânându-mi dator pentru anumite servicii. A fost o… o scăpare din vedere. Înţelegi? Zâmbetul îi era la fel de îngust şi lipsit de expresie ca şi ochii, când adăugă: Încasatorul meu a fost neglijent; i-a permis lui Abyss să-l amâne cu banii – un lucru care este împotriva regulilor mele. Bineînţeles că de încasator ne-am ocupat deja. Dar domnul Abyss… ei bine, îmi datorează în total o mie de dolari. Nu-i o sumă mare, desigur… dar nimeni, nimeni nu datorează organizaţiei mele bani fără să plătească. Aşa că, domnule… Warrender, întrucât Abyss e un prieten al dumitale, ce-ai zice să-i plăteşti datoriile? Hai să-i spunem o amendă, vrei? Şi, în schimb, am să-ţi spun ce ştiu eu.

Zâmbetul de crocodil îi dispăru de pe chip în timp ce Cal se uita la el surprins. Ce anume putea să-i spună laoţianul? Că pentru o mie de dolari îl omorâseră pe Abyss? Bastarzii ăştia nu se dau în lături de la nimic… moartea era probabil una dintre soluţiile lor preferate.

— O mie de dolari? spuse el, punând mâna în haină să scoată portofelul.

Paznicul de lângă el îl înhaţă şi simţi la gât oţelul neted şi rece al unui cuţit.

— Să zicem – cu dobândă – o mie cinci sute? sugeră laoţianul cu un nou zâmbet.

Cal aprobă din cap, iar laoţianul, cu un gest rapid al mâinilor lui mici, îi indică paznicului să-l elibereze.

Scoţând un oftat de uşurare că nu-şi va încheia viaţa ca un cadavru anonim, pescuit în adâncul râu Chao Phraya, Cal zise nervos:

— Primiţi şi cecuri de călătorie? Am glumit, am glumit, adăugă el repede, când văzu că ochii laoţianului se închiseră ameninţător şi gura i se strânse. O mie cinci sute de dolari, aşa-i? El scoase cincisprezece hârtii din portofel şi le puse pe masă.

— Şi acum, spuneţi-mi unde este Abyss.

Făcând semn unuia dintre oamenii lui să ia banii, laoţianul zise:

— Domnul Abyss a fost urmărit din Kuala Lumpur la Singapore şi apoi la Djakarta, unde, după cum am înţeles de la legăturile mele, căuta să plece cu un vas de marfă care se îndrepta spre Istanbul. Cercetarea mea n-a mers mai departe. Şi întrucât datoria lui a fost achitată, nici nu va mai fi necesar s-o fac. La revedere, domnule Warrender.

Când paznicii îl apucară de braţe şi îl conduseră înapoi pe coridor, Cal se întrebă de unde îi ştia numele. Probabil că auzise că face cercetări şi s-a ocupat să afle ceva despre el. Laoţianul nu era omul să lase ceva să treacă pe lângă el.

Fetele de la masaj, spionând din spatele perdelelor, îl priveau în tăcere când trecu în grabă, apoi ajunse din nou în strălucirea roşie-albastră a neonului, la muzica disco zgomotoasă a barului. O lovitură în spate îl propulsă brusc în stradă, unde respiră aerul umed, fetid din Patpong Road, ca şi când această respiraţie însemna revenirea la viaţă.

***

Luă primul, avion spre Istanbul, oraşul numit în vechime Constantinopole, iar, mai înainte, Bizanţ. Ploua, iar frumoasele cupole şi minarete erau ascunse sub o mulţime de nori joşi, cenuşii. Chiar şi renumitul Bosfor era de un cenuşiu deprimant.

Portul era înconjurat de o regiune industrială mizeră, plină de vase ruseşti de marfă şi vapoare turceşti ruginite, părând că sunt gata de dat la fier

vechi. Uscatul şi marea se uneau în ceaţa cenuşie, fantomatică; o ploaie măruntă l-a udat în timp ce mergea de-a lungul docurilor, căutând un funcţionar inferior de la imigrare, despre care Interpolul îi spusese că l-ar putea ajuta, contra unei anumite sume, desigur. Când, în cele din urmă, a dat de el, i-au trebuit două zile posomorâte, cenuşii, ploioase, ca să caute prin hârtii, până când a găsit ce căuta.

Compară imaginea bărbatului de pe documentele de imigrare cu cea din fotografia dată de Interpol. Se vedea, fără îndoială, faţa lui rotundă, întinsă peste straturi de grăsime, strălucind de transpiraţie sub lămpile fotografice fierbinţi, ochii mici şi buzele cărnoase. Părul rar al lui Abyss era acum vopsit într-o culoare stranie, roşcată, apăruse şi o mustaţă, dar numele confirma identitatea. Pe cât se pare, Gerome Abyss nu era prea inventiv. Îşi spusese pur şi simplu „Domnul Gerome”… Georges Gerome, producător de confecţii din Nimes, Franţa. Declarase că venise la Istanbul ca să caute turci producători de mărfuri de bumbac ca să le vândă în Europa. Iar adresa dată era la un mic hotel din oraş.

Cal îşi copie informaţia, puse în buzunar fotografia lui Abyss, mai dădu încă cincizeci de dolari funcţionarului nervos care îl însoţi la uşă, mulţumindu-i, şi se îndreptă spre hotel.

O vorbă spusă recepţionerului şi altă hârtie de cincizeci îi dădură permisiunea să caute în listele de oaspeţi din ultimele două luni, dar niciun domn Gerome nu se înscrisese în ele. Câteva întrebări discrete îi confirmară că nicio persoană cu această descriere nu pusese piciorul pe poarta hotelului, iar Cal îşi dădu seama că ajunsese din nou tot acolo de unde pornise.

În spatele bulevardelor mărginite de copaci ale Istanbulului modern, un labirint de străduţe înguste, medievale, străbăteau dealurile oraşului, pline de case de lemn aproape prăbuşite şi de curţi întunecoase, misterioase. Era un oraş în care un om, dacă dorea, putea să dispară pur şi simplu de pe faţa pământului. Cal ştia că un lucru era sigur: Abyss nu-

şi va mai face meseria. Fusese probabil bine plătit ca să taie smaraldul Ivanoff şi acum cheltuia banii pe cel mai bun whisky şi se îmbăta zdravăn. Ridică din umeri. Oricum, ajunsese într-un impas.

Acum era ţintuit în Geneva înzăpezită, fără smarald şi fără vreo informaţie despre proprietarul acestuia, cel vechi sau cel nou. Privirea lui posomorâtă se mută spre Solovski, care continua să bea la bar cu cei doi ruşi. Era clar că Solovski era un tip aparte şi asta nu doar pentru că era cu un cap mai înalt decât concetăţenii săi; în aspectul şi modul lui de comportare răzbătea ceva de veche nobilime rusească. Vădea încredere în sine şi totodată politeţe – se gândi el – şi asta-i esenţa unui diplomat. Solovski se răsuci brusc şi îi întâlni privirea. Dădu din cap, fără să zâmbească, recunoscând prezenţa lui Cal, apoi se întoarse spre bar şi comandă un nou rând de vodcă. Se cunoşteau puţin unul pe celălalt, deşi Cal îşi închipuia că, probabil, el ştia mai multe despre Solovski decât ştia Solovski despre ei.

Valentin Solovski fusese educat toată viaţa ca să ajungă în înalte posturi politice, iar la vârsta de treizeci şi şase de ani începuse deja să-şi facă un nume în diplomaţie. Deţinuse posturi ca ataşat de presă la ambasada ţării sale la Paris, ataşat militar la Londra, iar ultimul lui post era de ataşat cultural la Washington, Paris, Londra, zâmbi Cal, terminându-şi cupa de şampanie. Tot ce era mai bun, era pentru fiul membrului de frunte al Biroului Politic, mareşalul Serghei Solovski, şi nepotul temutului Boris Solovski de la KGB. Nepotismul era în floare, chiar şi în Republica poporului.

Valentin se răsuci împrejur, uitându-se spre uşă. Cal îi urmări privirea. Genie Reese stătea la intrarea în bar, ezitând să intre. Era frumoasă, dar prost dispusă şi posomorâtă.

Cal o întâlnise de mai multe ori pe Genie Reese la conferinţele de presă ale Casei Albe şi la recepţii la Washington. Ştia că era o reporteră al naibii de bună. Era inteligentă, totdeauna bine documentată şi nu putea fi manipulată cu poveşti. Şi era cu totul

onestă. Era, de asemenea, una dintre cele mai atrăgătoare membre ale corpului de presă de la Washington, amănunt care, pe cât se vede, nu-i scăpase lui Valentin Solovski.

Când trecu să se aşeze la o masă lângă fereastra înzăpezită, Cal i se adresă:

— Doar n-ai de gând să bei singură, nu-i aşa, Genie? Făcu semn spre şampania din frapiera de lângă masa lui. Vino alături de mine.

Ea ezită, ochii ei albaştri fiind nehotărâţi, apoi spuse scurt:

— Îmi pare rău, trebuie să rămân puţin singură. Trebuie să mă gândesc.

— Oare nu toţi trebuie să ne gândim? mormăi Cal, lăsându-se pe spătarul scaunului, urmărind-o cum se aşază pe un scaun la o masă liberă şi cum îşi clatină coama de păr blond cerându-i chelnerului un pahar de suc de portocale proaspăt, cu gheaţă. Fără alcool? se gândi el surprins. Ziua de lucru se terminase şi majoritatea celor din presă probabil că trăgeau la măsea de parcă a doua zi ar fi secat băutura, bucurându-se ca nişte copii ieşiţi de la şcoală. Genie Reese trebuia să aibă ceva cu adevărat serios la care să se gândească.

Oftă, în timp ce îşi mai turnă o cupă de şampanie; şi-ar fi dorit ca ea să fi acceptat invitaţia; observă că Solovski se întorsese iar spre bar şi asculta cu atenţie la ce spunea unul dintre însoţitorii săi. Cal se uită la ceas. La opt şi treizeci nu era prea devreme să iei cina în oraş, nu-i aşa? La naiba, chiar dacă ar fi fost, lui îi era foame. Cu un salut din cap către Genie şi Solovski, se îndreptă spre restaurant.

5

Genie privi pe sub gene, când Cal ieşi din bar. Arată bine, se gândi ea; fără burta obişnuită de la Washington din cauza prea multor mese de afaceri şi dineuri politice.

Cal Warrender, pe cât ştia ea, era considerat „o lovitură" pe piaţa socială şi matrimonială a Washingtonului. Avea vârsta potrivită, era liber, arăta bine şi nu era homosexual. Era înalt, cu ochi căprui, păr negru, aspru, şi un trup fără grăsime, cu muşchi bine conturaţi, cum le place femeilor. Era un bărbat despre care se spunea că este în ascensiune. Ce-ar fi putut dori mai mult orice gazdă din societate ca să-l invite? Sau orice femeie ca să-l ia de bărbat? Dar Genie avea sentimentul că, în priorităţile lui Cal, munca era pe primul loc. Ca şi ea, el îşi iubea meseria.

Ea analiză lumea din bar, recunoscându-l pe ziaristul revistei spaniole *Hola* şi un cuplu de foarte bogate franţuzoaice pe care le remarcase la licitaţie, precum şi alte câteva chipuri pe jumătate familiare şi care nu o interesau, pentru că erau doar nişte figuri de societate. Hai să recunoaştem, îşi spuse cu un oftat, că şi tu eşti un animal politic – şi tot atât de ambiţioasă precum Cal Warrender.

Ochii i se îngustară când studie din spate bărbatul înalt, blond, care şedea la bar. Valentin Solovski. Ce făcea el oare aici? Nu-l observase la licitaţie şi, totuşi, ce alt motiv ar avea să se afle la Geneva? Niciun comitet ONU nu avea şedinţe şi, dacă ar fi fost vreo întâlnire destul de importantă care să necesite prezenţa lui, ea ar fi ştiut. În plus, la Washington se întâmplau destule ca să-l ţină ocupat pe ataşatul cultural al Rusiei. Azi, de exemplu, baletul *Kirov* avea spectacol la *Centrul Kennedy.* Însuşi preşedintele avea să asiste, iar ambasada rusă dădea o recepţie mare la care fusese invitat tot corpul diplomatic. Era un eveniment marcant al calendarului cultural. Aşa încât, dacă Solovski se

afla la Geneva în loc să fie la Washington, probabil că avea un motiv important. La fel şi Cal Warrender.

Îi tremură mâna şi gheaţa sună când puse jos paharul. Doamne, se gândi ea, deci zvonurile sunt adevărate. Rusia şi America se luptă pentru posesia smaraldului Ivanoff, cu orice preţ. Dar de ce? Şi de ce au lăsat pe altcineva să-i învingă? Oare ar putea exista nişte miliarde ascunse prin băncile elveţiene? Oare pe astea să le fi urmărit? Atunci cum rămânea cu celelalte zvonuri că mai urmăreau şi altceva? Îndreptându-şi fusta neagră, se ridică. Era un singur mod de a afla adevărul. Când ieşi din bar şi traversă holul spre restaurant, avu sentimentul neplăcut că ochii negri, speculativi, ai lui Valentin Solovski o urmăreau.

— Bună, îi spuse brusc lui Cal, aruncându-i un zâmbet prietenos când se opri lângă masa lui. Te deranjează dacă îţi accept acum oferta de a veni alături de tine? Te simţi cam singuratic când eşti imobilizat într-o furtună de zăpadă. Singură de tot într-o ţară străină… înţelegi ce vreau să spun?

— Sigur că da. Sări în picioare când şeful de sală trase masa şi ea se strecură pe banchetă, alături de el.

Chelnerul umplu paharul lui Genie cu şampanie. Ea îl luă şi îl ridică de parcă ar fi vrut să toasteze.

— Sărbătoreşti ceva? întrebă ea cu inocenţă.

Cal zâmbi.

— Acum, că eşti aici, da.

Ea îşi sprijini coatele pe masă şi se aplecă spre el.

— Spune drept, Cal, şopti ea serioasă. Tu ai cumpărat smaraldul ăla azi, nu-i aşa?

El îşi duse mâna la piept cu o figură de groază prefăcută.

— De ce aş face un asemenea lucru? Oricum, nu-mi pot permite aşa ceva cu salariul pe care-l primesc de la Casa Albă. Nu sunt decât un copil sărac din New Jersey.

Privirile li se întâlniră şi ea zise:

— L-ai cumpărat în numele guvernului american. Zvonurile sunt adevărate, în fond.

El ridică nepăsător din umeri.

— Ai confundat persoana, Genie, şi ai auzit un zvon fals.

— A, vorbim despre asta mai târziu, spuse ea, dându-şi la o parte părul de pe faţă cu un gest nervos. Am avut o zi grea şi mor de foame. Se uită la bogata listă de bucate şi oftă. Nu mai sunt capabilă să iau decizii. Ce aş dori de fapt e să iau ceva să mă întăresc, de pildă, nişte costiţă cu cartofi prăjiţi *à la Monty.*

Chelnerul rămase descumpănit şi Cal râse.

— De ce nu mă laşi să comand eu pentru tine?

Îi vorbi repede chelnerului, apoi se întoarse din nou spre ea, pe banchetă. Privirile li se întâlniră. Frumoşi ochi, îşi spuse ea, ca de seter roşcat, ba nu, comparaţia era incorectă. Sigur, aveau aceeaşi culoare, dar ai lui erau pătrunzători. Şi putea paria că deveneau duri când era cazul. Brusc, o trecu un fior. Cal Warrender avea ceva ce o atenţiona că putea fi un adversar dur.

— Cred că vei fi de părere că mâncarea e destul de reconfortantă, spuse el uşor, dar îţi promit că o să te duc la *Monty* când ne întoarcem la Washington.

— *Monty* e în Los Angeles. Era localul meu preferat când eram copil. Oftă. E păcat că ceea ce ne place suferă schimbări când ne maturizăm… de la costiţă şi cartofi prăjiţi, la scoici şi trufe, de la băuturi răcoritoare cu lapte, la şampanie.

— Ei, nu ştiu, nu e un schimb rău…

Râseră şi el o bătu uşor pe mână, încurajator.

— Am să-ţi spun un secret. Arăţi mai supărată decât mine, deşi eu sunt acela care n-a obţinut smaraldul.

— Glumeşti! Ochii i se lărgiră de uimire în timp ce îl privea. Atunci cine l-a luat?

Cal ridică din umeri, arătând spre uşă.

— Poate prietenul nostru, Solovski, sugeră el.

— Atunci e adevărat, şopti ea, urmărindu-l cu privirea pe rus, care îşi făcea drum prin restaurant spre o masă, în partea opusă lor; îi putea vedea, dar

era prea departe ca să-i audă. Solovski se înclină spre cei de la masă, înainte de a se aşeza.

— Nu ştiu ce-o fi adevărat, dar am să-ţi spun altceva straniu, zise Cal. Solovski e singur. Ea ridică din sprâncene, nedumerită, iar el îi explică. Ruşii importanţi nu sunt niciodată singuri, totdeauna sunt însoţiţi de cineva, ca să fie siguri că nu transmit secrete şi că nu fug în Occident, şi mai e încă cineva în spatele însoţitorului ca să se asigure că nici acesta nu fuge. Faptul că un bărbat proeminent ca Valentin Solovski este singur pare într-adevăr foarte straniu. Mă întreb cum o fi scăpat de cei doi tipi de la bar.

— Probabil le-o fi spus că o să comande un sandvici în cameră şi apoi s-a furişat singur aici, pentru un festin, replică ea zâmbind. Pun pariu că n-a mai putut suporta să-i vadă.

Cal râse, urmărind-o cum îi alunecă o scoică pe gât şi cum închide ochii de plăcere.

— Nu ştiu nimic despre Valentin, dar acum sunt fericită. Aruncă o privire spre rus. În bar, mă gândeam că e puţin trist, dar aşa sunt ruşii, nu crezi? E o caracteristică a rasei lor.

Privirea ei rămase aţintită la Solovski, în timp ce el studia lista de bucate. Avea o faţă fascinantă, romantică, cu planuri şi unghiuri plăcute, cu ochi cenuşii, adânci, şi păr des, neted, blond închis. Şi gura aceea ce vădea pasiune… Brusc, el ridică privirea, surprinzând-o pe a ei, iar ea simţi cum roşeşte, ca şi când el i-ar fi putut citi gândurile.

— Am să-ţi spun ceva, făcu ea repede către Cal. Arată ca un artist de cinema. Nu m-ar mira să joace cu Garbo în *Ninocika.* Pune-l preşedinte al Rusiei şi va înflori glasnosti-ul. Cel puţin în rândul populaţiei feminine din Statele Unite.

Chelnerul mai turnă şampanie, iar Cal spuse cu interes:

— Aşadar, eşti din California? Ca fetele acelea despre care ne face să visăm formaţia *Beach Boys.*

Ea ridică din umeri.

— California e o porcărie, cu blonde înalte, bronzate, frumoase. De aceea am plecat, adăugă ea,

zâmbind. Competiţia era prea aspră. Da. Sunt născută şi crescută în Los Angeles. Nu, n-am fost conducătoare de galerie sportivă. Da, joc bine tenis. Şi nu, nu vreau să mă întorc acolo.

Cal muşcă din delicioasa pâine cu nuci.

— Familia ta mai e acolo?

— Părinţii mei erau divorţaţi, nu l-am cunoscut pe tatăl meu. Mama a murit acum câţiva ani. Ridică din nou din umeri. Nu am motive reale să mă întorc. Pentru mine, acasă e acum locul unde îmi agăţ pălăria, iar acum se pare că e la Washington.

Faţa îi căpătase un aer blând, trist, când vorbise de mama ei. Cal se gândi că ea trebuie să fi fost o fetiţă foarte drăguţă, copilul visat al oricărei mame, blondă, cu ochi albaştri, frumoasă şi deşteaptă.

— Nu tragi cu ochiul spre New York? întrebă el. Distracţii, ştirile de ora şase, interviuri importante, Barbara Walters…?

Ea râse.

— Eu semăn cu tine, politica e jocul meu. Sunt legată de Casa Albă, de misiuni diplomatice şi relatări din locuri importante, sex şi scandal în scaunul puterii. Pentru mine, Washingtonul e la fel de atrăgător şi excitant ca Parisul. În plus, am acea minunată căsuţă pe Strada N în Georgetown, exact alături de una dintre gazdele societăţii înalte a Washingtonului. Desigur, ea are opt dormitoare şi un valet care îi duce căţeluşul la plimbare, în timp ce eu am un singur dormitor şi un câine foarte mare pentru care plătesc un om să-l alerge, dar trăiesc urmărindu-i pe alţii, văd musafirii când sosesc şi observ cine cu cine pleacă. Nu sunt tâmpită, adaugă ea cu un zâmbet răutăcios. Eu sunt prima care ştiu când se coace un scandal. De obicei, începe chiar în faţa uşii mele.

— Familia ta are bani? întrebă el, savurând somonul.

Ea dădu din cap.

— Nu are, cel puţin, nu are mereu. Mama lucra din când în când. Era actriţă. Uneori avea o grămadă de bani, alteori deloc.

Se opriră cu furculiţele în mână, privindu-se unul pe celălalt şi plăcându-le ce vedeau.

— Şi tu? îl îndemnă ea. Cum a fost viaţa ta?

— M-am născut în Bronx, părinţii au vândut casa pentru un teren de parcare şi am câştigat destul ca să ne mutăm la Fort Lee, în New Jersey. A fost hotărârea lor, nu a mea! Am fost un copil inteligent, am muncit şi am ajuns la liceul din Bronx – una dintre cele mai bune şcoli de pe Coasta de Est. De acolo, la *Harvard* – ştiinţe politice – şi apoi *Şcoala de conducere Kennedy.* Restul îl ştii, probabil.

Ea dădu din cap.

— Bine. Şi acum îl rog pe adevăratul Cal Warrender să se prezinte.

El o privi fix cu ochii de seter roşcat.

— Vreau să zic, continuă ea, că până acum am ascultat rezumatul biografiei tale… dar cine eşti tu? Unde locuieşti? Ce faci când nu eşti la Casa Albă? Ce-ţi place? Ce urăşti? Care-i cel mai important lucru din viaţa ta, adică în afară de politică? Aşteptă un moment, apoi adăugă încet: există vreo femeie anume în viaţa ta?

Cal o privi în tăcere.

— Ei, hai, şopti ea, închipuieşte-ţi că suntem într-un roman de Somerset Maugham, doi străini, rătăciţi împreună într-o furtună, singurul lucru ce ar putea să-i distreze fiind povestea vieţilor lor…

El zâmbea şi ea scoase un oftat de uşurare; n-ar fi vrut ca el să creadă că era doar o reporteră de televiziune băgăcioasă, în căutare de material.

— Nu există nicio femeie anume, zise el. Pur şi simplu, nu am timp. N-aş spune nu, dacă cineva „anume” mi-ar apărea vreodată în cale.

Zâmbetul lui era simpatic şi ea râse.

— Asta se numeşte „şi cu slănina-n pod şi cu mămăliga unsă”. Ştiu asta, pentru că şi eu sunt ca şi tine, prea ocupată.

— Am auzit că eşti o femeie onestă, zise el, ridicând paharul pentru un toast. Pentru persoanele anume care nu ne ies niciodată în cale.

— Ce te motivează pe tine, Cal? întrebă ea, sorbind din şampanie. Ce anume creează un politician? Eşti născut pentru acest rol, ca un artist sau ca un muzician? Sau este un talent format?

O privi un moment, gândindu-se că îi plăcea stilul ei. Spuse:

— Acum văd ce te face pe tine un bun reporter. Ştii să pui întrebările potrivite ca să faci subiectul să se deschidă şi le pui într-un mod atât de încântător şi de flatant, încât nu poate refuza să-ţi răspundă. Eu nu pot pretinde că am „talent", dar bănuiesc că am fost dintotdeauna un animal politic. Provin dintr-o familie în care politica era discutată în toate modurile – de obicei cu pasiune – la cină şi uneori chiar la micul dejun şi la prânz.

Dar am luat această hotărâre devreme, eram doar un copil, aveam doar şapte ani, când părinţii m-au luat într-o vizită la Washington. Voiam să văd capitala, „să simt centrul puterii" a spus tata şi îmi amintesc cât de ameţit am fost de bulevardele largi şi de clădirile cu coloane. M-am gândit că trebuie să fie un oraş la fel de măreţ ca Parisul. Nu mi-am schimbat niciodată părerea. Încă mă emoţionează când îmi amintesc de copilul acela din Bronx făcând turul Casei Albe cu mama şi cu tata, şi dând primele semne ale ambiţiei politice. Ştiam doar că voiam să fiu acolo, la Casa Albă, unde se luau hotărârile, voiam să ajut, chiar şi la nivelul cel mai de jos. Voiam să fiu curier, orice, numai să intru pe uşile acelea. Aşa gândeşte probabil un alt milion de oameni. Apoi adăugă zâmbind: doar că eu am făcut ceva în acest sens, iar pentru mine, politica e încă mai presus de vânzarea de acţiuni sau producerea de filme şi e cea mai excitantă meserie din lume.

— Îţi invidiez preocuparea aceasta unică, spuse ea, admirativ. Toată lumea zice că eşti destinat să ajungi în vârf.

El ridică din umeri.

— Poate… Se trag multe sfori în oraşul acela. Eu nu sunt prea fericit în privinţa asta, dar se pare că aşa e meseria.

— Se spune că eşti din categoria aceea rară – un politician onest, spuse ea provocator.

— Sper că da, răspunse ei serios. Şi, acum, ce te motivează pe tine, Genie Reese?

Ea se gândi un moment, apoi spuse:

— Nu sunt sigură. Poate pentru ca să-i arăt ce sunt în stare mamei mele, deşi a murit. A avut o viaţă atât de grea, parcă nu putea să rămână dreaptă… bănuiesc că vreau să reuşesc pentru noi amândouă.

O privi cu simpatie, gândind că acesta părea un motiv foarte trist pentru a căuta succesul.

— Vrei să ispăşeşti păcatele mamei tale? întrebă el.

Ea zâmbi amar.

— Nu e vorba de ceva atât de preţios.

Se priviră unul pe celălalt în tăcere, până când ea spuse repede:

— Şi ţie? Ce-ţi mai motivează faimoasa ambiţie?

— Faimoasa ambiţie?

Ea râse, văzându-l surprins şi îşi spuse în gând: „Precis că ştii că eşti un bărbat dedicat meseriei lui – un adevărat animal politic, posibil viitor material prezidenţial? Nu citeşti propriile tale tăieturi din ziare, domnule Warrender?”

Îşi trecu o mână prin părul lung şi zise râzând:

— Spune-mi, unde locuieşti? Nu, lasă-mă să ghicesc… Watergate.

— De unde ai ştiut?

— Era simplu. Un politician necăsătorit are nevoie de o locuinţă cu acces uşor la birourile guvernului şi la Casa Albă şi undeva unde este îngrijit. Watergate corespunde cerinţelor – femeie de serviciu, spălătorie, restaurant în clădire pentru mesele singuratice, magazine elegante pentru achiziţionarea rapidă a unei cămăşi noi sau a unei cravate…

— Şi nu prea departe de locuinţa ta, replică el, râzând. Poate ai să mă inviţi odată, la o masă pregătită în casă. Ăsta-i un lucru pe care un bărbat

necăsătorit nu-l are la Washington, toate recepţiile au loc la restaurant.

— Pun pariu că îţi închipui că nu ştiu să gătesc, zise ea indignată. Să ştii că am învăţat de la bunica mea.

— Şi ea era o bucătăreasă bună?

— Cea mai bună, deşi, trebuie să recunosc că nu chiar aşa de bună ca asta. Gustă din minunata cremă de ciocolată cu praline. Eu nu mănânc desert niciodată, asta arată ce se poate întâmpla când te prinde o furtună. Îţi elimină orice putere de stăpânire.

— Arăţi de parcă ai trăi din raze de lună şi şampanie, zise el, uitându-se admirativ la ea.

Ea râse.

— Exact aşa şi trebuie să par.

— Aş spune că farmecele tale n-au trecut neobservate de prietenul nostru rus, spuse Cal liniştit. Nu şi-a luat ochii de la tine toată seara.

Roşind, Genie întinse mâna după paharul ei, dar îl răsturnă. Când chelnerul veni în grabă să şteargă şampania vărsată, Cal spuse surprins:

— Nu mă aşteptam ca Valentin să aibă un efect chiar atât de puternic asupra ta.

— Scuză-mă, scuză-mă… cred că sunt doar obosită. Îşi trecu din nou mâna prin păr, nervoasă. Hai să luăm cafeaua în hol. Mi se pare că aud pe cineva cântând la pian.

Când ea se strecură de pe banchetă, Solovski se ridică şi privirile li se întâlniră, apoi, cu un zâmbet, el se înclină spre ea. Şi din nou simţi că o urmăreşte cu privirea când ieşi puţin cam repede din restaurant.

Afară, zăpada continua să se adune în rafale, dar în hotelul *Beau Rivage* totul era calm şi luxos. Holul era primitor, cu lumini blânde, perdele de mătase şi parfum de flori. Focul ardea în căminul uriaş, iar tânărul care cânta la pian trecea uşor de la Cole Porter la Debussy.

Genie îi privi pe Cal, care şedea lângă ea pe canapeaua roz cu dungi. Trebuia să-l facă să-i spună

ce se întâmplă; dar cum? Singura cale era să-i vorbească în limba pe care o înţelegea el. Aplecându-se înainte, îi atinse mâna.

— Cal, spuse ea ezitând, mă aflu la o răscruce de drum în viaţa mea, în cariera mea. Ochii lui arătau înţelegere şi ea continuă repede. Am fost trimisă aici să fac o treabă pe care n-am vrut s-o fac. Plănuisem să transmit vizita preşedintelui la Houston, dar şeful m-a trimis la vânzarea de bijuterii. Pentru că sunt femeie.

Cal sorbi din coniac.

— Genie, spuse el gânditor, nu poţi nega că eşti femeie, iar femeile vorbesc între ele despre bijuterii.

— Exact! replică ea, triumfătoare. Şi, deci, ar trebui să exploatez faptul că sunt femeie, până la capăt. De acord?

El dădu din cap.

— Cred că din punctul de vedere al meseriei, e legitim să foloseşti tot ce ai la îndemână.

— Am nevoie de ajutorul tău, Cal, şopti ea. Ştiu că mă aflu în preajma unei poveşti importante, dar nimeni nu mă ajută să ajung la ea. Cal, dacă aş putea obţine un material în exclusivitate despre chestia asta cu Ivanoff, aş deveni un fel de reporter naţional. M-am gândit că ne-am putea ajuta unul pe celălalt. Tu îmi spui mie ceea ce vreau eu să ştiu, iar eu am să-ţi spun ţie ceva ce vrei tu să ştii.

— Ca, de pildă, ce? întrebă el, punând cu grijă zahăr în cafea.

— Ca, de pildă, cine a cumpărat smaraldul, spuse ea încet.

Ochii de seter roşcat ai lui Cal deveniră duri.

— Tu ştii?

— Era după licitaţie, spuse ea repede. Am oferit un pahar echipei mele la barul de la *Richmond.* Eram în drum spre camera de toaletă când am observat că uşa de la sala de licitaţie era întredeschisă, aşa că, desigur, m-am uitat înăuntru. Era goală, dar acolo pe estradă era dosarul roşu în care, după cum văzusem, cel care conducea licitaţia îşi nota fiecare ofertă. M-am gândit că ar putea

exista o şansă ca el să fi înscris şi oferta pentru smarald. În fond, fusese retras din vânzare doar cu câteva momente înainte de începerea licitaţiei. N-am stat să mă gândesc la etica situaţiei, recunoscu ea, privindu-l vinovată. Dosarul acela roşu mă ademenea tot aşa cum o ademenise probabil mărul pe Eva. Pot să-ţi spun că inima îmi bătea atât de tare, încât eram sigură că cineva o să o audă, va veni în fugă şi să mă va prinde şi voi ajunge într-o închisoare elveţiană. Totuşi, m-am dus în vârful picioarelor la estradă şi am aruncat o privire… Era acolo, în toată regula, pe prima pagină: *Lotul cincisprezece, un smarald mare, frumos, de patruzeci de carate, proprietatea unei Doamne… vândut cu 9,26 milioane.*

— Licitatorul a fost extrem de neglijent, spuse liniştit Cal.

Ea ridică din umeri.

— Greşeala lui, norocul meu.

O cuprinse deznădejdea când el privi tăcut cafeaua nebăută. O, Doamne, el nu muşca nada… dăduse greş…

— Încerc să-mi închipui ce altceva aş căpăta în schimb pentru informaţia mea, zise el în cele din urmă.

Ochii ei se măriră datorită şocului. Nu era pentru prima oară când i se făceau propuneri, dar nu se aşteptase la asta de la un bărbat cum era Cal.

— Nu mă înţelege greşit, spuse el zâmbind. Voiam să spun cum am putea să ne ajutăm reciproc. Din punct de vedere al carierei.

— Orice, fu ea de acord pe nerăsuflate, pot face orice ca să te ajut…

Cal îşi dădu seama că i se oferă o ocazie de aur pe tavă. Pe Solovski îl interesa Genie, iar el cunoştea, probabil, în ce situaţie se aflau ruşii. Ea ştia cu siguranţă cum să-şi folosească ochii aceia albaştri şi nu va fi prima oară când o femeie ar fi folosită pentru culegerea de informaţii.

— Bine, Genie Reese, spuse el în cele din urmă. Tu spune-mi cine a cumpărat smaraldul, iar eu îţi

promit reportajul bombă.

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine? întrebă ea prudentă.

El ridică mâna.

— Onoarea de cercetaş, spuse zâmbind.

— Smaraldul a fost cumpărat de un intermediar din Düsseldorf. Se numeşte Markheim.

Cal se încruntă. Nu avea nevoie de nume, ci de un fir conducător şi spera că asta era mai mult decât aveau ruşii.

El spuse:

— Bine, Reese, pune deoparte carneţelul de note şi tocul şi ai face bine să nu ai un casetofon, pentru că ceea ce am să-ţi spun e doar pentru urechile tale, până dă dezlegare Casa Albă.

Ochii ei se lărgiră de uimire, când el adăugă:

— E o problemă de securitate naţională. Şi îţi atrag acum atenţia că îţi spun doar pentru că vreau să-ţi cer să mă ajuţi.

— Desigur, orice, fu ea de acord imediat.

— După Revoluţie, spuse el, Rusia era sărăcită. Marile naţiuni nu erau de acord cu noul regim şi cu acţiunile acestuia şi i-au refuzat ajutorul financiar. Noua Uniune Sovietică nu avea bani să dea fonduri agriculturii, aşa că oamenii mureau de foame, nu avea bani să finanţeze industria, aşa că nu existau produse care să fie vândute. Revoluţionarii confiscaseră conturile din bănci şi proprietăţile claselor nobile pe care tocmai le eliminaseră şi erau preocupaţi cu vânzarea moştenirii nepreţuite a Rusiei în picturi, bijuterii şi antichităţi, pe o părticică din valoarea lor reală. Ştiau de miliardele familiei Ivanoff care zăceau în băncile elveţiene şi au făcut tot ce au putut ca să pună mâna pe ele dar, desigur, fără un document semnat de un Ivanoff prin care li se dădea acest drept, s-au izbit de zidul de nepătruns al sistemului bancar elveţian. N-au semnătura unui Ivanoff şi, deci, n-au miliardele.

Poliţia Secretă, precedentă KGB-ului, era cunoscută sub numele de CEKA. Aceştia mai credeau că unii membri ai familiei Ivanoff reuşiseră

să fugă. A fost găsit un singur cadavru, cel al prinţesei Anuşka, deşi martori oculari au confirmat şi moartea prinţului Mişa. L-au căutat în toată Rusia pe membrii dispăruţi ai familiei Ivanoff, pe bunică, pe băiatul de şase ani şi pe surioara lui mai mică, apoi au scotocit Europa, Statele Unite, chiar şi America de Sud. Deşi nu i-au găsit, KGB-ul n-a închis niciodată dosarul acesta.

În toţi aceşti ani, familia Ivanoff a fost ca un cui în talpa Rusiei. Familia aceasta reprezenta tot ceea ce urau ruşii mai tare şi nici măcar nu puteau pune mâna pe banii lor. Ei cred că acela ce vinde acum smaraldul – şi suntem siguri că este smaraldul Ivanoff – trebuie să fie un membru al familiei Ivanoff. Vor să o găsească pe acea „Doamnă” – ultima din familia Ivanoff – şi să obţină semnătura ei pe document. Şi atunci, banii vor fi, în sfârşit, ai lor.

Genie zise uluită:

— Deci, e adevărat. E vorba într-adevăr de miliarde de dolari.

— Miliarde. Dar oricine ar fi „Doamna”, ea nu a încercat să le scoată din bancă pentru că era prea speriată. Ea mai crede probabil în vechile ameninţări potrivit cărora, dacă ruşii îi vor da de urmă, o vor omorî. Pot presupune că îşi închipuia că dacă smaraldul a fost tăiat, va trece neobservat. Poate credea că bijuteriile fuseseră uitate deja, că umblau doar după bani. Dar nu poţi masca pietre preţioase cu valoare istorică doar tăindu-le.

Genie îl privi şmechereşte.

— Mai este şi altceva la mijloc, nu-i aşa? zise ea.

El o privi inocent.

— Altceva?

— Ştii tu, făcu ea cu mâna un gest de nerăbdare, ce altceva mai vor să obţină ruşii? Ce anume vrea America?

El clătină din cap.

— Asta nu pot să-ţi spun. Cel puţin, nu acum. Mai târziu, când totul se va termina, îţi promit că tu vei avea exclusivitatea. Dar mai întâi trebuie să

aflăm de la Markheim cine a cumpărat smaraldul şi cine a fost vânzătorul. Trebuie să o găsim pe acea „Doamnă” înaintea ruşilor.

Ea se uită într-o parte, privind gânditoare focul luminos. Cal o urmări câteva momente, apoi zise:

— Am menţionat că am nevoie de ajutorul tău, dar nu e doar pentru mine, Genie Reese, e pentru ţara ta. Îţi cer să afli de la Valentin Solovski dacă el a cumpărat smaraldul prin acest intermediar, Markheim. Şi dacă nu, cine l-a cumpărat.

Ea arăta speriată când spuse:

— De ce eu?… Mă gândeam că există oameni instruiţi ca să spioneze.

— Nu vreau să fii spioană, Genie, spuse el blând. Tu doar să pui câteva întrebări inocente. Nu e niciun pericol. Tot ce trebuie să faci este să fii un reporter la fel de bun când discuţi cu Solovski, cum ai fost cu mine. În fond, de la mine ai obţinut informaţia pe care ai dorit-o, nu-i aşa?

El făcu un gest din cap în direcţia lui Solovski, care acum şedea la fereastră, uitându-se afară cum ninge în noapte.

— Să te las să te gândeşti? Vino în apartamentul meu mâine dimineaţă la micul dejun şi spune-mi ce s-a întâmplat. La ora nouă îţi convine?

Ea aprobă din cap, dar avea încă ochii speriaţi şi el îi spuse ceva mai încet:

— Nu ai de ce să te temi. Ei o caută pe femeia aceea, Ivanoff, nu pe tine. După ce îi luă mâna moale în mâna lui, îi sărută uşor degetele, adăugând cu un zâmbet: în plus, tu nu eşti Mata Hari. Eşti doar o reporteră straşnic de bună, care are un subiect straşnic de bun. O poveste în exclusivitate. Îţi aminteşti?

Cu un gest obişnuit cu mâna, o porni spre uşă. Ca atrasă de o forţă irezistibilă, ea întoarse capul să se uite la bărbatul de lângă fereastră. Când ochii ei îi întâlniră pe ai lui Valentin Solovski, Genie îşi analiza posibilităţile de alegere şi hotărî ce avea de făcut.

6

Valentin Solovski rămase mult timp singur la masa lui, în restaurantul pustiu. Doar un chelner mai stătea la uşă, cu un şervet alb împăturit peste braţ, aşteptând răbdător ca distinsul oaspete să-şi termine sticla de *Château Margot.*

Se răsucise cu scaunul şi se uita pe fereastră, la furtuna de afară. Pentru el, ca rus, aceasta era o privelişte obişnuită, dar la care nu se aşteptase în seara aceasta şi cu siguranţă că nu se aşteptase ca aeroportul să se închidă. Mai luă o gură din excelentul vin de Bordeaux, savurându-i aroma uşoară pe limbă, dar gândul lui zbura la mii de mile depărtare, la Moscova, la tatăl lui.

Ziua care îi schimbase viaţa începuse ca o zi obişnuită. Se trezise devreme în micuţul, dar elegantul apartament din clădirea de pe Kutuzovski Prospekt. Era o casă veche, cu tavane înalte şi cămine din marmură sculptată care supravieţuise intactă revoluţiei. În urmă cu câţiva ani, fusese împărţită în apartamente destinate membrilor de partid sortiţi a ajunge în vârf. Datorită funcţiilor sale în străinătate, cele trei camere ale lui Valentin erau mobilate cu antichităţi ruseşti aduse de la Londra şi Paris, iar bucătăria dispunea de ultimele aparate casnice de la New York, deşi singurul care părea să fi fost folosit era cel pentru cafea. De la podea la plafon erau rafturi cu cărţi pe diferite teme şi în mai multe limbi, căci el vorbea franceza, engleza, germana şi italiana, la fel de bine ca rusa şi unele dintre dialectele ei.

Surprinzător pentru un membru de partid atât de ataşat, nu avea tablouri bombastice sovietice despre revoluţie, nici afişe propagandistice cu muncitori agricoli stând mândri lângă un tractor sau cu muncitori din industrie în faţa unor utilaje moderne strălucitoare. Dar exista o fotografie a lui Lenin.

Mai erau acolo doar alte patru fotografii înrămate, aşezate pe o masă în mica lui cameră de zi. Una era

a bunicului său, Grigori Solovski, făcută când avea şaizeci de ani, cu păr negru, oacheş, stând solid pe picioarele lui scurte de ţăran, cu un braţ în jurul soţiei lui. Părul ei blond se decolorase devreme în alb, dar ochii ei albaştri erau tot atât de inocenţi şi sclipitori ca ai unei fete tinere. Muriseră cu zece ani în urmă, la câteva săptămâni unul după celălalt, el de pe urma unei tumori la creier, iar ea de inimă rea.

Alături de ei, era un portret oficial al unchiului său, Boris Solovski, solemn şi fără să zâmbească, cu capul la fel de gol ca o bilă de biliard, cu riduri adânci de la nas până la gură şi cu o permanentă încruntare între ochii lui negri, paranoici. Boris nu se căsătorise niciodată, deşi în toată Moscova circulau zvonuri despre aventurile sale, niciuna însă curată. Se spunea despre unchiul lui că este un sadic, nu doar în amor, ci şi în controlul asupra KGB-ului, al cărui şef fusese timp de şapte ani.

Cea mai mare fotografie era a tatălui lui Valentin, Serghei Solovski, şi a mamei sale, Irina, făcută la căsătoria lor. Amândoi zâmbeau spre aparat şi asta era fotografia favorită a lui Valentin pentru că, în toată viaţa lui, nu-l văzuse pe tatăl său arătând atât de fericit ca în fotografia aceea. Irina arăta destul de tânără ca să-i fie fiică, dar nu se putea nega strălucirea de dragoste de pe chipul ei dulce. Formau o pereche frumoasă: Serghei era înalt, blond, cu maxilare puternice şi ochi de vultur, iar Irina era micuţă, o balerină subţirică, cu părul închis, mătăsos, purtat strâns la spate, în stilul clasic al dansatoarelor. Valentin nu-şi putea aminti ca mama lui să fi făcut vreodată o mişcare lipsită de graţie, fie că plutea uşor pe scena Teatrului Mare, fie că săpa grădina în casa lor de la ţară, la Jukova. Ultima fotografie o înfăţişa pe ea singură, pe scenă. Irina, fiica unui tâmplar de la ţară şi a soţiei lui, analfabetă, arăta ca o prinţesă în tutu-ul cu paiete al Aurorei din *Frumoasa din pădurea adormită.*

Apartamentul era căminul lui Valentin de zece ani, cu excepţia perioadelor când era plecat în misiune în străinătate, şi spera că singurul motiv

care l-ar face să-şi părăsească apartamentul să fie o avansare pe scara puterii. Şi asta era ceea ce dorea mai mult ca orice pe lume.

Ca toţi băieţii ruşi, Valentin intrase în Organizaţia de pionieri, apoi, la paisprezece ani, în Komsomol – Liga Tineretului Comunist. Religia şi Dumnezeu nu intraseră niciodată în viaţa lui, copiii fiind învăţaţi să se devoteze doar Partidului Comunist şi erau foarte puţini cei neascultători. Valentin îşi aminti cum colegii săi îşi bătеau joc de doi băieţi ai căror părinţi mai mergeau încă la biserică, terorizându-i până când viaţa lor devenise insuportabilă şi familia trebuise să „se mute" din Moscova într-un teritoriu îndepărtat, îngheţat, din nord. El mai ştia că cine nu se înscria în Komsomol, nu putea să-şi continue studiile la universitate. Desigur, în cazul lui – fiul unui membru de partid important – asemenea chestiuni nu se puseseră vreodată. El era înscris automat în tot ceea ce era potrivit pentru educarea şi formarea unui băiat deştept, menit să ocupe o poziţie politică înaltă.

Îşi făcuse studiile la *Universitatea* din Moscova, secţia politică internaţională şi drept, apoi, timp de un an, fusese subofiţer la „vestita" tabără de antrenament a Speţnazului, la Riazan, în Bielorusia. Motto-ul regimentului său era *„Pregăteşte-te să te sacrifici în numele patriei socialiste",* iar unitatea corespundea acestei promisiuni, antrenându-i pe oamenii ei să asculte orbeşte comenzile ofiţerilor, indiferent cât de ciudate ar fi fost. Curând, deveniră specialişti în crimă, asasinat şi terorism.

Câte o sută de soldaţi erau îngrămădiţi într-o baracă mică şi trudeau zi şi noapte. Se mişcau întruna: de la deşteptare, la cele şase ore de luptă fără arme. Apoi, la masa de prânz, şi după asta la noi exerciţii şi antrenamente. Mai târziu, mergeau la masa de seară şi la apel, înainte de a mărşălui înapoi la barăci şi la culcare. În fiecare duminică, doar câţiva dintre ei aveau permisiunea să viziteze oraşul în care se aflau, iar singura ocazie când li se dădea permisie să plece acasă, era în cazul vreunui deces

în familie. Câştigau doar atât cât să-şi cumpere articole de toaletă şi ţigări, dar alcoolul sub orice formă le era interzis.

Valentin nu înţelesese niciodată de ce tinerii se înrolau în asprul regiment Speţnaz, deşi, ca subofiţer, situaţia lui era cu mult diferită. Lui îi plăcea efortul fizic greu, dar ura violenţa şi acest an de instrucţie la regiment, şi ura lui deveni mai puternică în cele şase luni următoare, când a făcut serviciul activ la graniţa cu Afganistanul. Dar ştia că îşi făcea datoria.

Ţelul lui fusese clar, încă de copil. Toată viaţa sa fusese înconjurat de bărbaţi cu mare putere politică – bunicul, tatăl, unchiul şi prietenii lor. Şi, la fel ca şi pentru tatăl său, singura lui preocupare suplimentară era muzica. De când era copil, tatăl său îl luase adesea la balet să o vadă dansând pe mama sa, ori la operă şi la concerte simfonice. Şedeau unul lângă altul, pe scaunele vechi de catifea roşie ale sălilor de concert din Moscova, cufundaţi în muzică, iar Valentin nu se simţea nicicând mai aproape de tatăl său ca în asemenea momente. După aceea, Serghei îl trata cu o cină la restaurantul său favorit. Acesta era condus de o veche familie de ţigani şi, spre surprinderea lui Valentin, tatăl lui le cunoştea toate cântecele şi uneori li se alătura, când aceştia cântau cu chitarele şi balalaicile lor.

Dar Serghei Solovski era îngrijorat în privinţa fiului său. Când lui Valentin i se oferi primul post important ca adjunct în Departamentul extern, îi atrăsese atenţia în privinţa ambiţiilor lui unilaterale.

— Nu lăsa dragostea în afara vieţii tale, Valentin, îi spusese el, în timp ce se plimbau amândoi în grădina casei lor, după cina specială închinată sărbătoririi noii funcţii a lui Valentin. E una dintre ultimele emoţii omeneşti încă gratuită pentru noi, ruşii, şi este cea mai valoroasă.

— Bineînţeles că nu, tată, îi răspunsese el, surprins. Dar chiar şi atunci era conştient că ţelul său, de a fi conducătorul Rusiei, va fi totdeauna pe primul loc. Viaţa lui marcase înaintarea sa pas cu

pas spre acest ţel şi îşi jurase că nu va da niciodată înapoi pentru că dorea cu ardoare să unească regiunile turbulente ce formau Uniunea Sovietică, aşa cum nu mai fuseseră unite de pe vremea lui Lenin şi a primelor zile ale revoluţiei. Iar de pe această poziţie, îşi făgădui că va face ca naţiunea lui să conducă toate puterile lumii.

Totul mersese conform planului său. O promovare urmase rapid altei promovări şi obţinuse posturi importante în străinătate, de care avea nevoie pentru a studia de la sursă slăbiciunile şi forţa altor naţiuni, învăţând tot timpul şi acumulând cunoştinţele pentru a le folosi mai târziu.

Fusese surprins când tatăl său îl sunase cu trei luni în urmă, cerându-i să revină de la Washington pentru treburi urgente şi rămase şi mai surprins când i se explicase natura problemei. Bijuteriile familiei Ivanoff apăreau, în sfârşit, pe piaţă. Rusia dorea ca persoana care le vindea să fie găsită şi adusă imediat în Rusia. Unchiul său, Boris, era responsabil cu această problemă, şi îl „ceruse" pe Valentin pentru această treabă.

— Dar de ce eu? protestase el, măsurând supărat covorul roşu din marele birou al tatălui său din Kremlin. De ce nu pune KGB-ul să facă treaba asta?

Tatăl lui avea în ochi o privire stranie când îi răspunse:

— Este o chestiune extrem de „delicată" America ştie pentru ce căutăm persoana care vinde bijuteriile. Tu trebuie să fii omul nostru de faţadă, Valentin. Ca diplomat, călătoreşti în toată lumea, fără să atragi atenţia, poţi participa la licitaţie şi poţi licita pentru bijuterii… dar, în spatele tău, KGB-ul o va căuta pe această misterioasă „Doamnă". O să discuţi mâine chestiunea cu Boris, conchise tatăl său, ridicând mâna ca să oprească orice alt protest. Şi acum, mă duc la postul de televiziune de la Ostankino. Televizează un concert al câştigătorilor Concursului orchestrei naţionale de tineret. Nu vrei să vii cu mine?

Valentin ştia că nu trebuie să discute despre smaraldul Ivanoff în drum spre postul de televiziune, în maşina Zil neagră, blindată, cu şofer, a tatălui său. Dacă Serghei nu discuta, trebuia să existe un motiv, iar, în plus, el ştia că şi în maşinile înalţilor funcţionari erau microfoane ascunse. „Încrederea" nu era un cuvânt prea larg folosit la Kremlin. Când ajunseră, în cele din urmă, Serghei îi dădu liber şoferului, spunându-i să revină peste două ore.

După ce se termină programul de televiziune, el sugeră să facă o plimbare şi traversară drumul, intrară în parcul Djerjinski, se plimbară prin Grădina botanică, trecând de pădurricea de stejari bătrâni de o sută de ani, spre parcul dendrologic.

— Ceea ce am să-ţi spun e foarte complicat, îi spuse în cele din urmă Serghei. Am crezut că secretul meu va muri odată cu mine, aşa cum a murit cu bunicul tău.

Valentin îl privi cu surprindere.

— Ştiu că uneori te-ai mirat de deosebirea dintre unchiul tău Boris şi mine, începu Serghei. Acum pot să-ţi explic. Asta e din cauză că eu am fost adoptat de Grigori Solovski când aveam şase ani.

— Adoptat! exclamă Valentin, oprindu-se din mers şi fixându-l şocat pe tatăl său. N-are importanţă, adăugă el în grabă. Nu mă interesează cine erai. Eşti fiul lui Grigori Solovski. Eşti tatăl meu.

— Are importanţă pentru Boris, răspunse calm tatăl lui. El era un băiat încet la minte, greoi şi şi-a dat întotdeauna seama că eu sunt altfel decât el. Chiar şi la şase ani, eu vorbeam franceza şi engleza, ca aristocraţii, nu doar un dialect rusesc, ca el. Eu eram inteligent şi călăream mai bine. Învăţam repede şi mergeam bine cu şcoala. El era gelos, eu eram îngrozit de el. Boris era crud, nebun de gelozie. Azi ar fi numit un psihopat. Se întoarse cu faţa spre Valentin. Vreau să înţelegi că Boris este duşmanul tău ca şi al meu. Serghei ridică din umeri. Pentru un asemenea om, negrul este negru şi albul

alb. Nu există o cale de mijloc, cenuşiu. Pe cei pe care vrea să-i înlăture, îi ucide.

Merseră un timp în tăcere, apoi Serghei spuse:

— Lucrul care îl tulbura pe Boris cei mai mult era că Grigori nu a spus familiei lui cine eram. Le spusese pur şi simplu că eram un orfan al revoluţiei. Dar Boris a bănuit întotdeauna că proveneam dintr-o familie de aristocraţi şi, de îndată ce a fost în stare, a încercat să descopere cine eram de fapt. Când a aflat, a intenţionat să mă distrugă. El oftă obosit. Toată viaţa am mers ca un somnambul, pe muchie, între două identităţi: cel ce ştiam că eram şi cel ce devenisem. Şi două realităţi: cea pe care o adoptasem şi cea căreia îi aparţineam prin naştere. Iar Boris era totdeauna gata să mă prindă în cursă. Din acest motiv, m-am hotărât să-mi duc viaţa singur. Mi-am spus că nu era corect să mă căsătoresc, pentru că, oricând, adevărata mea identitate putea fi descoperită şi aş fi fost arestat şi ucis. Dar apoi, mulţi ani mai târziu, am întâlnit-o pe mama ta şi m-am îndrăgostit. Eram mai în vârstă; mi-am spus în mod egoist că, dacă Boris n-a descoperit nimic până atunci, nu o va mai face niciodată.

Boris era numai zâmbete în ziua în care a venit la nunta mea. A sărutat mireasa, a râs şi a glumit. Nu l-am văzut niciodată atât de fericit. Când plecam în luna de miere, el mi-a dat un plic. „O mică surpriză pentru tine, Serghei” îmi spuse cu aceeaşi strălucire răutăcioasă în ochi de care îmi aminteam de când eram copil. Apoi a adăugat: „Sau ar trebui să-ţi spun Alexei?”

N-am să uit niciodată râsul lui când a demarat maşina. Suna ca râsul unui nebun, cum ştiam că era. Vocea lui Serghei tremură când spuse: în plic era fotografia tatălui meu adevărat.

Serghei tăcu şi, în timp ce mergea prin parc, Valentin se întreba, mirat, de ce fotografia tatălui lui adevărat era atât de importantă.

— Desigur, am înţeles că Boris ştia adevărul, spuse Serghei, în cele din urmă, iar în luna de miere

am aşteptat ca el să facă ceva; am aşteptat zile, săptămâni, apoi luni, eram ca un om cu capul pe butuc, aşteptând să cadă securea. Până mi-am dat seama că, deşi ştia, Boris nu avea nicio dovadă reală. Faptul că semănăm cu bărbatul din fotografie, după cum semeni şi tu, nu era suficient pentru a convinge puterea ca unul dintre oamenii ei de frunte nu era cel care pretindea că este. Putea fi o simplă coincidenţă şi, acuzându-mă pe mine, Boris şi-ar fi riscat propria lui carieră. El are în continuare nevoie de acea dovadă. Dar în toţi aceşti ani a purtat un duplicat al fotografiei aceleia în portofel. El ştie că eu ştiu asta şi faptul că el nu a uitat.

— Desigur că acum nu mai poate avea importanţă cine a fost tatăl tău adevărat, spuse Valentin cu speranţă.

— Are importanţă, replică liniştit Serghei, scoţând dintr-un buzunar interior inelul, pe care îl purtase la el toţi aceşti ani. Era un rubin mare, într-o montură de aur complicată. Dându-i-l lui Valentin, îi spuse: asta-i tot ce mi-a rămas din moştenirea noastră. Familia mea adevărată a fost una dintre cele mai bogate din Rusia. Erau atât de renumiţi încât, pe listele de la CEKA, erau imediat după ţar. Tatăl meu – bunicul tău – era prinţul Mişa Ivanoff. Familiei noastre îi aparţin acele miliarde şi acele mine. Iar ţie ţi se cere să urmăreşti şi să o aduci în Rusia pe propria ta verişoară, sânge din sângele tău. S-o „aduci” lui Boris, la o moarte sigură.

Apoi, plimbându-se încet prin parc, Serghei îi istorisise ce se întâmplase în acea lungă noapte întunecată în pădure cu atât de mulţi ani în urmă. Iar Valentin îşi văzu întreaga viaţă prăbuşindu-se în ruine în faţa ochilor săi.

***

Valentin termină minunatul vin roşu şi, după ce lăsă un bacşiş frumos în mâna chelnerului răbdător, plecă încet din restaurant.

Se duse în hol şi se aşeză într-un fotoliu de lângă fereastră. Cal Warrender şedea lângă foc discutând serios cu reportera americană de televiziune, Genie Reese. El îi admira calmul şi faţa. Era ca un trandafir american „Frumuseţe" la care visau totdeauna străinii ca el, o floare cu lujerul lung, frumos şi fragil.

Îşi sorbi cafeaua, întrebându-se ce vorbeau de erau atât de absorbiţi unul de celălalt. Dar tot timpul, în adâncul minţii, îi răsunau vorbele tatălui său: „Eşti trimis să aduci în Rusia… şi la moarte sigură, pe propria ta verişoară, sânge din sângele tău". El înţelesese imediat că Boris nu o voia pe „Doamnă" doar de dragul Rusiei, ci pentru că atunci va putea să confirme adevărul despre Serghei. Boris îl voia mort pe tatăl său.

Valentin înţelesese de la începutul carierei sale că nimeni nu putea obţine putere politică fără sacrificiu personal; o personalitate publică putea fi oricând chemată să dea socoteală pentru acţiunile sale şi trebuia să fie un exemplu pentru subordonaţi. Se gândise mult la opţiunile pe care le avea. În primul rând era vorba de datoria faţă de ţara sa. Era în joc echilibrul puterii. Dacă el o găsea pe „Doamna" Ivanoff şi o aducea înapoi în Rusia, ţara sa va avea, în cele din urmă, nu doar banii, care, considera el, aparţineau de drept statului, ci ceva mai important, va avea putere incontestabilă asupra minelor din India. Exista doar o singură cale de a salva viaţa tatălui său şi pe a sa proprie şi de a apăra totodată Rusia în care credea. Şi, în plus, să câştige acel lucru pentru care trudise totdeauna. Trebuia s-o găsească pe „Doamnă" înaintea americanilor. Şi apoi s-o omoare, înainte ca Boris să ajungă la ea. El reflectă cu amărăciune că antrenamentul lui de la Riazan îi va folosi în cele din urmă, dar spera că acea „Doamnă" îl va considera un călău mai blând decât unchiul lui, a cărui pedeapsă favorită era moartea prin tortură.

Cursa a început, se gândi el, obosit. Indiferent cum ar proceda, pe cine ar folosi, el trebuia să o

găsească primul pe acea „Doamnă”.

Se întoarse de la fereastră şi întâlni privirea lui Genie Reese în partea opusă a camerei. Cal Warrender plecase şi ea şedea singură. După ce îşi luă băutura, se îndreptă spre ea.

— Domnişoară Reese, spuse el, arătând spre fereastră, văd că suntem amândoi orfani în mijlocul furtunii. Oare nu cumva îţi va fi milă de singurătatea mea şi ai accepta să bei un pahar cu mine?

Inspirând adânc, Genie se uită drept în ochii lui şi spuse:

— Aş fi încântată, domnule Solovski.

7

Maryland

„Câmpul de mătase” se potrivea într-adevăr cu numele ce-l purta: mari întinderi de verdeaţă mătăsoasă duceau la un lac argintiu, iar Missie putea urmări de la fereastra ei cum raţele sălbatice îşi făceau cuiburi în maluri. Frigul neaşteptat fusese cât pe-aci să distrugă primele flori de cireş, iar sălciile aplecate deasupra apei erau deja îmbrăcate în pelicula lor de verde primăvăratec.

— E o zi frumoasă, îi spuse infirmiera Sara Milgrim cu un zâmbet larg. Poate ieşim la o plimbare mai târziu. Ce zici? Am putea vedea cuiburile gâştelor.

— Nu sunt gâşte, sunt raţe sălbatice, spuse ferm Missie. Se vede după capul lor verde. Şi ţi-am spus de o mie de ori, Sara, să nu vorbeşti cu mine cum se vorbeşte cu un copil sau cu o femeie bătrână senilă. Sunt întreagă la minte. Infirmiera Milgrim îi peria părul şi ea, strâmbându-se, adăugă: afară de cazul când mă tragi de păr, ca acum.

Infirmiera Milgrim zâmbi. Missie era, în dimineaţa aceea într-o stare de spirit proastă, pusă pe ceartă. Nu-i puteai ascunde nimic. Ştia întotdeauna când sub un zâmbet vesel se ascundea faptul că infirmiera se certase cu prietenul ei sau că făcuse de serviciu de noapte două săptămâni şi era obosită moartă.

— Ai părul atât de frumos, Missie, remarcă ea, plimbând peria cu drag peste pletele ei lungi, mătăsoase. Argintiul îţi subliniază culoarea ochilor. Arată ca nişte violete.

— Violete? spuse visătoare Missie. A, nu, Anuşka era cea care purta violete. Dacă închid ochii le pot mirosi şi acum…

— Anuşka? Pun pariu că părul ei nu era atât de frumos ca al tău. Trebuie să fi arătat grozav când

erai fată tânără. Pariez că toţi băieţii se ţineau după tine.

— Nu erau băieţi, spuse Missie. Au fost toţi bărbaţi… patru. Ea oftă. Singurul cu care nu m-am măritat a fost cel pe care l-am iubit cu adevărat. Prima mea dragoste.

— Se zice că prima dragoste e cea adevărată, spuse infirmiera Milgrim, uitându-se curioasă la ea prin oglindă. Ce păcat că nu te-ai măritat cu el!

Missie închise ochii şi spuse:

— A murit. S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă ca să mai aibă importanţă acum.

Infirmiera Milgrim o privi cu coada ochiului în timp ce îi strângea părul în cocul obişnuit. Avea ochii tot închişi şi, în ciuda celor spuse mai înainte de Missie, puteai ghici, după chipul ei, că asta mai avea importanţă şi acum.

— Îmi pare rău, Missie, făcu ea repede. Ştii ce, să mă duc să-ţi pregătesc o ceaşcă bună de ceai *Earl Gray?* Ceaiul ăsta îţi place, nu-i aşa? Mă întorc imediat.

Missie auzi uşa închizându-se şi rămase din nou singură cu gândurile ei. Dar la ce se gândise oare, când vorbise despre Anuşka în felul ăsta? Îşi pierdea oare minţile cu adevărat? Presupunea că a făcut-o din cauză că era preocupată. Trebuie să fie mai atentă, mai ales după cele văzute mai înainte la televizor. Poate Milgrim reţinuse numele de Anuşka şi pusese unele lucruri cap la cap. Iar acum se temea groaznic pentru Anna. Unde era oare? De ce nu telefona? Ofta adânc. Când începuse toată treaba asta, nu-şi dăduse seama că nu se va termina niciodată. Dacă Ieventlov nu le-ar fi găsit în pădure, ea nu s-ar fi aflat azi aici şi averea Ivanoff ar fi dispărut pur şi simplu, ca atâtea altele.

Rusia

Se trezise constatând că se lăfăia în adâncimea caldă a unei pilote din pene de gâscă. Purta o cămaşă de noapte curată, roz, de finet, iar în mâini şi

picioare simţea înţepături fierbinţi ca de ace din cauza sângelui şi a vieţii care revenea în ele. Lumina flăcărilor pâlpâia pe pereţii de lemn şi în apropiere se auzea murmurul vocilor. Privi în jurul ei uluită. Sofia şedea la masa din mijlocul camerei, cu spatele drept ca totdeauna, sorbind ceai fierbinte dintr-un pahar. Victor se usca în faţa sobei, blana lui flocoasă mirosind ca o turmă de oi ude, iar micuţa Xenia vorbea veselă în engleză cu cinci copilaşi palizi, care se uitau la ea de parcă ar fi fost a noua minune a lumii. Îşi dădu seama că se afla probabil în casa şefului gării şi amintirile îi reveniră brusc. Începu să tremure, iar lacrimile îi curgeau pe obraz.

— Stai unde eşti, spuse blând *madame* Ieventlov. Pentru moment, eşti în siguranţă. Soţul meu v-a găsit în pădure şi v-a adus aici. Am să vă fac un ceai iar mai târziu, când o să vă simţiţi mai bine, o să vă dau din supa mea bună.

Ochii ei căprui radiau o profundă simpatie şi Missie înţelese că ea ştia ce se întâmplase.

Îşi sorbi ceaiul, concentrându-se asupra fiecărei înghiţituri fierbinţi care îi aluneca pe gât, fără însă să topească gheaţa care îi cuprindea încă inima. Îşi amintea cum zăcea în zăpadă dorind să moară când căpitanul plecase călare cu Alexei. Solovski, Solovski, repeta ea îngrijorată, numele lui întipărindu-i-se în minte. Presupunea că şocul trebuie să-i fi încetinit bătăile inimii. Membrele îi deveniseră grele şi simţea o letargie de moarte. Sângele îi era ca o apă îngheţată în vene şi îşi amintea că, încetul cu încetul, începuse să se relaxeze, aşteptându-şi liniştită moartea. Îşi amintea cum auzise sunetul moale al paşilor primului lup care se apropiase de ea şi mirosul urât al respiraţiei lui când îi amuşinase părul şi atunci îşi dăduse seama că nu va putea muri liniştită în zăpadă. Avea să fie mâncată de lupi.

Când fiara se învârtea nesigură în jurul ei, pipăind-o cu labele, îşi amintise vag că Mişa îi spusese că lupii se repezeau doar la carne omenească moartă şi rareori atacau oameni vii, dar

ea auzea o haită întreagă care alerga din pădure spre ea. Brusc, se auziră urlete teribile şi mârâituri, iar ea se uitase şi îl văzuse pe Victor sfâşiind gâtul primului lup, apoi întorcându-se şi alungând haita care sfâşia deja trupul Anuşkăi. Apoi se întorsese schelălăind lângă ea. Ochii lui maronii apoşi se uitau rugători la ea, iar dintr-o ureche ruptă îi curgea sânge.

Dorinţa de a supravieţui o cuprinse ca un val de căldură dătătoare de viaţă; avea doar optsprezece ani şi, în ciuda tuturor grozăviilor, forţa tinereţii o făcea să dorească să trăiască. În plus, avea o răspundere. Trebuia s-o salveze pe fiica lui Mişa. Încercase atunci să se ridice, dar picioarele refuzau să o asculte, încât abia mai putea respira. Apoi, brusc, totul se întunecase şi nu-şi mai dădu seama de nimic, până se trezi şi se văzu aici, în casa lui Ieventlov, la Ivanovsk.

Sofia veni să se aşeze lângă ea. Luându-i mâna, spuse:

— Slavă Domnului că eşti bine, Missie. Dacă n-ai fi fost tu, nepoata mea ar fi pierit împreună cu ceilalţi. Singura mea consolare în această noapte îngrozitoare este că Mişa nu a trăit să afle cum au murit soţia şi fiul său.

Missie avu senzaţia că i se smulge inima din trup. Se uită fix la Sofia, iar bătrâna doamnă dădu din cap cu tristeţe.

— Da, şopti ea. Sunt sigură că Mişa a murit. O simt aici. Se bătu în inimă cu pumnul strâns. De ce? mă întreb. Fiul meu era un om bun. Ca şi tatăl lui, ca şi bunicul lui mai înainte, era un moşier exemplar. Avea grijă de oamenii lui cu tandreţe specific rusească, părintească. S-a luptat în *Dumă,* în Parlament, pentru drepturile lor. Atunci, de ce, Missie? De ce au omorât un om atât de bun? Cine o să mai aibă grijă de ei, cum a avut Mişa? Ochii ei erau plini de îngrijorare când şopti: şi cum au putut face ce-au făcut cu Anuşka?

Ea întoarse capul, uitându-se fără lacrimi la soba în care ardea focul.

— Ieventlov n-a găsit trupul lui Alexei, zise ea în cele din urmă. A zis că, probabil, îl mâncaseră deja lupii.

— Da, dar… începu Missie, apoi se opri brusc. Nu era cazul s-o îndurereze şi mai mult pe Sofia, spunându-i despre Alexei. Avea destule de îndurat. Şi, oricum, ştia că el nu avea nicio speranţă. Întorcând capul spre perete, îşi pierdu cunoştinţa. Când se trezi din nou, jaluzelele erau încă bine închise şi doar *madame* Ieventlov era trează, ocupată să frământe pe masă un aluat aspru, negru, de secară. Sofia era culcată pe o saltea de paie, lângă sobă, cu Xenia pe braţul ei întins. Câinele era lângă ele, dar ceilalţi nu se vedeau. Missie bănui că dormeau în odaia cealaltă.

Madame Ieventlov o salută din cap zâmbind.

— Te-ai trezit până la urmă, spuse ea liniştită. Acum o să poţi mânca supa. Ba da, adăugă ea, oprind gestul lui Missie cu o mână ridicată în semn de refuz. Dumnezeu ştie de câtă putere şi minte o să ai nevoie dacă vrei să supravieţuieşti.

Şezând pe un scaun de lemn la o masă de pin albită de atâţia ani de îngrijire gospodărească din partea doamnei Ieventlov, Missie ascultă în timp ce ea îi relata planul lor.

Ieventlov spusese că trenurile sunt nesigure. Sigur era doar faptul că totul mergea cu întârziere. Depozitele nu mai aveau cărbuni pentru locomotivele cu aburi şi foloseau acum lemne care ardeau foarte repede, lăsând adesea trenurile fără combustibil în mijlocul câmpului înzăpezit. Ieventlov trebuia să aştepte până primea un semn de la staţia mare, de la nord de Ivanovsk, prin care să fie anunţat că a plecat un tren şi apoi să aştepte sosirea lui.

— Cât timp o să dureze? întrebă ea.

Madame Ieventlov ridică din umeri. Nimeni nu ştia. O călătorie care, în vremuri normale, dura patru ore, acum putea dura patru zile sau mai mult. Ea îi spuse că trebuiau să se deghizeze bine. Era sigur că soldaţii căutau trădători cum era chiar ea.

Missie se uită fix la strachina de supă, întrebându-se cum ajunsese ea, fiica unui eminent profesor de la *Oxford,* să fie considerată trădătoarea unei ţări care nici măcar nu era patria ei.

Totul începuse atât de vesel în urmă cu mai puţin de un an, când ea şi cu tatăl ei porniseră într-o nouă călătorie prin lume, de data asta pentru a inspecta ultimele săpături arheologice din Turcia.

Profesorul Marcus Octavius Byron avea peste cincizeci de ani când se însurase cu drăguţa şi tânăra Alice Lee James, cu picioare lungi. El rămase uimit când, trei ani mai târziu, ea îi dărui o fetiţă pe care o numiră Verity, dar de fapt i se spusese totdeauna Missie. Alice Lee murise în mod tragic, în urma unei răceli care se transformase în pneumonie, când Missie avea doar opt ani, iar după aceea, ea şi tatăl ei deveniră foarte legaţi. Nu aveau alte rude în viaţă. El era toată familia care îi rămăsese, iar el o adora. O lua cu el peste tot. Când împlinise paisprezece ani, fusese deja la săpături arheologice în Grecia, inspectase săpături în India şi ajutase la dezvelirea unor morminte antice în Egipt. Dar căminul ei fusese totdeauna casa înaltă, veche, de pe strada liniştită mărginită de copaci din apropierea *Colegiului Trinity* din Oxford.

Tatăl ei îi spunea mereu că e drăguţă, dar ea se gândea că îl influenţa faptul că ea semăna cu mama ei. Avea ochii albaştri-violet adânci ai lui Alice Lee, pielea albă şi părul lins castaniu-închis, dar Missie se considerase totdeauna mult prea slabă. Pometii îi erau proeminenţi, nasul, deşi drept, era măricel, iar gura prea generoasă. În plus, picioarele lungi o făceau să fie mai înaltă decât toţi băieţii pe care îi cunoştea.

În căsuţa familiei Ieventlov, supa rămăsese neatinsă pe masă în timp ce ea închise ochii, aducându-şi în minte imaginea familiară, liniştitoare, a tatălui ei. Era un bărbat înalt, slab, adus de spate din cauza anilor mulţi pe care îi petrecuse aplecat asupra literelor mărunte ale vechilor cărţi de istorie. Avea barba sură şi ochi

albaştri spălăciţi şi purta o haină de tweed, care se înverzise de veche ce era şi care, când se apropia de el, avea o uşoară aromă de ţigări de foi bune şi de vin vechi de *Porto.*

Missie îşi stăpâni lacrimile când îşi aminti cum bătea ea la uşa biroului lui, ascultând răspunsul lui obişnuit, mormăit în latină: „Intră”. El zâmbea totdeauna, lăsa jos cartea ca să-i acorde toată atenţia, dar uneori ea dădea buzna când venea de la şcoală, găsindu-l pierdut în trecut iar el se uita fix la ea, atât de uimit încât puteai jura că uitase cu totul de ea.

Dar profesorul nu neglija educaţia ei. După ce îi spusese că va fi la fel de bine educată ca orice băiat, o trimisese la o cunoscută şcoală pregătitoare din Oxford, unde era singura fată. Fusese acceptată doar pentru că tatăl ei era un eminent om de ştiinţă; dar ea era obişnuită cu un mediu bărbătesc şi se adapta uşor ca şi când ar fi fost „unul dintre băieţi”. Când veni într-o zi acasă şi îl anunţă că intenţiona să joace rugby, chiar şi profesorul îşi dăduse seama că poate era momentul să o trimită la o şcoală pentru tinere domnişoare. Dar îi plăcea faptul că şcoala de băieţi îi dăduse „curaj”. Nu se temea de nimic.

Oftă, deschise ochii şi se uită uluită la camera mică, la obloanele trase şi la rusoaica aceea care cocea pâine. Brusc, copilăria şi Oxfordul i se părură atât de departe!

Profesorul plănuise călătoria lor de vară în Turcia timp de un an de zile; aveau loc excavaţii importante la nord de Efes, cu descoperiri noi, emoţionante, datând din mileniul cinci. În ciuda protestelor ei că vara va fi foarte cald, că vor mişuna ţânţari, că le va lipsi apa şi că, aflându-se atât de departe de orice oraş, raţiile lor vor fi minime, tatăl ei acţionase ca un copil căruia i s-a promis o jucărie nouă – nimic nu-l putea împiedica să o aibă chiar acum.

În cele din urmă, acceptase totuşi un compromis. Se vor duce în Turcia în lunile mai şi iunie, evitând perioada cea mai călduroasă, şi se vor întoarce din nou în toamnă. Între timp, vor accepta invitaţia

lansată demult a prinţului Mişa Ivanoff, de a vizita St. Petersburg. Când prinţul studiase istoria veche la Oxford, profesorul devenise atât mentorul, cât şi prietenul său, iar cei doi corespondaseră ulterior.

În Turcia, el stătuse treaz noapte de noapte, scriindu-şi notele la lumina unei lămpi de gaz, fără să se gândească nicio clipă la ţânţari. După doar trei săptămâni, fu lovit de frigurile şi febra severă a malariei. Săpăturile erau într-o regiune îndepărtată, la sute de mile de cel mai apropiat sat şi nu exista niciun medic. Chinina şi medicamentele obişnuite pe care Missie le adusese cu ea nu l-au ajutat prea mult şi curând se deshidrată din cauza febrei. Ea îl îngriji atentă timp de o săptămână, apoi, brusc, păru că se reface. Îi spusese voios că dorea să se întoarcă la lucru, dar ea observă că ochii lui păreau ceva mai obosiţi şi mâna îi tremura. Îşi aminti cu durere că arăta dintr-odată ca un om bătrân.

Cât de mult ar fi dorit să se întoarcă în Anglia, dar din nou ea făcu un compromis; vor pleca în Rusia, unde tatăl ei se va putea reface la vila elegantă a familiei Ivanoff de pe coasta Crimeei.

Vila s-a dovedit a fi mai curând un palat de marmură, spaţios şi rece, foarte luxos, cu zeci de servitori care să împlinească fiecare dorinţă. Dar ea aproape că nu dăduse atenţie acestor lucruri, deoarece profesorul se îmbolnăvise din nou imediat, în ciuda celor mai bune îngrijiri medicale, Marcus Cornelius Byron a murit două zile mai târziu. Ultimele lui cuvinte au fost: „Ai grijă de tine, Missie. În faţa ta vor avea loc acum schimbări mari”.

El îi strânsese uşor mâna şi, fără măcar un singur suspin, se stinse. Missie nu avea nicio altă rudă în viaţă. Fără tatăl ei, era singură pe lume.

El a fost înmormântat a doua zi în curtea imaculatei bisericuţe ortodoxe de pe un deal cu privelişte spre marea de un albastru indigo, ce se vedea departe, în jos. Prinţul Mişa n-a avut timp să călătorească mii de mile de la St. Petersburg ca să-şi jelească bătrânul prieten, dar când Missie a urmat

sicriul tatălui ei în biserica rece şi albă, aceasta era plină de prietenii prinţului care îşi petreceau vacanţa la vilele lor.

Ei i-au şoptit vorbe de încurajare şi reconfortare, când au însoţit-o înapoi la vila Ivanoff, unde au băut nenumărate pahare de ceai, urmărind-o cu priviri îngrijorate.

— De ce nu plânge? îşi şoptiră unul altuia, pentru că erau obişnuiţi cu marile izbucniri emotive atât de specifice ruşilor.

— E atât de tânără… doar şaisprezece ani… şi e singură pe lume acum, Mişa Ivanoff spune…

Lacrimile au năpădit-o a doua zi, când era singură în compartimentul capitonat al trenului particular al familiei Ivanoff care o ducea la St. Petersburg ca să stea cu prinţul şi familia lui. Şi când, în sfârşit, a ajuns acolo şi l-a întâlnit pe Mişa, întreaga ei viaţă s-a schimbat, exact aşa cum îi spusese tatăl ei că se va întâmpla.

Marile case ale familiei Ivanoff erau pline cu o mulţime de rubedenii, mătuşi care rămăseseră domnişoare bătrâne şi verişoare de gradul doi, rămase văduve, care trăiau împreună fericite printre ace de tricotat, bârfe picante şi peste tot domnea un miros slab de mentă şi colonie. O persoană în plus, ici, colo, nu făcea decât să sporească ospitalitatea expansivă a familiei ruseşti. Dar Verity Byron era un caz aparte; inimile întregii familii Ivanoff se îndreptau spre ea, în singurătatea şi în durerea ei; neavând o familie a ei la care să se întoarcă, ea deveni curând una de-a lor. Şi, desigur, era îndrăgostită fără speranţă de Mişa Ivanoff.

Privind acum în urmă, Missie se gândi că timpul a trecut parcă prea repede şi ar fi dorit din toată inima să poată da ceasul înapoi. Dacă nu ar fi plecat în Turcia, tatăl ei ar mai fi fost în viaţă… dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Mişa Ivanoff şi s-ar fi întors acasă, la Oxford… dacă n-ar fi fost revoluţia şi lucrurile ar fi rămas cum erau… n-ar fi fugit ca să-şi salveze viaţa, cu dubla răspundere de a avea grijă de o femeie bătrână şi de un copilaş.

***

Trecuseră două zile, până când, în cele din urmă, trenul reuşi să-şi croiască drum prin nămeţi, până la Dvorsk şi, în tot acest timp, Alexei nu scosese niciun cuvânt. Uriaşii lui ochi speriaţi îl urmăriseră pe Grigori cum măsoară brutăria, cum se înfurie de ineficienţa căilor ferate. Doar dacă Grigori era prezent, Alexei mânca strachina de supă rară şi pâinea amară, neagră, de secară, caldă încă, abia scoasă din cuptorul brutarului. Iar de câte ori Grigori îşi punea paltonul şi se ducea la uşă, îl găsea pe Alexei lângă el, privindu-l fix în tăcere, o siluetă mică, pierdută, care mergea în urma lui ca un câine credincios noului său stăpân.

Vechea maşină cu aburi, hrănită cu grămăjoare de lemne, arunca fum şi scântei în aerul ceţos, îngheţat al zorilor. Brusc, o mare mulţime se adună în mica gară, împingându-se şi strigând, făcându-şi loc în trenul deja încărcat. Vagonul lor fusese cândva un vagon particular, luxos, al unei oficialităţi de la compania căilor ferate, dar acum era rezervat exclusiv pentru Grigori şi însoţitorii săi. Nu avea încălzire sau lumină, dar scaunele erau capitonate cu catifea şi doi tineri ofiţeri duceau o doniţă de lapte plină cu supă, câteva pâini şi lumânări. În comparaţie cu ceilalţi călători, înghesuiţi pe scaune de lemn lustruit sau pe podelele goale ale coridoarelor, sau chiar culcaţi pe plasele de bagaje, ei călătoreau confortabil.

Trenul se oprea foarte des, iar Grigori sărea din vagon şi mergea pe linie discutând furios cu mecanicul de locomotivă. Locomotiva era veche, iar combustibilul insuficient, aşa încât, chiar când pornea din nou, abia se târa.

Soldaţi în uniforme zdrenţuite patrulau de-a lungul trenului, cerând documente de identitate şi permise de călătorie. Adesea, ca ofiţer superior aflat în tren, Grigori era chemat să arbitreze în vreo dispută privind încălcarea regulamentelor. Deşi era

un om dur, mai simţea încă o legătură de rudenie cu cei de origine ţărănească. Ştia că majoritatea încercau doar să se alăture familiilor lor răspândite şi se purta milostiv cu ei. Situaţia englezoaicei tinere era însă diferită.

Ea stătea pe coridor, ţinută de o pereche de soldaţi murdari, neîngrijiţi, iar Grigori observă două lucruri la ea: era foarte frumoasă, într-un stil rece, european, şi era foarte furioasă. Ochii ei violeţi aruncau scântei de dispreţ celor care o capturaseră.

— Spune-ie să-şi ia mâinile de pe mine, imediat, comandă Missie într-o rusă excelentă. Nu au dreptul să trateze astfel o englezoaică.

Se întoarse să se uite la el şi i se opri respiraţia, recunoscându-l, aproape că-i scăpase întrebarea care ardea zi şi noapte în mintea ei: „Unde-i Alexei?”. Totuşi, privi în jos spre cizmele lui Solovski şi îşi muşcă buzele. Ea şi Sofia ajunseseră la o hotărâre în timpul îndelungatei aşteptări din căsuţa lui Ieventlov. Tot ce însemna trecutul trebuia să fie scos din mintea lor, îngropat odată cu morţii lor. Dacă voiau să supravieţuiască, nu puteau decât să privească înainte. Iar Missie dorea cu disperare să supravieţuiască.

La un cuvânt al lui Grigori, soldaţii îi dădură drumul la braţe. Ea şi le frecă, evitându-i privirea, întrebându-se nervoasă dacă a recunoscut-o. Gura i se uscase de frică şi îşi duse mâinile la spate ca să nu i le vadă cum tremură. Solovski continuă să o fixeze în tăcere. O durea capul de încordare şi oboseală. Erau în tren de peste douăsprezece ore, nu era căldură şi, cu toate că erau încotoşmănate cu haine vătuite, cu *babuşkă,* cu tradiţionale broboade pe cap, legate sub bărbie, arătând ca nişte ţărănci obişnuite, doar căldura animală a prea multor trupuri îngrămădite le împiedicase să îngheţe. *Madame* Ieventlov pregătise un mic pachet cu mâncare pentru ele, dar nu au îndrăznit să-l scoată în timpul zilei, de teamă că le va fi smuls din mâini de către ţăranii înfometaţi, mulţi fiind ameţiţi de vodca de cartofi făcută în casă. Mâncau doar la

adăpostul întunericului. Neştiind cât de mult putea dura călătoria, erau forţaţi să-şi raţionalizeze pâinea şi piroştile, plăcintele acelea umplute cu cartofi şi zarzavat. În tren nu era lumină şi nu îndrăzneau să doarmă, temându-se pentru viaţa lor în întunericul nopţii.

Se gândiseră că trebuiau să suporte orice; că, în cele din urmă, trenul va ajunge la St. Petersburg. Apoi vor lua un tren spre Yalta, pe coasta Crimeei, unde poporul încă mai era credincios cauzei ruşilor „albi" şi vor fi în siguranţă. Nu aveau documente, nici bagaje şi doar foarte puţini bani, dar sperau că vor reuşi cumva. Numai că acum urma să fie interogată de Solovski şi vieţile lor depindeau de ce spunea ea. Când se uită la Solovski, îşi dădu seama că povestea ei trebuia să fie credibilă, deoarece ochii acestui bărbat îi spuneau că auzise şi văzuse de toate până atunci.

Solovski lăsă să se prelungească tăcerea în timp ce o studia. Să fi fost o sclipire de teamă în ochii ei? El ridică din umeri. Avea dreptul să fie speriată, fiind brutalizată de acele două fiare. Şi, totuşi, ce căuta o străină tânără singură în acest tren, în vremuri atât de periculoase?

— Cine eşti? întrebă el în cele din urmă. Şi unde sunt documentele dumitale?

Missie respiră adânc şi spuse:

— Sunt văduva lui Morris O'Bryan, inginer la compania americană *Westinghouse,* din St. Petersburg. Soţul meu a fost omorât acum trei săptămâni, când o bombă a distrus o parte a uzinei. Sunt cu soacra mea şi cu fetiţa mea. Am încercat să ajungem acasă prin Finlanda, dar n-au mai fost trenuri. Am aşteptat mai mult de o săptămână; m-am gândit că singura soluţie este să mă întorc la St. Petersburg şi să văd ce se poate face…

Grigori o lăsă să-şi spună povestea în tăcere. El îşi exersase demult o privire neclintită, capabilă să nimicească minciunile şi jumătăţile de adevăruri pe care oamenii speriaţi le ţeseau în jurul lor. Dar fata asta ţinea bărbia în sus şi îi spuse pe un ton hotărât:

— Vreţi, vă rog, să spuneţi oamenilor dumneavoastră să ne permită să ne continuăm liniştite călătoria?

Solovski latră o comandă bruscă şi soldaţii se grăbiră să plece pe coridor, întorcându-se după câteva momente cu Sofia şi Xenia. Victor venea după ele, arătându-şi colţii şi mârâind, în timp ce aşteptau să vadă ce se va mai întâmpla.

Grigori le inspecta cu grijă. Bătrâna era îmbrăcată sărăcăcios, dar avea un anume aer de nobleţe. Fără voia lui, Grigori simţi acel instinct ţărănesc vechi, adânc înrădăcinat, de a-şi scoate căciula. Băgându-şi mâinile în buzunare, se întoarse spre copil. Copiii spun totdeauna adevărul, gândi el.

— Cum te cheamă, fetiţo? întrebă el în engleză.

— O cheamă Alice Lee O'Bryan, interveni repede Missie. Alice Lee era numele mamei ei decedate. Îşi ţinu respiraţia, uitându-se la Xenia; vieţile lor depindeau de cuvintele unui copil care nu împlinise încă trei ani.

Avea palmele umede de transpiraţie şi nu îndrăzni să se uite la Sofia, când Solovski întrebă din nou:

— Cum te cheamă, fetiţo?

Xenia se uită fix la el cu acel aer absent, visător, pe care Missie îl cunoştea prea bine. Brusc, faţa i se lumină şi ochii ei aurii sclipiră amuzaţi. Învârtindu-şi o buclă în jurul degetului ei grăsuţ de copil, ea zâmbi încrezătoare la Solovski:

— Azaylee, îi spuse ea. Mă cheamă Azaylee O'Bryan!

Instinctul îi spuse că nu era în regulă ceva şi se uită aspru la copil, dar ea îi zâmbi pur şi simplu, învârtind bucla în jurul degetului. Ştia că ar trebui să o mai întrebe o dată, dar ar putea să pară un ţăran nebun şi ignorant în faţa acestor străini.

— Le-aţi controlat bagajele? îi întrebă el pe soldaţi.

— Bagajele ne-au fost furate, spuse Missie repede, ca şi toate documentele. Avem doar ce-i pe noi.

— Îmi cer scuze pentru comportarea concetăţenilor mei, spuse Grigori pe un ton oficial. Voi fi încântat să vă dau un document care să vă asigure călătoria fără alte neplăceri.

Trimiţând pe unul dintre oameni să ia formulare din vagonul său, el adăugă:

— Vă dau un sfat. Crimeea este singura poartă rămasă deschisă în Rusia. Dar nu întârziaţi în St. Petersburg. Mergeţi direct la gara Kursk şi luaţi primul tren spre sud, altfel va fi prea târziu.

Lui Missie nu-i venea să creadă când el completă un formular şi îl ştampilă cu însemnul oficial al unei autorităţi.

— Vă doresc călătorie în siguranţă, *madame,* spuse el semnând cu o înfloritură.

Privirile li se întâlniră când ea luă hârtia şi îi şopti:

— Mulţumesc.

Apoi se grăbi înapoi de-a lungul coridorului, împingându-le pe celelalte înaintea ei şi simţind cum privirea iscoditoare a lui Grigori Solovski le urmăreşte pe fiecare centimetru al drumului.

8

Paris

Leyla Kazahn se bucura de luxul rar de a sta o zi întreagă singură, în locuinţa ei de la Paris, de pe Insula St. Louis. Afară era rece şi cenuşiu şi se pregătea să ningă, dar ea se bucura de şansa de a respira aer curat, proaspăt, după saloanele înăbuşitoare supraîncărcate şi studiourile fotografice fierbinţi, pline de fum, unde îşi petrecea majoritatea timpului. Îmbrăcată cu o jachetă din blană de oaie de culoare violet, cu pantaloni jeans, cu părul lung, negru, strâns la spate şi fără farduri, arăta altfel decât modelul elegant de pe podiumurile Parisului şi din revistele de modă. Doar ochii ei extraordinari, migdalaţi şi de un albastru strălucitor, îi trădau identitatea.

Când avea doar şaptesprezece ani, fusese descoperită de un impresar care scotocea pe la *Barney.* O dusese la cel mai bun fotograf din oraş, care insistase să o fotografieze chiar atunci; era o elevă simplă, fără zorzoane, cu o bluză de tricot şi pantaloni jeans. El scosese în evidenţă delicatul ei amestec între Est şi Vest şi, până să se dezmeticească, *Vogue* comanda deja fotografii. În loc să-şi continue studiile la *Sorbona,* Leyla avea un angajament pe un an ca model. Desigur, acum trebuia să trăiască în Europa, dar chiar de la început insistase să-şi păstreze două luni libere pe an, deoarece, deşi era fericită în spaţiosul ei apartament din Paris, locul pe care îl avea la inimă, căminul ei, familia, cu toate tradiţiile ei curmate de timp, era Istanbulul.

Alesese să locuiască pe Insula St. Louis pentru că aceasta era un fel de sat mic înconjurat de apă în inima Parisului; avea exact opt sute de iarzi lungime, doar opt străzi, iar toată lumea se cunoştea. Şi chiar dacă faţa ei era cunoscută, nimeni nu o

deranja. Pentru vecinii ei şi pentru ceilalţi insulari, ea era doar „Leyla”.

În timp ce mergea de-a lungul cheiului Bethune, reflexele apei Senei împânzeau faţadele palatelor din secolul al XVI-lea cu o nuanţă de albastru palid-cenuşiu; păsări de mare zburau pe deasupra capului şi o barjă aluneca tăcută pe sub arcul graţios al podului Marie, dar Leyla nu observa frumuseţea din jurul ei. În mod normal, nu putea rezista în faţa îngheţatei de căpşuni sălbatice de la *Bertillon,* dar azi trecu fără să arunce măcar o privire; luă nişte iaurt de la lăptăria *Lecomte* fără să scoată o vorbă şi îşi lăsă cearceafurile fine de in la spălătoria de mână a bătrânei doamne Parraud, doar cu un scurt „bună ziua”. Vânzătorul de la *Fructe franţuzeşti* al domnului Turpin dădu din cap resemnat, observând încruntarea ei îngrijorată; domnişoara Leyla se gândea probabil la ceva mai important decât cum să-şi petreacă ziua.

Leyla se întoarse grăbită pe cheiul Bethune, gândindu-se în continuare la reportajul pe care-l văzuse la televizor cu o seară înainte. Spuseseră că era ca o întâlnire internaţională la hotelul *Richmond,* cu reporteri din toată lumea, şi ea îngheţase de spaimă când se vorbise despre istoria bijuteriei, despre zvonurile din jurul acelei „Doamne” şi speculaţiile asupra identităţii cumpărătorului secret. S-au arătat imagini ale unui frumos şi tânăr diplomat sovietic şi ale unui american cu ochi serioşi de la Departamentul de Stat din Washington, grăbindu-se fără să zâmbească, la ieşirea din sala de vânzări. „Nicio bijuterie din istorie n-a provocat atâta zarvă” s-a spus la televizor, iar Leyla se întristă.

— Cine s-ar fi gândit la una ca asta? îşi şopti ea. Cine şi-ar fi închipuit că s-ar putea întâmpla aşa ceva?

Desigur că ea şi Anna cunoşteau vechiul motiv pentru păstrarea secretului, dar îl trataseră cu uşurinţă. Era doar o poveste veche, trecuse atât de mult timp, atâta apă pe sub pod, lucrurile erau altfel

acum… Cum s-ar putea să prezinte un pericol real? Când vânduseră diamantul la licitaţie, fără zgomot sau scandal, se felicitaseră pentru deşteptăciunea lor. Numai că acum se părea că fuseseră prea naive, prea încrezătoare. Şi-au permis ca succesul să le adoarmă vigilenţa. Chiar şi tăiat, smaraldul Ivanoff fusese uşor de recunoscut.

Urcă repede treptele clădirii cu apartamente, uitându-se nervoasă înapoi, când intră în micul ascensor, apoi apăsă repede pe buton ca să o ducă la ultimul etaj. Auzi sunând telefonul, dar, înainte ca ea să ajungă la el, se oprise. Un beculeţ roşu se aprinse la automatul telefonului. Apăsă pe butonul de redare a mesajelor şi o voce familiară spuse:

— Leyla, eu sunt, Anna. Avem probleme. Nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar dintr-odată toată lumea vrea smaraldul. Trebuie să vorbesc cu tine. Să ne întâlnim mâine dimineaţă la zece şi jumătate la intrarea la piramidă, la *Luvru.* Vai, Leyla, ce-am făcut? Ştiu că probabil eşti ocupată, pleci la Milano sau pe altundeva, dar trebuie să stăm de vorbă. Te rog, te rog, nu mă părăsi…

Maşinăria se opri, lăsând încă în aer sunetul vocii feminine, iar Leyla se lăsă disperată într-un fotoliu.

— Ah, străbunicule Tariq Paşa, şopti ea, cu lacrimi alunecându-i pe obraz. Totul e din vina ta. Toate vorbele tale despre vechea legătură de credinţă a familiei Kazahn faţă de familia Ivanoff i-a făcut pe toţi copiii şi nepoţii să promită că-şi vor păstra jurământul. Acum, uite în ce m-ai băgat.

Avea un sentiment straniu că Tariq ştia ce gândea şi că îi spunea să-şi amintească motivul pentru care, nu doar din dragoste, datorau credinţă familiei Ivanoff… chiar şi după trecerea atâtor ani.

Rusia, 1917

Sofia măsură mica odaie care fusese închisoarea ei mai bine de o lună, gândindu-se ce să facă şi unde ar putea pleca.

Lunga călătorie cu trenul spre sud fusese un alt coşmar, mai bine să-l uite. Crezuse că, odată ajunse la Yalta, totul va fi în regulă, se vor duce la vila Ivanoff, unde prietenii vor organiza trecerea lor pe un vas la Constantinopole, iar de acolo spre Europa. Dar ştia că familia Ivanoff nu putea pur şi simplu să se refugieze în apartamentul lor de la Paris sau în vila de la Deauville şi să ceară ajutorul unor vechi prieteni. Mişa o avertizase că CEKA îi va vâna ca pe nişte animale şi că, dacă vor fi prinşi, vor fi torturaţi până vor ceda bolşevicilor averea Ivanoff. Şi, îndată ce bolşevicii o vor obţine, ei vor fi omorâţi cu toţii.

Era noapte când au ajuns în cele din urmă la Yalta şi au respirat, recunoscătoare, aerul blând de mare. Spre deosebire de nordul arctic, aerul mai păstra urme ale verii şi mirosea a proaspăt şi curat, ca aerul unei ţări libere. Îşi zâmbiră una alteia când urmară mulţimea de la ieşirea din gară şi chiar şi Azaylee ţopăi puţin în drum.

— Doamnă, doamnă!

Sofia se întoarse, auzind o voce familiară. Era şeful gării, care era aproape tot atât de bătrân ca şi ea, şi care o cunoscuse de când se căsătorise. Dar până acum nu-i spusese altfel decât „Înălţimea Voastră”.

— Doamnă, şopti el grăbit, barba lui cenuşie mişcându-se de agitaţie. Îmi pare rău să vă salut cu atâta lipsă de respect, dar acum şi zidurile au urechi. Totul s-a schimbat, doamnă, sunt spioni şi pericole peste tot. Vila dumneavoastră… Făcu o pauză clătinând cu tristeţe din cap. A fost deja rechiziţionată şi acum e plină de cei de la CEKA, deşi pretind că sunt altceva. Dacă vă văd, au să vă aresteze. Vai, doamnă. Clătină din cap îndurerat. Unde o să vă duceţi acum?

Sofia nu se putea gândi decât la un singur loc. Cum era periculos să ia un taxi, au umblat două ore, urcând străzile dosnice la deal, la cabana pe care o dăduse vechiului ei vizitiu şi soţiei lui când s-au pensionat, în urmă cu cincisprezece ani.

Ea bătu la uşă, aşteptând îngrijorată un răspuns. Nu se îndoia de devotamentul bătrânului ei servitor, care servise cincizeci de ani familia Ivanoff, dar mai ştia că teama putea fi un stăpân mai puternic decât lealitatea. Îndoielile ei se topiră şi se simţi uşurată, când uşa se deschise şi fură primite imediat.

Totuşi, ştia că zilele lor la cabană erau numărate, pentru că, deşi îi era credincios, bătrânul vizitiu era speriat. Vedea asta în ochii lui, de fiecare dată când le aducea mâncare şi le relata ultimele ştiri despre războiul care se ducea acum în Crimeea. Chiar în dimineaţa aceea, îi spusese nervos că marina se răsculase şi trecuse de partea bolşevicilor. Timpul se scurgea repede şi, odată cu el, se restrângeau opţiunile lor.

Sofia Ivanoff se opri din mers şi se uită pe fereastră, peste curba largă, albastră, a golfului, spre dealurile verzi din spate. Nu putea vedea, vila Ivanoff din cauza copacilor, dar şi-o putea aminti la fel de clar ca şi când ar fi fost acolo: porticul cu coloane albe şi arcadele cu olane verzi, grădinile imaculate şi terasele de marmură cu urne cu flori colorate, fântânile şi bazinele şi terenurile întinse ca un parc, pline de copaci şi boscheţi înfloriţi şi mişunând de tot felul de frumoase păsări şi animale sălbatice. Era atât de aproape, dincolo de dealuri, şi totuşi parcă era la mii de mile depărtare. Închizând ochii, se închipui din nou acolo, din nou fericită cu familia ei. Putea auzi râsetele lor voioase amestecându-se cu glasurile păsărilor şi cu murmurul slab al mării; putea mirosi florile primăvăratice ale portocalilor, trandafirilor şi leandrilor de vară, parfumurile de toamnă ale mentei şi cimbrului sălbatic… Oftând deschise din nou ochii la realitate. Ea nu va mai intra niciodată în vila Ivanoff.

Un pocnet de puşcă se auzi brusc prin golful liniştit şi ea privi îngrijorată pe fereastră. Nu părăsea niciodată cabana, dar Missie şi Azaylee se aventurau afară din când în când, în rolul doamnei O'Bryan, o văduvă străină, şi fiica ei. Ea tresări când focul de

puşcă se auzi din nou. Venea dinspre dealuri, de lângă vechea biserică, unde Missie plecase cu copila la plimbare. Sofia îşi duse îngrozită mâinile la obraz.

— Vai, nu, se rugă ea. Nu pe micuţa mea nepoţică, nu pe Missie. Scapă-le, te rog, Doamne, sunt atât de tinere. Te implor, ia-mă pe mine în locul lor.

Şi, lăsându-se în genunchi, plânse pentru prima dată.

***

Bogăţia blândă a toamnei lungi din Crimeea se terminase, dar primele zile din decembrie erau încă înmiresmate. Missie şedea pe o bucată veche de marmură, morfolind un fir de iarbă, şi o privea pe Azaylee alergând prin frumosul cimitir al bisericii, aruncând din călcâie ca un miel de primăvară în soarele cald, avându-l alături pe Victor care lătra de fericirea acestei libertăţi.

Spera că, dacă mai rămăseseră spirite în acest loc paşnic, priveliştea celor doi, care se bucurau unul de celălalt, le-ar înveseli inimile. Totuşi, deşi mormântul tatălui ei era aici, ştia cumva că spiritul lui lipsea, ştia că se va gândi totdeauna la el cum era acasă în Anglia, lucrând la biroul lui, aşteptând-o…

Yalta era departe, jos, o semilună de clădiri albe, mărginind marea albastră ca cerneala cu franjuri de palmier. Drumuri nisipoase abrupte duceau spre dealurile verzi şi spre somptuoasele vile ale nobilimii, iar ici-colo, printre pinii sub formă de umbrelă şi acacia se ridicau chiparoşii înalţi, ca nişte semne de exclamare.

Pocnetul de puşcă interveni brusc în această scenă paşnică şi Victor se opri din alergare; un tremur îi străbătu trupul când o a doua rafală sparse liniştea. După ce o prinse pe Azaylee, Missie o trânti la pământ în spatele unei mari lespezi de mormânt din marmură roz. Urmară şi alte focuri de puşcă şi, de data aceasta, auzi o voce strigând ordine, ce venea

dinspre copacii din vârful dealului, la câţiva metri de locul unde se ascundeau ele.

Urmă o explozie de răspuns şi dintr-odată ea îi zări. Erau trei bărbaţi tătari, cu tradiţionalele lor turbane, cu bluze cu mâneci largi şi veste de blană de oaie, cu o armă automată. Nu era nici urmă de bolşevici, dar ea bănui că aceştia se ascunseseră printre copaci.

Ştia că dacă lupta se desfăşura pe deal, vor fi prinse în foc încrucişat. Vor trebui să fugă.

— Azaylee, şopti ea, o să ne jucăm un joc. Azaylee se uită la ea cu încredere şi ea se emoţionă. Soldaţii vor trage în orice mişcă. Ce se va întâmpla dacă Azaylee ar cădea lovită?

Se uită din nou în sus, pe deal. Soldatul tătar care comanda arma automată le observase şi îi făcea semne furioase să rămână unde era. Se lăsă din nou în spatele lespezii de mormânt, strivind-o pe Azaylee între trupul ei şi marmura rozalie rece, şoptindu-i lui Victor să stea liniştit.

— Ăsta-i jocul cel nou, Missie? întrebă Azaylee când arma automată pârâi din nou dintre copaci, făcând ecou în jurul dealurilor şi în golful albastru mătăsos. Missie se uită de după piatră, urmărindu-l pe tătar acţionând. Acum, localizase exact de unde venea focul de armă bolşevic. Ţinti fără grabă cu arma sa automată în direcţia aceea, punând benzile de cartuşe cu viteză şi precizie şi începu să tragă.

Missie lipi obrazul lui Azaylee de pieptul ei, dar nu-şi putu lua ochii de la scena ce se petrecea. Îi văzu pe bolşevici alergând printre copaci cu mâinile în sus, în semn de predare. Tătarii nu au dat dovadă de milă. Gloanţele lor au atins bărbaţii care fugeau, învârtindu-i şi răsucindu-i în jos pe deal, sfâşiindu-i în fâşii sângerânde.

După ce îl trimise pe unul din oamenii săi să facă o recunoaştere în pădure ca să se asigure că toţi duşmanii fuseseră înlăturaţi, ofiţerul tătar îşi făcu drum spre ea. Era înalt şi arogant şi, în afară de puşcă, mai avea o uriaşă sabie veche într-o teacă de piele lucrată.

Missie tresări când ochii lui albaştri, furioşi, o inspectară mai întâi pe ea, apoi pe copil, întrebându-se dacă acesta era sfârşitul. Apoi, spre surprinderea ei, Victor nu mai mârâi. Dând din coadă, se lăsă la picioarele ei şi îşi puse liniştit botul pe labe.

— Nu ştiţi că e periculos să te plimbi în zilele astea pe dealuri? ţipă el cu un accent rusesc greoi. Puteaţi să fiţi omorâte!

— La fel puteai şi dumneata să fii ucis, răspunse ea cu amărăciune.

El rânji, arătându-şi dinţii strălucitor de albi.

— Asta-i meseria mea. Şi n-am nevoie de străini care să-mi apară în cale. Aplecându-şi capul într-o parte, se uită fix la Azaylee. Xenia? spuse el surprins.

Ea se uită la el cu teamă.

— Mă ţii minte? întrebă el. Vă făceam să râdeţi, pe tine şi pe fratele tău, când făceam asta. Stând pe vine lângă ea, îşi mişcă mustaţa şi făcu o mutră caraghioasă.

— Tariq! Ea râse încântată şi îl cuprinse cu braţele de gât. E Tariq!

El o privi pe Missie şi spuse rânjind:

— Mă numesc Tariq Kazahn. Tatăl meu a fost grădinar şef la vila Ivanoff. Mişa şi cu mine ne jucam când eram copii, de câte ori familia venea aici în vacanţă. Desigur, nu l-am mai văzut de multă vreme. Armata m-a trimis în Baltica şi apoi, când au început tulburările, am venit înapoi aici, la Sevastopol. Iar acum, am rămas să ne batem pe dealuri! Ochii lui vii, albaştri, arătau obosiţi când îi adresă un zâmbet şters. Dar încă nu suntem bătuţi, adăugă el încrezător. Sabia asta a aparţinut familiei mele din vremea lui Gingis Han. A ucis mulţi bărbaţi în numele libertăţii. Noi, tătarii, o să ne luptăm până la capăt şi vom învinge!

Missie oftă uşurată. Era un prieten, în cele din urmă; poate îi va ajuta. Îi spuse repede ce se întâmplase.

Lacrimi curgeau pe faţa puternică a tătarului, dar nu făcu niciun gest ca să le şteargă.

— Prinţul era prietenul meu, spuse el liniştit. Bucuros aş fi murit în locul lui.

— Te rog, ajută-ne, îl imploră ea. Trebuie să ajungem la Constantinopole, dar e periculos. Nu avem documente, iar prinţesa Sofia ar putea fi recunoscută. Băncile au fost preluate de revoluţionari înainte ca să putem scoate bani şi acum nu avem nimic, trăim din pomana a doi bătrâni servitori.

Tăcu, aşteptând răspunsul lui.

Ochii lui albaştri îi întâlniră ferm privirea.

— Aveţi încredere în mine, spuse încet Tariq Kazahn. Se va face.

***

Tariq Kazahn era un tătar adevărat. Arborele lui genealogic mergea până în secolul al XVI-lea, înainte ca Ivan cel Groaznic să fi transformat acest popor în nomazi fără patrie, care se deplasau mereu prin stepele ruseşti. Unii dintre înaintaşii săi se întorseseră în Turcia, dar alţii se aşezaseră lângă Marea Neagră, unde temple islamice tătare, cu cupole, se ridicau alături de bisericile ortodoxe ruseşti, pe dealurile sudice.

Numeroase familii din neamul Kazahn au împânzit curând regiunea, mulţi lucrând în grădini de zarzavat, erau crescători de vite sau îngrijeau viile în terase ale Georgiei. Dar, deşi făceau doar munci neînsemnate, n-au uitat niciodată că făcuseră cândva parte dintr-un neam de conducători, faimos pentru arta călăriei şi pentru dârzenia în luptă. Iar când începu revoluţia în 1917, au decis că nu vor lăsa vreun ţăran parvenit, vreun soldat revoluţionar, să-i bruscheze şi să le spună ce aveau de făcut. Ei erau gata să-şi apere principiile şi creau multe probleme Armatei populare revoluţionare.

Tariq avea treizeci de ani, era un bărbat masiv, înalt, cu umeri puternici şi mâini tari. Avea păr des, negru şi creţ, o mustaţă stufoasă neagră, pometi proeminenţi tătăreşti şi ochi albaştri strălucitori.

Când zâmbea, arăta o dantură mare şi albă ca a armăsarului tânăr şi mândru pe care-l călărea cu atâta uşurinţă şi graţie. Şi avea temperament fierbinte, era impetuos şi inteligent.

Tariq era deja soldat în armata ţarului când o întâlni şi se căsători cu o chinezoaică din rasa *manchu,* iar acum aveau trei copilaşi, un băiat, Michael, numit după prietenul său din copilărie, prinţul Michael Ivanoff, şi două fete.

Auzise zvonul că familia Ivanoff era a doua după ţar pe lista morţii întocmită de CEKA şi ştia că, dacă nu acţiona repede, ele vor fi cu siguranţă omorâte.

Îi promisese lui Missie că le va salva; acum trebuia să vadă care este calea prin care să-şi ţină promisiunea. Ca de obicei, se duse la soţia sa, Han-Su, ca să ceară un sfat. Ea locuia într-o veche colibă de pescari, lângă malul mării, la Yalta, şi abia reuşea să-şi hrănească familia din micile sume pe care i le trimitea el din când în când, şi cu legumele pe care le cultiva ea însăşi pe bucăţica de teren fertil din spatele casei. Han-Su era o femeie micuţă, ca o păsărică, graţioasă, cu păr negru, strălucitor, pe care îl purta într-un coc greu pe ceafă; ochii ei negri erau plini de înţelepciune milenară şi Tariq se învăţase să aibă încredere în judecata ei.

— Ce să fac, Han-Su? o întrebă el. I-am promis fetei că am să-i ajut pe membrii familiei Ivanoff să scape în siguranţă. Am s-o fac… trebuie s-o fac.

— Trebuie să-i trimiţi imediat de aici, îi spuse ea. Nu sub acoperirea nopţii, căci după cum se aşteaptă CEKA, tocmai aşa ceva fac cei care fug. Să vină întâi fetiţa. Poate să aducă un bucheţel de flori, de parcă ar vizita nişte prieteni. Singură, n-o va suspecta nimeni. Apoi, femeia cea tânără va duce câinele la plimbare. Se va plimba pe malul mării, se va opri poate să bea ceva rece la o cafenea. Va umbla de-a lungul coastei, aşa cum se obişnuieşte, până va ajunge aici. Doamna bătrână trebuie să poarte haine ţărăneşti, o rochie neagră, o broboadă. O să ţină un coş cu legume pe care am să ţi-l dau eu, prefăcându-se că se duce la câteva case să le vândă,

şi astfel să-şi facă drumul pe străzi până aici, la casa asta.

— Şi după aceea? întrebă el cu interes.

— Trebuie să te duci la hoţul Vasili Niurgheniev. El face avere din documente false, folosind colecţia de ştampile oficiale pe care le-a furat din birourile municipale şi din ambasadele străine. Spune-i că vrei documente pentru trei persoane ca să ajungă la Constantinopole şi apoi în Europa. O să ceară foarte mulţi bani, dar tu o să te târguieşti cu el. Între timp, ele vor sta aici cu mine. Am să vorbesc cu şeful portului de la Alupka, de pe coastă. El este pe jumătate chinez şi vine din provincia mea. Ne va ajuta să găsim un vas spre Constantinopole.

— Han-Su, eşti minunată, strigă Tariq, strângând-o pasionat în braţe, dar ea îi zâmbi uşor.

— Mişa Ivanoff a fost prietenul tău, zise ea calm. Este de datoria noastră să-i ajutăm familia. Există doar o singură problemă, Tariq. O să coste o grămadă de bani.

Se posomorî la faţă când îşi aminti că Missie îi spusese că nu aveau bani deloc, apoi se ridică mândru.

— Lasă asta în seama mea, Han-Su, îi spuse el. Am să găsesc eu bani.

În ziua următoare, se întoarse la cimitirul bisericii unde aranjase să se întâlnească cu Missie şi îi zise ce să facă. Totul merse ca la carte şi, a doua zi după-amiază, toate trei şi câinele se instalaseră în cabana pescarului, la malul mării. Timp de o săptămână, Tariq străbătu dealurile Yaltei, strângând câteva ruble de la fiecare dintre soldaţii săraci dar credincioşi şi de la ofiţerii ruşi albi, bătând la uşile oamenilor în care avea încredere, explicându-le că ajută nişte refugiaţi să scape. Era un risc, dar unul pe care şi-l asumă bucuros, pentru că preluase răspunderile prietenului său decedat, Mişa, iar dacă asta l-ar costa chiar viaţa, n-ar precupeţi s-o facă.

În noaptea în care urmau să plece la Alupka şi la mica ambarcaţiune de pescuit care urma să le ducă

la Constantinopole, Tariq sosi la cabană cu o sticlă de vodcă bună.

— Nu-i porcăria aia făcută de ţărani, spuse el râzând, umplându-le paharele, pentru că azi bem un toast pentru familia Ivanoff. Să trăiască mulţi ani.

După toast, prinţesa Sofia îi dădu o cutie îngustă de antilopă şi îi spuse:

— Ce-o fi o fi, Tariq. Tu ai făcut tot ce-ai putut, iar restul e în mâinile Domnului. Vă dau asta, ţie şi lui Han-Su, cu mulţumirile mele şi ale fiului meu. Eşti un bărbat leal şi curajos, Tariq Kazahn, iar fiul meu te-a iubit ca pe un prieten adevărat.

Tariq fixă amuţit colierul strălucitor de diamante care stătea pe patul lui de catifea neagră.

— Înălţimea Voastră e foarte generoasă cu soţul meu, spuse repede Han-Su, dar noi nu putem accepta o asemenea plată. Suntem bucuroşi să vă ajutăm. Nu ne datoraţi nimic.

Micuţa chinezoaică şi marea aristocrată rusoaică se uitară una la cealaltă cu respect, în timp ce Tariq închise cutia şi o întinse Sofiei.

— Nu e o plată, Han-Su, dar pe mine, femeie bătrână, mă veţi face fericită dacă veţi accepta darul meu, spuse ferm Sofia.

Han-Su se înclină adânc.

— Sunt onorată, Înălţimea Voastră, răspunse ea.

Sofia şi Missie traversară cei douăzeci de kilometri de drum deluros până la Alupka, pe măgăruşi mici, cu picioare sigure, în timp ce Tariq ducea fetiţa. El mai purta şi o puşcă automată atârnată pe umăr precum şi vechea lui sabie tătărască în teaca ei de piele, prinsă la şold. Era o noapte întunecoasă şi fără lună, dar Tariq era obişnuit şi descoperi uşor barca de pescuit care aştepta. Vasul era la fel de negru ca şi noaptea şi avea toate luminile stinse. În timp ce vasul se desprinse liniştit de la mal şi porni să traverseze marea întunecată spre Turcia, Tariq şi familia lui se rugau pentru Sofia şi nepoata ei, deşi ştiau că nu le vor mai vedea niciodată.

9

Istanbul

La un an după ce le ajutaseră pe Missie şi pe cele două Ivanoff să fugă, forţele ruşilor albi din Sud fură în cele din urmă înfrânte, iar Tariq şi Han-Su au fost şi ei obligaţi să fugă cu copiii lor, trecând Marea Neagră cu o mică barcă spartă, deschisă. Când ajunseră la Constantinopole, Han-Su fu aceea care, prin câteva vorbe calme, reuşi să-l stăpânească pe soţul ei, cel cu capul înfierbântat. În loc să vândă colierul de diamante primit de la prinţesa Sofia, pe străzile lăturalnice ale oraşului, unde era pericol să fie recunoscut şi astfel să se ajungă la ei şi unde, oricum, ar fi căpătat pe el doar o sumă neînsemnată, ea îl trimise în secret la rudele ei din Hong-Kong, unde a fost desfăcut şi vândut pe destui bani cu care să-şi poată permite să înceapă o nouă viaţă.

Han-Su a decis ca banii să fie investiţi într-un mic cargobot care să transporte în porturile mediteraneene mirodenii, covoare de mătase, alamă şi argint şi să se întoarcă cu maşini-unelte importante şi uneori cu arme. Între timp, familia trăia simplu, locuind într-o casă mică de lemn, dărăpănată, pe unul din numeroasele dealuri ale oraşului, aproape pe podul Galata care traversează Bosforul.

Cu inteligenţa lui Han-Su, cu bani şi cu flerul lui Tariq pentru promovarea de noi afaceri, *Linia de Navigaţie Kazahn* începu curând să prospere. Cumpărară încă un vas, mai mare şi mai nou decât primul şi capabil să navigheze pe distanţe mai mari. Producătorii turci învăţară că se pot baza pe vapoarele lui Kazahn, iar străinii care importau mărfuri le asigurau încărcătură la drumul de întoarcere. Tariq cumpără mai multe vase şi făcu afaceri tot mai mari, iar Han-Su punea banii în bancă. În cinci ani, ajunseseră să aibă o mică flotă şi

o întreprindere prosperă. Fuseseră puse bazele marelui imperiu de navigaţie Tariq Kazahn.

După zece ani, deţineau una dintre cele mai mari linii de navigaţie din lume şi erau una dintre cele mai bogate familii din Turcia. Se mutaseră într-un frumos *yali,* un vechi palat de vară la Yenikoy, pe coasta europeană a Bosforului. Grădinile miroseau a iasomie şi flori de lămâi, susurau fântâni răcoroase, iar păsările umpleau aerul cu cântecul lor. De câte ori unul din vapoarele lui Tariq trecea prin Bosfor în drum din Europa spre Asia, ridica toate steagurile şi suna din sirenă când ajungea în dreptul *yali*-ului Kazahn. Arătând bine în uniforma lui albă de marină şi cu şapca de ofiţer cu panglică aurie, pe care o purta totdeauna acum, cu o mână pe preţioasa lui sabie tătărască de la şold, Tariq saluta mândru de la balcon.

Dar Tariq Kazahn nu lăsa niciun membru al familiei lui să uite că datorau totul nobilei familii Ivanoff.

— Fără ei, familia Kazahn putea fi şi acum o familie de ţărani, răcnea el la copiii şi mai târziu la nepoţii săi. Colierul lor de diamante a pus bazele averii noastre. Familia Ivanoff a dispărut, mulţi au murit, alţii cine ştie pe unde sunt? Dar să nu uitaţi niciodată că prima noastră datorie – loialitatea noastră, obligaţia noastră sfântă o avem faţă de membrii familiei Ivanoff. Când eu am să mor, am să vă transmit această datorie vouă, copiilor mei, iar apoi copiilor voştri. Acesta e legământul meu către voi. Un Kazahn nu trebuie să încalce niciodată această datorie.

Singura amărăciune a lui Tariq era că fiul său, Michael, a contractat la unsprezece ani o boală în urma căreia a rămas cu un picior slab şi de nefolosit. Când băiatul s-a însănătoşit, l-a încurajat să facă exerciţii, folosind specialişti în educaţia fizică, cu speranţa de a-l reface. Parcă pentru a compensa slăbiciunea şi mersul şchiopătat, Michael Kazahn avea la maturitate o putere de taur. Pe o şa făcută special pentru el, călărea ca un membru al vechilor

hoarde tătărăşti. Deveni bun ţintaş şi mare vânător şi era totdeauna animatorul şi sufletul întrunirilor de familie, deoarece acum cele două surori ale sale erau căsătorite, iar părinţii lui deveniseră bunici.

Anii de când fugiseră din Rusia trecuseră repede, dar Tariq nu permisese familiei sale să uite de unde veneau şi datoria de loialitate faţă de iubiţii lui Ivanoff.

Michael avea douăzeci şi doi de ani şi figura puternică, negricioasă, frumoasă a tatălui său şi un temperament înflăcărat. Han-Su decise că avea nevoie de o soţie care să-l calmeze. Ea alese de asemenea şi fata pe care urma să o ia de nevastă.

Refika avea optsprezece ani, era fiica unui bogat bancher turc şi a soţiei sale franţuzoaice. Era frumoasă, cu ochi căprui închis şi părul blond al mamei sale, era bine educată, cu convingeri ferme. Asta îi plăcea lui Han-Su, pentru că ştia că bărbaţii din familia Kazahn aveau nevoie de femei puternice.

Ea plănui în mod inteligent cum să le facă cunoştinţă, alegând o seară caldă de vară cu o briză uşoară ce venea dinspre Bosfor. Refika, purtând o rochie verde pal de sifon, cu un cordon cu pietre preţioase în jurul taliei subţiri, şedea între părinţii ei, cu gleznele încrucişate. Tariq o fixa cu ochii lui albaştri, pătrunzători. Ea îşi dădea seama că el îi observa fiecare mişcare în timp ce-l aşteptau pe Michael să sosească. Surorile lui se agitau în jur, oferindu-le dulciuri oaspeţilor, în timp ce soţii lor conversau cu tatăl lui Refika, iar Han-Su, deşi zâmbea cerându-şi scuze pentru întârzierea fiului ei, fierbea în sinea ei. Lui Michael nu-i plăcea că ea făcuse pe peţitoarea; ea ştia că el mai este probabil la femeia pe care o întreţinea într-un apartament în oraşul vechi şi că întârzia în mod deliberat, pentru că voia ca Refika să-l vadă intrând în cameră. Voia ca ea să vadă că era un invalid.

Privirea lui Refika o întâlni pe a lui Tariq şi ea îi zâmbi dezarmant. După ce se îndreptă spre el, se

aşează la picioarele lui, pe o pernă acoperită cu un frumos covor de mătase.

— Paşa Kazahn, spuse ea cu vocea ei blândă, muzicală, am auzit că eşti un bărbat între bărbaţi şi cei care lucrează pentru dumneata îţi admiră curajul şi priceperea în afaceri. Am auzit că oricine te cunoaşte, te adoră; chiar că eşti cunoscut sub numele de „sultan" Kazahn. Văd că eşti un bărbat frumos, mai bine decât oricare tânăr pe care îl cunosc, dar ochii dumitale sunt aprigi când te uiţi la mine. Asta mă îngrijorează, Kazahn Paşa, pentru că nu mă cunoşti încă.

Tariq rămase cu gura căscată şi o privi fix, căci îl luase prin surprindere.

— Aprigi? repetă el. Nu, niciodată… sunt aprig doar cu duşmanii sau cu cei care vor să mă înşele.

— Atunci sunt oare eu duşmanul dumitale? insistă ea blând.

— Nu… desigur că nu.

Îl uluise cu felul ei deschis de a fi.

— Atunci crezi cumva că am să încerc să te înşel? Sau poate să-l înşeilpe fiul dumitale?

— Să mă înşeli… nu, nu cred asta…

Îşi strânse fusta moale de şifon în jurul picioarelor ei frumoase şi spuse:

— Bine, Kazahn Paşa. Atunci nu avem probleme între noi, nu avem secrete nerostite. Sper că totdeauna va fi aşa.

Ridicându-şi mândră capul, se uită fix la Michael, care venea şchiopătând spre ei, cu ochii lui albaştri la fel de aprigi ca ai lui Tariq.

— Aşa tată, aşa fiu, spuse ea zâmbind ştrengăreşte, iar Tariq văzu că-şi găsise egalul. Refika va fi soţia perfectă pentru fiul său.

Piciorul mai scurt al lui Michael nu o deranjă pe Refika. Tot ce observă ea era un tânăr înalt, ca un urs, frumos, care se uita la ea cu aceeaşi suspiciune ca şi tatăl lui. Dar ea nu se temea. Ştia ce dorea şi, cu toată ştiinţa preluată de la mama ei franţuzoaică, ştia cum să farmece un bărbat. Până la sfârşitul serii, lui Michael nu-i mai venea s-o lase să plece. Era

obişnuit cu farmecele sexuale făţişe ale femeilor care ocupaseră de-a lungul anilor apartamentul lui din oraşul vechi sau cu fetele pudice, bine educate, care erau prea timide ca să-i vorbească mai mult de două cuvinte. Refika era un amestec din ambele. Era pudică, dar nu era timidă, îndrăzneaţă dar nu obraznică, excitantă dar nu „cunoscătoare". Brusc, deveni un bărbat îndrăgostit şi, după ce-i făcu o curte furtunoasă, s-au căsătorit într-o zi ploioasă de septembrie.

Fiul lor, Ahmet, s-a născut „exact după nouă luni" cum explica totdeauna Tariq, cu o explozie de râs, în cazul când vreun turc se îndoia de bărbăţia tătarilor Kazahn. Curând urmară trei fetiţe.

Ahmet era un băiat mic, liniştit, complet diferit de îndrăzneţul şi asprul său tată şi de bunicul său. Semăna cu Han-Su, avea părul negru, lins şi ochi negri migdalaţi, deşi avea pielea albă a mamei lui. Recunoscându-i inteligenţa, Refika şi Han-Su insistară să capete cea mai bună educaţie, în ciuda protestelor lui Tariq, care considera că nepotul său trebuia să aibă ocupaţii bărbăteşti, cum ar fi călăritul, tragerile, băutura şi femeile. El se întreba de multe ori cum de se născuse un asemenea băiat din doi oameni atât de puternici şi pasionaţi. Totuşi, a fost cel mai mândru bunic când Ahmet a absolvit la *Harvard* în 1954.

După doi ani de cursuri la o şcoală economică, Ahmet s-a întors la Istanbul şi la afacerile familiei. Tariq îl urmărea ca un uliu, bombardându-l cu întrebări atunci când el propunea schimbări sau „îmbunătăţiri". Dar, în ciuda îndoielilor lui, încrederea în sine rece, calmă, a lui Ahmet îl impresiona.

— Bărbăţia băiatului ăsta stă în mintea lui, îi spuse el lui Han-Su, pe jumătate batjocoritor şi pe jumătate mândru, când îi dădu lui Ahmet permisiunea să construiască primul lui mare petrolier.

Tariq avea şaptezeci şi trei de ani în 1960, când Han-Su muri în somn, atât de liniştit, încât la

început el nici nu-şi dăduse seama că ea se pierduse.

— Nu era bolnavă, n-avea nicio durere, strigă el uluit, când copiii săi şi numeroşii nepoţi se adunară în jurul lui şi nu se ruşină de lacrimile ce-i curgeau din ochi, căci dragostea adevărată nu are mândrie.

Prin dispariţia lui Han-Su, Refika şi Michael deveniră capii oficiali ai familiei. Michael conducea linia navală la fel de bine ca şi tatăl său, cu propriul lui fler încăpăţânat şi bunul simţ al soţiei sale. În acest timp, Tariq îşi umplea zilele stând ore în şir la birou, avându-l ca singur tovarăş pe Ahmet, care era devotat muncii lui. Împreună, bătrânul şi tânărul plănuiau transformarea *Liniei Navale Kazahn* într-un nou imperiu de super-petroliere, concurându-i pe greci în această afacere bănoasă cu petrol. Tariq chicotea încântat, când nepotul lui îi păcălea de multe ori pe rivalii lor, dând dovadă de sânge rece şi de un calm despre care Tariq spunea că asta dovedeşte că e un adevărat tătar Kazahn.

Ahmet avea treizeci şi trei de ani când întâlni şi se căsători cu o fată drăguţă, o blondă suedeză şi o aduse să trăiască cu el, alături de bunicul lui, în marele *yali* de pe Bosfor. Fiica lor, Leyla, se născu în 1966. Era o copilă frumoasă, cu ochi migdalaţi albaştri strălucitori de tip Kazahn şi păr greu, mătăsos, negru, iar dintre toţi nepoţii şi strănepoţii săi, Tariq o iubea cel mai mult.

În ciuda vârstei lui, era drept şi vioi ca un bărbat cu douăzeci de ani mai tânăr şi, după o viaţă în care fusese devotat fiilor, această nouă copilă îl încânta. De îndată ce Leyla ajunse destul de mare, începu să o ia cu el peste tot. O lua în biroul lui mare care dădea spre Marea Marmara, unde se putea distra cu machetele vapoarelor sale şi să mâzgălească pe carneţelele de pe biroul lui, o ducea la grajdurile unde creşteau caii de curse şi în călătoriile lui cu yahtul prin porturile mediteraneene. Când împlini doi ani, el o întrebă unde voia să meargă să-şi sărbătorească ziua.

— Cu tine, bunicule Paşa, spusese ea, uitându-se la el cu o privire asemănătoare ca a lui. Vreau să

merg acolo unde te duci tu când nu eşti cu mine.

Aşa că o luă la masă la *Yacht Club,* unde fu tratată cu tot respectul unei doamne şi unde îi comandă favoritul ei *kebab* de miel şi îngheţată. Iar Tariq ştia că era mai mândru de micuţa lui strănepoată decât de toate succesele lui în afaceri şi de averea sa.

Când Leyla avu patru ani, Ahmet şi soţia sa au decis să o ducă într-o călătorie la Paris. Când află vestea, Tariq spuse trist:

— Nu puteţi să-mi luaţi strănepoata de lângă mine. Dacă pleacă ea, plec şi eu.

Ahmet se uită la soţia lui, ridicând din umeri, iar ea oftă resemnată. Învăţase de mult că nimeni nu-i spusese vreodată nu bunicului soţului ei.

Tariq şedea pe o bancă în Grădinile Luxembourg urmărind-o pe micuţa Leyla alergând după o minge prin iarbă, când o femeie i se adresă:

— Tariq Kazahn? spuse ea mirată. Chiar dumneata eşti cu adevărat?

El se uită în sus, încruntându-se. Era o figură pe care şi-o amintea din trecut… dar atunci avea o faţă mai tânără şi ochii ei violeţi erau speriaţi, îngroziţi de schimbul de focuri… ţinea o copilă mică la pieptul ei şi era şi un câine mare chihlimbariu.

— Missie? Îi tremura vocea când se ridică în picioare. Missie? Tu eşti cu adevărat?

Apoi braţele lui o cuprinseră şi râdeau şi plângeau amândoi.

— Nu te-am uitat niciodată, îi spuse ea. Cum aş fi putut, când ne-ai salvat viaţa, riscând atât de mult?

— Dar prinţesa Sofia? întrebă el cu interes. Şi Xenia?

Missie clătină din cap.

— Prinţesa vorbea despre tine deseori, înainte de a muri, îi spuse ea blând. Spunea că ai fost unul dintre cei mai curajoşi şi mai leali oameni pe care i-a întâlnit vreodată şi că erai prietenul bun al fiului ei. Ea ezită. Ca şi noi toţi, Xenia are o identitate nouă. Mă îndoiesc că se mai gândeşte măcar la familia Ivanoff.

El privi în jos surprins, când ea trase în faţa ei pe fetiţa care stătuse lângă ea şi îi spuse:

— Asta-i fiica ei, Anna. Are zece ani.

Ochii lui Tariq se umplură de lacrimi când privi copila blondă, slăbuţă, ultima din marea dinastie Ivanoff, veche de secole. După ce îi luă mâna mică în mâna lui, i-o sărută.

— Umilele mele salutări, Prinţesă, spuse el, iar ea se uită fix la el, uimită.

Chemând-o pe Leyla, o prezentă pe strănepoata sa cu mândrie.

— Şi acum, mergeţi şi vă jucaţi împreună, le spuse el, noi cei mari vrem să mai stăm de vorbă.

Priviră cum cele două fetiţe se grăbiră bucuroase să se joace în iarbă, apoi el se întoarse să se uite la Missie. Nu erau semne de fire albe în părul ei castaniu închis. Acum îl purta mai scurt, cum era moda, se încreţea uşor pe gât şi, în afara câtorva riduri de expresie – sau de tensiune – în jurul ochilor, avea pielea netedă. Era aproape tot atât de înaltă ca şi el şi arăta mai subţire ca o trestie în costumul ei şic, crem, iar el se gândi admirativ că picioarele ei lungi arătau la fel de perfect ca şi cele ale unei femei cu treizeci de ani mai tânără.

— Spune-mi, o întrebă el, ce s-a întâmplat?

Ascultă în tăcere, iar ea îi povesti istoria unei vieţi de-a lungul căreia s-au luptat între sărăcie şi succes, simţind totdeauna, ca o sabie deasupra capetelor, teama.

— Aveţi nevoie de bani? întrebă el preocupat.

Missie clătină din cap.

— Anna mă îngrijorează. Mama ei – ridică din umeri – e la fel ca Anuşka.

Tariq dădu din cap. Ştia ce voia să spună.

— Anna are nevoie de o familie, spuse Missie, şi asta e ceva ce eu nu-i pot da. Eu nu sunt o companie potrivită pentru un copil, am adus-o la Paris pentru o schimbare, o mică vacanţă, dar ştiu că e singuratică. Uită-te ce fericită se joacă, împreună cu Leyla. Dar tu, Tariq, zise ea întorcându-se spre el cu un zâmbet, tu eşti la fel de frumos ca odinioară.

— Sunt un om care a reuşit, spuse el cu mândrie. Colierul de diamante al prinţesei Sofia a fost baza norocului meu. Fără generozitatea ei, n-aş fi fost nimic. Nu mi-am lăsat niciodată familia să uite lucrul ăsta, iar acum, în sfârşit, putem să ne plătim unele datorii. Anna Ivanoff are o familie. Familia Kazahn o s-o trateze ca pe propria lor fiică. Trimite-o la noi, Missie, şi va fi prinţesă din nou.

Missie râse şi spuse:

— Numele ei nu este Ivanoff, Tariq, n-ar şti ce vrei să spui dacă ai numi-o aşa. Ea nu e o prinţesă rusă, e doar o fetiţă americană oarecare. Dar îţi mulţumesc pentru bunătatea ta.

— Yahtul meu e la Monte Carlo. Veniţi măcar să petreceţi câtva timp cu noi, acolo, zise el impulsiv. Gândeşte-te cât de mult se vor bucura copiii.

Aşteptă nerăbdător răspunsul lui Missie, nedorind să o lasă să plece. Ea era singurul lui contact după toţi aceşti ani cu familia pe care o adorase şi o respectase. Văzu ezitarea pe chipul ei şi brusc zise cu glas tunător:

— Nimeni nu-i spune nu lui Tariq Kazahn. Missie râse şi lumea se întoarse să-i privească.

— Foarte bine, căzu ea de acord. O să-i priască Annei.

Pentru Tariq, cele două săptămâni petrecute cu nepoata prinţului Mişa Ivanoff ca oaspete pe yahtul său au fost cele mai frumoase din viaţa lui. Nimic nu se putea compara cu asta, îşi spunea el când o privea pe propria lui strănepoată jucându-se cu mica Anna, tot aşa cum ei şi Mişa se jucaseră împreună când erau copii. Singurul necaz era că nu voia s-o lase să plece.

— Spui că propria ei mamă nu are timp pentru Anna. Atunci de ce să n-o laşi să vină să trăiască alături de mine? se ruga el de Missie în fiecare seară când copiii se duceau la culcare iar ei rămâneau pe punte, sub cerul îmbălsămat al nopţii mediteraneene. Va fi ca şi propria mea nepoată, sângele meu. Uită-te cum înfloreşte aici, cu noi, străluceşte, râde. Ea şi Leyla parcă ar fi surori. Ce ai

de pierdut, Missie? Şi tu eşti binevenită; casa mea e destul de mare pentru toţi. Sunt un om bogat, Annei nu-i va lipsi nimic. Când am să mor, o să aibă o parte din averea mea. Spune că poate să vină să stea cu noi, unde va fi fericită. O privi şi adăugă şiret: gândeşte-te doar cum ar fi crezut Mişa că e mai bine.

Profilul lui puternic, negru, se schiţa pe albastrul de miez de noapte al cerului şi Missie se gândi că, în penumbră, arăta ca un bărbat tânăr. Dar Tariq era bătrân. Cine ştie cât va mai fi pe lumea asta? Şi după ce el nu va mai fi, oare fiul şi nepotul lui o vor mai vrea pe Anna aşa cum o voia Tariq? Îşi închipui familia făcând scandal când se va afla că Tariq îşi lăsase o parte din avere Annei şi înţelese că nu era corect să le pună în spinare o asemenea povară. Nu, Anna era răspunderea ei şi numai a ei. Ea trebuia să-i asigure existenţa, şi trebuia să aibă grijă de securitatea ei, aşa cum făcuse totdeauna. Dar, ce se va întâmpla când ea nu va mai fi? Oftă. Nu putea decât să spere că Dumnezeu va fi bun cu ea şi îi va permite să trăiască până când Anna va fi destul de mare ca să-şi poarte singură de grijă.

În fiecare seară, Tariq vorbea despre Anna, folosind orice îi venea în minte ca să o convingă, iar Missie asculta fără să spună nimic. Dar propunerea o tenta. În fond, îşi spuse, mamei Annei aproape că nu-i pasă dacă vedea copilul sau nu. Dar totul era cu mult mai complicat. Deşi Anna nu ştia, ea era o Ivanoff, iar dacă identitatea ei ar fi fost vreodată descoperită, ea ar fi fost în pericol… Ştia că aşa ceva nu era posibil, totuşi simţi că începe să cedeze.

— Va avea o familie adevărată, o casă adevărată, spuse mândru Tariq. Ca o membră a familiei Kazahn, va fi tratată cu respect.

Văzând însă cât de fericită era Anna împreună cu Leyla, Missie aproape că-şi schimbă părerea. Deşi Anna era cu şase ani mai mare, cele două copile se înţeleseseră imediat şi se plăcuseră una pe cealaltă. După două săptămâni, erau inseparabile.

— Am să fiu de acord, îi spuse ea lui Tariq cu o seară înainte de a pleca spre Paris şi spre casă, ca Anna să vină la tine în vacanţa de vară, trei luni în fiecare an.

— Un milion de binecuvântări, exclamă el, trăsăturile lui vultureşti fiind întrerupte de un zâmbet atât de larg, încât dinţii lui albi străluciră în lumina lunii, deşi asta se datora acum mai mult porţelanului decât naturii.

Leyla o îmbrăţişă pe Anna cu lacrimi în ochi, când plecară a doua zi dimineaţa.

— Ne vedem peste câteva luni, promise Anna, făcând semne cu mâna din maşina mare Lagonda a lui Tariq, care îi ducea la gară. Să nu mă uiţi, Leyla.

În fiecare an, lui Missie i se transmiteau în America două bilete clasa întâi care să le ducă, cu trenul şi vaporul, la Monte Carlo, unde Tariq şi Leyla le aşteptau pe yaht şi le duceau apoi la Istanbul.

Tariq avea dreptate. Fetele erau ca surorile şi nu exista îndoială că el o iubea pe Anna tot atât cât şi pe Leyla. Toată marea familie Kazahn deveniră unchii, mătuşile şi verii ei şi Missie ştia că Anna era mai fericită decât fusese vreodată, pentru că ei toţi îi dădeau stabilitatea şi continuitatea unei vieţi de familie, pe care n-o avusese niciodată.

De unde Tariq avusese până acum o străne poată adorată, acum avea două; unde o luase pe Leyla pretutindeni cu el, acum o lua şi pe Anna, iar în fiecare dimineaţă când îşi spunea rugăciunea, mulţumea cerului că putuse să-şi plătească datoria de gratitudine, onoare şi dragoste faţă de familia Ivanoff.

Când Tariq împlini nouăzeci de ani, avu loc o măreaţă serbare de aniversare. Luxosul *yali* din Bosfor era plin de flori şi se întinseseră mese lungi cu un bogat bufet. Muzicanţii cântau pe terasele presărate cu petale de trandafiri parfumaţi, printre pomii împodobiţi cu mii de becuri colorate. Cei cinci sute de invitaţi fuseseră anunţaţi să poarte haine tradiţionale turceşti, iar Missie se gândi că

yali-ul trebuie să arate ca atunci când fusese construit, în vremea Imperiului Otoman, cu trei sute de ani în urmă.

Tariq s-a bucurat de sărbătoarea aniversării sale, înconjurat de familie şi prieteni, rămânând până la plecarea ultimului oaspete la ora patru dimineaţa. După o scurtă odihnă, se trezi la ora şase dimineaţa, ca de obicei, pentru a-şi face rugăciunile şi a-şi sorbi prima cafea, dulce, groasă, de care nu se putea lipsi. La şase şi treizeci se îmbrăcă în uniforma de ofiţer de marină, îşi puse şapca lui cu panglică aurie, îşi prinse sabia şi ieşi pe terasă. Spre surprinderea lui, Anna, acum în vârstă de şaptesprezece ani, era deja acolo, afară, sprijinită de balustrada de marmură, privind visătoare peste Bosforul aurit de soarele dimineţii.

Când îl văzu, ea zâmbi şi-i spuse:

— Kazahn Paşa – cum îl numea totdeauna – de ce te-ai sculat atât de devreme? Ar fi trebuit să mai dormi.

Tariq râse, zburlindu-i cu dragoste părul blond. Anna era o fată drăguţă, nu era o mare frumuseţe ca Leyla, dar era înaltă şi subţire, cu osatura puternică a familiei Ivanoff şi nişte ochi albaştri minunat de expresivi. Chiar acum, străluceau de dragoste pentru el şi el era convins că Mişa Ivanoff ar fi fost mulţumit de modul pe care-l găsise ca să-şi plătească datoria.

— N-ar trebui să-ţi spun şi eu ţie acelaşi lucru? întrebă el, sprijinindu-se de balustradă, alături de ea. În fond, eu sunt străbunicul şi tu eşti copilul.

Ea îşi puse mâna peste a lui şi zise:

— N-am putut dormi. Sărbătorirea a fost cea mai minunată experienţă din viaţa mea, Tariq Paşa. A fost ca o scenă dintr-o carte de poveşti. N-am s-o uit niciodată.

— Nici eu, fetiţa mea, spuse el liniştit. Uite, vine vaporul meu, *Han-Su,* numit aşa după stimata mea soţie. Vezi, Anna, oamenii de pe vapoarele mele tot mai aşteaptă să-şi vadă căpitanul când trec prin

Bosfor, chiar dacă a stat târziu sărbătorindu-şi cea de-a nouăzecea aniversare.

Râsul lui vesel răsună peste apă, în timp ce, alături de ea, salută vaporul lung, cenuşiu, care trecea prin faţa lor alunecând, sunând din sirenă şi cu steagul puternicii linii Kazahn fluturând mândru în bătaia vântului. Apoi, fără nicio vorbă, se prăbuşi la picioarele ei.

— Kazahn Paşa, ţipă Anna, ţinând în braţe capul lui drag. Dar ochii albaştri ai lui Tariq nu mai erau aprigi şi ea înţelese că murise.

***

Funeraliile ce avură loc atât de curând după sărbătorirea veselă a aniversării au fost o manifestare sumbră dar grandioasă, exact aşa cum o plănuise Tariq totdeauna. Sicriul de bronz solid, împodobit cu embleme ruseşti şi turceşti, a fost purtat prin străzile înguste ale Istanbulului de opt cai negri potriviţi, cu pene mari de culoarea abanosului; circulaţia încurcată a vechiului oraş se oprise complet, când lunga procesiune funerară se târa încet pe străzi, oprindu-se la fiecare colţ, iar slujba religioasă fu însoţită de multe bocete şi plânsete, căci bătrânul bărbat aprig fusese foarte iubit.

Apoi, procesiunea îşi făcu drum încet până la cimitirul Asiyan, în vârful unui deal de unde se vedea Bosforul şi unde, cu mulţi ani în urmă, Tariq înălţase un frumos mormânt de marmură pentru el şi pentru Han-Su şi unde se dusese adesea să stea cu ea şi să-şi urmărească vasele de departe, jos.

Aşa după cum spusese, Anna primea şi ea o parte din moştenire şi, spre surprinderea lui Missie, familia nu făcu nicio obiecţie.

— Tatăl nostru ne-a spus că plăteşte o mare datorie, îi spuse Michael, acum adevăratul şef al familiei şi moştenitor al faimoasei săbii precum şi al afacerilor. Şi, bineînţeles, că noi vom onora această obligaţie. În plus, o iubim toţi pe Anna. Face parte din familia noastră.

Astfel, după şaizeci de ani, Tariq îşi plătise datoria faţă de familia Ivanoff, iar Anna, în vârstă de şaptesprezece ani, era mai bogată cu un milion de dolari, deşi, desigur, o mare parte din ei erau în acţiuni ale *Liniei de Navigaţie Kazahn.*

Dar, asta fusese cu mult timp în urmă, iar azi, stând singură în apartamentul ei de la Paris, Leyla Kazahn dorea din toată inima să nu fi acceptat niciodată să o ajute pe „sora” ei, oricât de mult o iubea.

10

Düsseldorf

Avionul spre Düsseldorf era pe jumătate gol şi Genie se lăsă bucuroasă în fotoliul ei de la clasa întâi. Fusese o noapte lungă; nu dormise deloc, iar aeroportul fusese deosebit de aglomerat. Măcar acum putea fi singură şi se gândea la Valentin Solovskl. Nu la diplomatul rus preocupat de o problemă dificilă, ci la bărbatul Valentin.

Discutaseră până la ora cinci dimineaţa, şezând lângă focul ce pâlpâia, în timp ce furtuna se rostogolea în jurul lor, iar până la urmă ea nu-şi amintea ca el să-şi fi dezvăluit vreun singur amănunt vital personal. Totuşi, a existat o atracţie între ei. Nu doar pentru că era atât de frumos. Ea cunoscuse de-a lungul anilor destui bărbaţi atrăgători, dar majoritatea aparţineau categoriei adevăraţilor egocentrişti, pentru care o femeie era doar un accesoriu decorativ. Nu, Valentin era… deosebit. Şi trebuia să recunoască faptul că exista şi o nuanţă de pericol. Ochii lui o admiraseră, îi făcuse complimente subtile, dar nu i-a făcut nicio propunere. Şi avusese sentimentul că el ştia ce gândeşte ea, chiar înainte ca ea însăşi să-şi dea seama.

Poate că era vreo nouă tehnică rusească de relaxare a duşmanului, se gândi ea, închizând ochii şi punându-şi ochelarii de soare când avionul decola, în cele din urmă. Dacă era aşa, atunci desigur că aceasta acţiona. Cu planul lui Cal în minte, îi vorbise despre munca ei de reporter şi îl întrebase dacă ar putea face cu el un „profil” într-un serial pe care se gândea să-l înceapă pentru reţeaua de televiziune.

— Poate, i-a răspuns el râzând, deşi nu cred că sunt destul de important ca să merit aşa ceva.

— Glumeşti! a replicat ea. Femeile din America te-ar devora pur şi simplu.

— Chiar aşa? întrebase el cu un zâmbet leneş.

Vocea lui profundă o făcu să simtă în stomac valuri de neliniște. Amintindu-şi repede misiunea ei, îi spusese cât de rău îi păruse că fusese trimisă la Geneva.

— Am crezut că e vorba de o vânzare neînsemnată şi că nu merită să-mi irosesc talentul meu de reporter, spusese ea, dar acum văd că am greşit. Ştiu că o să apară adevărul, mai devreme sau mai târziu, şi vreau să fiu eu reporterul care-l anunţă lumii. Sunt o femeie ambiţioasă, iar cu acest material bombă voi face carieră. Şi în plus, adăugă ea privindu-l printre gene, ştiu deja o parte din adevăr – ceva ce încă nu ştie nimeni.

Îşi sorbi coniacul, aşteptând nerăbdătoare să vadă dacă el va prinde nada.

— Este un fapt cunoscut de toată lumea că atât ruşii cât şi americanii doresc smaraldul, spuse Solovski, fixând-o cu acei ochi cenuşii care arătau de parcă ştiau prea multe secrete. Dar mărturisesc că în această privinţă am nevoie de puţin ajutor.

— Dar ce face KGB-ul? întrebă ea inocentă.

El zâmbi.

— Sunt momente în care KGB-ul nu e de niciun folos, momente când e nevoie de metode mai subtile. Desigur, adăugă el, strângându-şi mâinile şi încruntându-se, dacă KGB-ul ar fi implicat, atunci ar exista reguli care trebuie respectate. Dar în acest caz – se aplecă înainte uitându-se adânc în ochii ei – dacă ar fi să cer cuiva să mă ajute, persoana respectivă ar fi răspunzătoare numai faţă de mine. Numai eu i-aş cunoaşte identitatea. Nimeni altcineva nu va şti vreodată de existenţa ei… ca ajutoare.

— Vrei să spui, o spioană, şopti ea, un fior de teamă făcând să-i tremure vocea. Se simţise atât de diferit când îi spusese lui Cal aceleaşi cuvinte. El era un prieten; acum ea negocia cu „duşmanul”.

Valentin se lăsă pe spătar ridicând din umeri. După ce chemă chelnerul să mai comande cafea şi coniac, spuse cu un ton indiferent:

— Cred că aceasta ar fi o descriere foarte melodramatică.

Genie îşi umezi buzele. Se amesteca în treburile puterii Uniunii Sovietice şi auzise destule poveşti despre oameni care, pur şi simplu, „dispăruseră" ca să o determine să se gândească de două ori înainte de a face ceva. Dar trebuia să descopere. Asta însemna totul, nu doar pentru Cal şi pentru ţara ei, ci şi pentru ea însăşi.

— Bine, dacă într-adevăr ai nevoie de cineva, zise ea trecându-şi nervoasă mâna prin părul blond, poate aş reuşi să aflu ce vrei să ştii.

— Şi ce anume aş vrea eu să ştiu? întrebă el, sprijinindu-se de pernele roz, în dungi ale canapelei, zâmbind. Poţi să-mi citeşti gândurile, domnişoară Reese?

— Ai vrea să ştii cine a cumpărat smaraldul.

El aşteptă, până când chelnerul le servi cafeaua.

— Şi nu te interesează pentru ce vrem să aflăm asta?

— O ştiu deja; vreţi să găsiţi acea „Doamnă" ca Rusia să poată pune mâna pe bani.

Ochii lui cenuşii deveniră brusc gânditori când spuse:

— Şi dacă acest lucru ar fi adevărat, nu eşti îngrijorată de ce se va întâmpla cu ea când o vom găsi?

Genie ştia că era vorba de miliardul de dolari, dar şezând aici singură lângă foc cu Valentin Solovski, Rusia i se păru brusc tot atât de departe ca şi o altă planetă. Erau doar un bărbat şi o femeie şi ştia cumva că putea avea încredere în el.

— Ştiu că tu nu ai permite să i se întâmple nimic rău, zise ea blând.

Valentin dădu din cap afirmativ.

— Ştii să apreciezi caractere, domnişoară Reese. Zâmbi când îi luă mâna. Să înţeleg că putem să ne dăm mâna şi să încheiem afacerea?

Ea dădu din cap şi el zise:

— Atunci, prima întrebare pe care am să ţi-o pun este asta: lucrezi pentru Cal Warrender?

Simţi roşeaţa demascatoare urcându-i-se în obraji când spuse, prea repede:

— Cal? Desigur că nu, suntem prieteni vechi… acelaşi cerc social la Washington, îţi dai seama.

El aprobă din cap.

— Şi acum, îmi spui cine a cumpărat smaraldul?

Ea îl privi prudentă.

— Nu ne-am înţeles oare să avem încredere unul în celălalt? întrebă el. Sunt un om de cuvânt, Genie. Tu ai să ai exclusivitatea poveştii.

El îi luă din nou mâna, strângându-i-o puternic şi ea se gândi că nu erau mâinile netede, prea moi ale unui bărbat legat de birou; erau tari şi puţin aspre. După ce inspiră adânc, ea spuse:

— Nu este chiar răspunsul pe care-l aştepţi. Smaraldul a fost cumpărat de un intermediar din Düsseldorf. Numele lui este Markheim.

— Markheim? Solovski se încruntă uimit, apoi fruntea i se netezi brusc. Desigur, acum înţeleg. Zâmbetul lui era atât de ameţitor încât îi zâmbi şi ea. Vezi, Genie, deja mi-ai fost de ajutor. Acum am să-ţi spun cum mă poţi ajuta.

***

Rezemată în fotoliul ei, în timp ce avionul se rotea deasupra aeroportului din Düsseldorf, Genie se gândea ce trebuia să facă. Totul i se părea destul de uşor. Desigur, Valentin nu menţionase celălalt „secret” după care alerga toată lumea, lucrul pe care-l voia de fapt Rusia, dar ea ştia de bani. Apoi, când Valentin îi spusese pe cine trebuia să contacteze, lucrurile începură brusc să capete sens. Zâmbi gândindu-se ce ar spune Cal dacă ar şti ce întreprinde ea, dar se furişase în zorii zilei, lipsind în mod deliberat de la întâlnirea lor de la ora nouă. Noaptea romantică bântuită de furtună se terminase, iar în lumina rece a zilei, ea îşi dăduse seama că povestea se dovedea a fi mai importantă decât crezuse. Va face jocul acesta în felul ei şi dacă va fi

destul de inteligentă, va descoperi adevărul. Şi atunci va fi sigură că va avea exclusivitatea.

Holul hotelului mişuna de oameni de afaceri fluturând cărţi de credit metalizate. Genie se descurajă când îşi dădu seama că trebuia să aibă loc un târg comercial, dar alesese hotelul acela tocmai pentru că era mare şi putea să se piardă în mulţime. Oftă supărată, stând la rând să se înregistreze.

— Desigur, domnişoară Reese, spuse încet funcţionarul de la recepţie. Vă aşteaptă un mesaj.

— Dar nimeni nu ştia… exclamă ea, surprinsă, luând plicul. Citi:

„Bună, Genie. Îmi pare rău că nu te-am prins azi-dimineaţă. Sunt pe coridor la 516. Vino să luăm ceaiul. Cal”

— La naiba, mârâi ea. Era ghicitor sau ce altceva? Cum naiba ştiuse că va fi aici? Nu era chiar atât de uşor să scape de el cum crezuse. În cameră, aruncă scrisoarea pe masă şi chemă biroul ei din Washington, rugând să i se găsească numărul de telefon al unei persoane. Apoi, îşi atârnă hainele în dulap, făcu un duş şi se simţi mult mai bine. Răspunsul de la Washington veni exact când îşi usca părul, îşi notă numărul şi îl formă apoi imediat.

După convorbire, se fardă şi traversă holul spre camera 516. Când bătu la uşă, un chelner ieşi din lift împingând o măsuţă de servit cu un ceainic de argint, două ceşti, farfurioare şi farfurii, un platou cu sandvişuri minuscule şi un mic munte de prăjituri tradiţionale, nemţeşti, cu frişcă. Ea îl privi fix, uimită, când acesta se opri la camera lui Cal şi uşa se deschise larg.

— Exact la timp, Genie, îi zâmbi Cal. Ai învăţat asta probabil lucrând la televiziune.

— Vreau să ştiu unde îţi ţii globul de cristal, replică ea, intrând în cameră. De unde naiba ai ştiut că mă aflu aici? Şi cum ai ajuns aici înaintea mea? Şi de unde naiba ai ştiut exact când să comanzi ceaiul?

El ridică din umeri.

— Eu sunt al şaptelea fiu al celui de al şaptelea fiu, zise el ameninţător şi ştii că ei au totdeauna puteri supranaturale. El râse şi ea îl privi fix. Bine, atunci am să-ţi spun adevărul – dacă în timpul ăsta tu torni ceaiul. Ştiu că-i simţi nevoia, după o zi înnebunitoare.

— De unde ştii cât de înnebunitoare a fost ziua mea?

— Ştiu cât de înnebunitoare a fost, răspunse el mestecând o tartină cu somon afumat, dar nu ştiu de ce. Când n-ai apărut la ora nouă, am cerut la telefon camera ta. Mi-au spus că ai plecat deja. Totuşi, când ne-am despărţit cu o seară înainte, nu era vorba de aşa ceva. Îţi aminteşti? Când te-am văzut ultima oară trebuia să te întâlneşti cu prietenul nostru, Solovski, pentru o mică discuţie. Eram preocupat, m-am gândit că era de datoria mea să aflu unde ai plecat. El ridică din umeri şi luă altă tartină. N-a fost greu. Portarul ţi-a comandat biletul şi hotelul. Dacă vrei să fii spioană, Genie, trebuie să-ţi mai rafinezi acţiunile.

— Ah, ia naiba, la naiba! exclamă ea, trântind ceainicul exasperată.

— Vai… un limbaj atât de violent, glumi el.

— Asta încă nu explică faptul că ai ajuns aici, înaintea mea sau ceaiul ăsta sosit la fix, zise ea cu un oftat…

El îi zâmbi cuceritor:

— Ţi-a spus cineva vreodată cât de frumoasă eşti când te înfurii? Ochii albaştri trimit săgeţi, obrajii devin rozalii… bine, bine… Adăugă el în grabă. Am zburat încoace eu un avion cu reacţie al armatei. I-am spus portarului din hol să mă anunţe când soseşti, ţi-am acordat o oră să faci duş şi să te aranjezi – *et voilà!*

— Ţi-ai greşit meseria, spuse ea cu răceală. Probabil că te tragi… dintr-un lung şir de detectivi particulari.

— Nimic chiar atât de măreţ, spuse el zâmbind. Dar acum, hai să ne apucăm de treabă.

Ea îl privi peste marginea ceştii de ceai. Ochii lui îşi pierduseră aerul amuzat şi nu-i mai aminteau de un frumos seter roşcat. Deveniră implacabili când îi ceru o explicaţie.

— Nu trebuie să-ţi spun chiar totul, replică ea în defensivă.

— Tot ce e în legătură cu seara trecută, da, făcu el cu un tăiş de oţel în voce. Îţi aminteşti? Am încheiat o înţelegere, vreau să ştiu ce s-a întâmplat cu Solovski şi de ce ai fugit în Germania fără să-mi spui. Ţi s-ar fi putut întâmpla orice. În plus, credeam că suntem împreună în chestiunea asta!

— Suntem. Ea îi evită privirea, pretinzând că mănâncă o uriaşă prăjitură cu frişca.

— N-ar trebui să mănânci aia, spuse el cu reproş. Gândeşte-te la colesterol… şi la calorii.

— Bine, în regulă! o aruncă înapoi pe platou. Solovski a vrut să-l ajut.

— Şi?

— I-am spus da, dacă şi el mă ajută pe mine.

Cal se uită fix la ea, dar ea îi evită privirea.

— Asta e o treabă serioasă, Genie, zise el liniştit. Eu îţi sunt prieten, sunt de partea ta, dar nu poţi face promisiuni unor tipi ca Solovski şi să nu le respecţi.

Ea ridică din umeri.

— Ce e atât de grav? E doar un bărbat, ca şi tine.

— Nu e chiar aşa. Solovski e mai întâi rus şi abia după aceea e bărbat.

Ea se uită în sus, apărându-se.

— Fac doar ce mi-ai cerut – pentru ţara noastră, îţi aminteşti? În plus, el mi-a cerut să fac ce mi-ai cerut şi tu – şi mi-a spus chiar mai puţin. Dar mi-a zis despre nişte miliarde.

— Zău? Cal arăta dus pe gânduri. Dar de ce te-ai hotărât s-o ştergi din Geneva fără să-mi spui şi mie?

— Am fost doar nerăbdătoare să fac ceva, asta-i tot. Aveam şi nişte probleme personale de care trebuia să ţin seama… A trebuit să-mi modific programul. Voiam să te sun imediat după sosire.

— Aşa? Şi care-i următoarea ta mişcare?

— Eu… încă nu m-am gândit. Am să te anunţ.

El dădu din cap şi se uită la ceas.

— Bine, spuse el. Ţine minte să o faci. Am unul sau două lucruri personale de rezolvat. Trebuie să fii obosită; în fond, n-ai dormit deloc noaptea trecută. Să mă suni mâine dimineaţă şi putem discuta cum să continuăm.

Brusc, deveni foarte ocupat şi ea se trezi că stă în picioare şi e în drum spre uşă. Întâlnirea se terminase.

— Dar… exclamă ea.

— Dar ce anume, Genie Reese?

Ochii lui căprui roşcaţi erau iar blânzi când o priviră şi ea oftă uşurată.

— Am crezut că eşti cu adevărat furios pe mine. Mă străduiesc. Pur şi simplu, nu sunt obişnuită să dau socoteală altora, sunt obişnuită să lucrez pe cont propriu.

— Nicio problemă, zise el. Doar să nu mai dispari fără să-mi spui. Am fost îngrijorat.

Se întoarse încet înapoi în camera ei, simţind oboseala în şira spinării, dorind să o fi invitat să ia cina cu el în seara asta. Dar îşi spuse că, oricum, n-ar fi reuşit să se ducă, era prea extenuată. Prea multe se întâmplaseră într-un timp atât de scurt şi toată viaţa ei fusese dată peste cap. Voia doar să doarmă, iar a doua zi îl va întâlni cumva pe bărbatul care cumpărase smaraldul Ivanoff. Deşi nu avea încă de gând să-i spună asta lui Cal Warrender.

Maryland

Missie prinse broşa cu cele cinci pene de diamante la gâtul rochiei ei albastre, ţinând în sus oglinda ca să o admire. Atinse capul de lup din aur, amintindu-şi când i-o dăduse Mişa şi perioada îngrozitoare când crezuse că a pierdut-o pentru totdeauna. Broşa şi fotografia lui erau cele mai preţioase lucruri ale ei, împreună cu fotografiile din copilărie ale lui Azaylee şi cele ale iubitei sale Anna.

Desigur, mai avusese şi alte bijuterii, dar asta semnifica atât dragostea ei pentru Mişa cât şi sfârşitul unei ere, deoarece, când părăsiseră Rusia, ea fusese aruncată într-o lume despre care nu ştia că există.

Se uită în jur la apartamentul ei liniştit, luxos, cu pereţii de culoarea piersicii şi perdele de mătase, cu covoare moi crem şi frumoase covoare turceşti antice. Picturile ei familiare atârnau pe pereţi şi focul pâlpâia plăcut în elegantul cămin de marmură. Iar afară, dincolo de draperiile de tafta de culoarea piersicii care fuseseră trase ca să nu pătrundă răceala nopţii, se aflau pajişti verzi, pomi umbroşi şi lacul cu lebede şi raţe sălbatice. Fairlawns era la ani lumină depărtare de Constantinopole, cel de la sfârşitul anului 1917.

Constantinopole

Ajunseseră acolo doar cu cele câteva ruble pe care li le dăduse Tariq. Acestea au dispărut curând pentru plata casei şi întreţinerii lor într-o mică clădire de lemn aşezată sus pe deal, cu privirea spre Cornul de Aur.

Sofia desprinsese bijuteriile din rochia lui Missie şi din şorţul lui Azaylee şi le dusese la un negustor chinez care, după ce le examină îndelung, spusese că monturile frumoase nu aveau valoare pentru el şi că le va plăti doar pentru pietrele preţioase. Pentru o grămadă de bijuterii care valorau o avere, el le oferi contravaloarea a două sute de dolari americani. Nu aveau de ales, trebuiau să accepte.

Sofia spusese că nu ar fi înţelept să întârzie în Constantinopole; oraşul era plin de agenţi ruşi, trebuiau să-şi continue drumul. Missie fusese trimisă să le cumpere haine noi, simple, ieftine şi comode, iar după câteva zile erau ia gara Sirkeci, urcându-se în Orient Expres în drum spre Viena.

Îşi ţinuseră respiraţia în timp ce inspectorul le controla biletele şi documentele de călătorie şi parcă nu mai termina. Dar apoi el a zâmbit, le-a înapoiat

documentele şi le-a perforat biletele. *„Bon voyage”,* le spusese, mângâind-o pe cap pe Azaylee, când trecură prin poartă pe peron.

Sofia o ţinea de mână pe Azaylee iar Missie ducea o mică valiză de carton conţinând hainele lor noi şi coroana Ivanoff ascunsă sub o mulţime de haine.

— Dacă se pierde totul, îşi spusese ea, vom avea totuşi coroana. Este poliţa noastră de asigurare în noua noastră viaţă.

Fuseseră fericite când trenul plecă, în cele din urmă, aşezându-se în neconfortabilul compartiment de clasa a doua şi spunându-şi una alteia că erau, în sfârşit, libere. Dar neplăcerile nu se terminaseră încă. Poliţia secretă rusă patrula în tren şi documentele lor au fost inspectate îndelung la Kapikule şi din nou la Belgrad, unde grănicerii cu chip ca de piatră le dădură înapoi, parcă nemulţumiţi că nu găsiseră nimic în neregulă.

— N-are rost, spusese Sofia. Dacă ne prind, ne vor omorî. Şi pe tine, Missie, deşi nu ai niciun rol adevărat în drama Rusiei. Îi pusese bani în mână. Ia-i, îi şoptise, du-te acasă în Anglia, *milocika,* acum cât mai poţi. Eşti o fată tânără, ai toată viaţa înaintea ta. Uită ce s-a întâmplat, uită familia Ivanoff. Te rog, te implor, pleacă acasă.

Missie se uitase la bani, apoi la peisajul Serbiei care se derula repede prin faţa ferestrei, gândindu-se cu dor la frumoasele colegii de la *Oxford* şi la străzile pietruite, la librăriile familiare şi la ceainării şi mai departe, la întinderile înverzite de la Cotswolds. Apoi privi la Azaylee jucându-se fericită cu noua păpuşă turcească şi se întrebă cum ar putea lăsa o femeie bătrână şi un copil să se descurce singure.

Sofia dăduse din cap cu disperare când ea refuzase.

— Dumnezeu ştie ce o să se întâmple cu noi, şoptise ea ostenită.

Călătoria lor periculoasă continuase prin Ungaria, la Budapesta şi, în sfârşit, la Viena, unde închiriară o

cameră ieftină în spatele Operei şi descoperiră curând că în oraş era o numeroasă comunitate de emigranţi ruşi albi aflaţi în tranzit. Sofia era încă speriată, dar Missie vorbea cu ei în cafenele şi află de la ei care erau cele mai bune locuri unde se vindeau lucruri de valoare, ca de pildă, icoane şi bijuterii, şi că nu se putea aştepta la preţuri corecte deoarece intermediarii ştiau că piaţa era inundată de refugiaţi ruşi în stringentă nevoie de bani şi exploatau situaţia, la fel cum făcuse chinezul din Constantinopole. Ei îi spuseră că nu se găsea de lucru şi că mulţi oameni de origine nobilă trăiau în sărăcie; cei mai norocoşi găsiseră de lucru ca portari în cluburi de noapte sau chelneri. Ei ziceau că la Paris era şi mai rău, că CEKA era pretutindeni, căutând nobili refugiaţi care reuşiseră să scape din plasa lor. În fiecare zi, afirmau ei, auzeai de altcineva că „dispăruse" pur şi simplu. Viena nu mai era sigură pentru cei care aveau ceva de ascuns şi nici Parisul.

Sofia scoase toate diamantele mai mici din razele de soare ale coroanei şi le vându ieftin, aşa că, având din nou bani în buzunare, începură lunga lor traversare prin Austria, spre coasta Italiei, unde cumpărară cea mai ieftină traversare spre New York.

Vasul *Leonardo,* plecat din Genova spre New York, se afla la ultima călătorie. Era vechi, motoarele erau depăşite, încheieturile uzate şi mobilele sărăcăcioase, dar timp de două scurte săptămâni a fost refugiul lor. Trecuseră cinci luni de când fugiseră de la Varişnia, unde, zăcând în pădure, Missie crezuse că avea să moară.

— Am doar optsprezece ani, îşi spusese atunci. Sunt prea tânără ca să mor. Acum ştia că dorea să trăiască şi că îşi va începe viaţa chiar acolo, la New York.

Părul ei lung, castaniu, scăpă de sub panglica neagră, fluturând în briza puternică, în timp ce se sprijinea de balustrada punţii inferioare şi *Leonardo* intra pe râul Hudson. Urmărind cum se apropie

Manhattanul tot mai mult, se întreba ce le mai aşteaptă oare acum.

Documentele lor au fost controlate cu grijă la Imigrare, dar erau o grămadă de americani care se întorceau din cauza tulburărilor din Rusia, iar inspectorul era amabil. Îi zâmbi lui Azaylee şi mângâie câinele, iar Missie şi Sofia se priveau fix, când, în cele din urmă, fusese pusă ştampila pe documentele lor. Acum erau cu adevărat americane şi noua lor identitate era oficială.

New York-ul era mare, întinzându-se în sus şi în lărgime, zgomotos, murdar, intimidant şi foarte friguros. Găsiră în apropiere o casă în care se închiriau camere, care arăta mai curată decât celelalte şi îşi numărară cu grijă dolarii şi centimele, în căutarea unui apartament. Dar în curând, îşi dădură seama că un apartament nu era pentru buzunarul lor; poate cel mult două camere şi în cel mai ieftin cartier, Lower East Side, unde puteau trăi fără a fi observate sau remarcate, pur şi simplu, ca trei imigrante printre alte mii.

În cele din urmă, au avut de ales între o cameră întunecoasă cu o singură fereastră ce dădea într-un tub de aerisire şi una mai luminoasă, mai scumpă, cu o fereastră spre stradă. În ciuda sărăciei lor, Sofia insistă să o ia pe aceea cu fereastra spre strada Rivington. Avea o chiuvetă cu apă rece într-un colţ şi o toaletă comună în hol, iar mobila consta dintr-un pat dublu de alamă, un pătuţ pliant din fier, o masă de lemn zgâriată, nelustruită şi patru scaune de lemn desperecheate.

Missie citea pe faţa Sofiei că ea îşi închipuia că acesta era sfârşitul, că nu putea să se scufunde mai jos şi era intenţionat veselă când le grăbi pe strada Rivington ca să cumpere cearceafuri de bumbac şi pături şi cele mai subţiri prosoape. Cumpără ouă, unt şi pâine pentru cină şi câteva fărâme de carne amestecate cu pesmeţi şi oase pentru câine; găsise o bucată de muşama înflorată ca să acopere masa de lemn pătată şi un buchet de frunze lucioase de conifere care să le înveselească locul, întrucât fiind

luna martie, nu existau flori proaspete. Iar în seara aceea, când se aşezară la o masă simplă cu ouă fierte şi pâine, câinele ronţăindu-şi mulţumit osul lui alături de ele, îşi zâmbiră una alteia, gândindu-se că odăiţa lor nu era poate chiar atât de rea. Şi, după toată alergătura, ascunzişurile şi teama prin care trecuseră, li se părea un rai al liniştii şi siguranţei.

În timp ce o culca pe Azaylee în patul de alamă, Missie spuse plină de încredere:

— Nu te îngrijora, Sofia, mâine am să-mi iau o slujbă şi curând vom avea un apartament al nostru.

Maryland

Acum, privind îndărăt la acei ani, Missie zâmbi gândindu-se la optimismul tinereţii, când un ou fiert şi o felie de pâine, un acoperiş oarecare deasupra capului şi un mănunchi de frunze verzi care împodobeau masa însemnau doar un început. A doua zi urma să-i aducă, cu siguranţă, succesul.

Îşi desfăcu broşa şi o puse înapoi în micuţa cutie de la *Cartier* şi scoase vechiul album de fotografii. În timp ce-l răsfoia, se gândea ce copil frumos fusese Azaylee; atât de dulce, de liniştită, de blândă. Un copil de vis, pe care l-ar adora orice mamă. Sărmana Azaylee, sărmana fetiţă, devenită orfană într-un mod atât de tragic şi la o vârstă atât de fragedă. Cine ar putea-o învinui mai târziu pentru cele întâmplate? Cu siguranţă că ea n-ar face-o.

Închise albumul cu un oftat, când Infirmiera Milgrim intră cu o tavă cu ceaiul de seară şi pilula somnifer.

Spera că poate în noaptea aceea, măcar o dată, nu va mai avea visul acela. Dar era mai mult ca sigur că-l va avea.

11

New York

Era o altă zi toridă la New York. Soarele îşi trimitea razele fierbinţi de pe un cer galben ca alama, iar cămăruţa devenea tot mai înăbuşitoare, cu putoarea de peşte şi de varză putrezită de la tarabele de jos din strada Rivington. Era un zgomot permanent provocat de roţile cu cercuri de fier ce zdrăngăneau pe pietrele de pavaj, de vocile aspre care se târguiau sonor în idiş, rusă şi poloneză, de ţipetele copiilor sau de beţivii care înjurau coborând strada când plecau de la cârciumă; murdăria şi sărăcia cenuşie care îi măcina o umpleau de disperare pe Missie.

Dorea să poată închide fereastra şi să se izoleze de tot, dar atunci s-ar fi sufocat cu siguranţă, căci temperatura se ridica mereu. Camera înghesuită care, când au găsit-o, li se păruse un rai, acum parcă se micşorase, prinzându-le între cei patru pereţi ai ei. Sofia stătea culcată în patul de alamă cu arcurile lăsate, arătând palidă şi bolnavă, deşi pretindea că doar se odihneşte, iar Azaylee şedea pe scara de incendiu, făcută din fier şi strâmbă, cu mâinile în jurul genunchilor, privind agitaţia continuă de pe stradă, cu patru etaje mai jos. Victor stătea cu limba atârnată afară din cauza căldurii, iar Missie îi putea vedea coastele ieşind pe sub stratul subţire de piele şi blană. Ştia că, dacă s-ar uita într-o oglindă, şi-ar fi văzut şi coastele ei, tot aşa de reliefate ca şi ale lui Victor, dar asta nu o mai necăjea. Foamea disperată a tinereţii îi zgâria tot timpul stomacul; noaptea stătea culcată în pat, după ce mâncase doar o farfurie de supă subţire şi o bucată de pâine veche şi neagră şi credea că o să-şi piardă minţile tot visând la mâncare, la ouă, pui, pâine bună şi unt dulce proaspăt. Dar ştia că doar datorită priceperii Sofiei reuşeau să mănânce şi asta.

Se întreba mereu, cum de o femeie ca Sofia, care nici măcar nu se gândise vreodată să gătească mâncare, ci cel mult comandase bucătarului şef ce să servească la prânz sau la cină, ştia acum să cumpere şi să se tocmească printre tarabele din strada Rivington. Sofia venea totdeauna după-amiaza târziu cu o pungă de legume cumpărate pe câţiva cenţi, pentru că erau trecute şi ofilite şi până a doua zi s-ar fi stricat. Avea un pachet învelit în ziar cu un os „pentru câine" pe care măcelarul cumsecade lăsase destulă carne care să dea aromă supelor sărăcăcioase, iar uneori cumpăra rămăşiţe ieftine, ficat, rinichi, chiar şi creier ca adaos la masa lor. Îi spusese lui Missie că-i văzuse adesea pe ţăranii de la Varişnia gătind asemenea lucruri şi acum învăţa şi ea cum să facă mâncăruri gustoase din aşa ceva. Astfel, cu ingeniozitatea Sofiei, reuşeau să se hrănească, iar între timp, Missie căuta o slujbă.

Avusese pretenţii mari, sperând să obţină o slujbă de asistentă la un profesor de arheologie la unul dintre colegii: în fond, învăţase de la sursă despre antichităţi şi săpături. Dar problema era că nu avea haine cum trebuie, ci doar o singură fustă albastră şi câteva bluze simple de bumbac şi nu aveau bani să cumpere altele noi sau măcar o pereche de pantofi decenţi. Salariile erau mici, şi, potrivit calculelor ei, după ce şi-ar fi plătit costul trenului aerian şi chiria, nu i-ar mai fi rămas destul pentru mâncare şi haine noi. Se gândise să-şi ia o slujbă ca femeie de serviciu, căci ştia că li se dădea o uniformă, dar toate casele mari de pe Fifth Avenue voiau ca servitoarele lor să locuiască în casă şi, oricum, salariile abia de le-ar fi ajuns să se menţină în viaţă. Încercase să intre vânzătoare la un nou magazin *Macy,* dar şi-a dat seama imediat, după felul în care funcţionarul de la personal a măsurat-o de sus în jos că nu era destul de elegantă. Nu era vorba doar de îmbrăcăminte, se gândi ea cu disperare, zărindu-se într-o oglindă. Dar prea arăta că e săracă. Şi asta era problema – era prea săracă pentru a căpăta o slujbă.

Soarele de vară strălucea fierbinte a doua zi, în timp ce ea mergea încet pe strada Delaney, nevenindu-i să se întoarcă acasă şi să le spună că eşuase din nou. Se opri brusc în faţa berăriei irlandeze a lui O'Hara. Vorbele simple scrise cu creta pe o tablă neagră o uluiră de parcă ar fi fost înscrise cu aur: *„Căutăm ajutoare – informaţii înăuntru".* Nu intrase într-o cârciumă niciodată în viaţa ei, dar trecu prin uşa batantă fără ezitare. Aburii de whisky şi bere, fumul stătut de ţigări şi mirosul de varză gătită ce venea de undeva din spate aproape că o sufocară, dar ridicând hotărâtă bărbia, înaintă spre bărbatul aspru ce stătea în spatele tejghelei.

Shamus O'Hara era un irlandez solid, frumos, de patruzeci de ani, care arăta de parcă ar fi provenit dintr-o rasă de uriaşi. Totul la el era prea mare, avea un cap cu o claie de păr creţ, roşcat, şi nişte mâini groase ca nişte şunci. Purta o cămaşă albastră fără guler care stătea să crape la nasturi pe pieptul lui ca un butoi, mânecile suflecate dând la iveală braţe muşchiuloase. Avea o cravată veche, în dungi, legată la mijloc, iar între dinţi ţinea o ţigară mică de foi. Controla pompele de bere între două pufăituri din trabuc şi cânta fragmente din cântecul *„Am să te iau iar acasă, Kathleen"* cu o voce plăcută de bariton şi cu un pronunţat accent irlandez.

Se uită surprins la fata care îi cerea o slujbă. Era prea înaltă ca să fie numită un copil rătăcit, pentru că aceştia erau totdeauna mici, avea totuşi privirea speriată a celor flămânzi, acea culoare gălbuie a pielii şi cearcăne adânci cenuşii în jurul ochilor care spuneau multe. Dar, la naiba, erau ochi frumoşi, violeţi, iar părul ei castaniu strălucea în soarele care pătrundea prin uşile deschise. Era îngrijită şi curată în bluza ei albă şi fusta albastră şi avea glezne destul de frumoase ca să atragă privirea oricărui bărbat. O'Hara se gândi că era cu mult mai deosebită decât obişnuitele femei irlandeze cu oase mari, păr negru, obosite, pe care le vedea în cârciumă sau la biserica St. Saviour duminicile, ascunse sub şaluri şi cu zece,

doisprezece copii adunaţi în jurul lor. Cu puţină hrană această fetişcană ar putea deveni o frumuseţe. Dar, ca să-i dea o slujbă, asta era o muncă grea şi nu părea s-o poată face. În plus, clienţii lui erau oameni din topor, iar ea se vedea că era o fată rafinată.

— Păi… nu. Sunt sigur că avem nevoie de cineva, spuse el neîncrezător.

Un aer de disperare apăru pe chipul ei şi el îi zise cu un oftat:

— Adevărul e că nu arăţi destul de puternică să ridici o halbă de bere.

— Ba sunt, ba sunt, strigă ea apucându-l de braţ. Am să fac curat, am să spăl vase, am să servesc… orice, încercaţi-mă, vă rog.

Înălţându-se cât putu, Missie încercă să pară „voinică" în timp ce O'Hara se uita la ea de sus în jos măsurând-o, apoi zise cu o oftat:

— De bun ce sunt, fie, dar numai de probă, să ştii. Plata e un dolar pe seară. Începi la ora şase şi termini când spun eu – nu mai înainte. Ai înţeles?

Gata să-i dea lacrimile dacă i-ar fi răspuns ceva, Missie dădu din cap şi ieşi repede din cârciumă, luând-o pe strada Rivington să le spună vestea cea bună. O'Hara o privi din uşă, urmărind-o până coti pe Orchard şi întrebându-se care o fi povestea ei. Pentru că, în partea aceasta a lumii, fiecare avea povestea lui.

***

Timp de o lună, O'Hara îi dădu de lucru. Mătura pe jos rumeguşul murdar din seara anterioară şi împrăştia altul nou, spăla sute de pahare, până când mâinile îi deveneau roşii, aspre, greoaie, curăţa barul şi freca în zadar urmele paharelor de bere care pătau mesele. Făcând eforturi să se obişnuiască cu mirosul, căra tăvi grele cu zeci de halbe de bere, fără să le verse şi le servea cu grijă, fără să zâmbească, mulţimii aspre de hamali, zidari, muncitori şi curve, care formau clientela lui O'Hara. Iar la sfârşitul fiecărei seri, băga în buzunar, triumfătoare, dolarul,

şi, ocolindu-i pe beţivii care încercau să pună mâna pe ea, alerga înapoi, pe străzile întunecate, pline de gunoaie puturoase, spre camera pe care acum o numea „acasă”.

Sofia o aştepta cu un pahar cu lapte fierbinte parfumat cu scorţişoară, iar Missie protesta întotdeauna că era prea obosită ca să mănânce farfuria cu mâncare pe care o aducea acasă.

— O să fie bună pentru micul dejun al lui Azaylee, spunea ea, dându-i puţin şi lui Victor, care o înghiţea ca pe o alună. Îşi sorbea recunoscătoare laptele parfumat, înainte de a se prăbuşi, frântă, pe micul pătuţ de fier care îi servea drept culcuş, ştiind că Sofia va aştepta până adoarme, înainte de a se urca în patul cu arcurile stricate, alături de Azaylee. Dar ea nu-i spusese niciodată că îi era teamă să se culce, teamă de visul care se repeta în fiecare noapte şi în care vedea faţa îngrozită a lui Alexei şi auzea vocea lui care o ruga să-l ajute.

Azaylee era singura căreia se părea că nu-i pasă de noua ei situaţie, jucându-se afară, pe străzile murdare, cu mulţimea de copii din vecinătate. Missie şi Sofia se uitau pe fereastră urmărind-o, iar Victor era totdeauna în urma ei, în timp ce ea alerga printre tarabe, după vreo minge, cu pletele blonde în vânt sau sărea coarda ori desena cercuri de şotron.

— Uită-te la copiii ăştia, se minuna Sofia, o grămadă de ştrengari, iar nepoata mea e unul dintre cei mai neastâmpăraţi.

Râdea spunând asta, dar Missie ştia că o durea.

Era un singur lucru despre care Missie nu-i vorbise Sofiei în legătură cu slujba ei de la O’Hara. Clienţii erau o grămadă de oameni neciopliţi, de irlandezi solizi, gălăgioşi, ca şi O’Hara, deşi uneori se mai rătăcea din greşeală pe acolo şi câte un imigrant „vorbind altă limbă” De regulă, O’Hara îi ţinea în frâu cu un amestec de vorbe de laudă irlandeze şi cu ameninţarea pumnilor lui. Se purtau cum trebuie când erau treji, dar după câteva pahare de whisky, deveneau altfel de oameni: bărbaţi ce n-aveau decât un singur lucru în gând.

Cârciuma avea şi câteva cliente femei, câteva femei sărace împovărate de prea mulţi copii, ai căror soţi le băteau şi care se apucaseră de băutură ca să scape şi apoi mai erau curvele. Missie încerca să nu observe când se făceau tranzacţii peste mesele pătate, bărbaţi purtându-se cu femeile ca şi cu o bucată de carne înainte de a o cumpăra şi încerca să nu numere scurtele minute ce treceau până când tipul se întorcea clătinându-se de pe alee, adesea încă încheindu-se la prohab. Dar, spre sfârşitul serii, privirile lor de beţivi se îndreptau adesea spre ea.

Prima dată când s-a întâmplat, ea îngheţă pur şi simplu. Se uită în jos la mâna uriaşă ca un cleşte care îi apucase pieptul mic. Unghiile cu marginile negre îi intrau în carne, dar era prea şocată ca să simtă măcar durerea. Apoi ţipă. O'Hara veni în fugă, cu bâta în vânt, înjurându-l pe muncitorul beat.

— Bastard împuţit, urlă el, lovind capul gras al bărbatului. Ia-ţi mâinile alea umblăreţe de pe ea… e o fată respectabilă… şi destul de tânără ca să fie propria ta fiică. Dacă vrei aşa ceva, cară-te şi caută în altă parte.

Roşu de furie, el îl trase pe bărbatul surprins prin sală, cu sângele curgându-i din capul spart.

— Na-ţi asta! urlă el, dându-i un picior care îl trimise prin uşa batantă în stradă. O cizmă în fund, atâta meriţi, spuse el, iar apoi, întorcându-se spre Missie, îi zise:

— N-am să transform locul ăsta într-o tindă de biserică. Afacerile sunt afaceri şi dacă nu poţi să te descurci singură cu bărbaţii, pleacă!

Missie nu-i spusese Sofiei ce se întâmplase, dar bătrâna văzu că nu era în regulă ceva. În seara aceea, în timp ce îi masa cu tandreţe gleznele umflate şi îi ungea cu glicerina mâinile roşii, îi spuse:

— Nu te pot lăsa să continui aşa. Trebuie să părăseşti cârciuma.

Missie îşi aruncă disperată braţele în jurul ei.

— Te rog, hai să vindem bijuteriile, se rugă ea, aşa cum am făcut la Constantinopole. Acum nu crezi

că suntem în siguranţă?

Sofia ridică din umeri şi răspunse ca totdeauna:

— Astea nu sunt bijuterii obişnuite, sunt o moştenire. Asemenea lucruri deosebite pot fi identificate. Sunt ca şi lipsite de valoare.

— Dar cum rămâne cu banii din Elveţia? Am putea merge la un avocat, ar putea trimite o scrisoare cu dovada identităţii dumitale. Nu pot suporta asta, Sofia, tu ar trebui să trăieşti ca o prinţesă ce eşti şi nu aşa, mai rău ca cel mai sărac ţăran rus.

Sofia se duse la un sertar şi scoase o tăietură din ziar datată cu două săptămâni în urmă.

— Nu ţi-am arătat asta înainte, spuse ea, fiindcă n-am vrut să te îngrijorez.

Missie citi ştirea scurtă. Se referea la atrocităţile din Rusia, la uciderea ţarului şi a familiei sale şi la arestările şi închiderea în „gulaguri" a unor oameni nevinovaţi. Mai spunea că poliţia secretă mai caută încă familia Ivanoff; că pentru regimul revoluţionar ei întruchipează tot ce era mai rău şi mai decadent în „vechea Rusie", că CEKA bănuia că cei doi nepoţi au scăpat împreună cu prinţesa văduvă Sofia. Ştiri demne de încredere din Rusia afirmau că poliţia secretă scotocise Europa în căutarea lor şi că aceste cercetări se întreprindeau acum şi în America. Se afirma că, dacă ar fi găsiţi, soarta acestor copii ar fi, cu siguranţă, aceeaşi ca şi a familiei imperiale: uciderea fără milă.

Missie îşi termină laptele în tăcere. Ceea ce spusese Sofia era adevărat şi nu exista nici o scăpare. Avea şi pe viitor doar perspectiva de a lupta pentru fiecare dolar şi disperarea ei crescu, pentru că ştia că ei îi revenea sarcina să le asigure existenţa tuturor.

***

O'Hara o urmărea cu admiraţie invidioasă. Avea spirit şi avea curaj, iar lui îi plăcea asta. Ea tocmai

făcea curăţenie în cârciumă, când el îşi aprinse prima ţigară de foi din acea zi şi rânji spre ea.

— Eşti genul de om de care aveau nevoie cei din căruţele cu coviltir, fata mea, îi spuse el, în timp ce o urmărea cum răspândeşte rumeguşul proaspăt pe podeaua lucind de curăţenie.

— Ai o natură potrivită pentru pionierat.

Sprijinindu-se de coada măturii, Missie se uită la el cum trage fumul din pipă.

— Ţigara aia costă un sfert din salariul meu pe o seară, îi spuse ea. Nu crezi că e timpul să-mi mai măreşti plata?

Ea râse văzându-l cum se îneacă cu fumul de ţigară şi cum i se înroşeşte faţa lui irlandeză cu oase mari, în timp ce se bătea în piept cu un pumn de mărimea unei mingi de fotbal.

— Pe Dumnezeul meu, măi fată, era să mă trimiţi de aici cu picioarele înainte, spunându-mi asemenea lucruri, strigă el cu indignare.

— Doi dolari, făcu ea, punând mâinile la piept, gata de luptă şi ştii că îi merit.

Se priviră fix unul pe celălalt, peste bar, ca doi boxeri despărţiţi în ring şi ochii lui sclipiră brusc. Trecându-şi mâna prin părul lui creţ, roşcat, ca o aureolă, îi spuse:

— M-ai învins, fată. Bine, doi dolari pe seară… dar numai pentru că îi meriţi.

Missie bătu din picior furioasă.

— Atunci, la naiba, de ce nu mi i-ai oferit tu singur, în loc să mă obligi să-i cer?

El se aplecă peste bar, rânjind.

— Poate pentru că îmi place să te văd furioasă. Poate pentru că voiam să văd cum arată adevărata Missie O'Brian şi nu doar fata obosită care îşi face treaba, vorbeşte puţin şi nu zâmbeşte niciodată. Ştii că azi e prima dată când te-am auzit râzând?

— Asta pentru că nu prea am de ce să râd, răspunse ea scurt.

O'Hara trase din ţigară, privind-o cum îşi ia mătura şi începe să împrăştie uniform rumeguşul pe podea.

— Te-am văzut pe stradă cu fetiţa, zise el, uitându-se la mâna ei stângă fără verighetă, dar n-am zărit niciun bărbat în jurul vostru!

— Tatăl ei a murit, spuse ea fără să-l privească.

El dădu din cap.

— E un lucru trist pentru un copil să nu aibă tată şi e şi mai greu pentru o femeie rămasă singură să-l crească.

Missie înălţă repede capul şi îl privi uimită.

— Vai, dar… dar… spuse ea, apoi se opri iute.

Desigur, toată lumea de pe strada Rivington credea că ea este mama lui Azaylee.

În seara aceea avea doi dolari în buzunar în loc de unul singur şi însuşi O'Hara îi umplu o farfurie cu carne fiartă, cu varză şi cartofi şi se asigură că se aşază cincisprezece minute să mănânce. Pusă în faţa uriaşei farfurii cu mâncare, Missie simţi brusc că nu-i mai este foame şi simţi ochii verzi, pătrunzători ai lui O'Hara privind-o când puse mâncarea într-un vas ca să o ia acasă pentru Sofia şi Azaylee.

După aceasta, munca la cârciumă i se păru cea mai uşoară, iar uneori O'Hara o chema să ajute şi la prânz. Se uita după ea, avea grijă ca bărbaţii să nu o supere şi se asigura că mănâncă. Faţa lui lată, frumoasă, zâmbea când o vedea şi o plătea cu regularitate. Acum reuşiseră chiar să strângă câţiva dolari preţioşi alături de bijuteriile lipsite de valoare din valiza de carton de sub patul de alamă.

Câteva săptămâni mai târziu, când ducea o tavă grea plină de whisky irlandez la o masă cu bărbaţi în cămăşi, transpiraţi ca nişte porci din cauza căldurii şi a băuturii, Azaylee apăru brusc pe uşa batantă, cu Victor după ea.

— Missie, ah Missie, ţipă ea şi toţi ochii se îndreptară asupra ei. Vino repede! Bunica…

După ce lăsă tava în faţa primului bărbat, Missie o luă de umeri emoţionată:

— Ce este? Ce s-a întâmplat cu Sofia?

Ochii albaştri ai copilei erau plini de lacrimi.

— Stătea lângă sobă, amestecând într-o oală. Apoi a ţipat. A căzut jos, Missie. N-am putut s-o

ridic.

Străzile erau aglomerate de oameni care ieşeau din locuinţele lor, încercând să ia o gură de aer mai răcoros, de seară, dar Missie îi împingea brutală din calea ei, trăgând de mână copila, alergând înapoi spre casă cu câinele după ele.

Urcă în goană treptele de lemn abrupte şi deschise uşa. Sofia zăcea lângă soba de gătit; avea ochii închişi, dar Missie îi simţi pulsul bătând rar la baza gâtului şi îi mulţumi lui Dumnezeu că mai era în viaţă.

După ce aranjă cu grijă perna sub capul Sofiei, îi făcu vânt du disperare.

— Sofia, Sofia, o strigă, te simţi mai bine acum, totul e în regulă.

Dar ştia că minte, pentru că Sofia Ivanoff arăta foarte grav bolnavă.

— Căldura a fost de vină, spuse Sofia slab, când îşi reveni în simţiri, câteva minute mai târziu. Nu-i nimic.

Dar două săptămâni mai târziu, se întâmplă din nou, iar de data asta se plânse de durere în cap. Era o durere care nu voia să cedeze indiferent cât medicament lua din sticla albastră pe care Missie o cumpărase de la farmacie şi pe care i-l turna pe gât îngrijorată. Ea refuza să cheme un doctor, spunând că nu era nevoie, dar Missie ştia că o făcea doar pentru că nu-şi putea permite aşa ceva. Apoi, într-o dimineaţă, Sofia nu mai putu coborî din pat. Îi paralizase partea stângă.

Missie alergă în strada Orchard să cheme doctorul, jurându-se că va câştiga banii ca să-l plătească. Era un evreu bătrân, cu barbă albă şi blând.

— Mi-e teamă că doamna a avut mici accidente vasculare, îi spuse el lui Missie, cu gravitate, şi asta a făcut ca să se adune sângele la creier. Presiunea produce durerea şi nu poate fi ajutată decât prin operaţie.

Se uită ezitând la fata tânără şi la copila care stăteau alături, cu ochii îngrijoraţi fixaţi asupra lui

ca la un dătător de viaţă, ca la ultima speranţă. Ca totdeauna în asemenea situaţii, îşi dorea să fi avut altă meserie.

— Trebuie să fiu sincer, spuse el. E o femeie în vârstă. Operaţia o va omorî, la fel ca şi accidentul vascular. Tot ce pot face, este să-i dau ceva care să-i uşureze durerea.

Missie înghiţi gustul de fiere a panicii ce i se ridică în gât.

— Doar nu vreţi să spuneţi… nu s-ar putea…

— Cu toţii trebuie să murim într-o zi, draga mea, spuse el blând. Crede-mă, e mult mai rău când pacientul meu e tânăr. Deschise valijoara lui neagră, veche, tip *Gladstone.* Am să-i fac o injecţie cu morfină ca să-i uşurez durerea. Am să vin mâine dimineaţă s-o văd. Între timp, trebuie să ai grijă de dumneata şi de copilul dumitale.

Missie se uită în jos spre Azaylee, atât de blondă, de drăguţă şi neajutorată. Copilul ei, spusese doctorul. Dacă Sofia moare, atunci, ceea ce credea toată lumea va deveni adevăr. Azaylee va fi copilul ei.

***

În fiecare zi aştepta îngrijorată sosirea doctorului, uitându-se după el printre tarabe şi prin mulţimea de pe stradă.

— Nu e mai bine, îi spuse ea îngrijorată, câteva zile mai târziu. Durerea a revenit. Ea încearcă să nu o arate, dar o văd în ochii ei.

— Am să-i dau mai multe anestezice, zise el, răbdător. Va putea să se odihnească liniştită. Se uită tăios la Missie: era palidă şi obosită de nesomn şi îngrijorare. Ar trebui să te odihneşti şi dumneata, tânără doamnă. Şi, să te hrăneşti cum trebuie.

Missie nu râse pentru că nu era de râs. Nu mai fusese la lucru de o săptămână şi ajunseseră la ultimii cenţi. O'Hara fusese amabil; trimisese o femeie cu o farfurie de mâncare în fiecare zi la prânz, dar ea nu-i mai putea accepta pomana. Şi ştia

că, dacă nu se întorcea la cârciumă în seara aceea, el va trebui să găsească pe cineva s-o înlocuiască.

La ora cinci o hrăni pe Azaylee cu o farfurie din obişnuita lor supă slabă şi îi dădu o bucată de pâine neagră rusească, veche de o zi, cumpărată la brutăria lui Gertel de pe strada Hester, ale cărei arome ameţitoare aproape că o înnebuneau de poftă. O pâine întreagă cu susan, unsă gros cu unt dulce franţuzesc era cea mai mare dorinţă a ei, dar era obligată să se mulţumească doar cu o bucăţică dintr-o pâine de secară acră, veche de o zi.

O spălă pe Sofia, ştergându-i faţa fină cu un prosop curat de in spălat cu mâinile ei şi uscat la soare pe scara de incendiu, alături de rufele celorlalţi. Erau zile când casele nu se mai vedeau din cauza rufelor şi nu era niciun secret în privinţa vechimii lenjeriei vecinilor ei. Îi ridică Sofiei capul, obligând-o să soarbă supa caldă, dar prinţesa abia reuşi să zâmbească şi să scoată câteva vorbe de mulţumire, înainte de a cădea din nou în inconştienţă.

Mâna ei o mai ţinea pe a lui Missie ca într-un cleşte de oţel şi ea se gândi cu un fior că parcă Sofia se agăţa de viaţă, că dacă i-ar da drumul, ar putea să alunece în întuneric şi să nu mai găsească drumul înapoi.

După ce se spălă cu apă rece pe faţă, îşi netezi părul la oglindă şi îşi îmbrăcă o bluză curată de bumbac. Era atât de slabă, încât fusta îi atârna mai curând de pe şolduri decât din talie. O ridică şi o susţinu cu un cordon lat de piele.

Îi dădu lui Azaylee o tăbliţă mică şi câteva crete colorate, cumpărate pe câţiva cenţi de la o tarabă şi îi spuse:

— Uite ceva cu care să te joci, micuţa mea. Ai grijă de bunica ta, iar dacă are nevoie de mine, ştii unde să mă găseşti.

O îmbrăţişă, părându-i rău că trebuie să o lase singură.

— Am să încerc să nu vin prea târziu, îi promise.

Missie ezita încă, ţinând mâna pe clanţă. Azaylee şedea pe un scaun lângă pat cu tăbliţa în mână, uitându-se la ea cu ochi mari, căprui, speriaţi, dar Missie ştia că nu avea de ales. Dacă nu lucra, nu aveau ce mânca.

Îl chemă pe Victor să stea la uşă.

— Şezi, comandă ea. Stai de pază.

El se aşeză ascultător şi ea îi mulţumi lui Dumnezeu că îl aveau pe el, altfel i-ar fi fost frică să le lase singure.

— Te iubesc, matuşka, mamă mică, o auzi pe Azaylee strigând când mai era lângă uşă, încă nehotărâtă între două datorii.

— Şi eu te iubesc, duşka, draga mea, îi răspunse ea, alergând în jos pe scări, înainte de a se răzgândi.

Cârciuma i se păru mai aglomerată ca de obicei în seara aceea şi aproape cădea din picioare servind pahare pline şi alergând să le strângă pe cele goale. Dar chiar şi bărbaţii cei duri, care o necăjiseră, o întrebară de bunica ei şi ea se gândi că poate, înainte de a li se urca băutura la cap, ei nu erau chiar atât de răi în fond. O'Hara însuşi îi făcu un sandviş cu friptură de vacă şi o urmări în timp ce îl mânca, iar la sfârşitul serii lungi îi băgă în mână cinci dolari în plus.

— Eşti o fată bună, Missie O'Brian, îi zise el. Deşi ai un nume la fel de irlandez ca piatra Blarney, eşti tot atât de irlandeză ca Zev Abramski.

— Cine-i Zev Abramski? întrebă ea, punând recunoscătoare banii în buzunar.

— Nu-mi spune că încă n-ai fost la Abramski până acum? exclamă O'Hara cu râsul lui din burtă. Trebuie să fii singura femeie din Lower East Side care n-a fost acolo. Zev este cămătarul pe amanet, un evreu din colţul străzilor Orchard şi Rivington. El îţi împrumută douăzeci de cenţi pe cămaşa de duminică a soţului, ca să o scoţi la capăt până vineri. El ţine în viaţă aproape toată populaţia din jur… adică până vineri după-masă. Atunci este ziua de plată… sau, dacă nu, bărbatul rămâne fără cămaşă la

sfârşit de săptămână. Şi acum, du-te, cu noroc, Missie.

Avea nevoie de noroc, se gândi, grăbindu-se pe străzile slab luminate. Victor îi recunoscu pasul pe scară şi dădu din coada lui lungă, stufoasă, în semn de salut. Azaylee era încolăcită pe pat, dormind dusă alături de bunica ei. Scoţând un oftat de uşurare, Missie turnă lapte într-un vas, pune scorţişoara şi îl aşeză pe mica sobiţă, amintindu-şi tristă cum obişnuia Sofia să-i pregătească băutura de noapte.

Merse în vârful picioarelor spre pat zâmbind, văzând braţul slăbuţ al lui Azaylee aruncat drăgăstos peste bunica ei. Dar zâmbetul îi îngheţă pe faţă când se uită la Sofia. Ochii bătrânei erau închişi şi faţa liniştită, dar avea buzele vinete iar când Missie o atinse, o simţi rece.

— Nu, şopti ea îngrozită, nu, nu se poate.

Dar era adevărat. Prinţesa Sofia Ivanoff, înconjurată de braţele iubitoare ale micii ei nepoate, era moartă.

12

Rosh Perelman de la parter, o trimise pe fiica ei cea mare, Sonia, de nouă ani, în strada Hester să-l cheme pe doctor. După ce le spuse celorlalte două fete să aibă grijă de Azaylee, stătu cu Missie până la venirea acestuia. Vestea se răspândi printre vecini şi curând camera se umplu cu femei care aduceau mici daruri de mâncare şi băutură şi îşi ofereau ajutorul. După ce o spălară şi o îmbrăcară pe Sofia cu haine curate, albe, Missie se întrebă ce s-ar fi făcut fără ele. Puse crucea sculptată din abanos a Sofiei în mâinile ei reci şi îşi dădu seama, brusc, cât de slabă şi fragilă arăta. În viaţă, Sofia păruse totdeauna atât de puternică, atât de nesupusă.

Prima dată când o văzuse, Sofia era în drum spre o recepţie oficială la curte; purta o rochie de dantelă cu aur, cu o trenă lungă, regală, albastră, bordată cu hermină. Diamantele sclipeau la gâtul ei şi în urechi, iar o coroniţă de diamante şi rubine îi împodobea părul bogat, negru; ţinea în mână un evantai frumos din pene de struţ. Acum, această mare prinţesă era redusă la simplitatea morţii, bijuteriile nu mai aveau niciun rost, iar hainele albe, curate, erau tot ce îi era necesar.

— Am făcut tot ce-am putut, Missie, spuse Rosa Perelman. Acum trebuie să trimiţi după antreprenorul de pompe funebre.

Missie se uită la ea, fără să înţeleagă.

— Antreprenorul de pompe funebre?

— De la pompele funebre, explică răbdătoare Rosa, ca să se îngrijească de sicriu şi de înmormântare.

Missie nu se gândise la sicriu şi la înmormântare. Nu avea idee cât costau toate astea, dar, oricât ar fi costat, ea nu avea bani.

— Dacă este vorba de bani, spuse Rosa, citindu-i gândurile, atunci o să trebuiască să te adresezi asistenţei sociale a oraşului. Ea nu va fi prima din

cartier care se duce la odihna de veci într-un sicriu de brad, gratuit. Nu e nimic de care să-ţi fie ruşine.

Missie se uită cu disperare la părintele Feeny. Sofia se temuse să frecventeze biserica ortodoxă rusă Sf. Gheorghe de pe strada East Seventh şi se ducea să se roage la Sf. Saviour, iar el o cunoştea şi o stima.

— Are dreptate, draga mea, spuse el, punând o mână înţelegătoare pe umărul ei. Dar îţi dau cuvântul meu că bătrâna doamnă va fi înmormântată cu demnitate. Îi vom citi liturghia înainte de a o duce la Potter's Field.

— Potter's Field? repetă Missie mirată.

Femeile care stăteau în jurul patului se uitară curioase una la cealaltă, se vedea că fata nu ştia nimic despre viaţă sau moarte.

— La groapa comună, draga mea, îi explică părintele Feeny. Dar trebuie să ţii minte că în faţa lui Dumnezeu, toţi oamenii sunt egali. Sofia este în rai, numai rămăşiţele ei vor fi duse la o groapă a săracilor.

Missie se aruncă în genunchi lângă pat. Aveau de gând să o îngroape pe prinţesa văduvă Sofia Ivanoff în groapa săracilor!

— Nu, strigă ea. Nu, nu! Nu înţelegeţi. Trebuie să aibă o înmormântare cum se cuvine şi să i se cânte *Missa Solemnis.* Am să găsesc cumva banii.

Clătinând din cap şi şuşotind, femeile ieşiră din odaie, lăsând-o singură cu preotul.

— Nu trebuie să laşi să te tulbure problemele astea, copila mea, îi spuse părintele Feeny. Eşti o fată tânără şi ai de îngrijit o fiică. Las-o pe bătrâna doamnă să se ducă la odihna ei fără să-ţi mai faci griji. Am să sun eu la asistenţa socială în locul dumitale şi totul se va termina repede.

— Niciodată, plânse Missie cu suspine. Niciodată, niciodată, niciodată…

Părintele Feeny oftă îngenunchind alături de ea să se roage. Când termină, se ridică în picioare şi spuse:

— Am să vin mâine dimineaţă să mă îngrijesc de toate. Între timp, biserica e aici mereu să te îmbărbăteze, copila mea, şi ţine minte că noi credem în viaţa veşnică. În seara asta am să spun o rugăciune pentru sufletul nemuritor al Sofiei.

Missie rămase în genunchi multă vreme. Rosa Perelman se oferise să aibă grijă de Azaylee, iar ea rămăsese singură cu Sofia. Lacrimile ei amare se transformară treptat într-o mare îngrijorare, întrebându-se de unde va lua banii pentru înmormântare. Exista un singur răspuns.

Cârciuma era luminată puternic şi aglomerată. Un grup de bărbaţi stăteau sprijiniţi de barul lung, lustruit, în timp ce târfele domneau la mese, sorbind whisky şi râzând răguşit, iar câteva femei sărace cu şaluri aruncate peste şorţuri sorbeau porto cu lămâie, încercând să-şi îndulcească existenţa aspră. Cineva cânta la pian melodii cunoscute şi un nor albastru de fum de ţigări se mişca şi se învolbura pe sub globurile lămpilor de gaz precum ceaţa de pe coastele Irlandei.

O'Hara stătea în spatele barului, turnând whisky şi scoţând halbele cât putea de repede, în timp ce o tânără femeie ce părea chinuită, le strângea pe cele goale şi servea rândul următor. Missie se descurajă şi mai tare. O'Hara nu o mai aşteptase, dăduse deja slujba ei altcuiva.

Strângându-şi mai tare şalul, îşi făcu loc prin mulţime până la bar.

— O'Hara, şopti ea, trebuie să-ţi vorbesc.

El dădu din cap şi, după ce o chemă pe fată să-i ia locul la bar, îi făcu semn lui Missie să intre în camera din spate.

Ea măsură nervoasă covorul turcesc din micul salon. Era prima oară când intra în camerele lui particulare şi aceasta era lumea unui bărbat pe care abia dacă îl cunoştea. Mobilierul era greoi şi negru şi probabil că fusese adus din ţara lui de baştină. Pe pereţi erau câteva fotografii sepia decolorate, în rame aurite, iar două fotolii masive, umplute bine cu păr de cal şi împodobite cu apărători de dantelă,

erau aşezate de ambele părţi ale căminului. Poliţa de deasupra căminului era acoperită cu catifea roşie mărginită în franjuri, iar pe vatră era aşezat un butoiaş galvanizat plin cu cărbuni, împreună cu un vas înalt conţinând aşchii de lemn cu ajutorul cărora O'Hara îşi aprindea ţigările sale de foi. Missie ghici că totul arată probabil exact aşa în casa răposatei sale mame din Irlanda. O'Hara dădu în lături draperia grea de catifea roşie care despărţea salonul de bar. După ce traversă camera mică din doi paşi uriaşi, el îi luă mâinile în palmele lui masive.

— Missie, îmi pare tare rău. Ce aş putea spune ca să te încurajez, fata mea? Doar că ea era o doamnă bătrână şi probabil că a avut o viaţă frumoasă. Acum vreau să mă îngrijesc de tine, că ai rămas singură, cu fetiţa.

Ezită puţin, apoi, hotărându-se, respiră adânc şi zise:

— M-am gândit, Missie. Ce-ar fi să mă laşi să am grijă de tine şi de Azaylee? Am destul ca să vă ţin în confort şi să vă ofer un cămin decent. Şi, în plus, în perspectiva prohibiţiei, mai am şi alte fiare în foc. Se va putea face avere, Missie, şi intenţionez să-mi iau şi eu partea mea. Ce spui despre asta?

El rânji spre ea, ca şi când ideea aceasta ar fi fost lucrul cel mai simplu din lume, în timp ce ea privea fix la el, înmărmurită.

— Dar nu pot, exclamă ea îngrozită, nu pot să trăiesc pur şi simplu aici, cu dumneata. Ce o să gândească lumea?

— Să gândească? repetă el uimit. N-au să gândească nimic, doar că eşti nevasta mea. Te cer în căsătorie, Missie.

— Căsătorie? repetă ea fără să-i vină să creadă.

O'Hara se schimbă încurcat de pe un picior pe celălalt, apoi, brusc, îşi îndoi trupul uriaş şi se lăsă pe un genunchi. Faţa lui mare, frumoasă, roşind la fel ca şi părul lui, spuse:

— Missie, jur că n-am zis asta altei femei decât mamei mele, dar ţie îţi zic: te iubesc. Eşti cea mai drăguţă fată pe care am văzut-o vreodată şi ai un

curaj care îmi place. Te cer de nevastă în toată regula.

Lui Missie i se învârtea capul. Totul era anapoda, era un coşmar. Ea aproape că nu-l cunoştea pe O'Hara şi el nu o cunoştea pe ea, englezoaica educată, fiica profesorului Marcus Aurelius Byron; el nu cunoştea aceeaşi fată care îl iubise pe Mişa Ivanoff cu atâta pasiune, încât nu-l putea uita niciodată. O'Hara nu o cunoştea pe Verity Byron. Tot ce cunoştea, era o biată servitoare care spăla pahare în spatele barului său şi mânca din pomana lui, mama „văduvă" a unei fetiţe de patru ani, deşi ea se îndoia că el credea cu adevărat că este văduvă. Iar tot ce ştia ea despre el era că e un irlandez plăcut şi vânjos, care îşi conducea cârciuma cu o mână de fier. Totuşi, Shamus O'Hara era un om decent şi îi ceruse în mod onorabil să-l ia în căsătorie. Desigur, dacă ar face asta, toate problemele ei financiare ar fi rezolvate; Azaylee ar avea un cămin şi un tată, iar ea va avea un bărbat care să aibă grijă de ea, cineva pe care să se sprijine. Ideea deveni deodată tentantă. Închise ochii, şi îi veni în minte chipul lui Mişa, mândru şi puternic, ochii lui cenuşii inteligenţi uitându-se într-ai ei şi îşi dădu seama că totul e nefiresc. Azaylee n-ar putea avea niciodată un alt „tată" iar ea nu va iubi niciodată un alt bărbat.

O'Hara se ridică din genunchi.

— Văd pe faţa ta că te-am tulburat, zise el. Şi încă într-un moment ca ăsta. Am să te las să te gândeşti, Missie. Poate mai încolo ai să fii în stare să iei în seamă ce-am zis. Între timp, adaugă repede, ai bani?

Ea îl privi fără să-l vadă. Acum nu mai putea să-i ceară să-i împrumute bani, căci i-ar rămâne obligată. Spuse grăbită:

— Voiam doar să ştiu dacă îmi mai păstrezi slujba.

— E a ta, Missie, oricând eşti gata să vii înapoi, spuse el, strângându-i mâinile într-ale sale.

Ţinu ridicată draperia de catifea şi ea se strecură afară din cârciumă, grăbindu-se pe strada Delancey,

cu ochii pe caldarâmul murdar şi cu mintea la problemele ei.

În vitrina magazinului de la intersecţia străzilor Orchard şi Rivington era lumină. Se uită înăuntru la rafturile încărcate cu o amestecătură de lucruri, fiecare cu un bileţel roz prins de el, la silueta unui bărbat, aflat în umbră, în spatele unui grilaj de aramă. Era Zev Abramski, cămătarul pe amanet, îşi aminti ea ce-i spusese O'Hara. „El ţine în viaţă cartierul Lower East… el împrumută douăzeci de cenţi până vineri pe cămaşa de duminică a soţului".

Missie se uită un timp în vitrină, gândindu-se, apoi se întoarse şi alergă după colţ, înapoi, în camera unde Sofia zăcea moartă cu o valiză de carton plină de bijuterii sub patul ei.

***

Zev Abramski era un bărbat solitar pentru că aşa voia, dar o făcea din mai multe motive. Avea douăzeci şi cinci de ani, era mărunt, cu o constituţie firavă şi cu faţa palidă. Părul negru des îl purta pieptănat spre spate, avea ochi căprui sensibili, o gură fermă şi mâini cu degete lungi de muzician. Era extrem de pretenţios: mergea de două ori pe săptămână la baia publică şi în fiecare zi îmbrăca o cămaşă curată, albă, spălată gratuit de o chinezoaică din strada Mott care folosea în secret dugheana lui ca să-şi finanţeze jocul de *mah-jong*. Chiar şi în zilele cele mai călduroase, Zev purta o cravată albastră sobră pentru că, în mintea lui, aceasta stabilea o barieră psihologică între el şi populaţia rufoasă, în cămaşă, care venea la el să împrumute bani pe diversele lor obiecte cu valoare sentimentală.

Locuia singur în două camere prăfuite în spatele prăvăliei, printre mărunţişuri şi piese de mobilă rămase neridicate de foştii proprietari. Singurul lucru pe care-l cumpărase era un frumos pian vechi, care umplea o cameră, dar nici acela nu era nou. Provenea dintr-un magazin la mâna a doua de pe

Grand Avenue şi trebuise să plătească timp de patru ani ratele săptămânale, ca să-l achite. Învăţase singur să cânte la pian şi, cu toate că nu era un maestru, asta îi făcea plăcere. Muzica şi cărţile îngrămădite în toate colţurile şi pe fiecare scaun şi masă umpleau goliciunea vieţii lui în fiecare seară când, la nouă treizeci, cu excepţia sâmbetei, întorcea cartonaşul pe care scria *„Deschis”,* lăsând să apară cuvântul *„Închis”* şi încuia prăvălia pentru noapte.

Zev a trăit la intersecţia dintre Orchard şi Rivington, treisprezece din cei douăzeci şi cinci de ani ai săi; totuşi, deşi era cunoscut în Cartier, unde aproape fiecare îi fusese client, nu putea numi pe niciunul dintre ei că i-ar fi prieten. Îşi spunea că asta se datora naturii afacerii sale, dar ştia că nu era adevărat. El se temea de prietenie.

În fiecare seară, în afară de vineri, când se ducea la templu, cobora pe strada Delancey până la restaurantul *Ratner* unde mânca o farfurie de supă de ciuperci şi orz şi mâncarea lui favorită de crupe de hrişcă şi fidea. Apoi, se întorcea, închidea uşa ce dădea spre prăvălie şi spre realitate şi îşi trecea degetele peste clapele pianului visând. Visele începeau totdeauna cu familia sa. În nopţile bune se transformau în fantezii despre ce ar fi putut deveni viaţa sa, dar de cele mai multe ori, pur şi simplu, refăceau povestea vieţii lui.

Muzica izvora uşor din degetele lui când îşi amintea zilele întunecate ale copilăriei sale în micul orăşel de pe coasta de nord a Rusiei. Când era copil, verile fuseseră verzi şi însorite şi alergase liber în iarba înaltă, proaspătă, din pădure, iar iernile erau sălbatice şi pline de zăpadă; adesea, îi alunecau picioarele când trecea cu tatăl său peste râul îngheţat. Dar indiferent cât de frig era, lui îi era totdeauna cald şi bine în haina vătuită, cu mica lui căciulă de blană care îi acoperea urechile şi atenua sunetele săniilor trase de cai. Îşi amintea cum o ţinea strâns de mână pe mama lui şi alerga ca să ţină pasul cu ea, când aceasta se grăbea prin orăşel,

dornică să-şi livreze comenzile şi să se întoarcă acasă, la adăpost de vântul arctic.

Îşi amintea cum era culcat într-o cutie de lemn lângă sobă şi zgomotul făcut de tatăl lui care ofta în timp ce maşina de cusut sfârâia toată noaptea; îşi amintea că a doua zi vedea hainele gata atârnând pe spătarul scaunului. Îşi amintea mirosul urât înecăcios al privatei comune din curte şi mirosul plat al cretei de la tabla profesorului în prima lui zi de şcoală; îşi amintea mirosul acru al trupurilor tinere îngrămădite într-o clasă mică şi mirosul dulce al părului castaniu împletit în codiţe al fetiţei care şedea în faţa lui. Simţea mirosul familiar al pielii mamei sale când îl săruta şi cel greu al lumânărilor de ceară de albine care ardeau strălucitor în sfeşnicele de argint care aparţinuseră bunicii sale şi aroma mâncărurilor de vineri seara: supă de pasăre şi peşte umplut. Cămăruţa lui Zev se umplea de muzică tare, puternică, atunci când îşi amintea de zgomotele care îi terorizaseră inima, deşi nu înţelesese niciodată de ce… bătăile în uşă în întunericul nopţii, convorbirile în şoaptă dintre tatăl şi unchii săi, vorbele pe care nu le înţelegea dar care îl înspăimântau: „templul ars până la temelii, persecuţii, poliţie; pogromuri… nedreptăţi, omoruri, evreu!”

Avea şapte ani. Călătoria prin noapte, străzile întunecate ale Arhanghelskului şi mama sa ducând preţioasele sfeşnice înfăşurate într-o pânză albastră, vaporul negru şi mirosul încărcăturii de scânduri proaspăt tăiate cu zgomotul îngrozitor pe care îl făceau alunecând şi căzând în timp ce marea furioasă de la Capul Nord clătina micul vas. Văzu chipul înspăimântat al mamei sale şi auzi din nou vocea tatălui său intonând o rugăciune…

Apoi, un oraş mare, un unchi bărbos şi o casă pe o stradă cu pavaj; nu avea voie să iasă afară să nu se întâmple… „Ce să nu se întâmple?” se mirase el cu un fior de teamă, când îi tunseră perciunii „pentru mai multă siguranţă”. Îşi amintea bărbaţi în haine negre adunându-se sâmbătă să spună rugăciuni şi

aceleaşi mirosuri de vinerea, aceeaşi mâncare, aceiaşi ochi întunecaţi şi aceleaşi voci şoptite…

Vaporul uriaş, înalt de trei etaje i se păruse o balenă mare care îi înghiţea în burta ei împreună cu sute de alţi imigranţi. Îşi amintea că nu ştia ce însemna cuvântul „imigrant”. Nu li se permitea să stea pe punte şi în tot cursul călătoriei nu văzu niciodată marea. Nu aveau aer; era fierbinte, înăbuşitor. Zgomotul neîncetat al sugarilor care plângeau, al copiilor care se certau, plângeau de foame şi sete, se îmbolnăveau… putoarea, acceptarea tristă a degradării. Şi în tot acest timp, furtunile se aruncau asupra vaporului, ridicându-l şi scuturându-l cum face un câine nebun cu un iepure. Cala umedă, râncedă, cu încărcătura ei umană se umplea de zgomotul oamenilor care se rugau, blestemau, urlau de frică, vomitau. Sunetele şi mirosurile se imprimaseră pentru totdeauna în psihicul lui putând fi declanşate oricând, emanând totdeauna aceleaşi semnale de panică, teamă, transpiraţie, tremur, greaţă…

Tatăl lui se îmbolnăvise. Îl putea vedea acum, întins pe pânza albastră spălăcită care acoperise sfeşnicele, cu faţa tristă de durere, în timp ce era cuprins de o febră îngrozitoare – „dizenterie”, cuvântul se plimbă ca o flacără prin cala întunecată, şi curând apărură mai multe feţe palide, agonizante, mai multă boală. Curând nimănui nu îi mai păsa de mizerie şi degradare. Voiau doar să moară.

Mama sa fu prima; zăcea tăcută lângă tatăl lui, în timp ce el îi privea îngrijorat. Treptat, faţa ei îşi pierdu încruntarea de durere şi păru liniştită. Zev îi ţinea mâna, bucuros că ea se simţea mai bine, dar mâna se făcu mai rece şi apoi deveni ţeapănă, iar el ţipă:

— Mama mea a murit.

Nimeni nu-i dădu nicio atenţie. Erau destui alţi morţi, mame, taţi, copii, sugari… le era prea rău ca să le pese. Tatăl lui muri câteva ore mai târziu şi Zev îi acoperi pe amândoi cu aceeaşi pânză, vorbindu-le de parcă ar mai fi fost în viaţă. Apoi se prăbuşi,

jelind şi plângând până i se făcu rău şi ochii îi deveniră roşii, umflaţi. În ziua următoare, uşile de deasupra calei se deschiseră şi căpitanul le ordonă să iasă pe punte. Zev era înfricoşat. Era singur şi nu ştia ce să facă, dar căpitanul nu le lăsă nicio alegere. După ce îşi sărută mama şi tatăl, puse sfeşnicele de argint în buzunar şi urcă pe scară, după ceilalţi.

Mirosi briza sărată şi vântul proaspăt de est şi văzu că navigau în sus pe un râu lat, mărginit de clădiri înalte întunecate. Urmări să vadă ce vor face ceilalţi. Marinarii îi împingeau spre pasarelă, cu mâini aspre şi voci pline de dispreţ. Văzu bărbaţi serioşi cu aer oficial şi cu şepci pe cap aşteptându-i, la fel ca poliţia de acasă din Rusia; i se strânse stomacul şi genunchii îi tremurau aşteptând în tăcere să vină să-l ia. Ascultă întrebările pe care le puneau altor oameni, ştiind că el nu avea ce să răspundă. Nu avea părinţi, n-avea pe nimeni care să-l cunoască, n-avea bani… nimic. Îl vor trimite înapoi la vapor, la moarte.

Familia din faţa lui era mare, cinci, şase, şapte copii, nimeni nu-i putea număra, alergau atât de mult primprejur, sugarul urla, cei mici o trăgeau pe mamă de fustă.

„Dacă nu vă aşteaptă rude, veţi rămâne pe Insula Ellis şi urmează deportarea” îl auzi spunând pe funcţionar. Zev îşi ţinu răsuflarea, aşteptând răspunsul lor. Avem rude, spuse bărbatul, arătând nişte hârtii. Funcţionarul era nerăbdător, voia să scape de ei şi de mirosul lor; aproape că nu se uită. I-a fost uşor lui Zev să se ţină după ei, ce mai conta încă un copil printre aşa mulţi…

Sala mare era plină. Cu sute de oameni, toţi se jeleau şi plângeau şi râdeau în acelaşi timp, dar nu era nimeni care să-l întâmpine pe el, nimeni care să-l cunoască. Nimeni nici măcar nu-l observă pe micul băiat de şapte ani fugind din sală, îngrozit că-l vor prinde şi-l vor trimite îndărăt. Se opri nemişcat ca un iepure speriat, uitându-se în sus la clădirile înalte, murdare, de cărămidă, auzind zgomote noi, simţind mirosuri noi. Apoi se uită în jos la picioarele

sale, la pantofii noi de piele pe care i-i dăduse unchiul lui. Era pe pământ american.

Totdeauna când ajungea la acest moment, Zev trântea capacul pianului şi se învârtea prin odaia mică, nevrând să-şi amintească de acel băieţaş ajuns într-o ţară nouă, a cărei limbă nici măcar nu o înţelegea, cum nu înţelegea nici evenimentele care s-au petrecut după aceea. După ce lua o carte dintr-unul din numeroasele teancuri, se arunca în fotoliul învechit, a cărui umplutură ieşea din capitonajul ros, şi se cufunda în povestea vieţii altcuiva, ca să nu trebuiască să se gândească la propria lui viaţă.

***

Pentru clienţii săi, Zev era un tânăr evreu cu vorba blândă, cu accent străin şi o reputaţie de onestitate în afaceri. Desigur, ca orice alt cămătar pe amanet, el oferea doar un preţ minim pentru lucrurile lor, dar, spre deosebire de alţii, punea o dobândă acceptabilă… şi nu se grăbea să le ia obiectele amanetate când se rugau de o amânare de câteva zile care treptat se transformau în săptămâni, până ce puteau găsi banii ca să-i dea înapoi. Zev Abramski nu zâmbea mult, dar era corect şi întregul cartier lucra cu el.

Din spatele cuştii de alamă, Zev privea lumea trecând prin faţa ferestrei sale. Îi cunoştea pe toţi, de la vânzătorii de la tarabe, la încasatorii de chirii, de la gospodine şi curve, la preotul Feeny şi rabinul Feinstein. Ştia cărei familii îi aparţine orice băiat care bătea mingea pe stradă, care bărbat lucrează şi care nu şi care femeie îşi înşală bărbatul. O remarcase şi pe tânăra drăguţă cu părul castaniu strălucitor în timp ce alerga pe stradă. Uneori, ea ţinea de mână o copilă blondă, iar un câine mare alerga înaintea lor, voind parcă să le deschidă drumul. Ea avea o calitate deosebită, o inocenţă de doamnă, iar asta îi atrăsese atenţia şi a urmărit-o totdeauna cu privirea până dispărea din raza lui vizuală. O observase din nou ceva mai devreme, în

seara aceea, când se oprise îndelung la vitrina lui. De aceea, nu fu surprins când, auzind clopoţelul de la uşa care anunţa intrarea unui client, se uită în sus şi o văzu stând de cealaltă parte a grilajului de alamă.

Îşi dădu imediat seama că se întâmplase ceva groaznic. Ochii ei arătau ca nişte găuri obosite, cu umbre cenuşii, pe o faţă lipsită de culoare şi ea stătea pur şi simplu acolo, de parcă s-ar fi trezit brusc într-un loc nepotrivit.

— Bună seara, spuse el politicos. Cu ce vă pot fi de folos?

Faţa ei roşi ca focul.

— Am nevoie de bani, izbucni ea, întinzând mâna şi arătându-i diamantul.

Zev respiră uimit. Chiar fără lupa lui de bijutier, ştia că are în faţă o piatră de calitate de cel puţin patru carate. Se uită din nou la ea repede, dar ea îşi strânsese şalul în jurul părului, ascunzându-şi faţa pe jumătate.

— De unde ai o asemenea piatră? întrebă el cu suspiciune.

— Eu… era a bunicii mele, mormăi Missie, gândindu-se că era mai bine să nu fi venit, dar trebuia să obţină banii, trebuia, pur şi simplu.

— E o piatră frumoasă, valorează mulţi bani. De ce nu te duci cu ea la un bijutier elegant din oraş? Cu siguranţă că ţi-ar da un preţ bun.

— Eu… pentru că nu pot, spuse ea punând ambele mâini pe tejghea ca să se sprijine. Nu mă întreba de ce, pur şi simplu, nu pot.

— Asta pentru că l-ai furat? strigă Zev furios. Aduci asemenea lucru în prăvălia mea ca să scapi de el şi pe urmă eu ajung la închisoare… asta-i, nu-i aşa?

Faţa lipsită de culoare a lui Missie deveni transparentă, iar ochii ei violeţi deveniră negri de teamă.

— Furat? Trase aer în piept. A, nu! Nu, jur că nu-i furat!

— Atunci, cum de ai un asemenea diamant?

— Ţi-am spus adevărul, spuse tremurând. Ştia că va începe să plângă şi îşi ascunse faţa în palme cu disperare. Bunica mea a murit, spuse suspinând. Am nevoie de bani ca s-o înmormântez ca să nu fiu nevoită să o duc la groapa săracilor. Dar chiar şi pentru asta, n-aş fura.

Zev se uită fix la ea, nesigur. Dacă ce spunea era adevărat, îi părea rău pentru ea, dar nu putea risca să mânuiască bunuri furate; trebuia să stea cât mai departe de poliţie pentru că avea de ascuns propriul său secret. Totuşi, motivul pentru care ea voia bani era atât de nobil şi ea arăta atât de tristă, de tânără şi vulnerabilă, încât voia să o ajute.

— Dacă vrei banii, spuse el mai blând, trebuie să-mi spui cinstit cum a ajuns piatra la bunica dumitale. El o privi speriat când ea îşi îngropa din nou faţa în mâini, plângând zgomotos cu suspine. Te rog, o imploră el, în cartier cunosc treburile tuturor, la mine secretul dumitale e în siguranţă.

Missie îşi ridică faţa din palme şi îl privi fix, întrebându-se dacă putea avea încredere în el.

— L-a adus cu ea din Rusia, spuse ea în cele din urmă.

— Rusia! acum înţelegea. Mulţi oameni care au fugit ca să scape, şi-au investit economiile în diamante. Erau mici şi uşor de ascuns şi puteau fi revândute când ajungeau în ţara cea nouă. Dar asta însemna că şi ea era rusoaică.

— Spune-mi cum te cheamă, o întrebă el în idiş, dar ea dădu din cap fără să înţeleagă.

— Care ţi-e numele, repetă el în rusa pe jumătate uitată, şi de unde veniţi?

— Suntem din St. Petersburg, spuse ea vag. Numele meu este Missie O'Brian.

— O'Brian? Atunci soţul nu e rus?

— Numele tatălui meu era O'Brian. N-am soţ. Trase aer în piept şi îşi duse mâna la gură. Uitase toată povestea ei şi acum o prinsese cu o minciună.

Zev se întoarse încurcat.

— Scuză-mă, mormăi el, nu trebuia să pun o asemenea întrebare personală.

Luă diamantul, analizându-l din nou. Îi simţea ochii violeţi fixaţi asupra lui cu speranţă, dar el nu spuse nimic.

Missie ştia că el aştepta ca ea să-i spună mai multe şi cum ar fi putut să-l învinovăţească pentru asta? De unde ar fi putut o fată săracă, aşa cum era ea, să aibă un diamant de valoare, dacă nu era furat?

— Numele bunicii mele este Sofia Danilova, spuse repede. Am scăpat de revoluţie împreună cu mulţi alţii.

El împinse diamantul în tăcere prin grilaj şi ea înţelese că n-avea rost să mai insiste, că nu-i va împrumuta banii. Sofia avusese dreptate, în fond. Bijuteriile n-aveau nicio valoare.

— Mulţumesc, domnule Abramski, spuse ea, tristă, punând diamantul în buzunar. Înţeleg.

Zev se uită după ea cum se îndrepta spre uşă, cu umerii slabi, căzuţi, de parcă ducea pe ei povara întregii lumi. Arăta atât de dramatic, aşa tânără şi singură cum era. Ea îi amintea de el însuşi, cu ani în urmă, un băiat cu totul singur pe străzile New Yorkului, neavând unde să se ducă şi pe nimeni de la care să ceară ajutor.

— Aşteaptă! strigă el, lovind cu pumnul pe tejghea.

Ea se întoarse cu ochii plini de spaimă.

— Am să-ţi împrumut doar cincizeci de dolari, spuse. Desigur, diamantul valorează mult mai mult, dar nu vreau să te păcălesc. Am să-l ţin până când ai să poţi să-mi restitui banii, chiar dacă va dura timp îndelungat.

Missie simţi un fior de uşurare în stomac, dar ştia că trebuia să-i spună adevărul. Zise repede:

— Câştig doisprezece dolari pe săptămână lucrând la cârciuma lui O'Hara. Din asta plătesc chiria şi îmi întreţin familia. Iar cu ameninţarea prohibiţiei, cine ştie cât va mai ţine şi slujba asta. Trebuie să-ţi spun cinstit, domnule Abramski, că s-ar putea să nu fiu niciodată în stare să-ţi plătesc cei cincizeci de dolari.

— Într-o bună zi, norocul dumitale se va întoarce, spuse el, deschizând vechiul sertar de lemn şi numărând repede banii. Împinse hârtiile mototolite în scobitura de sub grilaj.

— Cincizeci de dolari. Să-i spunem un împrumut pe încredere.

Missie se uită fix la mica grămăjoară de bani, care însemna atât de mult pentru ea.

— Du-te şi înmormântează-ţi bunica aşa cum se cuvine, zise Zev blând şi *Şalom alehem.*

— *Şalom?* întrebă ea uimită.

— Înseamnă „pacea să fie cu tine”.

Ochii ei umflaţi, violeţi, îi întâlniră pe ai lui, iar Zev ştiu că erau ochi în care un bărbat se putea pierde, un bărbat îndrăgostit.

— *Şalom alehem,* răspunse ea blând. Apoi, după ce ascunse banii sub şal, plecă.

Clopoţelul sună zgomotos când închise uşa în urma ei şi Zev se uită la diamantul strălucitor ce zăcea pe tejgheaua de lemn zgâriată. În toţi anii, de când îi văzuse pe mama şi tatăl său murind, nu-şi permisese să simtă nicio emoţie – indiferent prin ce trecuse, indiferent ce lucruri îngrozitoare văzuse, indiferent cât de disperate erau poveştile pe care le auzise – dar acum, lacrimile îi înţepau ochii. Inima lui fusese, în sfârşit, atinsă de o fată necunoscută.

***

Lui Missie i se rupea inima, gândindu-se ce funeralii măreţe ar fi trebuit să aibă de drept Sofia: un sicriu de bronz purtat de prinţi şi nobili spre locul de veşnică odihnă, alături de soţul ei şi de ţarii tuturor ruşilor, în marea Catedrală Sf. Petru şi Pavel. Aerul ar fi fost greu de mirosul de tămâie şi flori şi de cântecul adânc, sonor, al unui cor bărbătesc şi însuşi Mitropolitul Bisericii Ortodoxe ar fi oficiat slujba. Familia şi numeroşii ei prieteni s-ar fi adunat ca să-i aducă omagii şi să o jelească, apoi ar fi avut loc, în onoarea ei, o recepţie bogată dar plină de demnitate, în frumosul palat de pe Canalul Moika.

Dar aşa, nu erau de faţă decât Azaylee şi cu ea, precum şi doi bărbaţi indiferenţi, de la pompele funebre, care duceau sicriul ieftin, de brad, al Sofiei, coborându-l patru etaje pe o scară îngustă, puturoasă, înjurând când se înţepenea la fiecare cotitură.

Azaylee o ţinea strâns de mână. Purta rochiţa ei de bumbac roz, iar buclele ei blonde, lungi, erau periate spre spate şi legate cu o panglică neagră. Era palidă dar fără lacrimi, iar Missie era mulţumită că n-au avut bani să cumpere haine de doliu, pentru că ştia că Sofiei nu i-ar fi plăcut ca mica ei nepoată să fie îmbrăcată în negru. Azaylee ţinea un buchet de flori proaspete, alese de la tarabă în dimineaţa aceea, şi îşi înclină capul cu gravitate spre femeile care priveau şi care îşi acoperiră capetele cu şalurile când sicriul Sofiei fu urcat pe dricul ponosit.

Brusc, se lăsă tăcere pe strada Rivington; negustorii ambulanţi nu mai strigau, femeile nu se mai tocmeau, chiar şi copiii se opriră din joacă, atunci când dricul porni, urmat de Missie şi Azaylee. Cu un urlet, Victor îşi rupse lesa şi alergă jos pe scara de incendiu, alăturându-li-se, iar coada lui ca un steag forma un fel de arc în timp ce mergea înaintea dricului, tot aşa cum mersese înaintea săniei prin pădure, în acea noapte rece, întunecoasă, îngrozitoare din Rusia.

Missie strânse şi mai tare mâna lui Azaylee. Ridică bărbia în sus şi se uită fix înainte, de teamă să nu izbucnească în plâns şi să se prăbuşească. Fără Sofia, se simţea singură şi neajutorată.

Auzi paşi în urma ei şi se întoarse, rămânând surprinsă când îl văzu pe O'Hara mergând în spatele ei, încălzit şi incomod îmbrăcat, cu un guler tare şi cu cravata lui veche în dungi legată în jurul gâtului, în loc să-i ţină pantalonii, ca de obicei. Purta bretelele lui verzi, pe care le ţinea special pentru ziua Sf. Patrick şi o jachetă neagră de stofă, cam strâmtă.

— M-am gândit că e bine să te sprijin, şopti el, ţinându-şi respectuos pălăria la piept.

Se auzi un murmur de-a lungul străzii, când încă un bărbat ţinu pasul în urma lor. Zev Abramski îşi încălcase sâmbăta ca să participe la funeraliile Sofiei Danilova. Missie era sfâşiată între un râs isteric şi lacrimi amare când se gândea la ridicola şi mica lor procesiune: un cârciumar irlandez şi un evreu cămătar pe amanet, o tânără englezoaică, un copil şi un câine barzoi, escortând-o la mormânt pe una dintre cele mai mari prinţese ale Rusiei.

Biserica Sf. Saviour era luminată de o sută de lumânări pâlpâitoare, în timp ce părintele Feeny spunea frumoasa *Missa Catolica.* În timp ce coborau în pământ sicriul Sofiei, ea se gândea cu melancolie că înainte avusese totdeauna măcar o speranţă, gândul că toate cele întâmplate erau doar o încercare prin care trebuiau să treacă un timp, că asta făcea parte dintr-un joc, aşa cum făceau la serbările de Crăciun şi că, în curând, totul va reveni la normal. Dar când aruncară pământul peste sicriul Sofiei, ea îşi dădu seama că era ceva real şi pentru totdeauna. Înainte, fusese un copil. Acum trebuia să devină femeie.

Azaylee o trase de mână:

— Vreau să merg acasă, se jeli ea în ruseşte, la casa mea adevărată. Îl vreau pe tata şi pe prinţesa *maman.* Îl vreau pe Alexei.

Missie o îmbrăţişa strâns şi lacrimile lor se amestecară.

— M-am săturat de jocul ăsta, Missie, ţipă ea isteric. Vreau să mă duc la mine acasă, vreau ca totul să fie cum era. Vreau la Varişnia. O vreau înapoi pe bunica mea, Sofia Ivanoff.

Ochii lui Missie întâlniră privirea lui Zev Abramski şi ea îşi dădu seama că el înţelesese cele spuse de copil şi că ea îl minţise. El ştia acum că o înmormântaseră pe Sofia Ivanoff şi nu pe Sofia Danilova.

Faţa lui era însă lipsită de expresie când se înclină în faţa ei şi îi spuse:

— Condoleanţele mele. Fie ca bunica dumitale să-ţi fie mesager în faţa lui Dumnezeu, în cer.

Apoi se întoarse şi plecă repede.

O’Hara se uită după el, uimit, apoi se uită la ceasul de buzunar prins cu un lanţ de aur, peste piept.

— Trebuie să mă întorc la cârciumă, spuse el, punând repede nişte bani în mâna ei. O înmormântare îţi face totdeauna foame şi nu o să aveţi un praznic aşa cum ar trebui. Luaţi, tu şi micuţa, o masă bună şi o să vă simţiţi mai bine.

Părul lui roşu se încreţea de căldură şi trăgea de gulerul tare, simţindu-se prost cu el, ştergându-şi transpiraţia de pe frunte cu o batistă mare cu buline roşii.

— Îţi aminteşti ce ţi-am spus mai înainte, Missie? N-am să te grăbesc acum, sunt un bărbat răbdător. Vreau doar să ştii că eu sunt gata oricând vei fi tu de acord.

Şi punându-şi pălăria mică, neagră, peste aureola de păr roşcat, creţ, o porni în jos pe stradă.

În timp ce groparii începură să umple mormântul, Missie îl urmă, părăsind cimitirul. Dar nu se gândea la O’Hara şi la propunerea lui de a o lua în căsătorie, nici la Zev Abramski. La fel ca şi Azaylee, tot ce dorea era imposibilul. Nu voia să mai înfrunte visul disperant din noaptea aceasta şi realitatea de a doua zi. Dorea pur şi simplu să se ducă acasă la tatăl ei.

13

Nimeni nu putea spune că Michael Kazahn era un om bătrân. Cei optzeci de ani ai lui îi apăsau destul de uşor pe umeri, aşa cum fusese şi cu tatăl său şi, deşi avea părul alb, acesta era la fel de des şi bogat ca la douăzeci de ani. Faţa lui măslinie nu avea riduri, sprâncenele stufoase şi mustaţa îi erau negre şi el era plin de energie. Desigur, folosea în continuare bastonul de abanos, dar în majoritatea timpului îl învârtea doar ca să sublinieze o idee. Iar temperamentul focos moştenit de la tatăl său nu se schimbase nici cu o iotă.

Ahmet Kazahn îl urmărea calm pe tatăl său şchiopătând prin uriaşul birou, cu ferestrele înalte ce dădeau spre Marea Marmara, fluturându-şi bastonul şi urlând despre prostia femeilor – în special a nepoatelor – şi problemele ce le creau familiei Kazahn.

— De ce? întrebă el, în timp ce sprâncenele dese şi negre i se încruntau de furie. De ce, te întreb, repetă el, lovind atât de puternic bastonul de abanos de parchetul frumos, încât acesta se rupse. Eh! Îl aruncă dezgustat şi şchiopătă până la biroul său cu mişcarea clătinată a piciorului drept paralizat, care îi permitea să acopere distanţa mai repede decât un om normal.

— Asil, urlă el la secretar prin interfon, adu-mi alt baston!

— De ce au făcut una ca asta? îl întrebă din nou pe Ahmet. De ce n-a venit Anna la noi – la familie – dacă avea nevoie de bani? Şi – pentru Dumnezeu – de ce avea nevoie de bani? Nu i-a lăsat oare destui Tariq Paşa? Să fie oare un milion de dolari insuficient ca să întreţină o Ivanoff în stilul în care era obişnuită? Şi de ce a ajutat-o Leyla, fiica ta?

Ahmet oftă. Era obişnuit cu ieşirile tatălui său, dar de data asta era o treabă serioasă.

— Tată, aş fi de părere că, în loc să faci să-ţi crească tensiunea şi mai mult punând întrebări

retorice, mai bine le-ai întreba pe fete. Ridică din umeri. O întrebare simplă, un răspuns simplu. Apoi vom şti ce avem de făcut în continuare.

— De făcut? Uită-te la ăsta! aruncă la picioarele lui Ahmet un ziar turcesc. Şi la ăsta, şi la ăsta. *„The Times”, „International Herald Tribune”, „Wall Street Journal”, „Le Monde”, „Figaro”*... Japonia, Germania, toată lumea vorbeşte despre vânzarea smaraldului. Mârâi. Şi mai cu seamă Rusia şi America. Şi mai departe? Cât timp crezi că îi va trebui KGB-ului sau CIA-ului ca să afle că Anna e cea care a vândut bijuteria?

— Cu siguranţă că nu vor afla. Secretul în sistemul bancar elveţian este sfânt.

— Desigur că este, urlă Michael, lovind cu noul său baston în podea, dar chiar şi în băncile elveţiene sunt fiinţe umane – şi va exista întotdeauna câte cineva care să poată fi cumpărat. Nu, îţi spun eu, Ahmet, o să avem necazuri. Iar eu vreau să ştiu măcar pentru ce?

După ce se foi din nou prin cameră spre biroul lui, apăsă iarăşi butonul interfonului şi îi ceru lui Asil să-i facă legătura cu un număr de la Paris. Lovi cu bastonul cel nou de o latură a biroului, urlând cu nerăbdare în timp ce automatul primi apelul şi vocea Leylei întrebă dulce dacă cel ce cheamă vrea să lase un mesaj.

— Leyla, strigă el, aici Kazahn Paşa. De ce nu eşti acasă când te sun eu? Sau nu cumva acum îţi eviţi familia? Din cauza necazurilor pe care le aduci pe capul nostru? Tu – şi sora ta Anna! Unde eşti? Şi unde-i Anna? Îţi ordon să vii cu primul avion ia Istanbul… amândouă. Şi poţi să-i spui Annei că Paşa Kazahn are o răfuială cu ea!

Trântind telefonul triumfător, îi zâmbi lui Ahmet.

— Vezi, făcu el satisfăcut de acţiunea sa, asta o să bage în ele frica de Dumnezeu. Şi aşa trebuie, pentru că, fiule dragă, am sentimentul că amândouă sunt în mare pericol.

Ahmet ştia că tatăl lui avea dreptate. Problema căpătase proporţii mondiale. Cine ştie care era

adevărata poveste în spatele dorinţei unor naţiuni de a obţine bijuteria? Dintr-un motiv sau altul, încă mai doreau să-i găsească pe membrii familiei Ivanoff şi avea senzaţia că era ceva mai important decât miliardele care zăceau nereclamate în bănci. De un lucru era sigur. Că trebuia să afle asta şi încă repede.

Întors în biroul său, formă numărul Leylei, aşteptând răbdător tonul înainte de a-i lăsa un mesaj prin care îi spunea să asculte de ordinele lui Kazahn Paşa şi să se întoarcă imediat cu Anna. „Sunteţi amândouă în mare pericol, adăugă el. Veniţi acasă, ca să vă putem ajuta…"

Apoi l-a sunat la telefon pe un anume bărbat dintr-un mic birou din Pireu. Bărbatul era membru al unei familii de armatori greci bine cunoscute dar sărăcite, care avea acces la toate nivelele societăţii, atât în domeniul afacerilor cât şi în cel social. Era în serviciul secret al lui Ahmet de peste treizeci de ani, încă de la începuturile *Liniei de transport Kazahn,* spionându-i pe rivalii greci, astfel încât Ahmet le cunoştea afacerile aproape înaintea lor. Ahmet îl plătise bine de-a lungul anilor, dar exact atât cât să-şi fi dorit mai mult. Grecul era un spion înnăscut, deştept, isteţ şi lipsit de scrupule. Era tipul de caracter care îi dibuia pe alţii de aceeaşi teapă cu el. În orice ţară, în orice moment, acest om putea găsi un „scormonitor". Iar acum, Ahmet îi oferea cea mai importantă sarcină din viaţa lui.

***

Leyla oftă uşurată când avionul *Air France* 727 hurui pe pistă şi se ridică în aer. Câteva secunde, putu vedea Parisul întinzându-se dedesubt, apoi norii făcură să dispară totul, semnalul de prindere a centurilor de siguranţă se stinse şi o voce feminină anonimă îi informă că cine doreşte poate să fumeze. Deasupra stratului de nori, soarele strălucea pe un cer albastru curat şi la numai câteva ore distanţă, se afla Istanbulul.

Se uită la locul gol de lângă ea. Locul Annei. Măsurase în dimineaţa aceea curtea din faţa Louvre-ului, cu biletele în geantă, dar Anna nu apăruse. După două ore, se întorsese grăbită la apartamentul ei, sperând că lăsase un mesaj, dar de data asta beculeţul roşu nu clipea pe aparat. Aşteptase până în ultimul moment înainte de a lua un taxi spre aeroport, de unde mai sunase o dată să vadă dacă nu are vreun mesaj, dar tot nu primise niciun cuvânt de la Anna şi era îngrijorată de i se făcea greaţă.

De ce o făcuseră? se întrebă ea furioasă. De ce nu s-a dus Anna la Kazahn Paşa să-i ceară banii de care avea nevoie? Dar, de fapt, ştia motivul. Michael ar fi vrut să ştie ce a făcut cu moştenirea, iar Anna nu voia să-i spună. Doar mândria aprigă rusească a Annei dusese la toate astea. Nu vorbea niciodată mult despre strămoşii ei dar, în afară de Missie şi familia Kazahn, trecutul era singurul lucru ce îi aparţinea de fapt.

Leyla îşi aminti vara din Istanbul când ea avea opt ani şi Anna paisprezece. Şedeau pe terasă şi priveau soarele care apunea deasupra Bosforului ca un decupaj mare, roşu, lipit pe un cer de maramă aurie. Luna plină se ridică din spatele dealurilor întunecate şi parfumul slab al florilor care se deschid seara plutea în aer. Erau doar patru persoane: Tariq şi Missie, Anna şi Leyla, privind în tăcere, fiecare pierdut în gândurile sale, în timp ce soarele aluneca repede dincolo de orizont, lăsându-i învăluiţi în înserarea caldă de un albastru întunecat, moale cum e catifeaua.

Leyla şedea pe o pernă cu învelitoare de mătase, la picioarele lui Tariq, iar Anna, sprijinită de balustradă, se uita peste apa întunecată.

— Missie, zisese ea cu o voce liniştită, vorbeşte-mi despre Varişnia şi bunicul meu.

Leyla se uita la Missie care şedea lângă Tariq şi îl văzu cum îi luă mâna într-a lui, liniştitor.

— Unele lucruri sunt prea dureroase ca să ţi le aminteşti, îi spuse el Annei. Trecutul este trecut, trebuie uitat.

Missie răspunse însă liniştită:.

— Dar are dreptate, ar trebui să ştie câte ceva despre familia ei. Ar trebui să cunoască adevărul, aşa cum a fost.

Tăcerea părea fără sfârşit în timp ce ei aşteptau ca Missie să-şi adune gândurile; apoi începu:

— Prima dată când l-am văzut pe Mişa Ivanoff, spuse ea încet, aveam doar şaisprezece ani şi încă eram considerată o copilă, aveam părul strâns la spate cu o fundă mare şi purtam o rochie simplă, albă, cu o eşarfă lată, prinsă mai jos de talie, ciorapi albi şi botine maron cu năsturei. Eram singură în Rusia, în lume de fapt, căci tatăl meu murise de curând şi eu nu aveam alte rude în viaţă. Călătorisem de pe coasta Crimeei până la St. Petersburg în trenul particular al familiei Ivanoff, care mi se păruse un palat pe roţi; de fapt, mergea atât de lin încât roţile păreau capitonate. Dar dacă trenul mi se păruse luxos, nici nu mă gândeam măcar ce înseamnă splendoarea palatului de pe malul Canalului Moika.

— La gară mă întâmpinase un şofer, în livreaua albastră a familiei Ivanoff, şi mă condusese acasă într-o minunată maşină *Courmont;* când trase în faţa unei scări cu trepte de marmură, un portar uriaş, arătând mare cât un urs în haina lui albastră cu o bandulieră albastră cu nasturi aurii, sări să-mi deschidă uşa. Am fost uluită de măreţia din interior. Holul era înalt cât trei etaje, coloanele crem, de marmură, erau împodobite cu sculpturi, iar ferestrele mari erau drapate cu mătase aurie. Podeaua era ca o tablă de şah de marmură albastră şi neagră, cu un uriaş covor roşiatic care se întindea de la uşile duble, minunate, până în vârful scării de marmură. Iar sus stătea un bărbat înalt, blond, cu mâna sprijinită pe zgarda unui câine mare de culoarea chihlimbarului.

— Era Victor, şopti Anna, venind să se aşeze la picioarele lui Missie. Era câinele despre care îmi vorbea mereu mama.

Missie dădu din cap.

— Când mama ta era fetiţă, Victor era cel mai bun prieten al ei. Singurul ei prieten, adăugă ea, tristă.

— Şi, mai departe? întrebă Anna.

— Deşi purta o jachetă veche de tweed, mi s-a părut impunător şi un rus tipic, zise Missie. Era foarte înalt, cu umeri largi, şi se mişca asemenea unui atlet. Avea părul blond, des şi foarte drept şi îl purta mai lung decât se obişnuia în vremea aceea, pieptănat pe spate. Ochii lui erau cenuşii cum e cremenea, adânci, şi avea pometii proeminenţi care îi dădeau feţei lui planuri şi unghiuri aspre. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem vreodată. Se opri un moment, apoi şopti. Şi de atunci m-am tot întrebat dacă nu cumva timpul se oprise în loc când privirile noastre s-au întâlnit.

Anna rămase cu gura căscată, iar Leyla se uitase îngrijorată la ea. Ştiau cu toţii că Missie fusese îndrăgostită de Mişa, dar asta era prima dată când ea exprimase lucrul acesta în cuvinte. Se întunecase şi în timp ce luna se ridica mai sus pe cer, ea putu zări doar capul blond al Annei sprijinindu-se de genunchiul lui Missie în timp ce asculta.

— Bunicul tău a fost unul dintre cei mai bogaţi oameni din Rusia, continuă ea. În afară de vila de la Yalta şi palatul din St. Petersburg, mai avea casa de vară aşezată alături de a ţarului, la Ţarskoe Selo, şi casa de vară de la Varişnia, favorita bunicului tău. Era exact opusul casei de la St. Petersburg. Nu era deloc măreaţă, era una dintre cele mai curioase case pe care am văzut-o vreodată. Era construită alandala, de parcă ar fi fost concepută să fie mică şi apoi i se adăugaseră cu anii noi aripi, pe măsură ce familia avea nevoie de mai mult spaţiu. Avea formă de L, cu aripi ieşite în afară şi avea etaje adăugate ici-colo, Iar stilul era ceea ce presupun că poate fi numit *rococo* rusesc, cu o cupolă verde aurie ce părea turtită deasupra holului mare. Pe afară, fiecare bucată a casei era zugrăvită în altă culoare, ca o cuvertură veselă făcută din bucăţele. În interior nu erau coridoare, ci doar o serie de camere înguste,

lungi, care dădeau una în alta, iar toate podelele erau din scânduri late, tăiate din lemn de ulm de pe moşie şi lustruite până la luciu într-un frumos maroniu auriu – tocmai bune pentru picioruşele mamei tale şi ale fratelui ei Alexei, ca să se dea pe ele ca pe gheaţă. Vara, ferestrele franţuzeşti, înalte, erau deschise ca să prindă briza şi chiar în zilele cele mai călduroase, era delicios de răcoroasă. Iar iarna, când afară urla vântul arctic, uriaşele sobe de teracotă duduiau în toate colţurile, şi Varişnia era cea mai plăcută casă din lume.

Şi era totdeauna plină de lume. Toate rudele bătrâne ale familiei Ivanoff locuiau acolo împreună cu prietenii lor veniţi în vizită, care nu mai plecau niciodată acasă: mătuşile domnişoare bătrâne, văduvele şi verişorii. Ştiai totdeauna unde se află, după mirosul de naftalină şi de mentă, după zgomotul andrelelor de tricotat şi bârfele şoptite. Era straniu cum de păreau să ştie totdeauna ultimele scandaluri, deşi nu fuseseră în oraş de ani de zile.

Apoi, erau servitorii. Se părea că erau cu zecile, ca să îngrijească de casa cea mare – trebuie să fi avut în jur de o sută de camere, deşi nimeni nu le numărase vreodată şi, bineînţeles, chiar printre servitori exista o ierarhie. În frunte, era Vasili, valet şi majordom, care era acolo din vremea bunicului lui Mişa. Era bătrân şi abia se ţinea pe picioare, dar Mişa nu voia să-i ceară să se pensioneze. Spunea că Varişnia şi familia erau toată viaţa bătrânului şi că fără ele ar fi murit curând.

Missie oftă, gândindu-se o clipă înainte de a relua povestea.

— Niania era următoarea ca importanţă. Şi ea era bătrână, deşi nu la fel de bătrână ca Vasili. Ea considera camerele copiilor drept domeniul ei propriu, unde nici prinţesa Anuşka nu putea să-i spună ce avea de făcut. Avea părul cenuşiu ca oţelul acoperit cu un şal alb. Servitoarele de rând purtau şorţuri albastre, dar al Iul Niania era alb. Era însemnul poziţiei ei în gospodărie, aşa încât şi vizitatorii ştiau că era o persoană de care trebuie să

ţină seama. Îmi amintesc că uneori mâinile ei erau atât de umflate de artrită încât nu putea îmbăia copiii şi era obligată să stea alături, mormăind, în timp ce una dintre femeile de la copii făcea această treabă. În poala lui Niania se urcau seara micuţa Xenia şi Alexei, iar Niania era aceea care le spunea poveşti la culcare. Şi pe Niania o iubeau cel mai mult, după tatăl lor.

Leyla se încruntă, întrebându-se de ce Missie nu spusese „după tatăl şi mama lor”. Nici Anna nu vorbea despre mama ei; ca şi când nici n-ar fi existat, totuşi ea ştia că existase.

— Apoi urmau profesorul neamţ şi camerista personală a Anuşkăi şi valetul lui Mişa. Aceştia din urmă erau amândoi francezi şi se considerau superiori, cu un cap deasupra servitorilor ruşi. Şopteau totdeauna cu mâna la gură şi umblau prin casă într-o tăcere mândră. Missie râse. Mătuşile bătrâne povesteau totdeauna că se purtau de parcă ei ar fi fost stăpânii casei, nu prinţul, dar la sfârşit ei au fost ultimii care au părăsit Varişnia. Toţi ceilalţi dispăruseră cu zile întregi mai înainte, ca şobolanii de pe un vas care se scufundă.

Oricum, continuă ea repede, erau o jumătate de duzină de bucătari şi o mulţime de ajutoare la bucătărie şi zeci de servitori în casă. Îmi amintesc de o fată tânără care nu făcea altceva decât să aprindă seara toate lămpile şi să le ia dimineaţa ca să le cureţe fitilele. Şi alta care nu făcea altceva decât să se îngrijească de uriaşele sobe. Apoi, erau desigur zecile de grădinari şi omul a cărui treabă era să aibă grijă ca terenul de tenis cu iarbă să fie cel mai neted din toată Rusia. Mai erau grajdurile, unde grăjdarii îngrijeau de caii îndrăgiţi ai lui Mişa. Cred că erau vreo douăzeci, treizeci. Şi caniseria, unde erau îngrijiţi câinii de sanie şi haita de borzoi.

Bunica ta, prinţesa Anuşka, nu suporta să fie singură şi casa era totdeauna plină de oameni şi aveau loc recepţii nesfârşite. Uneori, trebuia să purtăm costume de carnaval sau vechi costume naţionale ruseşti dar, indiferent cu ce se îmbrăca,

Anuşka Ivanoff era totdeauna frumoasă. Era cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată; arăta ca o figurină de bronz lustruit cu părul ei ca grâul auriu şi ochii ca panselele. Chiar şi pielea ei avea un fel de strălucire aurie. Era tânără, avea doar douăzeci şi şase sau douăzeci şi şapte de ani şi era foarte veselă, iar când râdea; te făcea să doreşti să i te alături. Doar uneori părea că nu se mai poate opri din râs, ca şi când se prefăcea că e veselă şi fără griji, dar puteai ghici că, în fond, nu era deloc veselă. Niciodată nu ştiai ce-i cu Anuşka: pentru un minut, era viaţa şi sufletul petrecerii, ca apoi, în următorul minut, să dispară. Se încuia în odaia ei zile în şir şi nici măcar Mişa nu o putea face să deschidă uşa. Doar camerista putea intra cu tăvile cu mâncare pe care el i le trimitea, dar veneau înapoi totdeauna neatinse. Îmi amintesc că, la început, mă gândisem că era ceva foarte straniu, dar toată lumea părea să accepte lucrul acesta ca pe ceva obişnuit. Pur şi simplu, aşa era Anuşka.

Mişa era un om bun, spuse ea uitându-se la Anna. El considera că servitorii şi lucrătorii de pe moşie, ca şi familiile lor de la Varişnia, cădeau în răspunderea lui. Avea grijă de ei cu tandreţe rusească, adevărată, şi ei îl numeau *„batiuşka”* – tătucul. În fiecare lună, ţinea o adunare în holul mare, îi servea cu bere şi mâncare şi fiecare om putea să-şi spună necazurile şi ştia că va fi tratat corect, deşi Anuşka se plângea mereu că hainele lor de piele netăbăcită de oaie făceau ca, o săptămână după aceea, casa să miroasă urât. Fiecare familie avea căsuţa ei proprie şi fiecare bărbat avea de lucru. Mult timp înaintea reformelor oficiale, familia Ivanoff dăduse fiecărei familii o *„usadba”,* o bucată de pământ unde să-şi cultive legume şi cartofi. Trecuse multă vreme de când vreo persoană de pe moşia Varişnia cunoscuse foamea.

Mişa construise o şcoală, plătea o învăţătoare şi îi ajuta pe copiii cei mai inteligenţi să aibă burse la şcoli din Moscova; le-a construit o policlinică, le plătea un doctor şi se lupta în *Duma,* în Parlament,

pentru drepturile ţăranilor. A făcut tot ce a putut ca să-l convingă pe ţarul Nicolae să facă ceva ca să-i ajute; îi spusese că tot ceea ce el şi ţarul Nicolae făcuseră pentru oamenii de pe propriile lor moşii, trebuia să facă şi pentru toată Rusia.

Missie ridică din umeri şi adăugă cu un oftat:

— Dar, bineînţeles, că gândul ţarului era la multe alte lucruri. Fiul său era foarte bolnav, iar ţarina Alexandra credea că doar Rasputin, călugărul nebun, îl putea vindeca. Dacă ar fi putut, poate că ţarul ar fi fost liber să-şi dedice timpul ţării sale şi toată istoria Rusiei ar fi fost alta.

Ea se opri un minut, gândindu-se la povestea ei şi apoi continuă:

— Anuşka şi Mişa îşi adorau copiii, pe Alexei şi pe Xenia. Când avea şase ani, Mişa îl învăţase pe tânărul Alexei să călărească şi să înoate şi cum să mânuiască bine o puşcă, iar Alexei îl adora. Copiii aveau voie să vină în fugă în camera lui de lucru, indiferent cine se afla acolo sau cât de importantă era întâlnirea care avea loc. Dacă era prea ocupat, tatăl lor îi săruta şi le dădea o bomboană din vasul *Faberge* de argint cu un capac secret: avea forma unui mic deal cu un palmier în vârf şi o maimuţică ascunsă în iarbă. Dacă apăsai un anume buton, maimuţica se urca în copac şi când ajungea sus se deschidea capacul. Îmi amintesc cum îi plăcea lui Mişa să urmărească mirarea de pe chipul lor. Ei nu puteau înţelege cum funcţionează, dar îi făcea totdeauna să râdă.

Alexei semăna cu tatăl lui: aceiaşi ochi, acelaşi păr blond închis şi aceleaşi trăsături puternice, iar Xenia era o frumuseţe, ca şi mama ei. Avea părul mai deschis, mai curând ca inul decât auriu, iar ochii ei erau de un bronz strălucitor, ca emailul: m-am gândit întotdeauna că arată de culoarea aripilor fluturilor tropicali. Avea pielea frumoasă, aurie, a Anuşkăi. Şi avea temperamentul mamei sale.

Anuşka Ivanoff nu stătea liniştită niciun minut. Alerga între Paris şi St. Petersburg, Varişnia şi Deauville, Monte Carlo, Londra şi Yalta, de parcă s-

ar fi temut să se odihnească. Iar când ajungea acolo unde se ducea, după câteva săptămâni, sau chiar zile, se plictisea şi o pornea iar. Copiii erau obişnuiţi cu absenţele ei şi, de câte ori revenea, făcea mare caz de ei şi, bineînţeles, că lor le plăcea, pentru că atunci aveau loc mereu recepţii şi casa era din nou plină de lume.

Anuşka îşi cumpăra toată îmbrăcămintea de la casele de modă din Paris şi iarna purta blănuri somptuoase, samur şi vulpe polară, iar pantofii ei erau comandaţi special la Londra şi Roma. În fiecare dintre case avea un seif enorm, căptuşit cu piele de căprioară moale, gri, unde îşi ţinea bijuteriile fabuloase: seturi întregi de rubine, smaralde şi diamante, ca într-o peşteră a lui Aladin. Adora violetele, iar producătorii de parfumuri de la Grasse, din sudul Franţei, au creat un parfum special pentru ea. Bineînţeles că se numea *„Anuşka”* şi nimeni altcineva în lume nu-l folosea. Şi totdeauna purta un bucheţel de violete prins la rochie sau pe blănuri, aşa încât totdeauna părea că miroase a primăvară.

Ea tăcu, amintindu-şi.

— Te rog, continuă, o îndemnă Anna.

Missie îi zâmbi şi îşi reluă iar povestirea.

— Varişnia era deosebit de frumoasă în zăpadă. Oaspeţii veneau cu trenul familiei Ivanoff până la mica gară specială de la Ivanovsk şi erau luaţi de birjari în livrea şi duşi cu sania trasă de câini până la casă. Ştiam întotdeauna când sosesc, după clinchetul clopoţeilor de la sănii şi ieşeam afară să-i întâmpinăm. Şi, bineînţeles, marea favorită a copiilor şi adulţilor deopotrivă era prinţesa văduvă Sofia Ivanoff, străbunica ta.

Prinţesa Sofia a fost cea care mi-a spus povestea căsătoriei bunicului şi a bunicii tale. Când a întâlnit-o pe Anuşka, Mişa era considerat „prada deceniului”. Era în anul 1908, iar el avea douăzeci şi patru de ani, cu o diplomă de onoare în arheologie obţinută ia *Oxford* şi după doi ani de călătorii aventuroase. Era înalt şi frumos şi, din motive pe

care nu le înţelegea, tinerele doamne din Europa şi America îi spuseseră că era un sfărâmător de inimi. Îi plăceau toate sporturile şi îşi întreţinea trupul înalt de aproape doi metri, în condiţie fizică superioară, dar sportul său favorit era călăritul, iar la Deauville îi plăcea să joace polo. Anuşka Nikolaevna Orloff avea optsprezece ani şi era nepoata ţarului. Familia ei era nobilă dar săracă, iar tânăra Anuşka era deja o frumuseţe renumită şi cunoscută pentru flirturi. Toţi bărbaţii tineri necăsătoriţi din St. Petersburg erau îndrăgostiţi de ea, dar bunicul tău era cu totul deosebit. De îndată ce a văzut-o, a căzut sub vraja frumuseţii ei.

Missie se opri un moment, apoi adăugă:

— Trebuie să înţelegi că o frumuseţe fără cusur ca a Anuşkăi e irezistibilă. Pur şi simplu, nu-ţi puteai lua ochii de la ea; era ca o operă de artă vie. Sofia spunea că nu conta că Anuşka nu avea o educaţie superioară, avea în schimb o minte iute, care învăţa din toate întâmplările şi discuta despre teatru şi ultimele piese şi romane la fel de uşor ca şi despre ultimul croitor sau bijutier la modă. Şi era o dansatoare minunată, steaua oricărei recepţii. Nu avea importanţă că era egoistă şi iritabilă şi că uneori avea o comportare stranie, neapărând la dineuri organizate special în onoarea ei sau, pur şi simplu, dispărând zile în şir. Bărbaţii tineri o tot agasau cu buchete de flori şi poezii de dragoste, precum şi cu bijuterii, pe care mama ei le returna totdeauna cu scrupulozitate. Trebuia să se gândească la reputaţia fiicei sale şi ştacheta era ridicată mai sus decât o simplă brăţară cu diamante.

Mişa nu se mai putea gândi la nimic altceva şi săptămâni în şir ea l-a ţinut agăţat, jucându-se cu el cum te joci cu un peşte în undiţă. Uneori se vedea cu el, alteori nu, iar el era nebun de gelozie, gândindu-se că vreun rival i-o smulge. O ceru în căsătorie şi, după o săptămână de gândire, timp în care îl lăsă în St. Petersburg să-şi răcorească singur călcâiele, în timp ce ea se duse să stea cu prietenii la ţară, consimţi în cele din urmă să fie soţia lui.

Sofia mi-a spus că nunta lor a fost cea mai măreaţă nuntă văzută în Rusia, de mulţi ani. Anuşka purta trenă din material ţesut, cu aur, peste un satin crem şi pe cap marea coroană Ivanoff, cu uriaşul smarald de nouăzeci de carate primit de la maharajah, coroană ce fusese remontată pentru ea special la *Cartier,* din Paris. Ţarul şi întreaga sa familie au venit la nuntă, iar ceremonia a avut loc la Catedrala Sf. Isaac cu turle aurite şi coloane de malahit şi lazurit; dar oricât de uriaşă era, a fost prea mică pentru a cuprinde toţi oaspeţii. După aceea, a avut loc o bogată recepţie pentru toată lumea la castelul de pe râul Neva.

Mişa a dus-o pe mireasa lui în America pentru o lună de miere de trei luni, iar Anuşka a insistat să mai stea în Europa pe drumul de întoarcere. Avea nevoie de alte haine noi, de alte bijuterii. Mişa era tânăr şi îndrăgostit; i-a făcut pe plac. Orice dorea, Anuşka putea avea. Când se plictisi în cele din urmă de cumpărături, îşi chemă prietenii pe yahtul familiei Ivanoff şi cu toţii făcură o croazieră prin Mediterana, până la Bosfor, în Marea Neagră, şi înapoi în Rusia, acasă.

Sofia spunea că încă de atunci Mişa ştia că apăruseră unele probleme. Erau zile când Anuşka refuza să se dea jos din pat; faţa ei îşi pierdea culorile şi ochii ei priveau în depărtare. Uneori plângea, nu isteric, dar la nesfârşit. Lacrimile îi curgeau pe obrazul alb chinuit şi Mişa nu ştia cum să le oprească, oricât încerca să o liniştească, să o înduplece, să o ademenească promiţându-i daruri. Pur şi simplu, ea nu se putea opri din plâns. Întorşi la St. Petersburg, situaţia se înrăutăţi brusc. Anuşka încuie uşa dormitorului ei şi refuză să dea drumul cuiva. Mişa o anunţă pe Sofia şi aceasta o chemă pe mama Anuşkăi.

Ilona Orloff le spuse că Anuşka este extrem de sensibilă; se consumă până la limitele forţelor ei cu nenumărate recepţii şi distracţii şi apoi se prăbuşeşte un timp într-o mare depresiune. Cel mai bun lucru era să o lase în pace şi să aştepte să iasă singură din

această stare. Sofia era îngrijorată şi chemă un eminent psihiatru din Elveţia. El le-a spus că Anuşka era o depresivă maniacală; el a mai zis că era tânără şi un tratament prelungit ar putea să o ajute. Astfel, tânărul cuplu petrecu trei luni într-un sanatoriu în munţii elveţieni, în timp ce Anuşka se trata. Când s-au întors, părea că e mai bine şi se cufundă din nou în vechiul ei mod de viaţă, la fel de agitat ca mai înainte.

Acum, Misa era un bărbat liniştit, căruia îi plăcea viaţa la ţară. Iarna, nimic nu-i plăcea mai mult decât să stea lângă foc la Varişnia, citind cărţi de istorie sau făcând sporturi în aer liber, mergând la vânătoare de lupi cu câinii săi borzoi. Lui Anuşka îi plăcea Varişnia doar când putea da recepţii extravagante şi să o umple cu prieteni din lumea teatrului şi cu lepădături internaţionale pe care părea că le colecţionează în călătoriile ei. Era gazda cea mai populară şi încă cea mai frumoasă femeie din St. Petersburg. Treptat, vieţile lor începură să ia drumuri diferite şi, treptat, Anuşka deveni tot mai neprevăzută în acţiunile ei.

Alexei se născu la trei ani de la căsătoria lor şi câtva timp ea se transformă: se îngrijea de fiul ei, îl lua peste tot cu ea, lăudându-l cu fiecare ocazie. Dar, după câteva luni, reveni la starea ei veche. Xenia se născu trei ani după aceea, într-o încercare disperată a lui Mişa de a o aduce pe tânăra lui soţie înapoi la viaţa lui, dar ea deveni tot mai stranie şi, curând, comportarea ei provoca bârfe. Erau zvonuri că Anuşka devenise neglijentă, că flirturile se transformaseră în legături amoroase. Se menţionau nume şi bârfa lua amploare. Dar Anuşka era atât de frumoasă încât nimeni nu ţinea seama de comportarea ei nebunească, îi iertau orice. Se spunea că fiecare bărbat din St. Petersburg era îndrăgostit de Anuşka Ivanoff, cu excepţia soţului ei.

Dar Mişa continua să aibă grijă de ea; o ţinea ca pe o păpuşă de porţelan fragil care putea să se spargă în orice clipă, pentru că înţelegea că ea nu

voia să fie aşa cum era. Sărmana Anuşka nu-şi putea controla emoţiile şi acţiunile; era ca un pai mişcat de vânt, indiferent din ce parte bătea. Dar când venea marea ei depresiune, se întorcea totdeauna acasă, la Mişa.

— Ah, Missie, şopti Anna, şi Leyla putu vedea la lumina lunii că plângea. Ah, Missie, acum înţeleg.

Missie întinse mâna şi mângâie tandru părul moale, blond al Annei.

— Mai este ceva ce aş vrea să-ţi spun, Anna, acum când eşti destul de mare.

Ezită, ca şi când s-ar fi gândit cum să se exprime, apoi zise repede:

— Bunicul tău şi cu mine eram îndrăgostiţi unul de celălalt.

Ochii albaştri ai Annei se făcură mai mari, iar Leyla se îndreptă pe locul ei, ascultând cu atenţie. Totul suna ca o poveste din „O *mie şi una de nopţi”* cu bijuterii, prinţese şi intrigă… Oare Mişa o va gâtui pe soţia lui, care se abătuse din drum, cu o funie de mătase, aşa cum se făcea în haremul din Palatul Topkapî?

— Missie! făcu Tariq, atenţionând-o, dar ea zâmbi şi clătină din cap.

— Anna trebuie să ştie totul acum, zise ea. E dreptul ei.

Iar Anna o luă de mână şi ea continuă.

— Deşi aveam doar şaisprezece ani când l-am văzut, pe Mişa pentru prima dată, a fost o dragoste la prima vedere. Şi, cu toate că era atât de frumos şi era prinţ, iar eu eram tânără şi impresionabilă, ştiam că nu era doar o părere a mea. Era ca şi când… ca şi când vii acasă şi găseşti singura persoană din lume care ţi se potriveşte exact. Desigur, el n-a spus nimic: n-ar fi fost corect. Dar ştiam că şi el simţea la fel. Tatăl meu tocmai murise şi Mişa se străduia să fie bun cu mine, încerca să nu mă lase să mă gândesc la unele lucruri. Anuşka era plecată mult timp, iar el mă ducea la operă şi la balet, totdeauna în grup, bineînţeles, şi la dineuri în casele prietenilor săi. Şi, desigur, că mi-a arătat draga lui Varişnia.

Călăream împreună pe moşie, vizitam şcoala şi policlinica, muncitorii şi familiile lor, luând un ceai cu ei sau văzând un copil nou născut sau chiar un viţel. Îmi dădeam seama că ei îl iubesc, după felul cum îl priveau şi cum îl respectau. Nu erau dulcegării sau slugărnicie; pentru că *„batiuşka”* îi vizita cu prietenie. Vorbea cu ei de la egal la egal, erau fiinţe umane cu tot atâtea drepturi ca şi ale sale iar ei aveau încredere în el ca să aibă grijă de ei. Copiii din sat alergau să-l întâmpine, băieţii se întreceau să-i ţină calul şi fetele să danseze în jurul lui în fustele lor largi, brodate şi cu mici ghete roşii de pâslă. Erau atât de drăguţe, de dulci, atunci…

Missie oftă şi Anna o strânse mai tare de mână.

— Mişa şi cu mine deveneam tot mai apropiaţi, dar era doar ceva mental, mă înţelegi? N-am vorbit niciodată de „dragoste”. Asta până la aniversarea mea de şaptesprezece ani, când mi-a dat un dar o broşă cu pietre preţioase având forma emblemei familiei Ivanoff şi atunci m-a sărutat şi mi-a spus că mă iubeşte. Cum aş putea să vă spun ce am simţit, fiind în braţele lui? Pot doar să afirm că ştiam care era locul unde ar fi trebuit să mă aflu. Mi-a zis că nu intenţionase să-mi spună lucrul acesta, că era căsătorit şi, oricum, eu eram prea tânără, dar că, dacă eu aş pleca, viaţa lui ar fi goală.

Războiul cu Germania mergea prost. Mişa era ofiţer în Garda de cavalerie şi adesea era plecat pe front, iar Anuşka era plecată la prieteni; petrecea mai mult timp în casele altora decât în casa ei proprie. Îi scriam în fiecare zi lui Mişa, iar uneori primeam câte un răspuns, note scurte, rapide în care îmi spunea că e sănătos şi că îi lipsesc copiii, Varişnia şi eu şi semna totdeauna *„Cu drag, Mişa”*.

Eram singură la St. Petersburg, doar cu copiii şi servitorii drept companie. Desigur, cunoscusem deja o mulţime de tineri dar, fără Mişa, parcă nu eram în apele mele şi, oricum, nu aveam chef de serbări când bărbaţi tineri erau ucişi pe front. Într-o zi, l-am luat pe Alexei la o plimbare. St. Petersburg era ca Veneţia, construit într-un estuar, cu o mulţime de

mici poduri ce legau insulele, iar în ziua aceea ne-am dus la Novaia Derevnia, insula ţiganilor. Era locul favorit al lui Alexei şi al meu. Toate faimoasele familii ţigăneşti locuiau acolo, iar cu mulţi ani înainte, un strămoş al prinţesei Sofia se căsătorise cu o ţigancă din familia Şişken Tabor. Erau oameni înalţi, frumoşi, cu ochi negri strălucitori. Toţi bărbaţii purtau mustăţi mari, iar fetele aveau păr lung, negru, ondulat, acoperit cu băsmăluţe în culori vesele şi purtau cercei uriaşi ca nişte cercuri de aur. Bărbaţii cântau la balalaică sau la chitară şi din gură, iar fetele dansau dansurile acelea repezi cu bătăi din picior; arătau minunat în fustele largi şi cu şaluri roşii la taliile lor fine. Noi aruncam o monedă în tamburina plimbată de un ţigănuş oacheş cu ochi îndrăzneţi.

Alexei era un copil frumos, atât de blond în contrast cu întunecimea lor şi, bineînţeles, că ştiau cine era şi făceau mare tărăboi în jurul lui; îl invitau în casele lor, oferindu-i siropuri şi prăjiturele şi pâine proaspătă şi delicioasa lor dulceaţă. Dar, în ziua aceea, una din femeile mai bătrâne din familia Massalsky Tabor mi-a făcut semn să-l las pe Alexei cu fiica ei şi să intru în casă singură. Eram puţin mirată, dar am urmat-o într-o cameră în spate.

Era întunecoasă, se vedeau doar lumina unei lămpi mici cu abajur roşu, o masă rotundă cu o pânză roşie şi două scaune, iar ea mi-a făcut semn să mă aşez. După ce s-a dus spre un raft, a luat de acolo un glob de cristal. Mi-amintesc că am zâmbit, gândindu-mă că voia să mai câştige o rublă sau două, pretinzând că-mi spune viitorul.

Lumina lămpii pâlpâi pe faţa ei când apucă globul cu ambele mâini şi se uită în adâncul lui. O urmăream în tăcere. Avea faţa foarte ridată şi m-am gândit că trebuie să aibă peste şaptezeci de ani, dar nu avea niciun fir alb în părul ei negru, iar mâinile îi erau foarte frumoase, cu degete lungi şi unghii ovale lucioase. Când s-a uitat la mine în cele din urmă, ochii ei erau ameţitori, ca nişte lacuri negre, şi m-am

simţit atrasă de ea. M-am aplecat mâi aproape când a vorbit şi nu mi-am putut lua ochii de la ea.

— Ai avut o mare durere în viaţa ta, mi-a spus, şi eşti singură pe lume, totuşi, eşti înconjurată de dragoste.

Eram uimită că avea dreptate. Ştiam că rusoaicele, care erau obsedate de misticism, credeau în prezicerile ţigăncilor, dar eu fusesem totdeauna sceptică. Eu mă gândeam că e doar un joc distractiv, un mod de a câştiga bani.

— Nu dragostea îţi va aduce fericirea, spuse ea şi apoi se opri. Apoi zise repede: eşti prea tânără, ar trebui să te întorci în ţara ta, nu trebuie să rămâi aici. Ea îşi luă privirea de la mine şi se uită din nou în globul de cristal, iar eu i-am urmărit privirea, mirându-mă ce putea vedea acolo.

— Este dragoste şi disperare în viaţa ta, iar fericirea nu va veni din direcţia la care te gândeşti. Dragostea îţi va conduce mereu viaţa şi, din această cauză, îţi vei asuma o mare răspundere. Mă privi straniu şi adăugă: o răspundere care va schimba lumea.

Desigur, am fost intrigată, voiam să aflu mai mult, dar ea împinse cristalul şi se îndreptă spre uşă, ţinând draperia ridicată pentru mine. Am scos nişte bani din geantă şi i-am oferit, dar ea îşi duse mâinile la spate şi dădu din cap.

— Dumnezeu să te apere, micuţo, fu tot ce mi-a zis.

N-a trecut mult până când profeţia ei a început să se adeverească. Lucrurile în Rusia mergeau din rău în mai rău. Războiul mergea anevoie, în parte pentru că ţarul voia să-l conducă personal; apoi, erau greve şi răscoale în oraşe. Evenimentele se desfăşurau repede şi bolşevicii începură să câştige teren. Mulţi părăseau Rusia cât mai puteau, dar alţii, ca Mişa, voiau să rămână să-şi apere interesele.

El avea încredere în oamenii lui, şi de ce n-ar fi avut? A avut grijă de ei mai bine decât proprii lor părinţi. Încrederea lui a fost din păcate greşită; ei credeau promisiunile bolşevicilor că fiecare om va

avea bogăţii şi pământ, iar acum, când călătoream prin sat, copiii erau luaţi în case de mamele lor cu feţe supărate, iar bărbaţii se fereau să se uite în ochii noştri.

Servitorii au dispărut, unul câte unul. Plutea în aer pericolul, iar Mişa a încercat să mă convingă să plec, dar eu nu puteam. Împlineam optsprezece ani. Anuşka era deprimată şi şi-a petrecut ziua în pat. Sofia cu Mişa şi cu mine cinam cu mătuşile bătrâne şi verişorii. Tocmai toastaseră pentru mine cu şampanie, când se auziră brusc bătăi puternice în uşă.

Era un prieten, un doctor dintr-un oraş din vecinătate, la distanţă de treizeci de kilometri; venise să-l avertizeze pe Mişa că mulţimea se aduna, că erau violenţi şi că ar trebui să fugim cât mai putem. Casa a devenit un haos, în timp ce ne pregăteam să plecăm. Bătrânii au refuzat să plece, la fel şi Mişa. El a promis că o să vină după noi în Crimeea, peste câteva zile. Când am plecat, el a spus: „Ai grijă de copiii mei în locul meu, Missie". M-am uitat în ochii lui şi am văzut ce era scris acolo. Apoi mi-a spus: „Te iubesc" şi m-a sărutat.

Urmă o lungă tăcere, iar Leyla îşi ţinu răsuflarea, aşteptând ce avea să mai spună Missie.

— Nu l-am mai văzut după aceea, vocea lui Missie tremura când zise: restul îl ştii. Anuşka a fost omorâtă în pădure pe când fugeam şi Alexei, de asemenea. Cu ajutorul lui Tariq Kazahn, Sofia, împreună cu mine şi cu Xenia, am scăpat în America.

Luna era acum sus, inundând terasa cu o lumină albă, stranie, în timp ce Leyla le privea fix pe Missie şi pe Anna. Anna apăsa mâna lui Missie pe obrazul ei şi ea văzu că plânge.

— Mişa şi cu mine n-am fost niciodată amanţi, spuse Missie, liniştit. Eram tânără şi inocentă, iar Mişa era un domn.

— Ah, Missie, şopti Anna, îmi pare atât de rău, nu trebuia să te întreb. Dar mă bucur că ştiu. Acum înţeleg totul mult mai bine.

— Îmi pare bine, *duşka,* zise Missie. Dar a fost cu atât de mult timp în urmă, iar străbunica ta şi cu mine am luat atunci hotărârea să uităm totul în urma noastră şi să privim doar la viitor. Şi acum, aşa trebuie să faci şi tu.

— Promit, spuse Anna. Dar chiar atunci, Leyla se întreba cum va putea oare să ţină ea o asemenea promisiune.

Şi totuşi, se pare că Anna şi-o ţinuse. Ani de zile aproape că nu amintise nimic despre asta, apoi dintr-odată, venise la Leyla şi îi spusese că are nevoie de bani. Urgent.

— Cere-i bunicului, îi spusese Leyla imediat. Dacă e o chestiune atât de disperată; desigur că o să-ţi dea, oricât ai nevoie.

Dar Anna refuzase. Spusese că Tariq Kazahn plătise deja datoria de onoare a familiei Kazahn şi că aceasta era responsabilitatea ei. Apoi îi vorbise Leylei despre bijuterii.

Totul păruse atât de uşor, în modul în care explicase ea, şi văzând că diamantele se vânduseră atât de uşor, au îndrăznit să meargă mai departe. Leylei chiar îi plăcuse rolul ei de curier, învârtindu-se prin Bangkok cu ochelarii de soare şi ducând tratative cu întunecatul domn Abyss. Acum ştia că aceasta fusese partea mai uşoară. Partea dificilă avea să vină de-acum încolo. Va trebui să facă faţă furiei lui Kazahn Paşa, de una singură.

14

Düsseldorf

Castelul Arnhaldt domina peisajul împădurit, înălţându-se deasupra copacilor din vârful dealului, ca un mausoleu mare, cenuşiu. Fusese construit de stră-străbunicul lui Ferdie ca un tribut adus sieşi şi succesului care, în 1825, îl dusese de la mica afacere de manufactură a mamei sale până în culmea bogăţiei, ca unul din noii baroni ai oţelului, făcând parte din elita Germaniei.

Până ajunsese să-şi adune averea şi să-şi obţină titlul, Ferdinand Arnhaldt se săturase de lucruri ieftine. Îşi construise castelul ca să dureze. Era din piatră cenuşie, solidă, cu turele şi creneluri, cu ferestre gotice arcuite şi porticuri cu coloane, înconjurat de grădini în stil franţuzesc dar lipsite de farmecul acestora şi de sute de acri de parcuri şi pădure. În interior, pereţii erau panelaţi cu lemn scump, avea podele de marmură şi multe cămine, o scară sculptată de stejar, în stil iacobin, luată dintr-un castel englez, şi ferestre înalte cu vitralii care lăsau să treacă puţină lumină, dându-le încăperilor o atmosferă întunecată, de biserică.

Ferdie Arnhaldt şedea în camera sa de lucru panelată cu stejar, care fusese a străbunicului său, a bunicului şi a propriului său tată, în acelaşi fotoliu de piele, pe rotile, în care au stat şi ei, la aceeaşi masivă masă de lucru pe care au folosit-o cândva şi ei. Pe o bucată de catifea neagră, în faţa lui, era smaraldul. În mintea lui nu era nicio îndoială că aceasta era piatra preţioasă a familiei Ivanoff, iar faptul că fusese tăiată şi că plătise o grămadă de bani pentru ea nu-l preocupa. De fapt, considera asta drept un triumf. Oare nu o smulsese el chiar de sub nasul concurenţei? Iar concurenţa fusese dură. Ce îl îngrijora era faptul că era mai sărac cu peste nouă milioane de dolari, iar identitatea „Doamnei” era

încă un mister. Licitatorii spuseseră că nu o ştiau, iar banca elveţiană refuzase să-i spună.

Rotiţele de metal ale fotoliului scârţâiră când îl împinse înapoi şi îşi notă în minte să informeze administratoarea despre acest fapt. Gospodăria Arnhaldt fusese condusă totdeauna ca un ceasornic şi nu era cazul ca tocmai el să coboare standardele. Îşi mai amintea de străbunica lui care îl dăduse afară pe valet pentru că nu deschisese destul de repede uşa când automobilul ei trăsese afară. Faptul că bărbatul fusese angajat în familie douăzeci de ani şi suferea de artrită, nu o preocupase defel.

— Nu tolerez nimic altceva decât ce e mai bun, spusese ea când tatăl său protestase că-i plăcea valetul şi că se obişnuise cu el. Dacă nu mai e cel mai bun, atunci trebuie să plece. Şi plecase, fiind înlocuit de alţi valeţi; unul după altul, niciunul dintre ei neputând să se ridice la nivelul cerinţelor tiranice ale străbunicii lui şi nici la cel al calităţilor bătrânului valet.

Totuşi, Ferdie şi-a învăţat lecţia de tânăr şi, chiar şi acum, când servitori buni erau greu de găsit, îi era imposibil să lase să treacă fără comentariu asemenea lucruri ca o masă prost pusă sau un strat de praf pe partea de sus a ramei tablourilor ori rotiţe care scârţâie. Ştia că nu era popular în rândul servitorilor casei sau printre muncitorii de la cele cinci uriaşe întreprinderi de inginerie Arnhaldt, de la oţelării, de la topitorii şi turnătorii şi din birouri. Ştia că şuşoteau despre el „Este imaginea de oţel a tatălui său” spuneau ei şi „pumnul de fier al străbunicii” Era adevărat, semăna cu tatăl lui: avea aceiaşi ochi albaştri deschis şi părul blond pieptănat corect spre spate, o frunte lată, nasul mare şi maxilarul puternic şi acelaşi trup înalt, bine disciplinat.

Soţia lui Ferdie îl acuzase că e inuman. Arlette era franţuzoaică şi, când o întâlnise prima dată, era frivolă şi drăguţă în gen de păpuşică nostimă. Avea ochii negri ca nasturii de botine, un nor de păr negru creţ, pieptul mare şi o talie foarte subţire. Bineînţeles că pentru tineri atât de bogaţi ca Ferdie

Arnhaldt au existat totdeauna fete la îndemână şi nu i-a lipsit niciodată o însoţitoare frumoasă la braţ. Dar şireata Arlette i-a făcut curte cu tot farmecul ei senzual parizian şi, înainte ca el să-şi dea bine seama, erau deja căsătoriţi. Înţelesese prea târziu că ea se măritase cu el pentru banii lui, dar atunci ea era deja însărcinată şi nu ar fi divorţat niciodată de mama copilului său. Faptul că acel copil a fost o fată a constituit la început o mare dezamăgire, dar curând începuse să o iubească. Micuţa lui fiică era o combinaţie între aspectul mamei ei şi voinţa puternică a familiei Arnhaldt. Fotografia ei continua să domine masa lui de lucru, deşi ea murise de zece ani, într-un accident de călărie, la vârsta de numai paisprezece ani. Timpul vindecase rănile, dar nu şi amărăciunea pierderii ei.

Apoi, hotărâse că era mai convenabil să nu divorţeze de Arlette, deoarece servea ca o scuză bună pentru a ţine alte femei şirete departe de averea lui. Desigur, dacă ar fi devenit necesar sau ar fi dorit-o, ar fi divorţat de ea într-un minut. Între timp însă, o întreţinea în lux, într-un uriaş apartament din Monaco.

Ferdie se îndreptă spre tabloul de pe perete, de lângă cămin. Pentru o casă de o asemenea bogăţie şi grandoare, plină de obiecte de valoare atât de sigură, pictura aceasta era o nulitate: o scenă de pădure, mediocră, semnată de un artist necunoscut. Străbunicul său atârnase acolo tabloul în urmă cu un secol, ca să ascundă seiful din perete, din spatele lui, cu credinţa că, dacă ar fi pus acolo o capodoperă de valoare, ea ar fi putut fi furată, iar hoţii ar ajunge astfel la valori şi mai mari, aflate în spatele ei.

După ce apăsă butonul ascuns, Ferdie aşteptă până când pictura alunecă încet într-o parte, apoi formă combinaţia şi deschise seiful. Înăuntru nu era nimic de valoare pentru un hoţ obişnuit, ci doar pentru duşmanii săi. Era plin de hârtii şi documente. Scoase un plic maroniu şi îl duse la masa de lucru. Şezu mult timp, privind fotografiile pe care le conţinea.

Prima fotografie era a bunicului său, cu ocazia celei de a doua căsătorii. Avea cincizeci şi doi de ani şi arăta ca toţi bărbaţii din familia Arnhaldt: înalt, zdravăn şi drept în costumul gri de dimineaţă, cu jobenul de mătase ţinut la piept. Mireasa lui era tânără şi foarte frumoasă, cu faţa plină de dragoste, în metri de satin şi dantelă. A doua fotografie era a aceleiaşi femei, de data aceasta aşezată pe un scaun. Ţinea o mână în sus ca să atingă fetiţa blondă, zâmbitoare, care se sprijinea de umărul ei. Cea de-a treia fotografie era decolorată şi roasă de mult ce fusese mânuită. Era a prinţesei Anuşka Ivanoff, purtând faimoasa coroană cu smaraldul.

Pentru a nu ştiu câta oară, Ferdie compara faţa Anuşkăi cu cea a copilei blonde, examinându-le atent, trăsătură cu trăsătură. Asemănarea nu putea fi negată.

După ce împinse în lături fotografiile, scoase nişte documente din plic. Erau o serie de concesionări expirate de la Republica Socialistă Sovietică Rusă, datând din 1920, care concesionau companiei *Arnhaldt* dreptul asupra minelor din Rajasthan, anterior proprietatea familiei Ivanoff. Acele mine conţineau valorosul tungsten necesar întăririi oţelului, fără de care *Întreprinderile Arnhaldt* n-ar avea nicio valoare. De peste şaptezeci de ani, familia Arnhaldt dădea o avere sovieticilor, ştiind că pretenţia lor de proprietari nu era valabilă. Acum, minele erau şi mai valoroase pentru afacerile cu armamentele care intrau în noile sisteme de război, iar Arnhaldt nu va mai trebui să le răscumpere. Ferdie intenţiona să se asigure de data asta ca minele să fie în mod legal ale sale. La fel cum încercase şi bunicul său să facă în urmă cu atâţia ani. Dar, de data aceasta, nimic nu-l va opri pe ei s-o facă.

Se uită nerăbdător la ceas. Era trei fără un minut. Peste un minut, bărbatul pe care îl aştepta să-i telefoneze va fi în întârziere. După ce împinse înapoi fotoliul, măsură camera întunecată numărând

secundele şi apoi minutele. La trei şi cinci minute, sună telefonul.

— Ai întârziat, spuse cu un mârâit în receptor. Făcu o pauză apoi adăugă: vă rog să mă scuzaţi, aşteptam pe altcineva.

Luă un toc şi mâzgăli nerăbdător pe notesul de pe masa de lucru, schiţând coroana Ivanoff şi piatra preţioasă care stătea în faţa lui,

— Televiziunea americană? Oare de ce să vrea televiziunea americană să-mi ia mie un interviu? Interes general, spuneţi? Aha… o serie de profiluri ale unor oameni importanţi din industrie? Şi cu cine vorbesc? Lăsă tocul jos şi un ton de scuză se făcu simţit în vocea sa. Domnişoară Reese, nu ştiu dacă pot să-mi fac timp… înţeleg, chemaţi-mă mâine. Da, la birou.

Puse receptorul în furcă, gânditor. Genie Reese era tânăra americană care transmisese despre licitaţia din Geneva pentru reţeaua aceea de televiziune americană. Să fie oare o simplă coincidenţă că îl suna acum pe el? Sau descoperise că el cumpărase smaraldul? Încă se mai întreba în legătură cu Genie Reese, când telefonul sună din nou.

Era apelul pe care-l aştepta de la „cârtiţa" lui din sistemul bancar elveţian.

— Da! zise el sec. Ascultă un timp, apoi spuse foarte liniştit: înţeleg. Ai întârziat, adăugă tăios. Să nu se mai întâmple altă dată.

După ce puse jos receptorul, rămase în fotoliul său mare de piele, gândindu-se. Avea răspunsul la misterul care intriga lumea întreagă, dar, într-un fel, nu era răspunsul la care se aşteptase. Legătura lui îi spusese că vânzătorul smaraldului era *Linia de Navigaţie Kazahn,* înregistrată la Istanbul.

***

Tot drumul în taxi, Genie se întrebă pentru ce făcea acest lucru. Oare ca să-şi ajute ţara şi să-şi ducă înainte propriile ei ambiţii? Sau poate şi pentru

ochii frumoşi, cenuşii ai lui Valentin Solovski? Oricum se angajase: Ferdie Arnhaldt o aştepta şi ea vedea deja acoperişurile cenuşii, crenelate, ale casei Arnhaldt, pe deasupra vârfurilor copacilor.

Casa apăru brusc, la capătul unui drum drept cu pietriş, în spatele unor garduri ce mărgineau porţiuni de pietriş în modele geometrice seci. Singurul factor uman în tot desenul era fântâna de marmură ornamentată, înfiptă în centru. Apa ţâşnea dintr-o duzină de delfini, iar Neptun stătea călare pe cel mai mare peşte, cu tridentul în aer, de parcă pornea la pescuit cu lancea. Vântul bătea rece dinspre răsărit, făcând ca stropii de la fântână să o ude când şoferul taxiului deschise portiera. Când ea îi spuse să aştepte, el îi aruncă o privire admirativă, şi Genie se simţi bine, pentru că însemna că măcar arăta bine. Avea nevoie de toată încrederea în sine pentru această întrevedere.

Înainte măcar de a avea timp să sune, un valet cu pantaloni în dungi şi haină albă deschise larg uşa, o conduse într-o anticameră oficială şi îi ceru să aştepte. Camera pătrată era aproape tot atât de înaltă pe cât era de lată, iar pereţii erau acoperiţi cu desene şi fotografii ale fabricilor Arnhaldt de la începuturile lor, când erau o mică topitorie lângă Essen, până la masivele uzine de inginerie de azi. Covorul gros era de un roşu închis şi la ferestrele gotice erau draperii de brocart asortate. Genie, cocoţată pe marginea unuia dintre fotoliile grele din stejar sculptat aşezate în jurul pereţilor, se gândea că era ca în sala de aşteptare a unui dentist din Park Avenue, fără să aibă măcar o oglindă în care vizitatorii să-şi controleze coafura înainte de a fi chemaţi în faţa lui. Era bucuroasă că purta costumul bej clasic de la *Armani.* Cu părul ei blond, tras la spate, arăta destul de profesional ca să discute despre marile afaceri şi era destul de frumoasă. Ridică din umeri. Oare nu-i spusese Cal că trebuie să folosească tot ce are să-şi susţină cariera? Totuşi, cam tremura puţin pe dinăuntru când, după o lungă aşteptare, valetul se

întoarse, spunându-i că baronul era gata să o primească acum.

Ea îl urmă pe o scară largă de stejar vechi, pe lângă mai multe portrete uriaşe ale unor membri decedaţi ai familiei Arnhaldt şi de-a lungul unui coridor întunecos. Camera de lucru a baronului Ferdinand Arnhaldt era la fel de tristă ca şi restul casei. El şedea în spatele unei mese de lucru acoperită cu piele şi scria, părând preocupat. Îşi ridică ochii, îi făcu semn spre un fotoliu şi continuă să scrie.

Genie oftă şi se cufundă în fotoliul pe care i-l indicase. Deci aşa avea să fie, nu?

Ferdie mai continuă scrisul câteva minute. Era obişnuit să evalueze oamenii şi o analizase cu acea singură privire fugară. Era tânără, extrem de atrăgătoare şi nervoasă. Şi totuşi, era hotărâtă, altfel nu s-ar afla acolo.

— Deci, domnişoara Reese, spuse el în cele din urmă, ocolind masa ca să dea mâna cu ea. Mă bucur să vă cunosc, deşi nu ştiu scopul acestei întâlniri.

Genie căută în poşetă şi îi întinse nişte hârtii.

— Iată acreditările mele, zise ea cu un zâmbet, ca să ştiţi că sunt ceea ce spun că sunt. Şi mai am un fax de la reţeaua mea de TV, prin care mi se aprobă acest interviu. Acum am nevoie doar ca dumneavoastră să fiţi de acord, domnule baron Arnhaldt.

El se cocoţă pe colţul mesei, analizând-o în tăcere cu ochi de un albastru de Prusia şi zâmbetul lui Genie se lărgi.

— Desigur, programul nu va fi doar pentru America, zise ea repede. Există şi un larg auditoriu european pentru o relatare de interes uman ca aceasta. În fond, domnule baron, se spune că sunteţi unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi unul dintre cei mai interesanţi. Mă gândeam că am putea începe cu începutul, poate cu un tur al acestei case, în timp ce dumneavoastră îmi povestiţi istoria familiei. Apoi, poate îmi faceţi un scurt istoric asupra oţelăriilor şi a birourilor dumneavoastră. Ar

trebui să menţionez şi alte nume de pe lista noastră de posibile interviuri, care îi include pe Agnelli, Getty, Ducele de Westminster; toţi bărbaţi ale căror familii au întemeiat dinastii şi care au condus familiile lor la mai multă putere şi bogăţie.

Se uită la el cu teamă pe sub gene în timp ce-i întindea lista de nume. Va accepta oare, sau nu?

Brusc, Arnhaldt zâmbi. Punându-şi mâinile la piept, spuse:

— Trebuie să recunosc că sunt măgulit să mă asociaţi atâtor nume de elită şi pentru că, după cum spuneţi, publicul ar fi interesat de cineva atât de neînsemnat ca mine.

Genie zâmbi şi ea uşurată.

— Mi-e teamă că nu pot fi de acord cu această afirmaţie, domnule. Am cercetat câteva fapte despre familia şi afacerile dumneavoastră. Am găsit ambele laturi fascinante şi sunt sigură că şi auditoriul meu va spune la fel. De exemplu, stră-străbunicul dumneavoastră, fondatorul afacerii, trebuie să fi avut un caracter foarte dinamic.

— Primul Ferdinand Arnhaldt, căci eu sunt tizul lui, precizează baronul, gânditor. Da, presupun că fiecare bărbat din familia Arnhaldt şi-a lăsat amprenta personalităţii sale. Dar, desigur, în această epocă emancipată, nu trebuie să uităm femeile Arnhaldt. De exemplu, bătrâna doamnă cu magazinul de manufactură, al cărei unic fiu a întemeiat afacerea. Era lipsită de studii, săracă şi văduvă, şi totuşi forţa şi înţelepciunea ei au fost acelea care l-au îndrumat pe fiul ei spre succes. Ea a transferat toate cunoştinţele căpătate în mica ei întreprindere în concepte mai generale, iar Ferdinand Arnhaldt le-a aplicat. Ea a insistat chiar să locuiască lângă uzină. Spunea că atâta timp cât vede flăcările izbucnind în atelierele de topitorie, însemna că afacerea *Arnhaldt* e în siguranţă. Abia când ajunsese foarte bătrână şi fiul ei construise casa asta, ea a acceptat să se mute. Ceilalţi bărbaţi din familia Arnhaldt se pare că i-au urmat exemplul. S-au căsătorit totdeauna cu femei puternice.

Străbunica mea, care m-a crescut după moartea mamei mele de când eram copil, i-ar interesa, desigur, pe telespectatorii dumitale.

Arăta spre portretul în mărime naturală care atârna în spatele mesei de lucru. Era semnat de Sergent şi înfăţişa o femeie înaltă în rochie de bal din satin alb, cu un trandafir roz în părul negru. Avea trăsături armonioase şi emana un aer romantic, dar ochii ei deschişi la culoare priveau mândri din tablou ca şi când ar fi fost nerăbdătoare să termine cu pozatul şi cu artistul, căci avea alte probleme mai importante de rezolvat. Avea o atitudine, „de comandră" se gândi Genie.

— Cred că a fost cea mai puternică dintre femeile din familia Arnhaldt. Ea dădea ordine tuturor celor din jur: servitori, muncitori, manageri de uzine, directori. Chiar şi tatălui meu, până ce a murit şi abia atunci s-a retras, dedicându-mi mie toată viaţa ei.

Genie îl privi uimită. Nu se aşteptase la asemenea revelaţii intime, cel puţin în această primă etapă.

— Tot ce ştiu am învăţat de la ea, spuse Arnhaldt, liniştit. Ea a devenit mama mea şi tatăl meu, consilierul meu în afaceri şi judecătorul meu.

— Judecător?

El ridică din umeri şi schimbă subiectul.

— Aţi venit în Europa special ca să mă întâlniţi pe mine, domnişoară Reese? Sau aţi avut şi alte treburi de rezolvat?

Genie roşi. O prinsese în mod inteligent fără apărare.

— Eu… de fapt, am venit să relatez despre o vânzare de bijuterii. Cea din Geneva, care a iscat atâtea zvonuri prosteşti despre familia Ivanoff din Rusia.

El zâmbi dezaprobator.

— Desigur că nimeni nu dă crezare unei poveşti atât de vechi.

— De fapt, eu o cred. Şi există unele zvonuri potrivit cărora, chiar dumneavoastră, domnule baron, aţi fost cumpărătorul smaraldului.

Ea îşi ţinu răsuflarea când Arnhaldt se ridică şi se duse să se aşeze în spatele mesei sale de lucru. Se cufundă în fotoliul său vechi de piele şi îşi puse mâinile pe masă în faţa lui. Ochii lui de un albastru pal se transformaseră în bucăţele de gheaţă când o privi şi zise:

— Nu cumva acesta este adevăratul motiv al vizitei dumneavoastră? Să-mi puneţi astfel de întrebări ridicole despre probleme care nici măcar nu mă interesează?

Genie dădu din cap şi zise repede:

— Păi, să vedeţi, domnule baron, tocmai asta-i problema. Vreau să spun, care ar putea fi motivul ca dumneavoastră să cumpăraţi smaraldul? Nu are niciun sens. Decât doar dacă aţi fi colecţionar de pietre preţioase rare?

— Nu mă interesează smaraldele, domnişoară Reese, spuse el aspru, nici diamantele, nici rubinele. Afacerile mele sunt legate de oţel.

Apăsă pe buton ca să cheme valetul, apoi se duse la uşă şi o ţinu deschisă.

Genie îşi muşcă buzele, furioasă. Interviul se terminase, îl ratase. Totuşi, era curios faptul că se enervase atât de tare. Asta ar avea o explicaţie doar dacă el cumpărase într-adevăr smaraldul şi era furios că fusese descoperit.

Când se ridică, ea îşi aruncă o privire curioasă spre masa lui de lucru. Baronului Arnhaldt îi plăcea să mâzgălească, iar notesul lui de lângă telefon era plin de tot felul de mici desene. Putea jura că schiţase smaraldul Ivanoff şi coroana. Scăpând intenţionat poşeta pe jos, se aplecă să o ridice şi se uită mai de aproape. Era într-adevăr coroana; ah, de-ar putea pune mâna pe ea! Cu coada ochiului, văzu privirea nerăbdătoare a lui Arnhaldt şi îşi dădu seama că nu avea nicio şansă. După ce îşi ridică poşeta, se îndreptă, plină de regret, spre uşă.

— Îmi pare rău că v-am supărat, domnule baron, zise ea, liniştit. A fost doar un zvon stupid. Nu avea de fapt nicio legătură cu proiectul meu. A venit

vorba de asta doar fiindcă m-aţi întrebat de ce mă aflu în Europa.

El dădu brusc din cap, întinzându-i mâna. Era la fel de rece ca şi ochii lui când îi zise:

— La revedere, domnişoară Reese.

Era deja la jumătatea coridorului, când îl auzi strigând-o. Ea se întoarse surprinsă.

— Domnişoară Reese, spuse el, am să vă dau de ştire în legătură cu interviul. Ar putea fi interesant, în fond.

În călătoria de douăzeci de mile înapoi la Düsseldorf, ea se gândi la asta, întrebându-se ce voise să spună. Oare voia cu adevărat să dea interviul? Iar desenul însemna oare că el cumpărase într-adevăr smaraldul? Dar Arnhaldt era o enigmă şi orice ar fi făcut, n-ar fi dat nimic la iveală. Era sigură că se înfuriase când l-a întrebat. Dar ştia că furia nu era o dovadă suficientă pentru Valentin Solovski; va trebui să treacă la faza a doua a planului lor.

Ea reflectă la instrucţiunile lui. Trebuia să se ducă la biroul lui Markheim în Friedrichstrasse, mai târziu, după orele de program. Solovski îi spusese că Markheim avea o clientelă internaţională şi, din cauza diferenţelor de fus orar, stătea totdeauna până târziu, ca să-şi facă convorbirile telefonice. Ea trebuia să-i spună că ştia că el acţionase ca intermediar şi, în calitatea ei de reporter la televiziunea americană, voia să-i ofere o mită ca să-i spună pentru cine acţionase în acest caz, promiţându-i o discreţie absolută.

Genie înghiţi în sec, gândindu-se la suma cu care trebuia să-l mituiască. Un milion de dolari. Eh, îşi spuse ea filosofic, se zice că toţi reporterii de televiziune sunt actori nerealizaţi. Cât de greu o fi să joc rolul lui Mata Hari? Ar fi dorit ca şi Cal să fie amestecat în treaba asta. Întoarsă la hotel, sună la camera lui, dar i se spuse că a plecat. Îi lăsase un mesaj prin care îi cerea să-l sune la Washington. Oftă îngrijorată. Cal, la Washington, era prea departe ca să-i fie de vreun ajutor; trebuia s-o facă

pe cont propriu. Aşteptă până la şase şi treizeci, apoi luă un taxi până în Friedrichstrasse.

Biroul lui Markheim era la etajul zece al unui bloc modern, cu intrări din două străzi diferite, care dădeau într-un uriaş foaier din marmură. Se aflau acolo arcade de magazine şi patru grupuri de ascensoare. Deşi era târziu, o mulţime de lume venea şi pleca în momentul când Genie apăsă pe butonul „sus”. Când intră în lift, doi oameni de afaceri tocmai ieşeau din el. Îşi îndreptă jacheta şi îşi trecu o mână nervoasă prin păr, în timp ce ascensorul urca lin.

La etajul zece era un coridor larg, pustiu, cu apartamente de birouri pe ambele părţi. Biroul lui Markheim era tocmai în capăt. Apăsă pe sonerie, uitându-se la vizorul din uşa de mahon cu aspect solid, aproape aşteptându-se să vadă ochiul lui Markheim uitându-se la ea, dar nimeni nu-i răspunse. Mai apăsă o dată pe buton, auzind soneria în interior, dar tot nu veni niciun răspuns.

— La naiba, îşi spuse ea, plecând dezamăgită, tocmai în seara când vin eu să-l întâlnesc, nu-i aici. Asta însemna că, în loc să prindă zborul de Paris la ora nouă seara, ca să-l întâlnească pe Valentin, trebuia să mai petreacă o noapte în Düsseldorf şi să încerce încă o dată mâine. Se întrebă dacă nu cumva Markheim vorbea la telefon şi pur şi simplu nu putuse să-i răspundă la uşă în momentul acela…

Reveni, sună din nou şi, neprimind niciun răspuns, încercă clanţa uşii. Surprinzător, nu era încuiată. Intră repede înăuntru, închizând uşa în urma ei.

— Domnule Markheim! strigă ea, uitându-se curioasă în jur. Mica anticameră era mobilată cu gust, cu câteva excelente piese antice şi picturi frumoase, dar, bineînţeles, era firesc să fie aşa. În fond, cu asta se ocupa Markheim. Lămpile erau aprinse, iar pe o măsuţă în faţa canapelei tapiţate cu brocart de culoare deschisă erau două ceşti pline cu cafea. Erau calde încă, deci era clar că Markheim

mai era acolo. Poate coborâse în hol pentru un minut.

Uşa dinspre birou era întredeschisă, iar ea îl strigă din nou, deschizând-o. Luminile erau aprinse toate, iar Markheim şedea în spatele biroului, pe jumătate întors faţă de ea. Ea îşi trase răsuflarea simţindu-se vinovată ca un hoţ prins asupra faptului.

— Scuzaţi-mă, zise ea roşind, nu mi-am dat seama că…

Markheim însă nu se mişcă şi ea privi nervoasă spre el.

— Domnule Markheim!

Înconjură biroul şi când se uită la el, amuţi. Privirea îngheţată a lui Markheim o întâlni pe a ei, numai că Markheim nu o vedea, pentru că avea o mică gaură rotundă în mijlocul frunţii şi era mort de-a binelea.

Valuri de panică o cuprinseră. Era gata să ţipe, era gata să leşine, era gata să vomite, se afla în aceeaşi cameră cu un cadavru. Cadavrul unui om asasinat.

Cu un ţipăt strangulat, se întoarse, temându-se că se va întâlni faţă-n faţă cu asasinul, dar camera era goală. Se uită din nou la Markheim. Nu era nimic deranjat, iar firul de sânge din colţul gurii se coagulase deja. Un nou val de panică o făcu să iasă în fugă din cameră, prin anticameră, pe uşă afară. Respirând greu, se uită pe coridorul tăcut, gol. Acesta îşi pierduse aparenţa de intimitate anterioară şi, brusc, i se păru la fel de primejdios ca un teren minat. Nu cumva ucigaşul a văzut-o din spatele vreuneia dintre uşile acelea tăcute? Oare n-avea acum de gând să o prindă şi să o omoare, aşa cum făcuse cu Markheim? Genie, disperată, încercă să-şi amintească tot ce învăţase la acele ore de autoapărare pe care le făcuse, înainte ca panica să o împingă de-a lungul coridorului, spre ascensor. Bătu cu pumnul în buton, învârtindu-se în sus şi în jos, până când, în cele din urmă, liftul sosi.

Cele două femei din ascensor o priviră curioase, când ea năvăli înăuntru ţinând degetul pe butonul de coborâre până ce se închiseră uşile şi începură să

coboare. De îndată ce uşile se deschiseră, ea fugi traversând holul şi ieşind în strada aglomerată, respirând adânc aerul rece de seară, aşteptând să nu-i mai tremure genunchii. Apoi, mai merse de-a lungul a două blocuri încercând să se stăpânească, înainte de a opri un taxi în trecere.

Se înapoie la hotel, îşi aruncă lucrurile în valiză, chemă un hamal, coborî din nou în hol şi îşi făcu formele de plecare. După o jumătate de oră, era în drum spre aeroport. Acolo se duse direct la bar îşi luă un coniac mare, urmărind cât de greu trec minutele până să poată să se urce în avion, la opt şi treizeci. Abia după decolare, se simţi din nou în siguranţă. Era în drum spre Paris şi spre Valentin.

15

Paris

Ca de obicei, aeroportul din Geneva fusese aglomerat cu grupuri de tineri schiori şi oameni de afaceri grăbiţi. Valentin era în întârziere. Se duse la ghişeul de clasa întâi al cursei spre Londra a liniei *British Airways.* Având doar servieta, se îndreptă repede spre poartă. Cu coada ochiului, îi vedea pe cei doi bărbaţi care îl urmau la o distanţă de vreo douăzeci de metri. Purtau pardesie negre şi ţineau serviete în mână, dar el îi remarca din mulţime, de parcă ar fi avut insignele roşii ale KGB-ului pe căciulile de blană.

Se aşeză în fotoliul care îi era rezervat, iar un steward se oferi să-i ia pardesiul, dar Valentin refuză din cap. Primi un exemplar din *„International Herald Tribune”* şi, privind în spatele lui, văzu că draperia ce despărţea clasele fu ridicată brusc şi agentul KGB cu căciulă de blană trecu iute în revistă pasagerii. Ochii lui erau lipsiţi de expresie când întâlni privirea lui Valentin, apoi se retrase ascultător în compartimentul „turism”, când o stewardesă clătină din cap cu reproş spre el.

Valentin urmări cu atenţie când se îmbarcă ultimul pasager. Când auzi la interfon vocea căpitanului spunând:

— Echipaj, închideţi manual uşile!

Se ridică, îşi luă geanta şi se duse în partea din faţă a avionului.

— Iertaţi-mă, spuse el scuzându-se către steward, dar m-am hotărât să nu mai plec cu zborul acesta. Am nişte afaceri urgente…

Peste câteva secunde, se întorcea prin tunel, de la zborul *British Airways* spre Londra şi se îndrepta spre oficiul *Air France.* La avionul de Paris tocmai se făcea îmbarcarea. Se uită înapoi spre poartă; lumea plecase şi nu era nici urmă de cei doi oameni

ai KGB-ului. Valentin zâmbi, gândindu-se ce mutre vor face când îl vor aştepta mai târziu la Heathrow.

***

Hotelul din cartierul St. Germain din Paris era mic şi avea un fel de farmec discret. Tapetul se decolorase în decursul anilor, iar patul era un demodat pat dublu, franţuzesc, pe care americanii îl găsesc totdeauna prea mic. Dar lenjeria era imaculată, pe măsuţa de toaletă era un buchet de flori, iar fereastra dădea spre o încântătoare curte interioară.

Valentin ieşi de sub duş, uscându-şi părul cu prosopul. După ce îşi luă ceasul, se uită să vadă cât e ora. Era opt seara. Nu primise niciun mesaj de la Genie, deci trebuia să vină cu zborul de ora nouă. Dacă nu şi-a schimbat părerea, desigur. Se îndoia însă de asta. Genie Reese ştia ce voia şi era hotărâtă să obţină ceea ce voia, chiar dacă îi cerea o oarecare activitate în afara programului. Şi, oricum, avea senzaţia că ea dorea să-l vadă tot atât de mult pe cât dorea şi el să o vadă. Ştia că nu era bine, ştia că era o nebunie, dar asta era – nu mai putea de nerăbdare să o revadă.

Îmbrăcă repede pantaloni jeans şi un pulover de caşmir bej; se trânti pe pat cu mâinile sub cap, gândindu-se. Înainte de a pleca din Moscova, făcuse cercetări atente, cu intenţia de a cunoaşte fiecare amănunt al poveştii familiei Ivanoff şi a minelor. Când Genie îi vorbise de Markheim şi de legătura cu Düsseldorf, el adunase repede doi cu doi: familia Arnhaldt deţinea în arendă acele mine primite de la Rusia, de ani de zile. Deci, acum ştia că mai era un al treilea în joc: Ferdie Arnhaldt.

Îşi spuse că Genie fusese o victimă voluntară în planul său. Ea voia povestea în exclusivitate, iar el voia informaţia. Era un târg corect. Desigur, ea îl întrebase pentru ce voiau ruşii să o găsească pe acea „Doamnă” şi de aceea ei îi spusese despre bani.

— Trebuie să înţelegi, îi spusese el ferm, că, după Revoluţie Rusia a confiscat, toţi banii şi toate proprietăţile. Nu mai exista avere personală. Totul aparţinea poporului. Noi considerăm că în bănci stau bani ruseşti, nu bani ai familiei Ivanoff. Din nefericire, băncile refuză să recunoască pretenţiile noastre. Ei ar elibera banii doar pe baza semnăturii, autentificate de notar, a moştenitorului familiei Ivanoff, dacă mai există vreunul. Desigur, suntem dornici să o găsim pe acea „Doamnă" şi sperăm să o convingem că este de datoria ei, ca rusoaică, să-şi ajute propriul popor, dând aceşti bani Uniunii Sovietice. Ridică din umeri. În fond, este exact ce a făcut înaintaşul ei, prinţul, la o scară mai mică.

— Şi dacă refuză? întrebase Genie.

— Atunci ne vom susţine cererea la curţile internaţionale de justiţie.

— Tu n-ai să… vreau să spun, „Doamna" nu e în niciun pericol? întrebase ea.

El râsese.

— Revoluţia a fost cu mult timp în urmă. Nu suntem nişte sălbatici. Suntem oameni civilizaţi, ca şi voi. Nu vrem nici măcar banii de pe urma vânzării bijuteriilor. Tot ce vrem este ca ea să restituie Rusiei ce i se cuvine de drept.

Genie scosese un oftat de uşurare când el continuase, spunându-i ce avea de făcut. Apoi se lăsase pe spătarul moale, în dungi, al canapelei de la *Hotel Beau Rivage,* gândindu-se.

Valentin o urmărise tăcut, analizându-i faţa ovală, netedă, fruntea lată, ochii albaştri, tulburaţi, şi gura moale a cărei dulceaţă nega duritatea profesională pe care o folosea ca pe o pelerină ca să-şi ascundă vulnerabilitatea. Purta o rochie neagră, simplă, părul ei blond strălucea sub lumina lămpilor, iar el se gândea că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată.

Ea înţelesese mesajul din ochii lui şi ştiuse ce însemna.

— Bine, spusese încet. Am s-o fac, Valentin.

Apoi trecură din nou la problema lor şi au făcut aranjamentele să se întâlnească la Paris în seara aceasta.

El trase perdelele şi privi în curte, controlând în mod automat ferestrele opuse. Toate transperantele erau trase şi un strat subţire de zăpadă acoperea copacii mici fără frunze. Era sigur că-i pierduse pe oamenii KGB-ului, dar aceştia erau deştepţi şi nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi. Se gândi la tatăl lui de la Moscova, un bărbat îngrijorat.

Reluase de o mie de ori povestea tatălui său în minte şi, desigur, nu exista îndoială că era adevărată. Dar, oricât încerca, nu putea gândi despre sine ca fiind nepotul prinţului Mişa Ivanoff. Bunicul lui era ţăranul Grigori Solovski, un om care-l iubise şi pe care el îl iubise aşa cum doar carnea şi sângele propriu o pot face. I se părea incorect ca trecutul să se întoarcă şi să-l urmărească pe tatăl lui. În fond, el fusese doar un băieţel neajutorat când s-a întâmplat totul. Singura lui crimă era aceea de a fi fost fiul unui bărbat bogat şi aristocrat.

Nu-l pot lăsa pe tata să sufere din pricina asta, îşi zise din nou Valentin. Nu pot lăsa să fie demascat. Nu doar din cauza mea, ci şi pentru Grigori. Toată familia noastră ar fi discreditată. De ce nu înţelege asta Boris? Nenorocirea era că nu cunoştea adevăratul joc al lui Boris. Oare voia să continue să uneltească împotriva tatălui său? Sau, pur şi simplu, intenţiona să se acopere de glorie, redobândind pentru Rusia averea familiei Ivanoff şi să-şi asigure astfel un loc în zidul de onoare din Piaţa Roşie. Dar ştia că Boris era un om ce nu putea fi cunoscut, un om crud, iar tatăl lui îi spusese că nimic nu-l poate opri.

— Nici pe mine, îşi jură Valentin, trist.

Era ora unsprezece, când telefonul lui sună în cele din urmă. Vocea lui Genie suna şovăielnică. Era jos în hol şi el îi spuse repede să vină sus.

Şi-a dat imediat seama că nu era în regulă ceva. Faţa îi era lipsită de culoare; pupilele dilatate îi

făceau ochii şi mai negri. El o înconjură, protector, cu braţele.

— Ce s-a întâmplat, *malenkaia?* întrebă el.

La început, tremura atât de tare că nu putea să vorbească; apoi, toată teama şi emoţia pe care şi le stăpânise în timpul călătoriei, cedară brusc şi ea începu să plângă.

Valentin îi scoase pardesiul şi o aşeză pe pat. Îi scoase cizmele maron, elegante, tip cowboy, şi îi masă repede picioarele îngheţate. Apoi, se duse la minibar şi îi turnă un pahar de coniac, stând aplecat asupra ei când îi sorbi.

Ea privea în sus la el, cu ochii încă înlăcrimaţi:

— Markheim… şopti ea, e… e mort. Împuşcat… ucis.

El se aşeză pe pat, alături de ea.

— Unde? Unde l-ai găsit, Genie?

— În biroul lui. M-am dus acolo – după Arnhaldt – mă duceam să-i ofer mită, aşa cum mi-ai spus. Doar că… doar că… Ah, Valentin, se lamentă ea, plângând în braţele lui, cineva l-a ucis chiar înainte de a ajunge eu acolo. Cred că nu trecuseră decât câteva minute! Mai era caldă cafeaua…

El spuse agitat:

— Te-a văzut cineva intrând în biroul lui? Sau plecând?

— Două femei, în ascensor, când am coborât. Nu cred că au observat ceva. Doar că eram grăbită.

Ea îşi ascunse faţa la pieptul lui, plângând încet, iar Valentin oftă când o cuprinse cu braţele. Se întreba cine să fi ajuns la Markheim. Şi de ce? Fie că Markheim acceptase o mituire, spusese cine era cumpărătorul, iar apoi fusese eliminat ca să nu mai poată spune altcuiva, fie că cumpărătorul însuşi văzuse în Markheim o verigă slabă şi îl lichidase.

— Genie, zise el calm, cum e cu Ferdie Arnhaldt? El a cumpărat smaraldul?

Ea se ridică, îşi şterse faţa cu un şerveţel pe care i-i dădu el şi spuse:

— Nu sunt sigură. Ştia, desigur, ceva despre el, pentru că a reacţionat foarte violent când i-am vorbit

despre asta. Aproape că m-a dat afară. A zis că nu-l interesau smaraldele şi rubinele.

Ea se uită în sus, la Valentin. Coniacul o încălzise. Se simţea mai calmă acum, că era cu el.

— Arnhaldt mâzgălise ceva pe notesul lui. Era acolo, lângă telefon, Valentin, desenase smaraldul şi coroana familiei Ivanoff.

— Ai lucrat bine, zise el, aşezându-se din nou lângă ea. Îmi pare rău de Markheim. Crede-mă, Genie, când îţi spun că nu te-aş fi trimis, dacă aş fi ştiut că vor avea loc acte de violenţă.

Ea dădu din cap. Ochii lui adânci, cenuşii, care păreau să cunoască atât de multe secrete, o hipnotizau. Nu putea să-şi retragă privirea. Se aplecă spre el, atrasă de ochii lui.

— Şi ai să mă crezi, Genie, dacă am să-ţi spun că ţi-am simţit lipsa? întrebă el, luându-i mâna într-a lui.

Ea dădu din nou din cap.

El o strânse mai aproape, gura ei se deschise sub sărutul gurii lui; mâinile lui i se plimbau prin păr, mângâindu-i ceafa, şi îi masa cu blândeţe spatele încordat, dureros. Curând, Markheim şi Arnhaldt, Rusia şi America, fură date uitării, în timp ce el făcea dragoste cu ea.

Mult mai târziu, stând ghemuită lângă el în timp ce dormea, îi simţea respiraţia pe obraz şi siguranţa braţelor lui ce o ţineau şi se gândea la ce auzise despre dragostea la prima vedere. Oamenii spuneau totdeauna că se poate întâmpla aşa ceva, iar acum îi venea şi ei să creadă.

16

Istanbul

O maşină o aştepta pe Leyla la aeroportul *Ataturk.*

— Bine aţi venit acasă, domnişoară Leyla. Şoferul zâmbi larg. Kazahn Paşa vă aşteaptă. Trebuie să vă duc direct la *yali*-ul Kazahn.

Leyla zâmbi, gândindu-se că era tipic pentru Michael Kazahn ca s-o aştepte să-i vorbească şi să vină cu primul zbor de la Paris. Şi, bineînţeles, că avea dreptate. Dar era surprinsă că mergeau la *yali.* În acea vreme vila era folosită doar ca reşedinţă de vară. Atât Michael cât şi Ahmet îşi construiseră case moderne, spaţioase, în vârful unui deal abrupt la Yenlkoy, unde ferestrele de înălţime dublă ofereau o vedere splendidă asupra Bosforului, care se întindea departe, în jos. Ea bănui că întâlnirea trebuie să fie foarte importantă, căci Michael credea că toate zidurile au urechi, în afară de cele ale *yali*-ului.

Drumul de la aeroport i se păru fără de sfârşit, iar stomacul i se strângea nervos, în timp ce şoferul se strecura încet prin circulaţia grea de la Eminonu, ca apoi, trecând peste Podul Galata ce ducea de la oraşul vechi spre cel nou, să conducă cu obişnuita viteză nebunească, a turcilor, de-a lungul malului Bosforului, spre Yenikoy.

Era o zi luminoasă, rece, dar ea privea absentă la soarele care sclipea pe apă. Trecură de Bebek, unde mersese la şcoală, şi de vechiul castel de la Rumeli Hisari, apoi prin Emirgan, unde stâncile se ridicau abrupt, spre Parcul Emirgan.

Vechile docuri urâte de la Istinye fuseseră înlăturate, lăsând nealterată linia frumoasă a golfului, iar acum rămăseseră doar un mic şantier şi câteva vase într-un doc uscat, pentru reparaţii. Un petrolier uriaş vopsit în roşu cu însemnul rusesc al secerei şi ciocanului pe coş şi arătând mare cât un hotel, stătea amarat la apă adâncă. Leyla se uită cu

interes la el, când trecură. Uriaşa suprastructură din cala lui ameninţa să încline vasul spre coadă, dar ea ştia că trebuia să aibă un *dead weight* cu cel puţin cinci sute de mii de tone mai mare decât oricare dintre vapoarele tatălui ei, pentru că Ahmet se gândea totdeauna la potenţiale nenorociri ecologice şi voia să-şi la măsuri de siguranţă.

Maşina trecea pe lângă petrolierul tăcut, trist, şi coti spre Yenikoy, unde feribotul suna cu sirena şi făcea mare zgomot, în timp ce se îndreptau spre Tarabya. Apoi, maşina viră brusc, trecând prin uriaşa poartă de lemn în curtea *yali*-ului Kazahn.

Totul arăta ca mai înainte, de pe vremea lui Tariq Kazahn. Faţada era simplă, din lemn de un verde pal, cu balcoanele albe şi maronii şi jaluzele traforate; curtea era pietruită, avea pomi, lanterne victoriene şi rămăşiţe ale unor coloane vechi de o mie de ani, precum şi statui dezgropate din Anatolia. Iar în interior, era un contrast de mare lux: covoare vechi turceşti şi divanuri joase, îmbrăcate în mătase, holul mare cu pardoseala de marmură şi ceramică de Izmir de un albastru renumit şi lunga terasă plină de flori dinspre Bosfor, unde familia se aduna totdeauna în trecut, în serile calde de vară. Casa era plină de valori: argintărie şi alămuri vechi turceşti, draperii rare de Bursa, manuscrise vechi din Persia. Avea coloane de porfir şi pereţi panelaţi cu intarsii şi un tavan ca o pânză pictată, care semăna cu fabulosul brocart otoman. Leyla nu trecea niciodată prin aceste mari porţi de lemn fără să se gândească la străbunicul ei, pentru că atunci când Tariq şi Han-Su au creat casa familiei lor au creat totodată un muzeu viu, spre amintirea lor veşnică.

O aşteptau în vechiul birou al lui Tariq Paşa. Tatăl ei, Ahmet, se grăbi să o îmbrăţişeze, uitându-se îngrijorat în urma ei, s-o vadă pe Anna.

— Unde e? tună Michael, şchiopătând spre ea, legănându-şi piciorul şi lovind cu furie bastonul pe pardoseala de marmură.

— Ah, bunicule, nu ştiu, exclamă ea, izbucnind în lacrimi.

Se lăsă pe un scaun, lângă marea fereastră care dădea spre Bosfor, suspinând amarnic, şi Michael se uită la ea fix, uimit.

— Nu plânge, Leyla, spuse el aspru, venind să se aşeze lângă ea. E doar bunicul tău, într-unul din accesele lui de furie. Ştii doar că asta nu înseamnă nimic, aşa sunt eu.

O mângâie cu stângăcie pe părul negru.

— Nu plâng din cauza ta, bunicule, zise ea suspinând. Plâng din cauza Annei. Trebuia să ne întâlnim, aveam biletul ei în poşetă, dar ea nu a apărut. Nu mi-a lăsat niciun mesaj, nimic, şi, după ce mi-ai spus tu, mi-e atât de teamă.

— Am sunat-o acasă şi la serviciu, spuse Ahmet cu îngrijorare, şi nu e nici acolo. Nimeni nu ştia unde este.

— Dacă are bun simţ, probabil că se ascunde undeva, urlă Michael, iar dacă are minte, aşa cum am crezut eu totdeauna că are, va veni încoace cât de repede va putea.

Leyla îşi ridică faţa, dând deoparte şuviţe de păr ude de lacrimi.

— Nu, n-o să vină, spuse ea. Se teme să vină acasă.

Ahmet se uită fix la tatăl său şi spuse cu exasperare:

— Ce ţi-am zis eu? Întotdeauna urli şi strigi, în loc să pui întrebări simple.

— N-are importanţă acum, strigă din nou Michael, hai să vedem ce este de fapt cu toată povestea asta! Leyla, primul lucru pe care vreau să-l ştiu este de ce a vândut Anna smaraldul.

— Avea nevoie de bani, ca sa plătească la casa de odihnă a lui Missie. Notele sunt uriaşe. Nu aveam idee că locurile astea costă atât de mult, până nu mi-a spus ea. Dar numai un asemenea loc era destul de bun pentru iubita ei Missie.

Michael dădu aprobator din cap.

— Avea dreptate. Dar de ce avea nevoie de bani? Ce-i cu milionul de dolari de la Tariq Paşa?

— Aminteşte-ţi, Anna avea doar şaptesprezece ani când a moştenit banii. A plătit o groază de datorii şi a cumpărat casa din Los Angeles, spuse ea. A fost prost sfătuită şi restul a dispărut pur şi simplu în investiţii proaste. A rămas exact atât cât să-i ajungă lui Missie să trăiască până când s-a dus la casa de bătrâni.

Leyla apucă strâns mâinile bunicului ei şi zise:

— Ah, bunicule, nu înţelegi? Annei i-a fost ruşine să vină la tine să-ţi ceară bani. Ea a spus că familia Kazahn şi-a plătit datoria de onoare şi acum răspunderea era a ei. Dar îi era imposibil să câştige atât cât să se întreţină şi să acopere cheltuielile pentru Missie. Atunci m-a sunat pe mine şi mi-a zis că s-a gândit la o soluţie. Mi-a povestit că Missie a păstrat sub pat, ani de zile, o valiză de carton. Ea crezuse totdeauna că aceasta conţinea amintirile ei personale, fotografii vechi, jurnale, lucruri de felul acesta. Dar când Missie s-a dus la *„Câmpuri de mătase”,* la casa de bătrâni, i-a arătat Annei bijuteriile acelea fabuloase care se presupune că valorează milioane şi i-a dat ei valiza în grijă. Desigur, i-a spus povestea lor şi i-a amintit de vechiul pericol ce ameninţa familia Ivanoff, dar Anna n-a crezut-o. Ea spunea că au trecut mulţi ani de la Revoluţie, că Rusia era diferită acum – ştii tu, chestia cu *glasnosti, perestroika* – şi a crezut că nu mai are nicio importanţă acum. Dar am hotărât totuşi să fim atente. Anul trecut, am scos la licitaţie diamantul şi s-a vândut fără probleme. Smaraldul era însă prea mare şi ştiam că trebuia tăiat. Anna a aflat numele unui tăietor de pietre preţioase, iar eu am dus piatra la Bangkok. La un oarecare domn Gerome Abyss.

Ahmet clătină din cap şi zise:

— Cunosc numele ăsta. Era foarte respectat la Paris acum mulţi ani, a lucrat mult pentru *Cartier,* până ce a fost discreditat. Ai riscat mult, Leyla. Putea să distrugă piatra. Cât i-aţi plătit?

— I-am promis zece la sută. Ne-am gândit că piatra va aduce cam două milioane, nu mai mult.

Anna i-a trimis lui Abyss douăzeci şi cinci de mii, ca să facă treaba. Restul trebuia plătit mai târziu, după vânzare. Ea zâmbi trist. Acum, domnul Abyss se va trezi că a devenit un om mult mai bogat decât se gândise.

— Nu ţi-ai dat seama, făcu Ahmet, liniştit, că un smarald perfect de mărimea asta este extrem de rar? Că va atrage neapărat atenţia specialiştilor din lume? *Cartier* probabil că mai deţine schiţele originale şi planurile de şlefuire ale pietrei şi cele pentru modificarea coroanei. Fiecare faţetă e notată probabil acolo. Îl vor recunoaşte imediat ca fiind smaraldul Ivanoff.

— Nu ne-am gândit că asta mai preocupă pe cineva, oftă Leyla. Nu părea un lucru chiar atât de important. Şi, oricum, de ce s-ar ocupa cineva de smaraldul Ivanoff?

Michael măsura din nou camera, nervos.

— Nu e vorba doar de smarald, zise el, e vorba de miliardele de dolari ale familiei Ivanoff aflate în bănci.

— Miliarde? se uită Leyla uluită la el. Vrei să spui că povestea e adevărată? Chiar există cu adevărat miliarde de dolari? Şi îi aparţin Annei?

— Sigur că e adevărată, urlă Michael. Străbunicul tău o ştia. La fel şi Missie. Mormăi. Ea nu le-a zis niciodată lui Azaylee sau Annei, pentru că a considerat că e încă periculos. KGB-ul are o memorie lungă, Leyla, este ca elefantul care nu uită niciodată.

— Şi mai e şi altceva, spuse Ahmet, cu vocea lui paşnică. Spionul meu are contacte excelente. Nu numai că a descoperit cumpărătorul, dar a aflat motivul pentru care a fost dispus să plătească orice sumă ca să obţină bijuteria. Şi a aflat ce urmăresc şi el, şi Rusia, şi America.

Îl priviră cu gura căscată, iar el le relată povestea minelor.

În cele din urmă, zise:

— Rusia deţine documente de proprietate despre care se ştie că sunt false, iar America nu poate face

nimic în această privinţă; singura lor soluţie e să-l găsească pe acel membru al familiei Ivanoff care se mai află în viaţă. Cu alte cuvinte, pe Anna. Dacă sovieticii o găsesc, o vor răpi şi o vor duce în Rusia. Vor obţine semnătura legală pe documentele de care au nevoie ca să pună mâna pe miliarde şi vor avea, în sfârşit, semnătura adevărată a unui Ivanoff pe actele minelor. Ridică trist din umeri. Şi, bineînţeles, după asta nu se va mai auzi nimic despre ea.

— Nepoată, zise Michael, luând mâinile Leylei într-ale sale, cu compasiune, acum ştii de ce Anna este în mare pericol. Trebuie să încercăm s-o găsim, s-o aducem la Istanbul. Aici, cu noi, va fi în siguranţă.

— Tu şi cu Anna aţi făcut o gravă greşeală, zise Ahmet, liniştit. Desigur, Anna voia să rămână anonimă, aşa că aţi hotărât să depuneţi banii în contul *Kazahn* din Elveţia.

— Voiam să-ţi spunem ulterior, făcu Leyla repede, Anna a crezut că aşa e mai sigur. Ea a zis că e un cont cu cifru şi nimeni n-o să poată să-l descopere. Anna a folosit cifrul contului *Kazahn* în care fuseseră depuşi iniţial banii ei, cu ani în urmă. Dar acest număr de cont a fost schimbat recent, iar ea a depus cecul într-un cont deschis pe numele *Liniei de Navigaţie Kazahn.*

Ahmet ridică din umeri.

— Ar fi uşor pentru cumpărător sau pentru orice persoană interesată, să urmărească un asemenea cec, dacă vrea. Azi ai nevoie doar de un computer controlor… Şi nu am nicio îndoială că acum, cel puţin o persoană, cumpărătorul, crede că familia Kazahn a fost aceea care a vândut smaraldul. Ridică din umeri. Trebuie să aşteptăm să vedem ce se întâmplă.

— Spune-mi, întrebă repede Michael, a menţionat vreodată Anna numele de Arnhaldt?

— E vorba de magnatul german al oţelului? se gândi un moment. Da, cred că da, o dată. A menţionat că, pe când împacheta lucrurile lui Missie, a dat peste o fotografie a baronului

Arnhaldt, decupată dintr-o revistă. Îmi amintesc că se gândea că e ceva curios, dar nu a întrebat-o pe Missie despre el. Ea a zis că, dacă Missie nu i-a explicat nimic, atunci fie că nu era important, fie că nu voia să-i spună.

— Noi credem, zise Ahmet liniştit, că Ferdie Arnhaldt a cumpărat smaraldul. Arnhaldt e un megalomaniac, ca şi tatăl şi bunicul lui. El este regele armamentului şi ştie că, dacă poate pune mâna pe minele acelea, va controla atât sistemele de apărare ale lumii, cât şi aprovizionarea lor cu armament. El poate ţine lumea în şah. A cumpărat smaraldul cu speranţa că îl va duce la acea „Doamnă". La Anna.

— Dar noi n-am ştiut nimic despre miliarde şi nici despre minele importante, exclamă Leyla, disperată. Nu ne-am închipuit niciodată că vechile poveşti ale lui Missie puteau fi adevărate. Am crezut că trecutul era înmormântat şi că se terminase cu el..

— Şi asta ar fi fost probabil, dacă nu existau minele acelea, spuse Michael. Şi încă ceva, Leyla. Anna ştie unde sunt actele de proprietate adevărate ale minelor? Pentru că acestea sunt acel obiect preţios pe care întreaga lume vrea să pună mâna.

Ochii ei albaştri ameţitori se măriră de groază.

— Vai, bunicule, Kazahn Paşa, şopti ea, acum îmi amintesc. Erau în valiză, împreună cu bijuteriile. Era doar un document vechi, îngălbenit de vreme şi rupt pe la colţuri. Am crezut că n-are nicio valoare, dar Anna l-a păstrat pentru că avea semnătura prinţului şi sigiliul familiei Ivanoff. Ea spunea că-l va purta la ea în caz că va avea nevoie vreodată să-şi dovedească identitatea la bancă. Dar nu ştia nimic despre miliarde şi minele alea. Vai, Kazahn Paşa, se jelui ea. Documentul acela e în poşeta Annei.

17

Moscova

Generalul-maior Boris Solovski se uita la exemplarul mesajului decodat care stătea pe biroul lui. Era de la Valentin, adresat lui Serghei, şi era scurt. Valentin nu găsise încă dovezi reale în privinţa cumpărătorului smaraldului, dar cu siguranţă că nu erau americanii. Urmărea mai multe alte fire. Între timp, îl ruga pe Boris să-şi recheme urmăritorii, pentru că, în calitate de diplomat cu funcţie importantă, nu era obişnuit cu asemenea sâcâieli. Şi, în plus, erau atât de neîndemânatici şi vizibili, ca un deget bolnav. Peste câteva zile, îl va informa din nou.

Boris bătu furios cu pumnul în masă. Valentin era exact ca şi tatăl lui: arogant, inteligent şi prea frumos.

Se sprijini de spătarul fotoliului său, capul ras îi strălucea sub lampă, iar faţa cărnoasă, supărată, se transformase într-o mască veninoasă. Avea maxilarul încordat de furie, adâncindu-i linia de la nas la gură, iar fruntea lui proeminentă părea că se lasă peste ochii mici, tăioşi.

Îl urâse întotdeauna pe fratele lui vitreg. De la început, ştiuse că Serghei era diferit: arătase altfel, acţionase altfel, vorbea altfel. Bastardul ăsta, Serghei, până şi de mirosit mirosea altfel.

Când tatăl lui îl adusese acasă pe băiat, le spusese la început că era un orfan al revoluţiei, că numele lui era Serghei şi că acum va fi fiul lor. Îşi amintea cum ochii de un albastru pal ai mamei sale se măriseră de simpatie când se uitase la băieţelul murdar, istovit. Îl îmbrăţişase puternic, strângându-l la pieptul ei mare, şoptindu-i cuvinte blânde, de încurajare. Prima scânteie de gelozie se aprinsese încă din acea zi în inima lui Boris, iar în anii următori crescuse, ascunzând un focar de ură, alimentat de mândria stranie a tatălui său la fiecare succes al lui Serghei.

Când Boris avea unsprezece ani şi Serghei doar şapte, băiatul mai mic îl putea întrece aproape la orice şi nu încăpea îndoială că tatăl lui îşi dădea bine seama de asta. Grigori nu făcea niciun secret din faptul că era mândru de progresele lui Serghei la şcoală. Sărise deja câteva clase şi era doar cu un an în urma lui Boris. Tatăl lui nu-l ignora pe Boris. Făcea orice, ca să-i laude silinţa şi eforturile, dar Boris trebuia să muncească de trei ori mai mult ca să obţină note rezonabile. Serghei făcea însă ca totul să pară uşor, de la călărie la învăţat carte.

Existau însă anumite lucruri despre noul său frate, pe care tatăl lui nu le ştia. Lucruri secrete, pe care Boris le ştia pentru că dormea în aceeaşi odaie cu el, iar uneori Serghei vorbea în somn. Iar lucrul cel mai straniu dintre toate era că Serghei vorbea într-o limbă străină. Boris nu înţelegea ce limbă era, pentru că nu auzise pe nimeni vorbind altceva decât propriul lui dialect rusesc. El ştia, de asemenea, că în trecut, spre deosebire de ţărani şi de clasa muncitoare, toate familiile bune ruseşti vorbeau franceza sau engleza ca primă limbă, şi el bănuia că Serghei nu era ceea ce pretindea a fi. Se hotărî să descopere ce spunea, dar nu putuse să prindă decât câteva cuvinte: „Papa”, „Maman” şi „Missie”…

Se străduise să stea treaz noaptea, ascuţindu-şi urechile în tăcere, aşteptând ca Serghei să vorbească, până când mama sa se îngrijoră de cearcănele lui şi de faţa palidă şi îi dădu un tonic cu gust rău pe care îl făcea din frunze amare de plante, exact aşa cum procedase bunica ei când ea însăşi fusese mică.

Într-o zi, ieşiseră la călărie, Boris, tatăl lui şi Serghei. Era acolo un fel de gard de lemn, înalt, peste care el exersase sărituri timp de săptămâni la rând, adunându-şi de fiecare dată tot curajul, ca să-şi determine calul să o facă. În cele din urmă reuşi. Ştiind că tatăl lui călărea în spatele său, îşi îmboldi calul la galop, trecând însă neîndemânatic peste gard şi reuşit să rămână în şa doar ţinându-se de coama calului. În urma lui, auzi zgomot de copite şi

strigătul admirativ al tatălui său, când Serghei îşi conduse calul peste acelaşi gard, cu graţie, de parcă ar fi avut aripi.

Nu exista îndoială că noul lui frate îi era devotat tatălui său. Umbla după el ori de câte ori era acasă, până când, râzând blând, Grigori îi spunea să se ducă la treburile lui. Cu toate astea, ochii cenuşii ai lui Serghei îl fixau neclintit, ca un căţel care aşteaptă semnalul stăpânului să meargă la plimbare.

Boris hotărâse acolo şi atunci că într-o bună zi va descoperi secretul lui Serghei şi atunci îl va demasca în faţa tatălui său ca un prefăcut şi un mincinos. Îşi jură că va descoperi acest secret, chiar dacă asta l-ar ucide pe el însuşi. Sau pe Serghei.

Îşi strânse pumnii amintindu-şi acest jurământ. Dacă ar fi fost mai deştept, l-ar fi omorât pe Serghei cu ani în urmă şi ar fi rezolvat problema. Acum avea de-a face cu el şi cu fiul lui. Luând mesajul, traversă covorul roşu spre uşile duble. Cei doi soldaţi înarmaţi de afară salutară elegant, iar el ridică mâna răspunzând în silă, trecu prin holurile impunătoare, coborî scările de marmură, şi trecu prin curte, până la biroul fratelui său.

Serghei îl văzu de la fereastră că vine. Boris era uşor de observat. Purta uniforma pe care el însuşi şi-o crease şi care avea drept scop, la fel ca aceea a vechiului SS german, să intimideze: veston militar cu epoleţi aurii şi un piept plin de panglici de decoraţii, pinteni de cavalerie, deşi nu se aflase niciodată în apropierea unui cal militar, şi cizme înalte, strălucitoare, cu talonete în interior, care să-l facă să pară mai înalt, căci era mic de statură. Şapca avea cozoroc şi strălucea datorită însemnelor aurii şi insignei roşii, stând drept pe capul lui ras, în formă de glonte.

Serghei se gândi la Grigori, minunându-se cum un om atât de bun putuse da naştere unui asemenea psihopat. Îşi aminti ziua când Grigori îl dusese pentru prima oară acasă şi îl prezentase mândru ca pe noul său fiu. Fusese prea şocat ca să observe prea multe la început, dar noua sa mamă îi plăcu imens

imediat: era caldă, vioaie şi cânta fragmente de cântecele vesele când trebăluia pe lângă casă. Dar se gândea cu tristeţe că nu era ca eleganta şi frumoasa lui prinţesă *Maman.* El mai sperase că tatăl lui adevărat era în viaţă şi că într-o bună zi o să-l întâlnească din nou. Poate mâine, se gândise la început, apoi poate săptămâna viitoare… dar când lunile deveniră un an, visul acela se şterse.

Noul lui frate, Boris, era scund şi îndesat, cu părul negru lins şi ochi negri tăioşi ca ai înaintaşilor săi ţărani. Serghei ştia că băieţii ceilalţi, care muriseră, fuseseră toţi blonzi ca mama lor şi se întreba dacă nu cumva Grigori îl salvase doar pentru că semăna cu el. Dar, chiar de la început, înţelesese că Boris îl ura. Îi simţea ochii negri de vultur sfredelindu-l, când stătea liniştit la masa de lemn bine frecată, în casa simplă cu trei odăi, care era considerată luxoasă, după standardele locale, dar care lui i se părea sărăcăcioasă şi spartană. Chiar şi în întunericul camerei pe care o împărţeau noaptea, putea simţi privirea duşmănoasă a lui Boris. Uneori i se părea că visează, dar apoi prindea strălucirea din ochii lui Boris într-o rază de lună şi ştia că nu fusese vis. Pe lângă toate astea, singurul vis pe care-l avea mereu era cel în legătură cu mama lui.

Era totdeauna acelaşi. Ea zăcea pe zăpadă în faţa atacatorilor ei, cu părul lung, blond răspândit în jurul ei. Ochii ei catifelaţi, aurii, rugători îi întâlneau pe ai lui o secundă, apoi faţa ei exploda într-un roşu sângeriu, atât de strălucitor, încât îi ardea ochii. Ţipând, el cădea în genunchi acoperind-o tandru cu blana fină, neagră, de samur, apoi se culca jos lângă ea şi îşi îngropa faţa în moliciunea blănii, respirând parfumul violetelor pe care le purta totdeauna prinse la umăr, până când se îneca în acest parfum. Se trezea tresărind, sufocându-se, având în nări puternicul miros al violetelor, atât de puternic încât i se părea că e din nou acasă şi că mama lui venise să-l sărute înainte de culcare.

Se învăţase să nu ţipe, ca să nu-l trezească pe Boris. Stătea culcat, în linişte, transpirat la gândul

ororilor de care îşi amintea, până când înceta să mai tremure. Atunci, îşi strecura cu atenţie mâna în umplutura de paie a saltelei lui. Degetele îi cuprindeau piatra netedă *cabochon* şi ofta uşurat că mai era acolo. Fusese atâta sânge roşu închis pe zăpada din jur, încât nimeni nu observase inelul cu rubin care zăcea alături de prinţesa Anuşka. Acum, asta era tot ce-i rămăsese din trecut şi, în sufletul lui, ştia că niciodată nu va avea mai mult.

Natalia şi Grigori nu ştiau nimic despre visele acestea şi despre inel. Acestea erau secretele lui ca şi amintirile. Când era treaz, nu-şi permitea să se gândească la trecut; totuşi, deşi văzuse strălucirea portocalie a cerului care însemna că Varişnia arsese, păstrase totuşi o mică speranţă că tatăl lui se afla în siguranţă.

Grigori era eroul lui. El îl scosese dintre fălcile morţii şi răzbunase moartea mamei lui. Îi datora viaţa şi era hotărât ca, de acum încolo, să facă totul ca să-i fie pe plac noului său tată. Nu va mai fi Alexei Ivanoff, un prinţ al întregii Rusii, ci Serghei Grigorievici Solovski, şi îl va face pe noul tată să fie la fel de mândru de el, cum era de adevăratul său fiu. Dorea din tot sufletul să devină un bărbat adevărat, cum dorea Grigori. Totuşi, oricât încerca, nu putuse niciodată să uite cine era în realitate şi să devină cu adevărat cealaltă persoană.

Câteva săptămâni după incidentul de la gard, se întorcea călare de la casa bunicului, unde fusese trimis să ajute la vaci. Mergea pe o cărare, pe lângă râuleţ, pe unde îi plăcea să treacă în galop. Ici, colo, copacii se strângeau mai aproape, întinzându-şi ramurile joase peste cărare, iar el îşi făcuse un joc din a galopa cât putea de repede, aplecându-se instinctiv pentru a se feri de ramurile ce atârnau. Zâmbi când îşi duse calul pe cărare, îmboldindu-l să alerge mai repede, iar animalul sforăi de bucurie, plăcându-i jocul. Vedea soarele care se reflecta în râuleţul ce curgea repede, departe în jos, şi simţea adierea care mişca frunzele argintii ale mestecenilor.

Nu fusese niciodată sigur dacă văzuse funia subţire întinsă între pomii din faţa lui sau dacă, datorită noilor lui cunoştinţe, simţise pur şi simplu pericolul. Auzi nechezatul îngrozit al calului, când îi trase brusc capul într-o parte şi apoi se prăbuşiră amândoi în jos, pe malul pietros şi în râul adânc. Calul se învârtea nebuneşte în apă, luptându-se să se ridice în picioare şi scuturându-se. Apucându-se cu o mână de un bolovan alunecos, Serghei reuşi cumva să se ţină de frâu. Apa era învolburată şi rece ca gheaţa, iar câţiva metri mai încolo auzea vâjâitul apei în cădere, într-o prăpastie adâncă de o sută de picioare.

Tremurând de frică şi de frig, se caţără din nou pe cal şi îl îndrumă printre pietrele cu muşchi spre un loc mai sigur, pe mal.

Zăcu un timp culcat pe gâtul calului, aşteptând să-i treacă frica. Apoi, descălecă şi se duse înapoi pe cărare, unde văzuse funia. Dispăruse. Examină ramurile, observând crenguţele rupte; apoi se uită în jur; simţea înţepături în şira spinării, având senzaţia că era urmărit. Dar nu se auzea niciun zgomot, doar vuietul apei care se rostogolea peste strâmtoare.

Serghei se întoarse gânditor la calul său. Fusese crescut alături de ţăranii de la Varişnia, tatăl lui îi tratase ca pe nişte membri ai familiei, avusese grijă de ei, iar ei, în schimb, îl luau pe tânărul prinţ Alexei la vânătoare şi îl lăsau să ajute la grajduri, unde îi împărtăşeau cunoştinţele lor ţărăneşti. Una dintre acestea era cum să strangulezi un călăreţ în goana calului, prin simpla metodă de a întinde o funie subţire de-a curmezişul drumului său, la înălţimea gâtului. Nu dă greş niciodată, îi spuseseră ei rânjind, văzându-i chipul tânăr îngrozit.

Călări încet înapoi spre casă. Ştia că exista o singură persoană care ar fi dorit să-l omoare.

În seara aceea, Boris îi evitase privirea la cină, dar Serghei nu zise nimic.

Tiparul relaţiilor dintre ei fusese bine stabilit, cu timpul, trecând de la şcoală la universitate, iar apoi, odată cu intrarea lui în politică şi a lui Boris în

armată, rivalitatea dintre ei s-a adâncit. Iar Grigori Solovski nu putea face nimic în această direcţie. Serghei ştia că Boris dorise să-l ucidă atunci, cu ani în urmă, şi că mai încerca şi acum. În orice mod posibil.

Nu se auzi nicio bătaie în uşă. Şeful KGB-ului intră pur şi simplu.

— Ei, Boris, spuse Serghei liniştit, mama noastră te-a învăţat să te porţi mai bine, nu aşa. Puteam să fiu într-o şedinţă.

— Nu erai, zise el, aruncând hârtia cu mesajul pe biroul lui: Am venit să te întreb dacă ştii ce înseamnă asta. Sau şi tu eşti tot atât de neştiutor ca şi noi, ceilalţi, în legătură cu acţiunile lui Valentin?

— Tu? Neştiutor? râse Serghei. Ce recunoaştere din partea şefului KGB. Eu credeam că probabil ştii totul.

După ce puse palma pe birou, Boris se aplecă peste acesta, apropiindu-şi obrazul de al lui Serghei.

— Nu face pe deşteptul cu mine, tovarăşe, şopti el. Ştiu totul despre tine şi despre fiul tău.

Serghei îl privi rece în ochi.

— Nu cumva ai uitat că Partidul trebuie să fie arbitrul aspiraţiilor poporului? Afacerea asta este în interesul ţării noastre, Boris, sau este o *vendettă* personală pe care o duci tu? Credeam că funcţia ta înseamnă să-ţi foloseşti oamenii ca s-o găsească pe acea „Doamnă”. Iar Valentin trebuia să-şi folosească şi el mintea pentru asta.

Boris înşfacă hârtia, mototolind-o ghem şi o aruncă la coş. Nu nimeri, şi faţa i se înroşi de furie. Serghei zise blând:

— N-ai fost bun niciodată la jocurile cu mingea.

— De ce n-a cumpărat fiul tău smaraldul? Întrebă Boris încordat. Pe cine naiba a lăsat să-l învingă în treaba asta?

Serghei ridică din umeri.

— Cunoşti jocul şi jucătorii. De ce nu încerci să ghiceşti?

— Valentin n-a fost trimis să ghicească. Se aştepta de la el să-şi facă treaba eficient. Acum nu

ştim nici măcar unde este.

Fără să vrea, Serghei râse.

— E bine că CIA nu ne poate auzi acum, Boris, zise el. Probabil că ai avut o duzină de oameni la Geneva şi totuşi zici că niciunul dintre ei nu ştie unde e Valentin. Asta-i ridicol.

Boris bătu furios cu pumnul în masă.

— Bine, atunci unde-i acum? Trebuie să fi luat legătura cu tine.

Serghei dădu încet din cap.

— N-am nicio idee unde-i Valentin. Dacă mi-ar fi telefonat, tu ai fi ştiut.

Îl privi cu răceală pe Boris. Ştiau amândoi că el îi asculta convorbirile lui Serghei.

— Cred că trebuie pur şi simplu să avem încredere că merge înainte să-şi îndeplinească sarcina, aşa cum spune în mesaj, frate.

Boris se întoarse pe călcâie şi porni spre uşă. Serghei se gândi cât de caraghios arăta în cizmele lui înalte şi în uniforma militară, părea o marionetă trasă de sfori de către diavol. Rusiei i-ar merge mai bine fără un bărbat ca Boris Solovski şi ştia că el nu era primul care gândea astfel. Zvonurile în legătură cu comportarea lui Boris în viaţa lui personală se răspândeau tot mai mult şi deveneau mai persistente: se purta chiar mai rău decât Beria, se zicea. Boris ar trebui mai bine să aibă grijă cum păşeşte în cizmele lui înalte.

Totuşi, când uşa se trânti, el se întrebă îngrijorat unde era Valentin şi ce făcea. Şi de ce eşuase în achiziţionarea smaraldului şi totodată în identificarea „Doamnei”. Pentru că mesajul nu cuprindea cuvintele cod „cele mai bune urări” care ar fi însemnat că Valentin o găsise.

18

Paris

Genie trase un pui de somn ca pe timpul când era copilă, liniştit, fără vise, în siguranţă. Timp de câteva ore fericite, Markheim dispăruse din mintea ei, iar căldura plăcută şi puternică a trupului lui Valentin alături de al ei o liniştise. Când se trezi, în cameră era încă întuneric, nu se vedea decât o geană slabă, cenuşie, în dreptul ferestrelor. Se răsuci, zâmbind, aşteptându-se să vadă capul somnoros al lui Valentin pe pernă, alături, de ea. Dar nu era acolo. Întinse o mână, căutându-l prin pat. Dar patul era deja rece. Oare o părăsise pentru că ratase totul şi Markheim fusese ucis? Se temea oare că va fi implicat? Inima i se strânse, gândindu-se că totul ar putea fi o aventură de o noapte, între o drăguţă reporteră americană de televiziune ce se juca de-a spionajul şi un diplomat rus, speriat de un posibil scandal. Dar se înveseli repede când auzi o bătaie în uşă.

— Bună dimineaţa, domnişoară, v-am adus micul dejun.

Se strânse sub pături, în timp ce o cameristă plinuţă intră, aprinse lumina şi puse o tavă cu cafea şi brioşe pe masă. Genie se uită fix la tavă. Avea doar o singură ceaşcă.

— Domnul a spus să vă sculăm la ora nouă, zise femeia, trăgând draperiile. Ea se uită pe fereastră, puţin nemulţumită şi oftă.

— Încă o zi cenuşie, rece.

Se întoarse spre Genie cu un zâmbet şi scoase un plic din buzunar.

— Domnul a zis că aveţi nevoie de un mic dejun zdravăn. Mi-a cerut să vă dau asta.

Genie aşteptă până ce uşa se închise în urma ei, înainte de a-l deschide. Bileţelul era scris pe o foaie de fax:

Micuţo, începea el, *trebuie să plec devreme pentru nişte treburi urgente. Dormeai atât de adânc, încât m-am gândit că-i mai bine să nu te trezesc. N-am să uit niciodată noaptea trecută. Am să te sun la Washington. Te rog ia micul dejun.*

Era fără semnătură.

Genie se lăsă din nou pe perne, cu un oftat. Se gândea că ar fi putut fi şi mai rău. Cel puţin nu o părăsise cu totul. Dar spera din tot sufletul să o sune la Washington. Se uita la ceaşca de cafea şi dintr-odată îşi aminti de biroul elegant al lui Markheim; o furnică pe şira spinării senzaţia că nu era în regulă ceva şi o cuprinse din nou teama amintindu-şi de faţa lui, cu gaura de glonte între ochii fără expresie, morţi.

După ce dădu la o parte cuvertura, alergă la baie şi vomită violent. Apoi se târî în pat şi zăcu în partea unde dormise Valentin, strângând în braţe perna lui şi plângând.

Mai târziu, stând sub duş, spălând urmele trupului lui Valentin, hotărî că va lua primul avion spre Washington. Se săturase de această afacere nebunească de spionaj amator. Îşi scoase filofaxul, găsi numărul, telefonă la *Air France* şi reţinu un loc la zborul *Concorde* spre Washington. Va fi acasă în câteva ore. Şi, fără îndoială, va aştepta ca Valentin s-o sune.

Düsseldorf

Düsseldorf era un oraş sumbru, în ciuda prosperităţii lui. Industria, care îl făcuse bogat, îi deformase şi sufletul, iar hotelurile nu erau locuri unde oamenii se duceau de plăcere, ci pentru afaceri. Fiecare hotel era un amalgam internaţional ca şi celelalte, dar Valentin le evită în mod deliberat şi alese unul într-un cartier sărăcăcios, departe de luminile puternice şi restaurantele elegante.

Nu avea holuri publice, ci doar o uşă de sticlă metalizată şi o scară cu trepte din imitaţie de marmură ce duceau la recepţie, un ascensor mic, înghesuit, zgâriat cu iniţiale şi desene, şi o scară îngustă care ducea spre etajele superioare.

El purta pantaloni jeans, un hanorac şi o căciulită plată şi ducea o geantă mică, maronie. Plăti bani *cash* înainte, iar bătrânul din spatele biroului aproape că nu se uită la el când îi dădu cheia.

Camera era mică şi goală, având exact atâta spaţiu cât era necesar pentru un pat de o persoană, o masă şi un duş mic. Valentin se uită la ceas. Era amiază. După ce puse geanta pe masă, trase draperia subţire înflorată, îşi scoase pantofii şi se culcă pe patul îngust, lăsat. Se gândi la patul pe care tocmai îl părăsise şi la Genie, dormind ca un copil. Părul ei blond îi cădea pe faţă şi pleoapele îi erau încă umflate de plâns. Un picior lung, subţire, era aruncat peste el şi ea stătea cuibărită în căuşul braţului său. Era foarte frumoasă, mirosea a trandafiri şi a crin, iar el ar fi dorit să mai facă dragoste cu ea, dar nu mai avea timp.

Se retrăsese de lângă ea, îmbrăcându-se repede. Apoi îşi făcuse încet bagajul şi se aşezase la masa de scris. Se gândise mult înainte de a-i scrie biletul lui Genie, apoi îşi luase geanta, se întorsese spre pat şi se uitase la ea. Era o ultimă atracţie periculoasă. Să o părăsească pe Genie Reese fusese poate lucrul cel mai dificil pe care-l făcuse vreodată.

Acum, stătea culcat pe pat în hotelul mizer din Germania, aşteptând trecerea orelor până se va face noapte, întrebându-se ce ar trebui să facă în legătură cu ea. Desigur, n-ar fi trebuit să facă dragoste cu ea. Aşa ceva stârnea adesea scandaluri diplomatice şi, dacă Boris ar afla vreodată, ar fi exact muniţia de care avea nevoie ca să-l facă să ajungă în dizgraţie. Totuşi, se îndoia că va afla. KGB-ul îi pierduse urma. Pentru moment, era un anonim şi tocmai asta voia.

Orele treceau încet, dar el nu-şi părăsi camera, nici măcar ca să mănânce. La ora zece se dezbrăcă,

făcu un duş şi se îmbrăcă repede cu pantaloni negri, pulover subţire, negru, cu gât înalt, pantofi negri cu talpă de cauciuc şi un hanorac. Puse un set de scule mici – sârmă, sfoară subţire şi un mic detonator – în buzunarul interior special al hanoracului, îşi puse căciuliţa pe cap şi băgă în buzunar o pereche de mănuşi negre de lână şi o glugă cu mască neagră, împreună cu o lanternă mică, puternică. Apoi închise în geantă restul lucrurilor sale şi, după ce încuie uşa în urma lui, coborî prin holul de la recepţie. Bătrânul funcţionar se uită în treacăt la el, apoi se întoarse să urmărească meciul de box de la televizor.

Maşina pe care o închiriase la aeroport era parcată două blocuri mai departe, un Mercedes mic, negru, rapid, cum le place germanilor pentru autostrăzile lor. Nu era circulaţie şi i-au trebuit cincisprezece minute ca să parcurgă cele douăzeci de mile până la casa Arnhaldt. Parcă maşina la capătul aleii late care ducea spre partea din spate a casei, stinse farurile şi aşteptă.

Cercetase bine locurile. Casa Arnhaldt era construită ca o fortăreaţă, dar n-avea paznici afară, nici câini. Doar un aparat electronic de control şi un sistem vechi de alarmă. Locul nu fusese jefuit în 150 de ani şi nimeni nu se aştepta să fie vreodată. Cu antrenamentul de la *Speţnaz,* nu prezenta probleme pentru Valentin.

La miezul nopţii, îşi puse gluga, cu mască, mănuşile şi alergă în linişte pe cărarea ce ducea prin pădure la grajdurile din spatele casei. Nu erau cai în grajduri şi nici îngrijitori în cabane. Ştia că nu mai erau de când fiica lui Ferdie fusese omorâtă în accidentul de călărie, în urmă cu zece ani. Valentin se strecură într-un grajd, aprinse lanterna şi studie cu atenţie planul casei. Era o copie după o fotografie luată dintr-o carte de la biblioteca publică şi îi dădea toate informaţiile de care avea nevoie.

Când cel de al doilea Arnhaldt modernizase casa, el instalase un generator în clădire, alături de grajduri. Valentin se uită în sus la casă. Nu erau

lumini la ferestre, doar câteva beculeţe deasupra uşilor principale.

Uşa de la casa generatorului nu era încuiată. Valentin intră şi trase maneta, tăind energia şi cufundând casa într-o beznă completă.

Îşi închipuise deja unde puteau fi sistemele de securitate *scanner*. Evitându-le, îşi făcu drum cu atenţie spre spatele casei prin dreptul bucătăriei. Deşi era întuneric, ştia exact unde mergea, din planul pe care-l memorase. Parapetele crenelate făceau ca agăţarea unei funii să fie un joc de copii, într-o clipă ajunse sus. După ce cercetă suprafaţa acoperişului pe care acţiona, merse uşor spre aripa de vest, strânse bine funia de parapet, o legă de mijlocul lui şi se lăsă în jos până ajunse pe marginea unei ferestre. Respiră adânc. Urma partea cea mai dificilă. Dacă greşea, se deschidea iadul.

Lucrând repede, tăie o bucată de geam, o scoase întreagă şi deschise cremonul ferestrei. Ascultă un moment, dar nu se auzi niciun sunet şi răsuflă din nou. Avusese dreptate. Sistemul de siguranţă lucra pe baza electricităţii furnizate de generator şi nu existau baterii suplimentare. Cei din familia Arnhaldt erau cunoscuţi ca fiind mână strânsă, iar Ferdie are, probabil, în minte alte lucruri decât modernizarea unui sistem instalat acolo din anul 1950.

Restul era uşor pentru un bărbat cu antrenamentul lui. Biroul arăta sinistru în lumina subţire a lanternei sale care contura pereţii panelaţi – negri, picturile sumbre şi mobila grea. Pe birou era carnetul de note cu desenul prezentând smaraldul, aşa cum i-l descrisese Genie. Îndreptă iar lanterna spre pereţi, uitându-se cu interes la tablouri. Ştia că acesta era, după logica germană, locul unde primul Arnhaldt îşi instalase seiful. Nu în spatele portretului de Sargent, nici al stridentului tablou de Hieronymus Bosch, nici al întunecatului Rembrandt de deasupra căminului. Zâmbi când lanterna descoperi micul peisaj al unui anonim.

Spargerea unui seif este un lucru dificil, dar acest seif era atât de vechi, încât nu fu nevoie nici măcar să fie dinamitat. Îl învârti doar un timp, ascultând mecanismul aşezându-se la locurile respective, ca un pian vechi. Zâmbi când deschise larg uşa. Ferdie se simţea probabil în siguranţă, de-şi lăsase casa atât de vulnerabilă. Nu era mare lucru în seif, doar câteva plicuri mari. Şi o cutie pătrată de piele albastră, exact de mărimea necesară pentru smaraldul Ivanoff.

Acesta străluci la lumina lanternei lui, ca o gheaţă verde, pură, iar el simţi nevoia să-l atingă. Îl simţi la fel de rece pe cât arăta şi avu un frison. Indiferent ce spunea tatăl lui, el nu putea crede că această uriaşă bijuterie aparţinuse propriei lui bunici. Totuşi, fusese în biblioteci şi studiase fotografiile familiei Ivanoff, iar când îl privise pe Mişa, se văzuse pe el însuşi. Semăna mult cu prinţul Mişa Ivanoff.

Închise cutia cu un clic ascuţit şi puse la loc, în seif, smaraldul. Deschise plicurile, uitându-se rapid la conţinutul lor: concesiunile minelor din Rajasthan datând din 1920 şi acordate lui Arnhaldt de către URSS; o fotografie a prinţesei Anuşka purtând coroana şi alte două fotografii, una a unei perechi la nuntă, şi cealaltă a miresei cu o fetiţă. Uimit, plimbă lanterna între cele două feţe, a Anuşkăi şi a fetiţei, apoi se uită din nou la fotografia de nuntă a lui Eddie Arnhaldt şi a miresei lui.

Valentin scoase un oftat de surpriză. Mai era ceva în plic, o bucăţică de hârtie cu numărul unul cont de bancă şi un nume: *Linia de Navigaţie Kazahn.* Se uită fix la ea, memorând informaţia, apoi puse totul în seif şi îl încuie.

Se uită atent în jur. Totul era exact aşa cum fusese, în afară de bucăţica de geam care lipsea. Se urcă pe marginea ferestrei, îşi legă funia în jurul taliei, închise fereastra şi se caţără din nou pe acoperiş. Aplecat, alergă uşor îndărăt la locul de plecare şi, în câteva secunde, era înapoi pe pământ. Se îndreptă spre uzina electrică, ridică maneta şi văzu luminile exterioare aprinzându-se din nou.

În câteva minute, era la maşina lui şi porni înapoi spre Düsseldorf. Toată operaţiunea îi luase mai puţin de două ore.

Părăsi hotelul a doua zi la ora şapte treizeci, îmbrăcat cu pantalonii jeans, hanorac şi căciuliţă şi se duse la o cafenea de muncitori din apropiere, să ia un mic dejun cu *bratvurşt,* ouă, pâine cu mac şi trei ceşti de cafea fierbinte. Avea gustul hranei zeilor. Conduse Mercedesul înapoi la locul de închiriere şi traversă spre aeroport. Acolo se duse la frizerie, se bărbieri şi apoi îşi schimbă hainele. Era din nou elegantul şi tânărul diplomat rus cu un costum londonez clasic, când se urcă în avionul de Washington.

19

New York, 1919

O'Hara deschisese larg uşile cârciumii, lăsând să pătrundă aerul rece de dimineaţă şi să iasă duhoarea de fum şi băutură. Stătu câteva minute cu mâinile la spate, cu prima ţigară de foi a zilei în colţul gurii, inspectându-şi domeniul. Trăise pe strada Delancey douăzeci de ani şi era unul dintre cei mai vechi locatari ai ei, iar uneori se simţea de parcă era chiar proprietarul acesteia. Cunoştea toată lumea, bărbaţii erau clienţii lui, fie că lucrau sau nu, pentru că le permitea totdeauna să consume în cont, până căpătau de lucru. Le cunoştea nevestele şi ştia cum se luptau unele să-şi ajute bărbaţii, în timp ce altele aveau resentimente, simţind că viaţa le-a păcălit. Le cunoştea copiii, bunicii, mătuşile şi unchii, iubiţii şi evenimentele din viaţa lor, pentru că toate problemele fiecăruia erau relatate la tejgheaua lui de mahon şi spălate cu câteva pahare de bere. Acolo au avut loc numeroase împrumuturi discrete de câţiva dolari, pentru cei disperaţi, fără să li se ceară sau să se aştepte achitarea lor. Îi plăcea strada Delancey. Era veselă şi lipsită de violenţă; doar uneori, câte un bărbat îşi bătea nevasta sau avea loc o ceartă zgomotoasă de familie. Îi părea rău să o părăsească.

Intră înapoi şi începu să-şi cureţe pompele, să reaprovizioneze rafturile cu whisky şi gin, cu tutun, foiţe de ţigară şi ţigări de foi ieftine. În câteva săptămâni, toate astea vor dispărea, fiind interzise de Legea Prohibiţiei; va părăsi afacerea şi strada Delancey. Dar reuşise s-o cucerească. Îşi făcuse planurile de mult timp.

La început, când venise în America, fusese un băiat crud de optsprezece ani, abia venit de pe coastele Irlandei, era mare, puternic şi gata pentru ce-i putea oferi o lume nouă. Învăţătura lui scurtă se terminase la zece ani, dar ştia să citească, să scrie şi să socotească şi lucrase ca muncitor la câmp. Nu

mai voia să stea în ţara veche; voia „Viaţă” cu V mare şi ştia că nu o va găsi în sărăcăcioasa cârciumă clandestină pe care o ţinea tatăl lui bolnăvicios în regiunea tristă, vântoasă, dinspre Golful Liscannor. Tatăl lui, Mick O’Hara, fusese un bărbat mărunt, cu mutră de nevăstuică, tuşea întruna şi îşi târâia greu cizmele prea mari. Rareori putea fi văzut fără o ţigară subţire, răsucită cu mâna, între buze; o avea acolo când trăgea berea la butoi, era acolo când vorbea şi chiar când tuşea. Singurul timp când Shamus îl vedea fără ea, era când tatăl lui mânca, dar asta se termina în câteva minute şi el îşi răsucea imediat alta. Şi următoarea porţie de whisky „ca să nu răcească”.

Mary Kathleen O’Hara ştia că soţul ei se omoară singur, dar nu putea face nimic în aceasta privinţă. Ea acceptase de multă vreme faptul că, într-o bună zi, va cădea mort şi ea va rămâne să se lupte singură şi îşi făcuse planuri corespunzătoare. Dar timpul trecea şi bătrâna nevăstuică rezistentă îşi învingea moartea, tuşind încă o noapte. Mary Kathleen era o femeie solidă, viguroasă, cu părul roşu, pe care îl moştenise Shamus, cu obrajii foarte coloraţi şi ochi verzi, sclipitori. Fusese considerată o frumuseţe în tinereţe, iar la patruzeci de ani mai era o femeie bine, dar viaţa ei fusese aspră. Când era fată tânără, foametea din cauza lipsei cartofilor devastase Irlanda şi milioane de oameni muriseră de foame, inclusiv o mare parte din familia ei. Când îl întâlni pe Mick O’Hara, el era cu douăzeci de ani mai mare decât ea; el o plăcu iar ea ştia că, indiferent cât de săraci erau, bărbaţii găseau totdeauna câţiva bănuţi pentru o băutură la cârciuma lui clandestină. Deşi era mărunt, acrit şi certăreţ, Mick O’Hara îi oferea un acoperiş deasupra capului şi mâncare pentru stomac. Reprezenta un fel de siguranţă şi ea îl acceptă şi încercă să-i fie o soţie bună.

Singurul lor copil a fost Shamus şi îi mulţumise lui Dumnezeu pentru asta, căci mai mulţi ar fi însemnat doar mai multe guri de hrănit. Dar când înţelese că se putea întâmpla să devină o văduvă

tânără, ar fi dorit să fi avut mai mulţi fii care să aibă grijă de ea, când nu va mai exista soţul ei.

În stilul lui tipic, nepăsător, Mick O'Hara nu se grăbi să moară, iar Shamus avea deja şaptesprezece ani când taică-său muri, în sfârşit. După funeralii, Mary Kathleen şi fiul ei s-au urcat pe stâncile Liscannor şi au stat acolo braţ la braţ, lăsând să-i mângâie vânturile mândre ale Atlanticului. Pentru ea, era ca o curăţire, o alungare a anilor plicticoşi când fusese închisă în cele trei camere întunecoase, meschine, din spatele barului, cu zgomotul necontenit al tusei şi cu mirosul de bere şi de moarte.

— Fiule, spuse ea, ţinându-l mai strâns de braţ, dincolo de acest ocean e o lume nouă, unde un bărbat poate face avere. Vând berăria şi îţi dau banii. Vreau să pleci în America şi să-ţi faci o viaţă nouă, iar când vei reuşi, mă vei aduce şi pe mine.

Shamus, îşi amintea încă şi acum, cum se uitase în jos la faţa ei, atât de mândră, de senină şi sigură; avusese încredere în el să-i dea tot ce avea pe lume ca să-şi sporească averea, fiind sigură că va avea grijă de ea. El jurase că nu o va abandona.

***

La început, când a venit în America, a călătorit prin ţară, de la o coastă la alta; era mare şi voinic şi era uşor pentru el să capete o slujbă ca muncitor, să care cărămizi la Chicago, să ridice lăzi în docurile din San Francisco şi să alimenteze furnalele la oţelăriile din Pittsburg, dar ştia că asta nu-l va face să adune avere. Trecu un an şi, cu toate că mai avea încă banii de la mama lui, nu era mai aproape de momentul când o putea aduce şi să aibă grijă de ea. Se gândea la ea, cum aştepta acolo acasă, fără să se plângă, ca el să facă ce era bine, iar el ştia că trebuia să găsească ceva.

Se întoarse la New York, umblând aiurea pe străzi, uitându-se la casele mari din Gramercy Park, Washington Square şi Fifth Avenue, minunându-se

cu amărăciune cum făcuseră unii oameni destui bani ca să construiască asemenea clădiri şi îşi spuse că, într-o bună zi, va fi proprietarul unei case ca acelea. Între timp, îşi luă o cameră deasupra unei cârciumi pe strada Delancey şi lucra cu ziua ca zidar la un şantier de construcţii. Îi plăcea meseria de constructor şi ar fi vrut să înveţe mai mult despre ea, poate să ajungă chiar maistru, şef de echipă sau chiar manager, dar nu avea timp; tot mereu era îngrozit de ideea că mama lui va muri înainte ca el să reuşească şi că va ajunge prea târziu ca să-şi ţină promisiunea.

Îi plăcea să locuiască deasupra cârciumii. Mirosul de whisky şi bere şi zgomotul de seară îi erau familiare şi îi aminteau de casă, iar el se oferi să îl dea proprietarului o mână de ajutor serile, umplând halbele de bere şi tăind munţi de carne de vită. Era un tânăr sociabil, căruia îi plăcea camaraderia bărbătească a cârciumii, iar după şase luni, când proprietarul îi spusese că se gândea să vândă şi să se întoarcă la St. Paul, în Minnesota, Shamus se oferi, într-un impuls, să cumpere. Peste două săptămâni, tranzacţia era încheiată şi el îi trimise o scrisoare mamei sale, la care adăugă şi costul biletului ei, spunându-i să vină cât mai curând posibil. Abia după aceea se gândi la ironia faptului că o aducea să trăiască în curajoasa lume nouă, exact aşa cum trăise mai înainte, în trei odăi, în spatele unei berării.

Totuşi, Mary Kathleen considerase că acesta e un mare progres; sosi de la Liscannor cu toate piesele de mobilier pe care le avea şi, curând, odăile de pe strada Delancey arătau exact ca acelea de acasă, din Irlanda. Mary Kathleen gătea oale mari de tocană irlandeză precum şi tocături şi carne fiartă cu varză şi pâine de cartofi şi servea porţii mari cu preţuri mici. În scurtă vreme, se duse vestea în cartier că O'Hara avea cea mai bună şi mai ieftină mâncare din împrejurimi, iar berea era şi ea bună. O porniseră pe drumul cel bun.

Mary Kathleen se bucura de noul ei rol. Înainte, soţul ei fusese şeful; acum ea era acolo în fiecare zi,

la prânz şi seara, vorbea cu clienţii şi accepta cu graţie complimentele lor simple când băga banii în buzunar. După un an, aveau ceva bani la bancă, iar după câţiva ani erau prosperi. Îi zicea mereu lui Shamus că era timpul să-şi caute o irlandeză drăguţă şi să se căsătorească; ar trebui să se căpătuiască şi să-i dea câţiva nepoţi pentru bătrâneţile ei. În fond, spunea ea, acum îşi putea permite.

Shamus ştia că-şi putea permite, dar o soţie şi copii ar fi luat mult din timpul unui bărbat şi cine ar fi condus cârciuma dacă el n-ar fi fost acolo în fiecare seară? Nu, căsătoria mai trebuia să aştepte. Cinci ani mai târziu, avea o sumă respectabilă în bancă şi cumpărase una sau două mici proprietăţi în New Jersey. Apoi, Mary Kathleen muri brusc de un atac de inimă, tot fără nepoţi, iar Shamus trăia tot în cele trei camere din spatele cârciumii.

În timp ce o înmormânta, Shamus plânse cu lacrimi de necaz şi ruşine că nu-i cumpărase o căsuţă a ei unde şi-ar fi putut trăi ultimii ani în linişte şi îşi spuse că, atunci când se va căsători, în sfârşit, soţia lui nu va trăi doar în cele trei camere din spatele barului.

Îşi aminti acum de toate astea, când Missie deschise uşile, aruncându-i un zâmbet scurt în timp ce îşi atârna paltonul şi începu iute să măture rumeguşul şi gunoiul de pe podea.

O'Hara o urmărea cu drag. Trecuseră trei luni de când o ceruse în căsătorie şi tot nu primise un răspuns. De fapt, ea nu mai amintise nimic despre asta după funeralii, iar el se abţinuse, aşteptând răbdător ca ea să-şi revină de pe urma loviturii primite prin moartea Sofiei. Dar timpul trecea. Iar el era un bărbat care avea probleme importante în minte şi care voia un răspuns acum.

Inima i se topea privind-o, lucra iute, de parcă îşi făcea treaba în jumătate de timp ca să plece mai repede… dar nu putea. El o plătea cu ziua şi ea era la dispoziţia lui atâta timp cât avea nevoie de ea. Era modul lui de a se asigura că va fi mereu acolo.

Acum însă ştia că avea nevoie de ea pentru toată viaţa.

Ea îi simţi privirea asupra ei şi se uită în sus. El zâmbi dulce şi zise:

— Missie, mi-a venit în gând că tu şi cu mine n-am fost niciodată numai noi doi împreună. Ştii că sunt un bărbat ocupat. Cârciuma e deschisă în fiecare zi şi în fiecare seară şi asta nu-i lasă unui bărbat nici un minut liber pentru el, darmite pentru o femeie. Însă mâine intenţionez să închid, cu o singură condiţie.

Ea se uită la el, surprinsă:

— Ce condiţie?

— Închid dacă îmi faci onoarea să iei masa de prânz cu mine.

Ea se uită din nou fix la el, necrezându-şi urechilor, apoi râse. El simţi cum i se roşeşte faţa când ea îi spuse:

— Vrei să mă iei pe mine, să luăm masa undeva? Dar de ce, O'Hara? Ne vedem în fiecare zi în afară de duminică! Şi luăm masa de prânz aici, împreună, la aceeaşi tejghea, tot în fiecare zi. Aşa că, de ce?

El scoase o ţigară de foi din cutia din dulăpiorul cu oglinzi din spatele barului, aprinzând-o aferat.

— Intenţionez să-ţi fac o surpriză, făcu el trist. La naiba, Missie, am crezut că o să-ţi facă plăcere.

El îşi trecu mâna prin coama de păr roşu, creţ, uitându-se rugător la ea, în timp ce ea se apropia de tejghea. Ea îşi sprijini cotul de aceasta şi îl privi nelămurită.

— O'Hara, spuse, poate e o greşeală. Eu nu sunt fata care crezi tu că sunt. Nici nu mă cunoşti cum sunt în realitate.

— Tocmai de asta vreau să ieşim, ca să putem să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt, zise el revenindu-i buna dispoziţie. Departe de aici, putem fi amândoi noi înşine. În plus, zise el, punându-şi mâna lui mare peste a ei, am să-ţi arăt ceva. Ceva special. Văzând că ea era nedumerită, adăugă: şi am ceva important să-ţi spun.

După ce îşi trase mâna de sub a lui, ea începu să cureţe tejgheaua.

— În cazul asta, ar fi mai bine să accept, făcu ea calmă, dar ţine minte, o iau şi pe Azaylee cu mine.

— Desigur, spuse el încântat, desigur că Azaylee va fi şi ea cu tine.

Nu-i păsa nici dacă aducea o trupă întreagă de copii. Bine că acceptase să vină.

20

Missie se grăbi spre casă pe strada Rivington, cu câştigul ei din dimineaţa aceea în buzunar, un singur dolar. Se opri la taraba lui Zahar şi cumpără un bucheţel de trandafiri artificiali şi o bucată de panglică galbenă pe care dădu cincisprezece cenţi şi, roşind că îndrăznise să cheltuiască atât de mulţi bani pentru ea însăşi, se grăbi pe scări spre apartamentul Rosei Perelman.

Locuinţa Rosei putea fi numită apartament pentru că avea două camere, iar ea, cu trei copii, avea nevoie de ele. Soţul ei, Meyer Perelman, era cu douăzeci de ani mai bătrân; era polonez şi vorbea doar poloneză şi idiş. Rosa avea doar douăzeci şi cinci de ani şi se născuse chiar aici, în Lower East Side, din părinţi estonieni imigranţi. Ea vorbea engleză, idiş şi ceva ruseşte, dar poloneză prea puţin, aşa încât comunicarea între ei era foarte limitată. Pentru doi dolari pe săptămână, fusese de acord să o primească pe Azaylee alături de propriii ei copii, o hrănea şi avea grijă de ea ca şi când ar fi fost a ei, cât timp Missie era la lucru. Cu timpul, de la moartea Sofiei, aceasta devenise prietena ei. Ea zâmbi când Missie bătu la uşă şi intră.

— Ai venit, frumoaso, spuse Rosa bucuroasă. Ai sosit la timp, tocmai făceam un ceai. Am şi o mică tratație, am păstrat-o pentru noi.

Îi întinse lui Missie un pahar mare, aburind, şi o farfurioară cu biscuiţi mărunţi.

— De la brutăria lui Gertel de pe Hester, zise ea, sunt la fel ca aceia pe care îi făcea mama mea. Faţa i se lumină când muşcă o bucăţică. Sunt chiar mai buni, adăugă ea, observând privirea nerăbdătoare a lui Missie. Copiii sunt afară pe stradă, sub supravegherea Soniei, fata mea cea mare. Şi ştie că o încasează de la mine dacă îşi ia ochii de la ei chiar şi un minut. Oricum, adăugă chicotind, asta ne dă un pic de linişte să stăm de vorbă, nu-i aşa?

Missie râse. Îi plăcea Rosa. Era micuţă şi rotundă, cu un păr frumos, negru, strălucitor, ochi căprui închis şi trăsături blânde şi deşi relaţiile dintre ea şi soţul ei nu erau prea bune, reuşea totdeauna să zâmbească şi să glumească. Nimeni nu o demoraliza pe Rosa pentru mult timp. Nu era felul ei să se întristeze pentru necazurile ei; cel mai mare dintre ele, se gândi Missie, era că fusese „vândută" soţului ei de un tată fără scrupule.

Totul fusese aranjat printr-un intermediar, îi spusese Rosa. Peţitorul spusese că bărbatul era bine înfipt în afaceri la Philadelphia. Venise acasă ca să-i cunoască familia, iar ea fusese şocată văzând cât era de bătrân, aproape la fel de vârstnic ca tatăl ei. Ea avea doar şaptesprezece ani, era chiar mai tânără decât Missie. Meyer fusese politicos, dar nu îi zâmbise, iar mâna lui era transpirată când i-a strâns-o pe a ei. Toată seara nu-i dăduse practic nicio atenţie, ci doar stătu la masă şi îi povesti tatălui ei ce important era el în domeniul hainelor bărbăteşti, în Philadelphia. Iar pe tatăl ei îl vedea cum îşi mângâie barba, ascultând interesat, iar mama ei zâmbea şi scosese cele mai frumoase pahare şi faţa de masă de sărbătoare, ca şi când ar fi venit în vizită însuşi rabinul.

Îşi ascunsese mâinile la spate când el plecă, refuzând să-i dea mâna, iar tatăl ei o privise furios, scuzându-se pentru manierele ei urâte. Avusese loc în noaptea aceea un mare scandal, când ea îndrăznise să întrebe că, de vreme ce Meyer Perelman era un om atât de important în domeniul hainelor bărbăteşti în Philadelphia, cum de nu vorbeşte încă englezeşte?

— E din Polonia, îi explicase mama ei.

— Ei şi? De ce nu a mers la şcoala serală, ca toată lumea, ca să înveţe să vorbească?

Tatăl ei îi dăduse atunci o palmă şi îi spusese că e o fiică nerecunoscătoare. El plătise bani buni intermediarului, iar ea îl făcea de ruşine în faţa acestui om bun, cinstit, un bărbat care era în stare să-şi tocească degetele până la os pentru ea, un

bărbat care îi va da totul, o casă, haine frumoase, chiar şi bijuterii…

— Ha, bijuterii! zise Rosa râzând, privind prin apartamentul strâmt. Şi case şi haine bărbăteşti! Marea achiziţie s-a dovedit a fi doar un mecanic într-o făbricuţă, proprietatea cumnatului lui. El credea că se căsătoreşte cu o fată cu bani; intermediarul îi spusese că sunt moştenitoarea unchiului meu, Samuel Glanz, ăla cu magazinul universal de pe Grand Avenue.

— Şi chiar eşti? întrebă Missie, cu speranţă.

Rosa ridică din umeri.

— Nu are copii, dar, aşa cum îl cunosc, e în stare să lase totul templului, iar rudele să se certe din cauza testamentului. Dar Meyer mai trăieşte cu speranţa. El târăşte copiii acolo în fiecare sâmbătă, fie că plouă sau e soare, ca să-i amintească unchiului Samuel ce nepoate drăguţe are.

Îşi dădu capul pe spate, râzând din toată inima, încât Missie îi vedea gâtul pulsând.

— Totul a fost un basm, zise ea în cele din urmă, ştergându-şi lacrimile de râs. Şi acum am rămas cu mâinile transpirate ale lui Meyer, iar copiii mei au un tată care nici acum nu vorbeşte engleza. Acolo unde lucrează, oamenii râd de el. În fiecare dimineaţă îi zic: „Ei, Meyer, ai învăţat să vorbeşti?” După atâţia ani în America, e o ruşine.

— Cum poţi suporta? întrebase Missie, cu ochii măriţi de groază, la gândul de a-ţi petrece o viaţă întreagă cu un bărbat pe care nu-l iubeşti.

— Am copiii mei, făcu Rosa, ridicând din umeri şi poate că, într-o zi, când vor fi mai mari, am să-l părăsesc. Am să aştept timpul potrivit pentru asta, zi de zi.

Missie se înfioră, închipuindu-şi viaţa de zi cu zi alături de Meyer Perelman. Ea, cel puţin, nu trebuia să se obişnuiască cu aşa ceva, era independentă.

— Eşti agitată, spuse Rosa, luând încă un biscuit. Văd asta în ochii tăi. S-a întâmplat ceva?

Missie îi explică repede despre O’Hara şi că urma să iasă cu el la masa de prânz, duminică.

— Uite, îi spuse ea mândră, arătându-i buchetul de trandafiri roz. Am cumpărat astea pentru pălăria mea veche de fetru. M-am gândit că astfel o să pară puţin mai elegantă. Am luat şi nişte panglici noi, pentru părul lui Azaylee.

Rosa admiră florile şi spuse:

— Aşa? Azaylee merge şi ea? Atunci nu e vorba de o legătură? Nu e o întâlnire de îndrăgostiţi?

— Sigur că nu, prostuţo, protestă Missie, roşind. Adică, ţii minte, O'Hara mi-a spus că vrea să se căsătorească cu mine, dar asta doar pentru că îi părea rău de mine. E un om foarte bun, Rosa.

— Şi tu eşti o fată foarte frumoasă, făcu Rosa, şireată. Să nu uiţi asta, Missie.

Missie se gândi la vorbele Rosei duminică dimineaţa, devreme, când îşi încerca vechea ei pălărie de fetru cu frumoşii trandafiri roz prinşi într-o parte, întorcând capul încolo şi încoace în faţa micului pătrat de oglindă, dorea să fi avut ceva mai elegant de purtat.

— Ah, Missie, exclamă Azaylee urmărind-o, ce frumoasă eşti!

Missie îi zâmbi, dar ştia că oglinda spunea adevărul: era prea palidă iar obrajii arătau scofâlciţi şi gâtul era prea subţire. Îşi pierduse prospeţimea tinereţii şi se gândi că singurul lucru frumos la ea erau trandafirii de la pălărie.

Azaylee şedea pe marginea scaunului, ca să nu-şi şifoneze rochia albastră, legănându-şi picioarele cu ciorapi albi şi admirându-şi ghetele noi, cumpărate ieri de la taraba lui Zahar. Missie îi împletise părul şi îl legase cu panglicile noi, galbene, dar câteva bucle rebele scăpaseră deja, încadrându-i faţa mică, ovală. Pielea ei avea aceeaşi strălucire aurie pe care o avusese Anuşka, iar ochii ei maronii ca panseaua aveau aceeaşi privire visătoare. Era ca un înger, un copil de vis, se gândi Missie, ducându-se spre ea şi îmbrăţişând-o strâns. Nici dac-ar fi fost a ei, n-ar fi putut-o iubi mai mult. Avea doar patru ani şi nu se plângea de nimic, acceptând unica lor cameră drept căminul ei şi pe Rosa ca mătuşă şi străzile ca locul

ei de joacă. Nu era drept, se gândi Missie în timp ce o sărută din nou, pur şi simplu, nu era drept.

Un claxon sună tare pe stradă. Azaylee sări de pe scaun şi alergă la fereastră. Claxonul se auzi din nou şi ea strigă emoţionată:

— *Matiuşka,* e O'Hara, într-un automobil!

Missie scoase capul pe fereastră, uitându-se uimită în jos la O'Hara, care arăta elegant, într-un costum nou, maron, cu guler şi cravată, stând mândru în spatele volanului unei maşini vechi, galbene, un Stutz. El claxonă din nou, făcându-le cu mâna fetelor îngrijorate care scoseseră capul pe fereastră. Apoi, deschise portiera, coborî şi, scoţându-şi pălăria, se înclină spre Missie.

— Vai, Azaylee! gâfâi, băgând capul înăuntru, ruşinată. Acum, toată lumea ştie că ies cu O'Hara.

Aruncă o ultimă privire îngrijorată în oglindă şi, luând-o de mână pe Azaylee, se grăbi în jos pe scară.

— E o dimineaţă minunată, Missie, spuse O'Hara. M-am gândit că ar fi plăcută o mică plimbare cu maşina.

Toate capetele de la ferestre se întoarseră de la O'Hara la Missie, când aceasta se îndreptă repede spre maşină. El o ridică pe Azaylee, aşezând-o în scaunul mic din spate şi apoi deschise curtenitor portiera pentru ea.

— La revedere, Rosa, strigă Azaylee, făcând cu mâna emoţionată spre cei din familia Perelman, aplecaţi la fereastra lor de la etajul doi, dar Missie nu se uită în urmă. Ştia că toată lumea de pe strada Rivington privea cu interes când O'Hara băgă maşina în viteză şi porniră zgomotos.

— Abia ieri am cumpărat-o, spuse mândru O'Hara, şi voi sunteţi primele care călătoriţi în ea. Ei? Ce ziceţi de maşină?

— E frumoasă, O'Hara, strigă Azaylee, sărind emoţionată în scaunul ei şi făcându-le cu mâna trecătorilor.

— E drăguţă, spuse şi Missie, ţinându-şi pălăria când el vră din nou, la un colţ, dar aş fi preferat o

ieşire mai liniştită din strada Rivington.

O'Hara izbucni în râs.

— Ţi-am promis o adevărată ieşire, nu-i aşa? spuse el, privind-o cu coada ochiului. Şi sunt un bărbat care se ţine de cuvânt, Missie O'Brian.

Când dădură colţul pe strada Orchard, ea râse; era plăcut să-l vezi pe O'Hara cum se bucură de maşină, era o zi însorită, iar ea era invitata lui. Era un bărbat care se străduia să-i facă plăcere şi ea se lăsă pe spătarul scaunului de piele, permiţându-şi să se relaxeze şi să se bucure de plimbare.

Prins în cuşca lui de alamă, Zev urmări maşina lungă, galbenă, în trecere; O'Hara claxona şi o privea pe Missie de parcă era proprietatea lui, iar Missie râdea arătând ca primăvara, cu o pălărie mare, violet, garnisită cu trandafiri roz. Gelozia îl ardea ca o flacără în inimă.

— Mare scofală! spuse el cu amărăciune când dispărură. Mare scofală!

— Unde mergem? întrebă Missie, când maşina trecu peste pod, îndreptându-se spre dealurile din New Jersey, pe partea opusă a râului Hudson.

— Aşteaptă şi ai să vezi, spuse el misterios. Dar pe faţa lui mare, frumoasă, apăru un zâmbet care dovedea că el era sigur că o să-i placă.

Merseră cu maşina câteva mile de-a lungul malurilor râului Hudson, admirând priveliştea, până ajunseră la o clădire mare de cărămidă, aşezată ceva mai departe de şosea, în spatele unor copaci. Pe firmă scria *„Restaurantul italian al lui Giorgio",* iar Missie făcu ochii mari observând feţele de mese albe din damasc şi şerveţelele asortate, argintăria şi cristalurile strălucitoare şi florile de pe fiecare masă.

— Eu nu sunt destul de bine pentru aşa ceva, şopti ea încurcată, din cauza pardesiului ei vechi, cenuşiu, şi a bluzei şi fustei sărăcăcioase.

— Eşti destul de bine pentru orice loc, răspunse O'Hara tare, şi cu mult mai bine decât oricare dintre femeile de aici.

El îşi scoase pălăria nouă, în timp ce şeful chelnerilor îi dădea mâna salutându-l ca pe un vechi

prieten şi conducându-i la o masă lângă fereastră.

— Bună dimineaţa, domnule O'Hara, zise el, cum vă mai simţiţi azi, domnule?

— Bine, bine, zise O'Hara, în timp ce sosi un alt chelner, aducând o frapieră cu şampanie. Când i se arătă sticla, el dădu din cap aprobator, iar Missie făcu ochii mari.

— Şampanie? întrebă ea uimită.

— Ce altceva? zise el, întinzându-se şi luându-i mâna. Într-o zi atât de măreaţă…

Ea roşi, iar chelnerii zâmbiră atotştiutori. Se gândea că O'Hara le dădea o impresie greşită, făcându-i să creadă probabil că erau îndrăgostiţi sau aşa ceva.

Se uită la paharul înspumat, amintindu-şi de ultima dată când băuse şampanie. Era în ziua când împlinise optsprezece ani. Mişa îi umpluse paharul şi se priviseră în ochi unul pe celălalt, ştiind că aceasta putea fi ultima oară.

— Un ban pentru gândurile tale! spuse O'Hara, dar ea clătină din cap, ridicând paharul şi toastând pentru el.

— Pentru tine, Shamus O'Hara, spuse ea, reuşind să zâmbească, îţi mulţumesc pentru această zi plăcută.

— Încă nu s-a terminat, promise el, mai este ceva.

El se uită admirativ la ea, când studie lista de bucate.

— Arăţi ca un tablou, cu pălăria asta, Missie, spuse el blând. Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată.

— Da, făcu Azaylee, plină de importanţă, i-am spus şi eu asta.

O'Hara zâmbi.

— Şi tu, tânără domnişoară, făcu el, trăgând-o de codiţă, fii atentă, când ai să ai vârsta lui Missie, ai să frângi inimile.

— Ce-i aia să frângi inimi? întrebă ea.

— Aşteaptă şi ai să vezi, răspunse el, scoţând un pacheţel din buzunar. Uite, era să uit.

— Un cadou? întrebă ea plină de speranţă.

El dădu din cap.

— Un cadou pentru tine, frumoaso!

Uluită, ea mângâie ambalajul de mătase roşie, arătos.

— E drăguţă, spuse cu o voce copilărească, subţire, tremurând de emoţie.

O'Hara se uită la Missie, apoi din nou la copil.

— Cadourile trebuie să fie desfăcute, îi zise el, ca să vezi ce este înăuntru.

Ea scoase cu grijă hârtia, netezind-o, înainte de a deschide cutia; rămase cu gura căscată văzând ce era înăuntru.

— Oh, oh, uite *matiuşka,* uite.

Era o păpuşă mică şi perfectă în toate amănuntele, de la chipul de porţelan, la părul blond, moale, la rochiţa frumoasă bordată cu dantelă, cu bonetă şi ghetuţe minuscule din piele de căprioară.

— Ce nume o să-i dai? întrebă Missie zâmbind, în timp ce Azaylee mângâia cu dragoste faţa păpuşii.

— Am să-i spun Anuşka, şopti ea, ridicând-o şi ţinând-o la piept. Anuşka.

Missie se simţi de parcă ar fi fost trăsnită de fulger; în tot acest timp, Azaylee nu menţionase niciodată numele mamei ei. Sperase că o uitase.

— Dar asta e o păpuşă americană, protestă ea repede. Nu crezi că ar trebui să aibă un nume american?

Ochii lui Azaylee aveau privirea aceea familiară, îndepărtată.

— Ce zici de Kathleen? sugeră O'Hara. E un nume irlandez frumos, numele mamei mele.

— Da, ar trebui să-l lăsăm pe O'Hara să aleagă, fu repede de acord Missie. De ce nu i-am spune Kathleen?

Azaylee duse păpuşa la obraz, închizând ochii şi zâmbind.

— Kathleen Anuşka, spuse ea. Kathleen Anuşka O'Hara.

O'Hara zâmbi, turnând şampanie.

— Micuţa a avut o idee bună, zise el, uitându-se semnificativ la Missie.

Ea privi într-o parte când chelnerul sosi cu supa.

— Miroase delicios, zise ea evaziv.

O'Hara zâmbi.

— Aşa şi este, promise el. Restaurantul e unul din cele mai bune din New Jersey. Vin aici de câţiva ani deja, de când am nişte interese de afaceri prin părţile astea.

Missie îşi dădu seama brusc că se simţea bine. Mâncarea italienească bună, de casă, era ca o ambrozie după mesele ei sărăcăcioase, iar vinul i se urcă la cap; se simţea moale şi relaxată, ascultându-l pe O'Hara povestindu-şi viaţa din Irlanda şi începuturile din America.

— Iar acum e un nou început, spuse el, aprinzând o ţigară de foi mai mare ca de obicei, urmărind-o cum îşi soarbe cafeaua.

Azaylee căsca în timp ce amabilul chelner italian o copleşea cu bomboane şi *amoretti* înveliţi în hârtie roz şi bleu, şi moţăia în fotoliul mare, cu noua ei păpuşă în braţe.

O'Hara o mângâie blând pe păr, şi zise:

— Mai e o parte a mea pe care n-o cunoşti, Missie. Sunt un bărbat serios şi ambiţios. Despre asta voiam să-ţi vorbesc astăzi. Dar, mai întâi, vreau să-ţi arăt ceva, aşa că să mergem.

Plăti nota cu eleganţă. Luă copila adormită şi o purtă pe braţele lui mari, iar ea, la rândul ei, îşi ţinea în braţe păpuşica. Părăsiră restaurantul însoţiţi de zâmbete şi mulţumiri şi invitaţia de a mai reveni curând. El o aşeză pe Azaylee în scaunul din spate, acoperind-o cu o pătură şi rosti sentimental:

— Ar fi minunat să avem o fetiţă ca asta, pur şi simplu, minunat.

Apoi o ajută politicos pe Missie să se urce în maşină, se urcă şi el şi întoarse în direcţia dealurilor.

— Unde mergem? întrebă ea când el o luă pe drumuri de ţară neregulate, urcând tot mai sus.

— Nu departe, spuse el zâmbind. Mai ai puţină răbdare.

Mai merseră cu maşina vreo zece minute, urcând un deal, până ajunseră la o îngrăditură. O'Hara

coborî să deschidă poarta şi Missie privi printre ulmii înalţi şi castanii stufoşi care îşi pierdeau ultimele frunze.

— Aproape am ajuns, zise O'Hara, zâmbind în timp ce urca aleea proaspăt bătută cu pietriş şi opri în faţa unei case pătrate cu acoperişul roşu şi o intrare de lemn.

— E mai mare decât arată, zise mândru. Înăuntru are trei dormitoare şi o curte de trei acri. Cifrele astea mi-au sunat, bine mie, aşa că am cumpărat-o. Am cumpărat şi restul de teren din jur. Cincizeci de acri de „pădurice" în New Jersey aparţin acum celui cu sinceritate al dumitale.

Se întoarse spre Missie, cu ochii înfierbântaţi de dorinţă.

— Şi vor aparţine soţiei mele, dacă ai să spui da, Missie. Vreau să împart toate astea cu tine, casa, terenul… totul.

Deschise larg ochii, alarmată, iar el ridică o mână.

— Înainte de a spune ceva, hai să ţi-o arăt doar.

Urcară treptele până la porticul de lemn, iar el se întoarse puţin într-o parte, ca să-i arate noua lui proprietate.

— Cât poţi vedea de departe, Missie, zise el cu mândrie, e terenul meu.

Ea privi fix la văile netede cu iarbă, punctate de grupuri de copaci şi de turma de vaci albe şi negre din depărtare, arătând ca o mică fermă. Închise ochii şi respiră aerul proaspăt de ţară, ascultă ciripitul păsărilor şi simţi soarele de toamnă târzie încălzindu-i faţa. Se simţea de parcă ar fi revenit acasă, în Oxfordshire.

— E frumos, O'Hara, şopti ea, chiar că e frumos.

— Hai înăuntru, o chemă el. Lasă copila să doarmă. Hai să-ţi arăt.

Uşa din faţă avea o fereastră curbată în formă de evantai, cu geam colorat, iar holul spaţios se întindea până la o altă uşă cu geam din spate, cu vedere spre grădină. Era o cameră de zi pătrată, cu un cămin mare şi o sufragerie separată; avea podele de lemn lustruit şi ochiuri de geam în formă de

diamant precum şi o bucătărie adevărată, cu o chiuvetă cu apă caldă şi rece şi o maşină de gătit adevărată; avea chiar şi lumină electrică. O scară frumoasă, lată, ducea la un coridor cu trei dormitoare şi cu o baie adevărată, despre care O'Hara îi spuse că era cea mai nouă cadă de fier turnat şi emailat, iar alături era o toaletă.

— Dar e o casă în toată regula! exclamă Missie, alergând din cameră în cameră. E frumoasă, O'Hara, e cu adevărat frumoasă, doar că… Se opri, uitându-se la el, curioasă. Cum ai să conduci cârciuma dacă ai să locuieşti aici? E atât de departe.

— Tocmai asta am vrut să-ţi spun, făcu el, luând-o pe după umeri şi uitându-se în ochii ei. Missie, închid cârciuma, în câteva săptămâni. Legea Prohibiţiei o să ducă curând la faliment negustoria, iar eu mă retrag înainte ca alţii să-şi dea seama de asta. Mi-am făcut planurile, Missie, iar casa asta e o parte din ele. La fel eşti şi tu. Pot să-mi conduc noua afacere de aici. E destul de aproape de calea ferată şi de portul de la Newark.

Pe Missie o cuprinse disperarea. Dacă O'Hara închidea cârciuma, ea rămânea fără slujbă. Brusc, simţi că leşină şi se sprijini pe balustradă verandei, uitându-se la frumoasa scenă rustică de departe.

— Ce afacere nouă? întrebă ea tristă.

O'Hara zâmbi.

— Proprietăţi, construcţii, puţină „diversitate", să zicem. Aici e cu adevărat un loc mai izolat, nimeni nu va şti ce afaceri fac.

Îi făcu cu ochiul, apoi se încruntă; toată lumina dispăruse de pe faţa ei şi părea gata să leşine.

— Missie, te simţi bine? întrebă el, luând-o protector pe după umeri. Ce-i, fata mea? Te-am şocat cu toate poveştile mele despre noile afaceri? N-o să fie nimic ilegal, Missie, doar mai ocolim puţin rigorile legii, vânzând clar de lună, în Irlanda facem asta de secole. Îţi promit că n-o să se întâmple nimic. Apoi am în plan să folosesc banii ca să clădesc case. O să fie multe perechi de tineri dornici să se mute din oraş într-o casă a lor, la ţară.

Locuinţe plăcute, ieftine, asta plănuiesc să le ofer. O să vezi, promise el, când am să le fac, o să vină grămadă. Şi nu te îngrijora de partea cealaltă, Missie, partenerii mei se ocupă de asta.

— Partenerii?

— Giorgio şi Enrico Oriconne, tipii care au restaurantul la care am fost înainte. Trebuie să-i cunoşti, Missie, sunt bărbaţi de familie, italieni simpatici, ai văzut cum s-au purtat chelnerii cu Azaylee, iubesc copiii. Dar sunt şi ei oameni ocupaţi şi au nevoie de cineva ca mine care să ţină firma afacerii în locul lor. Desigur, am şi eu investiţia mea în treaba asta şi pot să-ţi zic, Missie, intenţionez să fac avere. Nu mai e de mine să umplu halbe de bere. De acum încolo, sunt om de afaceri.

Se uită sobru la ea.

— Mi-am promis totdeauna că soţia mea n-o să trăiască într-o cârciumă, cum a trăit mama mea. Şi acum pot să te întreb cum se cuvine, Missie. Am cumpărat casa pentru tine şi pentru Azaylee, pentru noi şi pentru copiii noştri. Missie, te rog, vrei să fii nevasta mea?

Ea dădu din cap zăpăcită; era atât de bun, sub aerul lui aspru şi atât de naiv. Îl privi pe O'Hara care aştepta îngrijorat răspunsul ei şi se uită la casă, cu odăile ei frumoase şi grădina şi acrii de dealuri care puteau fi ale ei, închipuindu-se locuind acolo, umplând-o cu mobile noi, cu tablouri pe pereţi şi flori în vaze de cristal şi pe ea şezând acolo afară, într-o seară de vară, legănând poate un copilaş într-un coşuleţ. Dar, oricât de tare se străduia, nu putea să-l includă pe O'Hara în acest tablou. Se gândi la Rosa, legată de Meyer Perelman pe tot restul vieţii ei şi clătină din nou din cap; lacrimile îi alunecau pe obraji, iar el, cu un deget blând, i le îndepărtă.

— Văd că o să spui nu, făcu el cu demnitate, liniştit, dar am să-ţi spun ceva, Missie O'Brian. N-am să împart casa asta cu altă fată. Am să te aştept pe tine să spui da într-o bună zi. Iar când o veni ziua aia, eu o să fiu cel mai fericit bărbat din New Jersey.

Drumul înapoi îl făcură în tăcere. O'Hara îşi pierduse tot curajul, iar Missie se gândi obosită că totul era din vina ei. Nu voise să-l rănească, dar nu-l încurajase niciodată să creadă că s-ar putea mărita cu el. Când apăru orizontul Manhattanului, ea îşi spuse că în viaţă trebuie să existe mai mult decât atât, pur şi simplu trebuia să existe. Apoi îi reveni în minte realitatea că, în câteva săptămâni, cârciuma se va închide, iar ea va rămâne fără slujbă. Şi nu va mai avea niciun ban.

21

Era o vineri foarte friguroasă de februarie. Zev se uita la oamenii care treceau grăbiţi prin faţa ferestrei lui, cu gâturile înfăşurate în fulare, cu mâinile băgate în buzunarele hainelor, cu umerii ridicaţi împotriva vântului. Era deja ora patru şi clienţii săi obişnuiţi apăruseră deja luându-şi înapoi, până luni, obiectele de îmbrăcăminte de sărbătoare. Uneori se gândea că pentru cartierul Lower East Side prăvălia lui era doar o garderobă, deoarece hainele lor stăteau mai mult timp la el decât pe trupul proprietarilor.

Se mai uită o dată la ceas; Missie întârzia. Venea în fiecare săptămână, uneori cu un dolar, alteori cu doi. Nu-i făcea plăcere să-i ia banii pentru că ştia că ea avea nevoie de ei, dar ea era hotărâtă să-i restituie. Şi dacă e să spună adevărul, stătea şi se uita pe fereastră, sperând să-i vadă silueta înaltă, subţire, grăbindu-se de după colţ, fiind bucuros că avea astfel prilejul să o vadă. Nu că i-ar fi spus mai mult decât „Bună ziua, Missie” şi „Cum mai merg treburile azi?”, dar avea ocazia să petreacă câteva momente în compania ei, momente la care se va gândi mai târziu când va fi singur în camera lui, amintindu-şi exact cum arăta, cum strălucea părul ei castaniu în sclipiri aurii, linia obrazului ei, moliciunea gurii şi ochii ei violet, adânci, care puteau ademeni pe orice bărbat. Oftă, controlând dacă noua lui cravată era dreaptă. Era gătit ca de sărbătoare, căci era sâmbătă, dar ştia că de fapt o făcuse pentru ea.

Clopoţelul sună şi el se uită încruntat la doamna Lipkin din strada Canal, care venea după faţa de masă de sărbătoare.

— Ai întârziat azi, doamnă Lipkin, spuse el, întinzându-i obiectul şi luând repede banii, rugându-se să plece înainte de a veni Missie.

— Ei, şi dumneata, domnule Abramski, spuse ea obosită. A trebuit să aştept până ce a venit fiul meu

acasă cu banii, înainte de a veni să cer obiectul. Grăbeşte-te să închizi acum. E aproape seară.

— Ştiu, ştiu, răspunse el, iritat, iar ea se uită la el surprinsă, când închise uşa. Abramski era de obicei foarte politicos.

Acele de alamă ale ceasului mare de lemn din perete se apropiară cu încă un minut de ora patru şi el se uită îngrijorat pe fereastră. Era deja întuneric, iar el trebuia să închidă… doar câteva minute încă, poate că întârziase…

La patru şi zece închise uşa, întoarse tăbliţa pe care scria *„închis”* şi porni trist spre camera din spate. Ea nu mai întârziase niciodată, iar acum ştia că nu mai vine. Deşi ea nu-i spusese, el auzise că O'Hara închisese cârciuma săptămâna trecută şi el înţelesese că ea nu mai are slujbă şi deci nu mai avea bani.

În paltonul lui negru şi pălărie, o porni pe străzile îngheţate spre templu, dar nu rămase acolo cu familiile care se salutau, pe trepte.

Se înapoie în camera lui, aprinse lumânările de sâmbătă în preţioasele sfeşnice ale mamei sale şi rămase un timp singur, gândindu-se la Missie. Ea îi plătise deja optsprezece din cei cincizeci de dolari, iar el ştia că după ce îi va fi plătit toţi cei cincizeci de dolari, nu o va mai vedea niciodată.

Dintr-un impuls, se ridică, îşi luă paltonul şi pălăria, încuie cu grijă uşa în urma lui şi porni hotărât după colţ. Strada Rivington mai era acoperită cu rămăşiţele de la tarabe, iar bucăţi de ziare rupte zburau spre cer, purtate de vântul îngheţat; pisicile şi câinii răscoleau prin gunoaie şi se băteau pe cozi de peşte şi fărâme de organe, iar el strâmbă din nas la mirosul urât.

Ştia unde locuieşte. Trecuse pe lângă clădire de mai multe ori şi se opri ca totdeauna, uitându-se în sus, la fereastra despre care ştia că era a ei. O lampă strălucea în spatele perdelei subţiri. Ezită, uitându-se în jos la pământ, apoi din nou în sus la fereastră. De obicei, aştepta puţin, sperând ca ea să apară, dar acum traversă în grabă strada şi intră în clădire.

Holul era încărcat cu lucrurile inutile ale unei duzini de familii; un scaun rupt, lăzi de mere sparte, o roată cu şină de fier de la o roabă, hârtii, sticle şi mirosurile persistente de gunoaie şi urină din spatele uşilor închise. De-a lungul coridoarelor înguste, se auzea gălăgia unei gâlceve pe ton înalt şi plânsul unei femei. Un copilaş ţipa, cineva râdea, iar de la un fonograf se auzea muzică.

Zev urcă scara prost luminată, evitând balustrada murdară care fusese unsă de mii de mâini murdare.

— Cum poate suporta asta? se întrebă din nou. O asemenea doamnă!

Bătu la uşă, tuşind nervos cu mâna la gură, în timp ce aştepta.

Victor latră tare şi Azaylee se ridică, frecându-şi ochii şi căscând.

— *Matiuşka,* făcu ea, e cineva la uşă.

Ea se întoarse uimită de la chiuvetă.

— Dar cine poate fi?

Azaylee râse.

— Nu ştiu, zise.

Missie se gândi un moment. Nu poate fi pentru chirie pentru că o plătise chiar în dimineaţa aceea, deşi nu avea idee de unde va lua bani să plătească săptămâna viitoare. Aranjându-şi părul, se grăbi la uşă.

— Scuză-mă dacă te deranjez, spuse Zev, scoţându-şi politicos pălăria, dar n-ai venit azi.

Missie duse vinovată mâna la gură.

— Îmi pare rău, domnule Abramski, dar n-am putut. N-am avut bani. Eu… nu mai am nicio slujbă, ştii. Te rog, vin săptămâna viitoare, se poate? Până atunci sunt sigură că am să găsesc ceva.

Ea arăta speriată şi el îşi dădu seama că se gândise că a venit după bani.

— Nu, nu-i nimic, nu trebuie să te îngrijorezi, o asigură el liniştit. Eu… eu doar… de fapt am vrut să te văd.

Ochii lui negri o priveau rugători şi Missie se dădu înapoi. Ţinând uşa deschisă, spuse:

— Te rog, domnule Abramski, nu intri înăuntru?

Câinele mârâi la el, stând nervos în uşă, iar fetiţa spuse:

— Bună, eu sunt Azaylee. Tu cine eşti?

El tuşi nervos.

— Abramski. Zev Abramski, din strada Orchard.

Azaylee dădu din cap.

— Prietena mea, Rachel Cohen, locuieşte acolo.

— Nu iei loc? întrebă Missie.

El se aşeză ţeapăn pe scaunul de lemn pe care ea i-l oferi şi se uită în jur, prin cameră. Ăsta era deci căminul ei. Totul era foarte curat, o faţă de masă albă curată, perdele albe de bumbac, paltonul ei şi pălăria cu trandafiri atârnate pe un cui în perete. Patul era ascuns discret în spatele unui paravan de lemn înclinat, iar pereţii cu pete de umezeală erau goi, cu excepţia unui mic pătrat de oglindă deasupra chiuvetei. Era o cameră sărăcăcioasă, goală, dar pe masă era un buchet de flori, se simţea un miros dulce de săpun şi, în lumina lămpii unui abajur făcut dintr-o bucăţică de mătase roz, cămăruţa arăta mai prietenoasă decât oricare alta pe care o văzuse de când plecase din Rusia.

Missie se aşeză la masă în faţa lui.

— Scuză-mă, domnule Abramski, spuse ea, nu e un loc prea frumos ca să te poftesc, dar n-ai vrea să bei un pahar de ceai?

El dădu din cap.

— Mulţumesc, nu. Am venit să te rog… mă întrebam dacă ai vrea să iei cina cu mine, într-o seară.

Marginea pălăriei lui se mototoli sub degetele sale în timp ce o strângea tot mai tare; ochii ei violeţi erau rotunzi de uimire şi îl privea de parcă l-ar fi văzut acum pentru prima oară. El ridică mâna ca să-şi îndrepte cravata şi ea zâmbi.

— Ştii, domnule Abramski, spuse ea liniştită, aş fi încântată.

Chipul lui se lumină brusc.

— Duminică ar fi bine? zise el repede, înainte ca ea să se poată răzgândi. Am să vin la dumneata la ora şase.

— La şase, fu de acord. Am să fiu pregătită.

***

Duminică la cinci şi jumătate, Missie o duse pe Azaylee jos la Rosa, apoi îşi perie părul, răsucindu-l într-un coc în vârful capului. Îşi frecă obrajii ca să se coloreze, îşi puse pălăria şi se întrebă a zecea oară de ce acceptase să cineze cu Zev Abramski. Era un bărbat pe care abia îl cunoştea, un bărbat care o împrumutase cu bani, un bărbat faţă de care era obligată să-i restituie banii. Se întreba, pentru a o suta oară, ce intenţiona el invitând-o la cină.

Bătaia în uşă veni exact la ora şase. Îşi aruncă pe ea paltonul uzat, cenuşiu, şi se grăbi la uşă, temându-se să-l poftească înăuntru când era singură, îngrijorată de ce-ar putea crede vecinii.

Mergând împreună pe strada întunecată, el arăta curat, dar puţin cam curios cu paltonul şi pălăria de culoare neagră.

— Ştiu un local în East Broadway, spuse el ezitând, la colţul străzii. Eu n-am maşină, ca O'Hara. Nu te deranjează să mergem pe jos?

— Desigur că nu, domnule Abramski.

Ridicându-şi gulerul, se grăbi mergând alături de el, dar el se menţinea în partea dinspre stradă a trotuarului, păstrând între ei o anumită distanţă, de parcă s-ar fi temut de o atingere întâmplătoare. Tăcerea se adânci între ei, în timp ce mergeau.

— Şi ce mai faci, domnule Abramski? întrebă ea cu disperare, după ce parcurseră o distanţă oarecare.

— Mulţumesc, bine, răspunse el.

Tăcerea se lăsă din nou, iar el o privi nervos cu coada ochiului. Iată, visul i se împlinise, Missie O'Brian era alături de el şi nu se putea gândi la niciun cuvânt pe care să i-l spună.

O luă fericit pe East Broadway.

— E un local ucrainean, spuse el grav. M-am gândit că o să-ţi facă plăcere.

Cafeneaua era aglomerată şi zgomotoasă, plină de voci ruseşti şi de sunetul balalaicilor şi al chitarelor.

În camera din spate cineva cânta un cântec ţigănesc familiar, un samovar clocotea pe tejghea şi se simţea mirosul ameţitor de pâine caldă cu mac, de piroşti, prăjituri pentru cafea şi murături.

Faţa lui Missie se lumină, când se înghesuiră la o masă mică lângă fereastră.

— E minunat, domnule Abramski, spuse ea încântată. Îmi aminteşte de un local ţigănesc unde mă duceam, la St. Petersburg.

Ea râse cântând o frântură de cântec, iar proprietarul, un ucrainean voinic, se opri şi îi vorbi în ruseşte, lăudându-i vocea.

Zev o privi încântat. El o văzuse doar ca pe o femeie tânără, supusă, muncitoare, măcinată de griji; acum, brusc, vedea tânăra care era ea cu adevărat. Ea comandă borş, închizând ochii de plăcere când gustă prima înghiţitură şi lăudându-l cât de bun era, dar apoi se întrista:

— N-ar trebui să fiu aici cu dumneata, domnule Abramski, spuse ea cu vinovăţie. Îţi datorez atât de mulţi bani, nu e drept ca dumneata să mai cheltuieşti bani oferindu-mi o cină…

— Nu-ţi face plăcere, deci? întrebă el cu îngrijorare.

— Ba da, desigur. N-am mai avut o asemenea plăcere de când… de nu mai ştiu când, încheie ea în grabă.

Zev scoase un oftat de uşurare. Chemând chelnerul, comandă o sticlă de vin roşu. Era fericit doar să stea şi să se uite la ea, visul i se împlinise. Ea sorbi încet vinul, ascultând muzica, în timp ce tăcerea se aşternu din nou între ei.

Missie îi evita privirea, întrebându-se ce să spună. Nu puteau continua să nu spună nimic. Mai luă o sorbitură din vin şi, luându-şi inima-n dinţi, spuse:

— Vorbeşte-mi despre dumneata, domnule Abramski.

— Despre mine? repetă el surprins. Păi, nu prea e nimic de spus,

— Ba da, este, făcu ea, încurajată de vin. De exemplu, eşti un bărbat fericit?

Tăcerea se lăsă din nou şi el privi fix în farfurie.

— Sunt fericit că mă aflu aici cu dumneata, spuse el în cele din urmă.

— Mulţumesc, răspunse ea, dar mă gândeam dacă eşti fericit cu viaţa dumitale? Vezi, eu când eram copil, credeam că toată lumea e fericită, dar acum descopăr că nu sunt prea mulţi oameni cu adevărat fericiţi în lume. Toţi se luptă cu ceva: cu sărăcia, cu boala, cu oprimarea, cu disperarea. Uneori, când mă gândesc cât de diferită este copilăria lui Azaylee faţă de a mea, îmi vine să plâng. Şi uneori aşa şi fac, noaptea, când stau în pat.

Ochii lui negri erau înţelegători. Muzica rusească şi zgomotul conversaţiei deveniră mai tari, izolându-i în colţul lor, lângă fereastră.

Într-un fel, se simţea în siguranţă cu el. Vinul îi dezlegase limba şi începu să vorbească despre copilăria petrecută în Anglia şi cum murise tatăl ei în Rusia, lăsând-o singură.

— Şi aşa am ajuns să locuiesc în St. Petersburg, spuse ea, încheindu-şi brusc povestirea.

Chelnerul le strânse farfuriile aducându-le o grămadă de piroşti de cartofi aurii, prăjite, cârnaţi picanţi tăiaţi felii şi un munte de *kaşa* cu sos fierbinte de ciuperci. Le umplu din nou paharele şi veni cu un coş cu pâiniţe proaspete.

Ea îşi sprijini cotul pe masă, proptindu-şi bărbia în mână şi zise:

— Ştiu că ai auzit ce a spus Azaylee despre… despre Sofia. Nu ştiu de ce, Zev Abramski, dar cred că pot avea încredere în dumneata.

Caracterul rusesc al restaurantului, limba familiară şi muzica erau prea mult ca ea să-şi mai poată suporta singurătatea; nu spusese nimănui povestea ei, nici măcar Rosei, prietena ei, dar, brusc, totul se revărsă în şoapte emoţionate, speriate. Fuga prin pădure, cu bijuteriile cusute în haine, crimele groaznice, fuga lor la Constantinopole şi cum vânduse Sofia diamantele aproape pe nimic. Rămăsese doar coroana, îi spuse ea, fără alte pietre preţioase, în afara celor patru diamante mari. Şi

uriaşul smarald, de nefolosit. Mâncarea se răcea în faţa lor în timp ce ea îi vorbea de teama lor de CEKA şi de sentimentul că nu se va termina niciodată. Şi cum îl visa în fiecare noapte pe Alexei. Îi povesti totul, în afară de faptul că fusese îndrăgostită de Mişa.

— Deci, spuse ea ridicând capul şi privindu-l, acum ştii cine sunt, Zev Abramski şi de ce mă aflu în situaţia asta. Şi eşti unica persoană din lume care ştie.

Îşi şterse nasul din cauza lacrimilor, iar el scoase o batistă albă, curată şi i-o dădu.

— Sunt mândru că mi-ai acordat încrederea dumitale, zise el liniştit. N-am să repet nimănui niciun cuvânt din ce mi-ai spus. Nimeni nu va afla despre asta de la mine, promit pe viaţa mea.

Ochii lui erau foarte blânzi.

— Mănâncă, spuse morocănos, mâncarea asta e bună să aducă puţină culoare în obrazul dumitale palid: Bucură-te.

După asta, tăcerea dintre ei păru mai plăcută; Zev părea mulţumit doar pentru faptul că era împreună cu ea şi, cu toate că era un bărbat care vorbea puţin, în mod surprinzător, era şi ea mulţumită fiind împreună cu el.

O conduse apoi în tăcere acasă, mergând în continuare la marginea trotuarului, iar când ajunseră la uşa ei, el o întrebă dacă se vor întâlni din nou duminica următoare.

Missie ezită. Într-adevăr nu ştia dacă ar trebui, dar fusese atât de bun cu ea şi într-un fel neobişnuit se simţea aproape de el acum, când ştia totul despre ea.

— La ora şase, atunci, duminica viitoare, domnule Abramski, fu ea de acord. Spuse repede noapte bună şi se grăbi să intre, simţind că el o urmăreşte cu privirea până ce uşa se închise în urma ei.

***

Luni dimineaţa, Missie se trezi cu o durere de cap şi un sentiment de disperare mută. Farmecul lumii vechi al cafenelei ucrainiene dispăruse şi uşurarea de a-şi fi descărcat inima în faţa lui Abramski se transformă în teamă. În fond, îşi spuse ea nervoasă, abia dacă-l cunosc şi Sofia voia să nu spun nimănui, niciodată…

Aşteptă, până auzi pocnind uşa familiei Perelman, când Meyer plecă la lucru şi apoi se grăbi jos la Rosa. Azaylee rămăsese la familia Perelman seara trecută şi câinele la fel; Victor îşi transferase credinţa faţă de Mişa către fiica lui şi refuza să o părăsească. Unde se ducea Azaylee, mergea şi el. Va fi o problemă când ea se va duce la şcoală, se gândi Missie, iar acest gând declanşă o nouă întrebare care o măcina – cea referitoare la şcoală. Fiica lui Mişa nu se putea duce la şcoala locală, de după colţ. Ea ştia deja mai multe decât putea învăţa acolo. Ştia să citească puţin şi să scrie şi vorbea rusa şi franceza la fel de bine ca şi engleza.

Rosa privi la faţa ei plină de îngrijorare şi zâmbi.

— Vasăzică aşa? Ai venit să-mi înveseleşti dimineaţa de luni? Chiar, am nevoie de o asemenea veselie!

Râse, în timp ce îi turna lui Missie un pahar de ceai.

— Ei, întrebă ea aşezându-se şi privind-o expectativ. Îmi spui? Despre cămătarul nostru – omul care funcţionează ca un ceas – poţi să-ţi potriveşti ceasul şi zilele săptămânii după el. Dar tu eşti prima care ai descoperit resortul care-l face să meargă.

— N-am aflat nimic, recunoscu Missie, eu am fost aceea care am vorbit tot timpul. Vai, Rosa, i-am spus totul. Lucruri pe care nu trebuia să le spun niciodată. O privi fix, cu ochii măriţi de panică. Lucruri pe care nici ţie nu ţi le-am spus.

— Celor mai buni prieteni nu e nevoie să le spui, făcu Rosa, mângâindu-i mâna încurajator. Orice ai făcut, e bine din punctul meu de vedere. Ştiu că nu poate fi ceva rău.

— Ce m-aş face fără tine, Rosa? spuse brusc Missie. Sunt atât de proastă, nu ştiu nimic. Nu ştiu nici măcar cum să capăt o slujbă.

Rosa îşi netezi şorţul înflorat, gânditoare. Era ultima posibilitate, dar ştia că Missie era la capătul nervilor.

— Există o piaţă de porci, pe strada Hester, unde oamenii care vor slujbe în întreprinderile de confecţii se duc în fiecare dimineaţă să vadă dacă este de lucru. Ea ezită. Nu e un loc pentru o fată fină ca tine, Missie, dar pentru câteva săptămâni poate e o soluţie, până apare altceva. Cel puţin o să-ţi aducă nişte bani în buzunar. Dacă te aleg; desigur, adaugă ea cu un oftat. Totdeauna sunt mai mulţi lucrători decât slujbe. Iar maiştrii au favoriţii lor, cei de la care ştiu că pot căpăta mai multă muncă pe mai puţini bani.

— Dar nu ştiu nici măcar cum funcţionează o maşină de cusut, spuse Missie, încurcată. Tot ce ştiu sunt lucruri nefolositoare, ca de pildă data unui mormânt egiptean sau istoria vechilor babilonieni – n-am învăţat niciodată nimic folositor.

— Ştii toate lucrurile astea? întrebă Rosa, uimită. Ar trebui să fii profesoară, nu lucrătoare la maşină. Dar nevoia ne duce în locuri neaşteptate, Missie, şi asta-i tot la ce pot să mă gândesc pentru tine acum, când O'Hara a plecat. Se uită şmechereşte la Missie. Ce veşti noi ai de la O'Hara?

— Missie clătină din cap, roşind.

— Nimic, de când a plecat la New Jersey, acum două săptămâni. Dar nu mă aşteptam să aud ceva de la el, după ce i-am refuzat propunerea.

Rosa oftă.

— Eşti nebună, mormăi ea. Un bărbat bun, puternic care te-ar fi ţinut în lux. Ce-ar putea să-şi dorească mai mult o fată?

— Dragoste! şopti Missie.

Privirile lor se întâlniră peste masă şi Rosa se întinse şi îi luă mâna.

— Ah, dragoste, Missie, zise ea cu amărăciune, am sentimentul că dragostea se termină în felul ăsta:

un bărbat, două camere şi trei copii. Nimic nu se schimbă niciodată.

A doua zi la ora şase dimineaţa, Missie se grăbi spre strada Hester. Începuse să ningă şi ea îşi ridică gulerul de la palton, dorind să-şi fi scos trandafirii de la pălărie, deoarece umezeala avea să-i strice. Se opri în spatele mulţimii, privind scena. Erau mai mulţi bărbaţi decât femei, unii destul de elegant îmbrăcaţi, cu paltoane, bârfind şi cumpărând cafele şi plăcinte de la o tarabă de peste drum, alţii stăteau pur şi simplu, cu umerii lăsaţi, cu gulerele jachetelor ridicate şi cu mâinile îngheţate băgate în buzunare, tropăind din picioare ca să se încălzească. Femeile îşi înfăşuraseră capul cu şaluri şi aşteptau liniştite deoparte, unele mai tinere, altele mai în vârstă. Se simţea stingheră cu paltonul şi pălăria prea elegante şi ar fi dorit să-şi fi pus mai bine un şal, ca toate celelalte.

La şase şi jumătate, sosiră maiştrii, stând pe un soi de estradă alcătuită din lăzi de portocale, uitându-se în mulţime şi arătându-i pe cei pe care îi doreau. Femeile se îmbulziră în faţă, dornice să fie observate, dar Missie rămase în spate, aşteptând. Maistrul care purta o pălărie neagră îi prinse privirea, o fixă o secundă, apoi trecu mai departe. Ea se uită în jos, la picioare, cu disperare, când el strigă:

— Atât pentru azi, iar cei aleşi plecară grăbiţi, strângând în mână recomandarea de lucru.

— Încearcă mâine din nou, drăguţo, o sfătui o irlandeză solidă. Poate o să ai mai mult noroc.

A doua zi dimineaţa, zăpada era de treizeci de centimetri, când Missie aştepta împreună cu ceilalţi, cu un şal aruncat pe cap şi cu apa îngheţată pătrunzându-i în ghetele ei cu talpă subţire ca hârtia. Acelaşi bărbat era acolo, cel cu pălăria, şi o privi din nou, oprindu-se, gândindu-se o secundă sau două. Speranţa îi lumină ochii, dar el trecu mai departe, alegând-o pe femeia de lângă ea. Missie oftă din greu şi femeia îi spuse cu simpatie:

— Data viitoare bagă-te mai în faţă, fată dragă, aşa o să te vadă sigur. Le observă totdeauna pe cele drăguţe, adaugă ea cu tristeţe.

A doua zi dimineaţa se trezi târziu, tuşind şi strănutând în timp ce-şi puse hainele şi se grăbi spre uşă. Alunecând şi patinând pe gheaţă, alergă de-a lungul a patru blocuri până în strada Hester. Maiştrii erau deja acolo şi alegeau, iar ea, amintindu-şi sfatul femeii, îşi făcu loc cu coatele, hotărâtă, în faţă. Stătu acolo, gâfâind, ţinându-şi strâns şalul la gât, cu ochii ridicaţi spre bărbaţii care stăteau pe lăzile lor de portocale ca nişte zei din Olimp.

Bărbatul cu pălărie era slab şi aţos, cu trăsături dăltuite ascuţit şi ochi negri tăioşi. Buzele lui subţiri se curbară în forma unei jumătăţi de zâmbet când o văzu şi, de data asta, dădu din cap.

— Tu, spuse el arătând cu mâna.

Ea se uită într-o parte şi în alta; oare despre ea era vorba?

— Eu? făcu ea arătând cu degetul spre piept.

El aprobă din cap.

— Vino aici să primeşti recomandarea, zise el aspru. Îi atinse mâna când luă hârtia. La *Zimmerman,* trei zile, pe strada Canal, zise el tăios. Să nu întârzii.

Avea aripi la picioare când alergă să-i spună Rosei. După ce înfăşură în ziar o felie de pâine şi scrumbie pentru prânz, alergă tot drumul până la Canal şi fu la *Zimmerman* fix ia şapte.

Întreprinderea era mare, se întindea aproape în o jumătate de bloc, pe trei etaje. Missie se înghesui pe uşă odată cu ceilalţi, arătându-i şefului de echipă recomandarea, cum făceau şi ceilalţi, şi îşi făcu drum în spaţiul strâmt dintre maşinile de cusut. Irlandeza solidă pe care o văzuse în prima dimineaţă pe strada Hester îi zâmbi când Missie se uită în jur, pierdută.

— Deci, ai căpătat o slujbă, aşa-i? Vino, ia maşina asta, e mai multă lumină aici lângă fereastră.

Missie se aşeză în faţa maşinii de cusut, uitându-se la ea înnebunită. Un băiat alergă pe lângă ea şi îi

aruncă un coş cu material croit şi însăilat.

Irlandeza se uită la ea şireată.

— Sunt mâneci, zise ea. Ai mai făcut de-astea, nu?

Missie dădu din cap.

— Nici măcar n-am văzut o maşină de cusut până acum, recunoscu ea, dar aveam nevoie de slujbă. Am o fetiţă mică de întreţinut. M-am gândit că aş putea învăţa.

Femeia oftă.

— Sigur că poţi să înveţi, spuse ea. Toţi am învăţat odată. Dar mai bine să nu începi cu mânecile. Uite, am să te învăţ cum să pui aţa la maşină şi ce să faci, apoi am să-l chem pe Samy să-ţi schimbe coşul, să-ţi dea cusături drepte. Alea-s mai uşoare.

Era cumsecade şi practică, iar Missie constată că nu e chiar atât de greu să lucrezi la maşină; după cincisprezece minute, trăgea o cusătură dreaptă. Erau plătite la bucată şi ea spuse vinovată:

— Îţi iau tot timpul dumitale. Probabil că pierzi bani, ajutându-mă pe mine.

— Am să recuperez, spuse femeia zâmbind. Ştiu cine eşti. Lucrai la cârciuma lui O'Hara şi lucrai mai din greu ca oricare fată pe care a avut-o înainte. Pe mine mă cheamă McCready – Georgie pentru prieteni. Mai bine dă-i aşa înainte până nu ne prinde şeful vorbind.

Zgomotul maşinilor de cusut şi fâsâitul preselor mari de călcat, norii de aburi, ordinele răstite şi mulţimea de trupuri din hala prost luminată o apăsau pe Missie, dar îşi lăsă capul în jos şi continuă să lucreze; la opt şi jumătate, grămada din coşul ei începuse să scadă şi era mulţumită. Până când Samy veni în grabă şi îl umplu din nou. Pe la ora zece, zgomotul îi produse durere de cap şi mirosul de trupuri şi de praf îi făcuse greaţă. Totuşi, ştia că era norocoasă având o maşină aproape de fereastră. Aceste locuri erau date de regulă croitorilor, cu mesele lor mari şi foarfecile enorme. La ora zece se făcu o pauză de zece minute şi ea se alătură

celorlalte femei care stăteau pe geamuri, fumând ţigări, deşi era interzis, căci ţigările provocaseră incendii serioase în ateliere şi mulţi oameni arseseră de vii. Missie scoase şi ea capul afară, recunoscătoare că putea respira aerul îngheţat, după atmosfera înăbuşitoare din atelier. Foarte repede s-au întors însă din nou la maşini şi la nesfârşitele coşuri cu „bucăţi". Pe la douăsprezece o durea spatele şi capul. Şi se simţea epuizată. În afara celor zece minute, nu se oprise din lucru de cinci ore şi chiar şi aşa, coşul ei nu fusese schimbat decât o dată, în timp ce ale tuturor celorlalţi fuseseră umplute de mai multe ori.

— Nu te îngrijora, zise Georgie, blând, în timp ce ea îşi mânca pâinea cu scrumbie, o să fii mai iute când o să te obişnuieşti.

La şase şi treizeci lucrătorii ieşiră în tăcere din hală, majoritatea fiind prea obosiţi ca să le ardă de discuţii şi zâmbete.

Missie se simţea de parcă ar fi cusut în vis, dar se întoarse la *Zimmerman* prompt, a doua zi dimineaţa, ca şi ziua următoare. Când se termină, aşteptă la rând triumfătoare pentru salariul pe trei zile. Se lucra la bucată, aşa că nu ştia exact cât câştigase.

— Prea încet, spuse scurt şeful de echipă, dându-i banii. Să nu mai vii săptămâna viitoare.

Missie căscă gura, şocată.

— Dar o să fie mai bine, promise. Învăţ.

— Aici nu e timp să înveţi, zise el scurt. Mai departe.

Ea se dădu în lături ca următoarea fată să poată fi plătită, simţind nevoia să plângă, dar plânsul nu-i putea oferi o slujbă. Şi nici altceva, pe cât se părea.

— Încearcă din nou la piaţă, luni, îi şopti Georgie când trecu pe lângă ea. Totdeauna se găseşte un alt atelier care are nevoie de lucrători.

Desfăcu mâna şi se uită la salariul pe trei zile. Erau exact cinci dolari.

22

Missie şedea în faţa lui Zev în cafeneaua ucraineană după cină, duminică seara, simţindu-se ca o ratată.

— Am încercat cu adevărat, domnule Abramski, zise tristă, dar n-am fost destul de rapidă.

El ridică din umeri.

— Nu trebuie să lucrezi într-un atelier, o fată ca dumneata, zise cu o scânteie de furie. Nu te pot lăsa să faci asta, Missie. Tuşi, scuzându-se: Iartă-mă, voiam să spun, doamnă O'Brian.

— Ah, nu, te rog, spune-mi Missie, toată lumea îmi spune aşa, făcu ea repede.

Ochii lui negri se luminară. Zâmbi şi spuse:

— Mi-ar face plăcere dacă mi-ai spune Zev.

Ea îl privi, gândindu-se cât de rar zâmbea şi cât de trişti erau ochii lui negri şi îşi dădu seama brusc cât de tânăr era. Se gândise totdeauna la el ca la Zev Abramski, cămătarul, şi niciodată ca la „un bărbat tânăr". Se gândi cu vinovăţie că era atât de copleşită de propriile ei necazuri, încât nu-l întrebase niciodată despre el, ci doar dacă era un om fericit, când se vedea cât de colo că nu era. Se întrebă ce anume provocase durerea care era în spatele ochilor lui negri. Aplecându-se înainte, ea zise impulsiv:

— Vorbeşte-mi de dumneata, Zev. Ştiu că te-ai născut în Rusia, dar unde?

Zev respiră adânc. Simţea că tremură în interior. În toţi aceşti ani, el nu spusese niciodată, dar niciodată, povestea lui unui suflet viu. El comunica doar cu morţii, în vis.

Bău cu nesaţ din paharul său cu vin, întrebându-se cum să înceapă. Cum îşi exprimă oamenii temerile cele mai adânci, cum vorbesc despre degradarea lor, cum îşi expun altora sentimentele cele mai intime? Se uită fix în frumoşii ochi violeţi ai lui Missie, calzi, blânzi, încurajatori şi brusc ea se aplecă înainte şi îi luă mâna. Simţi că o atingere

caldă, omenească, îl elibera de un sfert de secol de dureri adunate.

Îi povesti totul, despre familia lui în Rusia, fuga lor de pogromuri şi cum, la vârsta de şapte ani, se trezise singur în New York. Apoi se opri. Pur şi simplu, nu putea continua.

Ea îi strânse mâna plină de înţelegere, iar el se înfioră. După ce chemă chelnerul, comandă încă o sticlă de vin roşu sec. El turnă, îşi ridică în sus paharul şi bău cu sete, de parcă ar fi fost apă, ca să-şi dea curaj să continue.

— Cum aş putea să-ţi spun ce simţeam? întrebă el răguşit. Un copil complet singur într-o ţară nouă, a cărei limbă nici nu o puteam vorbi? Eram prea speriat ca să cer ajutor. Am aşteptat până când mai mulţi oameni au ieşit din hol şi i-am urmat. Am mers şi am mers, dar mi se părea că nu ajung nicăieri, că nu voi ajunge niciodată, pentru că nu aveam unde să mă duc.

La căderea nopţii, m-am trezit într-o intersecţie de străzi. Toate arătau la fel, cu clădiri înalte, înguste, din cărămidă, cu verande neacoperite, de piatră. În noaptea aceea am dormit sub o verandă. În ziua următoare, am umblat din nou. N-am mai plâns. Nu mai aveam lacrimi, doar o foame îngrozitoare, muşcătoare. Noaptea mă învârteam printre gunoaie căutând coji de cartofi, fructe putrezite şi oase, ca un animal. Iar ziua umblam. Într-o noapte a început să plouă, o perdea dură, biciuitoare, şi curând eram ud până la piele. Doar picioarele, în ghetele noi de la unchiul meu, îmi erau uscate. Am găsit o cutie de carton sub un pod şi am intrat în ea. M-am simţit în siguranţă, înconjurat de cei patru pereţi de carton, am adormit într-o clipă. M-a trezit cineva care mă trăgea de guler şi ţipa la mine. Am văzut o faţă roşie, distorsionată, mărginită de o barbă sură încurcată. Era cutia lui, casa lui cea în care dormeam eu, şi mi-am dat seama că putea să mă omoare pentru ea, ca un animal nebun căruia i-am încălcat teritoriul. Am sărit afară şi am fugit, alergând şi iar alergând în noapte.

A doua zi s-a făcut brusc mai frig şi ploaia s-a transformat în zăpadă. Mi-am ridicat gulerul şi am continuat să umblu, pentru că ştiam că dacă mă opream, se putea să nu mă mai ridic. M-am întrebat, „La ce bun să mă mai ridic? Mi-ar fi mai bine dacă aş muri.” Apoi, am văzut un grup de bărbaţi şi băieţi cu lopeţi; erau trimişi să cureţe zăpada. Am alergat şi m-am alăturat lor. Plata era de cincizeci de cenţi pe zi, pe tot timpul cât ţinea zăpada. Am lucrat alături de bărbaţi, fără să spun nimic, dând zăpada la nesfârşit, iar la sfârşitul zilei am primit cei cincizeci de cenţi ai mei şi am traversat strada la o cârciumă unde mi-am cumpărat doi cârnaţi cu varză. Prima mea mâncare americană. M-am umflat cu pâine şi cred că am băut doi litri de lapte, apoi am ieşit şi am vomitat. M-am gândit, „Aşa o risipă, s-au dus cei cincizeci de cenţi ai mei!” Ninsoarea a încetat, după o săptămână, dar atunci mâncasem bine şi găsisem un grătar cald pe care să dorm, căci acolo veneau aburii de la bucătăria cârciumii.

Ezită. Erau lucruri pe care nu i le putea spune ei, lucruri pe care nu le va spune nimănui, despre bărbaţii care l-au târât din ascunzătoarea lui caldă şi l-au maltratat, cum i-a muşcat şi i-a zgâriat şi a dat cu pumnii şi s-a luptat până a scăpat; cum alergase noaptea peste un pod mare, oprindu-se în mijlocul lui, rugându-se să aibă curajul să sară în apa adâncă, întunecată, tăcută, de sub el. Dar era un laş, aşa că a trăit.

— În cele din urmă am ajuns în Lower East Side, spuse el, am văzut un bătrân, un negustor ambulant, care se străduia din greu să-şi împingă micul căruţ, dar avea barbă albă şi era slab. Am alergat să-l ajut, împingând căruţul până în strada Rivington. Pentru asta, mi-a oferit un zâmbet şi o monedă şi m-a întrebat al cui eram şi unde locuiam. I-am răspuns că nu eram al nimănui şi nu locuiam nicăieri. S-a uitat îndelung la mine şi apoi a spus:

— Deci, eşti orfan şi nu vorbeşti engleza. Eu sunt bătrân, am nevoie de un ajutor. Stai pe lângă mine şi ajută-mă la căruţ, iar eu am să-ţi plătesc în fiecare zi

cincizeci de cenţi şi îţi voi da pâine şi murături la cină.

În seara aceea, m-a luat cu el acasă. Locuia într-o cameră la subsol pe strada Stanton, dar avea un şopron unde îşi ţinea căruţul, şi acolo dormeam eu. Lucram şase zile pe săptămână şi câştigam trei dolari, aveam un acoperiş deasupra capului şi mâncare în burtă, iar noaptea, în şopronul meu, eram în siguranţă. Eram doar la un pas de starea de animal, dar era totuşi un pas.

Domnul Zametkin avea şaptezeci şi cinci de ani. Îşi părăsise soţia şi familia în Polonia, cu treizeci de ani în urmă, şi venise în America să-şi caute norocul. Nu-l găsise niciodată şi de aceea nu-i chemase. Auzise, mulţi ani mai târziu, că satul lor fusese distrus în pogrom şi au pierit cu toţii.

Timp de trei ani, am trăit în şopronul de lemn de pe strada Stanton, îngheţând iarna şi sufocându-mă de căldură vara. Nu eram fericit, dar nici nefericit; eram doar o „fiinţă" care exista. Nu-mi amintesc să fi râs vreodată, adăugă el repede, dar nu-mi amintesc să mai fi plâns. N-am mers la şcoală niciodată, dar am învăţat engleza pe stradă.

Într-o dimineaţă, ca de obicei, am pregătit căruţul, încărcat cu ochelari, foarfeci, lacăte, chei şi mărunţişuri pe care le vindea bătrânul Zametkin şi l-am aşteptat să vină la şopron, cum făcea în fiecare dimineaţă la şase şi jumătate. Dar în acea dimineaţă n-a venit. După un timp, m-am dus la camera lui şi am bătut la uşă. N-a răspuns. Nu încuia niciodată, aşa că am intrat. Zăcea pe podea, îi curgea sânge din cap şi ochii îi erau larg deschişi. Văzusem privirea aceea îngheţată în ochii tatălui meu şi mi-am dat seama că era mort. Mai mult, cineva îl omorâse, îl lovise în cap pentru cei câţiva dolari pe care îi avea la el. Am auzit zgomote la uşă şi m-am uitat în sus; era o mare de chipuri, toţi priveau fix la Zametkin şi apoi la mine şi am înţeles ce gândeau. Că eu îl omorâsem.

Vocea lui se pierdu, iar Missie îl privi fix, uimită, strângându-i mâna.

— A venit poliţia şi m-a luat, continuă el. Mergeam liniştit. Nu ştiam ce să le spun, doar că el fusese prietenul meu, că era bun, că lucram pentru el şi nu i-aş fi făcut aşa ceva bătrânului domn Zametkin. M-au băgat într-o celulă şi m-au lăsat acolo. Nu era nicio ferestruică, doar patru pereţi de piatră, plini de apă şi murdărie. Au stins luminile şi m-au lăsat singur în întuneric mult timp; nu ştiam dacă era zi sau noapte şi nici cât timp trecuse. Auzeam fâşâitul gândacilor şi chiţăitul şobolanilor şi îi simţeam trecând pe lângă mine când m-am trântit pe bancă. Simţeam că tot locul era viu, mişunând de paraziţi. Din când în când, cineva venea şi îmi arunca o farfurie de mâncare şi o cană de tablă cu apă, dar nu puteam mânca. Nimeni n-a venit să mă vadă, nimănui nu-i păsa de mine. Am căzut într-o disperare atât de adâncă, încât nimic n-o putea vindeca.

Apoi, brusc, au venit şi au aprins lumina.

— Afară, mi-au zis. Eşti liber.

Îl prinseseră pe adevăratul ucigaş. Omorâse un alt bărbat şi de data asta cineva îl văzuse. Eram iar pe străzi, plin de paraziţi, murdar şi singur.

— M-am întors la şopronul meu, dar era deja ocupat de căruţul altcuiva şi era un lacăt pe uşă. În noaptea aceea, am dormit iar pe stradă, iar a doua zi m-am dus la baia publică şi am cerut să fiu despăducheat. M-am întors pe strada Rivington şi am întrebat printre vânzători dacă au nevoie de un ajutor. Am lucrat ici puţin, colo puţin. Apoi cineva mi-a spus că domnul Mintz, cămătarul pe amanet, era bolnav şi avea nevoie de cineva care să aibă grijă de afacerea lui. Aveam doisprezece ani şi nu eram un băiat mare, dar nu aveam aerul unui tânăr. Eram deja îmbătrânit, iar Mintz ştia asta. M-a luat ca ajutor al lui şi m-a lăsat să dorm în magazin. Soţia lui murise cu un an înainte şi singura lui fiică plecase de acasă de tânără şi nu mai vorbise cu el de atunci. El nu aflase niciodată unde se dusese sau ce se întâmplase cu ea. Timp de trei ani, am avut grijă de afacere, câştigând cinci dolari pe săptămână. Nu

mi-a oferit o mărire de salariu, iar mie-mi era teamă să-i cer, ca să nu dea altcuiva slujba. În tot acest timp, domnul Mintz îşi mina sănătatea cu băutură, în camera din spate. Când a murit, eu am fost singurul care a mers după sicriu, apoi m-am întors în prăvălie şi am continuat să fac ceea ce făcusem şi până atunci. Banii domnului Mintz erau într-o bancă şi nu m-am atins de ei; am semnat un nou contract cu proprietarul, spunându-i că am douăzeci şi unu de ani, deşi aveam doar cincisprezece, şi am continuat afacerea ca mai înainte. Nimeni nu vedea nicio deosebire, pentru că eram deja de multă vreme acolo.

Am început apoi să fac lucrurile puţin mai altfel, să fac ca afacerile să fie mai elegante, să mă gândesc mai mult la mine. Am urmat şcoala serală şi am învăţat să citesc şi să scriu în engleză şi am descoperit bucuria care poate fi găsită în cărţi. Nu mă mai săturam de citit! Am cumpărat un pian şi am învăţat singur să cânt la el. Dar am rămas tot timpul singur. Mi-era încă prea teamă să fiu prea apropiat de cineva, ca să nu afle cumva că nu aveam o situaţie legală, că nu aveam documente de imigrare în America. Nu aveam identitate în ţara asta.

Missie îl privi fix când el spuse în final:

— Sunt un nimeni în America şi sunt un nimeni în Rusia. Nimeni. Doar un cămătar pe amanet.

I se umplu inima când ea îi luă mâna şi i-o duse la obraz:

— Hârtiile n-au importanţă, şopti ea, important e ce eşti, cine eşti. Şi eşti un bărbat curajos. Te cunosc, Zev, aşa cum şi dumneata mă cunoşti pe mine, şi ştii totul despre mine. Ne-am împărtăşit secretele. Acum nu mai eşti nimeni.

Drumul lor înapoi acasă, în seara aceea, a fost la fel de tăcut ca totdeauna, dar el umbla mai aproape de ea – nu destul însă ca mâinile lor să se atingă, dar mai aproape. Iar când ea îi spuse noapte bună, se aplecă în faţă şi îl sărută pe obraz, dintr-un impuls. În seara aceea, când se întoarse la prăvălia lui, el era

cel mai fericit bărbat din cartierul Lower East End din New York.

***

Când Missie intră pe uşă, Rosa înţelese că nu găsise de lucru. Avea faţa trasă, ochii obosiţi; chiar şi florile de la pălărie erau lăsate în jos.

— Ei şi? întrebă ea, hotărâtă să fie veselă. Nu e sfârşitul lumii, dacă n-ai de lucru. Se întâmplă fiecăruia.

Îşi netezi părul negru, ondulat, pe spate, băgând şuviţele rebele în cocul de pe ceafă, apoi îşi puse mâinile în şolduri şi se uită fix la Missie. Privirea disperată din ochii acesteia o sperie şi o îmbrăţişa ca o mamă care ţine un copil.

— O să fie bine, Missie, şopti ea. Îţi promit. Între timp, am cinci dolari ascunşi în samovarul meu cel vechi – în siguranţă, feriţi de mâinile cercetătoare ale lui Meyer, altfel ar fi dispărut toţi pe whisky sau la adunările sindicale. Ia-i. La tine stau mai bine.

Missie dădu din cap.

— Nu pot să-ţi iau banii, Rosa, spuse ea, liniştită. Ştiu câte lipsuri ai îndurat ca să-i strângi.

— Între prieteni, aşa se cade, spuse Rosa repede, luând banii din samovar şi băgându-i în mâna ei care refuza să-i primească. Ai grijă doar de tine, să mai hrănim o persoană în plus aici, nu mai contează.

Se uitară la Azaylee, care şedea la masă luând cina alături de cele trei fetiţe ale Rosei, una blondă, celelalte brunete, iar Rosa râse şi zise:

— Arată ca un copil din basme adus la uşa mea de ţigănci.

Missie se aşeză la masă, iar Rosa puse în faţa ei un pahar de ceai şi o felie groasă de pâine unsă cu grăsime de pasăre.

— O ţigancă mi-a spus odată că voi avea o mare răspundere, o răspundere care va schimba faţa lumii, spuse Missie, gânditoare. Crezi că se referea la faptul că am grijă de Azaylee? Şi dacă da, atunci cum va schimba Azaylee lumea?

— Poate, când o să se facă mare, o să ajungă preşedinta Americii, zise Rosa, aşezându-se lângă Missie şi luându-şi din nou pâine.

— Când am să fiu mare, interveni Azaylee, am să fiu dansatoare.

— Bine. Dansatoare să fii! râse Rosa. O balerină, nimic mai puţin.

— Nu poţi să fii balerină, replică Hannah, nu ai rochie.

— Ba pot, pot, se smiorcăi Azaylee. Aruncă brusc cu pâinea în Hannah şi căzură pe jos luptându-se.

Missie se uită la ea, şocată.

— Azaylee! ţipă ea, ridicând-o de pe Hannah.

— E bine că dă dovadă de curaj, spuse calm Rosa. Hannah e prea autoritară.

— Am să fiu balerină, spuse Azaylee, uitându-se la Hannah, ai să vezi.

— Trebuie să iei lecţii ca să înveţi, spuse practică Sonia, cea mai mare, şi nu-ţi poţi permite, căci costă mult.

Azaylee nu era sigură că ştie ce înseamnă să-ţi „poţi permite” şi se uită supărată la Missie. Avea o zgârietură pe nas şi Missie putea vedea dunga de murdărie de sub bărbia ei, acolo unde nu ajunsese să se mai spele înainte de a se aşeza la masă. Nu mai poate continua aşa, îşi spuse ea, e destul, destul… uite ce se întâmplă cu fiica lui Mişa.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă Rosa uitându-se la ceas. Meyer venea la şapte şi era deja şase şi jumătate. Era timp, dar ştia că Missie nu va mai rămâne după ce el va veni acasă; ştia că nu-l putea suferi pe Meyer Perelman.

Missie ridică din umeri.

— Maistrul de la Piaţa de porci, spuse ea, ştii, cel despre care ţi-am vorbit, care m-a ales prima oară pentru *Zimmerman?* M-a ales din nou azi-dimineaţă şi m-a trimis la *Galinski.*

Rosa clătină din cap. Ştia că *Galinski* era un atelier mic care lucra de la o săptămână la alta cu mereu alţi oameni, când avea nevoie.

— Mai erau acolo doar încă două persoane, spuse Missie, un croitor, sus lângă geam, şi domnul Galinski, în biroul lui. El mi-a arătat o maşină şi mi-a spus să încep. Am lucrat întruna, până la amiază, apoi am făcut o pauză.

— Nu se plăteşte timpul cât stai, a zis Galinski, iar eu i-am zis că ştiu. Apoi, şi-a pus pălăria şi paltonul şi s-a dus la masă. Eu m-am întors la maşina mea şi imediat am simţit că cineva stătea în spatele meu. Era maistrul care mă angajase.

— Totul e în regulă? m-a întrebat, venind mai aproape.

I-am zis că da şi am început să lucrez. A venit şi mai aproape. Missie roşi, când privirea ei o întâlni pe cea a Rosei, plină de înţelegere. Prea aproape. A pus mâna pe umărul meu şi i-a alunecat… Lăsând ochii în jos, ea şopti: Mi-a spus că o să am de lucru în fiecare zi, că poate să facă să-mi fie uşor şi voi câştiga bani buni – dacă voi fi drăguţă cu el.

Rosa se uită fix la ea şi zise dintr-o răsuflare:

— Şi ce-ai făcut?

— Am sărit în picioare şi am luat o pereche de foarfece de croitorie şi i-am spus că dacă se mai apropie de mine, am să-l înţep unde-l doare şi nu va mai putea molesta o altă fată vreodată.

Rosa îşi dădu capul pe spate şi râse:

— Missie O'Brian, exclamă ea, gâfâind şi ştergându-şi lacrimile, acum şase luni nici nu te-ai fi gândit la aşa ceva. Ai devenit cu adevărat o fată din cartierul Lower East Side.

Missie o privi în fugă pe Azaylee:

— Amândouă am devenit, spuse ea cu amărăciune. Oricum, încheie ea, mi-a spus să plec, şi aşa am şi făcut. A urlat după mine că nu mă plăteşte şi să nu mai apar vreodată în Piaţa de porci, dacă ştiu ce e bine pentru mine. Aşa că – ridică din umeri – asta-i.

— Ar fi trebuit să te duci în centru, spuse Rosa, convingător. Eşti prea bună pentru ăştia de-aici. Pe Fifth Avenue sunt magazine elegante unde se fac haine frumoase şi pentru femei bogate. Or avea

nevoie de croitorese, lucrătoare – orice ar fi mai bine decât atelierele astea, la aceşti cinci dolari, zise ea, împingându-i în mâna lui Missie. Du-te mâine. Privirile lor se întâlniră şi ea adăugă înţelegătoare: Înainte de a fi prea târziu.

În noaptea aceea, pe când Azaylee dormea, Missie scoase valiza de sub pat, o deschise şi se uită la coroana cu razele ei de soare de aur, lipsită de diamante, în afară de cele patru mari şi de uriaşul smarald verde ca de gheaţă. Se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar intra la *Cartier* şi ar spune simplu: „Aş vrea să vând coroana Ivanoff" Oare ar chema poliţia? Ar aresta-o oare? Ar trimite-o la închisoare pentru că a furat-o? Nu avea nicio dovadă că era a ei sau că Azaylee era o Ivanoff. Singurele hârtii pe care le avea erau documentele legale, gălbui, despre nişte mine din India şi care deveniseră maronii de vechime, iar ceara roşie a sigiliului se sfărâma rupându-se de pe panglica roz.

Luă fotografia şi se uită din nou la faţa dragă a lui Mişa, aşa cum făcea adesea când era singură. Uneori îl simţea atât de aproape de ea, de parcă şi el, la rândul lui, pe undeva, se gândea la ea. După ce luă broşa, o prinse la rochie şi se duse să se privească în oglindă. Diamantele străluceau în lumină, iar rubinele aveau propria lor luminozitate misterioasă. Asta era tot ce avea de la el, el o alesese pentru ea, o ţinuse în mână şi o privise în ochi să-i vadă plăcerea când i-o dăruise. Nu, nu s-ar putea despărţi de ea niciodată. Chiar dacă va muri de foame.

Şi aşa o să se şi întâmple, se gândi ea, punând cu vinovăţie bijuteriile în valiză, dacă nu găsea o slujbă săptămâna asta. Se uită la paltonul ei vechi, cenuşiu, atârnat în cui şi la pălăria ei cu florile obosite atârnând deasupra ei. Ca să capete o slujbă în centru, ar trebui să fie elegantă. Ar trebui să facă o investiţie. Se uită la cei cinci dolari al Rosei şi îşi zise că, a doua zi dimineaţa, se va duce la magazinul lui Glantz pe Grand Avenue şi o să-şi cumpere un palton nou. Va plăti un avans şi, când va căpăta slujba, o să-l plătească săptămânal, aşa cum fac

toate femeile din cartier. Era un risc, ştia asta, pentru că se putea să nu capete slujba. Dar îşi îndreptă hotărâtă umerii. De data asta, o să înceapă chiar de sus de tot. Cu Park Avenue.

A doua zi dimineaţă, era la Glantz încă de la deschidere, alegând un palton simplu, albastru, de lână, cu o croială nouă, modernă. Cumpără o pereche de mănuşi de piele. Hotărât, nu-şi putea permite o pălărie nouă, aşa că se întoarse la taraba lui Zahar şi cumpără o singură gardenia albă artificială, care să înlocuiască trandafirii de pe cea veche. Îşi lustrui pantofii negri şi alergă emoţionată jos, la Rosa.

— Întoarce-te împrejur, zise Rosa inspectând-o cu atenţie din cap până-n picioare. Ia te uită, o doamnă, se minună ea; la fel de elegantă ca orice persoană bogată din Park Avenue.

Missie râse bucuroasă.

— Pălăria mea merge? întrebă ea, pipăind îndoită gardenia.

— E perfectă, declară Rosa. N-ai să ai nevoie de slujbă, o să te măriţi, când o să te vadă patronul.

Missie o sărută râzând şi Rosa alergă la fereastră, urmărind-o cum merge pe stradă.

— Merge ca o căprioară, şopti ea admirativ.

Se aplecă mai mult pe fereastră şi strigă:

— Succes, Missie!

Îi făcu semn cu mâna, dorind din tot sufletul ca la întoarcere să fie o altă persoană. O persoană cu slujbă.

23

Uşa din vârful treptelor imaculate de marmură albă era emailată purpuriu, iar în mijloc avea o placă mare de alamă cu semnătura strălucitoare *„Elise”*. Un portar într-o uniformă elegantă, strălucind de nasturi aurii îşi învârtea trupul mătăhălos în faţa uşii, punându-şi mândru mâinile la piept şi uitându-se în jos la Missie care stătea ezitând la marginea treptelor.

— Ce vrei? urlă el.

Missie tresări şi spuse grăbită:

— Eu… am venit pentru o slujbă.

— Ce-i cu tine? Eşti tâmpită? Pentru slujbe se intră pe uşa din dos, nu pe uşa din faţă. Mişcă-te. Nu vreau să mi te învârţi pe-aici. Repede, repede!

După ce o goni, alergă în jos pe scări ca să deschidă portiera unei limuzine purpurii, zâmbind mieros în timp ce ajuta o femeie elegantă cu părul roşu să coboare. Missie se întoarse să o privească. Femeia era mai în vârstă, înaltă şi foarte slabă şi era îmbrăcată cu o strălucire care îţi atrăgea privirea. Ea întoarse capul şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui Missie, analizând-o gânditoare un moment. Îi zise ceva portarului şi se întoarse să o mai privească o dată; apoi, urcă treptele de marmură şi dispăru în spatele frumoasei uşi purpurii.

— Hei, tu! Portarul flutură mâna spre ea şi Missie veni mai aproape. Eşti norocoasă cu mutra asta a ta, zise el. Asta a fost chiar Madame Elise. A întrebat ce vrei şi i-am zis că vrei o slujbă, iar ea a zis să te duci prin spate, la doamna Masters şi să-i zici că Madame te-a trimis. Ea e şefa atelierului. Poate o să aibă nevoie de cineva în plus. Brusc, rânji. Iartă-mă că am ţipat, copilo, făcu el, dar o aşteptam pe Madame şi ei nu-i place să fie cineva pe scară când îşi face intrarea măreaţă. Spune-i lui Fred de la uşă că eu te-am trimis şi, dacă tot eşti acolo, spune-i să pună un dolar pentru mine pe Mawchop la doi-treizeci.

— Un dolar pe Mawchop, repetă ea, apoi se întoarse şi alergă după colţ, înainte ca Madame să se poată răzgândi.

Doamna Masters era un zdrahon de femeie. O lăsă pe Missie să aştepte o jumătate de oră şi când apăru în cele din urmă în cameră, într-un fâşâit de mătase liliachie, se uită la ea, care şedea, pe un scaun lângă uşă, ca la o persoană care i-a încălcat domeniul.

— Cine eşti? o întrebă. Cine ţi-a dat drumul aici?

— Joe mi-a dat drumul. Mi-a spus să aştept, răspunse ea ridicându-se. Madame Elise a spus că mi-aţi putea oferi o slujbă.

— O slujbă? Ochii tăioşi ai doamnei Masters o măsurară din cap până în picioare, iar Missie ştiu că-i evaluase paltonul cel nou şi pălăria obosită şi pantofii de piele crăpaţi şi că înţelesese exact unde se situa ea pe scara socială din punct de vedere financiar. Doamna Masters arăta ca femeile acelea care se mândresc că nu se lasă niciodată păcălite, iar ochii ei erau permanent suspicioşi.

— Şi, ce ştii să faci? întrebă ea de sus.

Missie abandonă imediat ideea de a-i spune despre ateliere, aşa că zise:

— Nu am prea mare experienţă, doamnă, dar am învăţat să cos de la călugăriţe, la şcoală.

Îşi făcu semnul crucii cu degetele la spate, sperând că acele călugăriţe îi vor ierta minciuna.

— Călugăriţe, zău? Doamna Masters fu brusc interesată. Desigur, ele sunt în continuare cele mai bune profesoare. O mulţime dintre fetele noastre sunt educate la mănăstire. Ia arată-mi mâinile, comandă ea, iar Missie îşi scoase mănuşile, dorind ca mâinile ei să nu fi fost atât de roşii şi aspre de atâta spălat şi curăţat.

Doamna Masters le pipăi şi strâmbă din nas, dezgustată.

— Prea aspre! Noi folosim aici doar cele mai fine şi mai scumpe materiale: mătăsuri şi sifon fragile, dantele, broderie cu fir şi cu mărgele. Păi, cu mâinile astea poţi distruge orice lucru cu care vii în

contact. Nu, îmi pare rău, nu-s potrivite pentru aşa ceva. La revedere, domnişoară…

— O'Brian, conchise Missie pierdută. Aşteptă un moment, sperând o graţiere, dar doamna Masters se întorsese deja cu spatele şi examina mostre de materiale la lumina ferestrei.

Joe, bătrânul care păzea uşa din spate, ridică ochii de pe *„Buletinul de curse"*

— N-ai avut noroc? întrebă el cu simpatie. Ei, poate data viitoare. Când treci pe-acolo, spune-i lui Bill de la uşa principală, că nu e niciun cal Mawchop la doi-treizeci pe Palisades.

Missie dădu din cap. Începuse să plouă, ea îşi ridică gulerul paltonului disperată, întrebându-se unde să încerce în altă parte. Ocoli colţul şi merse spre treptele din faţă, amintindu-şi mesajul pentru portar.

— Hei, hei, tu! Coborî în fugă pe trepte. Tu, eşti cam plouată, ia vino aici!

— Cred că am înţeles greşit mesajul, zise ea, ridicând capul ca să se uite la el. Joe zice că nu aleargă niciun Mawchop la doi-treizeci, în Palisades.

— Nu Palisades, Saratoga, idiotul. Dar nu de Joe am nevoie, ci de tine. Madame m-a trimis după tine. Se pare că a întrebat-o pe Masters unde eşti şi a zis că vrea să te vadă ea personal. Chiar acum.

Missie îl privi plină de speranţă.

— Dar de ce?

El îi făcu semn cu ochiul.

— Cine ştie? Poate crede că eşti o doamnă deghizată şi o să-i cumperi toată colecţia de primăvară. Oricum, de data asta intri prin faţă şi te duci drept în salon. Grăbeşte-te acum, doar nu vrei s-o faci pe Madame Elise să aştepte, dacă ştii ce-i bine pentru tine.

Bill o conduse prin holul de marmură sus, pe o scară cu treptele îmbrăcate în covor roşu, în salon, iar Missie se uită în jur, uluită. Era o cameră uriaşă cu ferestre arcuite graţios, drapate în tafta băţoasă liliachie, cu pereţii îmbrăcaţi în mătase moale şi cu

aplice aurii; cu abajururi roz pal. Avea covoare moi gri şi grupuri de canapele frumos aurite, fotolii capitonate cu mătase moarată în diverse nuanţe de la purpuriu la liliachiu, iar cascade de flori special colorate, ca să se asorteze, erau aşezate de-a lungul pereţilor pe măsuţe-console aurii, sculptate. Trei candelabre de cristal se reflectau în numeroasele oglinzi şi doi căţei gri-liliachiu dormeau pe o pernă purpurie de catifea, alături de Madame Elise.

Madame Elise, îmbrăcată într-un nor de şifon violet, şedea pe o canapea aurie ca un fel de tron, la capătul îndepărtat al camerei.

— *Vienes,* vino aici, o chemă ea. Repede, copilă, n-am timp să aştept.

Ochii ei cenuşii, pătrunzători, se îngustară privind-o pe Missie care se grăbi spre ea împiedicându-se nervoasă.

— *Mon Dieu, les chaussures* – pantofii, mormăi ea. Scoate-i imediat. O să-mi distrugi frumosul meu covor cenuşiu.

Missie îşi scoase pantofii şi rămase cu ei în mână, nesigură.

— Dă jos paltonul, spuse Madame. Repede, repede! Melodie! o strigă Madame, pe o tânără cameristă, drăguţă, cu un şorţ cu volănaşe de organdi alb, care veni în grabă.

— Repede, ia pantofii şi paltonul ei. Întoarce-te împrejur, îi zise Madame, făcând cu mâna ca să-i arate cum trebuie să se învârtească. Da, da, ţinuta e bună, şi înălţimea… cam prea slabă, desigur, dar asta-i bine… şi gâtul lung e frumos. Arată-mi picioarele, comandă ea brusc.

Missie se uită fix la ea, înfuriindu-se brusc; i se ordona şi i se cerea să-şi arate picioarele şi nici nu ştia măcar despre ce fel de slujbă e vorba. Punându-şi mâinile în şolduri, aşa cum o văzuse făcând pe Rosa, se uită încruntată la Madame Elise.

— Pentru ce? întrebă ea.

— De ce? Altfel cum vrei să văd cum arată picioarele tale? Şi să nu-ţi pui niciodată mâinile în şold aşa, arăţi ca o pescăreasă, nu ca un manechin.

— Manechin? ochii lui Missie aproape că ieşiră din orbite.

Madame Elise bătu cu piciorul, nerăbdătoare, în covorul moale cenuşiu.

— Pentru ce altceva aş sta de vorbă cu tine? întrebă ea. Stau fetele la rând ca să devină manechine la Elise iar tu nu faci decât să pui întrebări. Acum, să-ţi văd obrazul, aşează-te în genunchi, aici în faţa mea.

Missie îngenunche şi Madame o luă de bărbie, sucindu-i faţa dintr-o parte în alta.

— Ah, spuse îmblânzindu-se, ochii sunt de un violet adevărat, culoarea mea favorită.

Brusc, zâmbi.

— Eşti… deosebită, îi spuse ea lui Missie. Nu m-am aşteptat să apari la uşa mea. Eşti nesperat de frumoasă şi pe negândite ai să devii noul meu manechin. Fata mea favorită, Barbara, a fugit brusc cu un milionar din Texas. Oftă dramatic. Toate fetele de la mine se mărită cu milionari – toată lumea ştie că, a fi manechin la Elise înseamnă o treaptă spre societatea înaltă. Dar colecţia mea de primăvară trebuie prezentată săptămâna viitoare şi am desenat toate rochiile de seară pe Barbara. Doar ea avea acea calitate de a scoate în evidenţă senzualitatea materialelor. Tu ai înălţimea, conformaţia, structura oaselor, părul şi ochii frumoşi – iar eu te pot învăţa restul. O să adaptăm rochiile Barbarei să ţi se potrivească şi le voi prezenta aici săptămâna viitoare în faţa cremei societăţii New Yorkului.

Stătea sprijinită de spătar, zâmbindu-i triumfător lui Missie.

— Da, dar nu pot… începu Missie. Vreau să spun că niciodată…

— Ba poţi, fără îndoială, spuse calm Madame Elise. Ai să începi chiar de azi. Dar mai întâi să luăm ceaiul.

Melodie apăru ca prin minune cu o tavă şi Madame îi făcu semn lui Missie să se aşeze lângă ea.

— Fii atentă la eminenţele cenuşii. Râse arătând spre cei doi pudeli. Muşcă, dacă sunt deranjaţi, mai ales bărbaţii. Ah, ei îi urăsc pe bărbaţi…

Missie se aşeză pe marginea canapelei, acceptând ceaiul.

— *Eh, bien,* spuse Madame, cum te cheamă?

— Missie, Missie O'Brian.

Ea deveni mică văzând-o pe Madame făcând un gest supărat cu mâna.

— Ah, nu, nu, nu, nu… niciodată… refuz să am un manechin cu numele Missie – de parc-ar fi o cameristă.

— Bine, dar pe camerista dumneavoastră o cheamă Melodie, replică ea.

Madame Elise râse, trecându-şi mâna prin părul ei roşu, bogat.

— Prostii, numele ei adevărat este Freda. *Mon Dieu,* ce părere ai? râse din nou, trezindu-i pe căţei care începură să latre ascuţit făcând să sune cristalele din candelabre.

— De fapt, Madame, făcu Missie, numele meu adevărat este Verity. Trecuse atâta timp de când nu-l folosise, încât aproape că-l uitase.

— Verity? Madame îşi înclină capul într-o parte şi în alta, studiind-o din nou. *La vérité,* „adevărul". A, numele ăsta îmi place, e rece, calm, elegant. Aproape virginal. Da, da, ţi se potriveşte. Vei fi Verity. Acum du-te la camera de probă. Trebuie să încercăm rochiile alea.

Missie se gândi la lenjeria ei de bumbac cârpită şi o privi îngrozită.

— Vai, dar nu pot… vreau să spun…

Se simţea atât de umilită că dorea pur şi simplu să moară şi roşind spuse repede:

— Ştiţi, Madame, eu sunt o fată săracă, nu am lucruri frumoase, pe dedesubt…

— Da, înţeleg, chipul lui Madame Elise se îmblânzi şi aplecându-se înainte o bătu blând cu palma pe genunchi. Nu e nicio ruşine, copilă, spuse încet. O să începem de la bază, cum se zice. Melodie!

Camerista veni alergând şi ea îi zise cu glas tare:

— Ia-o pe Verity la secţia de lenjerie şi spune-le să o echipeze cu ce are nevoie. Doar ce-i mai bun.

Întorcându-se spre Missie, îi făcu semn cu ochiul.

— Nu e nimic mai plăcut decât sărutul mătăsii pe piele, îi şopti ea, râzând ştrengăreşte.

Se făcuse ora şase, când Missie plecă de la Madame Elise şi alergă tot drumul înapoi la trenul suspendat din Second Avenue, ţinându-şi pălăria cu o mână şi cu cealaltă, un pachet elegant liliachiu, cu numele Elise tipărit pe el.

Călătoria i se păru că durează o veşnicie. Când ajunse în sfârşit în Lower East Side, alergă tot drumul înapoi în strada Rivington şi sus pe scară, bătând nerăbdătoare la uşa Rosei, gata să facă explozie.

Rosa o privi uimită, apoi faţa i se preschimbă în zâmbet.

— Veşti bune, zise. Nu-i nevoie să-mi spui, se vede.

— Veşti bune? Ah, Rosa! Missie îşi aruncă braţele în jurul ei, învârtind-o entuziasmată. Astea nu-s doar veşti bune, sunt monumentale, uluitoare, înnebunitoare, ameţitoare, fenomenale. E minunat, fabulos, emoţionant…

Cele patru fetiţe care şedeau la masă luându-şi cina, se uitau la ea, cu lingurile oprite la jumătatea drumului.

— Deci e uluitor, spuse Rosa practică. Spune-mi cu cât te plăteşte?

Missie rămase cu gura căscată şi se opri din ţopăit, privind fix la ea.

— Vai, Rosa, spuse ea, am uitat să întreb! apoi izbucni în râs. Ce importanţă are? spuse dându-şi aere. Am să mă căsătoresc cu un milionar, oricum, toate fetele de la Madame Elise se mărită aşa. Mi-a spus chiar ea.

— Ai să lucrezi la Madame Elise? spuse Rosa, uimită. Apoi adăugă: Şi de când se mărită croitoresele cu milionari, chiar cele din magazinele elegante pariziene?

— Dar, Rosa, eu nu voi fi croitoreasă. Voi fi manechin, care prezintă moda. Missie chiui de bucurie şi îşi aruncă pălăria în sus. Eu, draga mea, spuse tărăgănat plimbându-se prin cameră cu un braţ întins şi capul întors spre un umăr, într-o ţinută de vampă, eu sunt noul manechin principal al lui Madame Elise.

Râse întorcându-se iar spre Rosa şi adăugă:

— Şi totul e datorită ţie. Sfatul tău m-a dus acolo şi cei cinci dolari ai tăi cu care mi-am cumpărat paltonul cel nou ca să nu arăt ca fantoma sărăciei în giulgiul meu vechi cenuşiu! Tu, Rosa Perelman, spuse sărutând-o, tu eşti salvatoarea mea. Şi prietena mea cea mai dragă.

Rosa zâmbi şi îi umplu o farfurie cu supă.

— Stai jos, mănâncă, ordonă ea, şi povesteşte-mi totul.

— Mai întâi trebuie să-ţi arăt ceva. Missie desfăcu panglica violet de pe pachetul cel frumos. Uite! spuse triumfătoare, ţinând în sus o cămăşuţă delicată de mătase de cel mai pal roz. Rosa îşi ţinu răsuflarea. După ce îşi şterse mâinile pe şorţ, o atinse uşor cu un deget.

— Ce zici? întrebă Missie.

— N-am mai văzut aşa ceva, şopti Rosa, e atât de frumoasă, e delicată… Cine poartă aşa ceva, Missie? E un păcat.

— Bineînţeles că nu e un păcat. E dumnezeiesc, Rosa. Port una acum şi pantalonaşi cu atâta dantelă pe ei cât pentru cinci gulere. Şi ciorapi de mătase şi un corset atât de uşor de parcă ai purta pânză de păianjen. Nu e niciun păcat în asta.

— E un păcat doar dacă le porţi pentru un bărbat, zise Rosa, liniştită.

Missie o privi fix, uluită şi zise:

— La asta nu m-am gândit niciodată.

— N-aveai motive.

Rosa se întoarse spre copii, care se strânseră în jur, exclamând peste cămăşuţa frumoasă:

— Uitaţi-vă, dar nu puneţi mâna, spuse ea, aşezându-se la masă. Mănâncă supa şi apoi

povesteşte totul, spuse ea scurt, tăind o felie de pâine de secară, privind cu coada ochiului cum se comportă copiii la masă, în timp ce asculta descrierea emoţionată a lui Missie despre Madame Elise, întâlnirea ei cu doamna Masters, salonul liliachiu şi pudelii. Missie spuse că Madame Elise îşi făcuse ucenicia la *Poiret* şi la *Worth* iar acum era cea mai cunoscută dintre toţi; avea case de modă la Paris, la Londra şi la New York şi călătorea mereu de la una la altă.

— Ea mi-a dat toate lucrurile astea frumoase, spuse Missie, încântată; aşa că n-o să mă mai ruşinez cu lenjeria mea de bumbac cârpită. Ah, Rosa, nu pot să-ţi spun cât de diferit m-am simţit când maestra mi-a trecut peste cap rochia aceea minunată de şifon, şi m-am văzut în oglindă. Madame mi-a desfăcut părul şi a zâmbit când a văzut cât de lung este – vine până în talie. „Nu trebuie să-l tunzi niciodată" a zis. Apoi mi-au dat cu pudră, cu roşu de obraz şi ceva pe gene şi un ruj de buze căruia Madame îi spune *„Violette Elise"* culoarea ei specială. Era lipicios şi foarte parfumat, dar cred că am să mă obişnuiesc. Şi pantofii, Rosa, de piele de căprioară, argintii cu tocuri înalte şi curele cu închizători cu strasuri şi metri de perle uriaşe…

Oftă, uitându-se visătoare la supă.

— Pur şi simplu nu-mi venea să cred văzându-mă. Arătam de parcă nu mai eram eu. Faţa îi deveni gânditoare. Devenisem o nouă persoană, adăugă ea, Verity Byron.

— Atunci, ăsta-i numele tău de manechin? întrebă Rosa, sprijinindu-şi faţa în palmă şi privind-o admirativ pe Missie.

Ea dădu din cap.

— Totuşi, asta numai la lucru. Aici sunt, încă, numai Missie.

Victor înălţă capul, când uşa de la hol se trânti şi se auziră paşi pe scară. Rosa se uită la ceasul vechi de perete şi oftă.

— Cred că e Meyer, spuse grăbindu-se la soba de gătit şi amestecând mâncarea, scoţând o bucată de carne şi umplându-i farfuria.

— Îi place să găsească mâncarea pregătită pe masă când intră.

— Atunci am plecat, spuse Missie, adunându-şi în grabă lucrurile şi luând-o de mână pe Azaylee.

Ezită o clipă şi spuse:

— Rosa, o să poţi avea în continuare grijă de Azaylee pentru mine? Încă nu ştiu care este programul, dar Madame a spus că nu va fi „ortodox" ce-o fi însemnând asta?

— Asta înseamnă că e lung, făcu Rosa, râzând. Desigur că am s-o iau, nu te îngrijora. Şi, Missie – o sărută călduros pe obraz – mă bucur pentru tine. Sună minunat, ca un vis care devine realitate.

Missie oftă satisfăcută.

— Nu chiar, spuse ea, dar e un început.

Ardea de nerăbdare în fiecare dimineaţă să ajungă la Elise ca ajustoarele să înceapă modificarea rochiilor elegante, dar era foarte conştientă de privirile pline de gelozie ale celorlalte modele. Erau trei: Miranda, o blondă, Minette, o roşcată şi Minerve, o frumoasă cu păr negru ca pana corbului, iar Missie se gândi că erau toate cu mult mai atrăgătoare decât ea şi foarte sigure pe ele. Dar Elise le ţinea departe de ea, păzind-o de parcă ar fi fost o armă secretă.

Se plimba la nesfârşit în sus şi în jos în salonul liliachiu, purtând un capot de mătase şi pantofi cu tocuri înalte, drapată cu perle şi boauri de blană moale, repetând cu ea mersul şi pozele şi oftând când Missie greşea.

Iar sâmbătă, Elise personal îi bagă în mână un plic liliachiu.

— Primul tău salariu pe o săptămână, Verity, spuse ea, bătând-o uşor pe umăr. Nu eşti încă aşa bună ca Barbara, dar înveţi repede şi eşti mai frumoasă decât ea.

Missie se privi în oglinzile de pe perete, întrebându-se dacă era într-adevăr frumoasă, abia

recunoscându-se. Cu siguranţă că femeia aceea tânără, înaltă, languroasă, cu obrajii rumeni, ochii uriaşi făcuţi şi guriţa roşie trebuie să fie altcineva! Pardesiul era lung, verde închis de mătase, strâns pe şoldurile ei înguste, şi gulerul de vulpe de culoarea chihlimbarului care îi încadra faţa frumos.

— Arăt ca o debutantă, îşi spuse cu surprindere. Apoi adăugă în şoaptă: arăt cum arăta Anuşka.

Când deschise plicul ceva mai târziu în seara aceea, găsi patru hârtii foşnitoare de câte zece dolari. Ştia că rochiile de la Elise costau sute, uneori mii, dar să primească patruzeci de dolari pentru patru zile de lucru! Putea să-i dea Rosei înapoi cei cinci dolari, să-şi plătească chiria şi paltonul cel nou, să-i cumpere lui Azaylee ghetele noi de care avea nevoie şi încă vor mai rămâne destui pentru mâncare. Ar putea chiar să-i plătească şi lui Zev Abramski zece dolari. Missie râse; ardea de nerăbdare să-i vadă mutra, când îi va da banii şi îi va spune povestea a doua zi, la cafeneaua ucraineană. Păi, de data asta, putea ea să-l invite la cină.

24

Zev se uită fix la hârtia de zece dolari pusă pe masă de Missie, apoi privi spre ea. Arăta altfel, mai puternică, plină de energie, ca şi când scânteia vieţii ei fusese cumva reaprinsă.

— Deci, spuse el liniştit, ţi-ai găsit norocul odată cu slujba.

— Vai, Zev, ce noroc! Şi ce slujbă!

Ea râse veselă şi oamenii se întoarseră uitându-se curios la ei, iar ea începu să-i povestească totul.

— Desigur, încă nu am participat la o paradă a modei şi, ca să-ţi spun adevărul, sunt cam speriată. Adică, una e să fie de faţă numai Madame Elise, dar e cu totul altceva să fie de faţă toate femeile alea elegante care asistă. În plus, celelalte manechine sunt geloase. Asta pentru că Madame Elise îmi dă mie atâta atenţie şi pentru că o înlocuieşte pe Barbara cu o nou-venită, în loc să o folosească pe una dintre ele. Oftă. Totuşi, nu pot face nimic în privinţa asta.

El dădu din cap şi ea continuă grăbită:

— Acum pot să-ţi dau câte zece dolari pe săptămână, până îmi achit toată datoria, cu dobânda aferentă, bineînţeles. Oftă fericită. Ah, Zev, nu ştii ce va însemna pentru mine să nu mai am datorii. Curând, am să pot căuta un nou apartament, poate să mă mut undeva mai în centru şi să o trimit pe Azaylee la o şcoală bună!

El privi iar la cei zece dolari de pe masă. Peste încă trei săptămâni, îşi va fi plătit datoria şi, câteva săptămâni mai târziu, se va întoarce în lumea de unde provenea. Simţi o durere în inimă, ca şi când o mare greutate l-ar fi tras în jos. Missie avea să-l părăsească. Se ducea într-o lume fără griji, plină de lumină şi râs, o lume pe care el n-o înţelegea, dar căreia ştia că ea îi aparţinea.

— Zev? În ochii ei se citea o întrebare, iar el privi din nou la hârtia de zece dolari, simbolul libertăţii ei.

— Nu eşti bucuros pentru mine? întrebă ea, mirată.

— Mă bucur pentru tine, recunoscu el, dar asta înseamnă că ai să pleci de aici şi n-am să te mai văd niciodată.

— Ba desigur că ai să mă vezi. Îi luă mâna peste masă, uitându-se la el cu sinceritate. Am aşteptat toată săptămână să te văd în seara asta, Zev. Voiam să împart cu tine vestea mea cea bună. Tu şi Rosa sunteţi prietenii mai cei mai dragi. Zâmbi cu tandreţe. N-am să te uit niciodată, Zev Abramski, şi „în centru" nu înseamnă la distanţă de o mie de mile. O să continuăm întâlnirile noastre de duminică de aici, de la cafenea. Ei ne reţin masa şi cântă melodiile mele preferate.

El ştia că ea nu-l minţea, dar nu ăsta era răspunsul la problema lui. Distanţa între viaţa lui Missie O'Brian şi a lui era uriaşă. Ea era săracă din cauza împrejurărilor, pe când el era sărac pentru că aşa se născuse. Ea era educată, în timp ce el era ignorant; ea era înaltă, frumoasă, oricare bărbat ar adora-o; el nu fusese iubit de nimeni. Şi ce puteai iubi la un tânăr imigrant neatrăgător, cămătar în strada Orchard?

Când se întoarseră în strada Rivington, Zev se uita tăcut la trotuar părând cufundat în propriile lui gânduri.

— Nu te îngrijora aşa, şopti ea, atingându-i obrazul cu tandreţe când îi spuse noapte bună. În fond, mai sunt aici, nu-i aşa? Îl sărută uşor şi alergă în clădire. Ne vedem duminică, strigă ea închizând uşa.

Zev aşteptă până văzu aprinzându-se lampa din camera ei, apoi merse spre colţul străzii Orchard. Clopoţelul din uşa prăvăliei sună la fel ca în ultimii treisprezece ani, dar pentru prima oară i se păru că nu mai e un semn de siguranţă. Sunase ca un dangăt al sclaviei.

Merse spre camerele mici, întunecoase, pe care le numea cămin, aprinzând lămpile de gaz, observând cât de vechi şi sărăcăcios era totul. Nu se simţea

acolo amprenta unei persoane, se gândi el, nimeni nu putea spune că era locuită de Zev Abramski. El nu era decât un imigrant ignorant, cu o afacere meschină, şi toate visele lui de a-şi împărţi singurătatea, lecturile, muzica, dispăruseră; nu existaseră decât în mintea lui. Totul n-avea niciun sens. Missie era o doamnă şi, după ce-şi va fi plătit datoria, el nu va mai ocupa niciun loc în viaţa ei.

După ce îşi scoase paltonul, se aşeză la pian şi îşi trecu degetele peste clape, cântând un studiu de Chopin. Întotdeauna se gândise la piesa asta ca fiind muzica lui Missie – moale, mătăsoasă, blândă – dar în seara asta văzuse o altă latură a ei. Brusc, începu să cânte o mazurca, o bucată veselă, dansantă care îl făcu să zâmbească, amintindu-şi faţa ei frumoasă atât de vie de emoţie. Chiar dacă nu era un artist, putea să-şi transpună dragostea în muzică.

***

Lunea nu veni atât de curând pe cât ar fi vrut Missie. Se sculă încă de la şase şi încălzi apa pentru cădiţa de tablă zincată, făcând cât mai puţin zgomot ca să n-o trezească pe Azaylee care dormea un somn profund, cum dorm copiii.

Se opri lângă patul de alamă prăpădit să se uite la ea, promiţându-şi în tăcere că, în curând, totul se va schimba. Vor avea un apartament adevărat, ea va merge la o şcoală bună, vor avea din nou mâncare bună, haine bune. Madame Elise va fi salvatoarea lor, iar ea se va strădui să fie un manechin bun.

— Nu vreau doar un manechin bun, îi spuse furioasă Madame Elise mai târziu, în aceeaşi dimineaţă. Pentru hainele mele am nevoie de un manechin grozav, de o fată minunată, *ravissante,* atât de atrăgătoare şi totuşi atât de doamnă, încât acele femei bogate să creadă că pot şi ele să fie aşa dacă îşi cumpără rochii de la Elise. Ţine-te dreaptă, nu, şi mai dreaptă decât atât… întinde-ţi gâtul dintre umeri, întinde-ţi spinarea din talie, aşa, acum e mai bine. Mergi atât de frumos, Verity! Relaxează-te,

lasă capul tău frumos să se aplece puţin înainte pe gâtul tău atât de fragil, ţine minte că eşti îmbrăcată în pânză de păianjen, nu poţi arăta pământeană. Te rog, Verity!

Ea oftă tare. Missie auzi râsete înfundate şi înţelese că celelalte fete se bucură de umilirea ei, când Madame o pusese să repete paşii, pentru a suta oară în acea dimineaţă.

— Încearcă din nou, spuse Madame, tare. Nu, aşteaptă. Miranda, vino aici şi arată-i lui Verity ce vreau să spun.

Frumoasa blondă, Miranda, veni elegant prin salon, cu o mână pe şold, celălalt braţ în balans cu mâna întinsă. Se opri în faţa lui Madame şi a lui Verity, cu un picior aşezat frumos în faţa celuilalt, punându-şi palma cu degetele răsfirate şi pline de inele, pe piept, cu ochii pe jumătate închişi, dispreţuitoare, ca şi când s-ar fi uitat la ele în batjocură.

— Vezi, exclamă triumfătoare Madame, asta voiam. Exagerează. Hai, Verity, mai încearcă o dată.

Simţi o uşurare când Madame plecă pentru o consultaţie cu unul din clienţii ei din afara oraşului, la hotelul *Waldorf Astoria.* Consultanta îi spuse lui Missie că încasează de la fiecare clientă o mie de dolari doar ca să le recomande ce culori să poarte şi ce materiale şi stiluri li s-ar potrivi cel mai bine.

— Apoi, vin aici şi cumpără tot ceea ce le-a sugerat ea, îi spuse lui Missie, râzând. Dar trebuie să se bazeze pe Madame, femeile astea pleacă din salon arătând mai bine decât au arătat vreodată în viaţa lor. Madame zice totdeauna că ăsta-i unul din secretele ei. Soţii lor sunt atât de încântaţi, încât nu le pasă cât plătesc.

Missie atinse cutele moi ale rochiei ei de şifon violet încrustată cu mărgele mici de argint; era frumoasă şi o simţea uşoară ca o briză pe membrele ei ca de plumb. Se uită cu disperare în oglindă, picând de oboseală. Rochia era fără mâneci, cu un decolteu adânc în formă de V în faţă şi în spate, strânsă în jurul taliei joase cu un cordon de argint cu

ciucuri. Rochia era îndrăzneţ de scurtă, până la jumătatea gambei şi drapată pe şolduri cu un panou liber într-o parte. Ştia că trebuia să arate în ea ca Ariel, dar acum se simţea ca Puck.

— Nu poţi transforma o răţuşcă urâtă într-o lebădă, nu-i aşa? spuse în spatele ei, în batjocură, vocea Minervei.

— Şi nu poţi face un portofel de mătase dintr-o ureche de scroafă, spuse Minette, chicotind.

Înaltă, cu părul ca pana corbului, Minerve veni amenințătoare spre ea.

— Mi-ai luat slujba, şopti ea, dar să nu crezi c-am să ţi-o iert. Am să te scot de aici înainte de a-ţi da seama.

Apoi spuse cu glas tare:

— Azi iau masa de prânz cu Alphonse. Ăsta-i ducele de Monte-Ciccio, ca să ştii şi tu, adăugă ea pentru Missie, ieşind pe uşă.

Consultanta oftă.

— Şi se crede deja ducesă, mormăi ea. Ar fi o pomană să se mărite şi să plece, face numai boacăne. Mai bine fii atentă cu ea, dragă, e în stare să-ţi fure ciorapii de mătase, slujba şi chiar prietenul.

Missie era de părere că Minerve reprezenta cea mai neînsemnată dintre problemele ei; lucrul cel mai important era să înveţe cum să stea ca un manechin al lui Elise şi nu aşa cum era natural.

Exersă la oglindă toată după-amiaza, lungindu-se cât mai mult, aşa cum îi spusese Madame, şi întinzându-şi gâtul înainte până era gata să se rupă. Puse un picior înaintea celuilalt, copiind-o pe Miranda, mişcându-şi şoldul şi ţinându-şi gâtul drept, dar arăta doar ca o eroină îngrozită dintr-un film mut. Se învârti prin salon în sus şi în jos, aruncând priviri de sus unui public imaginar de femei snoabe, de societate, până o durură picioarele şi capul.

— N-are rost, îi spuse Rosei cu disperare mai târziu, în seara aceea. Pur şi simplu, se pare că nu fac bine şi mă simt o proastă strâmbându-mă ca

Miranda. Nimeni nu merge aşa, Rosa, atunci de ce un manechin trebuie s-o facă, doar pentru că prezintă hainele?

— Atunci de ce să nu faci în felul tău, în loc să le copiezi pe ele? îi sugeră Rosa. Fă ce ţi se pare ţie că e natural, Missie. Sunt sigură că o să fie bine.

— Nu ştiu, oftă Missie, îndoită. Madame mi-a spus că aşa se face la Paris şi presupun că ea ştie cel mai bine. Oricum, e prea târziu, mâine e marea paradă a modei. Ah, Rosa, sunt atât de speriată. Ce se întâmplă dacă greşesc? Ce se întâmplă dacă mă concediază?

Faţa ei îşi pierduse toată strălucirea bucuriei. Arăta iar palidă şi chinuită şi Rosa nu putea suporta asta.

— Desigur că o să fie în regulă, o îmbărbăta ea. O să arăţi frumoasă şi Madame Elise o să-şi vândă toate rochiile şi tu o să te măriţi cu un milionar. În fond – râse ea – aşa mi-ai spus că o să se întâmple, nu-i aşa?

Missie râse şi ea, doar se miră de ce asta suna dintr-odată atât de gol, ca şi când nu mai credea în aşa ceva.

La repetiţia cu rochii în dimineaţa următoare, o mică orchestră interpreta melodii din ultimele spectacole de pe Broadway, în timp ce lucrătorii băteau ultimele cuie într-o platformă de lemn care se înălţase peste noapte de-a lungul camerei. Sute de mici scaune aurii erau aduse sus pe scară, iar nişte muncitori lustruiau candelabrele şi geamurile. Curând, un covor purpuriu acoperi platforma, iar draperii de sifon liliachii, purtând semnătura lui Madame Elise, mascau intrarea în camera de îmbrăcat, de unde aveau să iasă fetele.

În camera de îmbrăcat era nebunie, consultantele făceau ajustări de ultim moment, în timp ce fetele se plângeau că le dor picioarele, stând nerăbdătoare în faţa oglinzii, în timp ce coaforul încerca să se hotărască ce să facă.

Când veni rândul lui Verity, Madame îl atenţionă să nu-i taie părul.

— Numai aici, în faţă, protestă el, un onduleu uşor peste frunte, câteva şuviţe în părţi.

— Bine, câteva şuviţe, e de ajuns, căzu ea de acord. Vreau să fie lucios ca o castană, lung, drept şi mătăsos. Putem să-l strângem într-un coc, dacă va fi necesar.

Rochii, pantofi, pălării şi ansambluri complete erau aliniate, cu accesoriile respective pregătite pe rafturi, mănuşi, blănuri, ciorapi de mătase asortaţi şi metri de enorme perle false pe care Madame decretase că trebuie să le poarte toată lumea în sezonul acela, chiar şi cele care îşi puteau permite să poarte perle adevărate.

La ora trei, marile uşi duble dinspre salon fură larg deschise şi Elise se grăbi să-şi salute oaspeţii. Verity aruncă o privire spre publicul care umplea rapid micile scaune aurite. Lista invitaţilor era lista celor patru sute, elita din New York, şi spre surprinderea ei, se aflau şi bărbaţi pe lângă femei, care însă stăteau în spate vorbind între ei şi, din când în când, aruncau o privire discretă spre femei. Erau îmbrăcaţi toţi atât de elegant, încât ea se întrebă pentru ce aveau nevoie de ceva nou. Dar asta era atracţia lui Madame Elise. Niciunul dintre ei nu-şi putea permite să fie văzut cu moda de anul trecut – doar ultimul strigăt era potrivit.

Se întoarse în camera de îmbrăcat, uitându-se la ceas. Încă zece minute. I se strânsese stomacul şi îşi muşca nervoasă buza, în timp ce şedea în faţa oglinzii, iar machieuza îi pudră faţa, îi dădu cu roşu pe pomeţi şi îi aplică pe buze rujul *Violette Elise.*

— Mă simt ca o actriţă, murmură ea.

— Asta şi eşti, replică machieuza. Se uită la ea în oglindă şi zâmbi. Eşti frumoasă! exclamă ea.

Missie îşi făcu cruce cu degetele, sperând că avea dreptate. Un lucru era sigur, că nu mai arăta niciun pic ca Missie O'Brian din strada Rivington.

Clopoţelul de argint al lui Madame Elise sună ca să se facă linişte şi vocea ei veni de dincolo de draperie, spunându-le oaspeţilor cât de privilegiaţi sunt să vadă o avanpremieră a colecţiei ei de

primăvară, prezentată de senzaţionalele ei manechine – iar după aceea vor putea admira pe oricare dintre noile ei modele în particular, în propria lor casă, dacă vor dori.

— Eh, *bien,* începem, anunţă ea.

Orchestra începu o melodie de Gershwin din ultimul spectacol *Ziegfeld.* Minerve era gata într-o rochie de după-amiază albastru-gheaţă, cu pantofi şi ciorapi asortaţi, iar un şal de şifon înflorat atârna, de la gât până în podea. Făcând un gest din cap, ieşi pe platforma lungă şi Missie auzi aplauze şi murmure de apreciere din salon. Urmă Miranda, cu o rochie pal-liliachie, apoi Minette în roz, care făcea o combinaţie uluitoare cu părul ei roşu, stârnind oftaturi admirative.

Venea rândul lui Missie. Purta un costum de călătorie din tweed crem, cu noul tip de pălărie trasă pe un ochi, pantofi crem cu tocuri înalte şi catarame şi o jumătate de duzină de şiraguri lungi de perle crem. Când draperia se închise în urma ei, îngheţă, uitându-se la marea de feţe întoarse spre ea, în aşteptare. N-are rost, îşi spuse în panică, nu pot s-o fac, pur şi simplu nu pot. Îi tremurau genunchii. Uitase tot ce o învăţase Madame, voia doar să fugă înapoi. Minerve trecu pe lângă ea în drumul de întoarcere, aruncându-şi zâmbetul ei dispreţuitor, dar Missie stătea acolo uitându-se la femeile curioase care priveau fix la ea. Se gândi la Anuşka: Nu fusese şi ea la fel ca aceste femei? Îşi dădu seama brusc că, desigur, nu le interesa persoana ei. Tot ce voiau să vadă era îmbrăcămintea.

Acest gând îi dădu curaj. Respirând adânc, o porni în jos pe platforma purpurie cu mersul ei obişnuit cu picioare lungi, oprindu-se ici, colo, să le zâmbească doamnelor, întinzând braţul ca să se poată vedea croiala mânecii, aşezându-şi pălăria în stil nou şi întorcând obrazul într-o parte, ca să vadă cum arată din profil. Stătu câteva momente la capătul platformei, apoi se răsuci în loc şi, aruncând o privire rapidă peste umăr, o porni înapoi spre draperie.

Ajunsă în siguranţă în camera de îmbrăcat, auzi aplauzele politicoase şi se întrebă ce crede oare acum Madame despre ea. Dar pur şi simplu, nu putea umbla la fel cu celelalte fete; bănuia că, în fond, nu era croită să fie manechin.

Ea se uită la Minerve trecând pe lângă ea într-o rochie de dantelă aurie, brodată cu mărgele strălucitoare.

— Ţi-am spus, nu? făcu rânjind. Nu poţi face o lebădă dintr-o răţuşcă urâtă.

Aplauzele fură foarte puternice pentru Minerve, iar Missie păşi disperată în rochia de şifon violet, căutând în raft pantofiorii de piele de căprioară, argintii. Nu erau acolo, privi în jur, mirată, observându-i în cele din urmă pe jos, sub masă. Îi ridică, uitându-se la ei îngrozită; cureluşele înguste care îi ţineau erau rupte. Nu rupte – tăiate! Îşi aminti zâmbetul de gelozie al Minervei. S-ar preta ea oare la aşa ceva? Se uită în jur speriată. Fata care le îmbrăca dispăruse şi toate cameristele erau în salon, servind ceai şi mici prăjituri. Miranda şi Minette stăteau lângă draperie aşteptând să le vină rândul, dar oricum ştia că ele nu ar fi ajutat-o.

Aruncă jos pantofii, disperată. Era ultimul pai; acum ştia că era sortită eşecului. Se uită la imaginea ei în oglinda mare şi văzu că arată frumos. Îşi aminti promisiunea încrezătoare făcută lui Azaylee în acea dimineaţă şi brusc o cuprinse un curaj fără margini, un sentiment de luptă pe viaţă şi pe moarte.

— La naiba, hotărî ea. Tata spunea totdeauna: când nimic nu mai merge, improvizează.

Rupse panglicile de satin violet de la pachetele lui Madame Elise de pe măsuţă. Îşi încălţă pantofii şi legă panglicile pe sub scobitura tălpii, încrucişându-le şi legându-le cu o fundă frumoasă la glezne. Apoi, îşi scoase acele din păr, îl lăsă liber şi îşi aşeză egreta cu strasuri jos, pe frunte.

— Repede, repede, îi spuse femeia care le îmbrăca, luând-o de braţ şi împingând-o prin draperie.

Missie ezită din nou, uitându-se în jur, la doamne. Apoi, ridicându-şi capul şi mergând înălţată, cum dorea mereu Madame, coborî încet platforma purpurie.

Madame Elise rămase cu gura căscată, şocată de apariţia ei. Ce-a păţit fata asta? Şi ce naiba avea în picioare? Se uită repede în jur la doamne, surprinsă, văzându-le că se apleacă înainte, urmărind cu atenţie fiecare mişcare lină, ondulată a lui Verity, în linişte totală. Chiar şi bărbaţii se opriseră din discuţii şi se uitau la noul ei manechin. Se întoarse din nou spre Verity, stând la capătul platformei, cu fluidele cute de sifon violet strânse pe picioarele ei frumoase, ca o Isadora Duncan tânără, mărgelele argintii strălucitoare reflectând lumina în timp ce ea se mişca. Părul ei lung până în talie atârna ca o cortină lucitoare de bronz, şuviţele scurte încadrându-i obrazul şi uriaşii ei ochi minunaţi de un violet mai adânc decât rochia.

Dându-şi capul pe spate, Missie merse languros înapoi de-a lungul platformei, oprindu-se ici, colo, cu mâna sprijinită de cordonul de mărgele cu ciucuri, pe decolteul adânc, pe fustă, dar toţi ochii erau îndreptaţi spre picioarele ei şi la fundele de satin violet de la gleznele ei delicate.

Draperia se închise în urma ei şi orchestra trecu repede la altă melodie. Cameristele se mişcară din nou, grăbindu-se cu ceaiul şi cu prăjiturile, iar capetele domnilor se adunară discutând, cu mâna în dreptul gurii, despre noul manechin îndrăzneţ al lui Elise. Madame închise ochii. Ce-a făcut Verity? Ah, ce-a făcut? Încălcase instrucţiunile ei, toate antrenamentele, era o catastrofă. Îşi dădea seama că era un murmur de conversaţie, apoi cineva începu să aplaude, altcineva se alătură şi brusc aplauzele deveniră o furtună; au fost chiar şi câteva exclamaţii de *bravo,* mai cu seamă din partea bărbaţilor.

— Bis! Bis! strigă cineva, iar Madame se întoarse să privească spre entuziasta tânără doamnă din societate, o frumuseţe cu drepturi depline şi o

inovatoare în modă. Era una dintre cele mai importante cliente.

Ea îi zâmbi graţios şi trimise repede o cameristă să-i spună lui Verity că o roagă să iasă din nou.

Nu poate fi adevărat, se gândi Verity, ieşind pe platformă. Oare o aplaudau pe ea? Mai trecu o dată pe platformă, aruncând un zâmbet ici şi colo, oprindu-se ca să lase să i se admire pantofii cu funde, penele de egretă, cutele şifonului mătăsos. Simţea nevoia să râdă. În fond, poate era uşor să fii manechin.

— Fă aşa cum simţi că e natural, îi spusese Rosa, şi poate că avusese dreptate.

Minerve se uită furioasă la ea când intră din nou în camera de îmbrăcat în tunete de aplauze, dar Missie se mulţumi să zâmbească:

— Mai adaugă un eşec la colecţia ta, Minerve, spuse ea dulce. Nevoia e mama invenţiei.

În timp ce se îndrepta spre măsuţa ei de toaletă, simţi ochii lui Minerve aţintiţi la pantofii ei şi înţelese că ea fusese cea care o sabotase.

Restul paradei modei trecu repede şi, spre surprinderea ei, Missie era bucuroasă; era plăcut să te afli în centrul atenţiei, să te simţi tânără şi frumoasă. După aceea, Madame Elise veni în camera de îmbrăcat să o felicite.

— Toată lumea vorbeşte despre noii mei pantofi. Râse. Nu ştiu de unde ţi-a venit ideea panglicilor, Missie, dar acum toată lumea le vrea. Doamna Woolman Chase de la revista *„Vogue”* spune că personifici noul. Spirit feminin, eliberat de restricţiile războiului, capabil să fie din nou tânăr şi moale şi simplu. Eu îl numesc *„La vie naturelle”* şi crede-mă, Verity, este un succes uriaş.

Se întoarse brusc spre celelalte fete.

— Şi de ce nu puteţi merge şi voi ca Verity? Tu, Minerve, pe lângă ea, arătai ca o marionetă. Am fost invitate să repetăm prezentarea la contesa de Wemsleyshire, duminică, şi vreau ca toate să umblaţi exact aşa ca Verity.

Minerve aruncă şirurile ei de perle şi se ridică furioasă.

— Niciodată! urlă ea. N-am să iau niciodată lecţii de la parvenita asta!

— În cazul ăsta, spuse rece ca gheaţa Madame Elise, poţi să-ţi găseşti o slujbă în altă parte. *Au revoir!*

Minerve ridică din umeri.

— Oricum, ducele m-a cerut în căsătorie, spuse ea de sus. Vă făceam o favoare rămânând pentru prezentările astea.

— Felicitări, spuse Madame la fel de rece, dar Missie se uită îngrijorată după ea, când ieşi pe uşă.

— Nu te îngrijora, spuse Madame Elise, râzând. Sunt o mie de Minerve, dar o singură Verity. Azi ai fost încântătoare pentru doamnele mele, duminică vei fi minunată şi tot New York-ul va fi la picioarele tale – cu frumoasele funde de satin.

25

Azaylee şedea pe marginea patului uitându-se la Missie care se pregătea să plece la salon. Părul ei blond era strâns la spate într-o coadă strâmbă şi ochii ca panseaua erau trişti. Victor sări pe pat lângă ea şi ea îi cuprinse iubitoare gâtul cu braţele. Câinele o adora şi Missie nu mai avea putere să mai protesteze.

— Ce tablou, spuse râzând.

— Trebuia să-l ducem azi pe Victor la plimbare, îi aminti Azaylee amărâtă, dar acum pleci iar.

Missie îşi muşcă buza. Era adevărat. Fusese atât de ocupată în ultimele câteva zile, încât nu avusese timp pentru Azaylee, darmite pentru sărmanul Victor.

— Am să mă revanşez faţă de voi, promise ea cu remuşcări. Ştiu că e duminică, dar e ceva special.

Dorea ca Madame Elise să fi programat orice alt moment pentru parada ei, dar asta era, nu avea de ales.

— Ascultă, spuse ea veselă, ţi-ar plăcea să ne luăm curând un apartament nou, poate lângă un parc, să-l putem plimba pe Victor, cu o cameră frumoasă care să fie numai a ta şi să o umpli cu jucării noi? Şi ţi-ar plăcea să mergi la şcoală cu alte fetiţe de vârsta ta, unde se poartă o pălărie şi o haină specială care se numeşte „uniformă” ca să se vadă că aparţii…

— Eu aparţin deja de aici, replică Azaylee. Nu vreau s-o părăsesc pe Rosa şi pe prietenele mele.

Missie renunţă, aşezându-se lângă ea pe pat.

— Nici eu nu vreau s-o părăsesc pe Rosa, *milocika,* spuse ea încet, dar o s-o mai vedem. Vor putea să vină în vizită, poate să şi rămână peste noapte. Gândeşte-te ce vesel ar fi.

— Şi aici e vesel, spuse Azaylee, încăpăţânată, strângând şi mai tare gâtul lui Victor şi ascunzându-şi faţa în blana lui flocoasă. Nu vreau să mă mut.

Missie o mângâie în tăcere pe păr. Simţea că trupul micuţ al lui Azaylee se scutură de suspine şi înţelegea că nu plângea doar pentru ideea de a pleca de acolo, ci din cauza nesiguranţei unei schimbări. Îşi amintea cum plecase de la Varişnia, de lângă mama, tatăl şi fratele ei. Îşi amintea cum plecase din Rusia şi îşi amintea cum o părăsise pe draga ei Sofia la cimitir. De fiecare dată când plecase dintr-un loc, nu mai văzuse oamenii pe care-i iubea.

Mai târziu, când o lăsă pe Azaylee la Rosa, aceasta îi spuse:

— Succes la parada modei. E un basm, Missie, un basm în viaţa reală. Poate că milionarul va fi azi acolo, aşteptându-te.

Missie se îndoia de asta şi, în plus, nu-i păsa de milionari; tot ce voia, era să câştige destul ca să se întreţină decent, pe Azaylee şi pe ea însăşi.

Săptămâna de după parada modei trecuse repede. Fuseseră ocupate, vizitând mai multe dintre casele cele mai mari din New York, aşa fel încât clienţii favorizaţi să poată alege în particular. Dar Verity şi stilul ei nou era solicitat şi, cu toate că Miranda şi Minette îşi lăsaseră pozele şi se străduiau să devină mai naturale, nu aveau aspectul aparte al lui Missie. Curgeau comenzile pentru rochia ei violet şi variaţii ale acesteia fuseseră deja văzute în New York, iar toată lumea voia pantofii cei noi. Îşi petrecuse majoritatea săptămânii probând o serie de rochii noi, pe care Madame le desenase în grabă, iar croitoresele le cususeră practic chiar pe ea. Iar azi trebuiau să iasă la măreaţa casă a contesei de Wensleyshire, ca punct de atracţie al recepţiei ei anuale de primăvară, de la sfârşit de săptămâna.

În faţa salonului din Park Avenue erau şase limuzine Delahaye care aşteptau să le transporte în Long Island. Madame călătorea în prima, singură cu şoferul ei, ca o regină, iar Missie trebui să meargă cu Miranda şi Minette, care nu vorbeau cu ea. Nu era totul ca-n basme, se gândi ea cu un oftat, în ciuda celor spuse de Rosa. Dar erau patruzeci de dolari pe săptămână şi rochii frumoase de purtat,

pentru că Madame voia ca manechinele ei să fie o reclamă vie.

— Dar eu nu ies nicăieri, protestă Missie.

— Niciodată? O fată tânără ca tine? Ia te uită, exclamase Madame, atunci e timpul să începi.

Celelalte patru limuzine duceau coşurile cu haine, fetele care le ajutau la îmbrăcat, coaforul. Mica procesiune îşi făcu drumul sinuos prin adormitul peisaj campestru de duminică din Long Island, până ajunse la o pereche de porţi uriaşe din fier forjat pe care erau sculptaţi grifoni uriaşi. Un paznic sări din căsuţa lui ca să le deschidă şi-şi continuară drumul pe o alee lungă cu pietriş, până în faţa unei case albe, uriaşe. Persoane îmbrăcate frumos se plimbau pe pajişte, unde erau aşezate mese cu argintărie şi damasc, pregătite pentru ceai, iar un grup de tineri în costume albe de flanel jucau tenis. O orchestră cânta pe terasa lungă, printre vase cu flori colorate de început de vară, cultivate în faimoasele sere ale contesei special pentru această ocazie.

Brusc, Missie se simţi transpusă cu ani în urmă, în vremea minunatelor recepţii ale Anuşkăi – la o casă la fel de frumoasă ca asta, cu oameni tineri răspândiţi pe pajişte, râzând, jucând jocuri şi cu muzică plutind în atmosferă…

— Vino, Verity, strigă Madame, contesa aşteaptă.

Imogen, contesă de Wensleyshire, era înaltă, de vreo treizeci de ani, frumoasă şi răsfăţată mortal de toţi bărbaţii care o întâlniseră. Contele fusese al treilea soţ al ei, un bărbat mai în vârstă care era nebun după ea, şi care murise la timp, în urmă cu trei ani, tocmai când ea se plictisise de el. Acum întreţinea o casă de ţară în Yorkshire, avea apartamente la Londra şi Paris, o casă în Manhattan şi un uriaş iaht pe mare, ancorat la Monte Carlo, acum după terminarea războiului. Şi se bucura făcând ceea ce se pricepea cel mai bine, dând recepţii şi căutând un nou soţ.

Se uita curioasă la Missie când dădură mâna, fără să-i zâmbească.

— A, acum văd de ce a fost toată agitaţia asta, spuse ea enigmatic. Toţi bărbaţii pe care-i cunosc discutau săptămâna asta despre Verity. N-am văzut parada de modă a lui Elise, dar reputaţia te-a precedat.

— Eu sunt doar manechinul, spuse Missie, repede. Sunt sigură că vorbeau despre rochii.

Ochii contesei se îngustară într-un zâmbet.

— Poate femeile, dar bărbaţii…

Râse lăsând să atârne în aer sfârşitul frazei.

— Elise dragă, exclamă ea întorcându-se spre Madame, vino să iei ceaiul şi apoi am să-ţi arăt salonul de bal unde se va ţine parada.

Salonul de bal era panelat în albastru şi crem, ca un vas *Wedgewood,* cu o mică scenă la un capăt. De data asta, Madame însăşi le organiză pe manechine, plimbându-le pe scenă şi în jos, pe rampă, în melodiile unei orchestre de cincisprezece instrumentişti.

Când intră pe scenă, în ultima extravaganţă a lui Madame, o foaie strălucitoare argintie, cu decolteu mare, acoperită cu panouri de sifon gri-porumbel, Missie îşi dădu seama că îi făcea plăcere. Parcă devenea o altă persoană când purta hainele lui Elise. Simţea că avea putere asupra acestor persoane, puterea de a-i face să o privească. Se uita spre public, dominându-i cu privirea, iar apoi, cu o mişcare arogantă a capului, cobora pe rampă, mişcându-se languros printre ei, oprindu-se ici, colo, ca să le acorde un zâmbet sau să întindă un braţ graţios, astfel încât panourile de şifon să plutească de parcă ar fi fost aripi din pânză de păianjen. Şi bineînţeles, se asigură că toţi observau pantofii argintii cu panglici gri de satin, legate cu funde frumoase la glezne. Pentru prima dată, îşi dădu seama că bărbaţii o priveau cu tot atâta interes ca şi femeile şi, într-un fel, privirile lor o făceau să se simtă prost.

Aplauzele ce au urmat au fost furtunoase. Toată lumea voia să o cunoască pe faimoasa Elise şi frumoasele ei manechine, iar Verity se trezi în

centrul atenţiei unui grup de bărbaţi tineri. După-amiaza se termină într-o petrecere; pocniră dopuri de şampanie în strigăte de încântare şi paharele se umpleau cu băutura prohibită. O orchestră de jazz, cu muzicanţi îmbrăcaţi cu bluze în dungi înlocui orchestra anterioară, trecând la un ritm de *ragtime* care aduse dansatorii pe ring. Brusc, se simţi abandonată, ca şi când ar fi coborât dintr-o slavă uşoară, ireală, înapoi la realitate. Îşi aminti că, de fapt, era Missie O'Brian din strada Rivington, cu toate problemele ei. Ea nu aparţinea acelui loc cu toţi aceşti oameni eleganţi, bogaţi. După ce se strecură prin mulţime, se duse pe terasă, mirosind parfumul de început de primăvară al lăcrămioarelor şi iasomiei de iarnă şi se plimbă prin frumoasele grădini, bucuroasă să fie singură cu amintirile ei despre Varişnia.

Se aşeză pe o bancă ce dădea spre cenuşiul Long Island Sound, visând cât de minunat ar fi să-şi poată permite o asemenea casă pentru Azaylee, să-i poată oferi tot ce şi-ar dori, aşa cum ar fi făcut propriul ei tată şi mama ei.

— Bună seara. Un bărbat de vârstă mijlocie, înalt, bine îmbrăcat, îi zâmbea plăcut. Vă bucuraţi de aerul proaspăt? Sau visaţi doar?

— Şi una şi alta, îi răspunse Missie, zâmbind. Avea ochi şireţi şi trăsături aristocrate şi îşi făcea vânt cu pălăria.

Îşi scoase haina, ştergându-şi faţa cu o batistă bleu pal şi spuse:

— Nu vă deranjează, nu-i aşa? Nu suport căldura. Nu e potrivită pentru afaceri.

Se aşeză pe bancă lângă ea şi închise ochii, ascultând susurul fântânii.

— Eşti o fată foarte drăguţă, domnişoară…?

Missie roşi. Oare nu va face un gest să se dea la ea? Se uită în jur îngrijorată, căutând o cale de scăpare.

— Îmi place rochia, adăugă el, deschizând ochii şi uitându-se la ea de sus până jos. E de la Elise?

Ea aprobă din cap, dându-se mai departe pe bancă, iar el râse.

— Îmi pare rău că te-am speriat, dar totdeauna îmi spun părerea când văd o fată frumoasă. Asta-i afacerea mea, înţelegi? Întinse mâna. Mă numesc Ziegfeld, Flo Ziegfeld, şi am să-ţi spun deschis domnişoară…

— Verity, spuse ea repede. Verity Byron.

— Da, Verity, aşa-i… bine, am să-ţi spun deschis, domnişoară Verity, că descoperitorul meu de talente m-a sunat săptămâna asta şi mi-a zis să mă duc naibii să te văd pentru că eşti cea mai bine tipă din oraş. A zis că poţi atrage privirea oricărui bărbat doar traversând scena. Se uită la ea cu atenţie. Ce nu mi-a zis, e că ai faţa unei tinere madone şi o voce ca o briză blândă. Privirile lor se întâlniră şi el adăugă repede: Şi că eşti o doamnă.

Ea roşi şoptind:

— Mulţumesc. Îşi netezi fusta de voal înflorat în roşu şi alb, întrebându-se despre ce anume vorbea el. N-am văzut niciodată vreunul din spectacolele dumneavoastră, domnule Ziegfeld, dar am auzit că sunt minunate. Toată lumea spune aşa.

— Pentru că e adevărat, spuse el tăios. *„Follies”* ale mele sunt cele mai bune din lume – şi asta include şi Parisul. Şi au cele mai frumoase fete. Tocmai pentru asta am venit aici să discutăm. Săptămâna asta, tot New York-ul vorbeşte de dumneata, domnişoară Verity, iar Flo Ziegfeld este cunoscut că o are pe ultima şi pe cea mai bună. Ce-ai spune dacă ai deveni una din fetele mele din spectacol?

Faţa lui se deschise într-un zâmbet larg şi pufăi fericit din ţigara de foi, aşteptând ca ea să accepte.

— Fată în spectacol?

Ochii lui Missie îl pândeau. Nu ştia dacă să râdă de gluma aceasta sau să plângă de insultă.

— Dar eu nu sunt decât manechin, nu dansez, nu cânt… şi, vreau să spun… artistele nu sunt… Ezită şi adăugă în şoaptă: îmbrăcate sumar?

Faţa ei era roşie ca focul şi îşi frământa nervoasă mâinile.

— Pe jumătate goale, vrei să spui? Ziegfeld dădu din cap. Fetele, mele sunt totdeauna în limitele legii, domnişoară Verity. Bunul gust e cuvântul nostru de ordine. Sigur, îşi arată picioarele, dar pe scena mea nu există carne descoperită, oricum nu prea multă. Colanţi, evantaie, bucăţi de şifon de culoarea pielii, câte o paietă ici, colo, garantează pudoarea unei fete. Totul este respectabil, deşi, recunosc, nu pot garanta ce trece prin mintea unui bărbat! Râse din toată inima, apoi spuse: Spectacolele mele, domnişoară Verity, au frumuseţe, extravaganţă, eleganţă. Cântece şi spectacol cu literă mare. Şi asta costă Bani cu B mare. Bani pentru decoruri fabuloase, cortine elegante, cele mai frumoase costume, multe din ele desenate de Elise, din pene, blănuri, pânză aurie. Nu-ţi cer să fii o dansatoare, domnişoară Verity, îţi cer să dai graţie *Follies*-lor cu prezenţa dumitale. Tot ce trebuie să faci este să traversezi scena împreună cu alte fete drăguţe şi să arăţi frumoasă.

Îşi şterse din nou faţa şi îi zâmbi.

— Am să te plătesc cu o sută de dolari pe săptămână.

— O sută! exclamă ea, şocată.

— Ei bine, atunci o sută cincizeci, făcu el repede, cu o majorare după trei luni.

Missie îl privea, amuţită.

— Am să discut cu Elise despre asta, spuse el, confidenţial. N-o să-i placă să-şi piardă atât de repede noul manechin vedetă, dar am să mă revanşez eu în faţa ei. Am s-o las să-ţi creeze ea toate costumele pentru spectacol. O să facă vânzare de un milion numai pentru asta. Am să-i spun că vreau să arăţi ca o pânză de păianjen în raze de lună şi o să te înfăşurăm în şiruri de diamante de la *Cartier* – doar ce-i mai bun pentru Verity Byron, ultima şi cea mai strălucitoare stea a lui Ziegfeld.

El zâmbi, bătând-o patern pe umăr.

— Un lucru pot să ţi-l garantez, domnişoară Verity, succesul. Şi bineînţeles – rânji cu înţeles – o sută cincizeci de dolari în fiecare sâmbătă, cu regularitate de ceasornic.

Missie se înfioră. Soarele trecuse şi se însera.

— Eu… eu nu ştiu ce să spun, şopti ea, zăpăcită. Totul e atât de neaşteptat. Vreau să spun, în urmă cu câteva săptămâni, n-aveam nici măcar o slujbă.

— Asta înseamnă New York-ul pentru dumneata. Zâmbi, luând-o de cot când se întoarseră înapoi spre casă. Nu te îngrijora de nimic. Am să mă descurc eu cu Elise.

— Dar, domnule Ziegfeld, spuse ea, apucându-l de braţ, adevărul este că sunt cam speriată.

Ochii ei rotunzi erau gata să plângă. El zise blând:

— De ce să fii speriată? E acelaşi lucru pe care l-ai făcut la Elise, doar că publicul e mai mare, asta-i tot. Îţi spun, o să-ţi placă. Tuturor fetelor le place. O mare familie fericită, asta e la Ziegfeld. Voi avea grijă de tine, am să-i cercetez personal pe toţi bărbaţii care vin pe uşa artiştilor şi am să mă asigur că ieşi cu cel mai bun. În regulă? Mă duc chiar acum să vorbesc cu Elise. O să te caut, domnişoară Verity.

Missie se uită după el cum urcă pe trepte. Oare ea acceptase să devină o fată de la Ziegfeld, sau el o fi presupus doar că acceptase? Închise ochii, încercând să se închipuie pe o scenă uriaşă, îmbrăcată în pânză de păianjen şi diamante şi întâlnindu-se cu nişte Romeo care o aşteptau la intrarea artiştilor şi se întrebă cum de poate măcar să-şi închipuie aşa ceva. Apoi se gândi la cei o sută cincizeci de dolari „în fiecare sâmbătă, cu regularitate de ceasornic”.

Tremură din nou. Era întuneric acum. Căldura falsă a unei prea timpurii zile de primăvară dispăruse, iar vântul era tăios ca în luna martie. Dar ea îşi pierduse toată poza de manechin. Era din nou doar Missie şi nu voia să intre şi să facă faţă petrecerii.

Auzi cum scârţâie cauciucurile pe pietriş şi văzu o maşină lungă, galbenă, care trase în faţa casei. Se întoarse să plece, când un bărbat ieşi din maşină şi alergă în sus pe scări, trecând pe lângă ea. Paşii lui se opriră brusc, apoi îl auzi că se întoarce. Când ajunse în dreptul ei, simţi fumul ţigăni de foi.

— Isuse, Missie, tu eşti? făcu vocea uimită a lui O'Hara. Oare tu eşti cu adevărat?

Ea se răsuci, uitându-se uimită la el. Era O'Hara, adevărat, dar un O'Hara diferit. Părul lui roşu, creţ, era pomădat şi întins, purta un costum gri, pantofi de piele şi o lavalieră gri de mătase cu un ac de cravată cu o perlă mare şi fuma o ţigară de foi de calitate.

Îi apucă mâinile agitat strivindu-i-le în ale sale.

— Vin într-o duminică seară să livrez o comandă şi care mi-e răsplata? Missie O'Brian, fata visurilor mele. Râse din toată inima. Iată ce capeţi, dacă eşti un om de cuvânt. Livrare la orice oră, ziua sau noaptea, ăsta-i motto-ul lui O'Hara şi sunt mândru să-ţi spun că are succes. Am aşteptat să ţi-o pot dovedi, dar acum poţi vedea şi singură – O'Hara livrând băuturi bogătaşilor, la preţuri cum nu s-au pomenit în strada Delancey.

Puse capăt monologului şi se uită din nou la ea.

— Dar ia să te văd şi pe tine mai bine acum! Eşti demnă de reţinut aşa cum arăţi îmbrăcată în lucruri atât de fine! Deveni aspru şi spuse cu suspiciune: Deşi nu ştiu de unde ar avea bani o fată ca tine pentru aşa ceva. Şi nici nu ştiu ce faci la petrecerea contesei.

— Am o slujbă, spuse ea grăbită, povestindu-i despre Madame Elise. Dar se opri, mirată. O'Hara privea în jos, la pantofii lui negri, lucioşi, cu un aer tulburat, iar ea îl întrebă ce s-a întâmplat.

— Nu e bine pentru tine, Missie, mormăi el. Nu ştiu cum sunt oamenii ăştia. Aş putea să-ţi spun câteva istorii despre ce-am văzut în case şi mai mari decât asta, istorii care ţi-ar albi părul! Iau pe câte cineva pentru o săptămână şi o abandonează a doua

săptămână. Când mă gândesc la tine, idealul meu, fata mea, fâţâindu-te sub privirile lor…

— Fâţâindu-mă? replică ea furioasă. Ce vrei să spui cu asta, O'Hara? Prezint rochii foarte respectabile unor doamne foarte respectabile, care să le cumpere. Lăsând deoparte amintirea privirilor speculative ale bărbaţilor, ea adăugă în grabă: Oricum, cine eşti tu ca să vorbeşti? Vinzi băuturi prohibite oamenilor? Cel puţin, slujba mea e onestă!

Chipul lui O'Hara se înroşi de furie şi muşcă atât de tare de capătul ţigării, încât aceasta se rupse în două. O călcă furios cu piciorul şi apoi, brusc, începu să râdă.

— Isuse, chiar ai dreptate. Cu excepţia faptului că, în Irlanda, noi nu considerăm că e ilegal să vinzi băutură. Tot ce fac eu este să le dau oamenilor o mică bucurie, oferindu-le ce-şi doresc.

— Şi eu la fel! replică ea bătând din picior.

— Şi odată cu noua slujbă ai căpătat şi nervi? întrebă el inocent, râzând când ea se repezi la el şi îi prinse mâna.

— Îmi pare rău, Missie, zău, n-am vrut să las să se înţeleagă că nu ai îi o fată respectabilă. În sufletul meu sunt sigur că eşti, doar că mi-ar plăcea să te văd în siguranţă acasă cu mine, la New Jersey, în loc să prezinţi rochii ca să-ţi câştigi existenţa.

Ea îi prinse strâns mâinile. În ciuda furiei, era surprinsă cât de bucuroasă era să-i vadă faţa familiară, frumoasă, ca un far de siguranţă printre aceşti oameni din societatea strălucitoare a New Yorkului.

— Mă bucur cu adevărat că te văd, O'Hara, şopti ea.

El zâmbi fericit.

— Atunci, ia-ţi pălăria, Missie O'Hara. Te duc la cină la cel mai bun restaurant din Long Island.

Emoţionată, o căută pe Madame Elise, să-i spună că ia cina cu un vechi prieten.

— Un vechi prieten? repetă Madame cu un zâmbet sceptic. Sau poate o cucerire nouă? Bine,

poţi pleca. Iar mâine vom discuta noile aranjamente cu Ziegfeld.

Missie uitase complet de Ziegfeld, dar grăbindu-se să-l găsească pe O'Hara, se hotărî să nu-i spună acestuia restul poveştii ei. Bănuia că el nu o va înţelege. Cel puţin, nu acum.

Restaurantul era mai retras de la şosea, în spatele unor copaci, asemănător aceluia unde o dusese O'Hara înainte. Erau duzini de automobile în parcare şi doar o lampă de trăsură lumina firma *La Oriconne,* deasupra intrării principale.

— Eşti sigur că-i deschis? întrebă ea nervoasă, când O'Hara ridică un capac de alamă şi apăsă un buton.

— Bineînţeles că sunt sigur, numai că e un club particular. Trebuie să fii membru şi nu te lasă înăuntru, dacă nu-ţi cunosc mutra.

— De ce nu? întrebă ea uimită.

— E un bar clandestin. Asta înseamnă că vând băuturi alcoolice – de la O'Hara, adăugă el plin de mândrie. Ţin trase draperiile la ferestre şi încuie toate uşile, ca să nu bată la ochi dacă se întâmplă să apară poliţia. Dar n-avea grijă că nu vine, că doar îi plătesc destul fraţii Oriconne.

Un mic gemuleţ se deschise brusc şi cineva se uită la ei prin grilaj. Se auzi sunetul unor zăvoare grele trase şi intrară, apoi trecură prin altă uşă, capitonată cu piele. Missie căscă gura, când îi izbi un val de muzică. În camera lungă şi scundă erau o mulţime de oameni care vorbeau foarte tare, acoperind zgomotul unei orchestre de jazz. Pe un ring luminat, cu podeaua de sticlă, în capătul îndepărtat, dansau mai multe perechi, strigându-se unii pe alţii şi râzând vesel.

— Vezi ce bine se distrează toţi, zise tare O'Hara, şi totul datorită celui de faţă, cu respect.

— Dar nu văd băuturi pe masă, zise ea, surprinsă, ci doar ceşti de ceai.

O'Hara îi făcu semn cu ochiul.

— Sigur, şi beau ceaiul special al lui O'Hara, spuse el cu voce tare, în timp ce şeful sălii îi

conducea la o masă în colţ.

— Pot să vă ofer ceva, domnule? întrebă el cu un zâmbet.

O'Hara se uită la Missie şi spuse:

— Am băut şampanie când ne-am întâlnit ultima oară, aşa că de ce n-ar deveni un obicei?

— De ce nu? replică ea, fără să se gândească. Viaţa părea frumoasă azi şi, oricum, era cazul să sărbătorească succesul. Avea să fie una din fetele de la Ziegfeld şi va câştiga o sută cincizeci de dolari pe săptămână. Îşi spunea că o face pentru Azaylee, dar o părticică secretă din ea se bucura la ideea de a deveni noua stea a lui Ziegfeld. Şi nu va fi deloc supărată să uite sărăcia ucigătoare din strada Rivington, cu excepţia Rosei, desigur, şi a lui Zev… Zev! Duse mâna la gură.

— Ah. Rămase cu gura căscată. Am uitat complet. Trebuia să mă întâlnesc cu Zev Abramski la ora opt.

— Zev Abramski? repetă O'Hara mirat. Se încruntă în timp ce ea îi povestea cum se întâlneau duminicile seara la cafeneaua ucraineană.

— Luăm doar cina împreună, e foarte simplu, explică ea repede. Vreau să zic că nu e nimic deosebit, e acelaşi lucru ca între noi doi, care luăm cina aici, în seara asta. El e doar… doar Zev Abramski, încheie ea încurcată.

— Şi ce aveţi în comun, tu şi cu el? întrebă el gelos. Poate îi datorezi bani şi asta e forma prin care îi plăteşti?

Ochii lui Missie aruncau scântei când se aplecă peste masă spre el.

— Cum îndrăzneşti, Shamus O'Hara? şopti ea, furioasă. Zev Abramski e un bărbat cumsecade şi onest şi, în plus, avem mult mai multe în comun decât crezi tu.

Se lăsă pe spătar, gândindu-se tristă la Zev, care probabil că o aştepta la masa lor la cafenea şi îi păru tare rău că a uitat. Am să-i explic mâine totul, îşi zise ea, şi am să-l împac săptămână viitoare; n-am

să mai uit altădată. Îl privi pe O'Hara, care fierbea în celălalt capăt al mesei, şi râse.

— De câte ori ne întâlnim, ne certăm, zise ea. Probabil din cauza temperamentului tău irlandez.

— Sigur, dar nu-i vorba de temperamentul meu irlandez, tună el bătând cu pumnul în masă, încât ceştile săriră. E încăpăţânarea ta de a nu te mărita cu mine.

— Pun pariu că, dacă m-aş mărita cu tine, îl necăji ea, ne-am certa în fiecare seară. Tu ai vedea lucrurile în continuare în felul tău şi eu le-aş vedea într-al meu. Probabil că m-ai ţine încuiată în casa ta frumoasă şi te-ai aştepta ca eu să gătesc, să fac curat şi să-ţi fac copii, aşa cum e soarta femeilor în ţara ta de origine.

Ea râse, văzându-l foarte afectat, în timp ce-i spunea cu îngrijorare:

— Missie, n-aş face niciodată una ca asta! Sunt un bărbat cu principii şi, cu toate că ele nu se extind la vânzarea de băuturi, n-aş trata-o aşa pe nevasta mea, niciodată.

Ea oftă ostentativ.

— Ce păcat că n-ai să ai ocazia să încerci.

O'Hara mormăi şi mai turnă şampanie.

— Lasă un bărbat să respire puţin, Missie, vrei? Te-am lăsat luptându-te cu greutăţile în strada Rivington şi câteva luni mai târziu ai devenit altă fată.

— Chiar sunt alta? întrebă uimită.

— Aşa este, Missie, răspunse el solemn, dar tot te mai vreau de nevastă.

— Mai cere-mă peste un an, făcu ea brusc şi am să-ţi dau un răspuns.

Îi luă mâna şi i-o ţinu strâns.

— Un an?

— Un an, promise ea.

El zâmbi şi spuse bucuros:

— O să fie cel mai lung an din viaţa mea.

— A, nu, răspunse ea, oftând fericită. De data asta n-o să fie.

Pentru că, în ce o privea, de data aceasta anul promitea să treacă în zbor.

26

La ora douăsprezece, a doua zi dimineaţa, Madame Elise o însoţi pe Missie la *Teatrul New Amsterdam.* Sala cu lojile aurite strălucitoare era întunecată şi misterioasă; cortina de siguranţă era acoperită cu zeci de reclame colorate pentru pomade şi loţiuni, note muzicale, magazine şi discuri de fonograf; femeile de serviciu erau ocupate să cureţe gunoiul de la spectacolul anterior, golind scrumierele de alamă şi periind scaunele de pluş roşu. Toate îi aminteau de vizitele făcute în copilărie la teatrul de pantomimă din Oxford şi de călătoriile la Londra, la spectacolele de balet, şi Missie oftă, întrebându-se ce ar fi gândit profesorul Marcus Octavius Byron despre fiica lui acum, dacă ar vedea-o gata să pună piciorul pe scenă, ca actriţă la show-ul lui Ziegfeld. Dar ea era într-o stare disperată, iar o sută cincizeci de dolari pe săptămână înlăturaseră orice scrupul pe care l-ar fi avut. Şi oricum, nu însemna acelaşi lucru ca şi când ar fi fost un manechin de modă, doar mai bine plătit? În plus, ştia că va fi distractiv, vesel. Vesel? se gândi ea, încercând să-şi aducă aminte când fusese veselă ultima oară. Nu cumva veselia însemna o viaţă fără griji financiare?

— Repede! o îndemnă Madame, când secretara domnului Ziegfeld le deschise uşa, uitându-se curioasă la ea.

— Domnişoară Verity! Ziegfeld se grăbi să traverseze camera zâmbindu-i vesel. Ce bucuros sunt că te revăd! Vezi ce scrie aici, în *„Times”?* Îi întinse un exemplar din ziar, arătându-i un articol pe un sfert de pagină despre parada modei de primăvară de la Elise, unde figura şi numele ei tipărit.

> *„Verity, noul manechin al lui Elise a făcut senzaţie când a apărut îmbrăcată în şifon subţire, violet, împodobit cu mărgele argintii şi cu*

cei mai îndrăzneţi pantofiori argintii, legaţi cu funde de satin violet la gleznele ei delicioase şi delicate. Verity întruchipează noua Vie Naturelle, *a spus Elise, iar nu peste mult timp, veţi vedea toate femeile din New York copiind felul în care îşi poartă ea părul castaniu revărsat şi mersul ei uşor, natural, deşi multe cu greu vor putea imita picioarele lungi ale lui Verity, graţia, frumuseţea şi ochii ei violeţi uluitori. Se vorbeşte că Flo Ziegfeld şi-a pus deja ochii pe ea şi poate, în curând, ne putem aştepta la o nouă stea Ziegfeld."*

— *Voilà,* Ziegfeld! exclamă triumfătoare Madame Elise. Am creat pentru tine o nouă stea. Prima a fost micuţa mea blondă, Maude, care apoi s-a căsătorit cu milionarul de la căile ferate; apoi, rasata roşcată, Jaquetta, pe care ai pierdut-o în favoarea filmelor hollywoodiene, iar acum – Verity.

— Cea mai frumoasă dintre toate, spuse el zâmbind.

— Dar eu nu sunt frumoasă, domnule Ziegfeld, spuse Verity cu sinceritate. Eu cred că arăt ca oricare altă fată.

— Ahh! Madame oftă, dând ochii peste cap. Cum poate fi copila asta atât de prostuţă? mormăi ea. Se află aici să capete un loc în istoria teatrului ca actriţă la Ziegfeld şi susţine că nu-i decât o fată obişnuită de pe stradă.

— Ascultă-mă pe mine, că eu sunt expert, spuse Ziegfeld, grăbit, Verity are o frumuseţe de un fel deosebit. Nu izbitoare, recunosc, dar am destule din astea. Tu, Verity, ai o frumuseţe de clasă înaltă şi, în catastifele mele, asta înseamnă bani.

— Florenz şi cu mine am ajuns deja la o înţelegere, interveni repede Madame. Am să te eliberez de obligaţiile tale faţă de mine şi în schimb eu voi fi creatoarea tuturor rochiilor tale, atât cele pentru spectacol cât şi cele de stradă.

— Ei, stai, un moment, protestă Ziegfeld surprins.

— Ce? Noua ta stea poate să se plimbe pe Fifth Avenue într-un palton de cinci dolari? Se poate concepe să ia masa la *Rector* într-o rochie confecţionată în serie? Să poarte bijuterii de doi bani? Haida de, Florenz, unde ţi-e capul? Nu, insist să fie îmbrăcată la Elise şi nu în altă parte. De altfel, asta intră în contract. Şi, bineînţeles, notele de plată le trimit la tine.

— Bineînţeles, oftă Ziegfeld.

— Şi urmează să fie plătită cu două sute de dolari pe săptămână, cu o mărire peste trei luni, fie că lucrează sau nu.

Ziegfeld mormăi:

— Ai o impresară dură, îi spuse el lui Missie cu un rânjet. Bine, bine, dacă tu spui aşa, Elise; aşa să fie. Şi acum, înainte de a da lovitura, aş vrea să vă duc pe amândouă să sărbătorim evenimentul la *Rector.*

La *Rector* era locul de întâlnire cel mai elegant al oamenilor de teatru, iar Flo Ziegfeld era producătorul cel mai şic de pe Broadway şi cei doi erau făcuţi unul pentru celălalt. Sala de mese elegantă era căminul lui când se afla departe de casă, iar şeful de sală îl salută ca pe un prieten vechi şi drag, aplecându-se adânc în faţa lui Madame Elise şi mai adânc încă în faţa lui Verity, când Ziegfeld o recomandă ca viitoarea lui nouă stea.

— Desigur, zâmbi el. Am citit deja despre domnişoara Verity în ziare.

— La fel ca şi toţi ceilalţi, şopti Ziegfeld, remarcând zumzetul excitat al conversaţiei în timp ce toate capetele se întorceau să le urmărească drumul spre masa lor.

— Caviar! comandă el cu voce tare. Sărbătorim ceva.

— Scuzaţi-mă, domnule Ziegfeld. Un tânăr emoţionat apăru lângă el cu un carneţel în mână. Sunt Dan James de la *Dallas Star;* v-am văzut pe dumneavoastră şi pe Madame Elise şi presupun că

drăguţa tânără doamnă este domnişoara Verity? Noul ei manechin?

— Ex-manechinul ei, iar acum noua mea stea, spuse Ziegfeld, fericit. Spune-le cititorilor dumitale asta, domnule James, şi spune-le să vină să o vadă. E senzaţională.

— Desigur, am să fac asta, domnule Ziegfeld, vă mulţumesc. Se înclină în faţa lui Verity şi îi dădu mâna. Mă bucur să vă cunosc, frumoasă doamnă.

— Vezi, spuse Ziegfeld, făcând un gest larg cu mâna în jurul camerei, toţi tipii ăştia te-au şi remarcat. Uite-l pe Tim Wells de la *Variety,* în separeul de la fereastră şi pun pariu pe zece dolari că el va fi următorul care va veni aici, chiar dacă cinează cu Sally Vine – o artistă de la Teatrul *Shubert.* Nu face parte din aceeaşi categorie cu tine, adăugă el, dispreţuitor. Tu vei fi o stea chiar înainte de a părăsi camera asta, Verity. Mâine, numele tău va figura în toate ziarele.

Ea şedea tăcută, întipărindu-şi scena, întrebându-se dacă nu cumva costumul fabulos, crem, al lui Madame Elise, era cel care o înzestrase cu acea frumuseţe magică despre care vorbeau cu toţii. Nu încăpea îndoială, se simţea drăguţă purtându-l. Orice ar fi fost, simţea ochii curioşi aţintiţi asupra ei, în timp ce sorbea un pahar cu suc de portocale. Aşa va fi şi pe scenă, se gândi ea roşind modestă, poate ceva mai rău. Pe scenă, nu puteai vedea oamenii care te privesc din sala întunecată, ceea ce îţi dădea un sentiment ciudat.

Oftă cu plăcere când chelnerul servi puiul cu un sos de cremă de sparanghel, pe care Ziegfeld îl comandase pentru ea, şi arăta delicios.

— Ia-l, ia-l… imediat, comandă Madame Elise, dând agitată din mâini. Fata trebuie să se gândească la siluetă, se răsti ea la Ziegfeld. Întorcându-se spre chelner, îi comandă să aducă o salată verde proaspătă şi o bucată de viţel, fără sos.

— Da, dar… protestă Verity, dezamăgită când dispăru puiul. După ce că flămânzise când era

săracă, nu se aştepta să flămânzească şi acum, când se îmbogăţise!

— Nu pot cel puţin să i-l duc lui Azaylee? întrebă ea roşind din nou. Acum o făcuse, va trebui să le spună despre Azaylee.

— Azaylee? făcu interesat Ziegfeld. E colega ta de cameră? Dacă e la fel de frumoasă ca tine, trimite-o la mine, am putea găsi o slujbă şi pentru ea.

— Azaylee e… sora mea mai mică, spuse repede. Am avut grijă de ea după moartea părinţilor noştri. Şi e frumoasă – dar are numai cinci ani.

Ei râseră şi râse şi ea, uşurată.

Azaylee trecuse de la situaţia de fiică a ei, la cea de soră, dintr-o suflare, şi iată că toate problemele ei erau rezolvate. Nu mai era suspecta „văduvă tânără" ci o soră mai mare, responsabilă. Uşurarea de a nu mai trebui să joace rolul tinerei văduve era uriaşă şi îşi mâncă salata bucuroasă, având grijă să nu comande desert sub privirea atentă a Elisei. Dar, când plecară, chelnerul îi dădu discret un pachet. Ziegfeld îi spuse aspru:

— Spune-i lui Azaylee „poftă bună".

— Când eşti îmbrăcată în pânză de păianjen, o instrui Elise mai târziu, nu trebuie să existe kilograme în plus, nici măcar grame. Ştiu că unele dintre fetele de teatru sunt cunoscute prin liniile lor sinuoase, dar nu rezistă, draga mea, iar noua *Vie Naturelle* nu permite aşa ceva. Mâine vom începe să-ţi desenăm noua ta garderobă.

Gesticulă din mâini, cu mişcări largi, în timp ce limuzina purpurie le ducea înapoi în Park Avenue.

— O să te echipăm din cap până-n picioare. Acum trebuie să discutăm unde vei locui, pentru că, desigur, vei avea nevoie de un apartament nou şi cred că ştiu unul.

— Dar, Madame, protestă ea, nu mă pot muta într-un apartament nou, n-am bani. Vreau să spun că nu dispun decât de banii pe care-i câştig de la dumneavoastră.

— Ai uitat, zise Elise, că nu te mai plătesc eu. O face Ziegfeld – două sute de dolari. Şi ştiu un apartament mic, drăguţ, pe strada Patruzeci şi trei, destul de aproape de teatru ca să fie convenabil şi destul de departe ca să fie discret.

Zâmbi, bătând-o pe Verity pe mână.

— Nu mi-ai vorbit despre surioara ta, spuse ea cu reproş. Am crezut că locuieşti singură, într-o cameră în Lower East-Side. Dar acum vei fi o stea, trebuie să te muţi în centru. Am să vorbesc cu Ziegfeld şi o să-ţi avanseze banii. O să mergem chiar acum să vedem apartamentul.

Era la etajul patru, ca şi camera lui Missie din Rivington, dar cu asta asemănarea se termina. Ea zbură prin apartamentul mare, spaţios, gâfâind de încântare.

— Uite ce cameră de zi, exclamă ea. E atât de luminoasă şi are mobilă atât de frumoasă, canapele mari, mese de sticlă, covoare moi, chiar şi tablouri în ulei pe pereţi. Iar sufrageria e pardosită cu marmură… şi două dormitoare, dulapuri în perete, o baie adevărată… şi, ah, o bucătărie adevărată…

— S-o laşi mai încet cu gătitul, îi atrase atenţia Madame, zâmbind. Sărmana fată, a fost probabil foarte lipsită; chiar şi un apartament modest ca acesta este probabil cel mai frumos pe care l-a văzut vreodată.

Missie îşi strânse mâinile la piept emoţionată.

— Trebuie să fie al meu, exclamă ea, trebuie, e perfect. Făcu o pauză, amintindu-şi că trebuie să fie practică şi întrebă îngrijorată: dar cât costă?

— Optzeci şi cinci de dolari pe săptămână, spuse Madame şi Missie rămase cu gura căscată. Dar poate că pentru tine obţinem o reducere, poate la şaptezeci şi cinci.

— Şaptezeci şi cinci? Înseamnă destul de mulţi bani, şi ea privi în jur îndoită. Sărăcia devenise un obicei. Doar cu câteva săptămâni în urmă, nu avusese niciun ban; acum discuta despre un apartament care costa şaptezeci şi cinci de dolari pe săptămână! Dar era încântător şi va însemna o mare

schimbare în viaţa lor, ştia că aşa va fi. Cu siguranţă că exista o şcoală bună prin împrejurimi pentru Azaylee şi ar putea lua o cameristă care să aibă grijă de ea seara, când ea era la teatru. Trăgând adânc aer în piept, se uită la Madame Elise care aştepta răspunsul ei şi zise cu fermitate.

— Îl iau.

Madame dădu scurt din cap.

— Ai luat o hotărâre curajoasă, spuse ea şi, în cele din urmă, ţi-ai afirmat astfel încrederea în tine. Dacă Florenz Ziegfeld zice că ai să fii o stea, ai să fii o stea. Am să-i pun pe avocaţii mei să se îngrijească de apartament, iar acum, înapoi la salon.

Mai târziu, în acea după-amiază, i se aduse un coş de răchită adresat lui Verity. În el erau grămezi de fructe perfecte, fiecare în învelişul ei de hârtie de mătase: pere, mere, portocale, smochine şi căpşuni – deşi nu era sezonul lor – şi mai era un curcan fript, homari, sparanghel proaspăt şi o cutie uriaşă de bomboane de ciocolată. Uimită, desfăcu plicul şi citi bileţelul care îi însoţea. Era scris:

„Pentru Azaylee, ca să se bucure.
Cu drag, unchiul Flo.

Şi, înfăşurată cu grijă într-o hârtie fină, era o sticlă de şampanie. De data asta în bileţel era scris:.

„Pentru tine, Verity, din pivniţa mea proprie, ca să sărbătoreşti în particular. Florenz Ziegfeld”.

E prea mult, se gândi Missie izbucnind în lacrimi, uitându-se la bilet. Brusc, lumea i se păru plină de oameni buni care se ataşează de tine şi te copleşesc cu amabilităţi şi daruri pline de atenţie. Amintirile îngrozitoare din Rusia se estompară şi teama constantă se mai risipi puţin, în timp ce citea bileţelul încă o dată. Nu se mai simţea singură. Dacă aşa arăta lumea teatrului, atunci ea o adora deja.

Simţindu-se ca o Cenuşăreasă, îşi schimbă costumul elegant, crem, cu vechea ei fustă şi bluză, apoi şoferul lui Madame o conduse, împreună cu coşul, înapoi pe strada Rivington. Îi era prea mare

ruşine să-l lase să i-l care sus pe scara puturoasă, în schimb o strigă pe Rosa să vină să o ajute.

— O să avem o petrecere diseară, îi zise Rosei şi copiilor, când ei priviră curioşi la coşul închis, murind de curiozitate să vadă ce conţine. Sunteţi invitaţi cu toţii. Şi Meyer, dacă vrea, adăugă ea uitându-se la Rosa.

— Meyer e la sindicat în seara asta. Ridică din umeri. E mai bine aşa.

Missie zâmbi şi zise:

— Să fii aici la ora şapte, Rosa, şi adu farfurii şi pahare. E o sărbătorire.

Luând-o de mână pe Azaylee, spuse:

— Hai dragă, să mergem să-l invităm pe Zev la petrecerea noastră.

Alergară, ţinându-se de mână, pe străzi, de parcă ar fi fost amândouă copile, dând buzna, râzând, pe uşa veche a prăvăliei.

Zev îşi ridică surprins ochii de pe socotelile sale.

— Bună, domnule Abramski, spuse Azaylee, chicotind încă. Am venit să te invităm la petrecerea noastră.

El se uită repede la Missie şi ea dădu din cap fericită.

— E o sărbătorire, spuse ea. La ora şapte, în apartamentul meu.

— Ce sărbătorim, *matiuşka?* o întrebă Azaylee, trăgând-o de fustă.

— Am să-ţi spun mai târziu, îi promise.

Brusc, îşi aminti că nu se mai văzuse cu Zev ca să-şi ceară scuze că lipsise de la întâlnire şi spuse cu remuşcare:

— Îmi pare rău, Zev, pentru duminică. Nu voiam să pierd întâlnirea noastră, dar am fost reţinută până târziu la parada modei, tocmai în Long Island şi n-am putut ajunge la timp. Aveam de gând să vin în seara asta să-mi cer scuze. Dar acum e vorba de o sărbătorire.

Ea îi zâmbi fericită, iar el se uită la ea cu ochi negri de nepătruns. El îi spuse tăios:

— Nu ai nicio obligaţie să te vezi cu mine. Eu înţeleg că eşti prea ocupată.

— Ah, Zev! Ea băgă mâna prin mica deschizătură a cuştii de alamă prin care treceau banii înainte şi înapoi, atingându-i mâna. Ştii cât de mult aşteptam să te văd. Te rog! Spune-mi că mă ierţi! Şi, te rog, vrei să vii la petrecerea mea de sărbătorire?

Ea îşi înclină capul într-o parte, uitându-se rugătoare la el, iar el simţi cum se înmoaie. O aşteptase la masa lor, iar minutele treceau, apoi orele; dându-şi seama de privirile pline de simpatie ale chelnerului, la ora unsprezece, când ea tot nu venise, crezuse că totul s-a terminat, că dragostea, care nu existase niciodată, dispăruse pentru totdeauna. Şi acum, iată, era din nou aici, fermecându-l cu zâmbetul ei, îmblânzindu-l cu ochii ei, şi era din nou fericit.

— Accept, spuse el dând din cap.

Missie oftă uşurată.

— Atunci totul e stabilit, exclamă ea, apucând-o pe Azaylee şi repezindu-se la uşă în timp ce Victor lătra agitat. Ne vedem la şapte, strigă trântind uşa după ea.

Zev închise devreme în seara aceea. Se îmbrăcă tacticos, cu o cămaşă albă, curată şi cu cea mai bună haină neagră, netezindu-şi părul negru des şi aranjându-şi cravata albastră. La şapte fără cinci minute, încuie uşa şi o porni spre strada Rivington. Nu mai fusese în viaţa lui la o petrecere sau la o „sărbătorire”.

Rosa Perelman deschise uşa, inspectându-l din cap până-n picioare şi dădu mâna cu el, amabilă.

— Vino înăuntru, domnule Abramski, suntem cu toţii aici, spuse ea blând, deşi Missie are mâncare pentru cincizeci de persoane.

Se uită uimit la masa încărcată cu bunătăţi, cu fructe colorate care miroseau dulce, uriaşii homari albi şi roz, curcanul, bomboanele şi sticla de şampanie, apoi se uită mirat la Missie.

— Repede, Zev, strigă ea, deschide şampania, trebuie să închinăm un toast.

— Eu vreau curcan, ceru Azaylee, imperios.

— Cine spune „eu vreau” nu capătă niciodată, spuse Rosa automat. Se spune: „Aş dori puţin curcan”.

— Păi asta am spus şi eu, zise Azaylee, mirată.

Missie oftă.

— Copilul ăsta avea cândva purtări frumoase, spuse ea, poate că în curând îşi va reveni.

Zev scoase neîndemânatic dopul şi copiii ţipară încântaţi, când şampania se revărsă pe podea.

— Repede, strigă Rosa, paharele.

Umplură paharele de ceai, dându-le copiilor câte puţin, apoi le ţinură solemn în sus, uitându-se la Missie şi aşteptând.

Ea se uită în jur, la auditoriul ei, bucurându-se de acest moment.

— Bine, spuse ea, pregătiţi-vă pentru o mare surpriză. Două surprize mari… ba chiar trei. Primul nostru toast este pentru domnul Florenz Ziegfeld care cu atâta amabilitate ne-a oferit acest coş delicios şi şampania asta delicioasă.

— Ziegfeld! exclamă Rosa. Acel Ziegfeld? El ţi-a trimis astea?

— I-a trimis lui Azaylee astea, corectă ea. Uite biletul lui, citeşte singură.

Se adunară în jur să privească şi Rosa îi spuse cu respect lui Azaylee:

— Trebuie să păstrezi biletul ăsta pentru totdeauna, pentru că e de la un om foarte faimos şi e scris pentru tine: *„lui Azaylee”.*

— Dar ce spune acolo? întrebă ea uitându-se la bilet.

— Spune „să te bucuri” şi asta o să şi facem. Mai târziu, am să vă spun povestea.

Se aşeză mulţumită la masă, cu mâinile în poală; nu putea mânca, era atât de fericită.

— Uită-te la copiii ăştia, se minună Rosa, mănâncă homari de parcă s-ar fi născut cu ei pe masă, şi au destulă carne ca să se răzbune pe toţi anii cât au fost lipsiţi de ea. Gustă din şampanie şi spuse cu melancolie: am mai băut o dată şampanie,

când unchiul meu a venit aici din Letonia. A adus-o cu el, ca să-şi sărbătorească viaţa cea nouă. Oftă şi adăugă: a fost călcat de o căruţă, o săptămână mai târziu, şi nu a apucat să se bucure de viaţa cea nouă.

— Curcanul e delicios, spuse Zev, politicos, refuzând homarul pe care i-l oferea Missie.

— Atunci, mai mult sparanghel, strigă Missie, mai multă şampanie.

— Numai să nu ne ţii prea mult în suspans, spuse cu îndrăzneală Zev. Dorim să auzim despre ce surpriză e vorba.

— Da, da, care-i surpriza? intervenira copiii în cor.

Missie ridică paharul şi spuse:

— Vreau să beţi pentru noua stea a teatrului lui Florenz Ziegfeld, Verity Byron. Ei o priveau miraţi. Asta sunt eu, adăugă ea.

Chipurile lor erau atât de uimite, încât ea izbucni în râs.

— Puteţi crede? Eu voi fi noua stea a lui Ziegfeld. Şi am să câştig două sute de dolari pe săptămână, „cu regularitatea ceasornicului" – aşa a spus el; „fie că lucrez sau nu" – asta a spus Madame Elise. Ea o să-mi deseneze garderoba – atât pentru scenă cât şi pentru stradă, deşi mă aştept să fiu atât de ocupată, încât n-o să am prea mult timp liber.

Se uitau la ea şocaţi, amuţiţi.

— Ei? întrebă ea, nu sunteţi mulţumiţi?

— E minunat, exclamă Rosa, dar spune-mi că nu visez şi mâine nu o să mă trezesc şi o să găsesc în camera asta un dovleac iar pe scări un pantofior de sticlă?

— Ştii ce? Cred cu adevărat că micii mei pantofiori cu funde mi-au adus noroc.

Missie se întoarse spre Zev şi îi luă mâna, emoţionată.

— Ce părere ai Zev? Mă feliciţi?

— Desigur, spuse el, liniştit. Îmi dau seama că e o slujbă foarte bună şi câştigi de zece ori cât salariul unui bărbat, aici în Lower East Side. Noroc, Missie, îţi doresc numai bine.

El îşi bău tăcut şampania în timp ce ea le povestea despre noul apartament, iar pentru ei, fiecare exclamaţie de încântare era ca o rană de cuţit. Azaylee se căţărase somnoroasă în poala lui Missie, iar ea o ţinea strâns, mângâindu-i părul blond, vorbindu-i despre camera ei nouă, exact aşa cum îi promisese.

— *Matiuşka,* şi cealaltă surpriză care e?

— Surpriza cealaltă e că o să mergi la şcoală!

— La şcoală? sări Azaylee în sus. Vreau să merg la şcoală cu Sonia şi Rachel.

Rosa oftă.

— De ce nu vorbeşti despre asta mai târziu? sugeră ea blând. Între timp, trebuie să-mi duc copiii la culcare.

Fetiţele ei se agăţară de ea, somnoroase, după ce mâncaseră atâtea bunătăţi şi ciocolată şi după atâtea emoţii.

— Mărturisesc că o să-mi pară rău că pleci, deşi inima mea e plină de bucurie pentru tine, spuse Rosa cu tristeţe. Dar ai trecut prin timpuri grele, Missie, şi meriţi o asemenea recompensă.

Zev aşteptă până ce au plecat, şi, după ce Azaylee se încolăci pe pat, cu câinele la picioarele ei, îşi goli paharul de şampanie dintr-o înghiţitură şi zise:

— Missie, nu-ţi cer să te gândeşti acum la acest lucru, dar poate într-o zi, dacă n-aş mai fi ceea ce sunt, ai vrea… ai putea…

Nu, n-avea rost, pur şi simplu nu putea să-i ceară să-l ia în căsătorie. Spuse în schimb:

— Ai consimţi să… să mă mai vezi? Vreau să zic, când ai să fii o stea?

Ea îl privi în ochi cu simpatie. Zev avea ceva care o emoţiona profund; durerea lui, singurătatea, pavăza politicoasă, rece, despre care ea ştia prea bine că acoperă răni chiar mai adânci decât ale ei proprii. Apropiindu-se mai mult de el, îi şopti:

— Da, Zev, îţi promit.

Braţul lui o cuprinse şi în sfârşit o ţinea aproape, aproape ca doi îndrăgostiţi; se simţea ameţit de

dragă ce-i era, ştia că o dorea. După ce îi dădu drumul, spuse aspru:

— Trebuie să plec. Îţi mulţumesc că m-ai invitat la sărbătorirea ta, Missie, îţi doresc numai bine în noua ta viaţă.

Privirea lui rămase asupra ei când se opri în uşă, iar ea alergă spre el şi îl sărută.

El îşi duse mâna la buze, apoi zâmbi şi îşi luă rămas bun, închizând încet uşa în urma lui.

Ea îi ascultă paşii pe scară şi zgomotul uşii de la hol închizându-se, apoi alergă la fereastră uitându-se cum dispare pe stradă.

Zev se plimbă prin cameră toată noaptea, luând din când în când un ziar, ca să citească şi să recitească anunţul. Se spunea acolo că un bărbat putea face avere peste noapte în noua industrie cinematografică, înfloritoare, la Hollywood. Spunea că oamenii vin grămadă de pe coasta opusă ca să trăiască viaţa lui Riley în ţara unde soarele strălucea continuu şi a portocalilor; şi mai zicea că fiecare are un bazin de înot propriu, albastru-turcoaz, şi că toate fetele sunt frumoase. Şi mai spunea că un om integru, cu o sumă mică drept investiţie, poate deveni părtaş al acestui tablou, pur şi simplu, sunând la telefon.

El privea fix la cuvintele care îi promiteau totul. Ştia că, dacă ar fi să o cucerească vreodată pe Missie O'Brian, va trebui să devină un alt bărbat, un om bogat, un om care îşi făureşte singur destinul. Iar acesta era cu siguranţă drumul potrivit pentru a reuşi.

A doua zi dimineaţa, în loc să-şi deschidă prăvălia ca de obicei, întoarse cartonaşul la *„Închis"* şi se duse la birourile ziarului *„Getto News"* unde depuse un anunţ al său propriu. *„Afacere de vânzare"* scria în el. *„Pentru amănunte, întrebaţi la domnul Abramski, în strada Orchard"*.

27

Missie zăbovi pe aleea din faţa teatrului uitându-se la firma strălucitoare cu lumini roşii, albe şi albastre pe care scria **„Noile Follies Internationale Ziegfeld”.** *În spectacol: Fanny Brice, din America, Gaby Delys, din Paris, Fraţii Arcos, din Anglia”* iar cu litere mai mici: *„Prezintă superbele Ziegfeld Girls şi frumoasa Verity Byron”.*

Nu era încă o stea, dar numele ei strălucea luminos pe Broadway, oamenii se uitau la fotografia ei afişată în faţă şi peste câteva ore urma să fie pe scenă. Stomacul i se strânse gândindu-se la asta. Până acum, totul i se păruse atât de uşor!

Apoi, se gândi la bani şi se înveseli. Pentru două sute pe săptămână, va zâmbi mai fermecător decât oricare dintre fete, va poza în rochiile ei de şifon subţire şi nu-i va păsa că bărbaţii se vor uita la picioarele şi la pieptul ei, pe jumătate descoperit, cu mare artă, de decolteurile concepute de Elise.

Şi oricum, ultimele două luni fuseseră cele mai lipsite de griji pe care le avusese de la fuga din Rusia, aproape cu trei ani în urmă. Toată lumea o trata ca pe un obiect preţios şi, din motive de publicitate, era de aşteptat să fie văzută în restaurante elegante cu domnul Ziegfeld şi prietenii lui; primise deja o propunere în căsătorie de la un englez de vârstă mijlocie, cu titlu de nobleţe, fascinat de nou creata ei frumuseţe.

— Eşti o *„fiinţă dintr-o poveste a Şeherezadei”,* îi şopti el când îi permisese să o însoţească acasă, după supeul de la Imogen Wensleyshire, la casa din Manhattan, dar ea izbucnise în râs şi îi spusese că tatăl ei a fost profesor şi Oxford-ul e foarte departe de Arabia, făcându-l astfel să-şi piardă repede entuziasmul.

Mutarea în noul apartament fusese uşoară; nu erau prea multe de mutat, doar pe ea şi pe Azaylee, câinele şi cele două valize vechi, una cu puţinele lor lucruri şi cealaltă cu bijuteriile. Lacrimile lui

Azaylee se transformaseră în strigăte de încântare când şi-a văzut noua cameră cu patul mare sub o cuvertură roz cu alb şi dulapul plin de rochii noi, frumoase, pe care Missie le cumpărase pentru ea, şi pachetele cu jucării noi după care umblase prin magazine, cheltuind banii din plin şi simţindu-se şi ea ca o prinţesă, când comanda veselă.

— Vă rog să mi le livraţi la domiciliu.

Chiar şi Victor avea o zgardă nouă, cu un clopoţel de argint şi o lesă roşie de piele, precum şi un bol de argint cu numele lui înscris pe el, pe care ea i-l umpluse cu carne şi biscuiţi gustoşi pentru căţei pe care Victor le-a dat gata din două înghiţituri.

Se simţise foarte mândră în acea primă seară umblând prin casă, uitându-se în cămara garnisită cu lucruri bune şi se bucurase tare gândindu-se că nu va mai trebui să se teamă că va mai flămânzi vreodată; se uitase la Azaylee dormind satisfăcută şi îi mulţumi lui Dumnezeu că, în sfârşit, îi dăduse o casă adevărată; făcuse o baie prelungită, minunată, în frumoasa cadă de porţelan alb. Apoi îşi îmbrăcase o cămaşă de noapte de mătase, oferită cu amabilitate de Madame şi plătită prin contractul cu Ziegfeld şi îşi inspectase noua garderobă. Rochii, paltoane, costume, pălării; toate potrivite pentru o doamnă ca să le poarte în orice ocazie. Şi adormise în noaptea aceea cu un zâmbet pe faţă în locul obişnuitei încruntări de îngrijorare. Se simţea din nou ca o fată tânără lipsită de griji, eliberată de poverile ei, iar de data aceasta avea de gând să se bucure ca niciodată în viaţa ei de până acum.

A doua zi dimineaţa, Beulah Bradford sosise şi îi preluase pe toţi în sarcina ei. Beulah era o binecuvântare sub forma unei femei de vârstă mijlocie, văduvă, care crescuse şase copii ai ei şi avea zece nepoţi care trăiau în Georgia. Purta un halat curat, alb, apretat şi pantofi albi uriaşi cu şireturi şi se mişca prin micul apartament ca un vapor de război în plină viteză.

— Sunt obişnuită să fac treaba asta cu copiii mei, îi spuse ea lui Missie. Lucrez pentru doamnele din

teatru de mai bine de douăzeci de ani. Le ştiu cum se poartă şi la ce ore lucrează, dar din gura mea nu ies niciodată bârfe pentru presă. Sunt de o discreţie absolută, domnişoară Verity, şi mă bucur cu adevărat să am grijă de Azaylee. Mi-aduc aminte de când erau ai mei de vârsta asta, înainte să crească mari şi gălăgioşi, adăugă ea cu un oftat.

După o săptămână, Beulah făcea parte din familie şi-i luase locul Rosei ca „mătuşă în rezidenţă". Ea gătea pentru Azaylee şi se asigura că mănâncă, îi făcea baie, îi spăla şi călca rochiţele, îi împletea părul şi o ducea împreună cu Victor la plimbări lungi prin parc în fiecare după-amiază, unde se întâlneau cu alţi copii. Azaylee o iubea şi se simţea bine.

Apăruseră însă două probleme în viaţa lui Missie, tocmai acum: una era că nu avusese, pur şi simplu, câteva ore libere s-o vadă pe Rosa, iar cealaltă era că banii i se scurgeau printre degete, ca apa.

Ziegfeld îi dăduse salariul pe o lună înainte, ca să-şi poată plăti datoriile şi chiria noului apartament; îi plătise lui Zev şi lui Glantz pentru palton; îi dăduse înapoi Rosei cei cinci dolari şi i-a mai băgat în buzunar încă douăzeci, fără ca ea să observe. Şi, amintindu-şi că lucrase ea însăşi pe salarii de sărăcie, insistase să-i plătească lui Beulah o sută de dolari pe lună, plus uniforma, locuinţa şi mâncarea şi chiar la acest preţ, o considera un chilipir.

— Când îmi va creşte salariul, o să crească şi al tău, Beulah, îi spusese ea sincer, îţi promit.

Desigur, avea destui bani din care să trăiască, dar o mira cumva faptul că două sute de dolari nu reprezentau o avere, aşa cum i se păruse în urmă cu câteva săptămâni. În special, când află cât de mari erau taxele cerute de şcolile elegante din New York, care nu păreau dornice să o aibă de clientă. Domnişoarele bătrâne, snoabe, care le conduceau, aruncaseră în discuţie nume de familii ca Astor şi Vanderbilt, Bidle şi Bradley, ca pe nişte confeti sociale, uitându-se strâmb la ea când le explica despre noile *Follies Ziegfeld* în care apărea şi

părând sceptice când o recomanda pe Azaylee ca pe sora ei mai mică. Dacă aţi şti cine este în realitate această copilă, se gândise ea furioasă, v-aţi da peste cap să o primiţi!

Doar o şcoală, *Beadle,* fusese de acord să o accepte, iar Missie ştia că asta era cea mai bună din toate. Cele două domnişoare Beadle care o conduceau, erau două femei zâmbitoare, cu picioarele pe pământ, originare din Boston, iar propria lor proveniență era impecabilă din punct de vedere social, ca să nu fie nevoite să se laude cu elevele lor. Dimpotrivă, toate fetele purtau acolo aceleaşi elegante mici jachete gri cu fustă şi pălării de fetru cu boruri late iarna şi pălării de pai vara, şi toate erau tratate la fel. Singura problemă era taxa exorbitantă, cinci sute pe semestru, plătibili înainte. Pur şi simplu, nu avea aceşti bani. Nu-i putea cere domnului Ziegfeld un nou avans şi, oricum, gândul de a avea din nou datorii o îngrozea. Îşi jurase ca niciodată în viaţa ei să nu mai datoreze cuiva bani şi intenţiona să-şi ţină jurământul.

Se grăbi să ajungă acasă şi scoase valiza de sub pat, dându-i afară conţinutul şi uitându-se la fiecare bucăţică, amintindu-si cum scotea Sofia diamantele din coroană cu un ac de pălărie şi le vindea apoi pe străzile din Constantinopole. Cele trei diamante mari ce mai rămăseseră străluceau la lumină, iar al patrulea, pe care Zev i-l dăduse înapoi după ce îi plătise datoria, era încă înfăşurat într-o bucăţică de catifea. Ştia că el avea dreptate. Nimeni nu o va crede că erau într-adevăr ale ei, dacă ar fi încercat să le vândă.

Se uită la chipul drag al lui Mişa, amintindu-şi fiecare trăsătură, fiecare privire din ochii lui cenuşii, fiecare atingere uşoară a mâinii lui, întrebându-se de ce, când era trează, el părea doar un vis. Numai în visele ei i se părea real. Broşa cu cinci petale de diamante era la fundul valizei. O mângâie din nou cu degetele, amintindu-şi de seara când i-o dăduse. Era proprietatea ei cea mai preţioasă. Se uită la ea îndelung, gândindu-se ce să facă. În cele din urmă,

înţelese că nu avea de ales. Broşa era o bijuterie lipsită de semnificaţie în comparaţie cu valoroasele diamante; putea uşor confecţiona o poveste cum că ar fi un dar trimis de un admirator necunoscut. Era un lucru obişnuit ca fetelor care apăreau în spectacole să li se ofere adesea bijuterii scumpe, iar ea le văzuse mândrindu-se cu diamantele adunate de la admiratori, cunoscuţi şi necunoscuţi. Şi, oricum, trecuse atât de mult timp de la revoluţie şi de la omorârea familiei Ivanoff. Cu siguranţă că nimeni nu se va mai interesa acum de povestea asta.

Analiză riscul toată noaptea, amintindu-şi că Ziegfeld împrumutase de la *Cartier* diamantele pe care le purta ea pe scenă. Apoi, dimineaţa, devreme, înainte să poată să se răzgândească, se îmbrăcă grijulie în costumul crem de la Elise, fardându-şi faţa şi alegând o pălărie cu pene care arăta suficient a *show-girl.* Apoi chemă un taxi şi spuse şoferului s-o ducă în Fifth Avenue.

Trecu indiferentă pe lângă vitrinele de sticlă căptuşite cu catifea, prin vechile holuri cenuşii de la *Cartier,* oprindu-se să admire ici un diamant, colo un şirag de perle, ca şi când nu ar fi avut nicio grijă pe lume decât să-şi aleagă ceva frumos care să o împodobească.

— Doamnă? Un bărbat cu pantaloni în dungi şi frac îi zâmbi întrebător. Pot să vă ajut?

Ea îi zâmbi dezarmant.

— Sunt Verity Byron. Domnul Ziegfeld m-a informat că ne veţi trimite nişte diamante pe care să le port în următorul spectacol. Mă întreb dacă aş putea să le văd înainte. Apoi adăugă cu îndoială: N-ar fi trebuit oare s-o aduc şi pe Madame Elise cu mine să mă ajute? Dar nu, cred că sunt perfecte, cu bunul dumneavoastră gust. Aş vrea doar să-mi dau acordul înainte de a se lua ultima hotărâre.

— Dar desigur, domnişoară Byron, e o mare plăcere să vă cunosc.

Ea îşi aşeză pălăria ceva mai jos pe ochi, aruncându-i încă un zâmbet cuceritor, iar el o privi admirativ.

— Pot să vă spun că sunteţi tot atât de drăguţă ca şi în fotografii, spuse el reverenţios, iar magazinul *Cartier* e onorat să vă servească.

Ea se aşeză pe un scaun stil Ludovic al XV-lea, bătând nervoasă cu degetele înmănuşate pe tejgheaua de sticlă, în timp ce el se retrase la seif, în spate, ieşind după câteva minute cu o jumătate de duzină de cutii de piele.

Le înşiră în faţa ei pe tejghea deschizându-le cu gesturi largi şi arătându-i colierele cu diamante, brăţările şi uriaşii cercei cu lacrimă pe care ştia că Anuşka i-ar fi adorat.

— Vă rog încercaţi-le, o îndemnă el. Dacă colierul nu se aşază bine, exact deasupra claviculei, putem să-l ajustăm. Iar doamna are încheietura mâinii atât de fină, încât cred că şi brăţările trebuie modificate. Şi cum îi place doamnei noul model? Sunt ultimele brăţări, în formă de şarpe, de la atelierele noastre din Paris!

— Sunt minunate, spuse ea, admirându-se în oglindă. Face ca mica mea problemă să pară… mă rog, neînsemnată.

— Despre ce anume este vorba, doamnă? întrebă el dornic să-i facă pe plac.

Ea ezită o secundă, apoi zise:

— Am o mică amintire, un cadou de la un admirator necunoscut… Ea ridică din umeri. Ştiţi cum e în teatru. E puţin cam ţipătoare pentru gustul meu şi, în plus, nu înseamnă nimic pentru mine. Aş prefera să mă lipsesc de ea şi, după câte înţeleg, a fost cumpărată de la *Cartier,* am adus-o înapoi aici.

— Înţeleg, doamnă, desigur. Pot să o văd?

Ea îi dădu broşa, înfăşurată într-o batistă de mătase, întinzând-o peste tejghea, spre el, iar. El rămase cu gura căscată când o privi.

— Văd, doamnă, murmură el. Da, o piesă foarte neobişnuită. Înţeleg de ce nu doriţi să o purtaţi.

Ea se uită nervoasă, în timp ce el examina atent broşa sub lupa lui de bijutier, timp ce i se păru nesfârşit. Apoi spuse:

— Această broşa datează de la începutul secolului şi a fost lucrată în atelierul nostru de la Paris, pentru o familie faimoasă.

El o cântări din ochi un moment şi spuse blând:

— Păcat că nu cunoaşteţi numele domnului care v-a oferit-o. E mai bine în cazul unor asemenea bijuterii, să le cunoaşteţi proveniența. Asta uşurează revânzarea, mă înţelegeţi.

— Îmi pare rău. Ridică din umeri. Pur şi simplu n-am idee. N-a fost important pentru mine.

— Desigur că nu, doamnă, desigur că nu. Sunt încântat să vă spun că, având în vedere calitatea pietrelor şi lucrătura de la *Cartier,* aceasta este acum o piesă de colecţionar. Putem să vă oferim o mie de dolari pentru ea.

Missie închise ochii.

— O mie de dolari! Sperase cel mult la cinci sute, suficient pentru taxa pe un semestru de şcoală.

— Accept, spuse ea deschizând ochii şi zâmbind.

Tranzacţia fu încheiată în câteva minute. După ce băgă cele zece hârtii de câte o sută de dolari în poşetă, îi zâmbi recunoscătoare şi plecă din magazin de parcă plutea prin aer.

El o urmări cercetător cu privirea, până când uşa se închise în urma ei, apoi luă broşa Ivanoff şi se uită din nou la ea. După ce intră în biroul lui, formă un număr de telefon de peste Ocean. Când primi în cele din urmă legătura, ceva mai târziu, convorbirea fu scurtă.

— Ne-aţi rugat să vă anunţăm imediat, domnule, dacă apare la noi spre vânzare vreo bijuterie Ivanoff, zise el. Fiind colecţionar, cred că veţi fi încântat de această piesă. Da, domnule, este foarte rară. Este o broşa cu forma emblemei familiei Ivanoff; diamante, rubine şi safire, montate în platină, cu un cap de lup din aur. Aţi dori-o? Foarte bine, domnule. Ascultă un timp, apoi răspunse: Da, mi-amintesc că doreaţi să ştiţi, domnule. Era o tânără doamnă cea care a adus-o. O fată din noul spectacol *Follies* al lui Ziegfeld, pe nume Verity Byron. Zâmbi ascultând, apoi zise: În cazul acesta, am s-o reţin aici pentru

dumneavoastră, până sosiţi, domnule baron Arnhaldt.

***

În seara premierei, purta colierul de diamante de la *Cartier,* brăţări în formă de şarpe şi o rochie de voal fin argintiu, cu colant de mătase în culoarea pielii şi pantofi argintii, doar că de data asta cu tocuri exagerat de înalte. Repetase cu ei de o sută de ori şi a exersat singură de o mie de ori şi tot i se clătinau gleznele şi o enervau.

Ziegfeld zise:

— Cu atâta publicitate, au să vină grămadă să te vadă, fie şi numai din pură curiozitate. Vor fi atraşi de tine cam tot atât de mult cât de Fanny şi Gaby, deşi, ca să spunem adevărul, Gaby nu mai e atât de populară cum era. Păcat, e o fată foarte drăguţă. Cheia e să-i faci să te aştepte. În felul ăsta, curiozitatea lor va fi şi mai mare. Aşa că te-am distribuit în scena de deschidere a actului doi şi din nou în final. Am de gând să apari mai puţin la început, până ce vor cere să apari mai des.

Spre deosebire de manechinele lui Elise, fetele din spectacol erau prietenoase şi frumoase; ştiau că era speriată şi s-au adunat în jurul ei ca s-o încurajeze, când s-a aşezat, nervoasă, ia măsuţa ei de toaletă.

— Stai acolo unde trebuie, mergi când trebuie şi zâmbeşte oricând simţi că ar trebui, o sfătuiră ele. Nu e greu. Ai făcut-o deja de o sută de ori.

Cabina pentru îmbrăcat, pe care o împărţeau, era plină de flori. Erau buchete pentru fiecare fată, iar cele mai populare aveau atât de multe, încât le puseseră pe coridor. Avea şi ea flori, un buchet uriaş de crini Madonna de la domnul Ziegfeld cu un bilet în care îi ura succes; o crenguţă cu flori liliachii de la Madame Elise, amintindu-i că era *ravissante* şi să ţină capul sus; un buchet de trandafiri roz înfăşurat în hârtie argintie, pe care i-l trimisese cu dragoste

Azaylee şi o grămadă de flori de primăvară de la Beulah, cu urări de bine şi afecţiune.

Ce putea să-şi mai dorească o fată? se întreba zâmbind. Dar, în sinea ei, era speriată şi ar fi dorit să-i fi spus lui O'Hara ca el să fi fost aici să o poată proteja, pentru că era cu adevărat mult mai greu decât şi-ar fi imaginat să facă singură toate astea. Le trimisese bilete Rosei şi lui Zev, dar era îngrijorată că s-ar putea să nu vină până la urmă. Apoi, chiar înainte de începerea spectacolului, i se aduse un nou buchet. Două duzini de trandafiri cu cozi lungi, de un roşu intens, cu o carte de vizită pe care scria: *„Noroc şi succes, cu dragoste, Zev".* Strânse la piept trandafirii, zâmbind. Nu o uitase.

Deşi vântul făcea ca ploaia să bată dintr-o parte, iar trotuarele erau pline de bălţi destul de adânci ca să treacă peste pantofi, străzile Patruzeci şi doi şi Broadway erau înţesate de limuzine; o mulţime de oameni căscau gura la celebrităţile care soseau la premiera de la Ziegfeld. Rosa sări peste bălţi cu îndemânare, îndreptându-şi smocurile de păr ud şi ţinându-şi pălăria, în timp ce-şi făcea drum cu coatele. Vânzători de bilete se târguiau zgomotos la colţul străzii, locurile din stal trecând dintr-o mână în alta la preţul de cincizeci de dolari. Ea se uită un timp, observând cu atenţie cine dădea preţul cel mai mare, apoi se apropie de unul şi îi oferi biletul ei scump. Se tocmi din greu, aşa cum făcea în fiecare zi la măcelar sau la pescărie. După ce băgă în buzunar cincizeci de dolari şi un bilet pentru un loc ieftin în colţul cel mai de sus al balconului, ea intră în teatru.

Scaunul ei era într-o latură a balconului, dar măcar era aproape de rândurile din faţă şi ea zâmbi bucuroasă, uitându-se la cei din jur. Erau ca şi ea, uzi şi sărăcăcios îmbrăcaţi, uitându-se în jos la publicul elegant din staluri, încântaţi să vadă luxul şi fantezia pe care doar extravaganţa somptuoasă a lui Ziegfeld o putea prezenta. Dar, spre deosebire de ea, ei nu o cunoşteau pe noua stea a spectacolului

acestuia. Ea se afla acolo ca s-o vadă pe Missie şi îşi ţinea pumnii strânşi pentru ea.

Luminile slăbiră iar orchestra termină uvertura şi începu să interpreteze primele note ale celui mai nou cântec al lui Jerome Kern, iar cortina se ridică încet, dezvăluind o scenă somptuoasă ca în *1001 de nopţi.* Publicul rămase cu gura căscată. Totul strălucea în bronz, cupru şi aur, dansatoarele purtau pantaloni aurii crăpaţi, de tip harem, şi bolerouri aurii cu strasuri; califul era aşezat pe un tron de bronz ornat cu pietre preţioase, într-un caftan brodat cu aur, sclavii erau ca nişte statui aurite, iar capetele lor erau împodobite cu crenguţe de pene strălucitoare de egretă. Covoare orientale de mătase şi straturi de draperii dădeau mister scenei, iar dincolo de reflectoare se furişa mirosul de santal, de mirt şi de mirodenii exotice orientale.

Rosa îşi ţinu respiraţia, odată cu ceilalţi, căci nu mai văzuse aşa ceva şi nu-şi închipuise un loc atât de somptuos. Căzu în transă în faţa acestei lumi de fantezie creată de geniul domnului Ziegfeld şi, timp de câteva ore, a fost sclava devotată a acestuia. El o făcuse să uite de tristeţea realităţii şi îi oferise subiecte de vis pe care să le ţină minte. Ziegfeld ştia ce doreau oamenii şi le dădea ceea ce doreau, chiar mai mult şi mai frumos, iar din asta făcea avere.

Rosa râse tare la numărul lui Fanny Brice şi îi aplaudă pe dansatorii Arcos, iar în pauză stătu liniştită la locul ei şi studie programul. Numele lui Missie apărea în scena următoare, doar că acum se numea Verity. Cumpără o cutie de bomboane de ciocolată de la un vânzător ambulant, punându-le bine în buzunarul hainei ca să le dea copiilor. Apoi, strângându-şi mâinile cu îngrijorare, aştepta ridicarea cortinei, rugându-se ca „Verity” să reuşească. În fond, se gândi ea cu îngrijorare, e aproape un copil. Îşi încrucişă din nou degetele sperând că Missie făcuse un lucru bun.

În cele din urmă, luminile se micşorară şi orchestra începu să cânte o melodie blândă ondulatorie, ritmică şi lentă, dar atrăgătoare.

Spectatorii se aplecară în faţă aşteptând, în timp ce o a doua cortină subţire, albastră, se ridică descoperind o scenă subacvatică. Dansatori în tunici de sifon în nuanţe ce mergeau de la turcoaz la albastru închis, făceau un dans complicat în jurul unei scoici uriaşe, argintii din centrul scenei, în timp ce fetele, purtând cozi cu paiete, închipuind nişte sirene şi având pe cap fantastice podoabe din scoici argintii, se dădeau în leagăne suspendate în tavan. Când muzica ajunse la un crescendo, scoica de argint se desfăcu încet şi dezvălui o perlă uriaşă, crem. Un alt crescendo şi perla se sparse şi apăru Missie în fâşii de voal argintiu, cu picioare care păreau că nu se mai termină, cu braţele desfăcute, cu capul dat pe spate, cu părul căzând ca o cascadă până în talie.

Teatrul se umplu de oh-uri şi ah-uri de admiraţie. O lumină argintie era îndreptată spre ea, dinspre o lună de diamante pe jumătate ascunsă în spatele mai multor straturi de voal albastru de deasupra, iar ea îşi mişca frumosul ei gât lung şi îşi ridica braţele spre ea ca pentru a se ruga. Un grup de tineri în maieuri albastre şi veste argintii se adunară în jurul ei, întinzându-şi mâinile, iar ea merse înainte, plutind graţios prin scenă spre o rampă uriaşă de argint care cobora încet, de sus. Când păşi pe ea, se întoarse din nou. Cu faţa spre public, desfăcându-şi larg braţele, ochii ei violeţi strălucind în timp ce zâmbea, apoi fu ridicată sus pe rampă, cu escorta ei de tineri, spre luna de sus din cer. *Boleroul* de Ravel ajunse la apogeu, când cortina căzu în aplauze furtunoase.

Rosa îşi şterse o lacrimă. Era ridicol, era o prostie, dar ei îi plăcuse, ca şi tuturor celorlalţi, de altfel. În jurul ei, lumea spunea că era una dintre cele mai spectaculoase scene ale lui Ziegfeld de până acum şi că Verity Byron era o frumuseţe, înaltă ca un pom veşnic verde şi fragilă ca raza de lună pe care o reprezentase. Era eterică, subtilă, avea ochi fabuloşi, picioare incredibile… Rosa abia se putea abţine să nu strige:

— Dar eu o cunosc! E prietena mea! Acolo, pe scenă, e Missie!

Abia aştepta să se termine spectacolul şi să se ducă în culise să o vadă.

La final, Verity se plimba elegant prin scenă într-o crinolină umflată de mătase violet stil Maria Antoaneta, cu un uriaş evantai din pene de struţ şi un căţeluş chihuahua sub braţ, fiind salutată de aplauze furtunoase. Când căzu cortina, Rosa alergă de sus de la balcon până în stradă fără să se oprească, trecând ca săgeata, fără suflu, pe aleea din spatele teatrului, ca să ajungă la intrarea actorilor. Nu era prima; un şir de bărbaţi eleganţi în haine de seară, cu fulare albe de mătase şi pălării de mătase aşteptau deja acolo, iar portarul era ocupat cu transmiterea biletelor lor către fete, precum şi cu câteva pacheţele care Rosei i se părură a fi cutii de bijuterii.

— Hei, domnule portar, strigă făcându-şi loc în faţă, spune-i domnişoarei Verity că prietena ei, Rosa, e aici.

El îi aruncă o privire indiferentă şi continuă să strângă micile bileţele, sortându-le cu grijă şi punând în buzunar hârtiile de zece dolari care alunecau cumva din mâna tânărului în mâna lui.

— Hei, strigă ea din nou furioasă, tu, ăla tare de urechi, ţi-am cerut să-i spui lui Verity că prietena ei e aici. Rosa mă numesc, Rosa Perelman.

De data asta el nici nu privi în direcţia ei. Rosa îşi puse mâinile în şolduri războinică, gata să-i spună vreo două, dar tinerii eleganţi se uitau curioşi la ea şi nu voia să o facă de ruşine pe Missie. Va trebui să aştepte acolo, până ce va ieşi ea. Doar dacă… După ce aşteptă ca portarul să fie ocupat cu următoarea tranzacţie, se strecură tăcută prin spatele lui prin uşa artiştilor, alergând pe coridor, înainte ca el s-o poată opri.

— Hei, strigă ea la o dansatoare, unde e Verity Byron?

— Sus, a treia uşă la dreapta, răspunse ea, continuându-şi drumul.

Uşa era acoperită cu steluţe argintii şi pe ea scria *„Fetele Ziegfeld”*. Când o deschise, erau toate acolo, toate douăsprezece, râzând şi vorbind deodată şi toate îmbrăcate în rochii de mătase la şapte ace, arătând gata de o petrecere. Missie era chiar în mijloc, îmbrăţişată şi felicitată, uimită de valul de bileţele de pe măsuţa ei de toaletă şi de buchetele de flori care îi erau aduse mereu.

Rosa se gândi că nu o văzuse niciodată arătând atât de minunat. Purta o rochie frumoasă de tafta roşie, iar pe partea de sus a braţelor avea brăţări în formă de şarpe bătute cu diamante; părul ei frumos era ridicat în lături cu clipsuri de diamante. Dar nu rochia şi diamantele contau, se gândi ea uimită. Missie nu avusese nevoie de ele în seara asta. Fata săracă, drăguţă din strada Rivington căpătase frumuseţea şi strălucirea unei „stele”.

— Rosa! Celelalte fete se întoarseră să se uite curioase în timp ce Missie se aruncă spre silueta sărăcăcioasă ce stătea în uşă. Ah! Rosa, sunt atât de bucuroasă că ai venit. Ţi-am dat un loc bun ca să nu-ţi scape nimic. Spune-mi, ce crezi?

Ochii ei o cercetau îngrijorată pe Rosa să vadă ce impresie îi făcuse, iar Rosa zâmbi:

— Domnul Ziegfeld şi-a ţinut promisiunea, spuse ea. A transformat-o pe Missie O’Brian în Verity Byron, vedeta. Ai fost minunată, Missie, foarte frumoasă.

Missie râse, apoi se întrista brusc.

— Singurul lucru care nu-mi place, Rosa, spuse ea stânjenită, e că de fapt nu fac nimic – nu dansez, nu cânt, nu spun glume. Tot ce fac e să stau acolo ca să se uite oamenii la mine.

— Pentru două sute pe săptămână – e de ajuns, zise Rosa cu fermitate. Dacă Ziegfeld ar vrea să dansezi şi să cânţi, ţi-ar plăti o mie.

— Presupun că ai dreptate, spuse Missie, râzând.

— Biletul l-am schimbat pe cincizeci de dolari, făcu Rosa. Nu puteam să stau alături de nişte bogătaşi îmbrăcată aşa, nu?

— Ah, o îmbrăţişă Missie necăjită. Desigur, trebuia să mă gândesc la asta.

— N-aveai niciun motiv, replică Rosa, blând. Trebuie să uiţi totul despre sărăcie, cât mai repede posibil. Sărăcia nu-ţi lasă amintiri frumoase.

— Dar e vorba de tine, Rosa, răspunse Missie. Pe tine n-am să te uit niciodată. Tu eşti încă cea mai bună prietenă a mea. Şi Zev. Se uită la ea mirată. Unde-i Zev?

— Nu ştii? întrebă ea, uimită. La măcelar, la brutărie, la tarabe, toată lumea vorbeşte despre asta. Zev Abramski şi-a vândut prăvălia şi a plecat la Hollywood, ca să facă avere în cinematografie. Aşa se spune.

Missie se uită la florile de pe măsuţă.

— Vrei să spui că a plecat? întrebă ea şocată. Fără să spună nimic? Fără să-mi spună măcar mie? Se simţi părăsită, tristă… Ca şi O'Hara, Zev fusese acolo mereu, devenise o parte din viaţa ei, prietenul ei… şi acum… să afle că plecase.

— Crede-mă, şopti Rosa, mângâind-o pe braţ, liniştitor, e mai bine aşa. Un tânăr ca Abramski nu e pentru tine. Şi el ştia asta. A plecat fără să lase nicio adresă. E mai bine că a făcut aşa. Uită-l, Missie, şi trăieşte-ţi viaţa ta. Cum a zis Ziegfeld, „bucură-te".

Missie o privi tristă pe Rosa şi zise:

— Trebuie să plec. Ziegfeld dă o recepţie cu ocazia premierei la *Rector.* Să vii să mă vezi cât mai curând, Rosa! Adu şi copiii!

O apucă de braţ, arătând brusc incredibil de tânără, în ciuda noului ei lustru de sofisticare. Rosa răspunse:

— Am să vin când vei avea nevoie de mine. Nu te îngrijora, Missie, eu sunt în continuare prietena ta.

Şi făcând un gest cu mâna şi zâmbind, ea dispăru pe coridor, strâmbând din nas la portarul mânios, când trecu pe lângă el.

28

Eddie Arnhaldt stătea în locul dinspre interval, în rândul patru din stal la *Teatrul New Amsterdam,* simţindu-se uşor iritat de comedia banală a lui Fanny Brice şi dorind ca Gaby Delys să fi rămas mai mult timp. Dar de fapt aştepta s-o vadă pe Verity Byron. În pauză, se plimbă prin foaier, fumând o ţigară turcească specială, produsă manual, apreciind doamnele, deşi se gândea că nu se puteau compara cu femeile germane: erau prea slabe, fără piept, prea delicate. Niciuna din cele din foaier nu se putea compara cu mama lui când era tânără şi care chiar acum, când îmbătrânise, era încă maiestuoasă şi frumoasă. Şi puternică. Eddie ştia ce-i plăcea la femei. El era la fel ca toţi bărbaţii din familia Arnhaldt: îi plăceau femeile înalte, cu pieptul plin şi destul de puternice sexual ca să-i satisfacă pofta. Iar în Europa, îşi cucerise o reputaţie de fustangiu.

Când sună clopoţelul pentru actul doi, îşi stinse ţigara şi se întoarse la locul lui, aşteptând nerăbdător apariţia lui Verity. Când se deschise, în sfârşit, scoica argintie, el îşi scoase binoclul de operă, studiind-o cu atenţie. Nu semăna cu familia Ivanoff şi nici nu era idealul lui, dar, dacă era obligat să se sacrifice pe altarul familiei, era gata s-o facă. Şi, oricum, nu credea că sarcina de a o seduce pe delicioasa Verity Byron avea să fie neplăcută.

Când căzu cortina de final, merse după colţ spre intrarea artiştilor, privind arogant mulţimea de tineri care aşteptau deja fetele. Ştia că aşa ceva nu cadra pentru el. El va folosi o metodă mai subtilă.

Limuzina lui Mercedes-Benz îl aştepta la colţul străzii; se duse pe Broadway, la o florărie, unde dădu comanda, apoi îi spuse şoferului să-l ducă înapoi la hotel. O vorbă la urechea băiatului de serviciu şi o hârtie de o sută de dolari în mână îi asigură o frumoasă de prima clasă, în stilul care îi plăcea lui, iar serviciul în cameră îi oferi un supeu cu icre negre şi friptură de vită. Eddie prefera

friptura aproape crudă şi femeile sălbatice, iar în seara aceea le va avea pe amândouă.

Missie căpătase o cabină separată. În fiecare seară, aceasta era umplută cu flori şi bileţele de la tineri pe care nu-i văzuse niciodată, rugând-o să ia masa de seară cu ei, sau masa de prânz, sau să meargă la o petrecere cu ei. Adesea era inclus şi un dar – un inel frumos cu diamant, o brăţară subţire cu pietre, o broşă cu safir şi diamant în formă de potcoavă norocoasă. Ea păstra totdeauna florile dar trimitea înapoi cadourile şi nu lua masa cu niciun bărbat care nu-i fusese prezentat.

Îşi făcuse reguli ferme; era *show-girl* la Ziegfeld ca să-şi câştige existenţa, nu ca să fie un obiect ce putea fi cumpărat pentru un bob de diamant fără prea mare valoare. Celelalte fete râdeau de ea şi îi spuneau că e nebună, că asta făcea parte din joc, dar ea, totuşi, nu putea face asta. În plus, era speriată. Era şi prea ocupată. Acum lua lecţii de canto, de dans şi de dicţie. Ziegfeld voia să-i extindă rolul în următoarele *Follies.* Trebuia să cânte o melodie scrisă special pentru ea de Jerome Kern şi să facă un mic dans cu băieţii, care să o ajute, iar, dacă va fi destul de bună, va putea juca un rol vorbit într-o mică scenă satirică.

Zâmbi fericită, punând deoparte trofeele din seara aceea, în timp ce îşi scotea machiajul cu cremă. Totul mergea atât de bine! Azaylee era bucuroasă la şcoală, deşi uneori profesoarele se plângeau că nu e atentă.

— Asta pentru că e visătoare, explicase repede Missie. Uneori se pierde în ea însăşi şi uită unde se află.

Dar singurul moment când Azaylee nu visa niciodată, era la lecţiile de dans. Se numeau *„Mimică şi mişcare”,* aveau loc la şcoala *Beadle* şi copiii ţopăiau în picioarele goale cu tunici scurte de şifon. Aveau picioruşe grăsuţe sau slabe, cu care bocăneau podeaua, ridicându-se în vârful degetelor şi învârtindu-se, în timp ce însăşi domnişoara Beadle cânta o melodie pe pianul *Bosendorfer.* Dar

Azaylee era cea care le uluia pe toate; când începea muzica, ea părea că tremură de emoţie până ce îi venea şi ei rândul să traverseze podeaua de lemn, cu braţele arcuite deasupra capului şi cu picioarele ei subţiri întinse într-o săritură graţioasă. Azaylee în mişcare era un poem de graţie şi chiar domnişoara Beadie zicea că ar trebui să ia lecţii de balet.

Astfel că acum, de două ori pe săptămână, după şcoală, Azaylee, în vârstă de şase ani, lua lecţii de la o dansatoare de pe Broadway, rămasă fără slujbă, într-o sală închiriată pe strada Patruzeci şi doi. Dora Devine o punea să facă paşi la bară în micii ei pantofiori de balet roz, timp de o oră, iar în cea de a doua oră, bătea step în alţi pantofiori. Apoi se întorcea acasă, stimulată de succes, să exerseze pe podeaua de marmură din sufragerie, înnebunindu-i pe toţi cu stepul ei fără sfârşit.

Missie ridică privirea când intră garderobiera ei.

— Încă un bilet, domnişoară Verity, spuse ea. Şi o floare. Tipul trebuie să fie un sărăntoc. Cu o singură floare n-o să aibă niciun succes.

Verity o luă. Un singur trandafir perfect, crem, şi o carte de vizită pe care scria *„Baron Edmund Arnhaldt”*. Nimic altceva, doar cartea de vizită cu numele lui şi trandafirul. Zâmbind, puse trandafirul în vaza mare de cristal împreună cu alte duzini şi nu se mai gândi la el.

În seara următoare, el îşi trimise din nou cartea de vizită şi un alt trandafir – de data asta din argint. Era încântător şi neobişnuit, dar acum îl păstră, punându-l într-o mică vază de argint pe măsuţa ei de toaletă. În seara următoare, primi un trandafir de aur, părea vechi şi valoros, şi ea rămase cu gura căscată de uimire. În seara următoare, apăru un trandafir cu diamante de un roz pal, care străluceau la fel ca şi ochii ei zâmbitori. De data asta, pe cartea de vizită scria: *„Vrei, te rog, să iei cina cu mine în seara asta? Sunt sclavul dumitale devotat”*.

Missie ezită. De data asta era tentată. Apoi decise că nu putea să facă asta. Era împotriva tuturor regulilor ei. În plus, nu avea idee cine era sau măcar

cum arăta. Putea avea nouăzeci de ani şi să vorbească doar în limba germană. Se duse alături şi o întrebă pe Genny, una dintre fete.

— Arnhaldt! exclamă Genny. Eddie Arnhaldt. Draga mea, ai dat lovitura. Arnhaldt e bogat, bogat, bogat… ar putea cumpăra oricare teatru de pe Broadway dacă ar dori, şi n-ar simţi lipsa banilor cheltuiţi, ar putea cumpăra toate diamantele de la *Cartier* fără să clipească. Are iahturi şi castele şi e foarte frumos. Toţi banii lui provin din oţel şi fier, din uzine; sunt bani solizi. Verity, eşti nebună dacă nu te vezi cu el, măcar o dată. Doar ca să încerci apa. Vreau să spun că, în fond, se vede că tipul are stil. Vezi şi tu cum a procedat.

Missie se înfioră. Eddie Arnhaldt o intriga tot mai mult.

— Ei bine, zise ea, poate doar de data asta.

— Bravo! exclamă Genny râzând. Când Missie închise uşa în urma ei, ea îi strigă: A, apropo, am uitat să-ţi spun. Are o reputaţie teribilă în materie de femei.

Râsul ei o urmări pe Missie tot drumul până la cabina ei, dar n-o făcu să-şi schimbe hotărârea. Era prea fascinată de misteriosul Eddie Arnhaldt.

Limuzina lungă, neagră, Mercedes-Benz cu geamurile colorate era parcată în faţa teatrului, un şofer în uniformă stătea în faţa acesteia.

— Domnişoara Byron? întrebă el, scoţându-şi cascheta şi deschizându-i uşa. Baronul vă aşteaptă la *Rector,* doamnă. Mi-a spus să vă cer scuze, dar s-a rănit la un picior şi îi vine greu să intre şi să iasă din maşină. Speră că o să-l iertaţi că n-a venit să vă ia personal.

Şoferul părea un papagal care îşi repeta textul şi se gândi că va mai fi ţinută în suspans încă puţin în legătură cu baronul Eddie Arnhaldt.

Localul *Rector* era aşezat între străzile Patruzeci şi trei şi Patruzeci şi patru, iar holul elegant, în verde şi auriu, era plin de oameni disperaţi în căutarea unei mese. Sala de mese de la parter, cu oglinzi până în tavan şi candelabre strălucitoare, era

plină, iar de la masa lui din colţ, Ziegfeld o zări pe Verity, pe care şeful de sală o conducea pe scară spre etaj, unde era a doua sală de mese şi câteva separeuri. Fu surprins s-o vadă acolo singură. După ce chemă un chelner, îi spuse să afle cu cine lua masa Verity Byron. Când auzi despre cine era vorba, îi scrise repede un bileţel, cerându-i să i-l dea imediat.

Eddie Arnhaldt era la fereastră, uitându-se jos la freamătul de pe strada Patruzeci şi trei. Când se deschise uşa, se întoarse să o privească. La urma urmei, exista o compensaţie. Era frumoasă, nu doar drăguţă, deşi era prea subţire pentru gustul lui. Dar ochii ei violeţi erau ca nişte bijuterii, avea părul mătăsos şi un mers de vis.

— Trebuie să-ţi cer iertare din nou, că n-am venit să te iau, spuse el apropiindu-se de ea şchiopătând, ajutat de un baston de abanos. Îi întinse mâna, trăgând-o în cameră, în timp ce chelnerul închidea discret uşa.

Missie îl privi pe sub gene. Eddie Arnhald era frumos, înalt, cu un aer arogant, cu ochi de un albastru deschis şi păr blond pieptănat de la fruntea lui lată, drept spre spate.

Ea îşi dădu seama imediat că se aflau într-un salon particular şi făcu un pas înapoi spre uşă, surprinsă.

— Dar nu pot lua masa cu dumneata singură, aici! exclamă ea şocată.

El dădu din cap, zâmbind:

— Masa noastră este pregătită în salonul de alături, domnişoară Byron. Am crezut doar că preferi ca prima noastră întâlnire să fie în particular, în cazul în care ai dori să te răzgândeşti. Zâmbi. Şi în cazul în care nu corespund aşteptărilor dumitale. În fond, nu m-ai văzut niciodată.

Ea îl privi uşurată. Era într-adevăr foarte bine, cu faţa îngustă şi buze ferme, subţire şi bine făcut, cu acel aer de încredere al unui om care îşi controlează emoţiile. Şi viaţa.

— Ah, spuse ea zâmbind gânditoare, cred că voi putea suporta să iau masa cu dumneata.

El o luă de braţ în mod curtenitor şi se îndreptă spre uşă.

— În acest caz, spuse el aruncându-i iar acel zâmbet, ne alăturăm celorlalţi meseni?

Ea urmări îngrijorată cum chelnerii îl ajutară să se aşeze pe scaun, simţind privirile curioase de la celelalte mese.

— Nu e mare lucru, de fapt, minimaliză el accidentul. Mi-am întins un ligament ieri. Al naibii căluţ, nebun, voia să meargă într-o direcţie şi eu voiam să meargă în alta. Zâmbi. Eu am câştigat, desigur, dar cu ce preţ!

Ea se uită la el peste masă, fascinată. O jumătate de duzină de chelneri se învârteau în jurul mesei lor, dornici să-i îndeplinească cea mai mică dorinţă. El spuse:

— Mi-am luat permisiunea să comand masa noastră. Îmi place să ştiu dinainte ce voi mânca, pentru ca vinul să se poată decanta. Printre altele, sunt un cunoscător de vinuri, iar pivniţa mea de acasă, din *Haus Arnhaldt,* conţine peste douăsprezece mii de sticle, fiecare dintr-o recoltă superlativă. Sper că apreciezi vinul bun, domnişoară Byron, pentru că, în seara asta, vom bea unul din cele mai bune.

Ea dădu din cap şi el continuă.

— Chiar şi cu prohibiţia, se pare că toată lumea continuă să bea normal. Ridică din umeri cu dispreţ. O idee ridicolă, desigur. Dacă un bărbat vrea să bea până moare, trebuie să i se permită să o facă. Iar dacă vrea să savureze nectarul făcut de om din umilul strugure, trebuie să i se permită această plăcere,

Un chelner se apropie şi, scuzându-se, spuse:

— Un bilet pentru dumneavoastră, domnişoară Verity.

Ea îl desfăcu, îl citi repede, apoi se uită la Arnhaldt, surprinsă.

— Totul e în regulă? întrebă el cu oarecare nerăbdare.

— A, da, da… în regulă, mulţumesc. Doar că domnul Ziegfeld m-a văzut intrând şi voia să mă salute.

Roşi. Bineînţeles că nu era adevărat. În notă era scris *„Verity, ai grijă”.* Se întreba ce voise să spună.

Baronul se aplecă peste masă şi şopti:

— Trebuie să-ţi spun, domnişoară Byron, că m-am gândit mereu la dumneata de când te-am văzut prima dată, acum patru seri, pe scenă, la *Teatrul New Amsterdam.* Nu e un lucru obişnuit pentru mine; sunt un bărbat ocupat. Mă aflu la New York în interes de afaceri, dar nu am fost capabil să mi te scot din minte. Ochii lui o ardeau când continuă: Nu pot să te mint, am cunoscut multe femei în viaţa mea, dar pentru niciuna nu am simţit imediat ce am simţit pentru dumneata. Nu ai fost doar o stea a lunii de diamant de pe scenă în seara aceea, domnişoară Byron, ci ai fost cu mult mai frumoasă decât obiectul real.

Missie îşi muşcă buza, roşind cu modestie. Nimeni nu-i mai spusese până atunci asemenea lucruri şi ea nu ştia cum să reacţioneze, dar în sinea ei era emoţionată. Se întreba dacă toţi acei Romeo de la uşa artiştilor vorbeau tot aşa sau dacă el era sincer.

— Mulţumesc, baroane, spuse ea, fixându-şi ochii pe faţa de masă din damasc. E amabil din partea dumitale să-mi spui asemenea lucruri.

El râse, în timp ce chelnerii roiau în jur, aducând platouri de argint şi spuse:

— Nu e o amabilitate, domnişoară Byron, ci e purul adevăr. Chelnerul turnă un vin alb şi el îl sorbi dând din cap aprobator. Vreau să guşti vinul ăsta, îi spuse el, în timp ce chelnerul îi umplea paharul, şi să-mi spui dacă nu este cu adevărat nectarul zeilor.

Ea luă o înghiţitură şi ochii i se rotunjiră de plăcere, era delicios.

În timp ce mâncau, îi vorbi despre el însuşi, cum bunicul lui începuse afacerea cu mijloace umile,

cum îşi pierduse tatăl când se scufundase vasul *Titanic* şi cum fusese căsătorit la douăzeci şi trei de ani şi îşi pierduse soţia într-un accident pe mare, lângă coasta dalmată, după trei ani.

— Familia mea pare să fie urmărită de ghinion, spuse în cele din urmă, dar măcar îl am pe fiul meu, Augustus – Augie. Are paisprezece ani acum şi e la o şcoală-internat. E un Arnhaldt adevărat.

Privirea lui albastră ca gheaţa o evalua, în timp ce ea se uita fix la el, fascinată.

— Dar vorbeşte-mi de dumneata, sugeră el, de unde eşti, despre familia dumitale.

— Nu se aseamănă cu a dumitale, zise ea, relatându-i pe scurt despre Oxford şi tatăl ei.

El o privea uimit, iar ea spuse:

— Probabil te întrebi cum de mă aflu aici la New York şi la Ziegfeld. Eu… noi… noi eram în vacanţă când tatăl meu a murit subit. A trebuit să-mi găsesc o slujbă ca să mă întreţin, pe mine şi pe sora mea.

— Sora dumitale?

— Azaylee. Are şase ani acum şi e la şcoală la domnişoarele Beadle.

El dădu din cap.

— Şi e la fel de frumoasă ca dumneata?

Missie râse.

— Toată lumea îmi pune întrebarea asta şi răspunsul este totdeauna acelaşi. Nu, nu este. Ea e mult, mult mai frumoasă. Are părul de aur şi ochii ca panselele şi e pur şi simplu… un copil de vis.

Ochii lui o analizau în timp ce-şi bea vinul.

— Se vede că o iubeşti foarte mult.

— Azaylee e singura mea familie, răspunse ea repede.

— Mi-ar plăcea să o cunosc, spuse el. Iahtul meu, *Ferdinand A,* este ancorat aici, pe râul Hudson. Mi-aţi face onoarea, dumneata şi cu Azaylee, să petreceţi cu mine ziua de duminică? Putem naviga în sus pe coastă, să luăm prânzul… El se aplecă în faţă privind-o în ochi. Te rog, spune da, şopti el.

Ochii lui îi plăceau lui Missie, totuşi el nu prezenta destulă siguranţă. În ciuda farmecului său,

avea ceva care o intimida. Poate din cauza acelui aer de dispreţ faţă de cei de sub el – ea observase că nici măcar nu se uita la chelneri, ci doar aştepta ca ei să sară să-l servească de fiecare dată când pocnea din degete. Dar probabil că era prea aspră faţă de el. Era un bărbat născut în bogăţie şi neobişnuit să aibă de-a face cu oameni simpli. Viaţa pentru el trebuie să fie aşa cum fusese a lui Mişa, deşi nu-l văzuse pe Mişa tratându-l pe servitori altfel decât politicos. Şi, totuşi, era atât de atrăgător, iar ochii lui o implorau, aproape mângâind-o.

— Accept, îşi dădu ea acordul abia suflând, spunându-şi că, în fond, lui Azaylee îi va face plăcere. Bileţelul lui Ziegfeld căzu neobservat pe jos când părăsi masa, îmbujorată şi zâmbind, când toate capetele se întoarseră să-i urmărească plecând.

În drum spre casă, el stătu liniştit în partea lui în limuzină, uitându-se la ea în timp ce sporovăia despre Azaylee şi despre viaţa ei ca artistă. Era veselă, vioaie, plină de o exaltare nouă.

Când maşina se opri la apartamentul ei, el se aplecă înainte şi îi luă mâna.

— Atunci, pe duminică? spuse el, atingându-i uşor degetele cu buzele.

— Pe duminică, promise ea, tremurând la atingerea lui.

A doua zi dimineaţa, când se trezi, apartamentul ei era plin de trandafiri crem cu coadă lungă, iar mirosul lor o făcea pe Beulah să strănute.

— N-am mai văzut atâta polen din copilărie, din Georgia, spuse ea, frecându-şi ochii înroşiţi, dar oricine ar fi, domnişoară Verity, s-a îndrăgostit lulea.

Duminică la ora zece, apăru limuzina să le ducă la docurile râului Hudson şi la *Ferdinand A,* un iaht de 175 picioare, care circulă şi pe mare, cu aburi şi pânze, cu punţi de tec lustruite şi balustrade lucitoare de alamă. Căpitanul şi un echipaj de douăzeci de persoane erau aliniaţi să le salute, iar Eddie Arnhaldt aştepta în salonul plin de trandafiri crem.

Missie izbucni în râs privind în jur, uimită.

— Dar unde îi găseşti? întrebă ea. Florăriile din Manhattan cred că nu mai au niciunul acum.

— Nu mai au, răspunse el. Aceştia sunt de la Washington, aduşi azi-dimineaţă cu trenul. O privi drept în ochi. Special pentru dumneata, adăugă el liniştit.

— *Matiuşka,* e minunat. Azaylee veni în fugă în salon, oprindu-se brusc când îl văzu pe baron.

— Ea e sora mea, Azaylee, zise Missie, săgetând-o cu o privire ca să fie atentă cum se poartă. Spune bună ziua baronului Arnhaldt, Azaylee.

— Bună, spuse ea timid. Mulţumesc că m-ai invitat pe barca dumitale. E frumoasă. O să pornim curând?

El o privi gânditor.

— Când doreşti, fetiţo, spuse el. Spune-i căpitanului că suntem gata şi vom pleca îndată.

Stăteau sprijinite de balustradă, uitându-se cum iahtul mare naviga în jos pe Hudson şi apoi ieşi în ocean. Aerul era blând, bătea doar o uşoară briză dinspre ocean, iar Missie se aşeză într-un fotoliu cu ochii închişi, simţindu-se relaxată şi fericită. Se întreba cu vinovăţie ce ar gândi O'Hara dacă ar vedea-o acum. Dar O'Hara era mereu ocupat din zilele acelea, călătorind prin ţară. „Extinderea afacerii" aşa numea el asta. În plus, el credea că ea lucrează în continuare pentru Madame Elise. Era bine că nu punea niciodată piciorul pe Broadway, altfel ar fi aflat că ea l-a înşelat. Se gândi la Zev, întrebându-se unde plecase. Îi lipseau serile lor de duminică de la cafeneaua ucraineană. Şi, destul de curios, îi lipsea şi el, cu adevărat. Doar Rosa mai rămăsese s-o ţină cu picioarele pe pământ, iar ea ardea de nerăbdare să-i povestească despre Eddie Arnhaldt, pentru că el era cu adevărat cel mai frumos şi mai încântător bărbat pe care-l întâlnise vreodată.

Ziua însorită de lenevie trecu aidoma unui vis. Baronul petrecu mult timp cu Azaylee, arătându-i cum funcţionau diverse lucruri, tratând-o la masa de prânz ca pe o persoană matură. După aceea,

rămaseră pe punte, privind micile porturi marine prin telescopul lui puternic şi admirând vasele ce treceau, până când, în cele din urmă, plăcut obosiţi, navigară înapoi pe lângă coastă. Missie, pe punte, se sprijinea de balustradă cu Eddie alături de ea, uitându-se la luna plină care se ridica la orizont, iar el spuse liniştit:

— N-am să uit niciodată prima oară când te-am văzut, dar acum încep să te cunosc şi îţi observ multe alte faţete. Mi-a făcut plăcere ziua de azi, Verity.

Ea ar fi vrut ca el să o ia de mână în timp ce se priveau unul pe celălalt, plini de dorinţă, sau chiar să o sărute, dar n-a făcut-o. Iar când ea plecă cu limuzina lui, îşi dădu seama că el nu spusese nimic despre vreo întâlnire a doua zi.

În ziua următoare, Ziegfeld o chestiona despre Arnhaldt, iar ea îi spuse entuziasmată că totul era în regulă. Eddie era o companie încântătoare. O invitase chiar şi cu sora ei.

El dădu brusc din cap şi zise:

— Ţine minte că eu ţi-am spus primul: ai grijă.

Nu mai auzise nimic de la Eddie nici luni, nici marţi, iar miercuri, când îi trimise, în sfârşit, un bilet invitând-o să ia cina cu el, ea fu copleşită de uşurare şi fericire. Îl scria că va trimite maşina să o ia şi o va aştepta la *Rector.* În seara aceea, se îmbrăcă cu deosebită grijă; îşi puse rochia roşie de tafta şi ciorapi de culoarea pielii, pantofi roşii asortaţi, cu funde şi tocuri înalte. Îşi ridică părul în părţi şi îl prinse cu stelele cu diamante de la *Cartier,* îşi făcu buzele cu *Violette Elise* şi se dădu cu parfumul special al lui Elise, distilat din o duzină de soiuri de crini. Analizându-se în oglindă, îşi dădu seama că, pentru prima oară, se îmbrăca pentru a plăcea unui bărbat.

Se grăbi prin foaierul aglomerat de la *Rector,* urmându-l pe chelner sus, pe scara lată, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Iar de data aceasta, când o conduse într-o sufragerie separată, ea nu mai obiectă.

Eddie o privi cu atenţie când intră în cameră. Arăta minunat în rochia aceea, era o bucăţică tentantă, deşi nu suficientă pentru un bărbat cu un asemenea apetit. Îi zâmbi, amintindu-şi îndatoririle. Iar acum, ştia deja că erau justificate.

— Verity, eşti atât de frumoasă în seara asta!

Ea zâmbi, uitându-se nervoasă la masa aranjată pentru ei doi.

— Sper că nu te deranjează? spuse el. De data asta am nevoie să fiu singur cu tine. Te rog, te implor, nu spune nu, trebuie să-ţi vorbesc.

Ochii lui o chemau la el şi, instinctiv, ea făcu un pas mai aproape.

— Singuri, adăugă el încet.

Şchiopătă spre frapieră şi turnă şampanie.

— Un toast pentru ochii tăi frumoşi, spuse el pocnind din călcâie şi aplecându-se uşor. Apoi luă un pachet mic de pe masă.

— Ard de nerăbdare să-l deschizi, spuse el, admirând-o cu ochii.

Ea ridică privirea spre el, surprinsă.

— Hai, te rog, deschide-l.

Ea scoase fundele şi hârtiile, rămânând cu gura căscată când văzu colierul de diamante şi rubine, cerceii asortaţi şi două brăţări asortate aşezate pe catifeaua roşu închis.

— Garnitura este o moştenire a familiei Arnhaldt, spuse el liniştit. Am vrut să ţi-o dau ţie, Verity, pentru că îţi cer să devii soţia mea.

Ea închise ochii, uluită.

— Dar abia ne cunoaştem unul cu celălalt, spuse ea cu uimire. Ne-am întâlnit doar de câteva ori…

— Are asta vreo importanţă? întrebă el blând. Trebuie oare să ne întâlnim de o mie de ori ca să ştim ce este în inima noastră? Eu am treizeci şi opt de ani, Verity, am fost îndrăgostit de o duzină de ori şi am iubit întâmplător de o sută de ori. Crede-mă, eu cunosc deosebirea. Iar când te loveşte trăsnetul sau, în cazul acesta, o rază de lună, spuse el zâmbind, atunci nu e timp de pierdut.

— Dar, eu… începu ea.

El ridică mâna, oprind-o.

— Eu nu sunt un bărbat care să accepte un *nu* drept răspuns, zise el ferm. Vino aici, Verity, vino mai aproape de mine.

Hipnotizată, ea făcu un pas spre ei.

— Mai aproape, am spus.

Era alături de el şi atunci o înconjură cu braţele şi gura lui coborî asupra gurii ei, strivind-o cu pasiune. El o ţinea strâns, dar ea nu voia să scape, nu voia să ţipe. Tot ce dorea era ca el să o sărute mereu.

— Acum, spuse el ridicându-şi faţa de lângă a ei şi uitându-se triumfător la ea, acum spune-mi că mă doreşti tot atât de mult pe cât te doresc şi eu, Verity Byron. Spune că vei fi soţia mea!

— Voi fi, promise ea, închizând ochii, în timp ce gura lui i-o luă din nou pe a ei. Ah, voi fi.

29

Hollywood

Zev stătea pe terasa hotelului *Hollywood* făcându-şi vânt cu un exemplar din ziarul *„San Francisco Examiner”.* Era ora nouă dimineaţa. Căldura limpede a deşertului făcea ca munţii din fundal să pară nişte tăieturi din carton lipite pe un cer albastru, iar strada, prăfuită de după straturile de flori ofilite arăta ca strada principală a unui oraş mic, din America. Din când în când, trecea o maşină, iar în depărtare putea vedea marea, oranjeria de la colţul dintre străzile Hollywood şi Vine. El crezuse că sosise în capitala elegantă a lumii, dar de fapt ajunsese într-un sat. Se uită la ceas. La ora zece, urma să se întâlnească cu domnul Mel Schroeder ca să discute investiţia lui în noua companie cinematografică *Schroeder.* Sorbind sucul de portocale, deschise ziarul şi citi titlurile de pe pagina întâi. Se opri, văzând un chip familiar.

„Verity Byron se căsătoreşte cu regele armamentelor” trâmbiţa titlul de deasupra fotografiei lui Missie, de o frumuseţe eterică, la braţul unui bărbat înalt, sobru, cu aspect prusac.

„Show-girl şi fostă manechin la Elise, Verity Byron, care a făcut senzaţie la prima ei apariţie pe scenă în stagiunea aceasta, s-a căsătorit ieri cu baronul Edmund Arnhaldt, multimilionarul oţelului şi armamentelor. Căsătoria a fost o ceremonie restrânsă, privată, şi a avut loc la Burkeley Crest, în palatul din Long Island, casa domnului şi doamnei Florenz Ziegfeld. Domnişoara Byron arăta radioasă într-un ansamblu crem de voal Georgette, creat de Elise, cu o fustă în formă de lalea şi o bluză petrecută, cu trandafiri de mătase crem la şold şi mâneci fluturând, marca Elise. Avea un buchet din trandafirii ei favoriţi, crem, iar inelele aveau un diamant în formă de lacrimă, de şapte carate, şi o verighetă de diamante pătrate, ambele de la Cartier.

Era însoţită de sora ei, Azaylee, de şase ani, într-o rochie de tafta de culoarea scoicii, cu dantelă Valencienne şi cu un buchet de violete.

Trusoul miresei este confecţionat de fosta ei patroană, Madame Elise, ai cărei pantofi cu funde de satin ea i-a făcut faimoşi. Cadourile oferite miresei de către mire au inclus o garnitură de rubine şi diamante – moştenire de familie – formată dintr-un colier, două brăţări, cercei lungi şi un inel frumos. Mireasa a cumpărat soţului ei o tabacheră de aur de la Cartier, *specială pentru lungimea ţigărilor turceşti pe care le fumează, şi cu iniţialele lui bătute în diamante.*

După aceea, s-a dat o mică masă de către domnul şi doamna Ziegfeld (faimoasa actriţă Billie Burke), iar casa era plină de trandafiri crem, pentru care se spune că mirele a golit toate florăriile de pe coasta de răsărit.

Fericita pereche a plecat cu vasul Majestic *într-o lună de miere la Paris. Noua baroană a abandonat scena pentru a se stabili, împreună cu soţul ei, în faimoasa Haus Arnhaldt din Germania".*

Zev lăsă jos ziarul cu mâini tremurânde. O mare furie fierbea în el, furia unui bărbat uitat pentru totdeauna, călcat în picioare pentru totdeauna. El întârziase. Missie se căsătorise cu un milionar şi nu o va mai vedea niciodată. Ea era singura persoană de care îi păsa, singura în faţa căreia îşi dezvăluise sufletul, singura pe care o iubise.

Febra furiei se risipi, lăsându-l rece ca gheaţa. Gura îi căpătă o linie fermă, când îşi spuse că o va îndepărta din gândurile sale, din viaţa sa. Pentru totdeauna. De acum încolo, se va gândi doar la el însuşi. Ambiţia creştea în el. Dacă nu va avea dragoste, atunci va trebui să aibă succes. Se gândi la întâlnirea cu Schroeder – tipul îl va privi în costumul lui negru de cămătar şi va crede că a mai găsit un fraier. Ei bine, va gândi greşit. Zev Abramski se ocupa acum doar de viaţa lui proprie. Era stăpân pe propria lui soartă şi nimeni n-o să-şi mai bată joc de el vreodată.

New York

O’Hara se învârti în jurul clubului de noapte slab luminat, cercetând camera. E destul de bună, se gândi el, destul de mică pentru a fi exclusivă şi suficient de mare ca să aducă profit. Exista o scenă pentru orchestră într-un capăt şi un spaţiu de dans circular pe care plănuia să-l acopere cu sticlă şi să-l lumineze pe dedesubt. Pe plafon erau globuri cu oglinzi rotitoare, iar podeaua era ridicată faţă de ringul de dans în trei planuri, fiecare având câteva măsuţe înghesuite. Desigur, trebuia renovată cu nişte culori noi, poate alb şi negru, ca să sublinieze rochiile colorate ale femeilor, covoare şi feţe de masă negre, draperii din lamé argintiu. Da, un pic de strălucire ar fi bună.

Stătu în mijlocul ringului de dans, cu mâinile în buzunare, închipuindu-şi salonul cu noul aspect lucitor, plin de muzică de jazz şi pocnetul dopurilor de la sticlele de şampanie – de câte douăzeci şi cinci de dolari bucata – şi râsul femeilor tinere, nebunatice şi frumoase. Ringul pe care stătea putea să se umple de dansatori care să se mişte în ritmul celor mai la modă melodii, iar bărbaţii ar plăti şi luna de pe cer ca să fie membri ai clubului *King O’Hara.*

El dădu din cap satisfăcut, iar agentul imobiliar oftă uşurat.

— Am să semnez concesiunea, îi spuse O’Hara, dar nu la preţul nebunesc pe care-l ceri. E prea departe de centru. Nici cel mai mare prostănac de pe Broadway n-o să-ţi dea banii ăştia.

O’Hara îşi făcuse calculele. Ştia exact cât avea să încaseze: douăzeci şi cinci de dolari o sticlă de scotch şi zece pentru una de whisky de secară. O să ia doi dolari chiar şi pentru un pahar de apă chioară. O să aibă fete care să vândă ţigări şi diverse mărunţişuri, amintiri, brelocuri, la cinci dolari bucata, şi orice tip care n-o să cumpere ceva pentru fata lui o să fie considerat un zgârcit.

— Sunt rezonabil, îi spuse el agentului imobiliar impacientat, când îţi zic că-ţi plătesc doar cu douăzeci şi cinci la sută mai puţin decât vrei.

Omul înghiţi în sec şi dădu din cap.

— Bine, zise el mârâind, ne-am înţeles.

— Şi pentru zece ani, nu pentru cinci, adăugă O'Hara, în timp ce se îndrepta spre uşă.

Omul clipi.

— Haida de, domnule O'Hara, făcu el. O'Hara ridică din umeri.

— Accepţi sau refuzi?

— Accept, spuse bărbatul, trântindu-şi pălăria pe cap. Contractul va fi gata mâine dimineaţă.

— Sigur, e foarte bine aşa.

O'Hara rânji, urmărindu-l cum se îndepărtează. Se întoarse pe alee şi se uită la faţada clubului lui de noapte. Parcă şi vedea firma de afară, din faiţă: *La King O'Hara,* de culoare verde trifoi, culoarea lui preferată. Merse voios pe alee, cu mâinile în buzunare şi cu un zâmbet pe faţă. În sfârşit, vă fi propriul său şef. Se săturase să care băutură pentru fraţii Oriconne, aprovizionând cluburile şi restaurantele lor, făcând toată munca şi asumându-şi toate riscurile ca omul de acoperire, în timp ce ei făceau toţi banii. El văzuse cum operau ei. Avea toate contactele şi cunoştea treaba ca pe buzunarele sale. Şi, în fond, nu era la un milion de mile depărtare de conducerea unei cârciumi pe strada Delancey, doar că de data asta avea de gând să facă avere.

După ce opri un taxi, îi ceru să-l ducă pe Sixth Avenue. Va lua ceva ca masă de prânz şi poate îi va face o vizită lui Missie. Nu o mai văzuse de câteva luni, fusese prea ocupat călătorind la Chicago şi înapoi pentru afacerile cu Oriconne, dar bănuia că şi ea fusese ocupată. Îi spusese că Madame Elise le muncea din greu pe fete. Desigur, îi lipsise, dar făcea jocul ei, îi ceruse să aştepte un an şi ştia sigur că în cele din urmă va reuşi. Până atunci, va fi un om bogat, şi faimos probabil, ca proprietar al

localului *King O'Hara,* iar ea va deveni soţia lui; regina regelui acestuia.

Aşezându-se la o masă, comandă pastramă cu pâine de secară şi apă tonică. Scoase un carneţel şi scrise o serie de cifre, zâmbind în timp ce le aduna. Îşi sorbi băutura aşteptând pastrama şi luă un ziar care se afla pe masă. Nu era un cititor frecvent, era prea ocupat pentru aşa ceva, dar se uită prin ziar alene şi aproape că se înecă cu apa tonică, văzând fotografia lui Missie pe prima pagină. Se uită repede peste articol, nevenindu-i să creadă ce citea.

— Isuse, urlă el furios, curăţind masa cu o lovitură de braţ. După ce aruncă pe masă câţiva dolari, ieşi din local şi luă un taxi să-l ducă la apartamentul lui Missie.

— A plecat, domnule, îi spuse portarul îngâmfat, ea şi fetiţa. Şi camerista a plecat. Toate trei. În Germania. S-a măritat cu un milionar, adăugă cu un rânjet, ca toate fetele bune de la teatru.

Virtuoasa lui Missie în teatru? El trebuie să fi fost singurul bărbat din New York care nu aflase asta! O'Hara o porni pe jos pe Broadway, spre *Teatrul New Amsterdam,* arzând de furie. Nişte muncitori căţăraţi pe scări scoteau numele lui Verity de pe afiş, dar fotografia ei mai era încă în faţă, laolaltă cu celelalte.

O'Hara o privi mult timp. Lacrimi îi curgeau din ochi şi se crispa de durere. Missie îi promisese că-i va da un răspuns peste un an. Promisese. Şi acum, uite cum îl trişase, lucrase ca *show-girl* şi fugise cu un oarecare milionar. Fata lui, dragostea lui. Dacă s-ar fi aflat aici acum, ar fi strangulat-o cu mâinile goale. S-ar fi lăsat spânzurat pentru Missie O'Hara.

***

Eddie reţinuse două apartamente la *Majestic,* unul pentru el şi pentru Missie, iar celălalt pentru Azaylee şi guvernanta ei, Beulah. Era mulţumit alături de mireasa lui, când se urcară pe vapor; era frumoasă şi arăta ca o doamnă în paltonul ei violet

elegant, cu guler de samur, cumpărat de la Elise. Stewardul le arătă dormitoarele şi ea se învârti râzând încântată.

— E foarte frumos, Eddie, e minunat! exclamă ea, trecând din cameră în cameră, numărându-le. O cameră de zi, două dormitoare, două camere de toaletă, două băi.

Era emoţionată ca un copil, iar ochii lui o cercetau cu atenţie; poate că la noapte va fi mai interesant decât crezuse, de fapt. Se uită la ceas. Urmau să navigheze de la ora şase, pe flux, iar prima masă de seară va fi devreme şi va avea un caracter neoficial. Brusc, nu mai putu aştepta să se termine totul şi să o aibă în pat cu el.

Azaylee bătu la uşă, apoi intră în fugă cu Beulah după ea, la fel de emoţionată ca şi Missie.

— Ştii că e o promenadă pentru câini pe puntea de sus? întrebă ea. Şi un stâlp de lampă special pentru ei şi cuşti? Missie, l-am fi putut aduce şi pe Victor.

— Draga mea, Victor e prea bătrân ca să mai călătorească, răspunse ea blând. Se simte mai bine cu Rosa. Ştii că ea o să aibă grijă de el. În plus, o să-i vedem des. Eddie spune că are multe afaceri aici, aşa că o să traversăm Atlanticul încolo şi încoace ca nişte yo-yo-uri.

— Adevărat? Faţa lui Azaylee se lumină, dar spuse cu tristeţe, totuşi, o să-mi lipsească atât de mult, *matiuşka.*

Missie o scoase pe punte. Priviră mult timp cum remorcherele trăgeau vaporul cel mare din dană, conturul Manhattanului dispăru în depărtare; când *Majestic* ajunse în larg, simţiră puntea clătinându-se sub picioarele lor.

Missie nu putu să nu-şi amintească de ultima dată când mai stătuse lângă balustrada unui vas, în urmă cu patru ani, aşteptând să zărească prima oară marele oraş şi întrebându-se ce-i pregătea oare noua ei viaţă. Acum, o lăsa pe Sofia în urma ei, înmormântată într-o ţară străină; şi pe prietena ei Rosa, care îi devenise la fel de dragă ca şi Azaylee,

şi pe cei doi bărbaţi care o ajutaseră şi o încurajaseră. Dar era căsătorită cu un bărbat după care era nebună, iar Azaylee avea să ducă, în sfârşit, viaţa ce i se cuvenea prin naştere. Spera că Mişa ar fi fost mândru de ea. Chiar dacă era căsătorită cu Eddie, ea ştia că el va rămâne pentru totdeauna prima şi adevărata ei dragoste.

Au luat cina în linişte, singuri, la o masă de colţ într-o sufragerie uriaşă cu o scară spectaculoasă pe care coborau elegant diverse personalităţi şi celebrităţi, oprindu-se mai întâi în capul scării ca fiecare să-i poată vedea. Eddie turnă vin din belşug, apoi se plimbară în jurul punţii de promenadă, clătinându-se şi râzând, în timp ce marea devenea mai neliniştită. El îşi puse braţul protector în jurul ei, uitându-se la ceas.

— Se face târziu, spuse el întorcându-se spre dormitor. Mergem?

Stewardesa despachetase în locul ei, iar Beulah aranjase toate lucrurile ei aşa cum ştia că-i place: cremele de faţă şi pudrele în borcanele strălucitoare de cristal, puse pe măsuţa de toaletă lângă periile de argint şi flaconul înalt de parfum spray al lui Elise. Frumoasele ei rochii noi atârnau în dulap, pălăriile, în cutiile lor liliachii, erau aşezate în rafturile de sus, iar pantofii ei noi stăteau înşiraţi în raftul de jos. O minunată haină de vizon, cadoul de nuntă primit de la Elise, era înfăşurată în punga ei specială, iar caseta cu bijuteriile era închisă în seiful din camera de toaletă. Sunt o femeie bogată, se gândi ea, uimită, pot avea tot ce-mi place. La fel ca şi Anuşka. Dar singurul lucru pe care şi-l dorea acum era noul ei soţ, care o aştepta nerăbdător în dormitorul lor.

După ce îşi scoase hainele, făcu baie şi se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte din trusoul ei. Elise se depăşise de astă dată. Era făcută din cea mai fină mătase de un alb pur, desfăcută în faţă şi în spate până la talie şi împodobită cu dantelă ecru. Îşi perie părul până deveni strălucitor, lăsându-l să-i cadă în faţă peste sânii pe jumătate goi. Apoi, punându-şi rochia de casă, asortată, şi papucii de satin, se dădu

cu parfumul de crin. Respirând adânc, intră încet în dormitor.

Eddie şedea pe pat, cu un halat de mătase albastru şi o pijama asortată, citind ziarul.

Privi spre ea când intră, apoi ochii i se îngustară şi o uşoară roşeaţă îi coloră obrajii.

— Draga mea, Verity, arăţi… încântătoare, spuse el calm.

Stinse luminile, lăsând doar una lângă pat.

— Vino aici la mine, spuse el trecând prin cameră şi luând-o în braţe.

Sărutările lui brutale îi tăiau respiraţia. Erau diferite de cele dinainte, grăbite, doritoare.

— Te rog, te rog, Eddie, şopti ea gâfâind, când el îşi luă în cele din urmă gura de pe a ei. Lasă-mă să respir!

Râzând, o duse la pat, scoţându-i rochia de casă şi bretelele de dantelă de pe umeri, îngropându-şi faţa în sânii ei. Ea tremura în braţele lui, neştiind cum să-l iubească.

— Eddie, trebuie să-mi arăţi, să-mi spui ce să fac, şopti ea mângâindu-i părul moale, blond.

— Scoate-ţi cămaşa de noapte, comandă el, ridicându-se şi aruncându-şi halatul.

Roşind, ea făcu ce-i ceruse, şezând pe marginea patului, cu mâinile modest aşezate în poală.

— Aşa-i mai bine, spuse el cu un fel de geamăt, împingând-o pe spate în pat. Apoi se urcă peste ea şi degetele lui o apăsau cu cruzime, iar ea gemu de durere.

— Asta-i, exclamă el excitat. Îmi place să te aud gemând. Brusc, se împinse în ea, din nou şi din nou, mai tare, tot mai tare, iar ea ţipa de durere. Îl implora să se oprească, uitându-se la el rugătoare, printre lacrimi. Dar el ţinea ochii închişi şi capul dat pe spate, cu o grimasă de durere şi extaz pe faţă, când ajunse la apogeu şi se prăbuşi peste ea respirând greu.

Peste câteva momente, se ridică. Fără măcar să se uite la ea, se duse la baie şi închise uşa. Ea auzi zgomotul apei când el dădu drumul la duş, iar ea

închise din nou ochii înmărmurită. Se întreba dacă asta însemna a „face dragoste” şi, dacă era aşa, atunci cum putea cineva s-o numească dragoste? Şi cum poate un asemenea lucru să-i facă plăcere cuiva, aşa cum îi spuseseră toate fetele că era de presupus? Nu fusese tandreţe, mângâieri drăgăstoase, ci doar o tranzacţie brutală între două trupuri.

El se întoarse din baie înfăşurat într-un halat, arătând curat şi împrospătat şi perfect normal, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

— Ţi-aş propune să faci o baie, spuse el cu răceală. Ai să te simţi mai bine mâine dimineaţă.

— Eddie! şopti ea, şezând şi apucându-i mâna. Întotdeauna e aşa? Prima dată?

El ridică din umeri.

— Unor femei le place mai mult decât altora. Depinde de tine dacă devine mai bine sau mai rău. Ochii lui spălăciţi erau lipsiţi de expresie când spuse: Acum mă duc să mă culc. Te rog să nu mă trezeşti mâine dimineaţă. I-am cerut valetului să-mi aducă micul dejun la ora zece. Tu poţi să faci ce vrei.

Şi, fără să-i mai arunce măcar o privire, plecă în celălalt dormitor. Ea se uită fără să-i vină să creadă, când uşa se închise şi auzi zgomotul cheii în broască, apoi se întoarse cu faţa în pernă şi plânse pentru că toate visele ei romantice se spulberaseră.

Se întâlniră a doua zi la masa de prânz. Era politicos şi încântător în public, dar nepăsător şi tăcut în particular. Cina din seara aceea era măreaţă şi Missie se îmbrăcă în cea mai frumoasă rochie de mătase foşnitoare, verde ca marea, cu un şal cu mărgele ca o coadă de păun. Purta stele de diamant în păr şi brăţările în formă de şarpe pe care *Cartier* i le dăduse cadou de nuntă soţiei clientului lor favorit. Eddie arăta bine în stilul lui dur, milităros, iar când el o însoţi în jos, pe scara lată spre masa căpitanului, ea se gândi că formau un cuplu atrăgător.

Era aşezată între căpitan şi un cunoscut ministru englez, care o văzuse pe scenă la *Teatrul New*

Amsterdam, şi îi spuse că îi va fi pentru totdeauna un admirator devotat. Făcu tot posibilul să strălucească şi să fie amuzantă, dar în cea mai mare parte a timpului îl urmărea pe Eddie printre gene, cum flirta şi discuta intim cu înalta şi blonda contesă germană, Gretel von Dussman, pe care se vedea că o cunoştea bine.

Mai târziu, se dezbrăcă şi se pregăti de culcare în altă cămaşă atrăgătoare creată de Elise, deşi ar fi dorit să-şi fi adus cu ea unele din vechile ei cămăşi de bumbac. Aşteptă nervoasă ca Eddie să vină dar, deşi îl auzi mişcându-se în camera de alături, el nu-şi făcu apariţia. Auzi apoi uşa trântindu-se şi sunetul paşilor lui dispărând pe coridor, iar ea se urcă tristă în pat. Trebuie să fie atât de dezamăgit încât a hotărât să-şi încerce norocul la cazinou.

Programul zilelor lor pe vapor deveni o rutină obişnuită. Ea se trezea devreme şi lua micul dejun cu Azaylee, apoi se plimbau pe punte, uneori îşi încercau norocul la un joc de aruncarea discului sau şuba. La ora unsprezece, sorbeau o ceaşcă de supă pe punte, adusă de un steward atent, iar la ora unu i se alăturau lui Eddie pentru masa de prânz.

Deşi nu părea să aibă prea multe să-i spună, Eddie se străduia, în ciuda felului său de a fi, să o farmece pe Azaylee. Îi cumpăra mărunţişuri şi daruri de la magazin şi o răsfăţa cu ciocolate şi prăjituri cu cremă. Missie se gândea că, în prezenţa lui, ea înflorea, ca o fetiţă care şi-a găsit în cele din urmă un tată.

Missie şedea totdeauna cu Azaylee în timp ce lua cina, apoi se întorcea în somptuosul ei apartament şi la ritualul de fiecare seară pentru a se pregăti de cină. În fiecare seară, purta o rochie de la Elise de altă culoare, atrăgând priviri admirative când cobora scara la braţul frumosului ei soţ milionar. Şi în fiecare seară îl urmărea cum îi făcea curte lui Gretel von Dussman şi în fiecare noapte aştepta în zadar ca el să vină la ea.

În ultima seară, înainte ca vaporul să intre în portul Cherbourg, ea se îmbrăcă în rochia de tafta

roşie pe care o purtase când el o ceruse de soţie şi, pentru prima oară, purta bijuteria de rubine şi diamante, primită de la Arnhaldt. Îşi înălţă mândră capul, în timp ce cobora treptele căutând în marea de capete întoarse spre ea, până descoperi zâmbetul maliţios al lui Gretel von Dussman. Ea îi zâmbi dulce la rândul ei când se aşeză pe locul ei, la masă. Ştia că blonda aceea mare, revărsată, nu-i putea ţine piept în seara aceea. Elise îi dăduse cunoştinţe de bază cum să atragă şi să păstreze atenţia unui auditoriu, iar Ziegfeld îi dăduse şi el lecţii bune. Nici măcar Eddie nu-şi putea lua ochii de la ea. De fiecare dată când îşi ridica privirea, văzu că el se uita fix la ea.

După cină, el merse liniştit cu ea înapoi, la apartamentul lor, deschizându-i uşa şi lăsând-o să treacă, apoi o urmă înăuntru, scoţându-şi cravata şi jacheta şi smulgându-şi cămaşa ca un nebun. Apoi gol, veni spre ea. Ea aştepta tăcută, îngrozită de faţa lui brutală. După ce o răsuci în braţele lui, îi descheie rochia de tafta, lăsând-o să alunece pe jos cu un foşnet de mătase. Îi scoase încet cămăşuţa, plimbându-şi mâinile peste pieptul ei, în timp ce ea îl privea cu teamă în ochi. Îi scoase restul lenjeriei, lăsând-o goală şi timidă, doar în ciorapi şi cu bijuteria la mână.

Ea rămase cu ochii aţintiţi la chipul lui, speriată de ce se întâmpla cu el, îngrozită de ce avea de gând să facă.

Înjurând furios în germană, o împinse brusc de lângă el, trimiţând-o învârtindu-se în celălalt capăt al camerei.

— Copil tâmpit, hrănit cu lapte, spuse ei rânjind, în timp ce-şi trăgea hainele pe el, căci îi trecuse pasiunea. Nu ai nici cea mai mică idee despre ce anume excită un bărbat? Nu vă învaţă lucrurile astea la *Teatrul New Amsterdam?* Păi, şi cea mai nenorocită fată de pe stradă înţelege mai bine pasiunile unui bărbat decât tine.

Stătu uitându-se la ea, complet îmbrăcat, netezindu-şi părul blond.

— Pentru Dumnezeu, îmbracă-te, îi spuse el dispreţuitor. Într-o zi, am să-ţi arăt cum să nu mai fi doamnă în pat. Dar în seara asta, am ceva mai bun de făcut.

Şi cu asta, se răsuci pe călcâie şi ieşi din cameră, trântind uşa după el.

Mult mai târziu, îl auzi întorcându-se. Auzi clinchetul paharelor şi sunetul râsului unei femei, iar mai târziu, gemetele lor animalice de pasiune, ţipetele şi comenzile lui în timp ce femeia îl excita. Missie îşi îngropă capul în pernă, încercând să nu audă ceea ce ştia foarte bine că se petrece alături. Gretel von Dussman îl satisfăcea pe soţul ei într-un mod în care ea nu va putea niciodată s-o facă.

Se trezi devreme, aşteptând pe punte, în timp ce vaporul *Majestic* ancora la Cherbourgh şi se uită fix la Eddie, când acesta veni spre ea. Era îmbrăcat imaculat ca totdeauna şi se întreba cum de obrazul lui proaspăt bărbierit nu arăta semne ale activităţilor lui din noaptea trecută. Eddie, îmbrăcat şi politicos, era un bărbat cu totul diferit de Eddie dezbrăcat şi brutal în dorinţa lui pasionată. Spuse brusc:

— Am hotărât că nu vom mai vizita Parisul. Am anulat rezervarea la hotelul *Bristol* şi vom merge direct în Germania.

Faţa lui Azaylee se întrista iar el îi puse braţul în jurul umerilor.

— Nu vrei să vezi casa Arnhaldt? întrebă el zâmbitor. Noua ta casă?

— Da, da, desigur, răspunse ea cu emoţie. El ridică din umeri.

— Atunci, Parisul o să aştepte până o să fii puţin mai mare.

Călătoria, cu trenul şi cu automobilul, a fost lungă şi Missie era sfârşită de oboseală când maşina coti, în sfârşit, pe o şosea lungă care îşi croia drum printr-o pădure întunecoasă, ieşind în cele din urmă la nişte terenuri cu boscheţi şi pietriş, fără nicio floare. Ea privi cu teamă la casa cenuşie, ameninţătoare. Porţile ei mari se deschiseră larg şi un valet apăru pe

trepte, urmat de o trupă de servitori înşiraţi să-şi primească stăpânul şi noua lui mireasă.

Valetul se grăbi să deschidă portiera, pocnindu-şi călcâiele şi înclinându-se, spuse că se numeşte Manfred, iar Missie trecu în revistă şirul de servitori zâmbind şi dând bună ziua, iar fiecare fată făcu o reverenţă şi fiecare bărbat se înclină.

O femeie înaltă, cu ţinută de regină, aştepta în umbra holului, urmărind mica procesiune care se desfăşura afară. Privirea ei o analiză pe Missie, apoi o abandonă şi se opri asupra copilului. Rămase fără suflu. Eddie avusese dreptate. Asemănarea ei cu Anuşka Ivanoff era tulburătoare. Zâmbi. Fiul ei făcuse bine. Dintr-o mişcare realizase ceea ce sperau de ani de zile. Ea nu se îndoia că aceasta era fiica, dată dispărută, a familiei Ivanoff, despre care ruşii anunţaseră că murise în pădure, în urmă cu patru ani. Dar acum, ea era şi „fiica" lui Eddie Arnhaldt!

Planul lor viza departe. În fond, copila avea doar şase ani. Dar aşteptarea merita. Îi va iniţia pe avocaţii lor să pregătească dosarul, iar când fata va avea optsprezece ani, va fi dezvăluit faptul că ea e moştenitoarea familiei Ivanoff şi proprietara legitimă a minelor din Rajasthan.

Noua mireasă, Verity, prezenta interes doar pentru moment, pentru că era nevoie de ea ca martoră – şi nu vor ezita să folosească şi forţa, dacă ar fi fost necesară, ca s-o facă să spună adevărul. Între timp, Eddie va fi un tată grijuliu şi indulgent şi, desigur, când ea va avea vârsta necesară, Azaylee îi va purta numele. Până atunci, va fi o Arnhaldt tot atât de adevărată ca şi ei. Va fi căsătorită cu dragul ei nepot şi astfel Augie va moşteni totul.

Porni înainte ca să o salute pe noua ei noră, zâmbind cu răceală şi oferindu-şi obrazul pentru un sărut.

— Sper, că vei fi foarte fericită aici, spuse ea, dar privirea i se îndreptă repede spre Azaylee. Şi tu, copilă, spuse ea, lăsând să-i pătrundă puţină căldură în glas, ai venit să ne luminezi zilele cu tinereţea ta.

Casa Arnhald îţi spune bun venit. Vreau să ţii minte că, de acum încolo, acesta e căminul tău.

30

Düsseldorf

Cu fiecare zi care se scurgea, casa Arnhaldt părea tot mai mult o închisoare. Camera lui Missie era la etajul doi, în faţa camerei lui Eddie, dar el nu venea niciodată să o vadă. El era plecat majoritatea zilelor la birourile *Arnhaldt* din Düsseldorf sau la uzina din Essen şi adesea, la sfârşit de săptămână, era plecat la vânătoare sau la petreceri, fără ea. Ea bănuia că o mai întâlnea pe Gretel, dar nu putea fi sigură, pentru că nu ieşise din casa Arnhaldt şi de pe terenul ei de când sosiseră, în urmă cu două luni. De fapt, ea nu-l mai văzuse singur din seara aceea, de pe *Majestic,* şi nu-şi putea da seama dacă se simţea uşurată sau tristă. În fond, era soţia lui. Chiar dacă lucrurile începuseră prost, pentru că ea era atât de ignorantă în dragoste, oare nu s-ar fi putut împăca şi să încerce din nou?

Hotărî să fie cât putea de încântătoare şi dulce cu Eddie, îmbrăcându-se cu grijă pentru cina care avea loc în holul uriaş, în stil gotic, panelat, luminat de candelabre lugubre cu coarne de cerb. Dar în fiecare seară ea era parcă invizibilă pentru el. Manfred şi o grămadă de servitoare îi serveau în tăcere, iar Eddie şi mama sa, baroana Jutta, vorbeau doar în germană, din care ea nu înţelegea nicio vorbă. Cei doi nu-i acordau nicio atenţie. Dându-şi seama de privirile curioase ale servitorilor, mânca repede şi se retrăgea cât de repede posibil.

Se urca pe treptele largi de stejar şi pornea înapoi pe coridoarele triste, până în camera ei, cuprinsă de disperare. Dacă Azaylee nu s-ar fi simţit atât de bine acolo, i-ar fi spus pur şi simplu lui Eddie că pleacă şi cu asta basta.

Dar, unde să se ducă? se întreba singură, uitându-se pe fereastră şi văzând doar pădurile întunecate, la distanţă. Era în Germania, nu avea banii ei proprii, Eddie nu-i dădea niciodată. Lucrurile îi erau pur şi

simplu „asigurate”. Oamenii bogaţi nu aveau nevoie de bani.

Cu Azaylee era altfel. Ea avea un apartament luminos, însorit, la primul etaj, cu un dormitor plăcut, decorat special pentru ea, capitonat cu creton proaspăt verde şi alb şi avea o uriaşă cameră de joacă plină de jucării şi jocuri noi. Mai era o cameră de studiu, unde o guvernantă îi dădea zilnic lecţii de germană, precum şi un dormitor şi o cameră de zi pentru Beulah, unde Missie venea în fiecare zi la ceaiul de la ora cinci. Era momentul cel mai plăcut al vieţii ei searbăde şi abia îl aştepta. Între lecţiile de călărie ale lui Azaylee pe noul ei ponei, cele de înot în uriaşul bazin acoperit, de balet zilnic la Düsseldorf şi de nesfârşite ore de germană, ceaiul era aproape singurul moment când o vedea.

Beulah clătina din cap, nefericită.

— Nu-mi place, domnişoară Verity, spuse cu un ton şoptit, pur şi simplu nu-mi place ce fac ei cu copilul ăsta. Îi umplu capul cu vorbe despre Arnhaldt, despre cât sunt de bogaţi şi îi spun că trebuie să vorbească numai germană, acum când are un tată german şi e o fetiţă germană. Şi dumneata, domnişoară Verity? Eşti sora ei, nu-i aşa? Atunci de ce nu-ţi dau lecţii de germană, ca să poţi vorbi cu soţul dumitale german? Nu, aici se întâmplă ceva curios. Nu mai trebuie să-ţi spun, domnişoară Verity, că urmăresc să rupă copila asta de dumneata şi de lângă mine, puţin câte puţin. Curând, nu va mai fi decât o mică *fraulein* germană. Nu mă întreba pe mine de ce, dar aşa stau lucrurile.

Missie se gândi la vorbele ei, stând singură şi neputând să doarmă în noaptea aceea. Era adevărat, o ţineau în mod deliberat pe Azaylee ocupată, o ţineau departe de ea şi o învăţau să vorbească doar germana, lăudându-i fluenţa chiar şi când făcea greşeli. Dar de ce? Ea se gândi la posibilitatea că o făceau doar pentru că o iubeau cu adevărat, dar apoi îşi aminti ochii reci, de un albastru spălăcit ai lui Eddie, aşa de asemănători cu ai mamei sale şi îşi dădu seama că asta nu era adevărat.

Nu merge, se gândi ea cu disperare, este momentul ca lucrurile să se lămurească între ei. Iar dacă asta însemna sfârşitul şi întoarcerea la New York, unde urma să facă faţă ruşinii unei căsătorii rupte, fie şi aşa.

A doua zi era sâmbătă şi, de data asta, Eddie era acasă. Hotărând că nu exista un moment mai favorabil decât acum, se îmbrăcă într-o rochie drăguţă de lână albastră, îşi strânse părul într-un coc cu speranţa că asta o va face să arate mai în vârstă şi mai sigură pe ea, şi se grăbi jos spre biroul lui.

Bătu la uşă strigându-i numele şi aşteptă nervoasă. Nu veni niciun răspuns şi o cuprinse deznădejdea înţelegând că probabil se hotărâse să iasă din casă. Acum, din moment ce se decisese, voia să acţioneze. Strigându-l din nou, deschise uşa şi se uită înăuntru. Camera era goală, dar simţea mirosul înţepător al ţigărilor turceşti pe care le fuma el şi o carte era deschisă pe masa de lucru. Gândindu-se că ieşise doar pentru câteva minute, se hotărî să-l aştepte. Mai văzuse biroul lui Eddie doar o dată, când mama lui o luase să facă un tur al casei şi ea se plimbase prin jur, uitându-se curioasă la obiectele de pe masa lui de lucru. Lampa masivă de argint, trei telefoane, o uriaşă scrumieră urâtă de alamă şi modele din argint ale diferitelor puşti Arnhaldt. Se gândi cu tristeţe că totul era măreţ şi supradimensionat în casa Arnhaldt. Chiar şi cărţile de pe rafturi erau toate tomuri groase, legate în piele scumpă.

Inspectă fiecare pictură, oprindu-se brusc la un mic peisaj. Dar nu se uită la tablou, ci la seiful deschis, pe care acesta îl masca. Iar acolo, în văzul ei, era un obiect familiar, un obiect pe care crezuse că-l pierduse pentru totdeauna: broşa de la Mişa, pe care o văzuse pentru ultima oară la *Cartier,* la New York.

Duse mâna la gât, când îşi aminti întâmplările îngrozitoare. Şi auzi parcă vocea prevenitoare a Sofiei spunându-i încă şi încă o dată că nu va fi niciodată în siguranţă dacă va vinde bijuteriile şi că

CEKA nu doarme niciodată şi nu uită, că odată, undeva în lume, cineva va aştepta ca bijuteriile Ivanoff să reapară. Şi atunci, vor acţiona.

Dar mai era ceva care arăta vag familiar, un document legal, cu un sigiliu roşu. Ea îl luă şi citi titlul: *„Concesiune a Minelor Ivanoff din Rajasthan către Arnhaldt din partea Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice”,* datat 1 ianuarie 1918, şi semnat şi sigilat la acea dată de Michael Peter Alexander Ivanoff. Se uită uimită. Nu putea fi adevărat; Mişa era deja mort când acest document a fost semnat.

Cuprinsă de panică, îşi aminti de curtea pe care familia Arnhaldt i-o făcea lui Azaylee şi înţelese că ei ştiu probabil cine este ea. Dar ce voiau oare de la ea? Erau oare înţeleşi cu CEKA? Un milion de posibilităţi îi trecură prin cap, una mai îngrozitoare decât cealaltă, uitându-se, îngheţată, la broşa primită de la Mişa. Instinctiv, întinse mâna, o luă şi o băgă în buzunar. Se întoarse îngrozită, auzind vocea puternică a lui Eddie dându-i instrucţiuni lui Manfred. Se uită în jur neajutorată, dar nu exista cale de scăpare…

Ea împinse actul de concesiune înapoi în seif, închizând uşa cu un zgomot care fu sigură că s-a auzit la o milă depărtare şi puse repede tabloul la loc. Apoi, luând o carte din raft la întâmplare, se duse repede în partea cealaltă a mesei de lucru şi se aşeză în fotoliul mare îmbrăcat în piele roşie.

Simţi un fel de şarpe pe spinare când se deschise uşa; ea răsfoia paginile, prefăcându-se că nu auzise şi, după câteva secunde, Eddie îi spuse:

— Ai venit cu un motiv oarecare? Sau din pură curiozitate?

Se îndreptă spre ea şi îi luă cartea din mână.

— Un studiu de balistică – în germană? Zău, Verity, dacă vrei o scuză ca să mă spionezi, poţi găsi ceva mai bun decât asta.

— N-am venit aici să te spionez, spuse ea plină de indignare. Am venit… Se opri, amintindu-şi că nu mai putea spune ceea ce intenţionase. Nu-i mai

putea spune că vor să plece, pentru că acum ştia că nu le va lăsa nicicum. Am venit să te întreb de ce nu mai vorbeşti cu mine, spuse ea.

El ridică din umeri.

— Am crezut că s-a hotărât pe *Majestic* că nu avem ce să ne spunem unul altuia. Am făcut o greşeală teribilă, Verity. Nu eşti aşa cum am crezut eu. Dar nu am să divorţez de tine. Poţi rămâne aici în casa Arnhaldt şi să trăieşti ca o doamnă. Tânăra baroană Arnhaldt. Buzele lui subţiri se strâmbară într-un zâmbet crud, când adăugă încet: tot restul vieţii tale.

Ea rămase cu gura căscată, întrebându-se îngrozită ce voia să zică cu asta. Intenţiona oare să o omoare şi s-o ia pe Azaylee? Tot ce ştia era că ele trebuiau să plece de acolo cât mai curând posibil şi încă în secret.

Ea se ridică şi trecu pe lângă el, îndreptându-se spre uşă. Întorcându-şi capul, îi întâlni privirea.

— Eu tot mai sper că putem îndrepta lucrurile între noi, Eddie, spuse ea încet, am să fac tot ce pot ca să-ţi fiu pe plac de acum încolo.

Avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să meargă fără să alerge înapoi prin hol şi apoi în sus pe scări, până în camera ei. Toată ziua se frământă cum să scape din casa Arnhaldt. Locul era ca o fortăreaţă şi se afla la douăzeci de kilometri de cel mai apropiat oraş; nu putea pur şi simplu să împacheteze şi să-i spună şoferului să le ducă la gara din Düsseldorf, pentru că acesta nu făcea niciodată nimic înainte de a o întreba pe baroana Jutta. Şi chiar dacă ar încerca să meargă pe jos, ştia că li se va observa lipsa şi vor fi aduse înapoi. În plus, Beulah era prea bătrână pentru o asemenea expediţie, iar Azaylee era prea tânără. Gemu, ţinându-şi capul între mâini, cu disperare. Tot ce putea face, era să fie atentă şi să aştepte ocazia, iar între timp îi va spune şi lui Beulah să se pregătească de fugă.

Bătrâna femeie fu emoţionată când îi spuse că vor pleca.

— Pentru mine, domnişoară Verity, nu poate fi destul de devreme, spuse ea zâmbind. Abia aştept să ies naibii de aici.

Ocazia se ivi mai repede decât se aşteptase şi în modul cel mai satisfăcător. Detestata baroană Jutta căzu în timp ce se plimba prin parc şi îşi fractură şoldul. Fu chemat de la Paris un specialist ortoped de faimă mondială, iar lui Eddie i se spuse că fractura era complicată. Baroana trebuia să fie dusă cu o ambulanţă la clinica particulară a doctorului de la Paris, unde o putea trata personal. Dacă nu, se temea că nu va mai putea merge niciodată.

Eddie era alb la faţă şi încordat când făcu aranjamentele, iar Verity întrezări o şansă de scăpare.

— Sărmana ta mamă, spuse ea cu simpatie. Va fi atât de singură la Paris, departe de draga ei casă Arnhaldt. De ce nu o laşi şi pe Azaylee să meargă şi ea, să o mai înveselească? Ştii cât o adoră.

El avea ochii îngrijoraţi şi ea ştia că abia o auzise.

— O adoră cu adevărat pe Azaylee. Ştii bine cum o face să râdă, insistă ea.

— Baroana are dreptate, fu de acord doctorul. Starea psihologică a unui pacient, mai cu seamă un pacient de vârsta baroanei, este importantă. Dacă are în jurul ei membri ai familiei, cu atât mai bine. Este o idee excelentă.

— Atunci, de ce n-am merge toţi? strigă Verity, bătând încântată din palme. În fond, Eddie, i-ai promis lui Azaylee că ai să-i arăţi Parisul, nu-i aşa?

El o privi rece, neputând spune nu în faţa doctorului fără să se facă de râs.

— Da, probabil că da, fu el de acord supărat, în timp ce ea fugi din cameră să-i spună lui Beulah vestea cea bună.

Împachetară repede, doar pentru o şedere de câteva săptămâni la Paris. Eddie plecă, urmând-o pe mama sa în ambulanţă, dar ele urmau să călătorească cu trenul şi să-l întâlnească mai târziu la hotel *Bristol.*

Când trenul ajunse la Paris, fu o treabă uşoară să ia un taxi spre Gara de Nord şi nu spre hotel. După ce le lăsă, pe Azaylee şi Beulah, la gară, Missie se duse în strada St. Honore. Intrând în cel mai elegant magazin de bijuterii pe care-l putu găsi, îşi ridică nasul arogant şi scoţându-şi diamantul enorm din deget, le spuse că voia să-l vândă.

Fără să clipească, francezul, cunoscător la lumea bună, fu de acord că era o piatră frumoasă şi îi oferi trei mii de dolari. Ea îi luă cu un zâmbet şi trecu imediat strada la *Thomas Cook* unde cumpără bilete de clasa a doua pentru vasul *America,* ce pleca spre New York în seara aceea. Apoi traversă iar Parisul spre gară şi luară primul tren spre Cherbourg.

La ora şapte, în seara aceea, erau deja pe vas, în drum spre New York. Iar de data asta, Missie nici măcar nu se uită în urmă. Îi era teamă, pentru că nu ştia ce va face Eddie Arnhaldt când va descoperi că ele au dispărut.

31

Istanbul

În dimineaţa aceea, Gerome Abyss se ridică din pat mai devreme, pentru prima oară, de ani de zile. El aruncă pătura murdară, merse în picioarele goale pe covorul uzat la baie şi se analiză în dreptunghiul de oglindă fără ramă. Lumina puternică de dimineaţă nu-l favoriza. Avea faţa umflată, ridată, uscată. Îl durea stomacul şi picături de transpiraţie îi alunecau pe spate, dat fiind că băutura din noaptea trecută îi ataca ficatul. Brusc, se încovoie de durere. După câteva momente, durerea slăbi iar el se îndreptă şi intră sub duş. Poate acum, când era bogat, se va duce la una dintre clinicile acelea noi, să încerce un tratament. „Tratament”, aşa numeau ei asta, de parcă ar fi fost vorba de o boală, deşi orice om cu bun simţ ştie că era o plăcere; în mare parte, plăcerea uitării, dar totuşi o plăcere.

În timp ce se săpunea, se uită la trupul său, cu straturi de grăsime ca o balenă albă. Poate o să mai scadă şi câteva kilograme acum, că era bogat, o să-şi cumpere câteva costume elegante. Aşa cum avusese pe vremuri când fusese Gerome Abyss, cel mai bun şlefuitor de pietre preţioase din lume. Când companii cum ar fi *Cartier* îi implorau talentul şi îi plăteau o avere. Desigur, nu atât de mult cât căpătase ca să taie smaraldul, dar în ziua de azi se pare că preţuia mai mult.

Şi poate acum, când era bogat, va putea să se apuce din nou de treabă. Ar putea lăsa să se afle, în mod discret, desigur, la vechile lui cunoştinţe de la marii bijutieri, că el a fost cel care a tăiat smaraldul Ivanoff. N-avea importanţă că-şi dăduse cuvântul că nu va spune niciodată. După toată zarva pe care a produs-o vânzarea smaraldului şi suma de bani pe care a obţinut-o, fata aceea frumoasă cu părul lung, negru, şi ochi albaştri nu va mai vinde mult timp nimic. Leyla Kazahn. Îi ştia numele acum, dar nu

ştia cum ajunsese să aibă smaraldul şi de altfel nici nu-i păsa. Aseară, îi fusese predat un cec de bancă de peste 648.000 dolari, la locanta *Antalya,* barul unde bea el de obicei. Era un om bogat.

Aparatul de bărbierit îl făcu să sângereze puţin sub mâna lui nesigură, în timp ce dădea jos o barbă de cinci zile, cenuşie. Se gândi din nou la ziar. În zilele astea, plăteau o avere pentru articole în exclusivitate. Cu o poveste ca asta, toată lumea s-ar bate pentru ea. Rânji, dând la iveală o linie întreruptă de dinţi galbeni, murdari. Mai mult decât atât – ar deveni celebru.

Scoase o cămaşă din dulap şi privi dunga întunecată din jurul gulerului; o să meargă. Vechiul costum alb era îngălbenit de ani, transpirat şi mototolit şi arăta ridicol în acea zi rece de primăvară. Dar un costum alb a fost întotdeauna marca lui, ca şi panamaua, pălăria lui norocoasă.

Punându-şi pe cap panamaua jerpelită, cu panglică roşie, traversă camera spre uşă. Cu mâna pe clanţă, se uită în jur. Nu mai voia niciunul dintre mizerabilele lui lucruri. Nu se va mai întoarce aici niciodată. Pipăi buzunarul cu cecul de bancă, să se asigure. Acum era un om bogat.

Funcţionarul de la ghişeul Băncii *Stanboul* observă suma cecului şi aspectul clientului şi îl chemă pe şeful său. Abyss se simţi stânjenit de privirea acestuia când văzu suma de pe cec emisă de o cunoscută bancă elveţiană, apoi aspectul lui, comparându-l cu fotografia de pe paşaport, cu numele de Georges Gerome.

— Desigur, domnule Gerome, vom fi încântaţi să vă deschidem un cont, spuse şeful în cele din urmă. Eu personal mă voi ocupa de asta. Spuneţi-mi doar ce fel de cont doriţi. Pot să vă sugerez un depozit pe termen scurt, cu cea mai ridicată dobândă, până vă hotărâţi asupra unor investiţii? Şi un cont curent rezonabil pentru bani de cheltuială şi aşa mai departe?

Abyss dădu din cap.

— Puneţi o sută de mii de dolari într-un cont curent, iar restul în depozit. Şi acum am să iau zece mii bani gheaţă, în dolari.

Se juca nervos cu linguriţa în cafeaua turcească pe care i-o oferiseră, în timp ce aştepta. Ei nu se grăbeau, iar el transpira, întrebându-se dacă nu cumva era ceva în neregulă.

— Poftiţi, domnule Gerome, zise şeful care se întorsese, zâmbind. Avem nevoie doar de semnătura dumneavoastră, domnule, aici şi aici.

Abyss dorea ca mâna să nu-i tremure aşa de tare. Semnătura lui strâmbă arăta ca un fals. El se uită în sus nervos, dar zâmbetul şefului părea lipit pe ei.

— Şi iată cei zece mii de dolari, domnule Gerome. Pot să vă spun bun venit la Banca *Stanboul.* Dacă aveţi vreo problemă sau doriţi să discutaţi despre investiţii, despre orice, aş fi încântat să vă dau un sfat.

Abyss rânji, în timp ce traversă Piaţa Taksim, fără să-şi dea seama de bărbatul mărunt cu haină maron, care era cu zece paşi în urma lui. Cei zece mii de dolari făceau o umflătură satisfăcătoare în buzunarul hainei şi rânji din nou. Mai întâi, avea să-şi ia un apartament la hotel *Hilton,* apoi se va duce la cumpărături. Patru duzini de cămăşi noi, de comandă, bineînţeles, o duzină de costume noi, lenjerie, ciorapi, pantofi… şi o nouă pălărie norocoasă. Nu mai avea nevoie de cea veche. Râzând, aruncă vechea lui panama lustragiului de la colţul pieţei şi bătrânul îi zâmbi drept răspuns, faţa lui maronie, fără dinţi, încreţindu-se ca o alună spartă. Abyss decise că îi place Istanbulul. Aici omul este tratat ca un prinţ – iar el putea trăi ca un prinţ.

Firma de neon a barului din colţ îi atrase privirea şi el ezită. Un singur pahar nu-i va face rău şi, în fond, nu era nicio grabă, *Hiltonul* va fi tot acolo peste o oră. El râse, spunându-şi că la fel era şi cu amorul; putea să-şi mărească plăcerea amânând evenimentul. Şi acesta era un alt lucru care se putea

cumpăra cu bani, ceva de care nu se mai bucurase de mult: amorul.

El nu-l observă pe măruntul bărbat din umbră, cu haina maronie, ce trecea neobservat, strecurându-se după el în bar şi luând loc lângă uşă.

Abyss trecu bucuros în revistă şirul de sticle din spatele barului. Nu crezuse că fata îi va plăti şi restul de bani. Se gândise că douăzeci şi cinci de mii de dolari vor fi tot ce va căpăta, iar aceia i se scurseseră deja printre degete, ca apa. Numai noul paşaport îl costase zece mii, apoi au fost cheltuielile pentru vapoare, avioane, trenuri, hoteluri… toată povestea cu ascunsul. Dar acum, gata. Acum va avea tot ce-şi doreşte.

Comandă un scotch dublu-malţ, savurându-l pe limbă înainte de a-l da pe gât, apoi comandă altul.

— Şi unul pentru dumneata, îi spuse el mărinimos barmanului.

Bărbatul dădu din cap şi băgă banii în buzunar. Întâlnise un milion de oameni ca Abyss. Veneau şi plecau.

Abyss se chirci pe scaunul de bar când durerea îl cuprinse din nou. La dracu, se simţea rău de tot de data asta. Poate va trebui cu adevărat să se lase de scotch. Transpirând tare, plecă de la bar împleticindu-se.

Omuleţul fu într-o clipă alături de el.

— Nu vă simţiţi bine? întrebă el în franceză.

Abyss se uită la el surprins, apoi gemu când durerea îl apucă din nou.

— Trebuie să merg la un spital.

Cu gura căscată se apucă de braţul bărbatului ca să nu se prăbuşească.

Taxiul care mergea încet pe lângă trotuar se opri şi omuleţul îl ajută să se urce în el, apoi intră şi el şi închise uşa. Taxiul, porni cu roţile scârţâind când coti după colţ şi o luă pe Siraselvileh Caddesi, îndreptându-se spre pod şi spre oraşul vechi.

Ştirea nu merita decât cinci rânduri în ziarele de dimineaţă. Trupul unui bărbat fusese găsit plutind în port, la Unkapani. Nu se înecase, fusese înjunghiat

mortal, iar cuţitul era încă înfipt în spatele lui. Motivul nu era furtul, întrucât suma de zece mii de dolari americani fusese găsită în buzunarul lui. Fusese identificat ca fiind domnul Georges Gerome, iar poliţia investiga în continuare.

32

Washington

Cal citi ziarele de dimineaţă stând la fereastra care dădea spre râul Potomac şi insula Theodore Roosevelt şi bându-şi cafeaua de la micul dejun. Ştirea bombă era asasinarea lui Markheim. Cadavrul lui a fost găsit de o femeie de serviciu şi, din cauză că legătura lui cu vânzarea smaraldului ieşise la iveală, ziarele avuseseră de lucru. Se întreba dacă Markheim îi spusese asasinului său identitatea cumpărătorului înainte de a fi ucis şi cine era ucigaşul. Poate Valentin Solovski?

Ceaşca tremură pe farfurioară, când o puse jos, amintindu-şi de Genie şi Solovski. Nu o mai văzuse şi nu mai auzise de ea de când cu Düsseldorf-ul. Ea plecase fără să-i spună nimic, iar el fusese rechemat la Washington.

Îşi aminti de ochii albaştri speriaţi ai lui Genie şi de propriul său glas care o asigura că nu era niciun pericol.

— De fapt, n-ai de ce să te temi, îi spusese cu amărăciune. Ei o vor pe femeia aia, Ivanoff, nu pe tine. În plus, tu nu eşti Mata Hari.

Dar, la naiba, Genie tocmai asta devenise, hotărâtă să facă tot ce poate pentru ţara ei, exact aşa cum proceda întotdeauna în munca ei de reporter. Ca un nebun, o trimisese într-o lume a pericolului, pe care nu-l anticipase.

Se uită îngrijorat la ceas, înregistrând data şi ora, de parcă i-ar fi putut spune unde era ea.

După ce ridică receptorul, îl sună pe patronul ei.

— Sigur! spuse acela, am avut veşti de la ea, azi-dimineaţă. Era şi timpul!

Cal îi mulţumi – şi îi mulţumi lui Dumnezeu în acelaşi timp. Genie era bine. Era în drum spre casă. Şi, de îndată ce va ajunge, avea să o vadă şi să-i spună să uite totul. Voia ca ea să uite până şi faptul că i-a cerut ceva, să uite că s-a întâmplat ceva. El

dorea ca ea să fie din nou doar reportera dură, vulnerabilă, în siguranţă în lumea ei. Zâmbi trist, în timp ce telefonă la florărie şi comandă două duzini de trandafiri crem, care să fie trimişi domnişoarei Genie Reese, cu o carte de vizită pe care să scrie simplu: *„Îmi pare rău. Cu drag, Cal”.*

Spera că îl va crede.

Gândurile lui se întoarseră cu tristeţe la uciderea lui Markheim. Deschise televizorul, întrebându-se dacă ar putea fi ceva în plus la ştirile de dimineaţă. Brusc, îl văzu pe rus la aeroportul *Dulles,* croindu-şi drum printr-o mulţime de reporteri şi fotografi.

Valentin privea, surprins, spre camera de televiziune şi canaliza mulţimea care îi bloca drumul. O jumătate de duzină de bărbaţi cu ochelari negri apăruseră din senin, împingându-i pe reporteri şi deschizându-i un culoar prin care să treacă.

— Aţi fost la vânzarea de la Geneva, domnule Solovski? strigă un reporter, îndreptând un microfon spre el. Puteţi să ne spuneţi pentru ce?

Ignorându-l, Valentin înaintă.

— Ce părere aveţi despre uciderea lui Markheim, domnule? insistă reporterul, dar Valentin împinse microfonul şi îşi continuă drumul. Se uită furios la oamenii de securitate şi la rândurile lor strânse în faţa lui, împingând reporterii cu spatele spre stradă. Nu era nicio maşină de la ambasadă care să-l aştepte şi Valentin intră repede într-un taxi. Aparatele de fotografiat încă mai funcţionau, când maşina porni.

Cal fluieră încet. El crezuse că se va putea ocupa de cazul Ivanoff în mod diplomatic, dar acum lucrurile scăpau de sub control. Avea nevoie de ajutor. Apăsă din nou pe butoanele telefonului şi îl obţinu pe Jim Cornish la sediul CIA din Langley, Virginia, pe care îl întrebă despre Markheim.

— L-au lichidat, îi spuse Cornish. Şi pe Abyss. Ştirea a venit azi-dimineaţă din Istanbul. Scrie în buletinul NID de pe biroul tău. Da, Abyss e mort de-a binelea – cu cuţitul încă înfipt în spate şi cu zece mii de dolari în buzunar. Înfiorătoare treabă, nu?

— Să fiu al naibii, spuse gânditor Cal.

Cornish râse, un râs sănătos, şi Cal clipi depărtând receptorul de ureche.

— E o afirmaţie cam blândă, dacă mă gândesc bine, zise Cornish.

— Ai mai auzit blesteme până acum, nu-i nevoie să mai auzi şi de la mine unul aşa de dimineaţă. Cal muşcă gânditor din pâinea prăjită şi spuse: deci, am avut dreptate în legătură cu Istanbul-ul, el a fost acolo tot timpul ăsta.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul pentru un bărbat care se ascunde, aşa cred. Iar cei zece mii trebuie să fi fost plata lui.

— Nu-i destul., Abyss trebuie să fi fost plătit mult mai mult decât cu zece mii. Dar faptul că-i avea în buzunar trebuie să însemne că tocmai fusese plătit. Aşa că, unde-i restul de bani?

— Un cont în bancă, încercă să ghicească Cornish.

— Exact – şi încă un cont foarte recent în bancă, pun pariu. Mintea lui Cal lucra. Fă-mi o favoare, Cornish, vrei? Controlează toate băncile din Istanbul şi vezi unde a deschis domnul Georges Gerome un cont nou. Sau poate şeful băncii s-a prezentat deja şi a anunţat poliţia turcă?

— Mă îndoiesc. Ştirea din ziar a fost mică, oricui putea să-i scape. Dar, e-n regulă, o să urmăm firul ăsta.

— Iar când găseşti contul, întreabă cum au fost plătiţi banii. Un cec obişnuit? Un cec de bancă? Află dacă e vorba de o bancă elveţiană şi dacă da, care anume.

— Se face, spuse Cornish iritat; nu-i plăcea să i se spună cum să-şi facă treaba.

Washington-ul strălucea sub un cer albastru luminos, când Cal o luă cu maşina pe Virginia Avenue. O tăie prin strada Optsprezece, o luă la dreapta pe Şaptesprezece, îndreptându-se spre biroul său din aripa de vest a Executivului, la Casa Albă.

Un grup de reporteri se învârteau în jurul intrării de vest şi, în timp ce-şi strecura maşina prin mulţime, se întrebă pe cine aşteptau. Se aprinseră

lumini când camerele de televiziune se îndreptară spre el şi, brusc, se trezi uitându-se la un microfon băgat prin geamul lui deschis.

— Domnule Warrender, ne puteţi spune ce făceaţi la Geneva? întrebă cineva.

Cal îşi aminti de Valentin care-şi ţinuse gura închisă la aeroport şi clătină doar din cap.

— Ce credeţi despre uciderea lui Markheim? Şi tocmai am auzit de Abyss. Cine credeţi că-i curăţă? Şi pentru ce?

Cal dădu din nou din cap, mulţumit că Securitatea îi dădu drumul să intre. Când porţile pocniră închizându-se în urma lui, îl putu vedea pe cameraman afară, filmând încă. Se întrebă dacă Genie Reese ajunsese deja acasă. Putea pune pariu şi pe ultimul lui dolar că telefonul ei va fi primul pe care-l va primi în dimineaţa asta.

După ce îi ceru secretarei să-i facă rost de cafea, se cufundă îngrijorat în fotoliu. Un exemplar din buletinul NID, pe care i-l menţionase Cornish, îl aştepta. Buletinul *„National Intelligence Daily”* conţinea un sumar al ultimelor rapoarte ale agenţilor americani din întreaga lume, folosind sisteme electronice de ascultare şi fotografiere din satelit, precum şi alte ştiri. Uneori, conţinutul era folositor, alteori nu. Buletinul NID, cu steagul lui roşu şi negru ca emblemă, era trimis preşedintelui şi circula doar între oficialităţile ce aveau dreptul la informaţii strict secrete, sau, mai sus, la Ministerul Apărării, la Externe şi la CIA. Azi, o pagină era rezervată ultimelor noutăţi cu privire la uciderea lui Markheim: se menţiona că toate registrele lui comerciale şi agendele dispăruseră şi că agenţii bănuiau că era o afacere „udă” – expresie rusească pentru asasinat, „ud” însemnând „cu sânge”. Mai era şi informaţia despre uciderea lui Georges Gerome/Abyss la Istanbul.

Cal ştia că *„Pasărea matinală”* – tăieturile sortate ale principalelor articole şi informaţiilor fierbinţi din principalele nouă ziare precum şi ale agenţiilor de ştiri şi ale celor trei reţele de televiziune, circula şi

ea printre personalităţi – dar nu apucase încă să prindă ştirea. Mâine, toată lumea din „cerc" – lista scurtă a persoanelor care primeau primele informaţiile de nivel important – va cunoaşte amănuntele şi ăsta va fi subiectul de comentarii fierbinţi la Washington. Trebuia să facă o mişcare. Se sprijini de spătarul fotoliului, cu ochii închişi şi braţele la piept, gândindu-se. Oricine ar fi fost „Doamna" era în mare pericol. Ruşii nu glumeau. Iar acum era sigur că mai există cineva, în afara celor două naţiuni, care dorea minele.

Sună din nou la CIA.

— Cornish, zise, ştim ce au făcut ruşii cu minele alea indiene în toţi anii ăştia? Adică, sunt active, lucrează?

— Cred că da, răspunse Cornish, dar niciodată nu ni s-a dat semnal verde în chestiunea Ivanoff, aşa că niciodată nu am explorat toate unghiurile.

— Începe să explorezi, răspunse Cal, în timp ce amănuntele se aşezau la locul lor în mintea lui. Ştim că minele sunt valoroase din cauza tungstenului şi că tungstenul e vital pentru producţia de oţel. Şi cine este cel mai mare producător de oţel şi armament?

— Isuse, Cal, nu crezi…?

— Arnhaldt e la Düsseldorf, spuse Cal, tot acolo este – mai bine zis, a fost – Markheim.

— Mă ocup imediat de asta, spuse Cornish. Revin eu mai târziu, astăzi.

Cal zâmbi când puse receptorul în furcă. S-ar putea să fi descoperit misterul celui de al treilea în jocul Ivanoff. Ar fi fost gata să parieze pe orice că Arnhaldt a cumpărat smaraldul. Ce-o să zică Genie Reese despre asta? O să o sune mai târziu, poate o va invita la cină.

Sigur, îl supărase al naibii cu lipsa ei de grijă, dar parcă avea ceva deosebit. Poate pentru că hotărârea ei se asemăna cu a lui; era un om care încearcă, i-ar da o notă mare pentru efort. Şi-o aminti şezând în faţa lui pe banchetă, la hotelul *Beau Rivage,* văzându-i parcă ochii albaştri imenşi când îi spusese de miliarde, cum îşi trecea mâna prin părul lung,

blond, când era nervoasă şi îşi aminti gura ei care era prea vulnerabilă pentru rolul pe care-l juca. Da, îi plăcea Genie Reese, îi plăcea cu adevărat.

Era ora cinci şi jumătate după-amiază, când Cornish îl sună. Îi spuse că faptul că Arnhaldt foloseşte minele fusese confirmat şi că el continuă cercetarea. De asemenea, informaţii din Düsseldorf afirmau că Markheim acceptase o mită importantă de la cineva, probabil agenţi KGB, pentru a divulga numele clientului şi nu încăpea îndoială că ruşii ştiau acum despre Arnhaldt. Cal dădu din cap; totul era aşa cum se aşteptase. Îi spuse lui Cornish să-l anunţe dacă mai puteau afla ceva, apoi se uită la ceas. Genie nu-l sunase, aşa că o va suna el.

— Bună, zise ea. Mulţumesc pentru flori. Sunt frumoase. Miros ca o grădină vara.

— Mă bucur, spuse el, uşurat că-i aude vocea. Se acceptă scuzele mele?

— A, sigur. De fapt n-ai de ce să-ţi ceri scuze.

— Ba da, dar nu e ceva ce putem discuta la telefon. Ea nu răspunse, iar el spuse repede: totul e în regulă?

— De ce n-ar fi? vocea ei ora precaută.

— Păi, ai fugit de mine din nou, la Düsseldorf. Sunt bucuros să aud că te-ai întors în siguranţă, în ciuda tuturor evenimentelor de acolo.

— Evenimente? A, da. Ea ezită, apoi spuse repede: Cal, mă bucură că m-ai sunat. Putem să ne vedem diseară?

El zâmbi.

— Mi-ai luat-o înainte. Voiam să te invit la cină.

— Cină? Poate…

El se gândi că nu era cea mai entuziastă acceptare pe care o auzise vreodată, dar dorea cu adevărat să o vadă.

— Să spunem atunci la ora opt? La barul *Patru anotimpuri?* O s-o începem de acolo.

— Am să fiu acolo, Cal! Să te uiţi la ştirile de la ora şase seara, vrei? Mă gândesc că o să avem poate şi altceva de discutat.

El puse jos receptorul încruntându-se, întrebându-se ce a vrut să spună. Spera că nu avea să mai facă iar o mişcare prostească, aşa cum a făcut cu Solovski. El nu se aşteptase că ea va merge atât de departe. Dar Genie era dintre aceia care zboară sus, care ţintesc spre vârf. Şi, din cauza lui, făcea un joc periculos ca să ajungă acolo.

Se uită la ceas. Era şase fără un sfert. Nu mai avea timp să se ducă la postul de televiziune să vadă ce aveau de gând înainte ca ea să fie în emisie. La naiba, de ce oare acţiona totdeauna înainte de a-l întreba pe el mai întâi? Cine ştie ce-i spusese Solovski să facă? Deschise furios televizorul, aşteptând ştirile.

***

Genie nu avea nevoie de însemnări pe panou. Ştia exact ce avea de spus. Se uită la ceasul din studiou, în timp ce limbile i se mişcau spre ora când trebuia să înceapă. Valentin era acasă la el de dimineaţă şi încă nu o sunase. Şi poate că acum nici nu o va mai suna vreodată. Lacrimile îi înţepau, ochii şi ea îşi muşcă buzele. Nu putea plânge acum, va fi în vizorul camerei peste câteva minute. În plus, plânsese destul în ultimele zile cât pentru o viaţă întreagă. Ce se întâmplase oare cu vechea Genie, reportera semeaţă, neînfricată? E în continuare aici, se linişti singură. În fond, ia să vezi ce va face acum.

Îşi apucă strâns notiţele, în timp ce o machieuză se agita cu pudra şi rujul de buze. Ea ştia că există o singură cale, care să-i facă pe toţi participanţii la acest joc să se descopere. Şi un singur mod de a-l găsi pe ucigaş. Era riscul cel mai mare din viaţa ei, dar unul pe care era gata să şi-l asume.

Luase hotărârea în dimineaţa aceea şi se dusese drept la directorul reţelei de televiziune. El o ascultase atent şi îi pusese câteva întrebări pertinente, apoi fusese de acord să o lase să facă ce dorea.

— Dar ai face bine să te ţii de cuvânt, îi atrăsese el atenţia. Ea se cutremurase. Dacă nu reuşea, cariera ei era terminată. Poate chiar şi viaţa.

La şase fără patru minute, sună telefonul şi vocea de la celălalt capăt al firului o făcu să se topească brusc.

— Valentin? şopti ea.

— Genie, trebuie să te văd, spuse el.

— Da, da… desigur.

— La tine, spuse concis, la şapte.

Închise, când acele ceasornicului arătau şase fără trei minute.

— Bine, Genie, o chemă directorul, să dăm drumul acţiunii, aici.

Îşi luă locul în spatele mesei mari, curbate, clipind în bateria de lumini, în timp ce machieuză o mai pudră o dată pe frunte, se uită drept înainte, ţeapănă, în timp ce se auzea muzica introductivă, iar genericul se desfăşura pe monitor. Era calmă acum. Era gata.

***

Cal se trânti pe un fotoliu în faţa televizorului, fără haină, cu cravata desfăcută şi o cutie de bere *Miller* alături. Genericul se terminase, se citeau ştirile internaţionale, apoi prezentatorul spuse:

— Mai întâi, reportera noastră, Genie Reese, are de făcut dezvăluiri importante despre straniul caz al smaraldului Ivanoff.

Imaginea se schimbă pe Genie, rece, fără zâmbet, şi îmbrăcată cu o bluză albastră de mătase, care se asorta cu ochii ei. Avea părul strâns la spate cu o fundă de catifea şi avea perle la gât şi în urechi. Cal se gândi că arată ca o fată care ar mirosi delicios a *Chanel 5.*

Genie se uita serioasă la cameră.

— Se pare că povestea smaraldului Ivanoff şi speculaţiile cu privire la identitatea proprietarei, necunoscuta „Doamnă” au atins noi culmi odată cu asasinarea agentului care a făcut cumpărarea, Paul

Markheim, la Düsseldorf, iar acum, cu uciderea la Istanbul, a omului despre care se crede că a tăiat piatra, Gerome Abyss. Lumea se întreabă dacă această curioasă poveste este în fond adevărată şi dacă KGB-ul este încă pe urmele „Doamnei”. Sau poate CIA? Sau – iar acest lucru este din ce în ce mai posibil – mai există un al treilea personaj în această dramă? Există doar o singură persoană care poate răspunde la aceste întrebări, o singură persoană care poate opri acest şir de crime şi mister, iar aceasta este „Doamna” însăşi. Eu am făcut propriile mele investigaţii în afacerea Ivanoff şi ştiu cine este „Doamna”. Peste trei zile, vă voi prezenta un interviu cu ea, înregistrat pe bandă, aici, la ştirile de la ora şase, pe staţia WXTU. Urmăriţi-le.

— Genie, îi spuse producătorul în cască, ar fi bine să fie adevărat, pentru că acum o să se deschidă iadul.

— Tocmai asta vreau, răspunse ea simplu.

— Bine, zise el, maşina te aşteaptă să te ducă acasă. O să stea la dispoziţia ta săptămâna viitoare, iar câteva gorile or să stea de pază la casa ta, de îndată ce vor ajunge acolo. În regulă?

— Sigur. Se uită la ceas, în timp ce-şi aduna lucrurile. Ne vedem peste câteva zile, băieţi.

Producătorul se uită după ea îngrijorat, în timp ce ea ieşea din studiou.

— Sper că am făcut ce trebuia, spuse el.

***

Câteva secunde, Cal rămase încremenit în fotoliu. Apoi sări în picioare, urlând la secretara sa ce se afla în biroul alăturat, să-i dea la telefon postul de televiziune. Fata plecase acasă. Mormăind supărat, el găsi numărul şi îl formă singur. Era ocupat şi bănui că, după declaraţia senzaţională a lui Genie, centrala era aglomerată.

Îmbrăcându-şi haina, ieşi trântind uşa biroului şi luă un taxi într-acolo.

— Ne pare rău, domnule Warrender, îi spuse bărbatul de la informaţii, dar domnişoara Reese a plecat deja.

— Unde s-a dus? întrebă el. Omul ridică din umeri.

— Nu pot să vă spun, domnule.

— La naiba, spuse Cal, furios. Dă-mi voie să vorbesc cu directorul postului.

— A plecat şi el, domnule, spuse omul, evitându-i privirea.

Se duse la telefonul public din hol şi formă numărul ei de acasă. Îl lăsă să sune mult, dar nu primi niciun răspuns, nici măcar de la automat. Se întrebă unde dracu putea fi, blestemându-se din nou că o implicase în ceea ce se dovedise a fi un joc prea periculos. Nu era niciun mod de a da de ea. Va trebui pur şi simplu să aştepte întâlnirea lor de la ora opt şi atunci îi va spune că nu o va mai scăpa din ochi niciun moment, până nu se va termina povestea asta, chiar dacă ar fi să se mute la ea! La naiba, nu-şi dădea seama că spusese lumii acum că ea ştia cine era „Doamna”. Nu se gândise în ce situaţie periculoasă se băgase singură? Întristat, se duse la *Patru anotimpuri* să o aştepte.

Stătea în sala plăcută, plină de flori, cu un pahar de băutură, ascultând muzica de pian şi uitându-se îngrijorat la ceas la fiecare zece minute. Ora opt veni şi trecu. La ora zece îşi auzi numele strigat. Era un mesaj de la Genie, care spunea că nu putuse să vină. Sună din nou la ea acasă şi nu primi niciun răspuns. Chemă centrala şi află numărul de acasă al directorului postului şi îl sună.

— Nu e nicio problemă, domnule Warrender, spuse el. Desigur, ne-am gândit la risc. Am pus o maşină la dispoziţia lui Genie şi doi paznici la ea acasă. N-aş fi îngrijorat. A spus că s-ar putea să plece pentru câteva zile. A mai spus că ştia că totul e în regulă.

— Pui pariu? spuse Cal, sardonic, trântind receptorul şi îndreptându-se spre parcaj.

Parcurse distanţa de la Foggy Bottom la Strada N în exact cinci minute şi rămase în maşină, uitându-se la casa lui Genie. Era în întuneric. Teama îl sugrumă când se urcă pe trepte şi se uită pe ferestre. Toate draperiile erau trase. Ezită, cu degetul pe sonerie, apoi încercă uşa. Se deschise la atingerea lui şi intră precaut înăuntru, strigându-i numele. Auzi un lătrat îndepărtat, înfundat, şi îşi aminti că Genie avea un câine. Căută comutatorul în stânga uşii. Holul era mic, doar câţiva metri de podea lustruită, cu un covor drăguţ şi o consolă antică cu cele două duzini de trandafiri crem ai lui aranjaţi într-o vază înaltă de cristal.

— Genie! o strigă din nou, deschizând uşa din stânga. Aprinse lumina şi se uită în camera pustie. Covoare orientale, canapele albe, flori, lumini blânde, dar Genie nicăieri. Uşa din partea cealaltă a holului refuza să se deschidă şi se repezi sălbatic în ea cu umărul. Cedă brusc şi un câine uriaş se repezi la el, lingându-l înnebunit, lătrând de bucurie că fusese eliberat.

— Bine, bine, băiete, spuse Cal, blând, încercând să deschidă uşa mai larg.

— Unde-i Genie, băiete? Spune-mi tu, băiete.

Se strecură prin deschizătură în bucătărie, uitându-se în spatele uşii să vadă ce anume o reţinea. Doi bărbaţi zăceau pe podea, cu mâinile şi picioarele legate şi cu ochii şi gurile lipite cu bandă adezivă. Erau înfricoşător de nemişcaţi. Se lăsă pe genunchi, căutându-le pulsul. Era slab, dar erau în viaţă şi bănui că fuseseră drogaţi. Controlă repede restul casei, dar nu era nici urmă de Genie.

Exista un telefon în perete, la bucătărie, chemă o ambulanţă şi poliţia, apoi FBI-ul şi le spuse că Genie dispăruse. Apoi îl sună pe Cornish acasă şi îi spuse să-şi mute fundul imediat la biroul lui.

Deşi îl vedea în fiecare zi, echipa de securitate a Casei Albe de la intrarea de vest îi controla legitimaţia, iar marinarul cu arma automată îi inspecta maşina înainte de a-l lăsa să treacă pe poartă. Cal se gândi furios că la ei nu avea

importanţă că era foarte grăbit, dar ştia că aveau dreptate. Nu-şi puteau permite să rişte.

În unele birouri mai erau luminile aprinse şi era în curs o recepţie prezidenţială pentru nişte demnitari străini. Casa Albă nu dormea niciodată. Cal îşi citi mesajele. Era unul singur şi acela nu era de la Genie. De fapt, nu era de la cineva cunoscut. Formă numărul şi întrebă de infirmiera Sara Milgrim.

Ea chemase de la un sanatoriu, pentru o rezidentă de acolo, îi spusese infirmiera Milgrim. Doamnei îi era greu să sune personal, pentru că avea nouăzeci de ani şi era puţin surdă. Ştia despre el din ziare şi îl văzuse la televizor şi insista că trebuie să-l vadă personal.

— A spus să vă transmit că numai cu dumneavoastră, domnule, vrea să vorbească. Nu ştiu ce vrea să spună cu asta, dar zice că are legătură cu, infirmiera Milgrim îşi scăzu vocea, are legătură cu smaraldul Ivanoff.

Cal se îndreptă. Cornish va trebui să aştepte.

— Cine este ea? Cum o cheamă?

— Missie O'Brian, domnule.

Vocea infirmierei Milgrim se poticni.

— O'Brian ai spus? Bine, am să vin imediat acolo. Şi, mulţumesc, infirmieră Milgrim, că te-ai ostenit să mă suni.

— Am făcut-o pentru ea, nu pentru dumneavoastră, spuse infirmiera înţepată. Şi când ajungeţi aici, ţineţi minte că e o doamnă bătrână. E foarte târziu şi nu vreau să o necăjiţi.

— Promit, fu el de acord cu jumătate de zâmbet.

Maryland

Missie se uită în oglinda de mână, aranjându-şi părul, asigurându-se că Milgrim făcuse o treabă bună şi că arăta cât se poate de bine pentru vizitatorul ei. Revine ceva din vechea mea vanitate, se gândi ea cu un zâmbet obosit. I se părea că totul din trecut se întorcea să o urmărească la bătrâneţe. În afară de Anna. De ce nu o sunase? De ce nu

venise să o vadă? Oare uciderea celor doi bărbaţi nu o convinsese ce joc periculos juca?

Clătină din cap şi puse deoparte oglinda. Dormea atât de puţin acum, că era bucuroasă când începeau programele de televiziune devreme, ca să-i ţină companie. Dar nu se aşteptase să vadă ochii lui Mişa privind-o de pe ecran azi-dimineaţă. Nici nu se aşteptase să mai audă numele de Solovski. Acum, deodată, Anna va fi dezvăluită la televiziune şi se temea pentru viaţa ei.

Se întrebase disperată ce să facă. Nu ştia pe nimeni care ar fi putut să-i dea un ajutor, poate doar preşedintele. Şi atunci, îl văzuse pe Cal Warrender la televizor. Ei spuneau că era tânărul care investiga misterul Ivanoff şi îşi aminti că citise despre el în ziare. „Un tânăr politician în ascensiune” spuseseră despre el, şi „un bărbat demn de urmărit” Spuseseră chiar că preşedintele îşi apleacă urechea la părerea lui, că sfaturile lui erau respectate şi că apărea totdeauna la recepţiile acelea din Washington. Brusc, i se păruse că a găsit răspunsul la rugăciunile ei. Cu siguranţă că bărbatul la care preşedintele îşi apleacă urechea şi care este implicat în afacerea Ivanoff va înţelege ceea ce avea ea să-i spună. El o va ajuta pe Anna. Fără îndoială că Milgrim se gândea că se ramolise cu atâtea poveşti despre smaraldul Ivanoff, dar fusese obligată să folosească acest nume ca să-l convingă pe domnul Warrender să o vadă.

Mâna îi tremură, când scoase frumoasa ramă cu pietre, cu fotografia lui Mişa. O puse pe masă alături de ea, etalând-o pentru prima dată în mai mult de jumătate de secol.

— Ei bine, Mişa, spuse ea încet, trebuie să-mi încalc promisiunea, până la urmă. O să trebuiască să le spun povestea lui Azaylee. Pentru că, dacă nu o fac, dragul meu, atunci teama ta se va adeveri şi o vor ucide pe nepoata ta.

Apoi, punându-şi mâinile în poală, rămase liniştită aşteptând sosirea lui Cal Warrender.

PARTEA A DOUA

33

Missie nu era ceea ce se aşteptase Cal să fie, adică o doamnă bătrână. Avea acea frumuseţe regală pe care nici vârsta nu o putea distruge, cu părul ei argintiu şi minunaţii ei ochi violeţi îl analizau cu îngrijorare.

Nici Cal nu era aşa cum se aşteptase Missie.

— Eşti mai tânăr decât mă aşteptam de la televizor, observă ea cu o voce la fel de argintie ca şi părul ei, dar, oricum, toată lumea mi se pare acum imposibil de tânără. Chiar şi medicii mei sunt destul de tineri ca să-mi fie nepoţi.

El zâmbi.

— Atunci aveţi mulţi nepoţi?

Ea clătină din cap.

— Doar una, şi asta prin procură, cum s-ar spune. Şi de ea se leagă toată povestea. Te rog, şezi, domnule Warrender. Ea făcu un semn cu mâna spre fotoliul tras aproape de al ei, în timp ce infirmiera Milgrim intră grăbită cu o tavă cu ceai.

— Asta poate fi o noapte lungă.

— Să nu staţi prea târziu, îi atrase atenţia, îngrijorată, Sara Milgrim. Ţineţi minte, nu ne-am luat pastilele.

— În seara asta, n-am nevoie de pilule, replică ea, clătinând nerăbdătoare din cap. Avem treabă. Ochii ei erau fixaţi asupra lui Cal când adăugă: Şi sper că tânărul acesta poate să facă treaba în locul meu.

Milgrim îi întinse o ceaşcă.

— E ceai *Earl Grey,* spuse ea privind dezaprobator spre el. Asta-i tot ce bea.

— Asta-i tot, deocamdată, îi spuse Missie autoritar. Domnul Warrender şi cu mine avem multe de discutat. Te rog să nu ne deranjezi.

Ochii îngrijoraţi ai infirmierei îi întâlniră pe ai lui Cal, iar el spuse calmând-o:

— Am să am eu grijă de ea. Dacă văd că e prea obosită, am să te chem pe dumneata şi voi cere nişte ceai *Earl Grey* proaspăt.

Când ea închise uşa în urma ei, Missie spuse cu agitaţie:

— Nu avem timp de pierdut, domnule Warrender. Anna Ivanoff e în mare primejdie. Ea dădu din cap când el reacţiona la acest nume. Da, ea e nepoata lui Mişa Ivanoff. Iată, aici e fotografia lui.

Ea îi înmână rama frumoasă cu coroana princiară.

— Anna este fiica Xeniei Ivanoff care a scăpat cu mine din Rusia în 1917. Este o poveste lungă, din care mare parte ai ghicit-o deja până acum, dar eu am să-ţi completez amănuntele. Şi am să-ţi spun şi ce s-a întâmplat cu fiul lui Mişa, Alexei.

Vechea teamă o cuprinse din nou, privindu-l pe Cal, întrebându-se dacă într-adevăr se putea încrede în el, un străin pe care-l cunoştea doar din ziare şi de la televizorul ei, dar nu avea de ales. Era prea bătrână ca să-i poată fi de vreun ajutor Annei. Altcineva trebuia să-i preia rolul.

— Totul a început în seara când împlineam optsprezece ani, spuse ea încet. Eram la Varişnia şi chiar când beam şampanie, ştiam că nu ne vom mai vedea niciodată.

Casetofonul miniatural din buzunarul lui Cal scoase un uşor hârâit când îl porni, dar ea nu-l auzi, iar el ascultă fascinat cum ea descâlcea un adevărat mister, care captase atenţia lumii timp de peste o jumătate de secol. El dădu din cap când îi spuse în final de Eddie Arnhaldt; bănuielile lui fuseseră corecte – exista cu adevărat un al treilea personaj în joc.

La sfârşit, Missie se lăsă pe spătarul fotoliului ei, un semn de oboseală trecându-i pe faţă, iar el spuse cu îngrijorare:

— Vă e foarte greu, doamnă, să retrăiţi atâta teamă şi emoţie. Poate ar trebui să plec acum şi să vă las să vă odihniţi puţin.

— Nu, spuse ea îndreptându-şi spatele înţepenit. Ţi-am povestit doar începutul. Acum trebuie să-ţi spun sfârşitul. Este important să ştii totul, pentru Anna. Dar poate că am să beau un păhărel de coniac, dacă nu te deranjează, domnule Warrender.

— Ascultaţi-mă, doamnă, spuse el turnând coniacul şi dându-i-l, nu poţi să-i spui unui bărbat căruia i te destăinuieşti domnule Warrender. Vă rog, nu vreţi să-mi spuneţi Cal?

Ea zâmbi.

— E prescurtarea de la Calvin? El dădu negativ din cap.

— Callum, în amintirea înaintaşilor mei irlandezi.

Ochii ei deveniră visători.

— Am cunoscut cândva un irlandez, spuse ea, uitând că-i vorbise deja despre O'Hara. Un irlandez puternic, curajos, cu părul roşu, un om fermecător…

Sorbi din coniac, gândindu-se, apoi începu:

— Când ne-am întors la New York din Germania, le-am lăsat pe Azaylee şi Beulah într-un mic hotel anonim, pe strada Cincizeci şi Şapte, de tipul celor folosite de comis-voiajori şi alţii asemenea lor. Apoi m-am dus imediat în strada Rivington, s-o caut pe Rosa…

New York

Femeia tânără, brunetă, cu o faţă ascuţită, care răspunse la uşa Rosei, o privi de sus în jos, impresionată vizibil de ceea ce văzu.

— Şi ce treabă are o doamnă aşa de elegantă cu familia Perelman? întrebă ea, uitându-se invidioasă la haina scumpă, albastră, a lui Missie.

Missie se uită peste capul ei în camera pe care o cunoştea atât de bine, doar că acum arăta diferit, straniu de liniştită, curată şi aranjată, fără hăinuţe de copii şi jucării răspândite împrejur. Totuşi, erau aceleaşi mobile vechi, ca şi vasele disparate, cănile, oalele ei. Erau toate ale Rosei şi totuşi nu mai arătau ca la Rosa. Nu îndrăznea să întrebe unde era Rosa, era atât de speriată să nu i se fi întâmplat ceva rău.

Tânăra femeie ridică din umeri.

— A plecat, spuse ea, şi călătorie sprâncenată. Ce făcea un bărbat ca Meyer Perelman cu o târfă leneşă, n-am să înţeleg niciodată. În fiecare seară, venea la şedinţele sindicale şi îmi povestea despre

ea cât de puturoasă era, cum îi neglija copiii, îi risipea banii… aşa că până la urmă a dat-o afară.

Ochii ei negri, răi erau sfidători când îi întâlni privirea lui Missie.

— Imediat după ce a căpătat divorţul, s-a căsătorit cu mine. Eu sunt noua doamnă Perelman.

Missie se ţinu de uşorul uşii, amorţită de şoc.

— Unde s-a dus ea?

Fata ridică din umeri.

— Meyer a fost prea bun cu ea. Deşi eu i-am spus că nu trebuie să facă aşa mult, i-a dat bani ca să-i hrănească pe copii. Apoi, am auzit că a plecat în California. La Hollywood, nici mai mult, nici mai puţin. Rânji defăimător. Poate crede că o să ajungă stea de cinema, cu mutra aia a ei. Ar trebui să fie tare norocoasă!

— Unde locuieşte? întrebă Missie, bătând furioasă din picior.

Fata ridică din umeri.

— Meyer nu ştie şi, în plus, nu-i pasă.

— Dar ce s-a întâmplat cu copiii?

Fata se uită gânditoare la ea, câtva momente.

— Ştiţi, copiii e copii, zise în cele din urmă. Meyer zice că dacă vrea, poate să mai aibă încă o duzină de copii.

Ridică din nou din umeri, zâmbindu-i leneş, maliţios, lui Missie.

— O femeie tânără ca mine poate să-i dea unui bărbat ca Meyer Perelman tot ce doreşte.

Missie se gândi la Rosa şi la fetele ei, aruncate din casa lor mizeră pentru căţeaua asta cu faţa dură şi ar fi vrut să o omoare. Întinse mâna brusc şi o pălmui tare peste obraz.

— Să nu o mai numeşti vreodată pe Rosa Perelman o târfă, ţipă ea. Tu eşti târfa care trăieşte aici deschis cu un bărbat însurat. Un tată care n-are grijă de copiii lui. Tu şi cu Meyer Perelman vă meritaţi unul pe altul.

Reţinându-şi lacrimile, se întoarse şi fugi jos pe scară, scârbită de scenă şi de putoarea familiară de legume şi peşte putrezite. Afară, se opri şi privi în

jur la strada Rivington. Vânzătorii îşi lăudau şi acum cu voce tare marfa, iar femeile tot se mai luptau cu tocmeala; câini şi pisici şi copii mai mişunau printre picioare, pe sub roţile tarabelor. Nimic nu se schimbase şi totuşi totul era diferit Sofia plecase, şi O'Hara, apoi Zev, şi acum Rosa. Ştia că nu mai aparţinea acestui loc.

După ce se opri să cumpere un buchet mare de flori, merse repede la Sf. Saviour unde intră şi aprinse o lumânare pentru Sofia. Apoi, puse florile pe mormântul ei şi se aşeză mult timp, rememorând trecutul. În cele din urmă, se gândi la viitorul ei. Nu putea să se ducă la O'Hara să-l roage să o ajute, nu după ce a plecat şi s-a căsătorit cu altul. Zev dispăruse şi el. Trebuia să plece la Hollywood s-o găsească pe Rosa.

După ce se grăbi să plece de la cimitir, luă din nou trenul suspendat până la Second Avenue şi opri un taxi. Dintr-un impuls, îi ceru şoferului să treacă prin faţa *Teatrului New Amsterdam* şi se uită prin geam la afişul luminos cu nume cunoscute. Numai că acum figura acolo o nouă fată Ziegfeld. Scurta faimă a lui Verity Byron era deja uitată, era ştirea de ieri, era cea care se căsătorise cu milionarul şi plecase să locuiască în Europa.

Avea în geantă două mii patru sute de dolari, nu era o sumă mică, dacă o foloseai cu grijă şi, desigur, ea învăţase să facă asta. Va trebui să găsească un nou mod de a-şi câştiga existenţa, pentru că acum avea doi duşmani de care să se ascundă, căci Eddie Arnhaldt era un vrăjmaş la fel de nemilos ca şi CEKA. Dar Hollywood-ul era un loc unde toată lumea îşi lua un nume nou nouţ, îşi făurea o nouă poveste de familie şi devenea altcineva în beneficiul ecranului argintiu. Ei i se părea că era un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a deveni anonim.

34

Locuinţa Rosei de la Hollywood era foarte puţin diferită de cea de la New York; o singură odaie în loc de două, câteva mobile, un pat vechi unde dormeau toate patru claie peste grămadă, o bucătărie împărţită cu ceilalţi chiriaşi şi o baie pe coridor. Singura deosebire era că se afla la parterul unei case cu şindrilă, cu o verandă în faţă, un pătrat cu iarbă uscată în spate şi vedere spre cimitirul Hollywood-ului. Şi se afla la colţul unei străzi ce se numea Gower, unde Sunset se întâlnea cu Santa Monica.

Dezavantajele ei constau în aceea că vara era întunecată, înghesuită şi fierbinte ca iadul, iar iarna era întunecată, rece şi umedă, mai ales pe vreme de ploaie, ceea ce se întâmpla destul de des. Avantajele ei erau priveliştea dealurilor înflorite ale Hollywood-ului, cu fundalul lor de munţi de un roşu de bronz, care oferea zilnic ochilor ei o perspectivă în veşnică schimbare. Uneori priveliştea era limitată de aurul pal albăstrui al zorilor, când aerul strălucea precum cristalul, uneori părea că arde, mai ales la prânz, iar uneori părea lăcuită cu o vopsea roşcată, când uriaşul soare roşu apunea peste Santa Monica, de parcă era un film de D.W. Griffith realizat pe cer.

Rosa era îndrăgostită de Hollywood, doar că nu era prea sigură că Hollywood-ul era îndrăgostit de ea. Îi plăceau palmierii şi pomii de piper, *yucca* şi leandrii şi hibiscusul; culorile lor o făceau să se simtă ea însăşi o floare tropicală, care se coace şi îşi desface petalele la soare. Îi plăceau scenele pe care le vedea jucate zilnic pe străzi, unde „hoţi” fugeau cu saci plini de pradă şi „domnişoare” machiate cu galben ţipau cu disperare, în timp ce cameramanul învârtea manivela nebuneşte ca să se ţină în ritm cu acţiunea. Îi plăcea să vadă chipuri familiare din reviste, intrând la magazinul alimentar din colţ, unde lucra ea, râzând şi bând apă minerală ca oamenii obişnuiţi sau urcându-se în automobilele lor luxoase, importate, Rools-Royce, Bugatti şi

Courmont. Odată o servise chiar pe camerista personală a vedetei naţionale înseşi, care venise să cumpere crema specială pe care domnişoara Pickford o folosea ca să-şi păstreze pielea frumoasă, pentru admiratorii ei. Dar cel mai mult îi plăcea felul în care cei trei copii ai ei se puteau juca afară la soare, departe de praful, mizeria şi circulaţia periculoasă din Lower East Side. Erau tot aşa de sărace, dar mai sănătoase şi mai fericite, dat fiind că Meyer ieşise în sfârşit din vieţile lor. Da, fără îndoială, se simţea din nou ca o femeie, chiar ca o fată tânără, îşi spuse Rosa zâmbind, în timp ce stătea pe verandă, în răcoarea serii. În sfârşit. După atâţia ani şi după ce născuse trei copii.

Şi copiii ei erau altfel. Soniei îi plăcea la Hollywood şi era deja hotărâtă să fie profesoară, deşi nu ştia unde va găsi bani ca să meargă la colegiu. Rachel şi Hannah erau la fel de înnebunite de cinematografie ca şi mama lor şi voiau să apară în filme, iar Rosa era la fel de ambiţioasă în privinţa lor, ca orice mamă iubitoare. Făcea mereu turul birourilor de distribuţie de la studiourile din apropiere ţinând de mână fetiţele pieptănate şi dichisite; începea cu *National,* la colţul din faţa casei ei şi continua cu *Metro, La Romaine* şi *Willox.* Toate erau la distanţe uşor de parcurs pe jos; altele nu intrau în discuţie, pentru că însemnau cheltuieli de transport.

Fetele erau drăguţe cu ea, cu ochi veseli, negri şi bucle lungi negre, iar feţele lor plinuţe, inocente, zâmbitoare le aduseseră deja câteva mici roluri ca „pietoni” o treaptă premergătoare figuranţilor, dar asta însemna cel puţin că directorii cu distribuţia le ştiau după nume şi exista şansa ca să se gândească la ele când ar apărea un rol potrivit. Asta era singura cale la Hollywood, i se spusese; azi eşti nimic, a doua zi eşti o stea. Iar Rosa credea în asta.

Între timp, lucra la magazin şi îşi câştiga singură banii. Desigur, nu avea destui, dar sub acest minunat cer californian albastru şi sub soarele lui cald, şansa se putea ivi chiar după următorul colţ. Hollywood-ul

năştea speranţă în mii de inimi, iar a Rosei era una dintre ele.

Se legăna încet pe verandă bucurându-se de linişte. Uneori mai trecea câte un automobil, dar în general nu se auzea decât cântecul păsărelelor şi al greierilor. Sonia învăţa, iar celelalte două fete se jucau cu copiii de alături, alergând probabil în jurul mormintelor din cimitirul Hollywood. Soarele scăpata, trimiţând o lumină difuză, aurie prin pleoapele ei închise, în timp ce visa mulţumită, simţindu-se la un milion de kilometri depărtare de Meyer şi Lower East Side. Şi de Missie, care îi lipsea cumplit. Dar ea era la mii de kilometri acum – tot atât de departe ca şi stelele. Viaţa ei s-ar putea să nu fie un basm, ca a lui Missie, dar îşi găsise un fel de pace.

Nu auzi zgomotul paşilor care se apropiau şi se gândi că probabil visează, când vocea lui Missie spuse:

— Aici erai, Rosa. În sfârşit!

Dar nu era vis şi Missie nu era atât de departe ca stelele. Era chiar acolo, cu spatele spre soare, aşa că nu-i putea vedea prea bine faţa, dar ştia că ea zâmbea.

— Missie! exclamă ea, sărind în picioare şi întinzând braţele. Ce surpriză! Ah, cât de bucuroasă sunt că te văd!

Se îmbrăţişară strâns, lacrimile de bucurie amestecându-li-se, în timp ce-şi povesteau.

— Vorbeşte tu prima, spuse Rosa râzând. Spune-mi totul despre minunata ta viaţă. Şi ce faci aici?

— Dar nu e minunată, exclamă Missie. A fost un coşmar! Am fugit de acolo, de aceea am venit sa te caut. Femeia de acasă de la Meyer mi-a spus că ai plecat la Hollywood. Mi-am închipuit că fetele trebuie să fie înscrise la vreo şcoală, aşa că în m-am dus la fiecare şi am întrebat dacă au vreo Perelman înscrisă în registre. Zâmbi. Am devenit bună în munca de detectiv.

— Deci ştii ce mi s-a întâmplat, făcu Rosa cu amărăciune. Aşa că… Mai bine povesteşte-mi tu.

Missie acceptă din cap.

— Dar mai întâi, spune-mi ce ştii de Zev? E aici la Hollywood?

— Se pare că nimeni nu a auzit de el. Dacă n-ai veşti înseamnă că veştile sunt proaste, spun ei. Poate că s-a întors la New York şi la cămătăria lui.

— Mi-ar fi făcut plăcere să-l văd, spuse Missie gânditoare, surprinsă cât de dezamăgită se simţea. Zev fusese o parte din viaţa ei, ca şi O'Hara, iar acum se părea că-i pierduse pe amândoi.

— Foarte bine, spuse ea, acum am să-ţi spun ce s-a întâmplat. Dar de data asta am să-ţi povestesc totul de la început. Fără secrete.

Rosa ascultă în tăcere apoi zise, practică:

— Bine, şi acum, ce faci?

Missie se uită la ea stând în cumpănă.

— Nu ştiu. Tot ce ştiam era că trebuie să te găsesc. Mi-au rămas ceva peste două mii de dolari – m-am gândit că aş putea găsi o slujbă.

— Două mii de dolari! Păi ai putea cumpăra casa asta cu mult mai puţin de atât!

O expresie gânditoare îi apăru pe faţă, în timp ce analiza ce spusese mai înainte.

— Missie! exclamă ea, emoţionată, cred că am găsit un răspuns pentru noi.

***

Casa Rosemont se afla pe Fountain Avenue, între La Breta şi Seward. O aleseseră pentru că erau în apropiere o duzină de studiouri cinematografice şi de aceea era la îndemână pentru actori aspiranţi ca să-şi facă rondul zilnic. Casa şubredă, acoperită cu şindrilă, fusese reparată şi vopsită cu verde la ferestre şi uşi, iar acum dispunea de o jumătate de duzină de camere de două persoane şi două de o persoană, proaspăt aranjate, precum şi de pensiune pentru cine dorea.

Missie şi Rosa au muncit din greu ca s-o cureţe, să facă din ea un loc plăcut, aerisit, pe care oricine să dorească să-l închirieze, când avea nevoie de o

cameră, iar holul central, mare, fusese transformat într-o cameră de zi cu fotolii cumpărate la mâna a doua, o masă de joc de cărţi, o masă pentru ceai, un pian. Puseseră fotolii şi afară pe veranda de lemn, care dădea spre casele albe şi roz, acoperite cu stuc, din faţă, iar strada, mărginită cu pomi, era la fel de liniştită ca un drum de ţară.

Bungalow-ul din grădina din spate deveni locuinţa lor, unde fetele dormeau câte două într-o cameră, iar Missie şi Rosa aveau fiecare mica lor odaie. Beulah refuzase oferta lui Missie să-i plătească drumul înapoi spre Est plus salariul pe trei luni şi se hotărâse să rămână. Avea camera ei în spatele bucătăriei la Rosemont, unde acum era, în mod oficial, îngrijitoare, deşi pentru moment fără plată. Iar Victor, câinele, era stăpân pe cel mai umbros loc de pe veranda din faţă.

Singurul necaz era că deocamdată nu aveau chiriaşi, iar banii aproape că se terminaseră.

— Trebuie să ne facem reclamă, spuse Missie, în timp ce se uitau una la alta, peste masă, la cină. O să punem fetele să scrie nişte anunţuri şi le vom împărţi pe la studiouri.

Se învârtiră prin Hollywood lăsându-şi anunţurile în fiecare sală de aşteptare a fiecărui oficiu de distribuţie, iar două zile mai târziu avură primul chiriaş, un tânăr blond cu o faţă plăcută, rotundă şi cu ochelari cu lentile groase. Se numea Dick Nevern şi era regizor aspirant. Luă cea mai mică odaie de o persoană şi plăti pe o lună înainte cu bani gheaţă, scoşi, după cum observă Rosa când îi primi, dintr-un foarte mic sul de hârtii.

Pentru că era singurul lor client, hotărâră că poate lua masa cu familia, iar el le distra cu poveşti de la el de acasă, din câmpiile întinse ale Oklahomei, unde viaţa se scurgea lent şi monoton, de la vechea şcoală roşie la dansurile tinereşti, la munca pe ferma familiei şi căsătoria cu fata din casa de alături, la un balansoar pe verandă, îmbrăcaţi în pantaloni de pânză, cu o pălărie cu boruri late şi un pai în colţul gurii, moţăind să treacă timpul şi alungind muştele.

— Şi ce te face să crezi că poţi să devii regizor? întrebă Missie.

Dick îşi scoase ochelarii şi îi lustrui, uitându-se la ea cu ochi miopi, cu pleoapele înroşite.

— Acolo, pe câmpie, înveţi să vezi lucrurile în lumina lor adevărată. Există ceva în locurile acelea, în orizontul nesfârşit care lărgeşte perspectiva şi aşază fiecare copac, fiecare obiect la locul lui. Am rearanjat acel peisaj de atâtea ori, încât cred că ar fi un joc de copil să fac ceea ce face domnul Griffith. În ce priveşte personajele, nu sunt prea sigur. N-am prea avut treabă cu străini…

— Ai să te descurci bine, îl linişti Missie. Cu noi văd că nu ai probleme.

— Şi în cât timp crezi că ai să devii un regizor la fel de mare ca domnul Griffith? întrebă Rosa, gândindu-se îngrijorată la chirie.

— Am la dispoziţie exact trei luni, adică atât cât pot să rezist cu banii mei. Termină de şters ochelarii, îi puse înapoi pe nasul cârn şi zâmbi spre ele. E destul timp, nu credeţi?

Rosa oftă. Îşi dădea seama cum se vor descurca cu o casă de închiriat ocupată de tineri plini de speranţă, dar fără bani. Poate că, în fond, nu fusese o idee chiar atât de strălucită.

Hollywood-ul mişuna însă de tineri aspiranţi la gloria cinematografică, iar după două săptămâni, Rosa putu să pună la poartă anunţul *„Complet”*. Printre locatari, erau gemenele Lilian şi Mary Grant, în vârstă de nouăsprezece ani, blonde şi frumoase, cu ochi rotunzi albaştri şi păr lung ondulat, însoţite de mama lor, doamna Winona Grant, venite tocmai din Stamford, Connecticut, care le spusese că fiicele ei erau „pline de talent”. Învăţaseră de la vârsta de şase ani la şcoala locală de mimică şi dans din Barrymore.

Apoi era Millie Travers, de douăzeci de ani, din Des Moines, cu o valiză plină de exemplare vechi din revista *Photoplay* şi cu un cap drăguţ, roşcat, plin de vise; şi tânărul Ben Solomon din Newark, New Jersey, care voia să fie un comic ca Harold

Lloyd şi care făcuse drumul prin ţară jucând în fiecare club mic care acceptase să-l primească. Mai era Marshall Makepiece, de patruzeci de ani, care jucase pe Broadway şi în San Francisco şi în alte locuri în cariera sa cu suişuri şi coborâşuri şi care avea impresia că recunoaşte ceva familiar la Missie, dar nu-şi dădea seama exact ce. Şi mai erau Ruth D'Abo, Marie Mulvaine şi Louise Hansen, care erau angajate permanent ca *frumoasele înotătoare* ale lui Mack Sennett şi de la care Rosa ştia că poate fi sigură de chirie.

Vechea casă cu verandă era plină de viaţă şi tinereţe. Asta făcu să dispară frica lui Missie, iar Rosa să-l uite pe Meyer. Casa le aducea destui bani ca să-şi acopere nevoile, chiar dacă nu făceau avere şi de fapt nici nu le păsa. Iar copiii îi considerau pe chiriaşi ca pe o mare familie lărgită, fericită.

Azaylee, în vârstă de opt ani, încă mai simţea lipsa căluţului ei, a camerei frumoase din casa Arnhaldt, a servitorilor ce roiau în jurul ei. Şi îi lipsea faptul că acolo nu avea decât să amintească de ceva, o păpuşă, o rochie, un joc, că îndată îl şi căpăta. Acolo îl aştepta nerăbdătoare pe noul ei frate vitreg, Augie, să vină de la şcoală ca să fie camaradul ei, dar acum era nerăbdătoare să vină acasă de la şcoală, cu Hannah şi Rachel, cu cărţile strânse sub braţ şi cu cozile în vânt, dornică să audă cine găsise de lucru azi şi ce au mai făcut *frumoasele înotătoare.* Dar idealul ei erau gemenele.

Lilian şi Mary plecau spre studiouri în fiecare dimineaţă după micul dejun, urmărite cu ochi de vultur de mama lor, care ştia prea bine că mureau după prăjituri cu miere şi plăcintele cu mere ale lui Beulah.

— Gândiţi-vă la siluetă, le dojenea ea când se uitau cu jind la biscuiţii fierbinţi ai lui Beulah. Aveţi grijă de tenul vostru, le spunea, dând la o parte prăjitura cu ciocolată de la cină. Ţineţi minte că e nevoie de mai multe lucruri, în afară de talent, ca să fii o stea de cinema.

Astfel că, fortificate cu suc de portocale, făinoase şi fructe proaspete, gemenele făceau turul birourilor de distribuţie, zâmbind convenţional femeilor şi ceva mai şmechereşte bărbaţilor şi se întorceau în fiecare după-amiază obosite şi tot fără lucru, ca să-şi facă „somnul de frumuseţe” cum îl numea mama lor. La ora patru, se sculau din nou ca să facă o oră de antrenament de dans în camera de zi. Doamna Grant cânta la pian, iar Azaylee privea, plină de admiraţie, cum se întindeau, săreau şi mergeau pe vârfuri, până când, prea excitată, dansa împreună cu ele, copiindu-le exact mişcările, deşi picioarele ei lungi ca de căluţ tremurau când se balansa pe vârfurile degetelor, iar trupul ei subţire se mişca în ritmul muzicii.

După scurt timp, le însoţi la orele lor zilnice la şcoala de dans *Berkley* de pe bulevardul Santa Monica, iar, când se afla acolo, era pur şi simplu cea mai fericită fată din Hollywood. Tot ce dorise vreodată să facă era să danseze.

Viaţa era atât de activă pentru Missie şi Rosa, încât abia după cină, la sfârşitul unei zile lungi, aveau timp să stea de vorbă. Adică să discute despre lucruri serioase.

— Ei? Ce crezi că o să facă Eddie? întrebă Rosa trei luni mai târziu, în timp ce şedeau pe verandă pe înserat.

Missie ridică din umeri.

— Nu ştiu şi aş vrea să nu-mi pese. Tu ce crezi că întreprinde?

— Te caută cu detectivi particulari, îl costă o avere. Cred că a înnebunit până acum.

— E deja nebun. E obsedat. O cuprinse un fior, deşi seara era caldă. Într-o zi, o să ne găsească, Rosa, ştiu asta.

— Niciodată, făcu Rosa, ca să o liniştească. Nu i-ar trece prin minte vreodată că nevasta lui ţine o pensiune la Hollywood. Făcu o pauză, apoi adăugă gânditoare. Doar dacă…

Ochii lui Missie se lărgiră de spaimă. Se înălţă în fotoliul de nuiele şi întrebă nervoasă.

— Doar dacă… ce?

— Mă gândeam doar, vreau să spun, ce uşor m-ai găsit tu pe mine, doar întrebând la şcolile din localitate dacă fetele erau înscrise acolo. Dar dacă ar face şi el acelaşi lucru?

Sentimentul acela vechi, familiar, de teamă, făcu să i se strângă stomacul.

— Doamne, cât de proastă am fost, se v[ită ea. M-am gândit că va încerca la Ziegfeld, la Madame Elise, în lumea teatrală a New Yorkului. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea veni la Hollywood. Dar unde altundeva ar veni să lucreze o artistă? Ştie că n-am bani!

— De ce nu i-ai schimba doar numele lui Azaylee? spuse Rosa, totdeauna practică.

— A, nu, n-aş putea face asta. Nu pot s-o fac încă o dată. Missie o privi îngrijorată. Sărmana copilă va începe să se întrebe cine e ea în realitate. Şi, în plus, e prea târziu. Toată lumea o cunoaşte. Nu, o să trebuiască să o scot din şcoală şi să-i iau un profesor. Oftă, gândindu-se cât o va costa. Am să mă descurc cumva.

Chiar a doua zi, masa de lucru a lui Azaylee fu aşezată în sufragerie şi cinci dimineţi pe săptămână o tânără profesoară, care îşi abandonase profesiunea pentru lumea mai riscantă a cinematografiei, venea să o înveţe aritmetică, compoziţie şi gramatică, engleză şi noţiuni de istorie şi geografie.

— Dar de ce nu pot să mă duc la şcoală cu Hannah şi Rachel? se înfurie Azaylee, vărsând torente de lacrimi. De ce trebuie să învăţ acasă, singură? Îmi lipseşte şcoala şi îmi lipsesc ceilalţi copii… De ce îmi faci mie aşa ceva?

— E doar pentru un timp, spuse Missie, pe ocolite, doar pentru puţin timp. Nu pot să-ţi spun acum motivul; dar, crede-mă, aşa-i mai bine.

Azaylee se uită la ea mută, cu ochii ei luminoşi şi aurii, umezi, apoi se întoarse şi alergă sus în camera ei. Refuză să vină jos la cină şi Missie duse sus o tavă cu mâncare. Ea stătea trântită pe pat şi, când o văzu intrând, întoarse capul uitându-se pe fereastră.

— Hai *milocika,* o îndemnă Missie, trebuie să mănânci, altfel o să-ţi fie foame în timpul nopţii.

— Nu mi-e foame, spuse distantă Azaylee.

— Dar ar trebui să mănânci ceva, o rugă Missie. Dacă vrei să fii dansatoare, trebuie să fii voinică.

— N-am să fiu dansatoare, mormăi ea, acoperindu-şi ochii cu braţele, ca să nu trebuiască să se uite la Missie.

Missie o privi nesigură un moment, apoi puse tava pe masă şi spuse liniştit:

— Îmi pare foarte rău, Azaylee. Aş fi dorit să nu trebuiască să-ţi fac asta, dar acum sunt nevoită. Ştiu că pentru o fetiţă e greu de înţeles, dar aşa stau lucrurile. Între timp, te rog încearcă să mănânci cina. Ea ezită cu mâna pe clanţă şi apoi adăugă: Poate ai să vrei să vii jos după aceea. Doamna Grant a promis că o să cânte la pian şi *frumoasele înotătoare* vor repeta în faţa noastră noul lor program.

În mod normal, Azaylee ar fi fost stimulată de o asemenea informaţie, dar acum, pur şi simplu, îşi întoarse din nou faţa în partea opusă şi nu spuse nimic.

Mai târziu, când Missie se duse să o sărute de noapte bună, mâncarea era tot neatinsă, iar Azaylee părea că doarme. Ea o privi îngrijorată câteva momente, apoi duse tava înapoi la bucătărie.

Azaylee apăru la micul dejun a doua zi dimineaţă, abătută şi palidă. Bău un pahar cu lapte şi plecă nepăsătoare peste peluză, spre sufrageria de la Rosemont, unde o aştepta profesoara ei, domnişoara Valerian.

— I-a dispărut tot cheful! exclamă Rosa, îngrozită. Ce-am făcut noi, Missie?

Ea clătină din cap, speriată. Azaylee arăta exact aşa cum obişnuia să arate mama ei, Anuşka, atunci când se retrăgea în acea lume a ei proprie, unde nimeni nu o putea ajunge şi din care se părea că de fiecare dată, îi era tot mai greu să se întoarcă.

Chiriaşii au fost în cele din urmă cei care au scos-o din deprimarea ei, alăturându-i-se la lecţii şi

făcând-o să râdă de greşelile lor făcute intenţionat. Millie îi împrumută ultimul număr din revista *Photoplay,* iar *frumoasele înotătoare* îi arătară noile lor poze făcute pe plajă la Santa Monica cu Mack Sennett în persoană, exact în mijloc, între Ruth şi Marie. Iar Lilian şi Mary i-au spus că nu se mai duc la orele de dans decât dacă merge şi ea, aşa că bineînţeles că s-a dus. Dar Missie ştia sigur că fusese o situaţie de instabilitate psihică şi că Azaylee era capabilă de mari schimbări în privinţa stării de spirit, la fel ca şi Anuşka.

Stăteau pe verandă, câteva săptămâni mai târziu, când Dick Nevern aruncă ziarul pe care-l citea şi spuse:

— Închipuiţi-vă că un băiat de paisprezece ani moşteneşte atâţia bani. O avere – mai mult decât voi câştiga eu ca regizor, indiferent cât de mare succes aş avea.

— Mai mult decât Mary Pickford? întrebă Millie Travers, care ştia totul despre contractele stelelor, precum şi amănunte despre viaţa lor particulară relatate în revistele de cinema.

— Cu milioane mal mult decât Pickford sau Chaplin sau oricare dintre ei, replică Nevern.

— Şi, cine este acest milionar de paisprezece ani? întrebă interesată Rosa. Poate e bun pentru Hannah a mea?

— Nevern luă din nou ziarul şi citi titlul: *„Fiul baronului german al oţelului moşteneşte totul după accidentul fatal”*

„Baronul Eddie Arnhaldt a murit ieri într-un accident de maşină care a luat şi viaţa prietenei sale, contesa Gretel von Dussman şi a unei alte perechi. Automobilul, un Broadman nou, se pare că a scăpat de sub control şi a lovit un copac pe o şosea îngustă, lângă Deauvilie. Se spune că baronul şi prietenii săi au murit pe loc. Singurul lor fiu, Augustus Arnhaldt, de paisprezece ani, va moşteni una dintre cele mai mari averi din lume, care include oţelării şi fabrici de armament din Essen, Germania”.

Rosa sări în picioare.

— Scuzaţi-mă, spuse încet. Mi-am adus aminte că am ceva important de făcut.

Missie şedea în bucătărie bând cafea cu Beulah.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea alarmată de faţa roşie şi ochii strălucitori ai Rosei.

— A murit Arnhaldt, strigă Rosa. A murit într-un accident de maşină, ieri. Scrie în ziar.

— Ah, Missie, Missie. Toate necazurile tale s-au sfârşit!

35

„King” regele O’Hara, îşi trecu în revistă clubul de noapte aglomerat, cu un zâmbet la fel de mare ca şi ţigara lui de foi, numărând clienţii zgomotoşi, eleganţi, cu un ochi experimentat, calculând în minte cât va încasa şi cât va câştiga. Şi profitul reprezenta cea mai mare parte. Preţurile lui *King O’Hara* erau atât de exorbitante, încât toată lumea îşi închipuia că trebuie să fie cel mai bun şi se băteau să pătrundă înăuntru.

Acum, deschisese un al doilea club *Orhideea purpurie a lui O’Hara,* pe Strada Cincizeci şi doi Vest, cu preţuri şi mai mari şi cu un aspect mai deosebit: decor gri, liliachiu şi auriu, orchestra în smoching, baterii aurii pentru şampanie, aduse din Franţa, pahare de cristal şi zilnic cu flori proaspete, de seră, o singură orhidee purpurie, perfectă, scumpă, fiecărei doamne şi o garoafă purpurie de butonieră, special colorată, pentru fiecare bărbat. „Regele” O’Hara conta pe toţi cei cu destui bani şi bine îmbrăcaţi, capabili să plătească pentru tacâm şi băutură şi să-i fie clienţi, dar Orhideea Purpurie era de mare clasă. Clienţii de acolo erau bogătaşii, vlăstare ale înaltei societăţi, vârfurile societăţii cafenelelor şi crema lumii teatrale. Nimeni nu era primit membru la *Orhideea purpurie* fără aprobarea personală a lui O’Hara, iar floarea purpurie, prinsă la blana lungă de vulpe a unei frumoase tinere doamne, plină de bijuterii, devenise accesoriul cel mai şic din oraş.

Ringul de dans, împodobit cu auriu, de la *Orhideea purpurie,* şi ringul de dans de sticlă neagră de la *King O’Hara* erau pline în fiecare seară şi, cu toate că plătea sume uriaşe ca să nu i se facă razii, O’Hara făcea avere – chiar mai mult decât fraţii Oriconne care îl ajutaseră la început. Iar asta era singura lui mare problemă. Fraţilor Oriconne nu le plăcea că fostul lor angajat se bagă în domeniul lor. Îi obiectau că-şi cumpără băutura de contrabandă de

la un alt furnizor şi mai cu seamă că folosise contactele lor ca să o obţină la preţuri mai scăzute decât puteau oferi ei. Iar cluburile lui constituiau o concurenţă directă pentru propriile lor cluburi-cafenele din Manhattan, Philadelphia, Pittsburg şi Chicago.

Drăguţii fraţi Oriconne, Giorgio şi Rico, îl invitaseră la o petrecere frumoasă în „stil familiar" la vila lui Rico în New Jersey. Era aniversarea de şaisprezece ani a fiicei lui Rico. O'Hara se dusese la *Tiffany* şi ceruse un cadou potrivit, iar tânăra Graziella Oriconne fusese încântată de lanţul fin de aur cu şaisprezece minunate perle intercalate cu coral alb.

— N-am crezut că am să ajung ziua în care să recunosc că ai gust, O'Hara, a comentat Rico, zâmbind de plăcerea ce i-o făcuse fiicei lui drăguţe, cu păr negru, dar trebuie să recunosc că odată cu adoptarea unui nume nou – King – ţi-ai cumpărat şi puţin lustru, ca să i se potrivească.

— Păi, în ce priveşte localul *King O'Hara,* tu ştii cum e, Rico. Pufăi din ţigară, uitându-se la Rico printre norişorii de fum. Dacă eu am un loc ca ăsta, ţie nu-ţi face niciun rău. Iar *Orhideea purpurie* – ei bine, e doar un alt club de noapte, unul între altele o sută.

— Din care şaisprezece sunt ale familiei Oriconne, spuse Giorgio încet.

O'Hara îl privi fix, aşteptând să vadă ce urmează. Rico era uşor de descifrat. Avea părul negru, ochii blânzi, era mic şi grăsuţ, un tip cu adevărat simpatic, familiar. Iată, chiar la petrecerea de azi, pentru fiica lui. Care tip cu adevărat rău ar fi făcut aşa ceva? Casa era plină de membri de familie şi prieteni, tineri şi copii – chiar sugari – alergând pe pajiştea însorită şi bând limonada sub umbra copacilor. Nu s-au servit băuturi alcoolice la Oriconne acasă. Dar cu Giorgio era altceva. Era de înălţime mijlocie, subţire, cu păr negru lucios şi o mustaţă îngustă. Ochilor lui negri, tăioşi, nu le scăpa nimic; o privire pătrunzătoare din orbitele umbrite ale lui Giorgio

era de ajuns ca să-ţi dai seama că a memorat fiecare amănunt – şi că nu va uita niciodată.

Lui O'Hara Giorgio îi părea totdeauna un bărbat gata să acţioneze. Nu era niciodată liniştit, se mişca tăcut de pe un picior pe celălalt, fumând nervos ţigară după ţigară, chiar şi într-o ocazie plăcută, relaxată, ca aceasta. Şi auzise că în viaţa lui Giorgio nu exista nicio femeie – de la moartea soţiei lui, în urmă cu câţiva ani, care în drum spre Italia căzuse în ocean dintr-un vapor, după cum îi spuseseră ei.

Desigur, circulaseră unele zvonuri despre o sinucidere. Dar ce necazuri puteau să facă o asemenea persoană să-şi pună capăt vieţii? Nu avea ea oare tot ce îşi putea dori o femeie? Bani, bijuterii, blănuri, case? Şi un soţ credincios? Cel puţin, nimeni nu-l prinsese pe Giorgio cu altă femeie, aşa că nevinovăţia lui era evidentă. Ei spuneau că ea suferea mult pentru că nu avea copii. Adică, o italiancă fără copii era ca şi căpşunile fără zahăr – puţin acre, puţin acide – şi se ştia că Giorgio invidiase viaţa fericită de familie a fratelui său care avea o jumătate de duzină de copii. Totuşi, Giorgio rămânea o personalitate necunoscută şi pe care O'Hara avea grijă să n-o irite.

— De ce ne faci nouă una ca asta, O'Hara? spuse Giorgio cu vocea lui liniştită, răguşită. Noi am fost buni cu tine, te-am tratat ca pe unul din familie. Iar acum, tu încerci să ne furi afacerile.

O'Hara pufăi din ţigara lui de foi, înecându-se cu fumul.

— Bine, dar e destul loc pentru noi toţi, Giorgio, spuse el cu un rânjet nervos. Toată lumea vrea să se ducă la un club de noapte – al tău, al meu – care-i deosebirea?

— Banii, spuse moale Giorgio, e vorba de o mulţime de bani.

Vocea lui Rico deveni brusc rece când spuse:

— Eu şi fratele meu am discutat situaţia, O'Hara. Noi am hotărât că în viitor va trebui să cumperi toată băutura de la noi. Preţurile noastre, pentru un vechi prieten ca tine, vor fi rezonabile. Cunoşti cum

funcţionează sistemul nostru. Oamenii noştri te vor contacta luni pentru prima comandă.

— Şi, apropo, adăugă Giorgio, cu vocea lui răguşită de tutun, va trebui să plăteşti o primă. Douăzeci şi cinci la sută. Asta e minimum cât trebuie să dai ca să punem la punct lucrurile între tine şi familia noastră.

O'Hara ridică din sprâncene; Giorgio vorbea de o grămadă de bani: 25 la sută peste comandă însemna 25 la sută mai puţin în buzunarele lui şi 25 la sută din câştigul lui să treacă în cel al familiei Oriconne.

— Am să mă mai gândesc, spuse el, strivindu-şi ţigara pe gazonul imaculat.

Rico ridică un deget ca să cheme un servitor în haină albă. Arătă spre mucul de ţigară de foi şi omul îl ridică imediat.

— Nu te gândi prea mult, O'Hara, spuse el, luându-l de cot. Şi acum, hai să ne alăturăm celorlalţi la petrecere! E aproape momentul când Graziella va tăia tortul.

Bineînţeles, omul lor apăruse luni dimineaţa şi, desigur, O'Hara şi-a dat comanda, dar era doar pentru jumătate din cantitatea de care avea nevoie. Restul l-a obţinut în secret de la o duzină de mici furnizori, care erau bucuroşi să-l aibă client la preţuri favorabile şi el socoti că astfel redusese cei 25 la sută ceruţi de fraţii Oriconne la 12,5 la sută. Deşi lucrul acesta îl deranja, era un preţ mic pe care-l plătea ca să-i ţină liniştiţi. Băutura lor sosea, cu regularitatea ceasornicului, în fiecare miercuri noaptea, la patru, şi era descărcată în pivniţele lui repede şi în linişte. Fraţii Oriconne au desfăşurat întotdeauna operaţiunile fără probleme.

Asta se întâmplase în urmă cu şase luni, iar acum el se gândea să deschidă ceva la Chicago. Auzise de un loc foarte bun în partea de sud, destul de mare ca să înghesui mulţi înăuntru, dar destul de mic ca să fie ceva exclusiv. Învăţase repede că nu numărul mare de clienţi era important, deoarece, ; dacă pui preţuri mari, poţi face acelaşi profit în jumătate de

spaţiu. King O'Hara îşi câştigase reputaţia că era deştept.

Afacerea lui ca antreprenor de construcţii din Smalwood Hills, New Jersey, mergea mai lent. Din anumite motive, avea dificultăţi în a primi aprobările necesare, dar ştia că era doar o chestiune de timp ca să găsească persoana ce trebuia mituită. Putea să aştepte.

Singura veste proastă din viaţa lui fusese fuga lui Missie şi căsătoria ei cu baronul german. El o mai visa încă nopţile – sau mai bine-zis ziua, căci toată viaţa lui fusese dată peste cap. Se trezea la şase după-amiază, făcea duş, se bărbierea şi îşi lua micul dejun, cu carne tocată de vită şi cinci ceşti de cafea, în apartamentul lui elegant, deasupra noului hotel *Sherry Netherland.* Apoi prindea uneori ultimul spectacol de pe Broadway, plecând totdeauna cu o fată drăguţă la braţ – de obicei din categoriile sociale mai ridicate, cărora le făceau plăcere complimentele lui irlandeze şi aspectul lui atrăgător, cu părul roşcat, precum şi reputaţia lui nouă de „rege" în pat. Dar nici una nu era ca Missie. Ea era o femeie mai de clasă decât cele mai bogate femei din înalta societate. Missie era o adevărată doamnă, iar el o mai iubea încă, deşi în visele lui o blestema.

După asta, cina la un restaurant elegant şi apoi se ducea direct la club, locul unde se simţea cu adevărat ca un rege. Se bucura văzând cum se întorc capetele când intra în micul lui regat, se bucura văzând celebrităţi care doreau să-i atragă privirea sau zâmbetul sau să le arunce o vorbă, două şi se bucura să aleagă una dintre mese, ai cărei ocupanţi se vor bucura de favorurile sale, de farmecul, glumele şi prezenţa lui, în seara respectivă. În general, era un bărbat foarte fericit. Dacă n-ar fi fost problema cu Missie.

Nu era un om care să-şi piardă mult timp cu cititul ziarelor, aşa că abia la câteva luni după eveniment, titlul despre moartea lui Arnhaldt îi căzu sub ochi, când pivnicerul lui desfăşură un ziar din

jurul unui transport de alcool, cumpărat din Bermude.

Îl citi şi îl reciti; dar era doar o scurtă menţiune despre căsătoria lui Arnhaldt cu frumuseţea de la Ziegfeld şi despre faptul că fiul lui moştenea totul. Şi atunci cum rămâne cu Missie? se întrebă el. Din nou singură şi fără un ban? Furia îi ardea inima, amintindu-şi de durerea şi frământarea ce-l cuprinseseră când a aflat că-l abandonase, dar ştia că încă era în stare să facă orice pentru ea. Bănuia că era pur şi simplu un prostălău, în fond. Un prostălău în dragoste.

A trebuit exact o săptămână ca o echipă de detectivi particulari să descopere faptul că tânăra baroană Arnhaldt o ştersese englezeşte, doar la câteva luni după căsătorie, şi că nimeni nu ştia unde se află, mai ales soţul ei, care cheltuise o avere căutând acul în carul cu fân, chiar până în America de Sud, încercând să o găsească. Şi află de asemenea despre faptul că trăise în mod deschis cu contesa Gretel von Dussman chiar înainte ca Missie să-l părăsească şi că Eddie Arnhaldt nu-i lăsase tinerei sale soţii nici măcar un phenig.

— Nu-mi pasă cât costă, le spuse detectivilor O'Hara, tot aşa cum trebuie să fi spus Eddie, găsiţi-o.

— Dă-ne măcar un indiciu, se rugară ei. Adică, dacă Arnhaldt cu toţi banii lui n-a putut s-o găsească, cum crezi că o să putem noi?

— Încercaţi la Ziegfeld, spuse el, încercaţi la Madame Elise, strada Rivington. Se gândi o clipă, apoi spuse: încercaţi la Rosa Perelman, la Zev Abramski.

Nu aflară nimic la Ziegfeld şi Elise, dar aflară destul de curând că atât Abramski cât şi Rosa plecaseră la Hollywood. Şi le mai luă o lună de muncă asiduă ca să afle că nimeni nu auzise de Zev Abramski la Hollywood, dar că Rosa Perelman avea o pensiune pe Fountain Avenue.

Imediat, O'Hara îşi puse pălăria, luă avionul spre Chicago unde făcu nişte afaceri şi semnă contractul

pentru noul său club, apoi luă un tren Pullman, a doua zi după-amiază, spre Los Angeles.

Constată că reputaţia îl precedase. Fu salutat personal de directoarea Hotelului *Beverly Hills,* doamna Margaret Anderson, şi fu condus la cel mai bun bungalow al ei, roz, cu stucaturi, aşezat în mijlocul unei pajişti cu straturi de flori. Făcu un duş, se schimbă, îşi netezi părul ud, roşu, creţ, închirie o maşină cu şofer şi porni s-o caute pe Rosa.

În timp ce călătoreau, el se uita în jur la drumurile care dădeau spre câmpuri întinse şi livezi de citrice, la palmieri şi la dealurile ca nişte jungle ce se coc în soare şi la munţii golaşi, strălucitori din spate. Analiză casele drăguţe în stil spaniol, puţinele magazine şi aspectul nefinisat al locului şi îşi dădu seama că aici nu era de el.

— Isuse, îi spuse el şoferului, un bărbat poate înnebuni aici. Ce faceţi seara, ca distracţie?

— Cei mai mulţi tipi lucrează în cinematografie, spuse şoferul morocănos. E un oraş care se scoală devreme şi e devreme în pat. Tot ce fac e să lucreze, adică ăia care are de lucru. Restul stă în birourile de distribuţie – speră.

Nu e un oraş pentru un club de noapte. Sau poate era? Poate că toată lumea se culca devreme pentru că nu aveau unde se duce?

— Asta-i strada Fountain, domnule. *Rosemont* e acolo, cam la mijloc.

Se opri în faţa unei case albe cu trei etaje. Ferestrele erau deschise larg ca să intre aer proaspăt şi draperiile curate de bumbac fluturau în briza uşoară; geamurile străluceau şi două fete blonde, drăguţe şedeau şi citeau pe veranda din faţă. Alături de ele, culcat la umbră, era Victor. Inima lui O'Hara fu gata să explodeze de uşurare şi dragoste – dacă era câinele aici, înseamnă că era şi Azaylee. Şi în acest caz, trebuie să fie şi Missie.

Un tânăr înalt, care arăta a actor, ieşi din hol, urmărindu-l în timp ce ieşea din maşină şi păşea pe poteca îngustă.

— Îmi pare rău, bătrâne, spuse el cu un accent englezesc, aspru, dar anunţul cu *„Complet”* e acolo la poartă. Deşi trebuie să recunosc, că având maşină şi şofer, puteai să alegi ceva mai bun decât *Rosemont.*

— Şi ce-i rău la *Rosemont?* întrebă O’Hara în defensivă. Dacă e destul de bun pentru Rosa Perelman e destul de bun pentru oricine.

Tipul dădu din cap.

— Am vrut să spun că se vede că nu eşti un oarecare – ca noi restul. Cu alte cuvinte, arăţi ca un bărbat cu o slujbă şi un câştig bun.

— Asta aşa-i, spuse O’Hara, mândru, şi sunt un vechi prieten. Mă numesc King O’Hara.

Întinse mâna lui uriaşă şi i-o strânse entuziast pe a celuilalt.

— Marshall Makepiece, spuse bărbatul, abandonându-şi vocea englezească prefăcută şi trecând la americana cotidiană.

— Eşti într-adevăr King O’Hara? întrebară uimite, la unison, gemenele.

Vocile lor erau mirate şi O’Hara zâmbi.

— Sigur că sunt şi sunt încântat că două fete atât de frumoase au auzit de mine. Dacă mă iertaţi de întrebare, n-ar trebui să fiţi actriţe? Cu ochi atât de inocenţi, o s-o faceţi pe Mary Pickford să arate ca o chelneriţă.

Fetele roşiră şi Makepiece râse.

— Lilian şi Mary sunt viitoare stele de cinema. Noi, ceilalţi, sperăm doar.

O’Hara dădu din cap.

— Şi doamna proprietăreasă? Unde poate fi acum?

— Cine mă caută? Rosa apăru brusc în uşă, ştergându-şi mâinile de o cârpă de vase. Ia te uită. Căscă gura, cu ochii gata să-i iasă din orbite. E Shamus O’Hara din strada Delancey!

— Dacă un bărbat a fost vreodată bucuros să vadă o femeie, ăla sunt eu, exclamă el jubilând. M-ai costat o mică avere, Rosa, ascunzându-te aşa la

Hollywood. Le-a trebuit o lună unor detectivi să te găsească.

Ochii ei inteligenţi îi analizară faţa fericită şi oftă.

— Nu pe mine mă cauţi totuşi, nu-i aşa, O'Hara?

El îşi şterse faţa cu o batistă albă imaculată.

— Aşa e şi trebuie să mărturisesc că o caut pe Missie, spuse el îngrijorat. Sper că e aici cu tine, Rosa, şi nu cu Zev Abramski.

Ea ridică din umeri.

— Nimeni nu ştie ce a devenit acest bărbat misterios. Şi-a vândut afacerea şi a plecat la Hollywood, fără să lase vreo adresă şi cu asta, basta. E un oraş mic; bănuiesc că până acum aş fi auzit, dacă ar fi avut vreun mare succes.

Ea se uită la O'Hara din nou, în timp ce gemenele şi Marshal urmăreau scena cu interes.

— Arăţi ca un bărbat care are avere, comentă ea, inspectându-i costumul de comandă, pantofii alb cu bej, cămaşa albastră de mătase cu o cravată în dungi de un albastru mai închis. Ce s-a întâmplat cu vechea ta cravată şi bretelele care îţi ţineau pantalonii?

— Acum îmi pot permite ceva mai bun, spuse O'Hara, mişcându-şi braţele expansiv. Vrei să mă ţii în loc, Rosa? spuse el nerăbdător. Sunt aici cu un scop anumit şi trebuie să o găsesc pe Missie.

— Intră şi ia loc, spuse ea plecând. Mă duc să o aduc.

Inima lui O'Hara bătea tare. Se duce să o aducă pe Missie! Se întrebă brusc dacă se schimbase – în fond era o femeie căsătorită, o văduvă acum… se obişnuise cu bani, servitori, tot ce dorea… Şezu uitându-se la mâinile lui mari, aşteptând.

— O'Hara?

El se uită în sus şi îi întâlni ochii, aceiaşi ochi inocenţi, adânc violeţi care îi cuceriseră inima acum o veşnicie.

— Nu-mi vine să cred că tu eşti, spuse ea venind zâmbitoare spre el.

El se ridică întinzând braţele, aşteptând ca ea să vină spre ele. Şi ţinând-o la piept, simţindu-şi inima

bătând alături de a ei, ştiu că nu trebuia să fie îngrijorat. Missie nu se schimbase. Nu se va schimba niciodată. Ea va fi totdeauna fata pe care o iubea.

36

Studiourile de film *Magic* erau aşezate la nord de bulevardul Hollywood, pe o alee neasfaltată, dincolo de Cahuenga Avenue şi, cu toate că erau cele mai mici şi mai noi din oraş, studiourile proaspăt vopsite şi birourile de stuc în stil spaniol arătau bine, vădeau prosperitate şi te asigurau că nu era vorba doar de ceva efemer. Cele două studiouri, ca nişte hambare, erau în plină activitate zi şi noapte, mai ales acum când aveau reflectoare noi, iar un al treilea studiou era în curs de construcţie. În spate erau două decoruri de stradă, una de oraş, alta din Vest, iar *Magic* avea trei actriţe vedete: Mae French, aprigă, sexy şi fermecătoare; Dawn Chaney, micuţa gen fetiţă inocentă şi Mitzi Harmoney, drăgălaşă, cu părul creţ, comediană. Cei doi actori vedetă erau Ralph Lance, un englez sofisticat, romantic, şi Tom Jacks, aspru, dur şi un călăreţ grozav.

Filmele de la *Magic* se învârteau în jurul acestor cinci vedete; toţi ceilalţi actori erau angajaţi după necesităţi, de la oficiile de distribuţie. În general, scoteau filme comice de o rolă sau două şi drame de salon, dar acum se construia o nouă scenă care să găzduiască primul lor lung-metraj. *Magic* voia să concureze pe *Griffith* cu noul lor film, *Şeherezada,* cu toate stelele lor şi o distribuţie de o mie de persoane. Decorurile se construiau deja, costumele erau desenate, scenariul fusese făcut şi refăcut de un milion de ori şi tocmai acum îşi pierduseră regizorul.

C.Z.Abrams – proprietar şi preşedinte al lui *Magic* – se sprijini de spătarul fotoliului său rotitor şi se uită cu răceală la echipa sa.

— Deci, domnilor, spuse cu vocea lui joasă, liniştită, care îi făcea să stea pe marginea scaunelor, care din voi a ştiut că Arnott o s-o şteargă la *Vitagraph?*

Cei patru bărbaţi fâşâiră cu hârtiile pe care le ţineau în mână şi se uitară în jos.

— Iată cum s-a întâmplat, domnule, spuse. În cele din urmă regizorul secund. Arnott nu avea la suflet treaba asta… ei bine, fapt este că *Vitagraph* i-a oferit cinci mii pe săptămână. Nu puteţi acuza un om că a acceptat o asemenea sumă.

— Pot să-l acuz că n-a venit să discute cu mine mai întâi, spuse liniştit Abrams. Se uită fix la cei patru tineri; regizorul secund, producătorul, adjunctul lui şi cameramanul, toţi vitali pentru noua sa producţie mamut.

— Să înţeleg atunci că sunteţi cu toţii de acord cu decizia lui Arnott?

Se uitară unul la celălalt, apoi regizorul secund zise:

— Păi, sigur, domnule Abrams, cred că noi toţi am fi făcut acelaşi lucru în aceste condiţii. Şi, în plus, la orele pe care le lucrăm, am putea câştiga ceva mai bine.

El dădu din cap, îşi împinse scaunul înapoi şi se ridică.

— Atunci, vă sugerez să urmaţi exemplul lui Arnott şi să vă duceţi la *Vitagraph.* Poate că şi vouă o să vă plătească cinci mii pe săptămână. Domnilor, sunteţi concediaţi cu toţii.

Producătorul sări în picioare, roşu la faţă, bâlbâindu-se:

— Dar, domnule Abrams, tot ce am spus e că e de înţeles…

Ochii reci ai lui Abrams îi întâlniră pe ai lui pentru o clipă.

— Nu, pentru mine nu este, replică el. Banii pot fi oricând câştigaţi, dar lealitatea şi integritatea nu pot fi preţuite îndeajuns.

După ce apăsă pe un buton, îi spuse secretarei să aibă grijă să fie plătiţi şi să părăsească imediat incinta de la *Magic*.

Îi urmări pe oamenii cu care lucrase peste un an ieşind din biroul lui, după secretară. Într-un fel, îi părea rău pentru ei, dar zvonurile despre

nemulţumiri şi necazurile ce ar fi decurs din asta îi fuseseră raportate cu săptămâni în urmă. Trebuia să fi acţionat mai repede. Nemulţumirea se răspândeşte ca o gangrenă în muşchi şi ştia că amputarea rapidă era singurul mod de a o opri. Îl va costa mai mult să amâne turnarea filmului *Şeherezada,* decât să-i plătească mai bine pe oameni, dar nu putea suporta lipsa de lealitate. Nu cerea dragoste de la salariaţii lui şi de la vedete, dar se aştepta la onestitate. El se purta corect cu ei, îi trata ca pe o familie, asigura o atmosferă plăcută pe platou chiar şi celui mai slab figurant, plătindu-i la timp şi bine. Vedetelor le trimitea flori cu regularitate şi le oferea mici daruri suplimentare, ca de pildă, maşina nouă roşie Packard pentru Mae, capa lungă de hermină pentru drăguţa Dawn şi cea mai mare piscină cu ceramică albastră din California, pentru Mitzi. A plătit şi antrenorul de curse al lui Torn şi a preluat notele pentru costumele comandate la Londra şi pantofii lucraţi de mână ai lui Ralph. Tot ceea ce le cerea în schimb, în afară de filme care fac parale bune, era să ducă o viaţă sexuală liniştită şi să nu fie subiect de cancan prin ziare şi să se scrie despre ei doar în articolele plasate cu grijă în revistele *Picture Play, Photoplay* şi *Motion Picture Classics.* În rarele ocazii când îşi întâlnea stelele în societate, la o petrecere într-una din casele lor somptuoase sau la un dineu oficial ţinut la propria sa locuinţă de pe Lexington Road, în elegantul şi noul *Beverly Hills,* era rece, amabil, politicos, dar totdeauna distant.

Când stătea în biroul lui mare cu fotografiile stelelor sale pe pereţi sau umbla prin cei cincizeci de acri ai săi de pe Cahuenga, inspectându-şi studiourile înzestrate cu cele mai noi camere şi cu nişte reflectoare ultramoderne, ştia că era stăpân peste tot ce trecea în revistă. Vila sa cu treizeci de camere de pe Lexington avea picturi mari pe pereţi, era decorată cu gust, avea covoare fine. În fiecare cameră mare erau flori frumos mirositoare, un câine stătea întins pe terasă, iar cedri înalţi răspândeau umbră pe pajiştile bine întreţinute. Avea o

îngrijitoare şi servitori, un şofer şi o jumătate de duzină de automobile, avea contabili şi avocaţi şi o mulţime de bani în bancă.

Aproape că aşteptase problema cu care se confrunta acum. Nu va fi uşor să găsească un nou regizor pentru *Şeherezada;* cei mai buni lucrau deja la alte studiouri.

Interfonul sună zgomotos. El apăsă pe buton şi secretara îi spuse:

— Domnişoara Lilian şi domnişoara Mary Grant au venit să vă vadă împreună cu mama lor, domnule.

El oftă. Mamele cu aspiraţii pentru fetele lor erau o problemă eternă, dar el stătea totdeauna de vorbă personal cu fiecare membru al distribuţiei, înainte ca filmele sale să intre în producţie şi avea ultimul cuvânt, da sau nu. Gemenele Grant figurau în etapa finală de distribuţie în rolurile a două dansatoare; nu erau roluri mari, dar erau bine conturate. Cel puţin, mai erau încă în ultima formă a scenariului pe care o văzuse. Acum, trebuia să le spună că filmul fusese amânat *sine die,* până va putea găsi un nou regizor.

Când ele intrară, el se ridică, le strânse mâinile, le dădu câte un scaun fiecăreia, apoi se întoarse la locul lui în spatele biroului, sprijinindu-se de spătar cu mâinile împreunate, uitându-se la fete, fără să zâmbească.

Winona Grant îi analiză aşa cum îşi analiza fetele. Auzise o mulţime de lucruri despre retrasul C.Z.Abrams, cum preluase studiourile neglijate ale lui Schroeder şi în doi ani a făcut din *Magic* un nume de care trebuia să se ţină seama în cinematografie. Se spunea că făcuse avere turnând sute de mici comedii şi seriale care erau pe punga oricărei săli de cinematograf din ţară. *Magic* nu-şi făcuse numele cu lung-metraje, dar acum era pe cale să şi-l facă, după succese ca *„Destin întunecat”* şi serialul *„Aventurile lui. Mitzi”* şi după spectaculoasele westernuri ale lui Tom Jack. Se mai spunea că C.Z. era gata să cheltuiască o mare parte din această avere, acumulată rapid, ca să realizeze un film nou; după eşecul filmului lui Griffith,

„Intoleranţă” la oficiile de distribuţie se spunea că trebuie să se gândească bine ce face.

Totuşi, lui Winona nu-i păsa de marele risc al lui C.Z. Tot ce voia era să obţină roluri pentru fetele ei.

— Atât Lilian cât şi Mary sunt experte în toate formele de dans, domnule Abrams, spuse ea revărsându-se şi zâmbindu-i luminos. Balet, step, ritm şi mişcare…

— Sunt sigur că aşa e, doamnă, replică el, mutându-şi privirea rece de la fete spre ea, permiteţi-mi să vă felicit pentru frumuseţea lor. Din nefericire, avem nişte probleme. Nu avem regizor pentru moment. Filmul va fi amânat fără termen.

Feţele luminoase ale fetelor se întristară dintr-odată şi se uitară rugător spre mama lor.

— Bine, dar… Winona se poticni, uluită de această veste. Vreau să spun că dacă filmul va fi iar pe tapet, sper că fetele mele vor putea obţine rolurile.

— Lilian şi Mary îşi vor avea rolurile lor – dacă şi când *Şeherezada* va intra în producţie. Un zâmbet slab îi lumină faţa. Îmi pare rău, le spuse fetelor. Ştiu ce mult însemna asta pentru voi. Am să-i spun secretarei mele să vă păstreze numele şi fotografiile în cartotecă. Mulţumesc că v-aţi găsit timp să veniţi să mă vedeţi.

Ele se uitară ameţite la el, în timp ce le însoţea la uşă.

— Mulţumim, domnule Abrams, spuseră în cor, neştiind dacă să fie dezamăgite în legătură cu filmul, sau încântate de atenţia ce le-o acorda C.Z.

— Închipuiţi-vă, mormăi supărată Winona când mergeau spre poarta păzită. Am venit tot drumul ăsta ca să aflăm că l-a dat afară pe regizor.

— Dar a zis că o să ne ţină minte, mamă, spuse Lilian, cu ochii strălucitori, iar tu ştii doar că un om ca el se ţine de cuvânt.

— Are ceva deosebit, adăugă Mary, visătoare. E atât de calm şi controlat, un bărbat de gheaţă, dar când zâmbeşte, se luminează. Şi e frumos, în felul

lui întunecat, mocnit. Ea se înfioră. Am sentimentul că e un om cu putere.

— Destulă putere ca să concedieze pe oricine când are chef, replică mama lor, în timp ce aşteptau în soare tramvaiul care să le ducă înapoi la *Rosemont.* Un om ca ăsta are putere, adevărat, puterea de a decide asupra vieţii altor oameni.

C.Z., Studiourile de film *Magic* şi întreruperea producerii filmului *Şeherezada* au fost amănunţit discutate la masa de la *Rosemont* în seara aceea. Missie lua masa cu O'Hara, la Hotelul *Beverly Hills* şi fu scutită de emoţiile legate de felul în care gemenele aproape că primiseră roluri, în schimb Dick Nevern ascultă gânditor şi vorbi foarte puţin.

A doua zi dimineaţa, se sculă devreme, mâncă două porţii de ouă cu şuncă, o farfurie cu tocătură ca să capete energie şi o porni spre *Magic.*

Paznicul în uniformă de la poartă îşi dădu şapca pe spate şi îl măsură de sus până jos, fără simpatie. Vedea sute ca el, în fiecare zi.

— Ce eşti? Comic? întrebă el cinic, când Dick spuse că vrea să-l vadă pe domnul Abrams. Oricum, C.Z. nu primeşte pe nimeni fără programare, mai ales pe dumneata. Se aşeză şi îşi încrucişa braţele.

Dick ezită un moment, apoi băgă mâna în buzunar, scoase o preţioasă hârtie de cinci dolari şi zise:

— Te rog, spune-i că Dick Nevern, un cameraman şi regizor genial, a venit să-l vadă.

Se uită cu regret cum portarul bagă banii în buzunar şi îl auzi repetându-i aceleaşi cuvinte secretarei lui C.Z. Puse jos receptorul şi se întoarse spre el.

— Spune că C.Z. e ocupat toată ziua, dar dacă vrei, poţi aştepta. Acolo, a treia alee la dreapta, biroul mare din capăt, strigă el, în timp ce Dick alerga pe poartă şi se îndrepta emoţionat spre viitorul său.

Se opri să se uite la o secvenţă ce se filma pe strada din vest urmărindu-l pe cameraman cu atenţie, notând cum primea instrucţiunile de la

regizor. Apoi se strecură în hambarul mare, verde, lăsându-şi ochii să se adapteze întunericului, uitându-se uimit la decorul complicat de salon, parcă s-ar fi aflat într-o casă adevărată din Manhattan, sub lumina unei jumătăţi de duzină de reflectoare cu arc voltaic revărsându-se prin ferestrele înalte şi cu faimoasa linie a orizontului în spate. Acolo era fermecătoarea domnişoară Mae French, într-o rochie lungă de satin, pe o canapea de brocart, în timp ce în spate cânta un cuartet de viori pentru a o aduce la starea de spirit necesară scenei romantice cu Ralph Lance.

— Farmec, spuse alături de el o voce liniştită, asta vor oamenii. Vor să uite cocioabele întunecate în care trăiesc şi, pentru zece cenţi, să pătrundă într-o lume romanţioasă. Vor să caşte gura la costumele lor minunate şi să-şi închipuie că iau masa cu o vedetă. Vor să râdă şi să plângă…

— Vor să se distreze, încheie Dick, uitându-se repede la bărbatul de lângă el. Hei, uite cum o luminează, drept din faţă! Ar trebui să mute reflectoarele în spatele ei, să aibă nişte umbre pe faţă…

Se mişcă îngrijorat de pe un picior pe altul, împins de dorinţa de a se duce în decor şi de a lucra aşa cum ştia el.

— Ce părere ai despre decor? îl întrebă bărbatul la întâmplare.

— Bun. Totuşi are prea multe ferestre… transmite mesajul, e o casă bogată din New York, dar ar putea să fie puţin mai mare, cu picturi şi draperii. Mai multă… mai multă materie, cred. Vai! Se uită din nou la bărbatul acela. Dumneata l-ai creat? Îmi pare rău.

Bărbatul râse.

— Mai spune-mi ce crezi!

— Uite, de exemplu, acum, cred că ar trebui să vină la ea din spatele canapelei, să-şi pună cumva braţele prin spatele ei. În felul cum o face, ei abia i se vede faţa şi cum ea e cel mai drăguţ lucru din jur, cred că publicul ar vrea să o vadă.

— Şi dacă nu o văd, o să avem o Mae French foarte furioasă, spuse bărbatul. Mă duc spre platoul unde se filmează *„Aventurile”.* Nu vrei să vii cu mine să ne uităm şi acolo?

— Sigur. Mă cheamă Dick Nevern.

Dădu mâna entuziasmat cu bărbatul acela, în timp ce plecau de la hambar şi se îndreptau spre decorul învecinat. Mitzi era filmată în aer liber, şezând pe un butoi răsturnat, purtând fuste creţe în carouri, ciorapi negri şi botine negre cu năsturei şi cineva ţinea deasupra ei o umbrelă ca să nu i se topească machiajul la soare.

Se uitară un timp la acţiune, Dick făcând unele comentarii, iar bărbatul punându-i mai multe întrebări, apoi intrară înăuntru să vadă câteva din filmele scurte de două role care se lucrau.

— Ştiu că pot face un lucru mai bun decât acestea, mormăi Dick, agitat. Pur şi simplu, ştiu că pot.

— Vreau să-ţi arăt ceva, spuse în cele din urmă bărbatul, dar trebuie să mă duc la o întâlnire. Uite, de ce n-ai lua cheia asta şi să te duci să te uiţi în hangarul mare din spate. E un drum de zece minute, dar cred că ai să-l găseşti interesant.

Dick ezită.

— Păi, am şi eu un fel de întâlnire… Apoi îşi aminti că C.Z. era ocupat toată ziua şi îşi închipui că încă o jumătate de oră nu va conta. În plus, acum devenise curios. Da, sigur, de ce nu, dacă e în regulă, vreau să spun, n-aş vrea să fiu prins că încalc vreo proprietate, unde nu am ce căuta, ştiţi.

Bărbatul dădu din cap aprobator.

— Lasă doar cheia la secretara domnului Abrams după ce ai terminat, spuse el, când plecă hotărât.

Hangarul era plin de decoruri monolit, statui, recuzită şi panouri pictate pentru *Şeherezada,* toate în auriu şi roşu, într-un splendid stil arab. Dick bănui că asta înţelesese bărbatul acela prin a da oamenilor o ieşire din viaţa lor zilnică întunecată. Pentru zece cenţi, puteau fi transportaţi în Orientul misterios prin filmul magic al lui *Magic.* Sau ar fi

putut s-o facă, dacă *Şeherezada* nu ar fi fost amânată.

După ce încuie, cu regret, uşa după el, merse la biroul lui C.Z. Abrams şi îi dădu secretarei cheia.

— A, da, spuse ea, dumneata trebuie să fii Dick Nevern. C.Z. a zis că, dacă eşti chiar aşa un mare geniu cum spui, atunci poate ar fi bine să te pună la încercare. Să fii aici mâine dimineaţă la şase şi jumătate.

Dick scoase un puternic chiot de emoţie. După ce îi apucă mâna şi i-o sărută, el spuse:

— Dar când am să-l întâlnesc pe marele om?

— L-ai întâlnit deja, replică ea. Am înţeles că aţi făcut împreună un tur al întregului studio.

***

La cină, Dick le povesti exact cum rămăsese cu gura căscată şi repetă exact ce-i spusese el lui C.Z. şi ce-i spusese acesta şi acceptă felicitările lor, cu prudenţă.

— E doar un test, le atrase atenţia.

După o noapte de nesomn, fu la studio încă de la şase. De data asta, paznicul abandonă glumele şi îi spuse politicos că trebuie să se ducă la studioul B.

Mitzi Harmoney se afla deja acolo şi i se aplica machiajul, iar câteva duzini de figuranţi îşi mâncau sandvişurile, aşteptând prin jur. Producătorul îi dădu mâna şi îi spuse:

— C.Z. zice că dumneata preiei azi filmarea aici. A zis să o faci în stilul dumitale.

Dick înghiţi în sec. Dacă nu făcea vreo prostie, aceasta era marea lui şansă; era prima lui zi pe platou şi iată că dădea indicaţii unei vedete. Doamne, ar fi bine să n-o dea în bară, asta-i tot. Se uită pe scenariu şi făcu repede câteva modificări. Apoi, verifică planurile cu cameramanul, spunându-i exact ce voia, apoi discută cu Mitzi.

În timp ce el îi descria ce avea de gând, ea dădu din cap aprobator. La douăzeci de ani, ea era o profesionistă ageră care lucrase în filme încă de la

paisprezece ani. Provenea dintr-o familie de artişti de vodevil şi ştia exact cum să construiască o scenă nostimă şi înţelese că şi el ştie.

— Hai să începem, spuse ea, ieşind afară la soare.

Terminară seara la şapte. Deşi fusese o zi lungă, istovitoare, Dick nu era deloc obosit şi nu-i venea să plece. Când i se spuse să vină a doua zi pentru un nou test, nu-i venea să creadă ce noroc avea. A fost chemat din nou a doua zi şi următoarea – în total şase zile, lucrând la filme diferite sau la bucăţele de film şi plăcându-i fiecare minut. La sfârşitul săptămânii, îi dădură un plic cu o sută de dolari drept plată şi îi spuseră că vor lua legătura cu el.

Trecură două zile, apoi trei, o săptămână… sfârşitul acela de săptămână a fost cel mai lung din câte cunoscuse. Îşi închipuia că o scrântise şi că C.Z. nu mai era interesat în privinţa lui. Apoi, duminică seara, Beulah îl chemă la telefon.

— Un bărbat care zice că e C.Z. Abrams, zise ea, împingându-i receptorul.

— Abrams! Dick duse receptorul la ureche. Da, domnule! spuse cu vocea brusc ţipătoare, emoţionat.

— Am văzut filmele dumitale, aici, la mine acasă, spuse liniştit Abrams. E ceva ce aş vrea să discut cu dumneata. Te rog să fii la mine la birou mâine la ora nouă.

— Nouă! Da, domnule, voi fi acolo! strigă el, dar Abrams închisese deja telefonul.

Biroul era răcoros, pereţii albi erau goi, biroul mare, solid, imaculat de curat. Iar C.Z. Abrams, brunet, bărbierit proaspăt şi fără un zâmbet, într-un costum gri răcoros şi cămaşă bleu-pal, arăta bronzat, odihnit şi puternic.

— Am de făcut un contract cu dumneata, spuse el, aplecându-se în faţă peste birou şi împreunându-şi mâinile. Şi am să-ţi spun de ce. Sunt un om care acţionează pe bază de instinct, o reacţie internă la situaţiile şi la oamenii din jurul meu. Probabil ai auzit că am concediat oameni în care nu mă pot încrede. Acum, instinctele mele îmi spun că pot avea încredere în dumneata. Mi-a plăcut ce ai făcut

săptămână trecută. Totul a fost bun, iar câte ceva a fost chiar strălucit. Îţi ofer slujba de regizor al filmului *Şeherezada.*

Dick înghiţi în sec.

— Doamne! şopti el, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i agitat, dar ăsta o să fie unul dintre cele mai scumpe filme care s-au realizat vreodată!

— Adevărat, spuse C.Z. cu răceală. Şi ar fi bine să faci o treabă al dracului de bună, pentru că atât viitorul dumitale cât şi al meu se vor baza pe rezultatul acesta.

Se ridică şi spuse tăios.

— Avocaţii mei vor discuta cu dumneata termenii contractului. Va fi corect, poţi fi sigur de asta. Eu însumi voi produce filmul şi vom alcătui împreună distribuţia. Secretara mea te va conduce la biroul avocatului. Bună ziua, domnule Nevern.

Dick se întoarse la uşă şi spuse:

— De ce eu, C.Z.? Când puteai avea pe oricine voiai?

Abramski zâmbi.

— Când am început, cineva m-a întrebat de unde ştiam că pot fi producător de filme, l-am spus „Ştiu doar că pot s-o fac”. Omul acela m-a crezut. Dumneata mi-ai răspuns la fel la întrebarea mea şi acum iată că şi eu te cred pe dumneata.

Dick ieşi din birou plutind parcă, abia auzind ce vorbeau avocaţii şi interesându-l şi mai puţin. El urma să regizeze filmul *Şeherezada,* iar C.Z. urma să fie producătorul. Murise şi ajunsese în cer.

37

O’Hara cumpără patru sticle mari din cea mai bună şampanie franţuzească, pentru a sărbători evenimentul.

— Un căprior tânăr ca tine să regizeze un film mare ca *Şeherezada,* se minună el, bătându-l pe Dick pe spatele lui slăbit cu o mână zdravănă. Sigur că C.Z. ăsta trebuie să fie un tip mai aparte, dacă te-a ales aşa de pe stradă.

— Adevărat, e mai aparte, spuse Dick, depărtându-se de el şi tuşind, şi ai înţeles bine, domnule O’Hara. Mi-a spus ieri că el însuşi s-a ridicat de la nimic, nu doar o dată, şi de aceea vrea să dea o şansă unui necunoscut.

— Cum arată? întrebă Missie, curioasă.

— Cum arată? De statură mijlocie, păr negru des, ochi negri care uneori sunt reci ca gheaţa, alteori blânzi ca de căprioară. E frumos, aş spune – şi e cel mai bine îmbrăcat bărbat pe care l-am văzut vreodată. Imaculat din cap până-n picioare, chiar şi în căldura asta… Dar e un adevărat mister. Nimeni nu-l cunoaşte cu adevărat. Se spune că plăteşte corect şi că e drept – şi ştie unde se cheltuieşte fiecare ban. Nimic nu se face fără să treacă pe la C.Z. – ştie până şi cât au costat timbrele pentru scrisorile din săptămâna care a trecut. Şi totuşi, trimite tuturor flori şi cumpără stelelor lui cadouri cu adevărat importante. Da, într-adevăr, e un tip aparte.

— Bine, atunci să bem pentru C.Z., spuse O’Hara, iar Rosa, Missie, Beulah şi chiriaşii ridicară paharele pentru toast. Îi urară tânărului Dick Nevern succes cu *Şeherezada.*

— Mă aştept că o să ne părăseşti acum când ai intrat în bani, spuse Rosa, resemnată, gândindu-se că aşa va fi totdeauna; de îndată ce tinerii aspiranţi făceau ceva bani şi puteau plăti, în sfârşit, chiria, se mutau într-un apartament elegant al lor propriu.

— Adevărul este că voi lucra de dimineaţă până seara târziu şi va trebui să mă mut mai aproape de studiou, mărturisi el, dar îmi păstrez camera, Rosa. Pentru orice eventualitate.

— Ah, dar ştiu că n-ai să mai vii niciodată înapoi, se văită Azaylee brusc. Ştiu asta, pur şi simplu. Iar o să se schimbe totul.

Lacrimile îi apărură în ochi, iar ei o priviră alarmaţi.

— Nu se va schimba, Azaylee, spuse Dick cu blândeţe. Am să am în continuare camera mea aici, cu lucrurile mele în ea. Şi am să vin să vă vizitez cât voi putea de des. Ştii ce? adăugă cu un zâmbet. Am să-ţi dau şi un mic rol în *Şeherezada* – dacă ai să fii o fetiţă bună.

— Ai să-mi dai? Ochii ei străluciră de emoţie, lacrimile încetând să-i mai curgă. O să pot dansa?

— O să vedem, promise el. Se uită în jur la feţele lor bucuroase, la Marshal şi Millie, Lillian şi Mary, Ben şi ceilalţi. De fapt, toţi o să aveţi un rol în *Şeherezada.* Faţa lui albă deveni acum roşie de excitare şi de şampanie. Şi copiii. O să fie mulţumirea mea către Rosa şi Missie, că m-au păsuit cu chiria şi vouă tuturor că mi-aţi acceptat visele.

Când uralele de bucurie sporiră, O'Hara umplu din nou paharele.

— Staţi, staţi, urlă el. Am ceva important să vă spun tuturor. Le-am cunoscut pe Rosa Perelman şi pe Missie O'Brian de multă vreme şi de ani de zile o cer pe una din ele să-mi fie soţie. Tot ce am primit ca răspuns a fost „poate" sau „mai întreabă-mă peste un an". O mulţime de apă a curs pe sub podurile noastre de atunci şi abia săptămâna asta am găsit-o din nou pe femeia pe care o iubesc. Şi o iubesc mai mult ca orice pe acest pământ al lui Dumnezeu.

Întorcându-se i spre Missie, zise liniştit:

— Missie, le spun oamenilor ăstora că te iubesc, dar de fapt aş vrea să o spun lumii întregi. Te cer de soţie, şi ţi-aş fi recunoscător dacă, de data asta, mi-ai da un răspuns precis.

Privirea lui Missie se uni cu a lui şi era ca şi când n-ar mai fi fost nimeni în cameră, doar Missie şi O'Hara. Faţa lui mare, frumoasă strălucea îngrijorată şi arăta de parcă îşi ţinea respiraţia, aşteptând răspunsul ei. El arăta solid ca o stâncă şi cinstit şi era atât de vizibil îndrăgostit de ea, încât nu se ruşina să-şi arate sentimentele în faţa unei camere pline de oameni.

— O'Hara, spuse ea, ar fi fost bine dacă ţi-aş fi spus da cu mult timp în urmă…

— Atunci, vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el.

— Da. Mă căsătoresc cu tine, şopti ea.

— Isuse, urlă el, prinzând-o în braţe, râzând şi plângând, în timp ce ceilalţi îi ovaţionau. Eşti a mea, în sfârşit, Missie!

După ce o sărută pe gură, scoase din buzunar o cutie.

— Am fost la cel mai bun bijutier din New York şi ţi-am luat asta – pentru orice eventualitate, adăugă el făcând cu ochiul celorlalţi, în timp ce ea deschidea cutia în care era un diamant mare de la *Cartier,* şi o verighetă asortată. Spuse emoţionat: Ce zici de asta, draga mea?

— Ah, sunt frumoase, foarte frumoase, şopti ea, şi mult prea costisitoare pentru mine.

— Nimic nu e prea costisitor pentru soţia lui King O'Hara, exclamă el plin de sine. Păi, mi-aş da şi viaţa pentru tine, Missie O'Brian. Viitoarea Missie O'Hara! adăugă el, mai făcând o dată cu ochiul. Şi atunci, Winona se aşeză la pian şi intonă marşul nupţial, iar el o învârti de câteva ori în braţe. Iar în toată această veselie, cu sărutări şi felicitări, nimeni nu observă că Azaylee dispăruse.

Pe verandă era întuneric şi ea se culcă jos, lângă Victor, ascunzându-şi capul blond la gâtul lui, astfel încât lacrimile ei se vărsau în blana lui.

— O să se schimbe iar totul, Victor, *milocika,* mormăi ea. Ştiu eu. Or să vrea să plece de aici şi să locuiască în altă parte. Braţele ei subţiri se agăţau de el, iar el îi linse faţa liniştită. Dar tu şi cu mine n-o

să plecăm niciodată, promise ea hotărât. Niciodată, niciodată, niciodată.

Lumina aurie a lămpilor se răspândi pe iarbă şi muzica deveni tot mai veselă, iar pocnetul dopurilor de la sticlele de şampanie şi zgomotul râsetelor ajungea până în strada liniştită. Dar Azaylee nu era bucuroasă şi plânse până adormi, încovrigată lângă câinele ei iubit.

***

Căsătoria a fost aranjată la ora unsprezece treizeci, în următoarea sâmbătă dimineaţă, la biserica Little Brown de pe bulevardul Hollyday, şi toată lumea a fost invitată. Azaylee urma să fie domnişoară de onoare, iar Rosa naşă de onoare.

— N-am pus piciorul într-o biserică niciodată până acum, îi mărturisi ea lui Missie, dar întrucât există un singur Dumnezeu, atunci al tău şi al meu trebuie să fie acelaşi.

S-au cumpărat repede rochii, s-au comandat flori şi s-a aranjat un mic dejun de nuntă la hotelul *Hollywood.* Când se iviră zorile zilei celei mari, liniştită, limpede şi albastră ca toate celelalte, O'Hara îşi îmbrăcă hainele de dimineaţă gri argintiu şi pălăria de mătase. Adăugă la cravată un ac cu o perlă mare, cenuşie, şi o garoafă purpurie la butonieră şi plecă la biserică cu o jumătate de oră mai devreme.

Chiriaşii se îmbrăcară cu ce aveau mai bun, femeile împrumutând pălării şi aranjându-şi reciproc hainele, plecară cu toţii plini de emoţie luând cu ei fetele Rosei.

— Ei, Azaylee, îi spuse ea inspectând-o critic, ţi-a mai spus cineva că eşti o frumuseţe? Pentru că e sigur că eşti destul de drăguţă ca să fii deja actriţă de cinema.

Ochii aurii ai lui Azaylee se deschiseră mari şi îşi atinse fustele de organdi înfoiate, galbene ca lămâia, şi spuse cu modestie:

— Chiar crezi că aş putea fi actriţă de cinema, Rosa?

Rosa o strânse la piept şi o sărută.

— Chiar din ziua asta, dacă domnul C.Z. Abrams te-ar vedea, răspunse ea cu hotărâre, arătând uşurată când fata începu să râdă. Azaylee fusese prea liniştită în ultimele zile şi o îngrijora. Copila nu părea geloasă pentru că Missie se căsătorea cu O'Hara; Missie nu-şi putea da seama care era problemă, iar Azaylee nu-i spunea. Când Missie a apărut, Azaylee rămase cu gura căscată, iar Rosa se întoarse şi se uită fix la Missie, din cadrul uşii.

Purta dantelă crem, strânsă în talie, cu mâneci lungi, şal la gât şi fustă lungă. O coroniţă de flori proaspete de portocal era aşezată peste părul ridicat, mătăsos, de culoarea bronzului şi ţinea un buchet de trandafiri mici, perfecţi, galbeni în mână. Dar ochii ei le uimiră, erau întunecaţi şi străluceau de fericire.

— Te iubesc, „Missie, exclamă Azaylee, alergând spre ea.

— Şi eu te iubesc, Missie, îi şopti Rosa, uitându-se cum aceasta săruta fetiţa, şoptindu-i ceva la ureche.

— N-am să te părăsesc niciodată, îi şopti ea. Ţine minte, ai să fii întotdeauna fetiţa mea. Tu eşti pentru mine mai importantă decât orice pe lume. Te rog, fii fericită, *milocika.*

Azaylee dădu curajoasă din cap.

— Am să încerc, promise ea.

Dick Nevern îşi băgă capul pe uşă.

— Te aşteaptă maşina, Rosa, spuse el şi toţi râseră când Azaylee se repezi pe verandă şi veni înapoi cu Victor, legat cu o panglică galbenă şi cu un trandafir pus în zgardă.

— Victor vine şi el, spuse ea, uitându-se la Missie plină de speranţă.

— Desigur, răspunse ea calm. Victor vine întotdeauna cu noi.

Dick, care trebuia s-o conducă la altar, îşi drese glasul şi zise roşind.

— Pot să spun, Missie, că n-am văzut în viaţa mea o doamnă atât de frumoasă.

Ea zâmbi.

— Atunci n-ai fost niciodată îndrăgostit. Aşteaptă până ai să-ţi vezi mireasa în ziua nunţii. Atunci ai să fii sigur că ai văzut o femeie frumoasă.

Ea îşi aminti şocată că nu era mult mai în vârstă decât Dick, avea doar douăzeci şi patru de ani, dar în comparaţie cu tinereţea lui neatinsă, ea se simţi bătrână de-a binelea.

Chipul lui O'Hara se lumină când ea înainta pe micul culoar în biserică. Lumânările licăreau pe ornamentele argintii şi aurii, trandafiri parfumaţi se revărsau din sute de vaze şi crengi de flori de portocal împodobeau fiecare stranã. Slujba fu liniştită şi frumoasă, corul cânta, iar când el îi luă mâna şi îi puse în deget inelul, Missie simţi că, în sfârşit, îşi găsise adevărata fericire cu un bărbat pe care-l iubea. Micul dejun de nuntă de la hotelul *Hollywood* a fost atât de plin de râsete şi muzică, încât ceilalţi oaspeţi îşi băgau capul să vadă ce se întâmplă şi apoi rămâneau la petrecere. O'Hara îi dădu cadou lui Azaylee un pandantiv, o inimioară de rubin, care o încântă, iar Rosei îi oferi o brăţară cu diamante, care o făcu să amuţească. El ţinu o scurtă cuvântare în care spuse că-i iubeşte pe toţi, dar să-l scuze că-şi ia soţia la San Francisco pentru o săptămână de miere.

Azaylee zâmbi, urmărindu-i cum pleacă într-un nor de orez şi petale de trandafiri, cu îmbrăţişări şi sărutări. Îşi mângâie pandantivul în formă de inimă de la gât şi îl ţinu pe Victor care se trăgea în jos pe scări, după Missie, gândindu-se că poate nu avea să fie chiar atât de rău. Poate că lui O'Hara îi place atât de mult la Hollywood încât se va hotărî să vină să locuiască la *Rosemont.* Şi poate, până la urmă, lucrurile vor rămâne aşa cum erau.

***

Dacă Missie avea nişte temeri în legătură cu luna de miere după experienţele ei în mâinile crude ale lui Eddie Arnhaldt, ele fură risipite în acea primă noapte. Marele O'Hara, cu trupul lui tare, puternic, încurajator, cu chipul luminat de dragoste şi de uimire faţă de frumuseţea ei, o sărută plin de respect ca pe o regină, ţinând-o în braţe şi mângâind-i părul, faţa, sărutându-i pleoapele, obrajii, gura. Îi spuse cât de mult o iubeşte, cât de frumoasă era, că el era cel mai fericit bărbat din lume. Iar când făcu dragoste cu ea, tremură de pasiune, strigându-şi dragostea pentru ea, iar ea se lipi de el, pierdută în descoperirea unor noi senzaţii şi a plăcerii de a fi împreună cu bărbatul pe care-l iubea.

Săptămâna trecu într-o clipă şi, fără să-şi dea seama, erau din nou în *Pullman* îndreptându-se spre Los Angeles.

— O să trebuiască să-ţi împachetezi lucrurile repede, fata mea, îi spuse O'Hara, când trenul intră în gară. O să trebuiască să ne întoarcem la New York ca să mă ocup de noua mea afacere.

— New York? Missie se albi. Dar am crezut că vom locui la Hollywood. Azaylee e atât de fericită aici…

Vocea ei se tărăgăna când înţelese că era o proastă. Afacerile lui O'Hara erau la New York şi Chicago şi el voia ca soţia lui să meargă cu el.

— Nu-ţi face griji de Azaylee, am să fac totul ca să fie fericită, promise el. Va urma cea mai bună şcoală de fete din New York. O să fie o adevărată mică prinţesă acum, când regele O'Hara îi e tată.

Dacă ai şti că ea este cu adevărat prinţesă! se gândi Missie tăcută, dar nu era nicidecum posibil să-i spună adevărata poveste a vieţii lor şi să se aştepte ca el să înţeleagă. Mai bine să-şi ţină pentru ea vechile ei secrete şi temeri şi poate că acum, ca domnul şi doamna O'Hara cu fiica lor, protejaţi de avocaţi şi de o altă identitate, să se simtă, în sfârşit, în siguranţă, ferite de cei din familia Arnhaldt şi de ruşi.

New York

Vila de la Sherry Netherland se dovedi prea mică pentru O'Hara şi noua lui familie, aşa că se mutară pe eleganta Park Avenue: patru dormitoare şi băi, o bibliotecă în panel, deja plină cu cărţi; o cameră de zi du două cămine de marmură, iar în spatele bucătăriei mari locuinţe spaţioase pentru Beulah şi două ajutoare ale ei.

Azaylee refuzase să-l aducă pe Victor cu ea.

— Nu, spusese ea palidă, fără lacrimi şi părând foarte mică şi slabă în dimineaţa în care urmau să plece. Chiar şi părul ei împletit îşi pierduse luciul. Victor rămâne cu Rosa. O să fie mai fericit aici pe veranda lui umbroasă, decât cocoţat în vreun apartament înăbuşitor din New York.

Amintindu-şi-l pe Victor întins pe scara de incendiu în strada Rivington, Missie se gândi că ar fi probabil fericit din nou în Manhattan, dar Azaylee era hotărâtă.

— Am să vin să te vizitez des, Victor, *milocika,* şopti ea sărutându-i capul moale şi îşi acoperi urechile ca să nu-i audă urletele când porniră cu maşina.

Făcu eforturi să fie fericită în frumosul apartament din Park Avenue unde îşi avea propria ei cameră luxoasă. Se întorsese din nou la *Şcoala domnişoarelor Beadle,* doar că acum nu i se mai părea atât de fascinant după *Rosemont* şi chiriaşii ce discutau despre filme şi stele. I se părea că de fiecare dată când începea să fie cât de puţin fericită într-un loc, era luată şi dusă în altă parte, aproape ca o pedeapsă. Mai întâi a fost strada Rivington cu Rosa, care avea grijă de ea, apoi apartamentul din Cincizeci şi trei, Vest, apoi casa Arnhaldt, apoi Hollywood şi acum Park Avenue. Iar acum, O'Hara vorbea de plecarea la Chicago pentru câteva luni.

Dacă încerca, îşi putea aminti lucruri petrecute pe când era încă foarte mică. Ştia că trăise în Rusia şi, în unele nopţi, stând culcată în pat, încerca să-şi amintească. Îşi aducea aminte cât de mari i se

păreau casele şi cum se simţea ea foarte mică şi că toată lumea era foarte frumoasă. Nu discutase despre asta niciodată cu Missie, dar îşi amintea cum simţea dimineaţa obrazul înţepător al tatălui ei adevărat pe faţa ei, când alerga să-l sărute şi îşi amintea cum mirosea mama ei atât de delicios a flori şi cât de moale era pielea ei şi cât de reci îi erau buzele când o săruta. Şi îşi amintea atât de bine faţa lui Alexei, ca şi când ar fi văzut o fotografie, ochii lui cenuşii râzând la ea în timp ce ea îl urma peste tot, de picioarele lui tinere şi puternice ce păşeau înaintea ei pe treptele înalte pe care ea le urca cu greu, una câte una, în timp ce el zbura până sus ca un căluţ care sare un obstacol. Îşi amintea cum suna vocea lui şi că îi vorbea în franceză dimineaţa şi în engleză după-amiaza, şi că *Niania* le cânta totdeauna cântece de leagăn ruseşti.

Acestea erau amintirile în care se retrăgea în visele ei, lumea ei personală, particulară, în care era din nou copil, centrul dragostei şi atenţiei tuturor, iar casa era un loc sigur, în care fiecare o adora. Într-o bună zi, spera să regăsească iar lumea aceasta.

Între timp, mergea la şcoala *Beadle* şi aducea carnete de note în care scria că era visătoare şi neatentă şi le telefona tot timpul Rosei şi fetelor, ca să afle ce mai era nou cu chiriaşii şi dacă şi-au jucat rolurile în *Şeherezada* şi dacă dragul ei Victor îi simţea lipsa.

Şi mereu le promitea că ie va vizita în curând, dar trecuse deja un an şi nu se ţinuse de cuvânt.

Lua cina la masa din bucătărie şi Missie vorbea cu Beulah despre mâncărurile de săptămâna următoare, când O'Hara intră cu un zâmbet larg.

— Împachetaţi-vă rochiile elegante, fetele mele; spuse el, depunând un sărut zgomotos pe capul blond al lui Azaylee, mâine plecăm la Chicago.

— Chicago! exclamară ele.

— *Orhideea roz* e aproape gata, anunţă el plin de mândrie. Plănuiesc să-i fac inaugurarea săptămâna viitoare. M-am gândit să mergem cu toţii, să avem împreună o mică vacanţă. O apucă pe Missie şi o

învârti râzând. Al treilea club al lui King O'Hara, se mândri el. Cum vi se pare, pentru un fost cârciumar din Delancey?

— Aş vrea şi eu să-l văd, replică Missie, dar întrucât nu mi-ai permis să mă uit înăuntru în niciunul dintre cluburile tale, nu am posibilitatea să-mi dau părerea.

El se încruntă.

— Păi, ştii că nu sunt de părere ca tu să intri într-un club de noapte. Astea nu sunt locuri pentru o femeie respectabilă…

El roşi, încurcat, iar ea izbucni în râs.

— King O'Hara, vrei să spui că tu conduci o afacere care nu e potrivită pentru femei „respectabile" îl necăji ea. Mă întreb ce ar spune vecinii noştri din Park Avenue despre asta. Şi de faptul că majoritatea fiilor şi fiicelor lor sunt clienţii tăi.

— Asta-i altceva, spuse el repede, astea-s afaceri. Isuse, Missie, nu te invit la deschiderea *Orhideei roz* de săptămâna viitoare? Am ales eu singur oaspeţii. Crema societăţii o să vină să-mi vadă clubul şi să-mi cunoască soţia.

— Şi o să le vinzi gin din cada de baie? îl necăji ea din nou.

— Ginul de la O'Hara nu e făcut niciodată în cada de baie. E adevărat, adus din Bermuda.

Se uită la el, surprinsă.

— Credeam că îţi cumperi băutura de la prietenii tăi, fraţii Oriconne.

— Fraţii Oriconne? tuşi el şi îşi mişcă picioarele. Ştii, eu şi cu fraţii Oriconne am avut o mică neînţelegere în legătură cu preţul, aşa că acum le dau doar jumătate din afacere, de dragul trecutului. Dar ce facem noi aici, stăm în picioare şi vorbim de fraţii Oriconne, când amândouă ar trebui să vă faceţi bagajele? Plecăm mâine dimineaţă.

Se uită la Azaylee, cum stătea la masa curată din bucătărie, cu un pahar de lapte lângă farfurie. Ochii ei erau rotunzi şi trişti, iar el se duse şi se aşeză alături de ea.

— Şi ca o surpriză specială pentru dragostea mea cea mică, m-am gândit că de la Chicago să mergem la Hollywood să-i facem o vizită mătuşii tale Rosa.

Faţa micuţă în formă de inimă a lui Azaylee se îmbujoră de plăcere, iar ochii ei ca panseaua deveniră mai rotunzi la gândul de a-i vedea din nou pe Victor, pe Rosa şi pe fete.

— Ah, King O'Hara, râse aruncându-şi încântată braţele în jurul gâtului lui mare, mulţumesc, mulţumesc.

— Vreau doar ca fetele mele să fie fericite, replică el mormăit, zâmbindu-i lui Missie peste capul ei.

— Nu ţine cu un copil care nu-i spune tatălui ei „tată" pufni Beulah. Ca oricare alt copil.

Dar Missie dădu din cap. Ea ştia de ce Azaylee nu-i putea spune iubitului ei O'Hara „tată" Pentru că pe undeva, în amintirile ei ascunse, ştia că avusese un tată adevărat şi spera că într-o bună zi el va veni înapoi să o găsească, aşa cum se întâmpla totdeauna în cărţile de poveşti.

Chicago

Vechiul hotel *Palmer House* din Chicago avea o rotondă înaltă de douăzeci şi cinci de picioare şi un salon egiptean, precum şi mobile franţuzeşti importate şi fresce italiene.

— Doar ce-i mai bun, pentru fetele mele, spuse O'Hara pufăind din ţigara lui de foi şi uitându-se la mica lui familie când se îndreptau spre sufragerie în seara următoare. Sala era flancată de coloane enorme de marmură şi candelabre grele de cristal atârnau în centrul tavanului cu picturi ornamentale. Un şir de chelneri aşteptau comanda lor, iar O'Hara îi făcu semn cu ochiul lui Missie.

— Îţi aminteşti când te-am dus prima oară la cină în New Jersey? Şi ai spus că nu eşti destul de dichisită? Ea dădu din cap. Ţi-am spus atunci că eşti destul de dichisită pentru orice loc, dar acum eşti şi mai şi decât toate astea. Ochii lui verzi străluceau de

dragoste când îi dădu, peste masă, o cutie. Şi una pentru fata mea cea mică, spuse el, dându-i lui Azaylee o cutie identică.

Missie o deschise pe a ei şi spuse uimită:

— Ah, uite! O orhidee perfectă din diamante roz. E frumoasă, Shamus, foarte frumoasă.

El zâmbi timid.

— De ce îmi spui Shamus? Mi-ai spus totdeauna O'Hara.

— Pentru că te iubesc, spuse blând. Shamus sau O'Hara, pur şi simplu, te iubesc. Mulţumesc.

Roşind, îi spuse repede lui Azaylee:

— Deschide-o, draga mea. Să vedem ce ai tu acolo.

Ochii ei aurii erau cât nişte farfurioare când deschise cutia ei şi se uită înăuntru.

— Şi a mea e tot o orhidee, spuse mândră.

— Exact ca a mamei tale, dar ca pentru o fetiţă, spuse el când se extaziau în faţa orhideei sculptate în cuarţ cu mijlocul de diamant roz.

O'Hara le zâmbi larg. Întinzând brusc mâinile spre ele, peste masă, le spuse:

— Asta poate să fie chiar una dintre cele mai fericite seri din viaţa mea.

Orhideea roz se afla între strada State şi Columet Avenue în apropierea unei duzini de alte localuri clandestine populare: *cafeneaua Sunset, Dreamland, Panama* şi *New Orleans Babes,* precum şi marele teatru *Grand, Monogram şi Vendome,* unde se prezentau orchestre de jazz. O'Hara alesese locul pentru că era mai atrăgător decât partea de nord a oraşului care era de clasă mai înaltă şi pentru că ştia că eleganţii săi clienţi vor avea un stimulent în plus să coboare în partea mai puţin elegantă a sudului oraşului.

Reflectoarele măturau cerul, un om cu o cameră filma sosirea oaspeţilor de vază, iar şampania franţuzească era oferită de local. Missie arăta senzaţional, într-o rochie de şifon roz închis şi având pe umăr un buchet de orhidee roz prinse cu noua ei broşa cu diamante roz, iar O'Hara se gândi

că şi el arăta destul de bine cu cravată albă şi frac, cu orhideea roz la butonieră. Iar Azaylee arăta atât de subţire, vulnerabilă şi cuceritor de drăguţă în rochia din organdi de cel mai pal roz, cu părul ei frumos periat într-o aureolă strălucitoare de bucle în jurul feţei ei tinere, încât O'Hara simţi nevoia să o îmbrăţişeze şi să-i spună că era mândru că-i era tată şi că o să aibă totdeauna grijă de ea.

Ea zâmbi, atingându-i cu tandreţe obrazul cu degetele în timp ce spunea:

— Acum sunt bucuroasă că eşti tatăl meu, O'Hara, iar el râse zgomotos şi o sărută din nou.

Inspectară plafonul boltit, albastru ca noaptea, plin cu stele roz strălucitoare; ringul de dans avea stele roz răspândite pe el, şirurile de mese aveau feţe de mese roz, proaspete, cupele de argint şi candelabrele erau roz; chelnerii purtau jachete roz, iar fetele ce vindeau ţigări şi chelneriţele îşi arătau picioarele având ciorapi roz şi fustiţe scurte, roz, ca de balet. Fiecare masă avea o vază cu o singură orhidee roz, perfectă, şi, în afara orchestrei de jazz a localului, mai erau invitate nişte celebrităţi, actori şi dansatoare, pe care Azaylee era moartă să le vadă.

În seara aceea partea de sud a oraşului era în agitaţie. Cei care nu fuseseră invitaţi se uitau cu invidie cum oaspeţii ieşeau din automobilele lor elegante şi se grăbeau, râzând, pe sub firma strălucitoare *Orhideea roz,* în ţara promisă a luxului, veseliei, jazzului şi băuturii, care constituiau reţeta specială a lui King O'Hara pentru a obţine succesul. El le prezentă tuturor pe Missie şi pe Azaylee şi, mult mai târziu, când localul se umplu şi festivitatea era în plină desfăşurare, el sugeră că era momentul să o ducă pe Azaylee acasă.

— Ai grijă ca fetiţa mea cea mică să se culce imediat ce ajunge la hotel, o instrui el pe Missie când aşteptau sub firma luminoasă sosirea limuzinei. Şoferul întârzia, iar O'Hara se uita nerăbdător în susul şi în josul străzii, fără să observe maşina neagră care înainta încet pe partea opusă. Aceasta se întoarse brusc, venind repede peste

strada pustie spre ei. Ei se uitau fix, uimiţi, o secundă sau două, în timp ce geamul din spate fu coborât şi lumina roz de la firmă se reflectă pe ţeava de metal a unei arme automate scurte; atunci, cu un urlet, O'Hara îşi aruncă trupul lui mare în faţa lui Missie şi a lui Azaylee. Şirul de gloanţe pătrunseră direct în el, răsucindu-l şi lăsându-l o grămadă sângerândă pe trotuar.

Azaylee începu să ţipe, la fel cum îşi amintea că ţipa cineva în visele ei, cu ani şi ani în urmă, în pădurea de la Varişnia. O auzi pe Missie gemând şi auzi scârţâitul cauciucurilor când maşina neagră plecă, iar apoi zgomotul de picioare ale celor ce fugeau. Iar ea, pur şi simplu, ţipa şi ţipa, cu toate ţipetele închise în ea ani şi ani de zile, şi acum ştia că nu se vor opri niciodată.

38

Maryland

Cal apăsă pe buton ca s-o cheme pe Infirmiera Milgrim, îngrijorat de faţa palidă a lui Missie şi de vocea ei tremurătoare. Ceasul de pe masa ei arăta ora două noaptea, iar el ştia că trebuie să fie obosită şi chinuită de durerea amintirilor. Se uită în jos la broşa în formă de orhidee roz din mâna ei.

— N-am să mă despart niciodată de ea, şopti ea, niciodată.

Infirmiera Milgrim intră, proaspătă şi vioaie în uniforma ei albă, apretată. Ea se uită la Missie, apoi la Cal.

— Ce v-am zis eu? Acum e sfârşită şi necăjită. Dumneata, tinere, eşti vinovat pentru asta.

Turnă apă într-un pahar.

— Acum, o îndemnă ea, să ne luăm pilulele, apoi am să aduc o ceaşcă de ceai, şi la culcare.

Missie înghiţi doctoriile şi clătină din cap.

— Nu înţelegi, infirmieră Milgrim? spuse ea. Acum, că am început, trebuie să termin. Numai aşa ar putea Cal să mă ajute.

Milgrim se uită la el tăios, iar ei ridică din umeri.

— E important pentru noi toţi, îi spuse el.

Ochii ei se lărgiră de spaimă şi spuse:

— Bine… în cazul ăsta, mai bine să fac nişte sandvişuri, şi plecă în foşnet de bumbac alb.

— Azaylee nu a putut participa la funeralii, spuse Missie, nu că eu aş fi dorit să meargă. Au ţinut-o la spital două săptămâni, „sub observaţie” au zis, deşi până la urmă tot nu ştiau nimic. Pur şi simplu, se retrăsese în mica ei viaţă proprie şi nimeni nu putea ajunge la ea. Ei spuneau că era din cauza şocului şi că, cu timpul, se va face bine. Dar eu ştiam ce ştiam.

Ochii ei violeţi, plini de nelinişte, îi întâlniră pe ai lui.

— Un uriaş buchet de orhidee roz fusese trimis la cimitir exact când coşciugul lui O’Hara era coborât

în mormânt. Comisionarul mi-a înmânat o carte de vizită. Făcu o pauză. Era de la Rico şi Giorgio Oriconne.

— Deci ei erau cei care…?

Ea dădu din cap.

— El le subapreciase puterea la Chicago. Aveau prieteni puternici şi locul era bine stabilit. L-au lăsat doar să meargă mai departe şi să-şi cheltuiască banii pe clubul acela, iar apoi… Ea lăsă capul în jos. Desigur, nu s-a făcut anchetă. A fost considerată o întâmplare oarecare şi tratată „ca o crimă necunoscută comisă de bande rivale". Dar eu asta am crezut întotdeauna.

Infirmiera Milgrim reapăru, tăcută, cu farfurii de sandvişuri fără coajă şi o prăjitură cu ciocolată.

— Mănâncă ceva, îi spuse ea lui Missie. Trebuie să-ţi păstrezi puterile.

Missie îşi sorbi ceaiul recunoscătoare şi îi spuse lui Cal:

— Am scos-o pe Azaylee din spital şi m-am întors în California la Rosa. M-am gândit că, fiind din nou acasă, nu va mai fi atât de deprimată. Toată lumea era atât de drăguţă şi de bună, îi povesteau despre munca lor în cinematografie, dar ea părea că nici nu observă, îi păsa doar de Victor, nu-l pierdea din ochi, parcă-i văd şi acum, pe verandă la *Rosemont,* cum stătea cu capul lui Victor în poală şi se uita peste pajişte la trecătorii de pe stradă, fără măcar să-i vadă. O'Hara îmi lăsase ceva bani, nu o avere, pentru că era un bărbat care-i cheltuia la fel de repede pe cât îi căpăta, dar atunci, vezi, el credea că avea destul timp înainte.

A trecut un an şi nu mai puteam suporta. Am decis s-o duc pe Azaylee în Elveţia la eminentul psihiatru şi psihanalist Carl Jung. Voiam să ştiu precis dacă problema ei era medicală sau mentală. Îl privi din nou pe Cal. Şi vreau să-ţi spun că mă rugam să fie medicală, pentru că atunci am fi putut face ceva în legătură cu asta.

Jung a fost foarte interesat de cazul ei. Desigur, activitatea lui era confidenţială şi i-am spus, fără să

menţionez nume, cum şi-a pierdut familia, despre fuga noastră şi viaţa noastră ulterioară şi că ea nu cunoştea amănuntele, i-am spus că nu văzuse niciodată o fotografie a familiei şi nu le cunoştea nici identitatea reală. Şi, bineînţeles, i-am povestit despre O'Hara.

Jung a spus că acest caz al ei este cel mai interesant pe care l-a întâlnit vreodată. A spus că Azaylee suferea de o combinaţie de lucruri: deprimare, isterie şi emoţii reprimate, închise în ea din copilărie. Era în pericol să-şi piardă identitatea, „o tulburare de personalitate" aşa a numit-o. I-am spus că n-a amintit niciodată de mama şi tatăl ei şi cum părea că acceptă pur şi simplu faptul că trăia pe strada Rivington cu Sofia şi cu mine. Şi i-am spus cum se ţine strâns de câine. El a dat din cap şi a spus că era un caz clasic şi va face tot ce poate ca s-o trateze.

Am trăit la Zürich, tot venind şi plecând, peste doi ani. Am închiriat un apartament într-un mic hotel în munţi; ne plăcea aerul curat, rece şi priveliştea nesfârşită şi cred că, pe undeva, ne simţeam amândouă în siguranţă acolo. Din când în când ne întorceam în California şi stăteam o lună, două, dar Azaylee făcea progrese şi-mi era teamă să o iau de lângă doctorul Jung. Ştiam că în spatele ochilor acelora alungiţi, frumoşi, liniştiţi era o minte în furtună şi voiam ca totul să fie lămurit.

În cele din urmă, Jung a spus că, pentru moment, el a făcut tot ce s-a putut şi ne-am întors definitiv la Hollywood. Azaylee părea fericită şi mai deschisă decât o văzusem vreodată. Se întoarse iar la şcoală şi reluă prietenia cu fetele Rosei, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Reluă lecţiile de dans şi, într-un fel, acestea deveniră centrul vieţii ei. Presupun că asta era ceea ce dorise totdeauna să facă. Să danseze. Se uită la Cal direct şi spuse:

— Cred că înţelegi că mă refer la Ava Adair.

El se uită uluit la ea.

— Ava Adair? Steaua de cinema?

— Am să-ţi povestesc cum s-a întâmplat. Luă o înghiţitură de ceai rece şi duse mâna la frunte, gândindu-se. Apoi zise: Totul a început cu o întâlnire întâmplătoare şi niciodată n-am fost în stare să-mi dau seama exact dacă asta i-a făurit viaţa sau i-a ruinat-o.

Se gândi cât de inocent începuse totul, povestindu-i lui Cal cum Dick Nevern venise înapoi să le vadă, plin de succes după *Şeherezada* şi încă trei filme importante pe care le realizase pentru studiourile *Magic.*

— Acum era un regizor important, dar era tot aceiaşi tânăr simpatic, simplu, cu ochelari, pe care-l cunoscuserăm întotdeauna şi, cu toate că actriţe de cinema frumoase i se aruncau în braţe, el tot timid era. Nu uita cât de aproape fusese să se reîntoarcă la balansoarul din veranda fermei din Oklahoma şi afirma că îi datora totul lui C.Z. Abrams, care îi oferise şansa să facă film.

Abrams era cunoscut ca omul cel mai închis din Hollywood. Nimeni nu-l cunoştea cu adevărat, nu avea prieteni adevăraţi, ci doar cunoştinţe de afaceri, însă Dick îi plăcea cu adevărat. Dick se ducea la el în casa mare din Lexington Drive de mai multe ori pe săptămână să vadă filme noi sau proiecţiile zilei. Luau cina, totdeauna foarte solemn, cu servitori şi tot restul, dar C.Z. nu-i spusese lui Dick nimic personal despre el însuşi. Tot ce ştia despre el era că e un evreu credincios şi ţine strict sărbătoarea de sâmbătă.

Oricum, în ziua în care Dick a venit să ne vadă, Azaylee a sosit în fugă de la lecţia de dans. Era una din zilele ei cu adevărat bune şi era vioaie şi plină de viaţă şi bucuroasă că-l vede. Avea paisprezece ani şi, desigur, era frumoasă, în acel fel neobişnuit al ei, cu ochi uriaşi, aurii şi o coamă de păr platinat. Era înaltă pentru vârsta ei şi încă prea slabă, dar avea picioare frumoase şi un fel de graţie de dansatoare în felul cum se mişca şi umbla.

Am observat că Dick se uita cu interes la ea şi nu am fost deloc surprinsă când el a spus: „Ştii, Missie,

Azaylee e făcută pentru film. Camera ar îndrăgi-o pur şi simplu, la fel şi spectatorii".

Am clătinat din cap şi am zâmbit. I-am spus că era prea tânără ca să se gândească la asta, dar, apoi, el a adăugat ceva ce m-a surprins cu adevărat.

„Nu-mi place să spun poveşti despre ce se întâmplă la şcoală" a început el, apoi a zâmbit şi a zis că poate ar trebui să formuleze altfel ideea, pentru că voia să-mi atragă atenţia că Azaylee trăgea chiulul de la liceu şi făcea turul studiourilor, minţind în privinţa vârstei ei şi căutând de lucru ca dansatoare sau ca figurantă, orice, doar să facă parte din lumea magică a cinematografiei.

Desigur că eşuase, pentru că era clar că nu-i decât un copil care pretindea că e femeie. Dar el mi-a spus că, dacă asta era ceea ce voia să facă neapărat, ar fi bine s-o las să facă nişte probe cu ea şi eventual să-i dea un rol mic în următorul lui film. El îmi garanta că va avea personal grijă de ea, ar păzi-o chiar cu preţul vieţii lui la nevoie şi ar pune pariu pe cizmele lui din Oklahoma că ar deveni în scurt timp o stea.

I-am spus din nou că e prea tânără, că i-aş interzice fie şi să se apropie de studiouri până va avea măcar şaisprezece ani. Era în 1928 şi Hollywood-ul se schimbase. Acum era un oraş în dezvoltare. Rosa şi cu mine aveam cinci case pe Fountain Avenue. *Rosemont,* unde locuiam noi atunci, în locul micului bungalow din spate, era cea mai mică dintre ele. Studiourile produceau un film după altul. Bulevardul Hollywood era o arteră cu circulaţie intensă, iar Beverly Hills devenise un adevărat oraş. O mulţime dintre vechile stele dispăruseră: Valentino murise, Mabel Norman, Fatty Arbuckie fuseseră ruinaţi de scandal, crime, droguri; de atunci, a început totul. Se poate spune că Hollywood-ul îşi pierduse inocenţa, odată cu frumoasele noastre înotătoare care descoperiseră că, dacă pozau pentru fotografii, obţineau mai mulţi bani decât la Sennet, în grup. Înţelegi deci că nu era o lume în care să o expun pe Azaylee, un copil vulnerabil şi fragil. Voiam ca ea să rămână la şcoală

şi să-şi continue viaţa aşa cum era, împreună cu Rosa şi cu fetele ei. Fără urcuşuri şi coborâşuri. Abia îmi găsisem anonimatul şi bănuiesc că voiam să-l păstrez.

Filmele sonore abia începuseră să apară şi întreaga industrie era în plină dezvoltare. Nimeni nu ştia ce se va mai întâmpla şi, curând, vechile vedete urmau să dispară, fiind abandonate de studiouri pentru că vocile lor erau, cică, nepotrivite. Dar, bineînţeles, asta n-a oprit-o pe Azaylee să colinde studiourile, deşi am ameninţat-o din nou că-i iau un profesor acasă.

Asta s-a întâmplat când a murit Victor şi mi-am schimbat părerea. El era cel mai bătrân câine din Hollywood, un veteran chiar şi pentru un barzoi, dar orbise de ani de zile şi abia se mişca din locul lui favorit de pe verandă. Desigur, a fost o tragedie, pentru că era una din ultimele noastre legături cu Mişa. Dar pentru Azaylee, a fost un dezastru. Am umblat prin împrejurimi după alt barzoi şi în cele din urmă am găsit: unul de şase luni, cu blana aurie ca şi Victor şi gata de joacă. Rex a fost o reuşită din primul moment, dar ştiam cu toţii că nu era Victor. Iar când am văzut privirea aceea stranie că apare iar în ochii lui Azaylee, acea tulburare, acea abandonare, l-am chemat pe Dick şi i-am spus că poate ar fi bine, în fond, să facă nişte probe de film.

Hollywood

C.Z. îl aştepta pe Dick să vină din studiouri cu materialele ce se trăseseră în ziua respectivă. Se obişnuiseră să le vizioneze la el acasă, seara târziu, nu la studiou, în parte pentru că îi făcea plăcere compania lui Dick, dar mai ales pentru că asta dădea ceva viaţă casei lui mari, goale.

Era ora zece seara şi, dincolo de ferestrele înalte ce dădeau spre grădinile perfecte, cerul era întunecat. S-ar fi putut afla oriunde în lume, o persoană anonimă, bine îmbrăcată, într-o cameră frumoasă, anonimă, dintr-un oraş anonim. Trecuseră

opt ani de când îl bătuse pe Mel Schroeder la joc şi ajunsese proprietar al câtorva hambare dărăpănate pe Cahuenga, cu o cameră de filmat şi câteva role de film, iar în acest răstimp devenise legendarul C.Z. Abrams, magnat al cinematografiei, în rând cu Goldwin, cu Cukor, Fox şi Warner. Dar, în sufletul lui, era tot Zev Abramski, un bărbat singuratic. Atât de singuratic, încât avea nevoie de compania lui Dick Nevern şi de tensiunea unei munci de douăzeci de ore să-şi umple timpul şi, dacă era norocos, ajungea acasă atât de obosit, încât prindea patru ore de somn fără vise, înainte de a face faţă unei noi zile.

Văzuse atunci, în ochii lui Mel Schroeder, că acesta îşi închipuia că are în faţă un adevărat prostănac, care şedea şi îl aştepta pe terasa hotelului *Hollywood,* transpirând în hainele lui negre de cămătar şi cu guler tare la cămaşa albă, ruşinat de engleza lui guturală şi de aspectul de străin. Schroeder nu ştia furia şi disperarea ce îl propulsau, dar Schroeder fusese doar primul dintr-o duzină de bărbaţi care au simţit ascuţişul de lamă al minţii lui care i-a retezat de la rădăcină.

Cu precauţia lui obişnuită, învăţată din numeroasele lui dificultăţi, Zev a făcut nişte, cercetări în legătură cu Schroeder şi a descoperit că el vânduse deja patru „Studiouri" fantomă unor oameni naivi, prin intermediul anunţurilor sale din mici ziare locale. Descurajat, se hotărâse să nu se mai întâlnească cu Schroeder, dar apoi a analizat lucrurile ceva mai profund şi şi-a schimbat părerea. Schema lui Schroeder era să arate un teren îndepărtat pe care îl cumpărase pe câţiva dolari, pentru că nu existau drumuri şi era practic inaccesibil. El le povestea că toată lumea era plecată în deplasare în deşert sau pe plajă şi că el îşi conducea afacerile din biroul său din Hollywood şi de aceea era doar o singură cameră de filmat şi nu era lume. El arăta rolele de film şi lăuda calitatea construcţiilor dărăpănate de lemn care în mod normal adăposteau vite sau paie, dar pe care el le

numea măreţ studiouri. Apoi, scotea balanţa de plăţi falsă a *Studiourilor de film Schroeder,* arătându-le că vânduse sute de filme de două role la sute de distribuitori inexistenţi din întreaga ţară, cu o sumă netă de profit de o sută de mii de dolari, plus încă şaptezeci de mii pe care urma să-i mai primească. Şi nu existau cifre în roşu în coloana de debit.

— Toate sunt cumpărate şi plătite de slujitorul dumneavoastră sincer, îi spuse el lui Zev, ştergându-şi fruntea transpirată, în timp ce umblau pe terenul încins şi plin de praf. Avem o activitate continuă, zicea el, cinci filme sunt în curs de producţie şi altele sunt planificate. Problema mea este că nu suport clima. Se bătu în piept. Am îmbătrânit. Doctorul spune că trebuie să mă întorc în Est, unde e mai răcoare – şi încă repede! Dacă nu, sunt un om mort. Îi făcu lui Zev cu ochiul; acesta era palid, cu ochii ca gheaţa, în costumul lui negru în care murea de căldură. Cu atâtea probleme, continuă Schroeder, de ce m-aş încăpăţâna să rămân?

Se uită la el în tăcere un moment, apoi spuse:

— Îmi placi şi am să-ţi fac o ofertă pe care n-o s-o poţi refuza. Văd că eşti un tânăr cumsecade şi potrivit pentru o astfel de afacere. Îşi spun eu că aici se poate face avere. E nenorocul meu că am fost lovit de boală. Oftă din greu şi apoi adăugă cu un zâmbet curajos: facă-se voia Domnului, e legea Lui, şi cine sunt eu să-i pun la îndoială voinţa?

Zev s-a uitat fix la el fără să răspundă, iar Schroeder privi în altă parte, stânjenit.

— Uite ce-ţi propun, a spus el repede. Dacă nu mă întorc la Philadelphia până săptămâna viitoare, ai să mergi în urma sicriului meu, îţi garantez. De aceea, am să te ajut, domnule Abramski, dacă mă ajuţi şi dumneata. Îţi ofer totul la un loc – pământul, studiourile, cele cinci camere de filmat, stocul de filme, contractele cu distribuitorii – toată afacerea cu o activitate în plină desfăşurare. Şi, nu uita, suma de şaptezeci şi cinci de mii de dolari pe care mai trebuie să-i primesc, conform registrului, va ajunge în buzunarul dumitale înainte de sfârşitul anului.

Zev şi-a ridicat sceptic privirea.

— Cât vrei?

— Cât vreau? Am să-ţi spun direct, banii sunt ultima lucru care mă preocupă acum. O problemă ca a mea te atinge drept la stomac. Când e vorba de viaţă şi de moarte, ce mai contează banii? Ca să vând repede, sunt gata să iau douăzeci şi cinci de mii, fără alte probleme. Banii pe masă şi o strângere de mână chiar aici şi acum.

Chiar şi ochii lui albaştri, bulbucaţi, păreau că transpiră, în timp ce se uita nerăbdător la Zev.

— Mi se pare o grămadă de bani, făcu Zev, băgându-şi mâinile în buzunare şi trăgând cu vârful pantofului o linie în praful de jos.

O pâlpâire de îngrijorare trecu pe chipul lui Schroeder.

— Ei bine, pentru un om bun ca dumneata… să zicem douăzeci?

— Mai arată-mi o dată contabilitatea, spuse brusc Zev.

Schroeder îi dădu registrele, nervos.

— Totul e scris acolo, pe hârtie…

Zev le împături cu atenţie şi le puse în buzunar.

— Hei, spuse Schroeder rânjind, încă n-ai cumpărat locul! Cum e cu cei douăzeci de mii?

— Îţi ofer ferm suma de o sută şaptezeci şi cinci de dolari pentru cei zece acri pe care îi deţii cu adevărat, a spus Zev, cu vocea lui joasă, guturală, iar asta înseamnă cu cincizeci de dolari mai mult decât ai plătit. Îţi mai dau şaptezeci şi cinci pentru camera de filmat şi role. Restul e gunoi. Un total de două sute cincizeci de dolari, şi cincizeci la sută din profitul producţiei dumitale. O înţelegere corectă, cred, domnule Schroeder.

— Pfiu! Ce ştii tu, evreiaşule? ţipă omul furios. Două sute cincizeci de dolari? Probabil că doar atâta ai în buzunar!

Ochii lui Zev se îngustară. Faţa lui era chiar mai palidă ca de obicei, când spuse liniştit:

— Cu două sute mai mult decât în buzunarul dumitale, Schroeder. Îi iei sau renunţi.

Făcuse o pauză şi apoi, atingând caietele cu contabilitate falsificată din buzunarul lui, adăugă:

— Dacă spui nu, mă duc cu registrele astea la Departamentul Poliţiei din Los Angeles şi le voi cere să ia măsurile necesare să te judece pentru fraudă. Eu nu sunt primul căruia i-ai vândut studiourile, Schroeder, dar am să fiu ultimul. Zâmbi trist. În ansamblu, două sute cincizeci de dolari e o ofertă generoasă.

Ochii alunecoşi ai lui Schroeder aruncau săgeţi spre el, dar întinse mâna şi zise:

— Bine, dă-mi cei două sute cincizeci le dolari.

Zev scoase o hârtie din alt buzunar.

— Asta e o chitanţă de vânzare făcută de Milton Firestein, un avocat cu biroul în Strada Vine. I-am explicat condiţiile şi a zis să-ţi pui semnătura aici. Îi arătă locul şi îi dădu un stilou. E un membru respectat al profesiunii lui şi fără îndoială cuvântul lui ar fi mai greu decât al dumitale la tribunal, în cazul în care ai pretinde că nu mi-ai vândut nimic.

Schroeder se uită furios la el şi semnă hârtia, punând în buzunar banii pe care i-i dădu Zev, fără să-i numere. Se întoarse repede la automobilul lui, strigând peste umăr:

— Dacă eşti aşa de al naibii de deştept, n-ai decât să te întorci singur la Hollywood, fund inteligent!

Zev zâmbi, uitându-se cum porneşte într-un nor de praf şi scârţâit de cauciucuri, apoi se întoarse spre hambarele dărăpănate şi se uită în jur. Le măsură cu pasul şi inspectă lemnul să vadă dacă nu era putred. Luă camera de filmat şi o mângâie, plin de uimire. Nu avea nici cea mai mică idee cum funcţiona, dar îl fascina. O jumătate de oră mai târziu, auzi pufăitul maşinii pe care o comandase să vină să-l ia, şi se porni înapoi pe drumul de ţară, apoi zâmbi când se întoarse să-şi privească terenul. Abia cu o săptămână în urmă, primăria oraşului anunţase că *Universal Pictures* cumpăra teren pe Cahuenga şi, odată cu asta, se vor construi noi drumuri, se va instala apă, energie electrică şi telefoane. Se duse imediat şi mai cumpără treizeci

de acri de teren în jurul lotului lui Schroeder şi era convins că va fi relativ ieftin să aducă şoseaua până acolo şi să se conecteze la reţeaua de apă şi energie.

Zâmbi, când plecă de acolo. Era gata să meargă până la cinci sute, dacă ar fi fost necesar, dar faptul că-i zisese „evreiaşule" îl costase pe Schroeder încă două sute cincizeci de dolari. Iar acum, Zev era proprietarul unui studio.

Cercetase problema şi ştia cum mergeau afacerile în cinematografie. Ştia despre importanţa distribuitorilor şi cum câteva companii îşi formaseră propria lor reţea şi îi îndepărtaseră pe independenţi şi el înţelese că acesta era viitorul. Erau doar două probleme majore. Nu cunoştea nicio persoană din domeniu, nici măcar un figurant, iar cei zece mii de dolari, economiile sale şi banii proveniţi din vânzarea prăvăliei, nu erau suficienţi pentru a realiza ce dorea.

Hotelul *Hollywood* era plin de oameni din cinematografie şi era un flux continuu de bârfe, zvonuri şi informaţii din interior. Zev stătea prin sufragerie sau pe terasă, sorbind dintr-un pahar cu suc de portocale şi îşi ţinea urechile deschise, auzind lucruri pe care ar fi dorit să nu le audă, ca, de exemplu, care regizor şi care vedetă fac amor, care vedetă face dragoste cu o chelneriţă, dar află şi preţul unui film de două role al lui Sennet şi cât a costat filmul lui Griffith. Ştia suma din ultimul contract al lui Pickford – peste un milion – şi că plata unui figurant era de cinci dolari pe zi. Urmărea ziarele din domeniu şi stătea prin jurul studiourilor, aşteptând în birouri de distribuţie şi ascultând conversaţiile. Deveni un profesionist al trasului cu urechea, văzu toate filmele din oraş şi auzi la radio-şanţ că existau doi bancheri care simpatizau cu producătorii de film: un tânăr californian pe nume Motley Flint, şeful băncii *First National Security,* şi Amadeo Giannini, şeful *Băncii Italiene.*

Zev îl alese pe Giannini pentru că era obişnuit să trateze cu italienii din Lower East Side şi îi plăceau. Şi, de asemenea, pentru că auzise că Giannini

avusese o copilărie la fel de nefericită ca şi a lui – fiul unui emigrant, care-şi văzuse tatăl ucis de un vecin. Om de afaceri de succes, Giannini s-a retras la vârsta de treizeci şi unu de ani. Devenise bancher, iar în 1901 deschisese *Banca Italiei.* Zev auzise vorbindu-se admirativ că Giannini se lua după instinct când dădea împrumutul, iar „caracterul" era pentru el o garanţie suplimentară.

Se analizară unul pe celălalt în tăcere, în biroul lui Giannini. Zev văzu un italian ager de vârstă mijlocie, cunoscuse zeci ca el la New York. Singura deosebire era că acest italian era un bărbat cu foarte mare succes, iar acum avea putere asupra vieţii lui. Bancherul văzu un tânăr evreu slab, palid, inteligent, arătând ca un om de la ţară, cu haina lui neagră de cioclu.

Zev îi explică repede situaţia şi că dorea ca studiourile să producă optsprezece ore pe zi, cu actorii, regizorii şi cameramanii lucrând prin rotaţie. Ieftin şi vesel, spuse el cu sinceritate, filme care să-l scoată pe oameni din monotonia vieţilor lor sărăcăcioase şi mizerabile timp de câte cinci, zece minute. Un volum de afaceri care să finanţeze scopul real al planului său, sistemul său propriu de distribuţie şi propriul său lanţ de săli de cinema. Apoi va face filme adevărate.

— Spune-mi, ce înţelegi prin filme adevărate, domnule Abramski? întrebă bancherul, zâmbind.

— Spectacol, fascinaţie, istorie. Să le arăt oamenilor obişnuiţi lucruri pe care nici măcar nu visează să le vadă în viaţa lor… Se uită la Giannini şi spuse simplu: lucruri magice.

Bancherul râse.

— Şi cât m-ar costa dacă aş finanţa magia asta?

Zev înghiţi în sec, apoi spuse plin de îndrăzneală:

— Am zece mii de dolari ai mei şi vă mai cer cincizeci.

Giannini învârti un toc în sus şi în jos între degete, privindu-l în tăcere.

— Şi ce te face pe dumneata să crezi că vei reuşi într-o afacere în care atâţia au eşuat? întrebă el în

cele din urmă.

Zev se uită la el, uimit.

— Pur şi simplu, o ştiu! Nimic mai mult.

Giannini râse şi zise:

— Bine, Abramski, cei cincizeci de mii sunt ai tăi.

Zev îi răspunse uluit:

— Dar dumneata de ce îmi împrumuţi banii?

— În primul rând, pentru că ai o proprietate potenţial valoroasă acolo, pe Cahuenga. Şi în al doilea rând, pentru că îmi place un bărbat care crede în el însuşi, ca dumneata, domnule Abramski.

Se întoarse la hotelul *Hollywood* cu şaizeci de mii de dolari puşi într-un cont la *Banca Italiei,* mai încântat de faptul că bancherul a avut încredere în cuvântul lui decât de fptul că obţinuse banii.

În decurs de câteva săptămâni, hambarele lui dărăpănate au fost reconstruite, a adăugat un set de barăci de lemn uşoare pentru birouri administrative şi a achiziţionat camere şi un stoc de filme. Cu ajutorul unei agenţii de distribuţie, angajă cameramani pe care îi promovă regizori, atrase artişti fără angajamente ferme, despre care considera că au ceva special şi a căror plată o ridică de la treizeci de dolari pe săptămână la trei sute, cu statut de vedetă, plus o distribuţie schimbătoare de figuranţi şi asistenţi. Stătea la biroul lui în baraca de lemn încinsă, extrăgând idei noi şi intrigi bazate pe vechi formule populare care, ştia că plac publicului, iar ceea ce scria el camerele turnau zi şi noapte.

Era o întreprindere cu o singură persoană. El controla totul; niciun amănunt nu era prea mic ca să-i scape ochiului său ager de uliu. În consecinţă, produsul lui era de bună calitate şi amuzant, iar în curând fu asaltat de distribuitori. Iar când nu era ocupat la studiouri, era atent la orice posibilitate de a scoate pe piaţă *Distribuţia Magic.*

Hollywood-ul era plin de noi producători de film şi competiţia era dură. Zev – sau C.Z., cum era cunoscut acum – îşi făcuse obiceiul să facă rondul cinematografelor şi când auzi că filmul *„Călătoria*

unei vieţi” al unui tânăr regizor pe nume Francis Pearson, urma să aibă premiera la vechiul *Woodley Theater,* se duse să-l vadă. Pearson era un necunoscut şi filmul era de anvergură, dar făcut cu cheltuială puţină. Asta se vedea în calitatea scăzută a filmului, dar aspectul modest al acestuia nu făcea decât să adauge realism acelei *saga* a drumului imigranţilor spre Vest, în căruţe cu coviltir, în căutarea unei vieţi noi. Avea umor, patos, tragedie şi speranţă.

Când filmul s-a terminat şi s-au aprins luminile, Zev şi-a şters o lacrimă, adânc mişcat. Fiind el însuşi imigrant, înţelegea luptele dramatice pe viaţă şi pe moarte ale acelei generaţii nu demult trecute şi simţea instinctiv că şi restul Americii va înţelege.

Filmul nu prea atrăsese atenţia şi sala *Woodley* fusese pe trei sferturi goală. Aşteptă în hol până când producătorul şi regizorul ieşiră, părând deziluzionaţi, apoi se recomandă şi le oferi patruzeci de mii de dolari pentru drepturi de distribuire. Ei îi priviră de parcă ar fi înnebunit, dar apoi acceptară oferta.

A doua zi, era în biroul lui Giannini cerând un nou împrumut de patruzeci de mii ca să finanţeze prima acţiune a firmei *Distribuţia Magic.* Bancherul se uită la cifrele lui pe primele şase luni şi zâmbi:

— Bine, bine, îi ai. Dar e un moment în care ori te îneci, ori ieşi la mal, C.Z. Trebuie să ştii bine ce faci.

— Ştiu, promise el plin de încredere.

Filmul se vindea greu, dar băgă *„Călătoria”* într-un teatru important din New York. Curând, îi merse vestea din gură-n gură, şi se făcură cozi în jurul blocului, fiind inundat de cereri pentru acest film. El personal câştigă mai mult de un milion de pe urma filmului *„Călătoria”* şi imediat cumpără câteva din reţelele independente de distribuitori.

Distribuţia Magic era o realitate, iar el devenise milionar.

Francis Pearson se alătură regizorilor de la *Magic* şi făcu următorul său film, cu un buget mai mare de

data asta şi cu efecte spectaculoase, iar filmele *Magic* ajunseră în principalele ligi. Producţia ieşea şi banii intrau; se cumpărau noi terenuri, studiourile se lărgeau şi se construiau noi birouri. C.Z. Abrams era un om de care se ţinea cont la Hollywood. Avea casa lui mare şi servitori, lucra câte ore dădea Dumnezeu, nu avea o viaţă socială, iar viaţa lui particulară îl privea pe el însuşi.

Aşteptându-l pe Dick Nevern să apară cu producţia cotidiană de film, îşi trecu leneş degetele peste clapele frumosului pian *Bechstein,* amintindu-şi de acele nopţi de singurătate din camera întunecată din spatele prăvăliei. Rareori mai visa despre trecut, deşi sfeşnicele de argint ale mamei lui erau în continuare aşezate cu mândrie pe căminul din sufragerie. Trăia în prezent, fiecare zi pentru ea însăşi, dar când se uita în jur, la casa lui frumoasă şi la obiectele lui frumoase, le-ar fi dat pe toate doar ca să se mai simtă aşa ca atunci când Missie O'Brian intrase pentru prima oară în viaţa lui; să-i sară inima când o vede, să se uite pe fereastră aşteptând s-o zărească trecând, să aştepte să ticăie ceasul orele şi apoi minutele, vinerea, până ce ea deschidea larg uşa zâmbind şi îi întindea cei doi dolari. Şi se gândi că ar da zece ani din viaţa sa să mai stea în faţa ei la cafeneaua ucraineană şi să o vadă zâmbindu-i cu ochii ei violeţi.

— Bună, C.Z., spuse Dick scoţându-l din reverie. Bătu cu mâna rolele de film de sub braţ. Tot cele obişnuite. Dar mai târziu, am să-ţi arăt ceva cu totul special.

C.Z. dădu scurt din cap.

— Să mergem, spuse el, luând-o înainte spre camera de proiecţie de la parter.

Pe o masă erau coniac, bere şi sandvişuri, alături de confortabilele fotolii, iar Dick se servi în timp ce C.Z. aşeză prima rolă. Se uitară întâi la cele scurte, comentând asupra actorilor principali şi a unghiurilor camerei şi făcând observaţii, apoi făcură acelaşi lucru cu scenele din cele două filme mari aflate în producţie.

— Destul de bune, spuse C.Z. într-o americană corectă, fără accent.

— Raoul face o treabă foarte bună la *Pereche imperfectă* şi, ca de obicei, ai dat lovitura cu *Broadway.*

Dick înfăşură înapoi rolele şi spuse cu emoţie:

— C.Z., cred că filmele or să trebuiască să fie mai realiste, acum când filmul sonor s-a impus. Trebuie să aibă un aspect nou şi un sunet mai nou, proaspăt, uşor, un stil diferit de joc. O să avem nevoie de nişte feţe noi, C.Z., şi cred că tocmai am descoperit prima noastră nouă stea.

Zev zâmbi. Entuziasmul lui Dick era una dintre cele mai mari calităţi ale lui. Te putea trage după el dacă nu erai atent. De aceea, erau o echipă atât de bună: unul era creatorul artistic, nebun, iar celălalt pragmaticul cu picioarele pe pământ.

— Ei? Arată-mi! spuse el turnându-şi un coniac.

Dick aşeză rola şi stinse lumina. Mai luă un sandviş şi stătu în spate, mestecând o bucată de pui, în timp ce minunea se desfăşura pe ecran.

Nu erau decoruri, ci doar o scenă goală şi o fată tânără, blondă, cu capul plecat, mâinile încrucişate graţios peste fusta de sifon. Încet, îşi înălţă capul şi începu să danseze, plutind pe ecran, cu părul lung ca un râu pe spatele ei, în timp ce făcea piruete şi se mişca în acordurile slabe ale unei *nocturne* de Debussy. Muzica încetă şi ea se îndreptă graţios spre cameră. Luminată inteligent din spate, părul ei platinat făcea o aureolă, aruncând umbre fine sub pometii ei înalţi, iar ochii ei uşor somnoroşi atrăgeau toată atenţia, când zâmbi nervoasă şi spuse:

— Mă numesc Azaylee O'Brian. Am cincisprezece ani şi sunt la *Liceul Hollywood.* Toată viaţa am dorit să dansez şi cea mai mare parte a ei mi-am dorit să apar în filme. Mulţumesc că mi-ai făcut o probă, domnule Nevern.

Când se termină filmul, C.Z. îşi puse jos paharul cu mâna tremurând. Inima i se zbătea în piept şi puse mâna în dreptul ei, de parcă ar fi vrut s-o oprească să nu iasă afară.

— Mai am ceva, spuse Dick, aranjând filmul. Am pus-o să facă o mică scenă.

— Angajeaz-o, spuse brusc C.Z. O mie pe săptămână. Mâine semnăm contractul.

Dick se uită după el, uimit, când C.Z. se ridică şi se îndreptă spre uşă. Era palid şi părea că e nesigur pe picioare.

— Dar… eşti sigur că te simţi bine, C.Z.? spuse Nevern, mergând repede după el. Vreau să spun că nu arăţi prea bine…

— Sunt bine. Am vorbit serios. O mie pe săptămână şi mâine semnăm contractul.

Erau în holul mare şi el se opri la scară, sprijinindu-se de balustradă.

— E minoră, spuse el încet. Contractul va trebui să fie semnat de părinte sau tutore. Îi cunoşti familia?

— Sigur, spuse repede Nevern. O cunosc pe mama ei de ani de zile. Am să le aduc mâine aici, negreşit.

Zev urmărea trecerea orelor până dimineaţă, măsurând casa cu pasul ca un animal în cuşcă în aşteptarea eliberării. În zori, făcu un duş şi se îmbrăcă într-un costum uşor, frumos lucrat, şi o cămaşă deschisă din cel mai fin bumbac, legându-şi cu grijă, la oglindă, cravata de mătase franţuzească. Pantofii erau italieneşti şi ceasul de platină elveţian. Îşi analiză critic imaginea, îndreptându-şi încă o dată cravata, adăugând o batistă de mătase înflorată la buzunarul de la piept, întrebându-se ce va crede despre el. Apoi îşi ceru maşina şi plecă la studiouri.

Dick Nevern îl sună la telefon la ora opt treizeci. Vor sosi la amiază la studiourile *Magic.*

C.Z. închise uşa biroului şi măsură din nou camera cu pasul, până la zece, când chemă maşina şi se întoarse acasă. Mai făcu un duş, îşi schimbă hainele cu unele aproape la fel, cu cămaşă şi cravată, îşi mai analiză o dată aspectul şi se întoarse din nou la *Magic.* Era unsprezece şi treizeci şi era rece ca gheaţa de emoţie. Dar dacă Missie nu-şi mai aminteşte de el? Dar dacă îl tratează cu răceală,

aproape ca pe un străin, ca pe o persoană ce aparţine trecutului şi de care poate nu mai vrea să-şi amintească? Se întreba ce se întâmplase cu soţul ei şi dacă avusese copii. Şi se întreba dacă mai arăta aşa cum îşi amintea el.

Când bătu douăsprezece, secretara lui sună şi spuse că domnul Nevern venise cu Azaylee O'Brian şi cu mama ei. Îi spuse să-i trimită înăuntru.

Se ridică, ţinând o mână pe birou drept sprijin, cu ochii fixaţi la uşă, când aceasta se deschise.

Arăta exact aşa cum şi-o amintea, cu ochi violeţi care se făcură şi mai mari când îl văzu. Dick rămase în spate când ea se opri şi spuse:

— Doamne Dumnezeule, e Zev! Tu eşti C.Z. Abrams! *Tu eşti Studiourile cinematografice Magic!*

Inima lui se umplu de vechea emoţie. Nimic nu se schimbase. El îşi ţinu braţele larg desfăcute, cu ochii ţintă la ea:

— Am făcut totul, pentru tine, Missie, spuse el încet.

39

Azaylee auzise fel de fel de vorbe, cum că dacă C.Z. Abrams n-ar fi fost prietenul lui Missie, ea nu ar fi jucat în primul mare film vorbit al lui *Magic.* Încercă însă să nu lase ca asta s-o indispună, concentrându-se asupra lucrului de fiecare zi la *Marietta* şi stând aproape de mentorul ei, Dick. Nu i se părea greu ce făcea şi Dick avea dreptate, camera o iubea. Uneori, seara, aproape că nu-i venea să creadă că fata de pe ecran era ea, iar faptul că avea un nume nou pentru ecran, Ava Adair, făcea ca totul să fie mai ireal. Rosa şi Missie se vorbiră cum să o ţină cu picioarele pe pământ, insistând ca în casa lor să nu se discute prostii despre stele de cinema şi amintindu-i că Ava Adair era doar Azaylee O'Brian, o fată de cincisprezece ani, care trebuia însă să-şi termine liceul.

Ei i se părea plăcut să se întoarcă acasă de la studiouri şi să devină din nou ea însăşi, un copil care bea un pahar cu lapte, întrebând ce aveau la cină şi scoţând câinele la plimbare. Dar era nerăbdătoare să ajungă a doua zi la studiouri şi să devină din nou Ava Adair.

Ştia că oamenii erau geloşi pentru că ea câştiga o mică avere, iar asta o îngrijora, pentru că ei nu-i prea păsa de bani. Ar fi făcut cu plăcere filme fără să fie plătită, doar din pasiune. Dick îi dăduse lui Rachel un rol mic, iar la şase treizeci dimineaţa plecau la studiouri în marea limuzină Lincoln pe care C.Z. o trimitea pentru ele, chicotind împreună despre Will Mex de optsprezece ani, partenerul lui Azaylee, care mărturisise că era îndrăgostit nebuneşte de ea.

— Îndrăgostit, făcu Azaylee, râzând. Chiar şi Dick arată mai bine decât el.

— Ah, nu ştiu, replică Rachel, gânditoare, are dinţi frumoşi.

Apoi începură iar să râdă.

Rachel era acum o tânără domnişoară de optsprezece ani, micuţă şi drăguţă, cu trăsăturile blânde ale mamei ei, cu ochi negri, veseli, şi era cea mai bună prietenă a Iul Azaylee. Împărtăşeau aceeaşi ambiţie de a fi actriţe de cinema, precum şi toate secretele: dragostea lui Rachel pentru steaua sofisticată a lui *Magic,* Ralph Lance, îmbujorarea ei de câte ori îl vedea şi felul în care tinerii se uitau acum la ele când treceau; şi pasiunea nebunească a lui Azaylee pentru băiatul de la liceul Santa Monica, cel care, la sfârşit de săptămână, servea apa minerală la magazinul alimentar.

Fiica mijlocie a Rosei, Hannah, era la fel de drăguţă ca sora ei dar, la douăzeci de ani, abandonase ambiţiile de a juca în film, în favoarea unei slujbe la o agenţie de plasare. Aici avea însă întotdeauna necazuri pentru că permitea ca simpatiile să-i afecteze judecata şi trimitea persoane nepotrivite dar nevoiaşe la diferite slujbe. Cea mai mare fiică, Sonia, avea douăzeci şi doi de ani şi era profesoară la San Francisco, logodită deja cu un tânăr dintr-o familie bună de clasă mijlocie. Iar Rosa cunoscuse un producător de articole de fierărie din Pittsburg, Sam Brockman, pe care-l întâlnea cu regularitate – adică de câte ori era în oraş – deja de trei ani. Dar legătura lor era, după cum se exprima ea, „pe gheaţă”.

— Când te-ai ars cu supa, sufli şi-n iaurt, o cita ea pe Missie. Şi? De unde ştiu eu că nu-i un alt Meyer Perelman?

Desigur, în sufletul ei ştia că nu este, dar îi plăcea viaţa aşa cum era. Casele pensiune erau înfloritoare, iar iubitul îi era la îndemână în fiecare lună, aşteptând-o cu flori la cina ce avea loc la lumina lumânărilor sau făcând călătorii ocazionale la Insula Catalina. Şi continua să fie independentă. Niciun bărbat nu va mai fi vreodată stăpân asupra Rosei Perelman.

Dar legătura lui Missie cu C.Z. era cea care uluia Hollywood-ul. Viaţa intimă a acestui bărbat retras începu să fie discutată în fiecare studiou şi în fiecare

restaurant din oraş. Apăreau chiar fotografii de-ale lui în revistele de cinema.

„C.Z. *Abrams de la* Magic *cu însoţitoarea lui permanentă, Missie O'Hara, sosind la premiera ultimului său film"* scriau ele, sau: *„Frumoasa Missie O'Hara, gazdă a unui dineu pentru C.Z. la Cocoanut Grove, cu ocazia sărbătoririi terminării filmului* Copiii – o calamitate".

Dick Nevern se gândea că lucrul cel mai curios era că C.Z. nu părea să obiecteze. De fapt, într-o dimineaţă, intrase în biroul lui şi îl prinsese zâmbind uitându-se la o fotografie a lui cu Missie dintr-o revistă.

— Însoţitoare permanentă, spusese C.Z. O jumătate de naţiune se întreabă probabil ce anume implică asta.

Dick n-a vrut să întrebe ce înţelegea prin asta, dar putea vedea că, de data asta, lui C.Z. nu-i păsa de atenţia ce i-o acorda presa. Poate se gândea că noua lui imagine, ca un bărbat cu succes la femei, era bună pentru afaceri, după cum spuneau unii în mod răutăcios, dar Dick ştia el ce ştia. Vedea că era un bărbat fericit. Iar Rosa observă schimbarea la Missie.

— Cum de arăţi aşa? o întrebă ea într-o seară, când Missie se îmbrăca să se ducă la o întâlnire cu C.Z. Străluceşti toată şi eşti emoţionată pentru că o să te duci să-l vezi? Arăţi altfel. Cu O'Hara erai blândă, zâmbitoare, mulţumită. Dar pentru Zev Abramski eşti din nou o fată tânără. Oricine ar putea spune, de la distanţă, că eşti o femeie îndrăgostită.

— L-am iubit pe O'Hara într-un mod diferit, răspunse Missie, liniştită. El era cel puternic, iar eu eram cea slabă şi rănită. De fiecare dată când mă lua în braţe mă simţeam în siguranţă. O'Hara era un om deosebit; avea un fel de veselie în el care făcea ca viaţa să devină însorită. Îl mai iubesc încă şi n-am să-l uit niciodată. Dar ceea ce simt pentru Zev n-are nimic de a face cu ceea ce am simţit pentru el. Privi la Rosa cu vinovăţie. Oare e rău că-l iubesc în felul ăsta pe Zev?

Rosa clătină din cap.

— Doar tu ştii cum îl iubeşti şi aşa trebuie să fie. După toate câte s-au petrecut în viaţa ta, trebuie să te agăţi de orice şansă de fericire care ţi se iveşte.

Missie se gândi la Zev în timp ce mergea spre casa lui din Beverly Hills, în noul automobil Courmont, albastru-închis, pe care i-l dăduse. Fusese uluită văzându-l în spatele acelui uriaş birou în dimineaţa în care se dusese la *Magic* să discute despre contractul lui Azaylee. Şi chiar mai uluită de transformarea lui – tânărul cămătar, fragil, palid, retras, fusese înlocuit de un bărbat subţire, chiar frumos, bine îmbrăcat. Doar ochii îi erau aceiaşi, cu acea privire singuratică, emotivă, pe care şi-o amintea. Când el îşi ţinuse braţele larg deschise şi spusese „Am făcut totul pentru tine, Missie" cei opt ani plini de frământări care trecuseră de când îl văzuse ultima oară, se topiseră. Se afla parcă din nou în întunecata şi mica prăvălie din colţul străzii Orchard şi el îi strecura cei cincizeci de dolari pentru înmormântarea Sofiei în scobitura făcută în lemn, sub grila de aramă.

— A trecut mult timp, spuse ea, liniştită, strângându-i mâna, pentru că nu putea să se repeadă şi să-l sărute pe C.Z. Abrams, şeful studiourilor *Magic.* Dar nu te-am uitat niciodată, Zev, şi nici bunătatea ta. Şi acum o repeţi – vreau să spun că eşti bun cu Azaylee.

Ea îi simţise mâna tremurând când i-o strânse pe a ei şi spusese blând:

— A trecut prea mult timp, Missie.

Apoi, Azaylee intră repede şi exclamă:

— Zev Abramski! Mi-amintesc că veneai în strada Rivington duminicile să o iei pe Missie la cafeneaua ucraineană! făcu o pauză şi îl privi zâmbind. Dar arăţi altfel acum, când eşti domnul Abrams.

— Şi tu arăţi altfel. O adevărată domnişoară. Ochii lui negri, sumbri, o analizară, apoi zâmbi. Şi camera de filmat n-a minţit, eşti o domnişoară frumoasă.

Ea roşi, lăsând ochii în jos.

— Sper doar să fiu o actriţă de film, îi spuse ea emoţionată, mai ales într-un film în care să pot dansa.

Ea se aşează pe canapea, lângă Dick, cu mâinile adunate în poală şi cu gleznele încrucişate, o micuţă femeie perfectă, ascultându-l vorbind cu Missie.

— Dick mi-a arătat proba, spuse el brusc. Azaylee strălucea de pe ecran, ca o rază. Şi altceva, foarte important acum, are o voce joasă, frumoasă, cu o nuanţă de blândeţe în plus. Cred că are potenţial. Am vrea să o distribuim într-un film care se numeşte *„Marietta”.* Cu permisiunea ta, desigur.

— Are doar cincisprezece ani, zise Missie, ezitând. Aş vrea să termine liceul, poate chiar să meargă la universitate.

El aprobă din cap.

— Natural. E încă un copil şi nu o să lucreze în program de adult. O să avem profesori pe platou şi o să ne asigurăm că se odihneşte în cursul zilei. Nu te îngrijora, Missie, spuse el blând. Am să am grijă de ea.

— Desigur că o să ai…

— Ah, Missie, te rog, te rog, te rog! Azaylee se aruncă în genunchi la picioarele ei. Te rog, spune da.

Missie râse, dar în sinea ei tot nu era sigură că făcea lucrul cel mai bun. Doctorul o avertizase că orice stres sau traumă o poate arunca pe Azaylee în lumea ei de vis şi nu i se părea drept să supună o copilă de cincisprezece ani, atât de vulnerabilă, stresurilor unei actriţe de film. Dar ea dorea atât de mult asta! Nu o mai văzuse atât de veselă şi vioaie, după moartea lui O’Hara …

— Venisem aici să-ţi refuz oferta, spuse ea în cele din urmă. Voiam să te întreb dacă te-ai gândi să o vezi pe Azaylee, când va fi puţin mai în vârstă, dar acum, dacă e vorba de tine, Zev, cum aş putea spune nu?

— Ah, mulţumesc, mulţumesc. Azaylee făcu piruete în jurul biroului, fericită până la extaz. Se opri la masa de lucru a lui C.Z. şi spuse sinceră:

— Îţi promit că am să muncesc mult, am să fac tot ce-mi spui. N-am să te dezamăgesc.

— Bineînţeles că nu, fu el de acord, râzând, iar Dick Nevern se gândi, surprins, că nu-şi amintea să fi râs prea des, nici măcar la comediile proprii ale lui *Magic.* Chiar şi un zâmbet era o laudă rară din partea lui C.Z.

C.Z. sugeră ca Dick să-i arate lui Azaylee studiourile, apoi să o ducă acasă, în timp ce el o va duce pe Missie la masă şi vor discuta despre afaceri.

Missie îşi aminti acea primă masă de prânz, în timp ce el o conducea spre casa lui. Îşi chemase automobilul şi o duse acasă la el, de parcă ardea de nerăbdare să-i arate că nu mai era un cămătar sărac ci un bărbat cu gust şi rafinament. Dar casa lui mare, tăcută, cu covoare de mătase şi picturi frumoase, părea la fel de nelocuită ca un muzeu.

Un servitor le-a servit o masă excelentă, în timp ce şedeau ţepeni, unul în faţa celuilalt, la o masă frumoasă, veche, de nuc, făcând conversaţie despre vreme şi despre grădinile lui minunate, până când, brusc, el îi luă mâna peste masă şi îi zise:

— Spune-mi ce s-a întâmplat de eşti atât de tristă.

Ea îl privi uluită.

— N-am ştiut că se mai vede încă.

— Ba da, replică el liniştit, cicatricea mai e acolo, în expresia şi tăcerea ta, în ochii tăi.

Ea îi povestise totul, aşa cum făcuse şi înainte, fără să-i ascundă nimic, nici măcar ce păţise cu Eddie în noaptea nunţii, despre găsirea broşei Ivanoff sau despre Azaylee şi despre propria ei dragoste pentru O'Hara. Plânse când îi povesti despre uciderea lui O'Hara, dar el nu făcu nicio încercare să o consoleze, ci doar îi dădu o batistă, lăsând-o să plângă, să se răcorească.

— Şi acum? întrebă el în cele din urmă. Ai făcut-o bine pe Azaylee, dar tu însăţi? Poate că şi tu ar fi trebuit să stai de vorbă cu doctorul Jung?

Ea clătină din cap.

— Eu sunt cea puternică, spuse ea, încercând un zâmbet slab. În plus, o am pe Rosa ca să mă

descarc, eu nu am păstrat totul închis în mine, aşa cum face Azaylee. De aceea am ezitat să o las să devină actriţă de film. Ce se întâmplă dacă nu e bună? Am văzut cum pot distruge criticii pe cineva şi nu ştiu dacă e destul de tare să accepte acest gen de respingere.

— Dar cum o să ştie vreodată ce poate, dacă nu o laşi să încerce? Ar putea să aibă mare succes. Nu poţi continua să o ascunzi de viaţă, Missie. Trebuie să o laşi să o trăiască.

— Bănuiesc că ai dreptate. Oftă. Totuşi, mereu speriată să nu fie descoperită, ea insistă ca Azaylee să folosească un alt nume pentru ecran, iar după multă gândire, studiourile se deciseră la Ava Adair.

Asta se întâmplase în urmă cu opt luni şi curtea pe care i-o făcea el progresa încet, odată cu producţia filmului *Marietta.* Acum, filmul era gata, iar în seara aceea urma să-i facă o proiecţie particulară. Nici măcar Dick nu avea să fie acolo.

Casa mirosea divin a ceară de albine şi trandafiri, nu erau aranjamente solemne, formale, ca rândul trecut, ci doar nişte vase mari de argint cu trandafiri din grădină ce-şi scuturau din când în când petalele pe suprafaţa lustruită a camerei într-o ultimă suflare de frumuseţe trecută. Căţeaua lui, de rasă barzoi, Juliet, stătea întinsă pe o canapea în hol, iar uşile şi ferestrele erau larg deschise ca să prindă soarele de apus. Draperiile grele de brocart dispăruseră şi în locul lor atârnau altele simple, de mătase crem; mobila solemnă, neagră, fusese înlăturată; acum, canapele şi fotolii confortabile erau aşezate astfel încât să dea senzaţia de intimitate. Peste tot erau împrăştiate cărţi şi reviste, iar un papuc de piele, ros de căţel, zăcea neobservat sub masă. Sub influenţa lui Missie, casa îşi schimbase personalitatea, la fel ca şi Zev. Totul arăta altfel: relaxat, zâmbitor şi obişnuit.

— Totul este pus la punct, spuse el emoţionat, şi cred că-ţi pot promite o surpriză.

— Bună sau rea? întrebă ea, sărutându-l.

El zâmbi.

— Asta o las la aprecierea ta.

După ce o luă de mână o duse pe terasă unde era aranjată cina, pe o masă albă sub o copertină albastră. Ştia totul despre ea, după cum şi ea ştia totul despre el, iar acum vieţile lor se împletiseră de-a binelea. Stând la masă şi discutând despre vin, căpşuni, filme, aveau intimitatea firească a unei perechi căsătorite de ani şi ani de zile. Şi, totuşi, nu erau nici măcar amanţi.

Ea se gândi că Zev arăta deosebit de bine în seara aceea. El îi prinse mâna şi spuse în cele din urmă:

— A venit momentul adevărului. Eşti pregătită pentru el?

Aşeză rola de film, stinse luminile şi veni să se aşeze lângă ea. Povestea din *Marietta* era simplă, despre o fată orfană care răzbate în viaţă şi reuşeşte. Avea patos şi umor, şi se simţea mâna unui mare regizor, Dick Nevern. Imaginile tremurau, se derula genericul şi deodată Azaylee o privea fix de pe ecran, cu ochii mari, speriaţi, întrebând unde au dispărut tatăl şi mama ei. Era atâta emoţie în glasul ei, încât îţi rupea inima şi în tot restul filmului era imposibil să-ţi iei ochii de la ea.

Missie rămase tăcută, în timp ce el schimba rolele, privind până la sfârşit fără comentarii, apoi izbucni în lacrimi.

— N-am ştiut că poate fi aşa, Zev. Îşi şterse nasul. Nu ştiam că poate frânge inimi.

— Dar eu am ştiut, spuse el blând. Am ştiut din clipa în care am văzut-o.

O lună mai târziu, *Marietta* avu premieră simultan la New York, Philadelphia şi San Francisco, fiind primit cu critici elogioase. Criticii o copleşiră pe tânăra Ava Adair cu laude, numind-o *„o descoperire”, „o stea în devenire”* şi *„o actriţă tânără desăvârşită”.* Avea abia şaisprezece ani şi ar fi fost o prostie să i se sugereze acum să meargă la universitate, când se deschidea o asemenea carieră strălucitoare în faţa ei. Aşa că Missie le luă pe ea şi pe Rachel, într-o vacanţă.

— Du-o în Mexic la Agua Caliente, îi sugerase Zev. *Magic* îţi va plăti cheltuielile.

Spre deosebire de rău famata Tijuana din apropiere, Agua Caliente era o staţiune de înaltă clasă, cu izvoare calde şi băi de nămol, teren de golf, tenis şi un uriaş bazin de înot de marmură, despre care se spunea că a costat 750.000 de dolari. Hotelul se lăuda cu cincizeci de bungalow-uri luxoase, cu băi roz, iar sufrageria avea tacâmuri aurite, mâncăruri europene şi cele mai fine vinuri franţuzeşti. Zev voia tot ce era mai bun pentru viitoarea lui stea şi pentru viitoarea lui soţie, deşi nu o ceruse încă în căsătorie, pentru că voia să-i dea timp să uite tragedia cu O'Hara.

Agua Caliente era faimoasă şi pentru cursele de cai şi de câini, iar hotelul atrăgea o clientelă variată de jucători, celebrităţi şi oameni de vază în societate, care se odihneau la soare. Rachel şi Azaylee îşi petreceau majoritatea timpului intrând şi ieşind din uriaşul bazin, sorbind limonade cu gheaţă din pahare înalte şi tratând cu indiferenţă orice băiat care încerca să flirteze cu ele, izbucnind în râs când acela se retrăgea uimit de amuzamentul mut a două perechi de ochi frumoşi, care te puneau la grea încercare. Era un singur bărbat care le plăcea amândurora, un mexican zvelt pe nume Carlos del Villaloso. Era mai în vârstă, avea cel puţin treizeci de ani, pe cât bănuiau ele, iar după o singură privire languroasă care le-a înfiorat, nu s-a mai uitat la ele. Spre necazul lor, părea să le dea atenţie tuturor celorlalte femei din hotel, în afară de ele, chiar şi lui Missie.

Missie se plimba prin grădină în răcoarea înserării, când îşi dădu seama că în urma ei venea cineva, care mergea în pas cu ea; când se uită, îl văzu pe mexican plimbându-se în spatele ei.

— E o seară atât de frumoasă, *señora,* spuse el cu un zâmbet uluitor. Văd că, la fel ca şi mine, sunteţi o iubitoare a naturii. Grădinile frumoase sunt una din marile bucurii ale lumii. Cele din Franţa, Italia, Anglia sunt desăvârşite, desigur, clima de acolo le

prieşte. Dar cred că azi Mexicul meu de baştină le face faţă cu cinste. E tulburător. Întotdeauna cred că proprietatea mea e cea mai frumoasă, până văd altceva în altă parte.

Ea se opri sub un pom înflorit.

— Ar fi greu de spus care e cea mai frumoasă, replică ea cu un zâmbet rece. Pentru mine, cel mai bine este să-ţi placă cel mai mult grădina în care te afli.

El îşi pocni călcâiele, într-un salut oficial.

— *Con su permision, señora, Carlos del Villaloso.* Era înalt, suplu şi elegant, într-un smoching alb, iar pielea lui măslinie era atât de netedă, încât părea lustruită. Avea ochi căprui intenşi, o mustaţă subţire şi dinţi foarte albi, regulaţi. Părul negru era uns cu ulei şi purta un diamant mare pe mâna stângă.

— Doamna O'Hara, spuse ea întinzând mâna.

— O'Hara? repetă el, încruntându-se. Mi se pare cunoscut numele…

Ea se întoarse repede.

— Cred că trebuie să mă întorc. Fiica mea vrea probabil să meargă deja la cină.

El râse şi zise:

— Ah, fetele tinere sunt totdeauna flămânde. Nu putem decât să ne uităm la ele cu uimire şi să ne întrebăm unde se depune totul.

O urmă pe cărare.

— A fost o mare plăcere că v-am întâlnit, *señora,* spuse el înclinându-se puţin, iar ea se grăbi înapoi spre hotel.

Mai târziu, în sufragerie, el se înclină din nou şi îi zâmbi când trecu pe lângă ea în drum spre masa lui, iar fetele se uitară după el, uimite.

— Asta înseamnă că l-ai cunoscut? spuseră ele în cor, emoţionate.

Missie dădu din cap.

— Am discutat despre grădini.

— Închipuieşte-ţi, să discuţi despre grădini cu un bărbat ca ăsta, zise Rachel, dându-şi ochii peste cap.

E bărbatul care arată cel mai grozav din câţi am văzut vreodată.

Se uitară fix la el, în partea opusă a sălii, lăsându-şi privirea în jos şi roşind când acesta le surprinse că-l privesc, iar el le zâmbi.

— E interesant, şopti Azaylee, nu e ca băieţii ăia proşti care ne-au plictisit toată săptămâna.

— E un bărbat interesant, adăugă Rachel, iar Missie oftă, când ele izbucniră din nou în chicoteli.

Totuşi, ea făcu nişte cercetări discrete la hotel despre *Señor* del Villaloso şi descoperi că era un client care venea des, era bine cunoscut ca un pasionat jucător de curse precum şi ca un afemeiat. În cursul zilei, nu prea îl vedea pe acolo, dar când îl mai întâlnea, se mulţumea să dea din cap politicos şi se străduia să evite să rămână singuri în grădină.

— Ştii ce, îi spuse Azaylee lui Rachel într-o seară, după cină, mă plictisesc. Era întinsă pe o canapea cu picioarele ei lungi, suple, aruncate peste spătar. Dacă nu te dai în vânt după curse sau băutură, nu prea ai ce face pe aici. Nici măcar sex.

— Şi ce ştii tu despre sex? o luă în râs Rachel.

Azaylee îşi trase picioarele înapoi peste canapea şi se aşeză.

— Nu prea multe, recunoscu ea, dar vreau să învăţ. Tijuana e chiar peste drum, Rachel. Ce-ai zice dacă am face o mică vizită?

Ochii ei străluceau de excitare şi Rachel se uită la ea cu îndoială.

— Ce vrei să zici?

— Hai să ne îmbrăcăm ca nişte femei mature şi să mergem să vedem ce-i pe acolo. Putem să ne învârtim primprejur, să ne uităm pe după nişte uşi… să facem ceva. Chicoti. Hai, recunoaşte, Rachel, nu-i aşa că şi tu eşti un pic curioasă?

— Nu atât de curioasă ca tine, recunoscu ea, zâmbind, dar dacă tu eşti dispusă, sunt şi eu.

Azaylee se duse la dulap.

— O să ne îmbrăcăm cu rochiile cele mai mulate pe corp. Tu o să arăţi bine, că ai părul tuns scurt, dar

eu va trebui să-l prind deasupra capului şi să-mi pun o pălărie.

Îmbrăcate cu cele mai bune haine, destul de cuminţi, se strecurară afară din hotel şi comandară un taxi. Şoferul se uită uimit la ele când îi cerură să le ducă la Tijuana şi apoi le ceru un tarif dublu faţă de preţul obişnuit.

— *A dônde ahora?* întrebă el când mergeau încet pe strada principală, îngustă, aglomerată, mărginită cu baruri şi cârciumi ilegale.

— Chiar aici, e bine. Azaylee sări afară, băgându-i în mâna întinsă jumătate din cost. Te rog să ne aştepţi, ne întoarcem într-o oră.

Şoferul ridică din umeri indiferent, uitându-se după ele când plecară, braţ la braţ, strângându-se nervoase una pe cealaltă, ca şi când s-ar fi aşteptat să sară cineva dintr-o alee şi să le răpească pentru a le vinde ca sclave. Muzica puternică se auzea din sute de baruri iar turfişti, codoşi, curve şi beţivi stăteau prin jurul intrărilor.

Azaylee se opri să se uite la fotografiile de la cunoscutul *Venus* şi la reclama care spunea *„Se poate orice”*. Se uită cu interes la uşa cu gemuleţ, retrăgându-se speriată când aceasta se deschise larg ca să fie aruncat afară încă un beţiv. Ochii i se făcură mari când zări pe scenă o femeie goală cu doi bărbaţi.

Rămânând cu gura căscată, o apucă pe Rachel de braţ şi porniră repede mai departe.

— Ai văzut? şopti ea. Ai văzut ce făceau, Rachel?

— Nu. Ochii speriaţi ai lui Azaylee priviră într-ai ei şi ea spuse: Ce făceau, Azaylee? Hai, spune-mi!

Azaylee înghiţi în sec şi şopti:

— Rachel, erau trei… goi şi…

Se cutremură, iar Rachel îi reproşa nervoasă:

— Ştiam că nu trebuie să venim aici!

— Vai, Rachel, sunt sigură că trebuia să venim!

Azaylee era cuprinsă de o excitare nervoasă stranie. Nu putea spune nimănui, niciodată, ce văzuse de fapt, nici măcar lui Rachel. După ce traversară strada, se opriră în faţă la *Commerciale.*

— Poate ar trebui să plecăm pur şi simplu acasă, spuse Rachel, rămânând în urmă, refractară.

Carlos del Villaloso le zări, în timp ce trecea pe stradă după ce tocmai pierduse cinci miare la Clubul *Forreigner.* Îi rămăseseră exact trei sute de dolari în buzunar, insuficienţi fie şi numai pentru achitarea notei la hotel, darmite să-şi mai finanţeze febra jocului de noroc. Cele două fete tinere care se agitau pe trotuar, în faţă la *Commerciale,* se deosebeau de mulţime ca nişte fecioare la poarta iadului şi el rânji, uitându-se la ele cum se strângeau de braţ una pe alta, îndemnându-se să intre. Aşadar, scăpaseră de frumoasa doamnă zdrahon şi veniseră să caute puţină excitaţie. Atunci, cine mai bine decât el putea să le arate despre ce era vorba? Îndreptându-şi cravata, traversă strada spre *Commerciale.*

— *Buenas noches, señoritas.* Zâmbi dezarmant, în timp ce ele se întoarseră speriate. V-am recunoscut că sunteţi de la hotel şi m-am întrebat dacă vă daţi seama că nu e chiar *comme il faut* ca nişte fete bine crescute să se plimbe prin Tijuana?

Ele roşiră, aplecându-şi. Ochii stânjenite, iar el adăugă:

— Ar fi mai bine dacă mi-aţi permite să vă însoţesc. *Commerciale* e un loc cam şocant pentru femei singure.

El ţinu uşa deschisă şi ele intrară, zâmbind ruşinate şi murmurându-i mulţumiri. El le găsi scaune la barul lung de trei sute de picioare şi, după ce îl prinse pe unul dintre barmani, le întrebă ce ar dori să bea. Îi făcu semn cu ochiul barmanului, când cerură limonada, şi adăugă cu voce joasă:

— Cu o picătură de gin.

Azaylee îşi pusese coatele pe tejghea şi se uita cu ochi mari la mulţimea ordinară de băutori, pariori, proxeneţi şi prostituate care treceau în fiecare seară graniţa, în căutare de plăceri interzise în America lor de baştină. Fete drăguţe cu ochi negri îşi arătau atu-urile pentru care erau suficient de mulţi amatori, alcoolul curgea ca un râu nesfârşit şi muzica urla

asurzitor. Simţea cum o cuprind fiorii. Era locul cel mai excitant în care se aflase vreodată.

Carlos observă că fata cea brunetă era vizibil foarte speriată, dar blonda era interesată, cu părul ei pal lung şi cu ochii aceia stranii, ameţitori, care îi reflectau starea de excitaţie. Nu putea sta liniştită. Se tot frământa pe scaunul de bar şi dădea pe gât „limonada" de parcă s-ar fi aşteptat în fiecare moment să fie arestată. Desigur că erau prea tinere şi inocente ca să merite atenţiile lui. El avea nevoie de cineva ca mama lor, o femeie care ţine baierele pungii, nu de nişte tinerele ieşite să se distreze. Totuşi, inocenţa îşi are şi ea farmecul ei şi ar putea fi distractiv să-i dea celei blonde primul gust al corupţiei. Făcându-i cu ochiul barmanului, comandă încă două „limonade".

— Probabil că sunteţi în vacanţă de la colegiu? le întrebă el când barmanul puse în faţa lor băuturile noi.

Faţa lui Azaylee era roşie de la gin şi ochii îi străluciră când răspunse:

— A, nu. Facem film.

— Film, zău? Se gândi la doamna O'Hara, doamna care era prea frumoasă, spre binele ei sau al lui. Nu i se păruse că seamănă cu o mamă cu fete actriţe, era prea bine şi era distinsă. O doamnă, bănuise el, cu avere solidă de familie şi cu educaţie. Ea îl respinsese atât de clar, încât nu se ostenise să mai afle ceva despre ea, dar acum, era intrigat.

— Şi tatăl tău? întrebă el, aplecându-se mai aproape de Azaylee. Unde e?

Ea sughiţă tare, punând mâna la gură şi roşind.

— Tata este… tata este mort, încheie ea. Îi tremurau buzele şi el îi luă repede mâna şi i-o strânse.

— Înţeleg, zise blând, şi îmi pare rău că am întrebat ceva atât de personal. E de neiertat.

Rachel se uită în limonada, pleoapele îi căzeau în timp ce căsca şi zise:

— E-n regulă, Missie o să se mărite cu C.Z. acum.

— C.Z. Abrams? Surprins, ridică o sprânceană. Acum îşi aminti, văzuse o asemenea ştire destul de des, în ziare. Era văduva lui King O'Hara, iar blonda trebuie să fie fiica lui.

Azaylee se uită la mâna lui care o mai ţinea pe a ei, în poală. Ea se uită în sus la el, cu gura deschisă, apoi îşi linse buzele. El simţi o uşoară dorinţă pentru ea, deşi virginele nu erau domeniul lui obişnuit. Prefera o femeie cu experienţă şi cu bani şi mai ales una căreia să-i placă amorul tot atât de mult ca şi lui. Dar promitea ceva micuţa asta…

— Limonada asta are un gust curios, spuse somnoroasă Rachel.

Faţa ei era palidă şi adăugă brusc:

— Cred că nu mi-a făcut bine la stomac.

Carlos mârâi. Nu i-ar fi plăcut ca ea să vomite acolo.

— Haideţi, comandă el scurt. E timpul ca fetele cuminţi să fie în pat.

Azaylee îi aruncă o privire aţâţătoare pe sub gene şi şopti:

— Eu credeam că acolo se duc fetele care nu-s cuminţi.

El râse, punându-şi degajat braţul peste umerii ei slăbuţi, în timp ce o conducea de la bar.

— Uneori şi cele cuminţi, îi şopti el la ureche.

El şezu în taxi între cele două fete, deschizând fereastra din partea lui Rachel ca să nu i se facă rău, dar ea adormi imediat. Azaylee îşi sprijini capul de umărul lui cu ochii închişi, iar el o înconjură cu braţul.

— Sunt prea somnoroasă. Căscă, ghemuindu-se la pieptul lui.

El îi mângâie faţa cu degetul, trecându-l peste pleoape, pometi şi gură care tremură sub atingerea lui. Avea ochii închişi, dar el îşi dădea seama că nu dormea şi îşi lăsă degetele să alunece încet de-a lungul gâtului ei, până când mâna i se opri pe pieptul mic şi moale. Simţea cât de tare îi bătea inima şi ea respiră mai repede când degetele lui se plimbară pe pielea moale, dezvelită de decolteul

adânc al rochiei ei roz de mătase. Ea respiră greu când el îşi strecură mâna înăuntru. El îi putea simţi căldura când, răsucindu-i faţa spre el, îşi puse gura peste a ei, trăgând-o spre el într-un sărut care ţinu la nesfârşit.

Ea se lipi de el, ameţită de pasiune. Îi luă mâna şi i-o duse la prohabul pantalonilor.

— Uite, şopti el. Vezi ce tac fetele ca tine unui bărbat? Îi încălziţi şi îi pregătiţi, excitându-i, apoi îi daţi deoparte. Nici nu ştiţi în ce chinuri lăsaţi voi un bărbat. E ca o agonie!

Ea se opuse slab.

— Am vrut doar să simţi ce înseamnă asta, ca să-ţi aduci aminte ce mi-ai făcut, mică virgină, crudă şi cu inimă rece.

Azaylee se smuci de lângă el şi se aşeză drept. Faţa îi era roşie şi ochii îi străluceau când începu să plângă, lacrimile alunecându-i pe obraji şi picurând neascunse pe rochia roz.

— N-am vrut să fac asta. Nu vreau să-ţi fac rău. N-am ştiut…

Ea sughiţă din nou, iar el oftă, dându-i batista lui.

— Acum ştii, spuse brusc, tocmai când taxiul trase în faţa hotelului. Şi să-ţi mai spun ceva, ca să te previn, tânără domnişoară O'Hara. Te joci cu focul.

Şoferul rânji cunoscător, în timp ce Carlos le ajuta pe fete să iasă din maşină şi le trimise repede în hotel. Carlos le urmări trecând prin uşa turnantă şi traversând nesigure holul. Ăsta-i abia începutul, se gândi el. Aşteaptă, mică domnişoară Azaylee. Apoi, aprinse o ţigară şi făcu o plimbare în jur, gândindu-se la Missie O'Hara.

A doua zi dimineaţa, la un mic dejun calm şi tăcut, Azaylee fu şocată văzându-l că se apropie. Lovind-o pe Rachel cu picioarele pe sub masă, ea rămase cu ochii în farfurie, roşind furioasă. Rachel privi grăitor la Missie, apoi la Carlos, când acesta le salută, zâmbitor.

Azaylee avea senzaţia că se topeşte pe dinăuntru la auzul vocii lui, când se apropie şi spuse:

— *Buenos dias, señora O'Hara, señoritas.* Iertaţi-mă că vă întrerup de la micul dejun, dar e o zi atât de frumoasă şi – ezită el puţin – mă întrebam dacă mi-aţi face onoarea să luaţi masa de prânz cu mine. Mă gândeam la un mic picnic şi apoi, poate, aţi dori să vedeţi cursele de cai. În fond, uneori devine plicticos aici, pentru tineret.

— E foarte amabil din partea dumitale, *Señor del Villaloso,* spuse tăios Missie, dar am făcut deja alte planuri pentru ziua de azi.

Azaylee îşi înălţă repede capul.

— Ah, Missie! exclamă, uitându-se implorator la ea, iar Missie o privi surprinsă.

— Înţeleg, replică rece Villaloso. Roate altă dată.

Azaylee se uită după el când plecă fără să mai arunce măcar o privire în direcţia ei. După tot ce se întâmplase aseară între ei…

— Ce-i cu tine? o întrebă Missie. Ai zice că am refuzat să te las să fii Regina paradei trandafirilor, nu că l-am trimis la plimbare pe bărbatul ăsta obraznic. E un jucător pasionat şi un afemeiat şi poţi să fii sigură că n-am să mă duc la niciun picnic cu el, cu atât mai puţin la curse de cai.

— Cum poţi să spui aşa ceva? zise furioasă Azaylee. Nici nu-l cunoşti.

Sprâncenele lui Missie se ridicară întrebător.

— Oare tu îl cunoşti mai bine? Hai să terminăm micul dejun. Am aranjat cu profesorul să vă dea o lecţie de tenis la amândouă. Arătaţi de parcă v-ar prinde bine o alergătură pe teren ca să vă înviorаţi puţin. Le inspectă critic să vadă cum arată. Dumnezeule, am venit aici la odihnă şi vacanţă, iar voi arătaţi ca nişte stafii.

Rachel oftă, amintindu-şi cum vomitase noaptea trecută şi spuse:

— Cred că limonada a fost de vină… Puse mâna la gură. Adică, vreau să spun, poate că am băut prea multă limonada.

— Mâncaţi prea mult şi nu faceţi destul exerciţiu fizic, fu de acord Missie, luându-le repede din

sufragerie, înainte ca Villaloso să poată vorbi din nou cu ele.

Missie le ţinu pe amândouă ocupate următoarele câteva zile, le trimise la lecţii de tenis dimineaţa şi după-amiaza le organiză mai bine timpul dedicat înotului, ca să nu fie doar o joacă în apă, ci să facă douăzeci de lungimi de fiecare dată, le luă la plimbări lungi şi le trimise la culcare devreme. Dar, la sfârşitul vacanţei, când mergeau cu maşina înapoi la Los Angeles, se întreba îngrijorată dacă nu cumva întrecuse măsura. Azaylee arăta atât de palidă şi obosită şi Rachel era atât de tăcută. Ea o urmărea, uimită, pe măsură ce parcurgeau drumul în goană, pentru că, de câte ori privirea ei o întâlnea pe a lui Azaylee; putea jura că era înspăimântată. Ea înlătură această idee ca fiind ridicolă. În fond, de ce să fie fata înspăimântată? Doar se întorcea dintr-o vacanţă plăcută.

40

Missie se gândise la Zev cât timp fusese plecată şi ajunsese la o hotărâre. Dacă Zev Abramski nu avea să o ceară în căsătorie, atunci îl va cere ea pe el.

În seara când s-au întors, s-a îmbrăcat simplu, cu o fustă albastră şi o bluză albă, simplă. Şi-a periat părul scurt, uşor ondulat, de culoarea bronzului, regretând că şi l-a tăiat – lui Zev îi plăcuse atât de mult părul ei lung. Îşi dădu cu parfumul ei favorit de crin de la Elise, şi se analiză critic în oglindă, întrebându-se cât de diferită îi apărea lui femeia de douăzeci şi nouă de ani, de două ori căsătorită şi de două ori văduvă, faţă de fata naivă de optsprezece ani pe care o cunoscuse prima dată. Rosa zicea că ea încă mergea ca o căprioară tânără şi, în ciuda tuturor necazurilor şi a greutăţilor, faţa îi arăta la fel. Doar ochii ei erau mai întunecaţi.

Dintr-un impuls, scoase vechea valiză de carton de sub pat şi răsturnă conţinutul ei pe cuvertura roz. Diamantele din coroană străluceau, iar uriaşul smarald avea culoarea mării de lângă Constantinopole, luminată de soare. Rusia şi trecutul nu i se păruseră niciodată mai departe şi îşi dădu seama că, de când era cu Zev, nu se mai gândise la CEKA şi la familia Arnhaldt, decât în vise. Erau îngropaţi în trecut, la fel ca şi averea Ivanoff.

Ea luă fotografia lui Mişa şi o privi cu tandreţe, apoi luă fotografia lui Azaylee de pe măsuţa ei de toaletă şi le compară. Nu era nicio asemănare între ei. Fata arăta exact ca mama ei. Ea ţinu la piept fotografia lui, întrebându-se dacă, după toţi aceşti ani, ar putea să i-o arate lui Azaylee şi să-i spună adevărul; dar doctorul o avertizase că nu era destul de puternică din punct de vedere psihic pentru a face faţă dublului şoc de a afla care-i sunt părinţii adevăraţi şi de a-i pierde imediat, într-o moarte crudă.

— Am să te iubesc totdeauna, Mişa, şopti ea, strângându-i fotografia la inimă, dar înţelegi, acum am găsit un bărbat pe care îl iubesc cu adevărat şi care mă iubeşte.

După ce puse fotografia înapoi în valiză, scoase broşa Ivanoff, întorcând-o într-o parte şi în alta, ca să strălucească în o mie de sclipiri. Ezită un moment, apoi, întorcându-se la oglindă, îşi prinse broşa la gulerul bluzei. Era mult prea frumoasă pentru îmbrăcămintea ei simplă, dar, purtând-o, o făcea să simtă cumva că avea aprobarea lui Mişa pentru ceea ce voia să facă.

Puse înapoi valiza şi coborî grăbită la bucătărie, unde Rosa şi prietenul ei, negustorul de fierărie din Pittsburg, şedeau şi beau ceai cu lămâie. Ochii, Rosei se făcură mari privind broşa. Spuse:

— Arăţi de parcă o jumătate din tine s-a hotărât să meargă la bal şi cealaltă s-a gândit că e mai bine să stea acasă.

Missie înhăţă o prăjitură din grămada care stătea să se răcească sub fereastra deschisă, râzând când Beulah o dojeni cu privirea.

— Ai greşit în ambele sensuri. Mă duc să-l întreb pe bărbatul pe care-l iubesc dacă vrea să se însoare cu mine.

— Aş dori ca şi femeia mea să fie la fel de deşteaptă, spuse Sam Brockman, trist.

— Eşti sigură că ştii ce faci de data asta? întrebă Rosa.

Missie dădu din cap.

— Foarte sigură. După ce mai înşfăcă o prăjitură, se îndreptă veselă spre uşă. În fond, cum poate căpăta o fată ceea ce doreşte, dacă nu cere?

— Nu e corect! strigă Rosa după ea. Bărbatul trebuie să te ceară.

Missie băgă din nou capul pe uşă şi spuse:

— Atunci, dacă o să spună nu, am să alerg acasă şi am să plâng pe umărul tău, iar tu ai să-mi spui: „Ţi-am zis eu”

— Nebună, femeie nebună, mormăi Rosa când plecă.

— Şi tu ar trebui să fii aşa nebună, spuse hotărât Sam. Dacă tu m-ai cere, eu aş spune da într-un minut.

— Eu nu te cer, replică Rosa smiorcăind, şi nu spun da până nu simt eu că sunt gata.

— Într-o bună zi, poate că o s-o faci, spuse el şi îşi zâmbiră mulţumiţi unul altuia.

Zev aşteptase toată ziua acest moment, ba aşteptase şi mai mult în aceste două lungi săptămâni până s-o vadă urcând treptele şi intrând din nou în viaţa lui. Se grăbi să o întâmpine, deschizând larg braţele, iar ea se aruncă drept în ele, ca şi când acolo îi era locul.

— Doamne, cât mi-ai lipsit, şopti el, îngropându-şi faţa în părul ei frumos mirositor.

Se duseră pe terasă şi se sprijiniră de aceeaşi balustradă, ascultând greierii şi chemările păsărilor şi cascada cea mică în căderea ei spre bazin. Faţa lui îngustă, frumoasă arăta îngrijorată.

— Să nu mă mai părăseşti niciodată, Missie, spuse el încordat, uitându-se drept înainte. Rămâi aici. Căsătoreşte-te cu mine, te rog.

Ea se întoarse să-l privească, uimită, dar el continua să stea sprijinit de balustradă, uitându-se în continuare drept înainte.

Ea râse.

— Zev Abramski, am crezut că n-o să mi-o ceri niciodată.

El se întoarse încet să o privească, plin de speranţă, în ochi.

— Atunci, vrei?

Ea dădu din cap.

— Da, am să mă căsătoresc cu tine. Te iubesc mai mult decât am iubit orice bărbat. Atinse cu mâna broşa lui Mişa, adăugând: dar într-un mod diferit.

El clătină din cap.

— Nu-mi pasă de asemenea moduri diferite. Tot ce ştiu e că mă iubeşti. El o luă în braţe cu veselie. Ce vreau să ştiu este, când?

— Dă-mi timp o lună, spuse ea, gândindu-se la O'Hara şi la căsătoria lor ca o furtună. Dar vreau o

nuntă mică. Doar în familie.

Zev petrecu următoarele patru săptămâni într-o stare de tensiune nervoasă, pe jumătate speriat ca nu cumva ea să se răzgândească. Se cufundă în munca sa, refuzând ca gândurile sale să rătăcească spre ea, dar în secret trăia pentru acele preţioase ore de seară când erau împreună.

La nuntă, au fost invitate doar Rosa, Rachel, Hannah şi Sonia, iar Azaylee avea să fie domnişoara de onoare. Dick Nevern, ca asociatul cel mai apropiat şi prieten al lui Zev, avea să conducă mireasa. Căsătoria urma să aibă loc la primăria din Beverly Hills, pe Canon Drive, urmată de o recepţie după aceea, acasă la Zev.

Magic era în cursul filmărilor la *Marietta în munţi,* cu Azaylee ca actriţă, o continuare a filmului de succes *Marietta,* şi Zev nu voia să lase aprobarea finală în alte mâini decât ale lui, aşa că luna de miere fu amânată până la terminare. Între timp, Azaylee avea să stea cu Rosa.

Dar Missie îşi dădu seama că nu era în regulă ceva. Azaylee pleca la studiouri în fiecare dimineaţă plină de veselie şi sporovăială şi se întorcea în fiecare seară, moale şi obosită. Îşi mânca cina în tăcere şi, după ce se plângea că e obosită, pleca imediat să se culce.

Cu o săptămână înainte de nuntă, Missie nu mai fu în stare să suporte şi urcă după ea pe scară. Azaylee stătea culcată, complet îmbrăcată, pe pat, strângând în mână mica păpuşă franţuzească, favorită, pe care O'Hara i-o dăduse cu atâţia ani în urmă, când călătoriseră la New Jersey. Ea se gândi cu vinovăţie: Asta-i ce nu merge. Ea îl mai iubeşte pe O'Hara. Era tatăl ei.

— Nu vrei să mă căsătoresc cu Zev? întrebă ea, aşezându-se pe pat şi dându-i la o parte părul de pe fruntea încinsă. Credeam că-ţi place, Azaylee.

— Ba îmi place şi desigur că vreau să te măriţi cu el. Vreau să fii fericită, Missie, o vreau cu adevărat.

Missie ştia că vorbea sincer, dar acea privire veche, tulbure, era un semnal de avertizare.

— Atunci, spune-mi ce nu e în regulă, *milocika,* spuse ea blând. Ştii că am să înţeleg.

— Nimic… doar că…

Azaylee se ridică, cu ochii larg deschişi, privind fix.

— Aici, toată lumea are alte nume. Nimeni nu e de fapt cine e în realitate. Nu-i aşa, Missie? Chiar şi C.Z. e în realitate Zev. Iar eu sunt Marietta şi Ava Adair şi Azaylee, iar înainte de asta am fost altă fată…

— Aşa-i aici la Hollywood, replică repede Missie. Actorilor le place să-şi aleagă nume mai frumoase decât cele cu care s-au născut, iar imigranţi ca Zev îşi schimbă numele ca să-l facă să sune mai american. E mai uşor, asta-i tot.

— Nu asta am vrut să spun, strigă ea cu disperare, trântindu-se înapoi pe pernă şi strângând păpuşa. Uneori, pur şi simplu, mă întreb cine sunt, Missie, ca şi când am fi două fiinţe – o fată rea şi o fată bună.

— O fată rea? repetă Missie şocată. Dar, Azaylee, tu ai fost întotdeauna copilul cel mai nevinovat, toată lumea spune asta. Uită-te la tine chiar acum, lucrezi din greu şi te porţi ca o adevărată doamnă pe platou. Nu faci necazuri nimănui.

Azaylee întoarse din nou faţa de la ea, uitându-se pe fereastră în gol.

— Îmi amintesc de tata, spuse ea cu o voce care venea de departe. Avea barba aspră când mă săruta şi era foarte înalt şi cu o voce liniştită. Şi îmi amintesc de fratele meu mai mare… cu mult mai mare decât mine… dar asta era când eram altcineva, nu-i aşa, Missie?

Missie ezită, apoi îi luă mâna şi îi spuse:

— Ţi-am schimbat numele ca să te apărăm să nu fii omorâtă. Numele tău adevărat era Xenia.

— Xenia Ivanoff, spuse ea încet, acum îmi amintesc. Eram un copil dintr-un basm într-o ţară ca din poveşti, în care toată lumea mă iubea, mai ales tata. El nu e mort, adăugă ea, uitându-se straniu la

Missie. Cu siguranţă, că nu e mort. O ştiu, pentru că l-am văzut.

— În visele tale, Azaylee. Doar în visele tale, şopti nefericită Missie. Tatăl tău e cu mama ta şi cu bunica ta, Sofia, în cer.

Azaylee îi zâmbi melancolic şi spuse:

— Cred că sunt doar obosită, asta-i tot.

— Ai nevoie de o altă mică vacanţă după *Marietta în munţi,* spuse Missie vrând să-i facă o plăcere. Poate că vom merge cu toţii din nou la Agua Caliente. Ţi-a plăcut acolo.

— Nu! Azaylee se ridică speriată din pat. Nu vreau să mă mai întorc niciodată acolo! exclamă ea cu pasiune.

— Foarte bine, fu de acord Missie, surprinsă. Acum, de ce n-ai face o baie, iar eu am să-ţi aduc un pahar de lapte fierbinte cu scorţişoară, aşa cum îl făcea bunica Sofia. Ştiu că-ţi place aşa.

Azaylee făcu baie şi bău laptele ascultătoare. Când Missie o aranjă în pat şi o sărută spunându-i noapte bună, se gândi că, în cămaşa de noapte albă de bumbac şi cu părul împletit la spate, arăta ca un copil inocent somnoros.

În ziua nunţii, cerul era înnorat şi ameninţa să plouă, dar asta nu afecta cu nimic strălucirea miresei sau fericirea mirelui când se prezentară în faţa judecătorului şi îşi promiseră să se iubească şi să aibă grijă unul de altul, toată viaţa. Missie era drăguţă şi elegantă, într-o rochie scumpă de mătase albastră, cu o pălărie mică, asortată cu crini, iar Zev Abramski arăta ca un om de lume într-un costum de comandă, gri deschis. S-a servit o delicioasă masă de prânz de către chelneri zâmbitori, în sunetele unui cuartet de viori care cântau Mozart, iar şampania curgea.

Când oaspeţii plecară, în cele din urmă, Missie îşi luă rămas bun de la Azaylee, dar ochii ei erau îngrijoraţi când o urmări pe fată plecând.

— Ai dori să fie aici, cu noi?

Ea clătină din cap, zâmbindu-i blând.

— Nu, nu vreau, Zev Abramski. Te vreau numai pentru mine.

El cântă la pian, pentru ea, şi ea ascultă un timp, simţind emoţia pe care de obicei o ţinea ascunsă în spatele faţadei lui reci, rezervate. Mai târziu, ea se pregăti pentru pat, parfumându-se şi periindu-şi părul neted, maroniu, ca de focă, până ce se duse la oglindă, îşi privi trupul gol, suplu, văzându-l aşa cum l-ar vedea el, sânii mici, curba subtilă a coapselor şi picioarele lungi, frumoase – şi ar fi dorit să fie iar de optsprezece ani, fără experienţă, tânără şi nemarcată de viaţă, ca să i se poată dărui în întregime.

Îşi trase peste cap cămaşa de noapte moale, garnisită cu dantelă, o netezi pe lângă trupul ei şi, după ce stinse lumina din camera de toaletă, merse în picioarele goale pe covorul moale, spre uşă. Când se întoarse pentru o ultimă privire în oglindă, văzu doar o siluetă palidă. În lumina slabă, părea o fată tânără, o mireasă ce se îndreaptă spre patul nupţial.

În dormitor era aprinsă o singură lampă, iar Zev stătea în picioare lângă fereastră, uitându-se afară, în noapte. Purta un halat de mătase roşu închis. Când se întoarse să-i zâmbească, ea se gândi cât de frumos arată.

— Missie, spuse el întinzând braţele şi venind spre ea, ştii oare cât eşti de frumoasă?

Îmbujorată de fericire, ea se culcă lângă el, în pat.

— Vreau să-ţi spun cât de mult te iubesc, cum te-am iubit dintotdeauna, dar nu există decât aceste vorbe insuficiente, şopti el, sărutând-o blând.

Se aşeză în genunchi să-i sărute piciorul, spunându-i că nu simţise niciodată că merită mai mult, dar ea îl luă în braţe şi îi spuse că merită ceva mai bun decât pe ea. Se îmbrăţişară cu pasiune.

Tot ce era artificial şi convenţional între ei fu dat deoparte. Erau acum doi oameni foarte îndrăgostiţi; voiau să se atingă, să se simtă, să se exploreze, să posede trupul celuilalt. În cele din urmă, când Zev Abramski o iubi, toate amintirile despre Arnhaldt şi O'Hara dispărură din mintea lui Missie şi chiar şi

Mişa deveni doar un vis. În noaptea aceea, Zev o făcu femeia lui, ca şi când celelalte iubiri nu existaseră. Iar târziu, când adormi în braţele lui, se simţea de parcă acela era singurul loc din lume unde trebuia să se afle.

Maryland

Se iveau primele semne slabe ale zorilor, când Missie îi spuse, obosită, lui Cal:

— Ce s-a întâmplat după asta, a fost vina mea şi n-am să mi-o iert niciodată. Dar vezi, eram şi eu tânără şi îndrăgostită. Eram egoistă şi tot ce doream era să fiu cu Zev. Credeam că *Magic* nu era doar numele studiourilor lui, ci şi cuvântul care arăta de ce era în stare. Avea treizeci şi cinci de ani şi se transformase dintr-un emigrant needucat într-o adevărată legendă a Hollywood-ului. Dusese studioul *Magic* de la o producţie rapidă de filme scurte de una-două role, la un studiou puternic cu o listă strălucită de vedete şi regizori şi reuşise acest lucru pentru că ştia instinctiv ce dorea publicul.

Dar nu numai afacerile lui făcuseră din el o legendă. Era un om misterios, cu reputaţia de a fi retras, de a evita stilul de viaţă zgomotos al Hollywood-ului şi publicitatea lui neruşinată. Avea ceva deosebit care îi făcea pe directorii de hoteluri şi pe şefii de restaurante să alerge să-i ofere cele mai frumoase apartamente sau mesele cele mai bune. Era regele Hollywood-ului şi acum eu eram regina lui şi eram atât de absorbiţi unul de celălalt, încât nu mai aveam timp şi pentru alţii.

— Când s-a terminat *Marietta în munţi* a plănuit o continuare, *Marietta în Malibu.* Trebuia să intre în producţie după o lună, astfel că Zev şi cu mine ne-am hotărât să ne petrecem amânata noastră lună de miere în acest răstimp. Nu ne-am dus departe, doar în Insula Catalina. Hotelul *St. Catherine* era liniştit, un refugiu pentru oameni din cinematografie care voiau să scape un timp de publicitate. Şi asta am făcut şi noi.

Eram ca nişte adolescenţi, făceam lucruri simple, turistice, ne plimbam cu bărcuţa cu fundul de sticlă, dansam la cazinou în sunetele unei orchestre mari, ne întorceam pe jos la hotel, prin Golful Avalon. Îmi amintesc că luna strălucea peste apă, conturând palmierii, iar muzica se auzea prin golf de la cazinoul alb cu coloane, aşezat în fundul golfului. Totul era atât de frumos şi de romantic! Ne aflam acolo de o săptămână şi nu pot să-ţi spun cât eram de fericiţi – şi atunci a sosit telefonul de la Rosa. Azaylee dispăruse şi ea nu ştia ce să facă.

Zev a închiriat un mic avion şi am plecat imediat înapoi. Rosa era disperată şi Rachel plângea. Azaylee îşi împachetase doar câteva lucruri şi dispăruse în toiul nopţii. Când nu apăru la micul dejun, Rosa crezu că doarme mai mult şi abia câteva ore mai târziu ea îşi dădu seama că lipseşte.

Zev bănui că Rachel ştia ceva, aşa că o luă afară şi o întrebă ce se întâmplă.

Missie ezită şi Cal observă cât de strâns îşi ţinea mâinile unite, dar ştia că ea era hotărâtă să-şi spună povestea până la capăt, aşa că nu o întrerupse.

— Ea mi-a zis că Azaylee fusese violată de Carlos del Villaloso, rămăsese însărcinată şi plecase la Agua Caliente să-l găsească şi să se poată căsători. Desigur, am refuzat să cred asta. Umblam în sus şi în jos ţipând că aşa ceva nu putea fi adevărat, că ea era o copilă inocentă…

Zev ştia că nu poate chema poliţia. Povestea ar fi ieşit la iveală şi publicitatea ar fi ucis-o. Închirie din nou un avion, doar că de data asta nu m-a lăsat să merg cu el. În schimb, luă câţiva paznici pe care-i folosea la studiouri ca să-i ţină la distanţă pe nebunii şi lepădăturile care urmăresc totdeauna stelele de cinema. Erau bărbaţi solizi, cu aspect brutal, şi până atunci crezusem totdeauna că fuseseră aleşi doar pentru că erau potriviţi rolului. Acum ştiam mai mult decât atât.

Am petrecut cu toţii o noapte albă. N-ai să ştii niciodată de câte ori m-am întrebat: „După câte am suferit ca s-o apăr, cum de a putut să se întâmple

una ca asta? Cu ce am greşit de am lăsat-o atât de slabă şi de vulnerabilă în faţa unui ticălos cum e Carlos del Villaloso?”

Zev l-a găsit pe Villaloso la locul lui obişnuit, la curse. Nu voia să provoace un scandal în public, aşa că i-a spus că vrea să-i vorbească afară. Zev vedea de pe chipul lui Villaloso că acesta îşi dădea seama că intrase într-o mare încurcătură, dar la început a respins pur şi simplu acuzaţia. El susţinea că aproape n-o cunoştea pe Azaylee şi că nu o văzuse niciodată singură. Atunci, Zev îi lăsă pe paznici să-l scuture şi, după câteva minute, acesta schimbă tonul. Le spuse că ea venise la el cu o poveste ridicolă, că el ar fi tatăl copilului ei, vrând ca el să se însoare cu ea. Spuse că ea i se aruncase în braţe, că l-a urmărit în Tijuana şi că nu era nimic altceva decât o mică târfă.

Atunci, Zev a trecut la acţiune, scoţându-l lui Villaloso câţiva dinţi albi, preţioşi.

— Unde e ea? l-a întrebat Zev, atât de furios încât n-a simţit durerea pumnilor lui răniţi. Spune-mi ce s-a întâmplat cu ea sau te ucid cu mâinile mele.

Pentru Villaloso faţa lui era unul din atu-urile succeselor sale. Acum era desfigurat, aşa că se hotărî că asta era de ajuns şi nu voia să-şi piardă şi viaţa pe deasupra.

— I-am dat nişte bani, spuse el gâfâind şi scuipând sânge odată cu încă nişte dinţi. S-a dus la Tijuana…

Zev ştia ce însemna asta. Se puteau face avorturi ieftine în fiecare stradă dosnică din Tijuana. Gemu şi îşi acoperi faţa cu mâinile, gândindu-se la Azaylee căzută pe mâinile vreunui măcelar. Ştia că trebuia să se mişte repede, înainte ca ei să o atingă. Lăsându-l pe Villaloso în grija unuia dintre paznici, el şi ceilalţi plecară la Tijuana.

Începură cu „clinicile” dar nu era acolo. Villaloso nu-i dăduse destui bani pentru aşa ceva. Cineva îi sugeră să încerce la doctorul Miller, cunoscut de obicei ca „doctor Loco” pentru că era totdeauna „loco” de atâta *tequila.* Era un american care

emigrase în Mexic după ce fusese scos din registrele medicale cu ani înainte, pentru că aproape omorâse un pacient dându-i o doză prea mare de doctorie, el fiind sub influenţa băuturii.

L-au găsit, sprijinindu-se de obişnuitul lui bar şi cu bani în buzunar, banii pe care Villaloso îi dăduse lui Azaylee. Zev îl lăsă acolo şi se duse să o caute.

Camera era murdară, cu gândaci de mărimea unui dolar de argint ce mişunau peste tot şi era plină de duhoarea ce venea de la apa unui canal deschis de afară, de sub geamul mic care lăsa să intre exact atâta lumină cât să o poată zări. Stătea culcată pe un pătuţ strâmb de fier, acoperită cu un cearceaf murdar, pătat de sânge. Avea ochii închişi şi respira slab, iar picături de transpiraţie îi apăruseră pe frunte.

Faţa ei era palidă, ca şi cearceaful, iar Zev mârâi când îi atinse capul: ardea de febră. Dădu la o parte cearceaful şi se uită la mizeria plină de sânge, apoi închise ochii, dând capul pe spate şi rugându-se cu glas tare Domnului să o ajute, căci nu se îndoia că Azaylee era bolnavă de moarte.

Ea deschise brusc ochii şi îl privi, uimită.

— Zev, şopti ea, mai trăiesc?

El aproape că nu putea vorbi, atât era de emoţionat.

— Da, *milocika,* eşti în viaţă.

— Bun, şopti ea. Nu voiam să te las baltă cu *Marietta.*

El o duse la spital, unde o îngrijiră şi îi făcură transfuzie, dar îi spuseră că nu prea sunt speranţe. El rămase lângă patul ei toată noaptea, ţinând-o de mână şi rugându-se pentru ea, întrebându-se cum să-mi dea mie o asemenea veste. Dar dimineaţa devreme, la ora de criză când, după câte îi spuseseră doctorii, oamenii ori mor, ori îşi revin şi trăiesc, un pic de culoare îi apăru pe faţă. Începu să respire mai regulat, iar la ora nouă se odihnea liniştită, iar el îşi dădu seama că o să se facă bine. Atunci, Zev s-a dus să-l găsească pe „doctorul Loco”

„Doctorul” a fost luat apoi la poliţie şi bătut măr. A fost dus la închisoare şi nu s-a mai auzit nimic de el. Poliţia l-a arestat şi pe Villaloso şi l-a acuzat de fraudă la curse, iar la prânz, în aceeaşi zi, era în drum spre Mexic City să-şi aştepte procesul. Până la urmă, după luni de amânări, a fost condamnat la zece ani, dar era fericit că mai era în viaţă, dacă poţi fi fericit într-o închisoare mexicană.

C.Z. Abrams era un om influent şi şi-a folosit puterea cum a crezut el că e mai bine.

Azaylee era ca o păpuşă stricată, total uluită de cele ce i se întâmplaseră. Insista mereu că nu e adevărat, că nu făcuse nimic şi nouă ne era frică să ne certăm cu ea, ca să n-o necăjim.

Era slabă şi supusă, dar când se făcu destul de voinică, am încercat să discut cu ea. Ea se purta confuz şi straniu şi mi-am dat seama imediat că vom avea necazuri. Zev chemă un medic cunoscut din New York care a spus că ea se simţea pierdută sub atâtea identităţi diferite şi suferea de dedublare a personalităţii. O persoană care suferă de această psihoză nu se consideră o persoană reală. Nu se simte o individualitate, ci „un colectiv” Este imposibil să ştii care este personalitatea ei adevărată. Azaylee nu era o „fată rea” era o fiinţă confuză, care nu ştia de fapt cine era. În ambianţa ei normală, se comporta în modul „normal” la care ne aşteptam; în condiţii neobişnuite se comporta ca o altă persoană şi de aceea făcea ceea ce se aştepta să facă persoana respectivă. Doctorul spuse că are nevoie de tratament cel puţin trei ani, dacă nu şi mai mult.

Astfel, Azaylee îşi începu noul tratament şi viaţa reveni la normal, deşi, desigur, acum nu mai eram niciodată siguri ce era „normal”.

Zev puse la păstrare filmul *Marietta* pe care-l făcuse şi amână producţia următorului, astfel încât ne-am concentrat să-i creăm o viaţă de familie stabilă, ca s-o facem din nou sănătoasă. Ultima lovitură ni s-a dat când doctorii au spus că a fost atât de tare maltratată în timpul avortului, încât nu va

mai putea avea copii. Dar apoi, m-am gândit că poate nu era un lucru chiar atât de rău, în fond. Iată, asta a fost prima ei problemă cu bărbaţii.

Missie oftă, uitându-se la Cal, neajutorată.

— Anii au trecut, i-am adus profesori acasă şi ea şi-a terminat liceul, dar nu am îndrăznit să o lăsăm să plece la universitate. În schimb, s-a concentrat asupra dansului. Psihiatrul a spus că Azaylee înţelegea că ceea ce i se întâmplase era din cauza mamei ei şi a copilăriei ei confuze, dar înţelegea acum, de asemenea, că i se întâmplase ei şi nu „altei fete". Dar ne-a avertizat că nu ne poate garanta stabilitatea ei şi tot ce puteam face era să continuăm terapia, cu speranţa că, într-o bună zi, va putea face din nou faţă unei vieţi normale.

Când a împlinit optsprezece ani, am dat o mică petrecere pentru ea, doar cu Rosa, Sam, Rachel, Dick şi Hannah. Ne-am dus. La localul *Cocoanut Grove,* i s-a oferit un tort cu lumânările şi ea a roşit când a auzit orchestra cântând *„Mulţi ani trăiască".* Era cea mai dulce, mai naivă şi mai inocentă fată pe care ţi-o puteai închipui şi arăta atât de drăguţă, în rochia ei verde pal, cu pandantivul cu rubin în formă de inimă, pe care i-l dăduse O'Hara când a fost domnişoara noastră de onoare. Masa era plină de mici cadouri primite de la toţi, în special de la Zev, care considera că darurile trebuie să fie bogate. Dar cel mai important cadou a fost vestea că a comandat un scenariu special pentru ea, un muzical ce urma să se numească *Zbor înalt.*

— Îmi amintesc de el, exclamă Cal zâmbind, gândindu-se la multele nopţi nedormite din anii universităţii, când vedeam filme la ore foarte târzii. A fost minunată.

— Nu-i aşa? Şi s-a bucurat atât de mult! Doctorul îşi dăduse acordul şi noi eram cu ochii pe ea, verificând comportarea tuturor, începând cu partenerul ei, până la cel mai neînsemnat figurant din scenă. Zev a fost producătorul şi Dick Nevern a regizat, iar tinereţea şi exuberanţa ei au învins.

Era în 1932 şi *Magic,* la fel ca majoritatea marilor studiouri, trecuse prin criză. Zev a cheltuit o mulţime de bani pentru promovarea filmului, dar interviurile cu ea au fost menţinute la minimum, beneficiind doar cei mai mari reporteri din Hollywood şi New York. Totuşi, fotografia ei apăru în toate revistele de cinema şi brusc deveni o stea.

Nu i s-a urcat la cap. Ea accepta pur şi simplu asta şi continua ca de obicei, luându-l la studiouri în fiecare zi pe Rex, câinele ei, împreună cu unul din căţeluşii ei, Baby. Pe atunci, Rex se împrietenise cu Juliet, căţeaua lui Zev, şi acum aveam o familie de şase barzoi. Azaylee îi iubea pe toţi, aşa că i-am ţinut. Era ocupată să-şi înveţe noile dansuri pentru următorul film şi, în sfârşit, părea fericită, deşi, bineînţeles, viaţa ei era încă foarte protejată. Rachel era singura ei prietenă apropiată. Rachel locuia practic cu noi şi avea şi ea un rol în toate filmele cu Azaylee. Acum, se întâlnea des cu Dick Nevern şi erau îndrăgostiţi.

Primul semn rău apăru când Azaylee împlini douăzeci şi unu de ani. Ea anunţă că a închiriat un apartament la Hollywood şi se mută acolo. Curând după aceea, îl întâlni pe bărbatul care avea să devină partenerul ei de dans, Milos Zoran, fiul unui imigrant polonez, lucrător la câmp, care arăta aşa cum îşi imaginează oricine că arată un zeu grec, blond. Îl întâlnise la lecţiile de dans şi văzu imediat că era bun, dar bineînţeles că magia se întâmpla când dansau împreună. Arătau atât de perfect, erau amândoi atât de blonzi şi frumoşi, el cu cravată albă şi frac, ea în acele rochii moi, mulate, de sifon, dansând pe muzică de Cole Porter şi Jerome Kern! Pe atunci, toate standardele vechi erau o noutate pentru noi.

Primul lor film a fost un succes imediat. Perechea era „un subiect” în coloanele de scandal şi, bineînţeles, am priceput ce se petrecuse. Am încercat, dar n-am putut-o opri, iar când Zev o ameninţă că îl concediază pe Zoran, ea îi spuse că, dacă face asta, pleacă şi ea. Azaylee era pe

picioarele ei şi ducea viaţa pe care o dorea ea. Dar oare aşa era?

Missie clătină din cap.

— N-am ştiut niciodată cu adevărat. Influenţa lui Zoran a devenit tot mai puternică; în curând, el făcea coregrafia dansurilor ei, aşa încât deveni o figură importantă şi Azaylee i-a spus lui Zev că voia ca afişele să fie modificate urmând să se scrie *„Zoran şi Adair”* cu numele lui întâi şi apoi al ei, şi că el trebuia să fie capul de afiş în următorul film. Bineînţeles, Zev spuse că aşa va face, dar desigur că n-a făcut aşa, iar când Zoran veni să se plângă, îl apucă de reverul costumului său nou, elegant, şi îi spuse că pusese deja după gratii un tip care încercase s-o exploateze pe Azaylee şi că era dispus să mai bage unul acolo. Zoran dădu îndărăt, dar plecă la jumătatea filmărilor următoare. Asta aproape că a distrus-o pe Azaylee, ceea ce a făcut să ne întoarcem din nou de unde plecaserăm: terapie, viaţă particulară protejată şi fără filme, până se va simţi mai bine.

Aceasta a devenit apoi o schemă obişnuită. După cum probabil ştii, a avut mai mulţi parteneri de dans, dar cel mai cunoscut a fost Teddy Adams. *„Adair şi Adams”,* aşa va rămâne în memorie. Era întruchiparea farmecului în anii treizeci. Cânta, dansa, era frumoasă şi tânără şi faptul că viaţa ei particulară ajungea uneori în titlurile ziarelor, o făcea şi mai fascinantă. Zev spunea totdeauna că puteai pune pariu că orice femeie care purta numele de Ava şi se născuse în anii treizeci, fusese botezată aşa după Ava Adair. Avea perioade întregi, îndelungate, când părea normală şi fericită, apoi apărea o nouă criză. Zev îi îndruma cariera şi ea devenise o stea uriaşă, iar atâta timp cât el s-a ocupat de ea, n-a făcut niciun film prost. Dar până la urmă s-a produs dezastrul, l-a întâlnit pe Jakey Jerome şi pe Grigori Solovski.

41

Pe ecran, Azaylee era totdeauna fata deschisă, radioasă, pe care o adora toată lumea, dar în viaţa particulară părea să aibă o înclinare spre caractere urâte – bărbaţi frumoşi, tip proxenet, care o exploatau. Jakey Jerome părea a fi diferit.

Era mic şi urât, dar cu un anumit farmec. Era mereu cu zâmbetul pe buze, conversa uşor şi lucra la *Magic* ca scenarist. Nu era o personalitate ci doar un om sârguincios care prelua ideile altora, dar la asta se pricepea. Muncea din greu şi, spre deosebire de alţi scriitori, nu bea prea mult. Lui Zev îi plăcea destul de mult. El a fost cel care le-a făcut cunoştinţă, dar nu s-a mai gândit la asta până când a auzit că au fost văzuţi împreună într-un separeu la *Brown Derby.* Dar tot nu era prea îngrijorat în legătură cu Jakey. Ştia că nu era genul lui Azaylee.

Prietenia lor a progresat însă şi ea a început să-l aducă acasă, să ne viziteze. Am văzut că o trata cu blândeţe, fără s-o bruscheze precum ceilalţi şi nu părea că voia să se folosească de ea. Nu se mutase la ea, aşa cum făceau de obicei prietenii ei. Pe vremea aceea, Rachel se măritase deja cu Dick Nevern şi aveau doi copii – băieţi. Adesea o vedeam pe Azaylee uitându-se cu jind la ei şi îmi părea rău pentru ea, fiindcă ştia că nu va avea niciodată copii. Am început să ne întrebăm dacă era ceva serios, dacă nu cumva se îndrăgostise, în cele din urmă.

Zev îi dădu lui Jakey o nouă funcţie de supervizor de scenarii, mărindu-i salariul, şi primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi cheltuiască salariul pe o lună pentru o pereche de oglinzi veneţiene vechi, pe care Azaylee le admirase într-o vitrină. Ea era atât de emoţionată că el îi cumpărase un asemenea cadou, încât se hotărî să-şi redecoreze camera de zi, având în centru aceste oglinzi. Când a terminat, ne-a invitat la cină; erau doar Azaylee, Jakey, Zev şi cu mine.

El era obişnuit, liniştit, relaxat, şi ea la fel. M-am gândit că n-am văzut-o niciodată arătând atât de bine şi îi eram recunoscătoare că era atât de bun cu ea, că o ajuta. Era în 1937 şi Azaylee avea abia douăzeci şi patru de ani, dar, desigur, fusese o stea de la şaisprezece ani. Jakey avea douăzeci şi nouă. Nu vorbea niciodată despre familia lui, decât că erau evrei, că el era din Philadelphia şi că majoritatea familiei trăia încă în Polonia.

Noi am admirat camera de zi, toată în alb şi cristaluri, şi oglinzile frumoase, apoi Azaylee anunţă că Jakey voia să spună ceva. El se ridică, îşi drese glasul, apoi îi ceru lui Zev în mod oficial mâna lui Azaylee, deşi, bineînţeles, el o ştia doar sub numele de Ava. Era un domn adevărat, politicos, ba chiar timid, deşi dacă l-ai fi cunoscut vreodată pe Jakey Jerome, n-ai fi crezut niciodată aşa ceva. Azaylee se uită la mine implorator şi spuse:

— Ah, te rog, te rog, Missie, spune da…

La fel cum făcuse atunci când a vrut să joace în filme. Aşa că, bineînţeles, noi am râs şi am spus da şi s-a băut şampanie şi s-a plănuit o nuntă în octombrie. Una mare, în toată regula. Azaylee părea fericită şi complet raţională şi ne-am gândit că dacă Jakey era capabil să facă asta pentru ea, va fi un soţ bun.

După masă, el spuse că a găsit un scenariu, o piesă, care, credea el, putea deveni un muzical grozav.

— Ce-ar fi dacă am lăsa-o pe Ava să-l joace mai întâi pe Broadway? îl întrebă el pe Zev. Şi poate că facem filmul mai târziu. În felul acesta, vei avea un succes din două părţi. În plus, Ava zice că i-ar plăcea să joace teatru, ca o schimbare.

Zev fu surprins, dar căzu de acord să citească piesa. Nu era ceva deosebit, ci doar un prilej pentru ea să danseze şi să cânte nişte cântece frumoase. Jakey se gândea la Irving Berlin sau Cole Porter, adică la cel mai buni. Cumpărase piesa cu câteva mii de dolari şi spunea că voia să i-o ofere lui

Azaylee ca dar de nuntă. Cum putea Zev să nu o susţină?

Jakey făcu scenariul şi tot el era producătorul. Azaylee îi ceru lui Dick să regizeze el piesa – era prima lui încercare pe scenă, ca şi a ei, dar ea avea încredere în el. S-a găsit un teatru pentru o premieră în martie, iar Jakey deschise un birou pe Broadway şi găsi un partener, Will Hunter, frumos şi suficient de talentat ca să o secondeze pe Azaylee, fără să-i răpească aplauzele. Când lucra, ea era o profesionistă desăvârşită totdeauna, dar acum era devotată piesei şi lui Jakey. Îşi pusese toată încrederea în el şi trebuie să spun că el nu a decepţionat-o. După şase săptămâni de succes pe această scenă situată afară din oraş, *Fata din Hollywood* a avut premiera pe Broadway, într-o seară îngheţată de martie. Se părea că spectatorilor nu le pasă de frig. Au aplaudat fiecare scenă, iar la sfârşit au ovaţionat-o în picioare pe Ava. N-am putut să nu-mi amintesc de propriul meu mic succes la *Follies,* deşi sărmanul Ziegfeld murise demult, şi ştiam cum trebuie să se simtă ea. Am stat pur şi simplu acolo cu lacrimile curgându-mi pe obraz. Eram atât de mândră de ea! Şi cât de departe ajunsese, nu doar în carieră ci şi în lupta de a reveni din lumea basmelor. În seara aceea, era o individualitate bine definită, Ava Adair, şi era frumoasă şi plină de succes.

Ne-am dus apoi la *Sardi* pentru o petrecere, aşteptând cu emoţie primele ediţii ale ziarelor. Când au apărut, am ovaţionat toţi – erau unanime în laude – pentru Ava, Dick şi pentru muzică. Nu aveau o părere prea bună despre subiectul piesei. Dar asta nu avea importanţă. Mulţimea se înghesuia la teatru, iar *Fata din Hollywood* a câştigat o avere. Zev avea şaizeci la sută şi Jakey douăzeci. Pentru prima dată în viaţa lui, Jakey era bogat şi cheltuia banii fără să se uite, tratând pe toată lumea aflată la mese la *„21”* şi prezidând masa lui de la clubul *Stork* în fiecare seară, după spectacol. I-a dat lui Azaylee un inel de logodnă cu un diamant mare care să-l înlocuiască pe

cel mic, care fusese tot ce-şi putuse permite înainte. Şi s-a mutat din micul apartament de pe Broadway, care se afla deasupra biroului, într-un apartament în La *Piaza,* în faţa hotelului ei, *Sherry Netherland.*

Nu se petrecea nimic sexual între ei şi ne-am gândit că poate Jakey era un domn de modă veche în privinţa asta. Azaylee îşi dorea o nuntă mare în octombrie, la *Lexington Drive,* cu un cort pe pajişte, cu familia şi cu prietenii din teatru, dar cum spectacolul avea un asemenea succes, nunta a fost reprogramată pentru aprilie următor, ca să aibă timp să găsească o înlocuitoare pentru rolul ei.

Am vizitat-o adesea la New York, luând trenul, pentru că n-am avut niciodată încredere în avioane. Stăteam cu ea la *Sherry Netherland,* dar ziua eram singură, făceam ce voiam, pentru că ea dormea până foarte târziu, din cauza petrecerilor din fiecare noapte, de după spectacol, şi dormea aproape toată ziua. Jakey venea pe la ora patru să comande masa în cameră pentru ea – era atent la dieta ei, asigurându-se că mănâncă bine. Se ocupa de ea mult şi ei se părea că-i place. Ca o fetiţă cu un tată, mă gândeam eu, doar că el nu era cu mult mai în vârstă decât ea.

„De câtva timp, ea nu mai putea merge pe stradă fără ca lumea să se adune în jurul ei. Se ducea peste tot cu limuzina şi asta o enerva, aşa că duminicile o ducea pe la prieteni în Long Island, unde înota, alerga şi juca tenis. Avea pe atunci o energie fenomenală.

Curând avea să se deschidă *Târgul Internaţional* şi New York-ul era plin de vizitatori străini. Ea primea mereu delegaţii străine importante în culise, după spectacol. Era întotdeauna încântătoare, strălucitoare şi zâmbitoare, exact aşa cum se aşteptau să fie o stea. Toată lumea o adora. Îl cunoştea pe Jakey deja de aproape doi ani şi în tot acest timp nu fusese „bolnavă" niciodată. Am crezut că uitase totul, că uitase de doctori în halate albe şi de sanatoriu, de lungile zile mohorâte când nu voia

decât să doarmă, pentru că, fiind trează şi încercând să facă faţă, era prea greu pentru ea.

Eram în culise într-o seară, după spectacol – cred că era în octombrie – când directorul a spus că nişte vizitatori ruşi importanţi doreau foarte mult să o cunoască pe domnişoara Adair. Am simţit că pălesc şi vocea îmi tremura, când am întrebat cine anume erau. Mi s-a spus că erau oameni politici de vază, veniţi la o conferinţă. Şeful lor era un bărbat pe nume general Grigori Solovski.

Într-o secundă, m-am simţit aruncată înapoi în timp, în acel tren aglomerat care se târa prin câmpia îngheţată, când căpitanul Grigori Solovski o întrebase pe Azaylee cum o cheamă. Mi-am ţinut respiraţia, ca şi atunci, când aşteptam în agonie să răspundă. „Azaylee" spusese ea râzând, „Azaylee O'Brian…" Şi apoi, mai în urmă, la noaptea din pădure, când Solovski îl luase pe Alexei cu el, pentru totdeauna, încă mai retrăiam asta în visele mele. Iar acum, iată că se întâmplase lucrul de care mă temeam cel mai mult. Ne găsise.

Am auzit-o pe Azaylee spunând: „Desigur că am să-i primesc. Ce interesant, Missie, sunt ruşi".

— Poate n-ar trebui… am început eu, dar apoi deodată l-am văzut chiar în uşă. Acelaşi ţăran cu păr negru, îndesat, mărunt. Doar că atunci fusese tânăr şi încă nesigur de el, şi astfel îmi acceptase povestea, deşi nu o crezuse cu adevărat. Iar acum era un bărbat în putere, strălucind într-o uniformă de general. Eram cu sufletul la gură, uitându-mă în spatele lui, aşteptându-mă cumva să-l găsesc pe Alexei.

Eu stăteam în afara cercului de lumină de lângă măsuţa de toaletă, dar, oricum, ochii lor erau aţintiţi la Ava Adair. Am urmărit tremurând, în timp ce Solovski îi luă mâna şi se înclină.

— Ne-a plăcut atât de mult spectacolul, spuse el într-o engleză cu accent greoi, încât am simţit nevoia să v-o spunem personal. Noi, ruşii, nu avem prea des asemenea, lucruri. Complimentele mele, domnişoară Adair, pentru talentul dumitale minunat.

Solovski a discutat câteva momente, apoi spuse:

— Nu-mi pot stăpâni senzaţia că ne-am mai întâlnit, domnişoară Adair. Figura dumitale îmi este familiară.

Ea spuse emoţionată:

— Credeţi că e posibil?

Ştiam ce avea să spună după asta, şi m-am repezit să o întrerup.

— Nu vreau să par nepoliticoasă, am zis repede, dar Jakey vrea să te duci cât se poate de repede la clubul *Stork.* Cole şi Dick sunt acolo.

Privirea lui Solovski s-a întâlnit cu a mea şi mi-am dat seama că m-a recunoscut.

— Mama mea, doamna Abrams, m-a recomandat Azaylee. Îmi pare foarte rău, generale Solovski, dar trebuie într-adevăr să mă grăbesc. Poate mai vorbim despre asta altă dată…

El s-a înclinat din nou în faţa ei şi a spus: „Aş fi încântat" dar se uita la mine. A venit spre mine, mi-a strâns mâna şi a spus încet, ca să nu audă ceilalţi: „Ne cunoaştem, doamnă O'Brian, nu-i aşa?"

Nu ştiam ce să, spun, eram atât de speriată, încât aveam impresia că o să mi se oprească inima. „Trebuie să vorbim" mi-a şoptit.

Mă întrebam dacă CEKA aştepta afară ca să ne aresteze, dar el îmi citi uşor gândurile şi zâmbi. „Doar dumneata şi cu mine" a spus el încet. Am dat din cap şi am consimţit să-l primesc în apartamentul meu de la hotel, peste o jumătate de oră.

New York

Grigori ar fi recunoscut chipul lui Missie dintr-o mie, pentru că nu uitase ziua aceea din tren. Fusese una din puţinele împrejurări când se lăsase să alunece îndărăt, la vechea supuşenie ţărănească înnăscută, permiţându-i acesteia să-i înşire o poveste despre care bănuia că nu era adevărată, iar apoi s-o lase să scape pentru că se temea să nu pară prostănac. Amintirea îl pusese pe gânduri, iar când a ajuns la St. Petersburg şi a investigat moartea celor

din familia Ivanoff, punând faptele cap la cap, era deja prea târziu. Ele dispăruseră şi nici căutările disperate întreprinse de CEKA nu dăduseră de nicio urmă. Dragostea lui tot mai mare pentru Alexei, acum Serghei, era mai puternică decât datoria faţă de ţară şi, cu toate că Rusia era disperată să pună mâna pe miliardele familiei Ivanoff, el a rămas neclintit. Lenin n-ar fi aprobat asta, dar pentru Grigori, „fiul" său avea prioritate.

Faţa lui Ava Adair i s-a părut familiară, dar abia când a văzut-o pe Missie şi-a dat seama că Ava e sora lui Alexei, Xenia Ivanoff – vie şi sănătoasă şi la fel de frumoasă ca faimoasa ei mamă.

Acum, când intră în ascensorul care îl ducea încet spre apartamentul lui Missie din hotel, era conştient că această femeie era singura persoană care ştia că el îl luase pe Alexei. Iar dacă el lucra inteligent, putea găsi un mijloc ca Rusia să capete banii pe care îi dorea.

Ea îl aştepta cu o tavă de căni de argint şi ceşti de porţelan. Deşi arăta calmă de parcă ar fi prezidat un ceai de cucoane, privirea lui experimentată observă pupilele dilatate ale ochilor ei negri. Era speriată.

— Deci, ne întâlnim din nou, îi spuse el vorbindu-i ruseşte.

Ea clătină din cap.

— Au trecut prea mulţi ani de când vorbeam limba dumitale, căpitane… generale Solovski.

Şedea în faţa ei, în camera luxoasă îmbrăcată în roz şi auriu, cu draperiile ei bogate şi cu oglinzi sculptate.

— Cred că vei constata că engleza mea s-a îmbunătăţit. Nu va fi uşor să mă prosteşti a doua oară.

— Nici dumitale nu-ţi va fi uşor să mă prosteşti pe mine.

Privirile li se întâlniră.

— Atunci, suntem la egalitate, spuse el, blând. Dumneata ai un copil al familiei Ivanoff, eu îl am pe celălalt.

Ea nu spuse nimic, turnând ceaiul cu mână sigură, iar el zâmbi. Era o luptătoare, iar el respecta acest lucru.

Ea puse ceaşca în faţa lui, oferindu-i lămâie şi zahăr.

— Te rog, vorbeşte-mi de Alexei.

— În legătură cu băiatul, aveam două posibilităţi, spuse el brusc. Puteam să-l omor şi să-l las lupilor, împreună cu restul familiei. Sau puteam să-l iau cu mine, ca prizonier. Dar mai exista o opţiune, una particulară. Puteam inversa rolurile şi să-l cresc pe prinţ ca pe un om obişnuit.

Îi vorbi despre propria lui copilărie, în Siberia, despre întâlnirea cu Lenin, despre învăţătoarea lui şi despre educaţia sa şi cum se ridicase singur de la starea de simplu ţăran, în armată, devenind o persoană importantă în noul regim al Republicilor Socialiste.

— Aveam deja un băiat, spuse el cu vocea lui adâncă ce răsună în camera frumoasă, iar acum am doi.

Serghei, cum i-am zis, mă urmărea peste tot, ca un căţel. Recunoştinţa lui era copleşitoare, nu pentru că l-am salvat, ci pentru că am răzbunat-o pe mama sa. N-a vorbit niciodată despre familia lui şi a făcut eforturi să se adapteze vieţii noastre simple. Planul meu mergea bine – era inteligent, se pricepea la sporturi şi la învăţătură. A obţinut repede o bursă la o şcoală bună, aşa că a părăsit căminul nostru din Bielorusia şi a venit să locuiască împreună cu mine la Moscova. A mai trecut un an înainte de a-l lăsa să pună piciorul în Leningrad – St. Petersburg, cum îl ştiuse el. Mi-era teamă să nu-i declanşez amintiri vechi care să ne tulbure relaţiile.

Serghei a continuat universitatea la Moscova, apoi şi-a făcut stagiul militar. S-a dovedit un ofiţer capabil, iar acum, la douăzeci şi şapte de ani, e un membru de partid hotărât şi cu picioarele pe primele trepte ale scării sociale spre o situaţie politică înaltă. Nu-mi vorbeşte niciodată despre trecut. L-a uitat.

Apoi spuse calm:

— Sunt mândru de succesul experimentului meu. Sunt mândru de fiul meu, Serghei. Aşa că îţi poţi închipui surpriza mea când am dat peste dumneata şi mi-am dat seama că găsisem ceea ce Rusia căuta de ani de zile. Numai că nu aveau nicio dovadă reală că familia Ivanoff a scăpat. Doar dumneata şi cu mine ştim asta. Au scotocit lumea căutându-i şi nu au abandonat cercetările. Este important pentru Rusia ca, dacă cineva din familia Ivanoff mai este în viată, să fie găsit. Şi dumneata ştii pentru ce.

Ţinându-şi strâns mâinile împreunate ca să le oprească să mai tremure, Missie întrebă:

— Şi acum o să le spui?

Era întrebarea care îi ardea creierii, de când îl văzuse, iar el ştia asta. Îi zâmbi plăcut.

— Pot să mai capăt o ceaşcă de ceai? E foarte plăcut aici, lângă foc. Aproape ca într-o vilă din Rusia, în vremurile trecute.

El îi studie chipul în timp ce ea turna ceaiul. Ochii ei lăsaţi în jos îi ascundeau expresia, dar ştia că o adusese unde voia.

— Dumneata şi cu mine ne-am făcut datoria faţă de „copiii" noştri, spuse el. Acum treaba noastră s-a încheiat. Ava şi Serghei şi-au găsit succesul personal, la care nici n-ar fi putut visa ca fiul şi fiica prinţului Michael şi ai prinţesei Anuşka. Serghei e pe picioarele lui. Poate fi mândru de realizările sale, pentru că le-a obţinut prin munca lui. Poţi spune că experimentul meu a fost greşit, Missie? Mai greşit decât al dumitale, care ai crescut-o pe Xenia ca pe propria dumitale fiică?

El îşi adună mâinile, îşi propti bărbia în ele şi o privi fix cu ochii lui negri, pătrunzători.

— Eşti o femeie deşteaptă, Missie, spuse el blând. Nu trebuie să-ţi explic ce s-ar putea întâmpla dacă aş ridica receptorul, chiar de aici, şi aş chema CEKA. Ei sunt tot timpul cu mine, chiar şi aici, la New York, totdeauna sunt pe aproape.

Faţa ei nu putea fi mai palidă decât era acum. El zâmbi satisfăcut. Era gata să facă un târg dificil.

— Aş putea să ţi-o iau pe Ava pentru totdeauna, spuse el. Aş putea s-o predau guvernului meu, să facă ce vor cu ea, deoarece ea este cheia averii de care Rusia are atâta nevoie.

Se opri o secundă sau două, urmărind-o ca un vultur care se roteşte deasupra vrăbiei, înainte de a se arunca să o omoare.

— Dar văd că o iubeşti ca pe propriul dumitale copil. Vreau să fac un târg cu dumneata. Vreau să-i ofer lui Serghei ceva care să-l răsplătească pentru fericirea pe care mi-a adus-o. Nu-mi pot închipui un dar mai nimerit decât să-l fac să se reîntâlnească cu sora lui. Afacerea Ivanoff va rămâne un secret între noi, dacă vei fi de acord s-o laşi pe Ava să vină în Rusia pentru câteva săptămâni. Voi aranja o vizită „culturală", câteva concerte. Voi avea grijă de ea şi mă voi ocupa să nu păţească nimic rău.

Missie simţi înţepături în creier, presimţind pericolul. Camera frumoasă era încărcată de umbra ameninţării, la fel cum fusese în tren. Prin ceaţa fricii care îi întuneca mintea, ea îi ghici planul. O va duce pe Azaylee înapoi în Rusia şi o va da pe mâna celor din CEKA pentru ca ei să poată pune mâna pe avere. Alexei nu o va vedea niciodată şi nici măcar nu va şti de existenţa ei. Iar Solovski îşi va păstra în continuare fiul. Dar ea ştia că mai era un atu în acest joc, şi acela era al ei.

— Înţeleg motivul dumitale plin de „compasiune" exact aşa cum este, replică ea, dar ceea ce sugerezi e imposibil. Ca şi ameninţarea dumitale cu CEKA, generale Solovski.

— De ce?

El se ridică şi începu să se plimbe prin cameră cu mâinile la spate.

— Pentru că America este o naţiune democrată, în care intimidarea nu e acceptată. Ava Adair e o femeie cu renume. Va fi un incident internaţional. Va stârni un adevărat scandal împotriva Rusiei.

El ridică din umeri.

— Rusia are un spate puternic. A trecut prin numeroase scandaluri.

— Celălalt motiv, spuse ea, stând foarte dreaptă pe canapeaua roz şi înfruntându-i privirea, este că eu ştiu ce s-a întâmplat cu Alexei Ivanoff. Am intenţia să fac o declaraţie, de faţă cu martori în acest sens. Copii după această declaraţie vor fi depuse în siguranţă la banca mea şi la avocaţii mei. Dacă încerci vreodată să o atingi pe Ava Adair, generale Solovski, te bagi singur în spânzurătoare, ca şi pe „fiul" dumitale.

El o fixă furios. Ştia că era înfrânt. Ea găsise unica verigă slabă şi o folosise.

Oftă şi se aşeză din nou în faţa ei.

— Dumneata şi cu mine suntem blestemaţi cu o boală care schilodeşte, dragostea. Fratele şi sora nu se vor întâlni niciodată. Alexei Ivanoff îşi va trăi noua sa viaţă, iar Xenia Ivanoff şi-o va trăi pe a ei. Nu mai avem nimic de spus.

— Şi cum rămâne cu averea de care Rusia are atâta nevoie? întrebă ea, vechea teamă de CEKA apărându-i din nou în minte.

— Trebuie să păstraţi tăcerea şi anonimatul. Nu vă pot promite nimic.

El se ridică, privind-o cu un zâmbet uşor amuzat.

— Am ştiut de când te-am întâlnit în tren că erai un adversar redutabil.

— Numai în dragoste, spuse ea liniştit. Nu în război.

Mai era o singură întrebare pe care trebuia să i-o pună, ceva ce trebuia să ştie, în cele din urmă:

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu prinţul.

— Mişa Ivanoff a fost împuşcat de ţăranii răsculaţi la Varişnia. Trupul lui a ars când au aruncat casa în aer.

Uşa care separa camera ei de zi de apartamentul lui Azaylee se izbi de perete şi ei s-au întors speriaţi. Era Azaylee, cu faţa ca de stafie. Îşi frământa mâinile.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, spuse ea cu voce scăzută. Am venit acasă mai devreme… M-a durut capul.

— Atunci, am să vă părăsesc. Solovski se înclină în faţa ei şi a lui Missie.. N-am să vă uit, adăugă el când ieşi pe uşă, iar Missie nu se îndoia de asta.

Se întoarse să se uite la Azaylee, care stătea tot acolo, frământându-şi mâinile şi uitându-se fix la ea înţelesese că auzise. Apoi, văzu privirea din ochii ei, aceeaşi privire pe care o avusese când O'Hara fusese secerat de gloanţele armei automate, când ea ţipase şi ţipase de parcă nu s-ar fi oprit niciodată. Numai că, de data asta, ştia că Azaylee ţipa în sinea ei şi nu ştia cum vor mai reuşi să o aducă înapoi.

42

Grădinile îngrijite cu atenţie ale casei mari din *Lexington Drive* arătau paşnice sub strălucirea soarelui de vară: păsările cântau, greierii ţârâiau, iar piscina strălucea atrăgător, dar parcă nimeni nu era dispus să-i accepte invitaţia.

Din poziţia sa avantajoasă de la capătul terasei, cu câinii întinşi lângă el la umbră, Zev o urmărea pe Missie servind ceaiul cu gheaţă, dorind să poată întoarce ceasul cu un an înapoi şi ca Grigori Solovski să nu fi fost la New York. Tocmai se întorseseră de la vizita făcută lui Azaylee la clinica *Rancho Velo,* sus pe coastă, în comitatul Ventura. Era prima oară într-o lună, când doctorii le-au permis să o viziteze. Ea venise încet spre ei, agăţându-se de braţul infirmierei, şi ei o priviseră îngroziţi.

Îi tăiaseră frumosul păr blond pentru a putea aplica mai uşor electrozii pe capul ei, căci începuseră un nou tratament al cărui succes îl garantau, iar părul îi venea acum ca o aureolă de înger. Faţa îi era atât de micşorată şi îngrijorată, încât tot ce părea că rămăsese din ea erau ochii aurii, catifelaţi şi neomeneşti, ca nişte pansele, cu care erau totdeauna comparaţi. Trupul ei subţire şi membrele firave păreau incapabile să o susţină.

— Nu vrea să mănânce, îi spuse doctorul lui Missie. N-are niciun motiv. Practic, nu e bolnavă. Pur şi simplu, refuză hrana.

— Vrea să moară, spuse plat Missie. Vrea să fie împreună cu tatăl ei.

— O hrănim cu perfuzii, bineînţeles. Am s-o ţin în viaţă, dar dacă nu începe să mănânce curând… El ridică din umeri grăitor, iar ei au înţeles cu toţii ce însemna asta.

Azaylee se uita la ei distant şi zâmbetele lor convenţionale dispărură când şi-au dat seama că ea nici măcar nu-i recunoaşte. Brusc, o apucă pe Missie de mână şi spuse:

— L-ai adus, cum ţi-am cerut? L-ai adus pe Alexei să mă vadă? în ochii ei frumoşi, apărură lacrimi. *Milocika,* şopti ea, spune-mi că tata e în siguranţă. Spune-mi că o să vină după mine curând.

Apoi se retrase din nou într-un teritoriu al nimănui, de neagră disperare, închis în spatele privirii ei indiferente, iar lacrimile îi alunecau pe obraz, ca şi ale lor, de altfel.

Zev se uită jos pe terasă, tulburat, când Missie îşi puse brusc mâinile la ochi şi începu să plângă. Nu îi venea în minte nimic să o îmbărbăteze. Nu era prima oară când dorea să fi avut copiii lor, dar se părea că nu avea să fie aşa.

— Nu mai pot suporta, explodă Rosa, sărind în picioare şi măsurând furioasă terasa. De fiecare dată când o vezi, e mai rău. O omoară cu tratamentele lor în clinica aia elegantă. Ia-o acasă, Missie. Dacă e să moară nebună, cel puţin să fie alături de noi, care o iubim.

Desigur, se gândi Zev cu un zâmbet slab, Rosa, cu mintea ei practică, a mers direct la ţintă. După ce luă interfonul, îi spuse şoferului să pregătească maşina în cinci minute.

— Dar unde te duci? întrebă Missie, în lacrimi.

El o sărută şi spuse:

— Bineînţeles că mă duc să o duc acasă.

Ignorând avertismentele doctorilor, el o înfăşură pe Azaylee într-un şal şi o ţinu în braţe tot drumul spre casă. Dar, în sufletul lui, se gândea că o aducea acasă ca să moară. Camera ei fusese pregătită, dar el nu le-a dat voie să o închidă acolo.

— Să stea aici cu noi, ordonă el. Să-şi dea seama că în jurul ei viaţa continuă normal. O să stea la masă cu noi, chiar dacă nu o să mănânce. O să se odihnească pe terasă, o să se plimbe în grădină. Rosa are dreptate, trebuie să fie cu familia ei.

Barzoii ei, Rex şi Baby, săreau în jur, lătrând emoţionaţi, iar ea le mângâie capetele, absentă. Scheunând încântat, Rex se gudură la picioarele ei, iar ea oftă şi spuse brusc:

— Bună, Rex!

Apoi se uită la Rosa şi spuse:

— Acum trebuie să mă duc în pat?

— Cum aşa? De ce să te duci în pat? întrebă Rosa. Nu eşti bolnavă.

— Nu sunt? Se uită la ei uluită.

— Şezi aici lângă mine, o îndemnă Missie, iar Zev o ajută să se aşeze într-un fotoliu lung, confortabil. Câinii se trântiră jos, la picioarele ei, iar Missie îi întinse un pahar de lapte cu scorţişoară.

— Reţeta specială a bunicii Sofia, spuse ea cu un zâmbet. Ştii cât de mult îţi plăcea totdeauna.

— Mulţumesc. Azaylee îl ţinea absentă, uitându-se în jur la terasa plină de flori şi la grădină, sub cerul senin al înserării, apoi oftă. Ce frumos e, spuse ea, închizând ochii.

Se adunară în jurul ei în tăcere, toţi afară de Jakey, care se sprijinea de balustrada de piatră, bând scotch. Zev îi spuse cu simpatie:

— Ştiu cât de greu îţi este, Jakey. Vreau să ştii că noi nu te vom blama dacă, pur şi simplu, ai să pleci şi n-ai să te mai întorci. Nimeni n-o să te oblige să-ţi respecţi cererea în căsătorie cu o fată care este… o fată atât de labilă ca Ava.

Jakey ridică din umeri şi îşi goli paharul.

— Am să fac tot ce pot ca să o ajut, C.Z., dar mi-e greu să văd că nici măcar nu-şi dă seama că eu sunt aici. Dacă aş putea uita un timp, dacă aş avea un proiect la studio în care să mă implic, ceva serios care să-mi ocupe tot timpul. M-am gândit, după succesul cu *Fata din Hollywood,* cred că mi-ar plăcea să încerc să produc un film.

Privi pe sub sprâncene la Zev, în timp ce îşi turna un alt scotch.

— Am dat de un scenariu pe care cred că-l vei găsi interesant, C.Z. Vrei să-l vezi?

— Trimite-l la mine la birou, luni dimineaţa la prima oră. Zev îşi aruncă prietenos braţul peste umerii lui Jakey. Am să văd ce pot face ca să te ajut.

În ziua următoare, începură să o aducă pe Azaylee înapoi la viaţa normală. O sculau dimineaţa la aceeaşi oră cu ei şi o aşezau cu ei la masă la micul

dejun. Privirea ei pierdută trecea peste ei descurajator, dar ei întreţineau o conversaţie normală şi înghiţeau greu mâncarea, în timp ce farfuria ei rămânea neatinsă. După aceea, Missie şi Rosa se plimbau în sus şi în jos pe terasă, sprijinind-o între ele, până părea atât de obosită încât erau obligate să se oprească. La masa de prânz, era la fel de indiferentă, privind pierdută în depărtare. Urma o altă mică plimbare, iar la cină rămânea la fel de mută şi palidă. Chiar şi Rex părea deprimat, stând culcat moale la picioarele ei, fără să se mişte până nu se mişca ea.

După trei zile, simţiră că au ajuns la capătul răbdărilor şi, în timpul unei cine ce se desfăşura în tăcere, Rosa explodă:

— Ei! exclamă ea, ai de gând să stai aşa fără să mănânci? Nu-ţi aminteşti de zilele când Missie îşi muncea mâinile până la os ca să-ţi cumpere de mâncare? Acum ai devenit o stea de cinema prea mare?

Ochii şocaţi ai lui Azaylee îi întâlniră pe ai ei şi Rosa se uită fix la ea, nervoasă, speriată că mersese prea departe în supărarea ei.

— Îmi pare rău, spuse Azaylee, ruşinată, luând lingura şi gustând supa. Ştiu cât de greu munceşte Missie. Îl mângâie pe Rex de la picioarele ei şi adăugă: Ea are grijă totdeauna ca până şi Victor să aibă de mâncare. Îi zâmbi lui Missie şi spuse: Mulţumesc, *matiuşka.*

Şi-au dat seama că Azaylee se crede din nou copil, dar cel puţin stabiliseră un contact cu ea. Vorbea şi mânca.

Zev aprobă scenariul lui Jakey, îl numi producător, îi alcătui un buget mare şi îi oferi un salariu bun, dându-i libertatea rară de a-şi alege singur distribuţia şi regizorul. Studioul era înfloritor, dar Zev avea acum alte preocupări. În ultimii câţiva ani, făcuse tot ce putuse să-i ajute pe refugiaţi să fugă din Germania nazistă, Ungaria, Cehoslovacia şi Polonia, trimiţând sume mari de bani prin diferite organizaţii.

Urmărea evenimentele politice din Europa cu spaimă în suflet. La 1 septembrie 1939, când Germania a invadat Polonia, şi două zile mai târziu, când Anglia şi Franţa au declarat război Germaniei, şi-a plecat capul şi a plâns.

Missie era absorbită să o ajute pe Azaylee să revină lent la realitate şi, pentru prima dată de ani de zile, avu acel sentiment adânc de neajutorare. Pentru a uita, se avântă în muncă. În următoarele optsprezece luni, producţia studiourilor *Magic* crescu cu 30 la sută, iar veniturile lor sporiră cu 50 la sută. Filmul Iul Jakey avu un succes mărunt, dar realiză atât cât să poată începe altul, iar Azaylee încetă să mai aibă privirea aceea îngrozitoare, pierdută, şi arăta ca mai înainte. Zâmbea şi vorbea cu Rachel şi cu băieţii ei şi se lumina ori de câte ori Jakey venea să o vadă.

La 7 decembrie 1941, când japonezii au bombardat Pearl Harbour, împingând America în război, Dick Nevern a fost printre primii care s-a înrolat.

— Au spus că sunt prea bătrân la patruzeci şi unu de ani, spuse el mândru, dar i-am convins de contrariul.

— Atunci ai face mai bine să-i convingi să nu-ţi dea funcţia de birou pe care ţi-o pregătesc, râse Jakey. Dar el nu a urmat exemplul lui Dick, deşi avea doar treizeci şi trei de ani. Ba chiar se scuti de armată, pe motiv că avea o muncă importantă, aceea de a face filme de propagandă despre efortul de război. Şi o ceru din nou în căsătorie pe Azaylee.

Era ca şi când cineva ar fi aprins reflectoarele şi ea redeveni brusc Ava Adair. Deveni din nou frumoasă chiar sub ochii lor, vorbea, râdea, strălucea. Se comporta ca o femeie îndrăgostită, sau, mai curând, o Ava Adair îndrăgostită. Missie şi Zev se uitară îngrijoraţi unul la celălalt când ea spuse din nou:

— Te rog, te rog, Missie, spune da…

Ea era acum o femeie în toată firea. Cum ar fi putut ei să spună nu, deşi erau îngrijoraţi?

Nunta a fost plină de fast, aşa cum îşi dorise ea dintotdeauna. Mireasa îţi tăia respiraţia în rochia ei de satin alb, strălucitor. Pe pajişte era un cort mare, iar oaspeţii, mulţi dintre ei în uniformă, beau şampanie din stocul particular al lui Zev şi devorau langustă şi caviar, de parcă nu mai exista o a doua zi. Când mireasa şi mirele au plecat în luna de miere, Zev se gândi ce contrast era între ei. Jakey era atât de puţin arătos, aproape la fel de lat pe cât era de înalt, cu faţa urâtă şi cu un zâmbet forţat; iar mireasa lui era atât de subţire şi fragilă, atât de blondă şi frumoasă…

— Nu vă fie teamă. Nu mă pierdeţi, şopti Azaylee, când îi îmbrăţişa pe Missie şi pe Zev, luându-şi rămas bun. Curând, voi avea un copil şi veţi deveni bunici grijulii.

Ei se uitară unul la celălalt neputincioşi, în timp ce făceau semne de rămas bun perechii fericite, dându-şi seama totuşi că lucrul acesta era imposibil.

— Să-i permitem să viseze, spuse Zev, atâta timp cât asta o face fericită.

De îndată ce s-au întors din luna de miere, Jakey îşi anunţă planul de a o distribui pe soţia sa într-un nou film, *Iubita armatei,* un film mare, cu cântece, dans, orchestră mare, care să prezinte cuirasate, port-avioane şi aripi de avioane ca fundal al dansurilor. Filmul a fost un succes şi Azaylee s-a preocupat direct de următorul film, lucrând multe ore în studio şi alergând seara să dea o mână de ajutor la cantina Hollywood, făcându-şi timp să vândă obligaţiuni de război şi să ajute la strângerea fierului vechi. Iar cum Jakey mergea din succes în succes, Zev îi dădea tot mai mult mână liberă.

Dick învinsese interdicţia de vârstă şi fusese trimis în Anglia în calitate de operator special al cinematografiei. Se aştepta să fie trimis să se alăture forţelor armate ale lui Montgomery, în deşert, la Alamein, şi îşi petrecea nerăbdător timpul la Londra, aşteptând un avion cu care să poată pleca acolo. Se afla într-un bar cu alţi corespondenţi de

război americani, când acesta a fost lovit direct de o bombă, au fost omorâţi pe loc.

Azaylee a uitat totul, inclusiv propriile ei probleme, în încercarea de a o consola pe prietena ei, Rachel, văduvă la treizeci şi doi de ani, cu trei băieţi între zece şi cinci ani. Apoi, Sam Brockman muri subit de un atac de inimă, iar Zev insistă ca Rosa şi Rachel cu copiii să vină să locuiască împreună cu ei, cât timp vor dori.

— O să se umple casa asta mare, spuse el cu un zâmbet, dar în sinea lui era răvăşit de moartea lui Dick. Dick era prietenul şi aliatul lui şi plănuise ca Dick să fie urmaşul lui la studioul care îl ajutase să obţină un succes atât de fenomenal. Fără el, *Magic* parcă îşi pierdea semnificaţia şi Zev îşi dădu seama dintr-odată că nu-i mai plăcea cinematografia, tot atât de brusc pe cât se îndrăgostise cu ani în urmă de ea. Avea cincizeci de ani şi era obosit de filme, obosit de războaie şi necazuri. Tot ceea ce dorea, de fapt, era să fie împreună cu Missie.

43

Maryland

— Aşadar, îi spuse Missie lui Cal, acum locuiam în casa cea mare de pe Lexington cu Rosa, Rachel şi copiii şi, în loc să conducă studiourile, Zev se purta cu ei ca un tată, luându-i locul lui Dick. Se ducea la şedinţele lor de la şcoală şi le controla carnetele de note, le luă antrenori de tenis şi de înot şi îi ducea la meciuri de fotbal. Din ce în ce mai mult îl lăsa pe Jakey Jerome să preia studioul *Magic.* La început, Jakey făcea mare tam-tam că îl consultă, dar curând deveni clar că nu-l păsa ce spunea Zev: îl conducea în stilul lui propriu. Zev se ducea acolo două, trei zile pe săptămână, să controleze producţia şi să participe la şedinţele despre care îi spuneau că se ţin, dar nu ştia nimic despre celelalte – cele secrete.

De când părăsise clinica după incidentul cu Solovski, Azaylee nu mai răspunsese la acest nume. Ea deveni cu adevărat Ava Adair şi se părea că-şi lăsase în urmă toate problemele, odată cu numele. Făcea un film după celălalt şi Zev îl atenţiona pe Jakey că o stoarce prea mult, punând-o din nou şi din nou în aceeaşi poveste; doar titlurile şi partenerii se schimbau.

— Are nevoie de un stil nou, de o altă faţă, i-a spus el, după ce a văzut probele ultimului ei film. Are de oferit mai mult decât doar frumuseţea ei.

Dar Jakey a ridicat din umeri.

— Asta-i ce vrea publicul, spuse el. O înghit pe nerăsuflate.

Când Zev i-a spus acelaşi lucru şi lui Azaylee, ea i-a zâmbit vag şi i-a spus că Jakey ştie ce face, apoi a fugit din nou să repete pentru un concert de binefacere la care promisese că va participa.

După terminarea războiului, filmele păreau că se schimbă; chiar şi musicalurile erau diferite, aveau un tăiş mai pronunţat. Ultimul ei film a fost un eşec şi *Magic* a pierdut o sumă fenomenală. Zev era cu

adevărat furios şi l-a chemat pe Jakey în biroul său ca să se explice, dar el a dat toată vina pe ea. A spus că ea refuzase să se schimbe în ritm cu vremurile şi că insista să joace în stilul ei.

Aveam o casă minunată pe Crescent Drive şi lui Jakey îi plăcea să dea petreceri. Din când în când, apăream şi noi la petrecerile lor de duminică dimineaţa, la piscină, şi nu m-am putut abţine să nu observ cum se schimbaseră lucrurile. Când s-au întâlnit la început, Azaylee era intangibilă pentru un bărbat ca Jakey: Ea era steaua frumoasă – şi fiica adoptivă a lui C.Z. Abrams – iar el era urât, netalentat, sărac, tânăr scrib de scenarii păşind nesigur pe prima treaptă a scării Hollywood-ului. Acum, el era magnatul filmelor în Hollywood, bondoc, zgomotos şi ostentativ în costumele lui italieneşti de mătase şi cu ţigara mare de foi. Iar ea devenise actriţa de film cu reputaţia de a fi instabilă, eclipsată de o nouă generaţie de starlete frumoase, care nu se dădeau în lături de la nimic în drumul lor spre succes. Şi totdeauna erau destule din astea, la petrecerile lui Jakey.

El o trata mai brutal, întrerupând-o în mijlocul frazelor, stând departe de ea, de parcă nici n-ar fi fost acolo. Sau o ignora toată după-amiaza, stând de vorbă cu oricine altcineva, ca o gazdă amabilă, plină de bonomie. Iar Zev auzi poveşti despre faptul că ieşea în fiecare seară la „poker” sau cel puţin acolo îi spunea ei că se duce.

Viaţa mai merse înainte câţiva ani. Zev şi cu mine eram la fel de fericiţi ca în ziua în care ne căsătoriserăm şi, după terminarea războiului, am crezut că, în sfârşit, ameninţarea din partea CEKA se terminase şi că, probabil, uitaseră de familia Ivanoff. Mi-am alungat gândurile de la această problemă şi am încercat să o uit.

În primăvara lui 1950, Zev şi cu mine am hotărât să facem o călătorie în Europa. A fost vacanţa vieţii noastre: Londra, Paris, Roma. Amintirile mele anterioare despre Oxford s-au confruntat cu realitatea anilor 1950 şi aproape că nu l-am

recunoscut, doar universităţile erau aceleaşi. Dar am regăsit vechea noastră casă, iar profesorul care locuia acolo mi-a dat voie cu amabilitate să o vizitez. Cel puţin asta nu se schimbase prea mult – chiar şi fotoliul ros al tatălui meu mai era acolo. Când i-am spus că-mi aminteam când mă urcam pe genunchii tatălui meu pe acest fotoliu, profesorul mi l-a dăruit şi eu l-am expediat cu vaporul în California. Tatăl meu era înmormântat în Rusia, aşa că pentru mine nu exista un mormânt sau vreo altă amintire despre el. Era doar încă un spectru din trecut, pus la odihnă.

Am sosit înapoi în California, simţindu-ne minunat; Zev era odihnit şi revitalizat complet. După război, când fuseseră dezvăluite ororile lagărelor de concentrare, el dăduse mari sume de bani unor societăţi de binefacere internaţionale şi îşi dedicase o mare parte din timp pentru sprijinirea lor. Acum, spusese că va începe din nou să lucreze. Va prelua din nou controlul asupra studiourilor *Magic* şi le va conduce în stilul său.

Când am intrat pe uşă, a sunat telefonul şi eu l-am ridicat şi am spus alo.

— *Matiuşka,* a spus, sunt eu, Azaylee. Era prima oară după doisprezece ani de zile, când îşi spunea aşa, iar eu am ştiut că asta însemna că încep iar necazurile.

Ne-am dus imediat să o vedem. Şedea pe o canapea, cu picioarele strânse sub ea, frământând în mâini o batistă şi arăta palidă, chircită şi speriată. Ea se uită la Zev, ca şi când ar fi văzut o stafie.

— Nu arăţi bolnav! exclamă ea.

— Desigur că nu sunt bolnav, spuse el râzând. Nu m-am simţit mai bine în viaţa mea.

— Ah, slavă Domnului! Un aer de uşurare înlocui tensiunea de pe chipul ei şi zâmbi. După cum vorbea Jakey, credeam că eşti pe moarte.

El se aşeză lângă ea şi îi luă mâna.

— Şi ce spunea Jakey?

— Că îmbătrâneşti, că epoca ta a trecut, că e nevoie de sânge nou în venele *Magicului.* A spus că

ai încetinit ritmul, că ai o boală misterioasă despre care nimeni nu vrea să vorbească. Am auzit asta la un joc de pocher pe care l-a avut aici, în urmă cu câteva săptămâni. Nu era un joc de poker obişnuit. Erau oameni importanţi acolo, oameni cu bani…

Ea îl privi cu ochi mai limpezi şi vioi ca niciodată şi spuse:

— Ah, Doamne, Zev, acum văd ce face, acum văd de ce spune tuturor că eşti bolnav… Vrea studiourile *Magic!*

Mersese zvonul în Hollywood că C.Z. Abrams era bolnav. Desigur că în ascensiunea sa în domeniu îşi făcuse şi duşmani şi acum se ţineau pe urmele lui ca o haită de lupi, dornici să smulgă prada de la rivalul lor. Jakey făcuse o manevră murdară. *Magic* era o corporaţie cu milioane băgate în bunuri patrimoniale, majoritatea în Cahuenga, dar, pe măsură ce filmele – şi afacerile – au crescut, au crescut şi împrumuturile. Jakey fusese răspunzător în ultimii câţiva ani şi transferase afacerile companiei la alte bănci noi care, după cum îi spusese el lui Zev, erau dispuse să finanţeze marile producţii pe care le avea în minte. Se împrietenise cu un tânăr bancher, Alan Rackman, care era totdeauna gata să-i dea un împrumut mare oricând avea nevoie de el.

Jakey i-a spus lui Zev că *Magic* avea probleme. Profitul lor în acel an scăzuse cu 60 la sută, dar nu numai atât, contabilii spuneau că mari sume de bani nu erau înregistrate: pur şi simplu „lipseau”. I-a spus că era bine că Zev s-a întors, pentru că trebuiau să discute cu el urgent. Când Zev l-a întrebat despre poveştile cu „boala” lui, el i-a răspuns că nu făcuse decât să repete ce auzise prin oraş – ba citise chiar şi în *Daily Variety.* Şi chiar aşa scria: „C.Z. *Abrams aleargă în Europa să se trateze de o «boală» misterioasă. Sunt îngrijorări în legătură cu o tumoare la creier care se spune că îi afectează deciziile în afaceri”.*

Articolul continua spunând că realizările studiourilor *Magic* erau în declin din cauza

îndelungatei absenţe a preşedintelui şi a morţii lui Dick Nevern, dar că, în ciuda unor zvonuri privind problemele financiare grele, preşedintele Jakey Jerome, mergea înainte cu trei filme mari în acel sezon, aşa cum fusese planificat.

După asta, totul s-a petrecut repede. Rackman, prietenul lui Jakey, l-a acuzat pe Zev că a deturnat fonduri mari ale companiei pentru „binefacerile" lui, insinuând că ele nu erau niciun fel de binefaceri, ci că pur şi simplu trecuseră în conturile lui Zev la bănci din străinătate. A adus cecuri „falsificate" în conturile lui *Magic* ca să dovedească acest lucru. Asta se numea în filme cu gangsteri „o înscenare juridică" dar ei adunau dovezi împotriva lui şi, de asemenea, vorbeau de pierderea competenţei şi îl acuzau că este răspunzător de dezastrele financiare ale companiei, deşi Jakey fusese cel ce condusese compania în ultimii câţiva ani. L-au ameninţat chiar că vor vorbi de senilitate, ca o cauză a presupuselor sale „acţiuni".

— Va fi un scandal monstru, C.Z., îi spuse blând Jakey. Doar titlurile ziarelor şi te vor ucide, chiar dacă ţi-ai pierde zece ani ca să dovedeşti că nimic nu e adevărat. Şi asta va distruge şi studiourile *Magic.* De ce nu renunţi liniştit şi să ne laşi pe noi să conducem compania? Tu ai avut vremea ta – acum a venit a mea.

Zev s-a uitat fix la faţa lui zâmbitoare şi ar fi dorit să-i bage cu pumnul dinţii până în gât, dar ştia că nu merită. Şi-a dat seama brusc că Jakey n-a iubit-o niciun moment pe Azaylee, totul fusese un joc.

— Asta ai vrut, chiar de la început, nu-i aşa?

Jakey s-a uitat la el cu rânjetul acela plin de sine.

— Poţi pune pariu! a replicat el.

A doua zi, Zev şi-a anunţat demisia din funcţia de preşedinte la *Magic.* Industria filmului nu mai era ca la începuturi, acum erau doar corporaţii mari, televiziune, preluări şi oameni cu bani. Nu voia să participe la treaba asta.

Nu s-a mai auzit nimic despre uriaşele sume de bani care „lipseau" din contabilitatea studiourilor

Magic, iar Alan Rackman a fost numit noul director şi Jakey preşedinte. Brusc, *Magic* avea din nou toţi banii de care avea nevoie şi Jakey căpătase exact ce dorise.

Missie zâmbi tristă privindu-l pe Cal şi zise:

— De aceea, C.Z. Abrams a murit uitat. Iar Jakey Jerome a devenit o legendă a epocii sale.

***

Azaylee l-a părăsit. Locuia în casa din Lexington Drive singură, doar cu câinii ei şi cu servitorii. Jakey i-a interzis să mai intre la *Magic* şi a divorţat pe motiv că era labilă mintal. Era lucrul cel mai crud pe care-l putea face şi el ştia asta, dar nu voia nici o opoziţie şi ştia, de asemenea, că ea nu putea contesta asta.

Divorţul s-a terminat repede, dar a ajuns în presă şi au apărut acele fotografii îngrozitoare ale ei ascunzându-se în spatele unor ochelari negri şi al unei pălării mari, arătând de parcă juca un rol într-un film prost. Desigur, că n-a rezistat presiunii şi a ajuns în altă clinică şi din nou a trebuit să încercăm să o însănătoşim. În cele din urmă, când i s-a permis să se întoarcă acasă, s-a dus să locuiască împreună cu Rachel, şi băieţii ei, în noua lor casă din Beverly Hills. Rosa se căsătorise, în sfârşit, din nou, cu un constructor şi plecase să trăiască la San Diego. Iar Zev şi cu mine eram la vie, în nordul Californiei.

O cumpărase cu ani înainte ca o „investiţie" dar nu-i adusese niciun venit, şi obişnuiam să râdem cât de prost era vinul. Acum, când *Magic* nu mai exista şi nimic altceva nu-i mai preocupa mintea, a hotărât să se ocupe de ea. Dar fiind Zev, voia să facă treaba cumsecade, la fel cum procedase şi cu filmele. Voia să înveţe totul despre fabricarea vinului, iar asta a însemnat o nouă călătorie în Franţa ca să vadă cum se lucra acolo.

Am fost pe la toate castelele şi m-am bucurat văzând cât de repede a uitat de Hollywood şi s-a concentrat asupra noii lui afaceri. Fără *Magic* şi

uriaşul salariu al lui Zev nu mai eram atât de bogaţi cum fuseserăm şi am hotărât să vindem casa din Lexington Drive şi să ne construim o casă nouă pe un deal care dădea în via noastră de cinci sute de acri. În timpul construcţiei, am locuit într-o căsuţă de fermă, iar Zev se ducea în fiecare zi la administratorul lui să vadă cum se plantează noile viţe franţuzeşti. Avea un plan pe zece ani, apoi, spunea el, lumea va începe să audă de vinurile din California, în special de la *„Viile C.Z.”*.

Îi plăcea să mă ducă serile acolo şi să-mi arate cum creşteau noii săi butaşi. Era atât de mândru de ei, încât cred că-l cunoştea pe fiecare în parte. Clima e diferită în nordul Californiei, mai cu seamă în acele văi lungi unde bate un vânt rece, ca mistralul francez, care suflă din nord-vest. Zev se comporta la fel ca atunci când locuiam în sud şi rareori purta o haină sau un pulover. Într-o seară când ne-am dus la vie şi ne-am plimbat ca de obicei, vorbind despre recoltă şi tipul de vin pe care voia să-l producă, l-am văzut tremurând în bătaia vântului. Era octombrie şi era destul de rece, aşa că am vrut să plecăm. Dar mai era ceva ce voia să-mi arate şi apoi altceva şi altceva. A doua zi, avea o răceală urâtă, tremura şi tuşea şi în seara aceea îi crescu mult temperatura. Am chemat doctorul şi mi-a spus că e bronşită şi arată rău, apoi s-a transformat în pneumonie.

L-au dus la spital şi i-au făcut o grămadă de injecţii cu noul medicament minune – penicilină – dar nu s-a făcut mai bine. Şedeam lângă patul lui ţinându-i mâna şi ştiam că era pe moarte. Ne cunoşteam de treizeci şi patru de ani şi fuseserăm căsătoriţi douăzeci şi trei dintre aceştia. Cei mai fericiţi ani din viaţa mea, cu toate problemele pe care le-am avut.

l-au pus tuburi în gât ca să poată respira, dar n-au putut să-l vindece şi asta îl necăjea cel mai mult, pentru că nu putea să vorbească. Ştiam ce voia să spună şi am rostit eu în locul lui.

— Şi eu te iubesc, Zev, i-am zis. Noi doi o să ne iubim totdeauna.

I-am luat trupul la New York şi l-am depus la crematoriu acolo, în locul unde s-a regăsit ca om. El aparţinea acelui loc. Moartea lui a inspirat un titlu în *Variety* şi un lung necrolog în care erau înşirate realizările lui şi au fost destul de caritabili să spună că se retrăsese din rolul de preşedinte al lui *Magic* din „motive de sănătate", fără să menţioneze preluarea lui Jakey. Dar el a fost totdeauna un om care s-a ferit de publicitate, iar moartea lui n-a meritat decât o singură coloană în presa internaţională. Am crezut că ceremonia va fi mică, dar am rămas uluită când am văzut câtă lume a venit. Zev era respectat şi iubit şi avusese mai mulţi prieteni în branşă decât ştia. Încă mai cred că, dacă s-ar fi luptat cu Jakey, prietenii l-ar fi sprijinit şi el ar fi câştigat. Dar Jakey Jerome era un bătăuş de maidan şi ştia unde să lovească un om ca să-l doară mai rău din punct de vedere psihologic.

Am rămas o văduvă destul de bogată, am vândut via şi am cumpărat o casă mică în stil de fermă în suburbia Encino, în Valea San Fernando. Creşteam câini barzoi, jucam bridge şi mă implicam în activităţi de binefacere. Şi am încercat să o ţin pe Azaylee în afara necazurilor.

Ea fusese totdeauna o profesionistă desăvârşită şi se simţea lovită de bârfele răutăcioase potrivit cărora, fără C.Z. şi *Magic* în spate, n-ar fi reuşit nimic. Se zvonea că bea – dar nu era adevărat, devenise doar Azaylee din nou, în loc să fie Ava Adair. Oscila între cele două personalităţi şi studiourile nu ştiau la ce se pot aştepta. Într-o zi era bine, a doua zi nici nu-şi mai amintea ce trebuia să facă. Dar era în continuare foarte frumoasă, iar bărbaţi care să o admire existau totdeauna. Iar în momentele rele, ajungea la clinică.

Era în clinica Valley Loma, în 1959, când m-am dus într-o zi să o văd. Nu mai lucrase câţiva ani şi eu aveam totdeauna grijă de cheltuielile ei medicale. Nu voiam ca Azaylee să fie împovărată şi de probleme băneşti, peste toate celelalte. În anul acela, intrase şi ieşise din clinică aproape în fiecare lună,

fluctuând între perioade de viaţă furtunoasă şi depresiune adâncă.

Şedea pe un fotoliu împletit pe verandă şi eu m-am aşezat lângă ea. Mi-a zâmbit când i-am dat trandafirii pe care îi adusesem şi mi-a spus:

— Bună, *matiuşka.* Ştii ceva? Sunt însărcinată. M-am gândit: Dumnezeule, acum a înnebunit de-a binelea, acum crede că e însărcinată. La patruzeci şi patru de ani, când ştie prea bine că nu poate avea copii.

— Cu siguranţă că nu eşti însărcinată, Azaylee, am spus cât de calm am putut. Ştii că doctorii au zis că nu e posibil.

Ea îmi zâmbi, răutăcioasă.

— Au greşit, a spus ea triumfătoare. Testul a fost confirmat azi. Ai să fii bunică, în cele din urmă, *matiuşka.*

Clinica a confirmat lucrul acesta şi mi-au spus că trebuie să o supravegheze; va trebui fie să stea acolo, fie să vină să locuiască împreună cu mine. Am luat-o imediat acasă şi a fost mai fericită decât am văzut-o vreodată. Era hotărâtă să facă totul cum trebuie. Mânca ce era necesar, crescu în greutate, lua vitamine, făcea exerciţii fizice, se plimba şi înota. Copilul ei avea să fie cel mai bun copil din lume. Dar dacă ştia identitatea tatălui, nu mi-a spus-o niciodată. Pur şi simplu, ridica din umeri şi spunea că ar putea fi unul dintr-o jumătate de duzină, dar că nu trebuie să mă îngrijorez, erau toţi tineri plăcuţi şi frumoşi. Mai tineri decât mine şi poate de asta am şi rămas însărcinată, spunea ea, minunându-se. Dar nu era aşa, avusese o şansă la un miliard, care se nimerise tocmai la ea.

Din punct de vedere fizic, era perfectă, aşa încât naşterea n-a fost grea şi n-am să uit niciodată dragostea de pe faţa ei când mi-a arătat copilul.

— Uite, *matiuşka,* spuse ea mândră. E tot atât de frumoasă ca Anuşka.

Desigur că nu era. Era o mititică nostimă, aproape cheală şi nasul părea prea mare pentru faţa ei micuţă, dar pentru ea era un miracol de frumuseţe. I-

a dat copilului un nume rusesc, familiar, şi numele ei de scenă, Adair. Anna Adair.

Odată cu naşterea Annei, păru că revine din nou la viaţă. Şase luni mai târziu, începu să caute de lucru, iar eu am rămas să cresc copilul. Erau două lucruri pe care le-aş fi dorit: ca Mişa să-şi fi putut vedea nepoata şi ca Zev să fi fost acolo, să se bucure împreună cu mine.

Uneori, Azaylee lucra, alteori nu, dar totdeauna era încurcată cu un bărbat sau altul, de obicei din cei răi, şi era în continuare când în sanatoriu, când afară. Până într-o zi, când Anna avea şase ani; a intrat în clinică şi n-a mai ieşit. Mintea ei se frânse în cele din urmă într-o depresiune atât de acută, încât a devenit o adevărată fantomă, nu mai era în stare nici măcar să ne recunoască sau să comunice ceva. La început, o duceam pe Anna acolo, s-o viziteze, dar nu-i făcea bine, aşa că am încetat. Atunci, l-am întâlnit din nou pe Tariq Kazahn, la Paris, şi toată viaţa Annei s-a schimbat. În sfârşit, avea o familie adevărată.

În acel moment, am descoperit şi faptul că mare parte a banilor lui Azaylee fuseseră risipiţi de iubiţii ei şi că rămăsese aproape fără niciun ban. Banii mei erau consumaţi de notele de plată ale clinicilor şi medicilor. Mi s-a spus că pentru ea nu ar fi nicio deosebire, dacă aş interna-o la o instituţie de stat, întrucât nici măcar nu-şi dădea seama unde se află, dar n-aş fi făcut aşa ceva.

Azaylee a murit în mod tragic, într-un incendiu ce s-a produs la clinică, în 1972. În ciuda tristeţii, eram bucuroasă că scăpase, în sfârşit, de anii de tortură şi că Anna nu va mai purta pe conştiinţă povara că mama ei fusese nebună. La moartea ei, Ava Adair era o femeie de vârstă mijlocie, dar ziarele şi revistele pomeneau doar de cât de frumoasă fusese şi cât de talentată. Scriau că nu va mai exista alta ca ea şi că ea şi filmele ei nu vor fi uitate niciodată. Iar eu am rămas singură, s-o cresc pe Anna care avea atunci doisprezece ani.

Nu-mi mai rămăseseră prea mulţi bani, îi spuse ea calm lui Cal. Majoritatea celor pe care îi avusesem se duseseră pe Azaylee, iar acum rămăsesem cu un munte de datorii pe care le făcusem ca s-o îngrijesc medical şi pentru casă. Trebuia să trăiesc cu grijă, dacă voiam să o văd pe Anna urmând o facultate, cu o carieră şi o viaţă a ei proprii. Speram doar că voi trăi destul ca să-mi îndeplinesc sarcina.

Râse.

— Nu mi-am dat seama atunci că s-ar putea să trăiesc prea mult. Pentru că, vezi dumneata, Cal, dacă aş fi murit mai repede, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Anna ştie doar o parte a poveştii. Ea a vândut bijuteriile din inocenţă, ca să mă ţină pe mine aici în lux. Este modul ei de a-mi mulţumi pentru tot ce am făcut pentru mama ei.

Era ora şapte dimineaţa şi soarele lumina strălucitor, când infirmiera Milgrim apăru foşnitoare la uşă.

— O să fie nevoie de zile întregi ca să recuperezi noaptea asta, îi şopti ea, furioasă, lui Missie. O noapte întreagă de somn pierdută!

— Ah, soră Milgrim, asta a fost ceva mai bun decât somnul: a fost o adevărată uşurare. Iar acum, Cal poate prelua treaba.

Ea se uită la el rugător şi el îşi dădu seama cât de frumoasă trebuia să fi fost.

— Mai am două întrebări, spuse el repede. Ştiţi unde a plecat Anna?

— Păi, la Istanbul. La familia Kazahn, desigur, spuse ea, de parcă ar fi fost lucrul cel mai logic din lume.

El dădu din cap.

— Şi ştiţi dacă are vreun act, vreun document legal…?

— Vrei să spui despre actul de concesiune a minelor? Da, Anna avea totul. Ea a luat totul, când eu am venit aici. Râse. Aici nu poţi păstra o valiză veche de carton plină de bijuterii fără valoare, sub pat. Ar mătura-o odată cu pânzele de păianjen.

Îl privi şi apoi spuse:

— Mai e ceva ce trebuie să-ţi explic. Când l-am văzut pe tânărul diplomat rus, Valentin Solovski, la televizor, l-am recunoscut imediat. El e băiatul lui Alexei, vărul Annei.

Ea îi dădu lui Cal o fotografie mică a unei frumoase blonde şi zise:

— Te rog, găseşte-o pe Anna pentru mine. Ajut-o.

Cal privi fix, tăcut şi uluit la fata misterioasă pe care o căuta toată lumea. Moştenitoarea familiei Ivanoff. Se uita la o fotografie care o înfăţişa pe Genie Reese.

44

Istanbul

Istanbulul se agita şi se măcina sub soarele fierbinte de primăvară, acoperit cu straturi de praf şi murdărie, îmbâcsit de circulaţie şi taxiuri accidentate, de vânzători de covoare şi de pisici. Cupolele giuvaerelor sale aurite, Topkapî, Ayasofya şi Moscheea Albastră străluceau în soare, faimoasele lor minarete împungeau cerul albastru. Ici, colo, ca o oază de calm în zgomotul necontenit al oraşului, se întindeau pieţe mari, unde oamenii şedeau liniştiţi, la un pahar de ceai, la mesele de cafenea de sub copaci. Dedesubt şerpuia Bosforul – drumul spre Rusia, cu un mal în Asia şi cu celălalt în Europa, zumzăind de bărci de pescuit şi bacuri şi vase mari cenuşii, iar dealurile înverzite de ambele părţi erau punctate de noi vile, alături de palate şi case de vară din lemn din secolul trecut.

Boris Solovski nu observă că după-amiaza de primăvară era albastră, fără niciun nor, nici că se afla într-un oraş de o vechime ce-ţi lua respiraţia. Nu-i păsa de oamenii zâmbitori care se înghesuiau pe trotuare, nici de femeile cu ochi negri şi buze roşii, elegante în haine de comandă, care erau duse cu limuzine luxoase la mese fastuoase şi aruncă doar o scurtă privire la soldaţii din faţa Palatului Dolmabahce.

Zburase ieri de la Moscova la Ankara, într-o presupusă misiune diplomatică în capitala turcă. Dar mai târziu, noaptea, luase un avion particular spre Istanbul, care era de fapt ţinta sa. Genie Reese scăpase agenţilor săi din Washington; ea era într-un avion spre Heathrow, în timp ce ei mai făceau încă de pază la ea acasă. La Londra, luase un zbor al lui *British Airways* spre Istanbul, dar de data asta KGB-ul o aştepta. Când ieşise din terminalul aeroportului, o înconjuraseră, împingând-o într-o maşină care aştepta, atât de repede, încât nu avusese timp nici să

ţipe. O injecţie rapidă şi ea se prăbuşise în scaun, incapabilă de orice protest! Acum Genie Reese, alias Anna Ivanoff, aştepta la dispoziţia lui.

Boris îşi permise un zâmbet de satisfacţie. Avea să fie actul cel mai plăcut dintr-o viaţă devotată satisfacerii instinctelor celor mai josnice. Ea era cheia pentru distrugerea finală a lui Alexei şi Valentin Ivanoff.

***

Valentin îşi potrivi binoclul puternic, cercetând clădirile din faţa camerei lui dintr-un mic hotel ponosit din suburbia Istanbulului, Emirgan. Nu văzu nimic acolo; nici măcar puşcaşi aşteptând pe acoperiş sau ascunzându-se în spatele unor ferestre deschise. Jos, strada era aglomerată, plină de autobuze care scuipau fum de motoare diesel şi automobile Chevrolet vechi oftând obosite. Un vânzător de ceai de modă veche; cu urna argintie prinsă în curele pe spate, mergea pe trotuar cu papucii lui turceşti cu vârfurile întoarse; un vânzător ambulant făcea afaceri gălăgioase cu castraveţi curăţaţi şi săraţi ca să răcorească gâturile uscate de praful oraşului; iar pe o terasă de cafenea, un grup de pescari fumau din pipă şi beau cafea groasă cu zaţ şi zahăr, şuşotind despre vremurile trecute.

Era o scenă obişnuită, banală, din Istanbul, foarte departe de ameninţarea care ştia că-l aşteaptă. Dar măcar aceasta îi confirma că avea câteva ore libere, înainte de a afla KGB-ul că era acolo. Tatăl lui, Serghei, îi telefonase la Washington cu o seară înainte şi cu multă îndrăzneală îi spusese repede:

— Valentin, au prins-o pe Genie Reese la aeroportul din Istanbul. Cum ai lucrat atât de mult la acest caz, sunt sigur că Boris va aprecia ajutorul tău.

I se muie inima, gândindu-se la Genie şi la anunţul ei de la televizor. Ştia că era la fel ca şi când şi-ar fi semnat propria condamnare la moarte. Se dusese direct la apartamentul ei, înjurând circulaţia de la acea oră de vârf care l-a întârziat, cu zece

minute preţioase, doar ca să-i găsească pe paznicii legaţi, cu gura astupată şi inconştienţi, iar în ce o priveşte pe Genie, nicio urmă. KGB-ul ajunsese acolo înaintea lui. Era sigur că nu o omorâseră încă, pentru că ea avea informaţia de care aveau nevoie. Cu un control discret la liniile aeriene aflase că ea luase un avion spre Londra, apoi spre Istanbul. Era pe undeva în oraş şi avea de gând să o găsească. Ştia că Boris va încerca să o ducă în Rusia, şi calea cea mai uşoară şi mai directă era cu unul dintre numeroasele vapoare sovietice care traversau în fiecare zi Bosforul. Ea putea să se afle pe unul din cele peste o duzină care erau în port. Se hotărî să se ducă să se uite la ele, dacă nu cumva se vede vreun semn deosebit de activitate.

O oră mai târziu, opri un taxi şi se întoarse nefericit la Emirgan. Vasele de transport ruseşti din port îşi făceau treaba obişnuit, fără paznici suplimentari şi fără măsuri speciale de precauţie.

Oftă când trecu pe lângă un restaurant, dându-şi seama că nu mâncase de douăzeci şi patru de ore. După ce îi spuse şoferului să o ia pe drumul de-a lungul coastei, se uită după o cafenea la malul apei. În timp ce făceau cotitura la Istinye, în faţa lui apăru coşul mare, roşu, al cargoului *„Leonid Brejnev”*. Iar în capătul de sus al pasarelei, văzu doi militari din Spetnaz, bine înarmaţi.

Valentin se întoarse ca să se uite la vasul mare, tăcut, în timp ce taxiul îşi continua drumul. Dăduse exact peste ceea ce căuta. Era sigur că soldaţii din trupele speciale erau acolo ca să păzească o prizonieră. Genie se afla, desigur, la bord, pe vasul „Brejnev” şi dacă Boris nu era încă acolo, va fi în curând. Trebuia cumva să o scoată de acolo. Ea îi va spune cine este „Doamna” – iar el avea să facă ceea ce trebuia.

***

Ferdie Arnhaldt şedea la o masă lângă marea fântână de piatră din curtea Hotelului *Yesil Ev,*

sorbind vin alb sec de *Kavaklidere* şi aşteptându-şi nervos legătura. Întârzierea omului îl zgâria pe nervi ca glaspapirul, iar piciorul i se mişca, într-un ritm nervos, fără să-l poată stăpâni, în timp ce se mai uită o dată spre intrarea cu arcadă.

Arăta de parcă era, gata să explodeze, iar chelnerul care stătea pe treptele ce dădeau spre hotelul de lemn de culoarea fisticului, îl privea îngrijorat. Arnhaldt îşi goli paharul, iar chelnerul alergă să i-l umple din nou, dar el dădu din cap, fluturându-şi mâna spre el, alungându-l ca pe o muscă enervantă. Tânărul ridică din umeri întorcându-se, uimit, înapoi la locul lui de lângă bucătărie. Clientul lui era acolo de trei sferturi de oră, uitându-se la intrarea din curte, ca şi când s-ar fi aşteptat să se întâmple un miracol. El presupunea că aştepta o femeie şi se gândi că trebuie să fie ceva de capul ei ca să dea naştere unei asemenea tensiuni.

Dar, zece minute mai târziu, când apăru, în sfârşit, persoana aşteptată, aceasta nu era o femeie, ci un turc mărunt, supraponderal, cu o mustaţă mare şi o ţigară atârnând în colţul gurii. Turcul s-a uitat la el cu răceală şi a cerut un *raki.*

— Ei? întrebă Arnhaldt, cu faţa plină de furie. Turcul ridică din umeri.

— În Istanbul, circulaţia este totdeauna un iad. E imposibil să ajungi undeva la timp.

El bău *raki*-ul din două înghiţituri şi făcu semn chelnerului să-i mai aducă unul.

— Micul exerciţiu o să vă coste o avere, adăugă el agresiv. Am o duzină de oameni care supraveghează aeroportul, vilele Kazahn şi *yali*-ul. O pază de zi şi noapte.

— Continuă, zise ca din puşcă Arnhaldt. Şi dacă mă costă o avere, ar fi mai bine să ai rezultate.

— Poţi să fii sigur că o să am. Aprinse o nouă ţigară, bucurându-se de acest moment de superioritate asupra acestui băiat bogat, important. Îşi spunea domnul Steel. Era sigur că ăsta nu era numele lui adevărat, dar nu era destul de interesat ca să-l afle pe cel real. Plătea bani buni şi asta era tot

ce-l interesa. Intenţiona să-i scoată fiecare marcă germană, mai ales acum, când putea livra marfa.

Piciorul lui Arnhaldt bătea din nou ritmul acela nervos, când turcul îşi sorbi *raki*-ul şi spuse:

— Agenţii KGB erau ieri la aeroportul *Ataturk,* erau o duzină – m-am gândit că era un număr foarte mare pentru o operaţiune atât de mică.

Pumnul lui Arnhaldt căzu cu putere pe masă, clătinând paharul şi tânărul chelner veni în fugă.

— Ce operaţiune?

— Păi, doar ca să umfle o singură fată – o americancă, blondă, drăguţă.

Arnhaldt se încruntă. Se afla la Istanbul să urmărească firul de legătură Kazahn, dar acum se părea că fusese învins de KGB.

— Erau acolo şi câţiva tipi de la CIA, spuse turcul, suflând fumul în aer, dar au ajuns prea târziu. Ruşii au băgat-o într-o maşină, înainte ca ea măcar să se răsucească. Au răpit-o. Şi noi i-am urmărit pe ei.

— Unde?

— Portul de la Istinye – sau ce a mai rămas din el. E acolo un cargou rusesc, *„Leonid Brejnev”*. Mare neruşinat. Oricum, acolo se află ea. N-a ajuns la familia Kazahn, aşa că pot pune pariu pe orice că în curând au s-o caute şi ei.

— E la bordul vasului?

Turcul dădu din cap şi zise cu un rânjet:

— Sunt soldaţi pe punte şi păzesc păsărelele. E nevoie de un atac armat ca să o scoţi de pe vas, domnule Steel. Eu presupun că vor aştepta să se înnopteze şi apoi vasul se va strecura, acoperit de întuneric. Se va îndrepta din nou spre Rusia – e un drum uşor. El se uită curios la cel care-l angajase. Se uita tăcut în gol, iar piciorul lui continua să bată ritmul nervos. Se pare că v-au învins, comentă turcul, dând peste cap al treilea *raki.* Dar germanul continua să privească tăcut, drept înainte. Am mai aflat ceva, ce ar putea să te intereseze, adăugă el, ceva important. Mai important decât preţul pe care mi l-ai plătit.

Ochii lui Arnhaldt priveau ucigaş când întâlni privirea turcului şi omul simţi o înţepătură de avertisment în pielea capului. Mâna germanului alunecă în haină ca pentru a scoate un revolver, dar scoase un teanc de mărci germane şi le aruncă pe masă.

— Asta ar trebui să fie de ajuns pentru lăcomia oricărui om, spuse rece Arnhaldt. Dar te avertizez, ar fi mai bine să merite cheltuiala.

Băgând banii în buzunar, turcul se aplecă mai aproape şi şopti:

— Legătura cu familia Kazahn pe care ai menţionat-o. M-am interesat. Există o singură fiică, fata lui Ahmet Kazahn, Leyla. Ceilalţi veri sunt toţi mai în vârstă, sunt căsătoriţi şi trăiesc în Turcia. Dar mai era o fată pe care bătrânul Tariq Kazahn o numea totdeauna fiica lui – o tânără fată, americancă, şi care trăia cea mai mare parte a anului la Los Angeles, dar îşi petrecea fiecare vară cu ei. Numele ei era Anna Adair.

Numele nu-i spunea nimic şi Arnhaldt se uită la nerăbdător.

— Am sunat o legătură la Los Angeles şi l-am pus să facă nişte cercetări. M-a chemat din nou în urmă cu o oră. Anna Adair este nepoata vitregă a fostului magnat al cinematografiei C.Z. Abrams. Mama ei a fost Ava Adair, actriţa. Ea lucrează ca reporter de televiziune la Washington D.C. Mi-a transmis prin fax fotografia ei şi una a Avei Adair.

Puse faxurile pe faţa de masă şi Arnhaldt se uită fix la ele.

— Şi-a schimbat numele, spuse turcul. Acum o cheamă…

— Genie Reese.

— Ai ghicit-o, cum zic americanii, rânji turcul. Şi acum, ce urmează, domnule Steel?

Mintea lui Arnhaldt aşează toate elementele la locul lor la fel de uşor, cum se închide un seif electronic. Singura lui speranţă era la familia Kazahn. Erau o familie mândră, cinstită şi, îndată

vor afla că ea fusese răpită şi că era în pericol, vor acţiona.

— Păziţi cargoul, îi spuse el repede turcului, şi dublaţi urmărirea familiei Kazahn. Luaţi contact cu mine aici, imediat, dacă are loc vreo acţiune. Subliniez, imediat – nu cu o oră mai târziu.

— Da, domnule! Se ridică. Ştiţi că asta o să vă coste, spuse el mândru.

Arnhaldt se uită la el cu răceală.

— Şi pe tine o să te coste scump – dacă mă trădezi.

Turcul se uită la el neliniştit când plecă. Germanul avea ceva imprevizibil, o violenţă mocnită care, bănuia el, putea izbucni în orice moment.

Arnhaldt îl urmări plecând, apoi se duse în camera lui şi căută numărul de telefon al lui Michael Kazahn. Îl scrise pe o bucată de hârtie, apoi merse la o depărtare de câteva sute de metri de hotel, la piaţa cu cafeneaua din faţa Moscheei Albastre.

Ca de obicei, era aglomerată de misiţi, care vindeau covoare şi haine de piele turiştilor, şi de copii cu ochi negri care încercau să facă un profit rapid vânzând cărţi poştale pe care nu le voia nimeni. După ce comandă un pahar de ceai, Arnhaldt inspectă scena, cercetând mulţimea, până când privirea i se opri la un băiat, să fi avut opt ani, cu un şir de cărţi poştale atârnate de mână şi cu o privire îngrijorată. Ridicând mâna, el îl chemă şi îi cumpără cărţile poştale cu şase sute de lire, cât îi ceruse băiatul, deşi ştia că ar fi luat şi mai puţin.

— Îţi place haină piele? întrebă copilul repede. Ştiu loc bun cumpărat.

Arnhaldt clătină negativ din cap.

— Vorbeşti engleza?

— Sigur vorbim. Toţi băieţi turci vorbim engleza, franceza, italiana. Zâmbi şi adăugă: Ştim cuvinte, vorbim.

Ochii i se măriră când Arnhaldt îi puse o hârtie de zece mii de lire pe masă. El se dădu înapoi un pas sau doi, speriat, dar ochii îi rămaseră lipiţi de ea.

— Am nevoie să dau un telefon, spuse Arnhaldt rar, dar nu vorbesc turceşte. Aş vrea să telefonezi tu în locul meu. La numărul ăsta. Şi arătă băiatului hârtia. Îl ceri pe domnul Michael Kazahn. Îi spui doar „Anna e pe vasul *«Leonid Brejnev»* la Istinye". Repeţi de două ori mesajul, apoi laşi jos receptorul. Ai înţeles?

— Sigur. Dădu din cap în sus şi în jos ca o păpuşă pe sfori, cu ochii tot la bancnota mare care era mai mult decât putea spera să adune în şase luni, chiar dacă ar fi lucrat la fabrica de covoare.

— Repetă, îi comandă Arnhaldt.

— Întreb domnul Michael Kazahn. Spun Anna este vasul *„Leonid Brejnev"* la Istinye. Mâna lui se îndreptă spre bani.

— După telefon, spuse el.

Primul telefon public era deranjat, la fel şi al doilea.

— Ştiu o prăvălie, spuse copilul, mergând înapoi pe stradă şi intrând într-o mică zarzavagerie. O capră mică mirosi pantofii lui Arnhaldt, când băiatul alergă înăuntru, dădu taxa şi ceru voie să folosească telefonul. Arnhaldt goni cu piciorul capra, urmărindu-l cum formă numărul şi cum îl ceru pe Michael Kazahn. Urmă o aşteptare, apoi băiatul îşi rosti mesajul emoţionat în turcă, îl repetă repede şi trânti telefonul. Ieşi din prăvălie întinzând mâna, iar Arnhaldt îi băgă bancnota în palma lipicioasă.

— Mulţumesc, mulţumesc, domnu. Dumneata foarte bun, strigă băiatul după el, în timp ce Arnhaldt plecă repede.

Tot ce putea face pentru moment era să aştepte.

***

Refika Kazahn observă că mâinile soţului ei tremurau când puse jos receptorul. Se duse la fereastra vilei lor moderne de pe vârful dealului şi se uită în jos la Bosfor, care forfotea de bacuri şi de activitatea zilnică a navelor europene şi ruseşti.

Refika îl urmărea, o mică încruntare de îngrijorare îi brăzda fruntea. Cunoştea fiecare stare de spirit a lui Michael Kazahn: mai devreme fusese furios, excitat, plin de energie nervoasă, dar acum, după telefon, arăta ca un bărbat foarte tulburat. Mai mult decât atât, arăta ca un om bătrân. Vârsta era un lucru pe care nu-l recunoştea niciodată, dar era un fapt. Îmbătrâniseră împreună, iar lunga lor căsnicie fusese cea a două individualităţi puternice, legate de o dragoste adâncă respectându-se unul pe celălalt. În toţi aceşti ani, ea nu pomenise niciodată de faptul că el avea un picior infirm; el ignorase totdeauna acest handicap şi tot aşa a făcut şi ea. Nu avusese importanţă. Ca şi tatăl lui, Michael era dinamic, mai tare decât încercările vieţii şi mersul lui straniu, legănat, nu făcea decât să se adauge la caracterul lui vioi. Ea se uită ia el cu milă cum îşi căuta bastonul şi apoi, şchiopătând înapoi prin cameră, se aşeză greoi lângă ea. Spuse încet:

— Telefonul a fost de la un băiat. A spus că Anna este pe vasul *„Leonid Brejnev”* la Istinye. Probabil că cineva l-a plătit să-mi transmită mesajul.

Refika îl privi îngrijorată.

— Dar cine? Şi de ce?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. Probabil că au răpit-o de la aeroport, când a sosit. Gemu. De ce n-a telefonat, să ne spună că vine? Cum naiba am s-o scot din încurcătura asta?

— Nu poţi să faci asta singur, spuse Refika, repede. Ai nevoie de ajutor. Cheamă poliţia. Cheamă-i pe americani. Scoate-o de pe vasul acela, Michael, altfel, cu siguranţă că vor pleca la noapte cu ea în Rusia.

Michael se uită la portretul tatălui şi mamei sale de pe peretele opus. Tariq arăta sever şi mândru în uniforma lui navală, iar micuţa Han-Su părea fragilă ca o rândunică chinezească, în *cheongsam*-ul ei.

— Ce-ai fi făcut tu, tată? urlă el. Apoi râse. Ai fi ascultat-o pe soţia ta, Han-Su, îşi răspunse, aşa cum făceai totdeauna. Îi zâmbi lui Refika. Iar eu am s-o ascult totdeauna pe a mea.

Îi telefonă lui Ahmet, îi spuse repede ce se întâmplase şi îi ceru să vină imediat la el. Apoi mai formă încă trei apeluri telefonice rapide. Peste o jumătate de oră, patru bărbaţi sosiră la o consfătuire la vila Kazahn: ministrul de externe, Malik Gulsen; şeful poliţiei, Mehmet Kelic; consulul american, Jim Herbert, şi Ahmet Kazahn.

Refika şedea liniştită lângă fereastra ce dădea spre Bosfor, ascultându-le conversaţia. Faţa ei era calmă, dar în interior era furtună. Anna era ca şi unul din copiii el, iar dacă i s-ar întâmpla ceva, ar muri şi ea. Dacă fata aia zăpăcită ar fi venit la ei, i-ar fi dat cu drag banii pentru Missie, şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Dar Anna a fost întotdeauna un copil încăpăţânat, mândră de independenţa ei şi de cariera ce şi-o făurea singură. Se uită îngrijorată la Michael, observând schimbarea produsă la el. Nu mai era bărbatul bătrân, îndurerat, din urmă cu o oră. Era drept, plin de vechea energie electrizantă care l-a ajutat o viaţă întreagă, plină de încercări. Dacă cineva putea s-o aducă înapoi pe Anna, acela era Michael.

Guisen, ministrul de externe, spuse îngrijorat:

— E adevărat că acest cargou rusesc e în apele turceşti şi supus legilor maritime turceşti, dar dacă vrem să-i înfruntăm şi insistăm la o percheziţie cum vrei tu, Michael, trebuie să fim foarte siguri că fata este pe vas. Dacă greşim, asta poate provoca un incident internaţional major – unul de care Turcia nu are nevoie.

— Am controlat. Sunt gărzi înarmate în vârful ambelor scări ale pasarelei şi poartă uniforme ale armatei ruseşti. Uniforme de *Speţnaz,* răsună cu încredere vocea lui Michael, sunt sigur.

Consulul american, Jim Herbert, oftă:

— Fata e cetăţean american. Trebuie să facem ceva ca să o găsim. Dar, cum a subliniat Gulsen, nu avem nevoie niciunul de un incident internaţional. Dacă aceia sunt soldaţi din *Speţnaz,* atunci e clar că sunt acolo ca să păzească ceva – sau pe cineva – foarte important. Oricum, cred că Turcia are dreptul

să pună câteva întrebări. Am să vorbesc cu Washington-ul şi am să cer instrucţiuni.

Michael arătă spre telefon.

— Sună acum, domnule Herbert. Nu-i timp de pierdut.

— Anna a sosit cu un zbor al lui *British Airways* din Heathrow, spuse Ahmet. A trecut pe la oficiul de imigrare şi a vorbit cu unul dintre ofiţerii de la vamă care o cunoştea. El a urmărit-o cu privirea când a plecat, dar a pierdut-o din vedere într-un grup de bărbaţi. I s-a părut că o împingeau. S-a dus să vadă ce se întâmplă, dar până să ajungă la uşă, ea dispăruse. El a presupus, pur şi simplu, că luase un taxi. Apoi, adăugă încet: Nu e nicio îndoială că ruşii au răpit-o pe Anna de la aeroport. Ştiţi cu toţii care-i motivul. Următorul lucru logic pentru ei ar fi să o ducă înapoi în Rusia. Ce cale mai simplă decât cu un cargou? Ei călătoresc prin Bosfor până în Rusia în fiecare zi a săptămânii. Nimeni n-ar sta pe gânduri. Este clar că vor aştepta să se facă noapte şi apoi vor încerca să o şteargă fără să fie observaţi.

Se uitară la Jim Herbert care se întorsese de la telefon liniştit. Arăta grav, când le spuse de evenimentele de la Washington şi că Warrender Cal de la Ministerul de Externe era deja pe drum încoace şi va sosi seara târziu. Ezită – nu putea dezvălui prezenţa agenţilor americani CIA pe teritoriul Turciei – şi spuse doar:

— Washington-ul e de părere că fata trebuie să fie la bordul vasului *„Brejnev”*. Oferă sprijin deplin în orice acţiune ar întreprinde Turcia, deşi, desigur, vor respecta sentimentele dumneavoastră în această chestiune.

— Mi se pare că dacă vrem să ne ţinem departe de un incident internaţional, ar fi mai bine să lăsăm poliţia să se ocupe de această problemă, spuse rece şeful poliţiei Kelis.

Gulsen aprobă din cap, gânditor.

— Eventual le-am putea spune ruşilor că noi credem că un marinar a ascuns o fată la bord. Dacă

o eliberează, nu se va mai lega nimeni de această problemă.

— Şi dacă nu? întrebă Michael.

El ridică din umeri.

— Atunci trebuie să insistăm pentru o percheziţie.

Oftă. Vom încerca mai întâi o metodă civilizată şi o să ne rugăm să nu fim nevoiţi să mergem mai departe.

Gulsen era un bărbat înalt, dar şi aşa, Michael era deasupra lui.

— Vă dau un avertisment, spuse el încordat, dacă eşuaţi, iau problema în propriile mele mâini. Anna trebuie găsită, înainte de a fi prea târziu.

Cei patru bărbaţi îl priviră în tăcere. Ştiau ce voia să spună de fapt: „Înainte de a fi omorâtă".

Gulsen se uită întrebător la şeful poliţiei. Dădu din cap şi spuse încet:

— Aveţi permisiunea mea de a face tot ce este necesar.

Michael şi Refika se uitară după bărbaţii care ieşiră din cameră, apoi se priviră unul pe celălalt.

— Ei? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Aşa-i cum ai spus tu. Dacă planul lor nu reuşeşte, trebuie să iei problema în mâinile tale proprii.

***

Genie deschise ochii. Cel puţin credea că-i deschisese, dar era la fel de întuneric ca atunci când erau închişi. Clipi, dar nu se schimbă nimic. Durerea îi străpunse capul şi gemu, luptându-se cu straturile de ceaţă care se învolburau în mintea ei, încercând să înţeleagă de ce nu poate ridica mâinile ca să-l atingă. Dar, în zadar, se părea că mintea ei nu lucra.

Era cald şi sufocant, iar întunericul îi apăsa ochii. Simţi o furnicătură pe şira spinării, amintindu-şi de poveştile de groază despre călugăriţe îngropate de vii în spatele zidurilor de piatră ale mănăstirii şi despre oameni care suferă de o formă rară de

paralizie, incapabili să strige când erau puşi în sicriu şi capacul era bătut în cuie…

Ţipetele ei erau slabe în întuneric, anemice din cauza groazei, dar nimeni nu veni să o ajute. Nu era nimeni ca s-o audă. Suspinând de teamă, încercă să se aşeze, dar mâinile îi erau prinse la spate, iar picioarele îi erau unite la glezne într-un nod foarte curios… Apoi îi deveni clar: era legată.

Se culcă înapoi, sfârşită, căutând puţin aer proaspăt în întunericul fetid, dar era ca şi când ar fi respirat vată. Lacrimi îi înţepau ochii, când se lupta să-şi amintească ce se întâmplase. La început, nu-şi aminti decât că se dăduse jos din avionul companiei *British Airways* de la Heathrow; apoi, când capul începu să i se limpezească puţin, refăcu încet înşiruirea evenimentelor.

Ajunsese la hotărârea de a spune adevărul la televiziune despre acea „Doamnă" pentru că ştia că totul mersese prea departe. Erau ucişi oameni şi îi era teamă nu numai pentru viaţa ei ci şi pentru Missie. Ea dorea, de asemenea, să-şi ţină promisiunea faţă de Cal, promisiunea de a-şi ajuta ţara. Dar, înainte de a face ceva, trebuia să vadă personal familia Kazahn, să-i avertizeze la ce se pot aştepta şi să-i ceară ajutorul lui Michael în legătură cu problema neînsemnată a moştenirii de câteva miliarde de dolari din băncile elveţiene. Se gândise mult la banii aceia, de când descoperise existenţa lor. Ştia ce dorea să facă cu ei şi Michael putea rezolva treaba. În plus, ştiuse că, împreună cu ei, va fi în siguranţă. Familia va avea grijă de ea. Dar planul ei mersese prost, iar acum era prizonieră.

Tot nu ştia cum se întâmplase. Credea că scăpase de toţi urmăritorii, urcându-se în avionul de Londra în loc să se întoarcă la apartamentul ei, dar iată că au ajuns-o din urmă. Tot ce îşi amintea erau bărbaţii cu ochelari negri ce o înconjuraseră la aeroport şi nimic altceva, până se trezise aici. Dar unde se afla de fapt?

Se încruntă încurcată. Se întâmpla ceva curios cu podeaua – se mişca uşor, o mişcare familiară, ceva

ce-i amintea de vacanţele pe iahtul familiei Kazahn şi de bărcile cu pânze din Rhode Island… Desigur, nu era îngropată de vie – era la bordul unui vas. Îşi ciuli urechile, în liniştea aceea, încercând să audă sunetul motoarelor, dar nu auzi nimic – nici măcar loviturile apei în corpul navei şi ghici că erau ancoraţi. Dar unde? Era la Istanbul? Sau în Rusia? Se concentră asupra ambianţei, pipăind podeaua cu mâinile şi descoperind că era din scânduri. Se răsuci muşcându-şi buzele, când frânghia îi intra dureros în carne, până ajunse la un perete. Era rece la atingere, ca metalul… oţel…

Tresări când se auziră paşi în apropiere. Cineva cobora pe o scară. Îngheţată de spaimă, se uită fix în întunericul deplin.

O cheie scrâşni în broască şi încăperea fu brusc năpădită de o lumină puternică, încât îi ardea ochii. Îi închise şi durerea îi străpunse capul.

— Ei? se auzi o voce aspră cu un accent greoi, în engleză. Te-ai trezit, în sfârşit, Anna Adair.

Anna Adair… Nu mai folosise numele ăsta de ani de zile. Nu voise ca notorietatea mamei ei să-i mai păteze viaţa ei tânără. Avea optsprezece ani, tocmai începea universitatea şi dorise să-şi înceapă noua ei viaţă matură cu o personalitate proprie, nu ca fiica mamei ei celebre. În plus, mai era totdeauna teama care o pândea că ar putea ajunge ca ea. Missie îi spusese că era o prostie, că nu semăna niciun pic cu Ava Adair, dar continuase să se teamă, deşi îşi schimbase numele, ceea ce îi crea iluzia că se îndepărtează puţin de toată povestea. Îşi alesese numele de Reese din primul manual universitar pe care-l cumpărase. Şi de aici ajunsese Genie Reese. Era propriul ei nume, pe care nu-l moştenise de la nimeni, cum nu moştenise nici boala aceea periculoasă a minţii. Niciunul dintre prietenii ei de la universitate n-a ştiut vreodată că ea era fiica Avei Adair şi rămăsese Anna doar pentru Missie şi familia Kazahn.

Bărbatul cu vocea aspră o ridică, aşezând-o pe un scaun, ducându-i un pahar la gură.

— Bea, spuse el cu răceală.

Ea se uită la el, cu ochii întredeschişi.

— E doar apă, spuse el dispreţuitor. Bea, ca să putem vorbi.

El aplecă paharul şi apa rece îi curse pe obraz. Cu o sete bruscă, teribilă, ea începu să bea, dar după câteva înghiţituri el îl luă paharul râzând batjocoritor.

— Şezi drept, comandă el. Să mă uit la faţa nepoatei prinţului Mişa Ivanoff.

Ochii lui o devorau în tăcerea îndelungată. Apoi râse brusc.

— Păcat că n-ai moştenit frumuseţea bunicii tale – nici pe a mamei. Dar mi s-a spus că eşti deşteaptă, cu o minte dezgheţată, aşa încât cred că asta este o compensaţie pentru faptul că nu le-ai moştenit şi nebunia.

Călcâiele lui făceau zgomot pe podeaua de lemn, în timp ce măsura cu pasul odaia mică, iar ea clipea din ochi ca să se acomodeze cu lumina.

— Cine eşti dumneata? întreba ea, răguşit, în şoaptă. De ce mă aflu aici?

— Nu ştii? El se aşeză pe marginea unei mese mici în faţa ei şi ea îi observă trupul greoi, capul ras, poziţia arogantă, braţele încrucişate. Apoi, brusc, de parcă ar fi ieşit dintr-o piscină, vederea ei se limpezi şi îi putu vedea faţa turtită, ochii mici sub fruntea joasă, maxilarul proeminent şi gura crudă strâmbată într-un zâmbet.

— Precis că trebuie să ştii cine sunt! spuse el. Sau pe cine reprezint!

Ea dădu din cap.

— Rusia.

Râsul lui era batjocoritor.

— Sunt mareşalul Boris Solovski, şeful KGB-ului.

— Solovski? se uită la el uimită.

— A, numele îţi aminteşte de ceva! Da… Eu sunt unchiul frumosului Valentin, faimosul diplomat.

Ea tremură, când el se aplecă în faţă şi o apucă de umăr, vârându-şi obrazul lângă al ei până când ea

respiră expiraţia lui stătută, îi văzu porii deschişi, cicatricea de lângă gură şi strălucirea de nebunie din ochi. Apoi el întinse repede mâna şi o apucă de sânul drept strângând tare. Ea ţipă, dar el răsuci şi mai tare.

— Bine, zise el satisfăcut. Acum putem începe.

***

Valentin a parcat luxosul Ford Scorpio, negru, în parcarea de la Parcul Yildiz şi apoi a trecut prin pădure până într-un loc de unde se vedea Bosforul. Porţiuni întregi pline de lalele de primăvară mărgineau iarba cu diferite culori, Iar soarele se cufunda ca o minge portocalie în apă. Privind, se gândi la Genie.

Soarele dispăru curând, lăsând o lumină cenuşie, iar el se întoarse la maşină. Avea doar câteva minute de mers cu maşina până la Istinye, dar până când ajunse acolo, se făcu aproape întuneric. Opri în spatele unei macarale în capătul îndepărtat al micului doc şi controlă pistolul în tocul lui, prins sub braţ. Apoi, luă arma automată compactă *Micro-U 71* din compartimentul de mănuşi şi o examină. Era uşoară şi mică; ţeava fiind îndoită, măsura doar 250 milimetri şi era destul de compactă ca să intre în buzunarul hainei. Şi putea trage 1250 de cartuşe ucigătoare, de 9 mm pe minut. Moarte de buzunar. După ce lăsă maşina neîncuiată, merse pe jos cei 150 de yarzi până la vasul *„Leonid Brejnev”*.

Erau două păsărele, una la mijlocul vasului, ce ducea la cală, şi alta la pupă, care ducea la pod şi la cabinele marinarilor, iar la fiecare erau câte doi paznici. Când se duse spre pupa, soldaţii făcură un pas înainte cu carabinele îndreptate spre el. El salută şi zise în rusă:

— *Speţnaz,* maior Valentin Solovski, am venit să-l văd pe căpitan.

Oamenii lăsară degetul de pe trăgaci, salutară, dar se priviră unul pe celălalt, iar el înţelese că aveau ordin să nu lase pe nimeni. Îşi încercă şansa şi spuse

tare că unchiul lui, general maior Solovski, era la bord, iar de data asta un soldat veni pe jos pe pasarelă şi îi ceru să se legitimeze. Inspectă cu grijă legitimaţia, apoi salută repede. Valentin îl privi cu răceală. El ştiu că atitudinea lui fermă şi rangul său superior îşi îndepliniseră rolul. Avea să-l lase la bord.

— Am să vă conduc la căpitan, domnule, spuse soldatul cu respect.

Le spuse să nu se preocupe, că ei trebuie să stea de pază, că va găsi el singur drumul.

Le simţea privirile în spate în timp ce mergea pe punte şi se ruga ca nu cumva să devină nervoşi şi să-şi schimbe părerea. Dacă el ar fi fost comandantul lor, i-ar fi trimis în faţa curţii marţiale. Neîndeplinirea unui ordin valora mai mult decât viaţa unui soldat din *Speţnaz.*

Îl găsi pe căpitan singur în cabina lui, luându-şi masa de seară şi bând bere turcească din sticlă. Era un bărbat solid, aspru, a cărui funcţie normală – conducerea cargoului între Rusia şi Libia – era o treabă de rutină, care cerea puţină inteligenţă şi era deja impresionat de vizitatorul său atât de important: generalul-maior Solovski de la KGB. Se uită fix la Valentin cu gura căscată de uimire.

— Cine naiba eşti? întrebă el trântind berea.

Buzele lui Valentin rostiră:

— În picioare, comandă el. Maior Valentin Solovski, Speţnaz.

Căpitanul se ridică greoi dar repede în picioare, ştergându-şi gura cu mâna.

— Scuzaţi, domnule, mormăi el. Nu aşteptam pe nimeni… Ordinul era ca nimeni să nu fie primit…

— În afară de mine, spuse Valentin, furios. Când oare o să înţelegeţi voi, ăştia, lucrurile cum trebuie? Am venit să-l văd pe unchiul meu, generalul-maior Solovski.

Ochii căpitanului se măriră când înţelese legătura.

— Da, domnule, desigur, domnule, spuse ploconindu-se. Am să vă duc la el eu însumi.

— Nu-i nevoie. Valentin se uită la farfuria uriaşă cu carne maronie, aburindă. Termină-ţi masa. Spune-mi doar pe unde s-o iau.

Mergând repede prin culoarele vasului auzi oamenii din echipaj vorbind şi se gândi că au fost consemnaţi la locurile lor, ca să nu-l vadă pe importantul rus pe care-l aveau la bord. Dar nu vedea agenţi ai KGB sau paznici prin jur. Bănui că Boris hotărâse că era mai bine să fie cât mai puţini oameni care să ştie că el se afla acolo. Voia ca vizita lui să fie strict secretă.

Îşi continuă drumul pe o scară în spirală, spre cala vasului. Acesta stătea pe apă, clătinându-se uşor sub picioarele lui, şi doar un bec electric arăta că magazia era goală. În stânga scării era un mic birou, cu uşa închisă. Aşa cum bănuise, nu erau paznici şi, din interior, îl putea auzi pe Boris vorbind.

Uşa era descuiată. El intră şi se trezi faţă-n faţă cu unchiul său. În spatele lui, aşezată pe un scaun de lemn, cu mâinile şi picioarele legate, era Genie.

— Valentin! Expresia lui Boris trecu repede de la uluire la furie, apoi la satisfacţie, în timp ce-l privea fix. N-am să te întreb cum ai ajuns aici. Dar presupun că ai putea numi asta o vizită de familie, aşa că poftim înăuntru. El râse răguşit. Ăsta e un moment pe care l-am aşteptat multă vreme. Un moment care trebuie păstrat ca o comoară.

Valentin închise uşa în urma lui. Ochii disperaţi ai lui Genie îl priveau fix, dar ea nu spuse nimic şi el o ignoră. Sprijinindu-se de perete, îşi încrucişă braţele şi zise:

— Unchiule Boris, se pare că m-ai învins aici.

— Ce credeai tu? replică el, rânjind dispreţuitor. Credeai că poţi păcăli KGB-ul? Şi pe mine? Uiţi, Valentin, cu cine ai de-a face? Ai uitat puterea mea. Ai uitat că eu ştiu totul.

Boris făcu un pas spre el. Ochii lui de porc erau ucigători, iar Valentin simţi tremurul fricii pe care trebuie să o simtă un prizonier, aşteptând ca Boris Solovski să-şi practice micile lui jocuri elegante de tortură pe el, dar, cu o ridicare din umeri sfidătoare,

el trecu pe lângă Boris, spre Genie. Purta pantaloni jeans şi o bluză de tricot neagră şi era foarte palidă, cu excepţia unei pete roşii pe obraz, unde o pălmuise Boris. Ea îl privi amuţită.

— Te temi că o să fugă, Boris? întrebă el. Sau aşa le legi totdeauna pe femeile tale?

— Să nu-ţi închipui că mă poţi enerva, Valentin, replică Boris cu răceală. Fata e legată pentru că e prizoniera mea.

— Nu pentru mult timp. Valentin se aşeză confortabil pe scaunul lui Boris, cu picioarele ridicate arogant pe masă. Le-am telefonat autorităţilor, bineînţeles anonim, şi cred că poliţia turcă o să te viziteze. Şi asta este doar o acţiune preliminară. Apoi, vine guvernul american, apoi guvernul turc, FBI, Interpolul, CIA… Se uită batjocoritor la Boris, a cărui faţă devenise ca de piatră. Această escapadă, unchiule, are toate elementele unui incident internaţional. Şi tocmai mă întreb cum ai să te simţi când au să descopere că şeful KGB-ului este la bordul unui cargou rusesc ancorat în apele turceşti. Şi că o ţine pe o tânără americancă dispărută, legată la bord. Or să apară titluri în toate ziarele! *„Ruşinea KGB-ului rus. Generalul-maior Solovski prins asupra faptului – răpire internaţională”.* În afara necazurilor pentru familia noastră, mă întreb cum va reacţiona preşedintele nostru. Ce crezi, unchiule Boris? O să te ierte oare pentru ruşinea pe care ai adus-o asupra Rusiei?

— Minţi. Nimeni altcineva nu ştie că e aici.

— Bineînţeles că da. Ce, crezi că sunt proşti? Crezi că nu-şi închipuie că lucrul cel mai uşor e să o ascunzi pe un vas şi să o duci înapoi în Rusia? Şi? Care e următoarea ta mişcare?

Genie se uită la Valentin, trântit leneş pe scaun, apoi privirea ei se mută nervoasă la Boris care stătea în uşă. Capul lui chel strălucea sub becul gol şi chipul lui încruntat era plin de furie.

— Vom porni imediat, hotărî Boris.

Valentin clătină din cap.

— Du-te pe punte, unchiule. Uită-te în jur. Există deja un cordon în jurul vasului.

— Chiar vrei să cred toate astea? râse Boris, batjocoritor.

— Ar trebui, unchiule. Este adevărul. Dar am o sugestie ca să te salvez. Tu şi cu mine putem coborî de pe vapor, împreună. Te urc într-un avion particular spre Ankara. Poţi să ieşi din încurcătura asta în mai puţin de o oră, dacă vrei.

— Şi îţi închipui că, pur şi simplu, îţi dau ţie fata? râse amuzat. Cum poţi să mă crezi chiar atât de prost? Precis că-l cunoşti pe „unchiul" tău ceva mai bine. Se plimba prin cabina mică, ţinând mâinile la spate şi chicotind vesel. Nenorocirea ta, Valentin, este că eşti un idealist, şi idealiştii vor totdeauna să mănânce prăjitura şi totodată s-o păstreze. Se uită la Valentin cu şiretenie. Dar nu eşti destul de idealist ca să te gândeşti mai întâi la Rusia. Tot ce vrei, de fapt, este să-ţi salvezi pielea ta şi pe a tatălui tău.

— Şi tu ce vrei, unchiule?

— Eu? Se duse spre Genie şi se opri în faţa ei, cu mâinile la spate, clătinându-se înainte şi înapoi pe tocurile înălţate, aşa cum făcea totdeauna când purta cizmele. Eu vreau să-mi realizez ambiţia vieţii mele. Să vă distrug pe amândoi. În sfârşit.

Dându-şi capul pe spate, începu să râdă ca un nebun, un râs incontrolabil. Lacrimi îi curgeau din ochi şi tuşi, înroşindu-se când începu să se sufoce.

Genie se uită îngrozită la Valentin cum scoate revolverul din tocul lui şi îi pune amortizorul de sunet şi ochii şi gura i se rotunjiră alarmate. El clătină din cap şi puse un deget la gură.

Boris auzi clic-ul familiar al siguranţei şi se întoarse. Se uită dispreţuitor la revolver.

— N-o să scapi cu aşa ceva, spuse el cu un alt râs sfidător. Pe un vas rusesc? Dacă mă omori, nu ieşi de aici viu – nici ea.

O apucă pe Genie şi o aşeză în faţa lui.

— Va trebui s-o omori întâi pe ea, adăugă el cu un zâmbet triumfător.

Valentin ridică din umeri indiferent şi ţinti:

— Lucrurile ar fi mult mai uşoare dacă aş face asta, spuse gânditor. De fapt, aş putea să vă iau pe amândoi dintr-un singur foc.

Genie se prăbuşi în faţă pe jumătate leşinată de groază, iar Boris o trase în sus furios. Ea se uită fix la Valentin, înspăimântată. Se gândise că el venise s-o salveze, iar acum avea de gând să o omoare. Ameţi şi tremură, când Boris o ţinu mai strâns.

— Există o cale de ieşire din treaba asta, spuse Valentin, liniştit. Poţi să ieşi cu mine de pe acest vas, acum. Luăm fata cu noi. Îţi garantez că te duc la aeroport şi în avionul acela particular pentru Ankara. Aşteaptă acum pe pistă. Vei fi în afara acestui incident internaţional şi nimeni n-o să ştie nimic. Desigur, dacă nu vrei să…

Degetul lui se apropie de trăgaci şi Genie începu să ţipe.

Boris o aruncă înapoi pe scaun. Transpiraţia îi aluneca pe frunte. Îşi linse nervos buzele, ochii lui mici, perfizi învârtindu-se prin cabină în căutarea unei ieşiri.

— Ai cinci secunde, spuse Valentin, cu răceală. Unu… doi… trei…

— Bine, sunt de acord. Vocea lui Boris era piţigăiată de frică în timp ce ţinea mâna în sus cu palma în afară, ca să oprească numărătoarea mortală. Am să fac ce spui tu. Dar de unde ştiu că ai să te ţii de cuvânt?

Valentin ridică din umeri.

— Ai încredere în mine, spuse cu răceală. Dezleagă fata.

Când mâna lui Boris se îndreptă spre buzunar, Valentin îi băgă revolverul în coaste.

— Am nevoie de cuţit, urlă Boris. Lama cuţitului, de buzunar străluci la lumina aspră a becului şi revolverul îl apăsă pe tâmplă în timp ce Valentin spuse liniştit:

— Doar frânghia, unchiule…

Oftând, el tăie frânghia fină de la mâinile şi gleznele lui Genie. Ea gemu când sângele începu să-i circule din nou, dureros, în mâini şi picioare.

— Dă-mi cuţitul şi ridică mâinile, comandă Valentin.

Boris făcu ce i se spuse, stând băţos, în timp ce Valentin îl percheziţiona, luându-i Coltul greu, arma sa favorită.

— Freacă-ţi picioarele, Genie, îi comandă Valentin. Trebuie să-ţi restabileşti repede circulaţia. O să trebuiască să umbli singură.

Ea îşi masă gleznele rănite căutându-şi pe podea pantofii-sport şi băgându-şi forţat în ei picioarele umflate, simţind încă fierbinţeala înţepăturilor circulaţiei sângelui. Valentin ţinea revolverul în dreptul lui Boris care se uita la el cu fascinaţia unei cobre faţă de o mangustă.

— Tu o să mergi în faţa mea, cu Genie, îi spuse Valentin. Le vei spune gărzilor că plecăm. O să coborâm pasarela împreună, iar la capătul ei, o să mergem spre macara, vreo sută cincizeci de yarzi la stânga. Să nu faci nicio greşeală. Am să fiu chiar în spatele tău. N-am să-mi iau ochii de la tine. La o distanţă de jumătate de metru, nu pot greşi.

Gura lui Boris se strânse, dar nu răspunse nimic, îşi netezi capul chel cu un gest nervos. Ochii lui aruncau săgeţi în toate direcţiile când intrară în magazie, căutând un marinar sau un soldat, oricine ar fi putut da alarma, dar înjură când îşi aduse aminte că îi consemnase pe toţi în cabinele lor până la plecare. Urcă scara de metal în spirală, uitându-se o dată înapoi, şi întâlnind privirea fixă a lui Valentin. Ura îi ardea măruntaiele. Valentin era la fel ca şi tatăl lui. Îi avea, în sfârşit, pe amândoi copiii Ivanoff la un loc şi o să aibă grijă ca ei să ajungă în iad înainte de a-l lăsa să plece. O să tergiverseze, o să aibă grijă şi o să fie atent la orice ocazie…

Soldaţii de la pasarelă luară poziţie de drepţi când ei apărură. Boris le vorbi repede, iar ei îi salutară şi se dădură la o parte. Valentin era la doi paşi în urma lor, în timp ce coborau pasarela unul după altul, cu o mână pe revolverul Luger din buzunar. Terenul din jurul vasului era cufundat în întuneric, iar când se

depărtară, Boris simţi revolverul în coaste. O auzi pe Genie gemând, împiedicându-se în spatele lui.

După ce îi ordonă lui Boris să se aşeze în spate, Valentin îi dădu lui Genie revolverul.

— Şezi lângă el. Dacă face o singură mişcare, apeşi pe trăgaci. Nu poţi greşi.

Boris zâmbi încrezător, văzând cum îi tremura mâna. Acum ştia că avea o şansă.

— Nu ştiam că voi doi vă cunoaşteţi, spuse el mieros. Asta arată cât de mică e lumea.

Când Valentin porni motorul, Boris spuse:

— Nu crezi că e neobişnuit faptul că o cunoşteai? Că răspunsul era chiar acolo, la Washington, tot timpul ăsta?

Privirile lor se întâlniră în oglindă şi el scoase un râs gutural când îşi dădu seama că Valentin nu înţelegea despre ce vorbea el.

— N-ai ştiut? se minună el. Tu încă nu ştii, tu încă nu înţelegi…

Luger-ul îl izbi în coastă şi Genie spuse:

— Tacă-ţi gura, monstrule, sau te ucid imediat.

— Te simţi bine? întrebă Valentin.

Ea se întoarse să se uite la el şi în acea fracţiune secundă Boris o lovi peste mână. Se auzi un clic când degetele ei alunecară nervoase pe trăgaci, dar glontele trecu nepericulos prin podeaua maşinii şi apoi Luger-ul ajunse în mâinile lui Boris. Îl îndreptă spre ceafa lui Valentin, în timp ce transpiraţia îi curgea pe capul chel pe guler, privind cu coada ochiului la Genie, care se ghemuise într-un colţ, gata să o omoare dacă s-ar fi mişcat.

— Ieşi afară din maşină, comandă el. Începi să mergi înapoi spre vapor. Dacă încerci să fugi, trag.

Ea ezită. Ştia că lui Boris nu-i trebuie decât o secundă ca să mute revolverul de la Valentin spre ea, dacă încerca să fugă. Avea o secundă ca să se salveze pe ea şi pe Valentin.

— Grăbeşte-te! urlă el. Mişcă!

Se întoarse pe jumătate ca pentru a deschide uşa, apoi se aruncă în neştire asupra mâinii lui care ţinea revolverul. Luger-ul căzu din nou pe podea. Trăgând

un şir de înjurături, Boris o împinse şi se aplecă să-l ridice. Degetele lui tocmai apucau revolverul, când Genie le călcă cât putu de tare.

Valentin era deja afară din maşină şi îl scotea pe Boris de guler. Îl împinse la uşă, dându-i o lovitură laterală la artera carotidă, în stânga gâtului. Ochii lui Boris îl săgetară de ură un moment înainte de a deveni sticloşi, apoi se lăsă moale la pământ.

Genie veni şchiopătând în jurul maşinii şi se uită în jos, la el. Îşi umezise buzele nervoasă.

— E…? întrebă ea cu o voce scăzută, speriată.

Valentin aprobă din cap.

— Era singura posibilitate, spuse obosit. Eu sau el. Aşa a fost totdeauna. Acum s-a terminat.

Ea arăta gata să leşine şi el îi puse un braţ protector în jurul umerilor.

— Îmi pare rău.

— E-n regulă. E doar şocul, cred. Şi piciorul. Am crezut că o să explodeze când l-am călcat.

— Şezi în maşină, spuse el încet. Trebuie să mă ocup de el.

Ea se urcă în spate, uitându-se amorţită cum Valentin îl luă pe Boris pe umăr şi dispăru în întuneric. Câteva momente mai târziu auzi un plescăit slab, apoi zgomotul paşilor lui grăbiţi, când se întoarse la ea.

Motorul maşinii Scorpio mai mergea încă. Îl băgă în viteză şi se întoarse, îndreptându-se în direcţia oraşului. În timp ce ajunseră în mijlocul circulaţiei de seară, patru maşini de poliţie trecură pe lângă ei cu luminile albastre clipind şi cu sirenele urlând, îndreptându-se spre Istinye. Ea se întoarse să se uite după ele.

— Chiar se duc la cargou?

El zâmbi.

— Eu am fabricat povestea pentru Boris, dar se pare că e adevărată.

El traversă dealurile, trecu de hotelurile elegante şi o luă în jos spre piaţa Taksim. Genie tremura din cauza şocului. Totul arăta atât de familiar, atât de

normal. Dacă nu ar fi fost Valentin, ea ar fi fost tot pe cargou, la cheremul bărbatului aceluia rău…

Valentin îşi croi drum prin circulaţia dificilă de la podul Galata, îndreptându-se spre Eminonu; scurtă luând-o pe străzi lăturalnice prin spatele Pieţei de mirodenii şi se opri în faţa unui hotel ponosit cu o firmă verde de neon care afirma că este hotel *Turist.* Firma avea toate T-urile lipsă şi era de tipul celor ieftine, unde, după ora şapte seara, nu mai era recepţioner şi oaspeţii intrau şi ieşeau singuri. Acesta era mai potrivit pentru scopul lui Valentin decât camera lui anterioară de la *Emirgan.*

Puse un braţ pe sub umerii lui Genie, iar ea şchiopată pe pavaj.

— Două etaje, spuse el, ridicând-o. N-o să reuşeşti.

Ea se agăţă de el ca un copil speriat, ascunzându-şi faţa la gâtul lui. Valentin o salvase. O iubea.. Îl va chema pe Michael şi curând va fi înapoi acasă şi nu va mai face niciodată o asemenea prostie. Dorea doar ca şi Cal să fie acolo ca să poată să-i mărturisească ce proastă fusese şi să-l roage să o ierte pentru că a provocat atâtea probleme.

45

Turbo-jetul C 21 A de şase locuri al *Forţelor Aeriene Americane* coborî de la altitudinea de 41.000 de picioare prin norii adunaţi deasupra Turciei şi ateriză pe un mic aeroport, la nord de Istanbul. Fusese un zbor lung de la baza aeriană Andrews cu o escală de numai o jumătate de oră pentru alimentare, la Gander, în Terra Nova, şi alta la Upper Heyford, în Anglia. Pilotul se întoarse şi zâmbi către Cal.

— Te simţi mai bine?

— Sigur, mai ales acum, că suntem pe pământ.

Îşi desfăcu centura de siguranţă, oftând uşurat când se îndreptară spre un teren asfaltat în stânga pistei.

— Am senzaţia că mi-am lăsat micul dejun la Washington acum câteva ore.

— O să vezi când o să mănânci mâncarea asta turcească, comentă pilotul. Ciorbă de burtă. Hâc. Ai grijă să nu-ţi verşi maţele.

— Am crezut că doar în Arabia servesc aşa ceva, râse Cal în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Nu se ştie niciodată. Pilotul îi făcu semn cu degetul mare în sus, zâmbind.

— Mulţumesc pentru plimbare, strigă Cal când omul plecă.

Bărbaţi în uniforme verzui alergau spre el cu armele în mână şi hotărî că era mai bine să stea pe loc.

— Mă identificaţi? Ofiţerul responsabil întinse mâna, în timp ce cu cealaltă îl acoperea pe Cal cu o puşcă.

El îi dădu paşaportul diplomatic şi o copie a scrisorii speciale de la Casa Albă, aşteptând liniştit în timp ce ofiţerul le inspecta.

— Foarte bine, domnule Warrender, spuse turcul într-o engleză perfectă. Avem un helicopter care vă aşteaptă să vă ducă la Istanbul.

Putea vedea avionul C 21 A alimentându-se pentru călătoria de întoarcere la Washington, în timp ce se ducea spre helicopter. Era ca o bilă de un verde de camuflaj, cu laturile deschise şi Cal mârâi. Zborul de tranzit-rapid cu jetul forţelor armate fusese mai mult decât de ajuns pentru vertijul lui. Cineva trebuia să le spună că nu suportă înălţimile.

Pilotul cu figura de bebeluş îl salută şi el mârâi din nou, închizând ochii când rotorul începu să zumzăie. Turcii pun nişte copii să zboare cu lucrurile astea, pentru Dumnezeu…

Nu-şi deschise ochii decât cincisprezece minute mai târziu, când pilotul spuse:

— Domnule, ne îndreptăm spre aterizare.

Istanbul-ul era sub el, luminat de o lună plină şi împânzit de un milion de lumini sclipitoare şi el scoase un oftat de uşurare; încleştarea cu KGB-ul nu va fi nimic pe lângă această călătorie.

O limuzină lungă Mercedes îl aştepta pe pistă, iar în ea era consulul american, ministrul de externe turc şi Ahmet Kazahn.

— Lucrurile nu stau prea bine, Cal, spuse Jim Herbert, după ce se încheiară prezentările. Şeful poliţiei a percheziţionat cargoul şi a găsit doar o jumătate de duzină de soldaţi ruşi. Desigur, asta e o ofensă gravă – soldaţi străini – pe un cargou în apele turceşti – dar nu a ajutat cu nimic cauzei noastre.

Inima lui Cal se descurajă; fusese sigur că ea era pe vas.

— Dar ştim că era acolo, spuse furios.

Ministrul de externe aprobă din cap.

— Suntem siguri. Căpitanul pretinde că n-a ştiut nimic, doar că aşteptau un vizitator important – poate un amiral – de aceea erau prezenţi ostaşi. Oftă. Îţi pui întrebarea, oare un amiral rus o să viziteze un cargou vechi, ruginit? Ce scuză au să mai găsească după asta? Dar poliţia a găsit nişte bucăţi de frânghie într-o cabină mică din magazie. Fuseseră clar folosite pentru a lega pe cineva şi apoi au fost tăiate.

— Atunci, cum au scos-o de pe vas?

Dădu din umeri.

— Am avut o flotilă de vase rapide care înconjurau Istinye, deci nu au făcut-o pe mare. Poliţia a întârziat din cauza unui autobuz care a rămas înţepenit, încercând să ia o curbă îngustă, blocând unicul drum existent. Probabil că au ajuns câteva minute prea târziu.

Telefonul sună şi el ridică receptorul.

— Gulsen, spuse, dând din cap în timp ce asculta. Eşti sigur? întrebă în turcă. Nu avea acte de identificare? Înţeleg. Mulţumesc.

Se întoarse către ceilalţi şi zise încet:

— Poliţia a pescuit trupul unui bărbat în apă, în apropiere de Istinye. Purta un costum negru şi toate obiectele personale – portofel, ceas etc. – îi fuseseră luate înainte de a fi aruncat în apă. Dar a fost identificat precis după fotografii ca fiind generalul-maior Boris Solovski.

— Isuse Cristoase! făcu Herbert, în liniştea înconjurătoare.

— Asta se credea el probabil că este, comentă cu tristeţe Cal, sau vreun fel de zeu cu puteri deosebite.

— Vă puteţi imagina ce problemă este asta pentru Turcia? spuse furios Gulsen. Şeful. KGB-ului ucis la Istanbul.

— Mie mi se pare, spuse repede Ahmet, că prima problemă este s-o găsim pe Anna. Cineva l-a ucis pe Solovski şi a ajutat-o să scape. Trebuie să fie cineva în care are încredere.

Privirea lui Cal o întâlni pe a sa, când Mercedesul intră în curtea vilei Kazahn.

Cal dădu din cap.

— Desigur, zise el. Ştiu cu cine este. Cu Valentin Solovski.

***

Michael Kazahn se uita ia grupul de bărbaţi care stăteau bând whisky şi umpleau camera lui frumoasă cu fum, ascultând încruntaţi în timp ce Cal explica ce se întâmplase. El şedea lângă Refika pe

divanul lung de sub fereastră, iar ea îşi puse mâna peste a lui, când Cal le spuse că ei cred că Anna – sau Genie, cum o numeau toţi – era cu Valentin Solovski.

— Missie nu i-a spus lui Genie niciodată toată povestea, spuse Cal. Ea n-a ştiut despre banii din băncile elveţiene. Ea nu ştia nici despre bijuterii, până când Missie n-a fost nevoită să i le predea când s-a dus la casa de bătrâni, la sanatoriu, şi nici acum nu ştie despre minele acelea. Missie a minimalizat totdeauna originea ei rusească. Nu i-a arătat niciodată fotografiile vechi şi nici n-a vorbit de ele. Voia ca totul să fie uitat, astfel încât, când ea va muri, povestea – şi ameninţarea – să moară odată cu ea. Îşi ţinea promisiunea făcută lui Mişa, până la capăt.

Valentin este la fel de periculos ca şi unchiul său Boris, încheie el încet. E un diplomat de carieră care vizează să ajungă la cea mai înaltă poziţie în Rusia şi până acum n-a lăsat nimic să-i stea în cale. Nu e niciun motiv să credem că o va face acum. Ultimul lucru pe care îl poate permite, este ca Genie să apară la televiziune şi să spună adevărul. El urmăreşte s-o omoare pe Anna Adair şi crede că Genie îl va duce la ea. Tot ce putem face acum e ca să ne rugăm ca ea, crezând că el este salvatorul ei, să nu-i mărturisească totul, într-un moment de proastă inspiraţie, şi să nu-i spună cine este ea în realitate.

— Şi ce propui să facem acum? întrebă Michael, şchiopătând spre şeful poliţiei. După ce aţi făcut o boacănă cu raidul pe vas şi aţi pierdut-o? Trebuie să aşteptăm aici până oamenii dumitale se încurcă din nou în circulaţie? Sau aveţi vreun plan despre care nu ne-aţi vorbit?

— N-a fost vina noastră, spuse Kelis, roşind. Circulaţia grea din Istanbul este de notorietate publică. Chiar şi primul ministru cu suita lui rămân pe loc.

— Eh! Michael şchiopătă înapoi la Cal. Se sprijini greoi pe bastonul lui de abanos, uitându-se fix la el, cântărindu-l.

— Dumneata o cunoşti, spuse el în cele din urmă. Ce crezi că ar putea face?

Cal ezită. Se gândi la întâlnirea lui Genie cu Valentin la Geneva şi comportarea ei curioasă de după aceea. În cele din urmă, fu nevoit să recunoască adevărul dureros.

— Valentin e un bărbat frumos, încântător, spuse el liniştit. Pe Genie o atrage… şi cred că şi el o place… dar asta nu-i destul ca să-l oprească s-o omoare, dacă ar şti cine e în realitate. Cred că tot ce putem face acum e să aşteptăm şi să lăsăm poliţia să încerce să le ia urma. Şi trebuie să ne rugăm ca ea să ne telefoneze.

Refika întâlni privirea soţului ei din capătul celălalt al camerei şi ştiu ce gândea. Se gândea la jurământul de credinţă al lui Tariq faţă de familia Ivanoff – şi că l-a decepţionat pe tatăl său.

***

Chipul lui Ferdie Arnhaldt era o mască a furiei, când trânti receptorul în camera lui de la hotelul *Yesil Ev.* Genie Reese scăpase şi turcii îi pierduseră urma din cauza unui blocaj de circulaţie la podul Galata. Dacă l-ar fi avut pe nenorocitul ăla aici, acum, l-ar fi strangulat. S-ar fi bucurat să-i vadă ochii ieşindu-i din faţa tâmpită de mercenar.

Trase deoparte perdelele de catifea cu franjuri cu mâinile tremurând şi se uită afară în noapte, la strada aglomerată. Ea ar putea fi oriunde acolo afară, oriunde, cu bărbatul care o salvase.

— Un bărbat tânăr, spuse turcul, străin. Poate american.

Umblă prin cameră iritat de micimea ei şi de ambianţa victoriană frumoasă. Avea nevoie de întinderile de la Casa Arnhaldt ca să-şi potolească furia. Dorea să iasă de acolo, să umble pe străzi în căutarea prăzii sale, aşa cum făcuse cu Markheim şi Abyss – dar fusese înfuriat de incompetenţa turcului.

Telefonul sună din nou şi sări să ridice receptorul.

— Da? spuse repede.

— O limuzină a sosit acum zece minute la Vila Kazahn, spuse turcul. Am identificat trei bărbaţi care erau în ea, pe Ahmet Kazahn, pe ministrul turc de externe şi pe consulul american. Al patrulea e necunoscut, dar bănuiesc că şi el e american. A sosit la aeroport cu un helicopter al armatei. Şeful poliţiei a sosit acolo după cinci minute.

— Păziţi casa, spuse rece ca gheaţa Arnhaldt, şi data viitoare nu mai aştepta zece minute ca să-mi telefonezi. Vreau să ştiu imediat când pleacă – şi încotro se duc. Dacă mă mai decepţionezi o dată, idiotule, nu mai capeţi banii.

Trânti receptorul, măsurând din nou camera, încercând să-şi imagineze cu cine era Genie dacă nu era cu Boris Solovski. După zece minute, nu mai putu suporta. Părăsi hotelul şi se îndreptă repede spre maşina sa închiriată, parcată mai departe cu un bloc. Nu mai voia să rişte cu turcul: se ducea să urmărească el însuşi familia Kazahn.

46

Genie era culcată pe pat când Valentin îşi scoase haina şi îşi spălă mâinile în chiuveta din colţul camerei.

— „Mâinile astea nu vor fi niciodată curate” cită ea încet.

El se strâmbă.

— Lady Macbeth îşi spăla sângele după ce comitea crima. Privirile li se întâlniră şi adăugă. Nu e greu să ucizi, Genie. Am fost antrenat pentru asta. Dar nu e un lucru care îmi face plăcere. Cu Boris Solovski n-am avut de ales. Tatăl meu e un om integru şi de onoare, iar Boris voia să-l distrugă şi să se glorifice pe el însuşi în ochii Rusiei. Îmi iubesc ţara şi tot ce înseamnă ea, dar îmi iubesc şi tatăl.

Ea nu răspunse, privirea ei îl urmărea cum îşi luă haina, scoase arma *Uzi* din buzunar şi o puse pe masă. Strălucea în lumină ca o mică fiinţă malefică şi un fior o trecu pe şira spinării.

După ce aruncă jos haina, se aşeză alături de ea.

— Te simţi mai bine acum? întrebă el punând mâna sub bărbia ei şi întorcându-i faţa spre el. Mai ai dureri?

El se uită la gleznele ei sângerânde şi la picioarele umflate.

— Sărmana Genie, şopti el tandru. Pur şi simplu, nu ştiai în ce te bagi, nu-i aşa?

Se duse la chiuvetă, umplu un vas cu apă şi îngenunchind în faţa ei, începu să-i spele rănile.

— Trebuie să mă duc la farmacie, zise el îngrijorat, ai nevoie de antiseptice şi de calmante. Se aşeză din nou pe pat şi-şi puse braţul în jurul ei. N-am avut asemenea sentimente faţă de nimeni până acum, zise blând.

Ea clătină din cap.

— Nici eu, Valentin. Ce m-aş fi făcut fără tine?

El îi sărută ochii, urechile, părul, gura. Ea era plină de tandreţe pentru el, era salvatorul, aliatul ei,

iubitul ei. Era atât de uşor, atât de natural, atât de real să se iubească…

Nu avea idee cât timp trecuse, când se trezi: o oră, două, poate mai multe. Valentin şedea la masă şi curăţa arma. Lumina strălucea pe părul lui blond şi arăta ca un copil frumos, absorbit de o jucărie. O jucărie ucigaşă.

El îşi înălţă capul şi zâmbi.

— Trebuie să-ţi fie foame. Puse înapoi pe masă arma *Uzi.*

Ea dădu din cap.

— Cred că nu mai simt foamea. Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată, poate în avion… Nici nu ştiu cât timp a trecut de atunci. Se simţea ameţită, dezorientată. Valentin, ce facem în continuare?

El trase un scaun de lemn şi se aşeză în faţa ei, privind-o drept în ochi.

— De data asta, am nevoie de ajutorul tău, Genie, spuse el încet. Trebuie să o găsesc eu pe „Doamnă" înaintea KGB-ului sau a CIA.

Ea se uită uimită la el.

— Dar credeam că tu ştii.

— Tu eşti singura care ştie.

Brusc ea se lumină. Valentin nu ştia cine este ea. El tot mai credea că este doar Genie Reese, reportera TV cu mintea înfierbântată, care s-a băgat într-o încurcătură prea mare în căutarea unei lovituri care să-i dea avânt în cariera ei. Se descurajă şi spuse plat.

— Pentru asta m-ai salvat de Boris? Ca să te duc la „Doamnă"?

— Recunosc că a fost unul dintre motive, spuse el atent, dar ştii că nu a fost singurul.

Ea se uită la arma strălucitoare, care zăcea acolo, aşteptând ca acest bărbat s-o transforme într-un instrument al morţii şi gura i se uscă de frică. Îşi dădu seama brusc, fără nicio îndoială, că dacă Valentin va afla cine este, o va ucide.

— Timpul s-a sfârşit pentru mine, spunea el liniştit. Îţi aminteşti zicala, Genie, o viaţă pentru o

viaţă? Eu ţi-am salvat-o pe a ta – acum îţi cer să mi-o salvezi pe a mea. Trebuie să ştiu…

Ea închise ochii, evitând astfel să privească forma duşmănoasă a armei, dar aceasta era tot acolo, sub întunericul pleoapelor închise.

— Eu… eu nu ştiu de fapt cine este, spuse repede, eu… el bine, trebuia să sun la un anumit număr, când ajungeam aici. Pe cineva care o cunoaşte…

— Cine? întrebă interesat. Se aplecă înainte prinzându-i strâns mâinile. Cine ştie?

Trase adânc aer în piept şi se uită în ochii lui.

— Michael Kazahn, spuse ea tremurând.

El dădu din cap.

— Asta are un sens. Smaraldul a fost vândut de una dintre companiile *Kazahn.* Am investigat originea lor; familia este originară din Rusia şi au lucrat la familia Ivanoff.

— Ei au protejat-o în toţi aceşti ani, spuse ea, brodând în grabă o poveste. Michael Kazahn a luat legătura cu mine pentru că s-a gândit că lucrurile au mers prea departe. Voia să pună capăt speculaţiilor internaţionale. Spunea că ar fi mai în siguranţă dacă identitatea ei ar fi cunoscută… înainte s-o găsească cineva şi… Ea îşi muşcă buzele rugându-se să o creadă. Ea e la vila lor.

El îi ridică mâinile la buzele lui.

— Mulţumesc, Genie.

Ochii lui erau plini de tandreţe şi ea se gândi că nu arăta ca un ucigaş. Arăta ca Valentin, bărbatul pe care-l iubea… dar, în fundul creierului, îl auzea pe Cal Warrender spunându-i, „Valentin e în primul rând rus şi în al doilea rând bărbat. Să nu uiţi asta”.

Ea îşi înclină capul, lacrimile prelingându-i-se pe obraji, iar el spuse:

— Îmi pare rău, Genie, zău.

El îi aranja din nou perna şi o sărută blând, apoi se duse la masă şi luă arma *Uzi.* Ea se uită fix la el cu ochii negri de groază. Nu voia să ţipe, nu voia nici măcar să fugă. O va ucide în cele din urmă. Era inevitabil.

Valentin strânse patul de metal al armei, băgă arma automată compactă în buzunar şi îşi îmbrăcă haina.

— Dormi puţin, spuse el liniştit. Mă întorc cât pot de repede. Un zâmbet îi lumină faţa frumoasă, tinerească. Şi după aceea viaţa poate reveni la normal, zise el. Apoi, îndreptându-se spre uşă firesc, de parcă s-ar fi dus la o vânătoare, adăugă: Doar în ce ne priveşte pe noi doi.

Uşa se închise în urma lui şi ea auzi cheia răsucindu-se în broască. Apoi, auzi paşii lui depărtându-se pe coridor şi îşi întoarse faţa spre pernă şi plânse. Dar nu plângea de uşurare, plângea pentru că se îndrăgostise de un bărbat care voia să o omoare.

După un timp se aşeză în pat, îşi şterse ochii cu cearceaful uzat. Se dădu jos, se duse la fereastră şi se uită afară. Se iveau zorile. Fordul Scorpio de culoare neagră dispăruse, iar firma hotelului dădea în strada pustie. Întorcându-se spre cameră, se gândi la avertismentul lui Missie şi cum, neascultând-o, ea adusese nenorocirea peste capul lor. Pentru că ştia cu o siguranţă îngrozitoare că, odată ce Valentin va descoperi adevărul, o va ucide şi pe Missie. Trebuia să iasă de acolo! Avea nevoie să fie ajutată!

Îşi aminti de toate şmecheriile de care auzise în legătură cu deschiderea uşilor cu ajutorul cărţilor de credit de plastic, dar îşi pierduse geanta când fusese răpită. Nu avea nimic la ea, nici măcar o agrafă de păr. Cercetă camera în căutarea unei unelte, ca să deschidă uşa şi într-o criză de disperare apucă mânerul, trăgând furioasă de el, gemând ca o femeie nebună. Cu o pocnitură ca de pistol, clanţa se desprinse şi uşa se deschise brusc.

Pentru o clipă, fu prea uluită ca să se mişte. Apoi, adunându-şi gândurile, ieşi cu grijă pe coridor. Era gol şi tăcut de parcă ea ar fi fost singurul client. Alergă la scară şi se opri să asculte. Era linişte peste tot. Coborî primul etaj ascultând din nou dacă se auzeau paşi înainte de a alerga în jos la etajul următor şi de a ieşi în stradă.

Tot nu se vedea maşina Scorpio şi ea scoase un mic oftat de uşurare, mergând şchiopătând în direcţia hipodromului, uitându-se după un taxi în trecere. Dar piaţa cea mare, plină de obicei de turişti, era goală la ora asta matinală. Se uită în jur, nesigură, la fiecare umbră. Nu avea idee unde era cea mai apropiată secţie de poliţie şi se gândi, plină de melancolie, la Cal, dorind să fie fost acolo, s-o ajute. Ah, de ce nu i-a spus adevărul mai devreme? Ştiuse totdeauna că poate avea încredere în el. Se întreba dacă, având şansa să supravieţuiască, va mai putea Cal vreodată să aibă încredere în ea. Singurul lucru pe care-l putea face acum era să-l sune pe Michael. Michael va veni să o caute. Michael o va salva.

Valentin o urmărea din partea opusă a pieţei. Încercase să ajungă la Vila Kazahn, dar drumul ce ducea acolo era blocat de maşini de poliţie şi fusese obligat să cotească repede, înainte ca să fie oprit. Se întorcea cu maşina spre hotel când o zărise pe Genie în oglinda retrovizoare. Parcase maşina o jumătate de bloc mai departe şi o urmări. Nu se aşteptase ca ea să încerce să fugă. Crezuse că ea are încredere în el şi o urmări cu tristeţe, încercând să se hotărască dacă să o prindă acum sau să aştepte să vadă unde îl va duce. Trăgea de telefon în sus şi în jos, dar era clar că nu funcţiona şi merse şchiopătând spre al doilea, dar şi acela era deranjat. Ea îşi puse capul în mâini, cu trupul ghemuit, într-o atitudine de renunţare, iar el se gândi cât de trist era că ea îl dezamăgise. Sărmana Genie. Sărmana fată imprudentă, frumoasă.

Genie se uita disperată în jur în căutare de ajutor, dar nu era nimeni, şi o porni şontâc-şontâc spre nord, prin piaţa Sultan-Hamet, căutând o cafenea deschisă mai devreme de unde să poată telefona, rugându-se să apară un taxi… orice… oricine. Trecu de vechiul turn de apă din capul străzii Yerebatan şi se opri în faţa Palatului Scufundat. Prin uşa de sticlă de la intrare, se vedea un birou – şi un telefon. După ce ridică o sticlă goală de bere din şanţ, o aruncă în

geam, uitându-se înlemnită cum se sfărâmă într-o mie de bucăţele la picioarele ei. Apoi, intră repede înăuntru, apucă telefonul şi formă numărul lui Michael.

Ah, te rog, Michael, ridică receptorul, se ruga ea, plângând de frică, răsuflând uşurată când el răspunse la al patrulea apel.

— Michael, ah, Michael, sunt Anna! strigă ea.

El spuse repede:

— Nu-mi explica nimic. Spune-mi doar unde eşti.

— La Yerebatan Sarayi. Am spart o uşă de sticlă ca să ajung la un telefon…

— Aşteaptă acolo. Vin imediat să te iau. Eşti bine, Anna? Ai fost urmărită?

— Da… nu… răspunse înnebunită. Ah, Michael, mi-e atât de frică.

— Vin imediat să te iau. Ascunde-te în rezervorul de apă unde nu te poate vedea nimeni. Sunt acolo cât pot de repede.

Se auzi un clic şi ea puse jos receptorul. Uitându-se nervoasă peste umăr, făcu aşa cum îi spusese el. Dar când împinse bariera şi coborî scările, spre Palatul Scufundat, simţi că totul s-a terminat.

Afară, Valentin stătea sprijinit de perete, cu braţele la piept şi cu o faţă îndurerată. Îi vorbise în engleză lui Michael Kazahn; el auzise fiecare cuvânt al ei. Genie era Anna. Ea era verişoara lui. Genie era „Doamna” pe care o căuta.

47

— Ea era, îi spuse Michael lui Refika. A scăpat de cei care au capturat-o. Mă aşteaptă la Yerebatan Sarayi.

Un aer de uşurare îi trecu pe faţă, apoi spuse îngrijorată:

— Trebuie să chemi poliţia. Nu-i timp de pierdut.

Ea dădu din cap.

— Fără poliţie. De data asta răspunde Michael Kazahn.

Şchiopătă prin cameră spre o vitrină lângă portretul lui Tariq, o deschise şi scoase vechea sabie tătărască.

Refika se uită la el uluită.

— Ce faci? întrebă ea. Ai de-a face cu ucigaşi, bărbaţi cu puşti puternice şi tu îţi încingi o sabie antică de parcă te-ai duce să te baţi cu Ginghis Han.

— Eu sunt un om al păcii, spuse Michael, liniştit. În casa mea nu există arme moderne. Sabia asta l-a ajutat pe tatăl meu în multe bătălii cu ruşii, acum va face acelaşi lucru şi pentru mine.

După ce îşi luă bastonul se îndreptă şchiopătând spre uşă. Se opri şi-i aruncă o ultimă privire lungă.

— Am să mă întorc, spuse, cu Anna.

Refika auzi uşa din faţă trântindu-se în urma lui, apoi zgomotul motorului maşinii. Ea alergă la fereastră urmărind stopurile din spate ale maşinii dispărând pe alee, apoi cu un mic geamăt îşi acoperi faţa cu mâinile. Se simţea ca o soţie care îţi trimite bărbatul la război. După un moment, alergă la telefon, îl chemă pe Ahmet şi îi spuse ce se întâmplase.

— Plec imediat, spuse calm. Am să fiu acolo cu poliţia, mamă. Vreau să-i suni pe Cal Warrender şi pe Malik Gulsen şi să le spui ce se întâmplă. Le ştii numerele de telefon?

Ea dădu din cap.

— Da, şopti cu lacrimi curgându-l pe obraz. Te rog, Ahmet, grăbeşte-te.

Michael îndepărtă nerăbdător blocajul poliţiei:

— Daţi-vă la o parte din drumul meu, răcni el. Am treburi importante.

Ei se dădură la o parte respectuoşi şi uriaşul Bentley argintiu Turbo coborî zgomotos dealul, apoi ofiţerul răspunzător de acţiune se duse la maşina sa informând baza că Pasha Kazahn a plecat în mare grabă.

***

Ferdie văzu maşina Bentley cu binoclul lui puternic şerpuind în jos pe deal. Se afla la staţia de benzină pustie, în partea opusă a şoselei şi porni motorul, aşteptând ca Bentley-ul să ajungă la şoseaua de coastă. Zâmbi satisfăcut când maşina se opri aproape la intersecţie şi apoi o luă repede spre Istanbul. Michael Kazahn se grăbea, iar el ştia de ce. Când ieşi pe şoseaua de coastă, după el, se gândi că îndelungata aşteptare meritase.

***

Era o singură lumină deasupra scării care ducea jos la vechiul rezervor de apă, iar dincolo de ea era un întuneric de cerneală. Genie închise uşa în urma ei şi coborî încet treptele de piatră. Picioarele îi pulsau dureros şi tăieturile de la glezne îi sângerau din nou. Ea ezită la marginea petei de lumină, uitându-se în întuneric înainte de a mai face tentativa unui pas înainte. Era aproape tot atât de rău ca şi în cabina de pe vapor, doar că aici aerul era umed şi putea auzi cum picura apa.

Istanbul-ul era brăzdat de rezervoare de apă subterane. Basilica era unul dintre cele mai vechi, construit de împăratul Constantin pentru a păstra apa adusă prin apeduct din pădurile de la Belgrad şi ţinută acolo pentru situaţii de urgenţă, ca asediu sau secetă. Coloane monolite, bizantine şi corintiene, susţineau un acoperiş boltit de cărămidă, iar rezervorul era atât de mare încât deveni cunoscut

sub numele de Yerebatan Sarayi, Palatul Scufundat. În trecut, oamenii l-au explorat cu barca, dar acum apa care izvora mereu era ţinută la o adâncime mai mică de un yard şi fuseseră construite podeţe de lemn pentru a face mai uşoară vizitarea lui de către turişti.

Genie îşi amintea că îl vizitase când reflectoarele îi luminau coridoarele şi grotele sprijinite pe coloane, iar muzica solemnă a lui Bach, care se auzea la difuzoare, făcea ca vechile legende despre oameni rătăciţi în nesfârşitele tunele de sub pământ şi duşi de curenţi misterioşi să pară exact ce erau – doar nişte legende. Dar acum, când stătea în întuneric pe platforma de ciment care ducea la podeţe, putea crede în adevărul lor. Se gândi la Cal, aflat la mii de mile depărtare, probabil întrebându-se ce i se întâmplase, şi o cuprinse o dorinţă bruscă de prezenţa lui liniştitoare. Ar fi dat orice să vadă ochii lui de setter roşcat zâmbind neclintiţi ochilor ei, să-l audă spunându-i că totul va fi în regulă, că nu era niciun pericol. Şi l-ar crede, pentru că asta nu fusese greşeala lui, ci a ei. Ea a fost aceea care jucase un joc periculos, ea era vinovată de propria ei soartă. Iar acum, era complet singură.

Făcu un pas înainte cu atenţie, cu mâinile întinse, căutând un perete, pipăind terenul din faţa ei ca să nu cadă în apa murdară aflată la distanţă de un metru mai jos. Degetele îi atinseră o balustradă şi simţi scândurile de lemn ale podeţului. Ţinând o mână pe balustradă, o porni curajoasă înainte, în întuneric, urmând drumul de deasupra apei, până când în cele din urmă, acesta se înfundă. Cu un oftat de uşurare se lăsă pe podea, cu picioarele încrucişate, ţinându-se cu braţele ca să se încălzească. Întunericul îi apăsa pleoapele şi liniştea făcea să-i ţiuie urechile, când începu să numere secundele aşteptând ca Michael să vină să o salveze. Numără aproape trei minute, când auzi un zgomot. Se încorda, uitându-se în zadar, în întuneric. Trecuseră mai puţin de zece minute de când îl sunase pe Michael şi nu trecuse timp suficient ca el

să ajungă de la vilă până în centrul Istanbul-ului. Pata de lumină de lângă scară nu era în raza ei vizuală, era după cotitură, iar de unde şedea ea, totul era în întuneric. Ascultă din nou, dar era doar zgomotul continuu al apei care picura. Probabil că i se păruse. Capul i se înclină de oboseală, începu să numere – zece, douăzeci, treizeci, patruzeci de secunde – şi auzi din nou acelaşi zgomot. Numai că de data asta îşi dădu seama că e zgomot de paşi. Şi ştia că nu era Michael – el cu siguranţă că ar fi strigat-o.

O cuprinse panica. Îşi apăsă gura cu mâna, ca să nu ţipe.

— Genie! strigă o voce bărbătească. Ştiu că eşti aici. Spune-mi unde eşti. Trebuie să-ţi vorbesc.

Era Valentin. Îşi ascunse capul în braţe, gândindu-se cum se înlănţuiseră trupurile lor când făcuseră dragoste, în urmă doar cu câteva ore, cât de fericită fusese în braţele lui, cât de în siguranţă se simţise şi clătină din cap neîncrezătoare. Valentin o găsise – avea să o ucidă. Şi acum, nici măcar Michael Kazahn nu-l putea opri.

— Genie, răspunde-mi, se rugă el. Trebuie să-ţi vorbesc înainte de a fi prea târziu. Trebuie să ne oprim înainte ca povestea asta să se transforme într-un mare dezastru internaţional. Răspunde-mi, Genie, te rog. Te implor.

Glasul lui suna atât de preocupat, atât de disperat, de tandru, aproape că-l putea crede, dar îşi aminti repede cine era: Valentin Solovski, un rus, nepotul şefului KGB-ului pe care tocmai îl omorâse. Un ucigaş antrenat, căruia „nu-i făcea plăcere” dar ucidea când era nevoie.

Genie îşi ascunse faţa în mâini şi plânse în tăcere. Era doar o chestiune de minute până să o găsească… şi atunci se va termina totul.

Valentin îşi căuta drumul cu o lanternă mică, blestemându-se că nu are una mai puternică. Aşa îi va trebui mai mult timp ca să o găsească şi singurul lucru care îi lipsea era timpul. Bănuia că Michael

Kazahn va fi aici cu poliţia în următoarele cinci minute.

El învârti în jur mica rază, luminând porţiuni mici de ziduri umede boltite şi de coloane masive pe jumătate scufundate.

— Genie, strigă el, vocea lui răsunând ca un ecou îndepărtat prin grotă, te rog, vorbeşte cu mine. E ceva ce trebuie să ştii.

Aşteptă un moment, apoi spuse:

— Bine, atunci ascultă-mă doar. Acum ştiu că pe tine te căutam. Dar ce nu ştii este de ce te căutam.

Genie îşi ţinu mai strâns genunchii, ascunzându-şi faţa, când se lăsă din nou tăcerea.

— Genie, numele tatălui meu a fost cândva Alexei Ivanoff. E fratele mamei tale. Sunt vărul tău, sângele tău…

Ea îşi ascunse faţa în braţe. Voia să-şi astupe urechile împotriva minciunilor lui, să strige la el să se oprească.

— Tatăl meu a fost salvat din pădurea de la Varişnia de Grigori Solovski. El l-a crescut alături de propriul său fiu, Boris. Boris îl ura. Ştia cine era în realitate şi voia să-l distrugă, dar pentru a-şi realiza planul, avea nevoie de dovada identităţii lui Alexei. Tu trebuia să fii dovada şi de aceea a trebuit să-l ucid pe Boris Solovski, îţi spun adevărul. Te rog crede-mă, Genie. Am făcut-o pentru tine.

Aşteptă un moment prelungit, apoi zise cu un oftat:

— Nu pot să-ţi spun cât de rău îmi pare de toate astea, aş vrea să nu se fi întâmplat niciodată.

Ea sări în sus când uşa din capul scării se deschise brusc, zgomotos, şi vocea lui Michael strigă:

— Anna! Eşti acolo?

Ea auzi paşii lui inegali pe trepte şi se gândi la Valentin, aşteptând în întuneric să-l omoare.

— Michael, urlă ea. E aici, te aşteaptă, o să ne omoare pe amândoi!

Valentin oftă când scoase din buzunar arma automată şi îi desfăcu patul. Kazahn intrase în

cercul de lumină şi se uita sfidător în vidul întunecat din faţa lui. Valentin clătină trist din cap. Era doar un bătrân cu părul alb. Viaţa era atât de nedreaptă. Când puse cartuşul la locul lui, observă o umbră. Mai venea cineva în jos pe scară, un bărbat cu un pistol automat. Ochii i se îngustară, când îl recunoscu pe Ferdie Arnhaldt.

Ferdie se opri la jumătatea scării, cu puşca spre Kazahn. Nu avea remuşcări pentru ce urma să facă. Îi omorâse deja pe Markheim şi pe Abyss şi ar fi ucis pe oricine altcineva care ar fi stat în calea planului său. Intenţia lui era ca întreprinderile Arnhaldt să controleze producţia mondială de armament. Guvernele se vor ploconi pentru favorurile lui. Toţi se vor teme de el. El, Ferdie Arnhaldt, va avea în mână puterea mondială.

Michael se întoarse, când Ferdie îi strigă:

— Îţi sugerez să-i spui Annei să vină aici, spuse germanul. Spune-i că are exact un minut ca să-şi facă cunoscută existenţa sau am să te împuşc.

— Tâmpit nenorocit, urlă Michael scoţându-şi sabia din teacă, crezi că am să stau aici şi am să te las să o ucizi? Poliţia e deja afară. Eşti ca şi mort.

Arnhaldt începu să numere.

— Opreşte-te! Opreşte-te! strigă Genie, poticnindu-se înapoi pe podeţ. Te rog, opreşte-te, vin.

Capul Iul Ferdie se mişcă în direcţia ei şi, cu un strigăt de luptă, Michael se repezi la el.

Arma *Uzi* scuipă brusc foc, rupând tăcerea. Cu un aer de surprindere pe faţă, Ferdie Arnhaldt se întoarse să-şi vadă asasinul. Apoi, căzu mort la picioarele lui Michael.

Valentin alergă spre ei, cu arma automată compactă pe umăr, exact când Genie apăru de după colţ.

— E Solovski, urlă ea avertizându-l pe unchiul ei. O să te omoare!

Şi atunci Michael ridică sabia deasupra capului şi îl izbi pe Valentin, exact aşa cum făcuseră înaintaşii Iul în luptă.

Valentin căzu ca o piatră la picioarele lui. Genie alergă şi îngenunche în faţa lui. Ea îi mângâie părul blond de pe frunte şi îi puse mâna pe rana deschisă de la gât, încercând să oprească sângele care îi lua viaţa.

— De ce, Valentin? Ah, de ce? şopti ea, lacrimile căzându-i pe mâinile lui reci.

Ochii lui cenuşii erau calmi când se uită la ea.

— Totul a fost adevărat, şopti el, nu te-aş fi putut ucide, Genie. Un zâmbet slab îi ridică gura la colţuri şi respiraţia îi gâlgâi în gât. Apoi, lumina dispăru din ochii lui şi ea privea un bărbat mort.

***

Cal fu primul care coborî pe scară, înaintea poliţiei. Rezervorul cu coloane era acum scăldat în lumina albă de halogen. Un prost oarecare apăsase pe butonul greşit şi sunetele unei cantate de Bach răsunau deasupra apei negre. El se uită la cadavrul lui Arnhaldt şi apoi la Kazahn cu sabia în mână şi la rusul mort la picioarele lui. Era ca o scenă a răzbunării din *Biblie.* Se uită la Genie, care plângea deasupra trupului lui Valentin Solovski şi clătină din cap. Într-o lume în negru şi alb, personajele bune trăiesc iar cele rele mor. Şi aşa trebuia să fie. Punând un braţ liniştitor în jurul ei, o conduse sus pe scări, înapoi, în siguranţă.

48

Maryland

Trecuse o săptămână până când Cal se duse să o vadă din nou pe Missie. Ea ştia ce se întâmplase, dar mai era ceva ce dorea să-i spună. Şi, în plus, voia să fie cu ea când Genie urma să apară la televizor, la ora şase.

Ea purta o rochie violet, care se potrivea cu ochii ei. Părul ei frumos argintiu era perfect ridicat, iar pe masă, lângă ea, era fotografia lui Mişa Ivanoff.

Ea îi întinse mâna iar el i-o atinse cu buzele în timp ce infirmiera Milgrim intră cu ceaiul *Earl Grey.*

— Sper că nu o s-o mai necăjeşti, spuse infirmiera stând lângă fotoliul lui Missie, gata să o protejeze dacă spunea vreo vorbă nepotrivită.

— S-a spus totul, Milgrim, replică ea calm. Acum totul s-a terminat.

— Doar încă un lucru, spuse Cal. Am prins o informaţie de la agenţia de ştiri TASS. Se afirmă că s-a găsit un mic avion prăbuşit lângă coasta Crimeei. Moscova pretinde că trupurile celor două persoane de la bord au fost identificate ca fiind ale generalului-maior Boris Solovski şi al nepotului său, Valentin. Avionul lor s-a rătăcit în zborul de întoarcere de la Ankara, unde se aflaseră într-o misiune diplomatică.

Missie dădu din cap cu tristeţe.

— De ce trebuie să mintă?

— S-a căzut de acord că era finalul cel mai diplomatic al acestui episod. Rusia era pusă în încurcătură şi şi-a cerut scuze guvernului turc.

— Sărmanul Alexei, spuse ea cu lacrimi în ochi. Şi-a pierdut unicul său fiu.

— TASS mai spune că Serghei Solovski şi-a dat demisia din funcţia sa în Biroul Politic şi s-a retras cu soţia sa la vila de la ţară. Poporul sovietic este alături de el în greaua pierdere suferită. El ezită şi

adăugă. Se ştie că sunt o pereche devotată şi putem spera doar că vor găsi mângâiere unul în celălalt.

— Ar fi trebuit să-i spun Annei, făcu ea obosită. Poate că în acest caz, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Valentin ar fi fost în continuare în viaţă şi Anna n-ar fi trecut prin aceste evenimente îngrozitoare. Ea clătină încet din cap. Credeam că fac ce e mai bine pentru ea. N-am vrut să o împovărez cu temerile unei femei bătrâne.

— Dacă n-ai fi fost dumneata, Missie, America ar fi fost în talerul perdant al balanţei puterii.

— Este straniu cum s-a adeverit până la urmă profeţia ţigăncii, spuse ea, pe jumătate pentru ea însăşi. Mi-a spus că o mare răspundere va cădea pe umerii mei, dar n-am ştiut chiar cât era de grea, până acum. Oftă. Şi cu Ferdie Arnhaldt ce s-a întâmplat?

— El era un megaloman, născut într-o familie obsedată de propria-i putere. Mai întâi, Eddie Arnhaldt a vrut minele pentru că se săturase să plătească ruşilor ceea ce considerau a fi o răscumpărare pentru drepturile de exploatare. Cred că intenţiona să o căsătorească pe Azaylee cu fiul lui, Augie, de îndată ce ar fi ajuns destul de mare, iar apoi, nimeni nu ar mai fi putut pune în discuţie pretenţiile familiei Arnhaldt. Dar Ferdie a mers cu un pas înainte în nebunia lui. El era gata să omoare pe oricine care i-ar fi stat în cale. Inclusiv pe Genie.

— Michael Kazahn a salvat-o, spuse ea. El este un bărbat neînfricat şi curajos – la fel ca şi tatăl lui.

— Genie îmi spune că familia Kazahn vrea să vii să locuieşti cu ei, în Turcia.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Michael mi-a telefonat. Vrea să-mi trimită avionul să mă ia; a pregătit un apartament în casa lui sau aş putea să stau în *yali,* pur şi simplu, şi să visez toată ziua pe terasa ce dă spre Bosfor. Pot să o iau şi pe infirmiera Milgrim, dacă vreau.

— Şi?

Ea râse.

— Sunt prea bătrână acum pentru asemenea schimbări. Sunt fericită aici, cu pajiştile şi copacii şi raţele sălbatice de sub fereastra mea. Şi în plus, o am pe Anna.

Infirmiera Milgrim băgă capul pe uşă şi spuse:

— E aproape şase, Missie, e timpul pentru program.

Missie întinse mâna după aparatul de telecomandă şi porni televizorul. Se transmise un anunţ, apoi camerele se mutară pe Genie, care arăta palidă dar atrăgătoare, într-o rochie neagră, cu perle, cu părul ei blond strâns la spate cu o fundă de catifea. Cal se gândi că arată în continuare ca o fată care probabil că miroase minunat a *Chanel 5,* dar nu era aceeaşi persoană pe care o văzuse la televizor ultima dată. Nu mai era tânăra reporteră trufaşă, în drumul ei ascendent spre o mare carieră, iar ceea ce spunea nu mai semăna cu „jurnalismul" energic al informaţiilor ei anterioare. În ochii ei albaştri avea o privire tristă şi un uşor tremur în glas când începu să vorbească şi era vizibil că era adânc implicată în ceea ce spunea.

— Această poveste a început de mult, spuse ea liniştit, într-o casă ca din basme, pe nume Varişnia, locuită de o familie ca din poveşti. Tatăl era un prinţ frumos, iar mama era cea mai frumoasă dintre prinţese şi îşi adorau cei doi copii, pe Alexei şi Xenia. Şi alături de ei, în acea minunată casă, locuia prietena lor, o tânără englezoaică…

America privea vrăjită, în timp ce ea desfăşura povestea, arătând fotografii ale frumoşilor membri ai familiei Ivanoff, atentă să spună cum toţi, inclusiv fiul, Alexei, au fost omorâţi şi singurele care au scăpat au fost Xenia şi bunica ei, împreună cu tânăra lor prietenă englezoaică.

În ochii lui Missie apărură lacrimi, auzind-o pe Genie explicând propria ei viaţă furtunoasă şi eforturile ei de a proteja identitatea lor.

— Şi a reuşit, spuse Genie, până când un act nesăbuit i-a adus pe membrii familiei Ivanoff din nou în lumina reflectoarelor. Brusc, toată lumea

dorea să ştie cine era „Doamna” care vânduse smaraldul Ivanoff şi toată lumea voia să o găsească. Pentru că se pare că acele poveşti despre miliardele din băncile elveţiene, aşteptând să fie cerute de către moştenitorul de drept, erau adevărate. Şi mai era încă un lucru pe care îl doreau marile naţiuni – dreptul la anumite mine din Rajastan care, după cum s-a constatat, conţin zăcăminte valoroase de minereuri strategice.

Făcu o pauză, îşi frunzări notiţele, apoi se uită drept la cameră şi spuse:

— Eu sunt „Doamna” pe care o căutau. Numele meu adevărat este Anna Sofia Evghenia Adair. Mama mea era acea Xenia Ivanoff care a scăpat din pădurea de la Varişnia, cu atâţia ani în urmă.

Cal o privi îngrijorat pe Missie. Stătea aplecată înainte, cu bărbia în mână, ascultând-o încordată pe Genie spunând povestea lui Ava Adair şi a vieţii lor. Continuă, spunând că a cedat drepturile asupra acestor mine guvernului Statelor Unite şi că moştenirea de un miliard de dolari intenţiona să o folosească într-o fundaţie pentru ajutorarea celor nevoiaşi din lume, refugiaţi, fără adăpost, copii flămânzi, cât şi pentru învăţământ, şi că ea îşi va abandona cariera la televiziune ca să conducă această fundaţie.

Missie rămase cu gura căscată, când Genie arătă o fotografie a ei şi spuse:

— Dar nu faţă de mine trebuie să-şi arate America gratitudinea, ci faţă de Missie O’Brian, căci dacă nu era ea, nimic din toate astea nu ar fi aparţinut ţării noastre. Missie O’Brian Abrams este adevărata „Doamnă” pe care ar trebui să o onoreze America.

Fotografia dispăru şi spicherul îi mulţumi lui Genie şi spuse că mai târziu, în aceeaşi seară, va avea loc o discuţie în legătură cu situaţia respectivă.

— Deci, spuse Cal, închizând aparatul, până la urmă totul s-a terminat cu bine.

— Dar Missie se uita în tăcere la ecranul întunecat, pierdută în propriile ei vise.

El adăugă vesel:

— Genie va fi curând aici. Nu-i cerem infirmierei Milgrim un ceai cât timp aşteptăm?

El apăsă pe buton şi după câteva momente infirmiera Milgrim apăru cu o tavă. Ea privi îndoielnic la Missie şi apoi la Cal.

— Nu trebuie să fii supărată pe Cal, spuse Missie, liniştită. Doar că mă gândesc la trecut…

El o privi tăcut, cum urmăreşte trecerea minutelor pe ceasul ei mic de pe cămin; au fost atâtea minute, o viaţă atât de lungă cu atâtea evenimente. El ştia acum de unde moştenise Genie acel spirit al ei. Missie O'Brian, una dintre marile supravieţuitoare ale vieţii, a învăţat-o să întâmpine lumea cu fruntea sus şi să asculte şi de glasul inimii, nu doar de al minţii.

El privi în sus când se deschise uşa şi întâlni privirea tristă a lui Genie. Inima îi tresări când ea îi zâmbi şmechereşte, aplecând bărbia în vechiul ei stil arogant.

— E în regulă? întrebă ea încet.

— Ai fost mare, răspunse el simplu.

Ea se duse la Missie şi, lăsându-se în genunchi, îi luă mâna. Se uitară una la alta în tăcere şi, cu toate că niciuna nu vorbi, câteva momente Cal avu senzaţia că trage cu urechea la conversaţia lor mută. El ştia că ele nu aveau nevoie de cuvinte.

Genie oftă când îşi sprijini capul pe genunchiul „bunicii" ei şi Missie îi mângâie iubitoare părul blond.

Se uită la Genie, apoi la Cal, apoi luă fotografia lui Mişa şi se uită la ea mult timp.

— Ştii, Mişa, spuse ea în sfârşit, cu blândeţe, uneori mă întreb dacă totul a fost adevărat. M-ai iubit tu oare cu adevărat şi te-am iubit eu oare cu adevărat?

Puse la loc fotografia, cu un oftat.

— Şi uneori mă întreb dacă nu cumva mi-am bazat întreaga viaţă pe visele romantice ale unei fete tinere.

Se lăsă pe spătarul fotoliului, cu ochii închişi, iar Genie îi mângâie blând mâna. Înţelegea ce-i spunea Missie. Trecutul era trecut. Şi viaţa trebuie trăită. Privirea ei se încrucişa cu a lui Cal – acei ochi frumoşi de setter roşcat – şi zâmbi.

SFÂRŞIT

Un roman strălucitor... Acţiune rapidă şi suspans...

Kirkus Reviews

Intrigă romantică, rapid desfăşurată şi bine construită.

Publisher's Weekly

Ultimul vlăstar al familiei Ivanoff ar fi trebuit să moară în 1917. Două generaţii mai tîrziu, urmaşii devin premiul - şi prada pentru cei ce caută averi fabuloase...

Ultimii din familia Ivanoff - pioni într-un joc mortal.

Evocarea de către Elisabeth Adler a unor locuri fierbinţi ca Manhattan

BESTSELLER

şi Hollywood este admirabilă... Romantism de film, intrigă...

Times Record News

Lei 1400

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI
Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
PARTEA A DOUA
33
34

35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48

Table of Contents

PARTEA ÎNTÂI 3
Prolog 4
1 9
2 18
3 28
4 39
5 48
6 62
7 72
8 86
9 98
10 112
11 125
12 139
13 157
14 177
15 191
16 197
17 204
18 212
19 219
20 226
21 239
22 253
23 264
24 275
25 287
26 301
27 314
28 328
29 341

30 355
31 362
32 367
PARTEA A DOUA 380
33 381
34 386
35 398
36 408
37 419
38 433
39 451
40 469
41 484
42 496
43 503
44 515
45 540
46 546
47 552
48 559